

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROBERT CHARLES WILSON

1953'te A.B.D'de doğan, ancak daha sonra Kanada vatandaşlığına geçen R.C. Wilson, bugüne kadar birçok romana ve öyküye imza attı. Özellikle bilimkurgu alanında verdiği eserlerle tanınan R.C. Wilson, üç kez *Prix Aurora Ödülü*'nü kazandı. Ayrıca kazandığı ödüller arasında *John W. Campbell Anma Ödülü*, *Philip K. Dick Ödülü*, *Theodore Sturgeon Anma Ödülü* de bulunuyor. Wilson, *Spin* başlıklı romanıyla 2005 *Hugo Ödülü*'nün de sahibi oldu. Yurtdışında *Grand Prix de l'Imaginaire* (Fransa), *Seiun Ödülü* (Japonya), *Kurd Lasswitz Ödülü* (Almanya) gibi ödüller de kazandı. Çağdaşı Stephen King'in, "Şu anda yazmakta olan bilimkurgu yazarları arasında muhtemelen en iyisi" ve "Muazzam bir hikâye anlatıcısı" diye tanımladığı Wilson, halen yazmaya devam ediyor.

Yazarın Yayınevimizden Çıkmış Kitapları:

- Darwinya (2014)
- Dönüş (2017)

Yazarın Yayınevimizden Çıkacak Kitapları:

- Eksen (Axis)
- Girdap (Vortex)

Dönüş
Robert Charles Wilson
Orijinal Adı: *Spin*

Ithaki Yayınları - 1228

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca & Emre Aygün*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Hamdi Akçay*
1. Baskı, Haziran 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-682-8

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Burak Kara, 2017
© Ithaki, 2017
© Robert Charles Wilson, 2005

Bu eserin tüm hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Ithaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Moda Caddesi Neşe Sk. 1907 Apt. No:31 34710 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

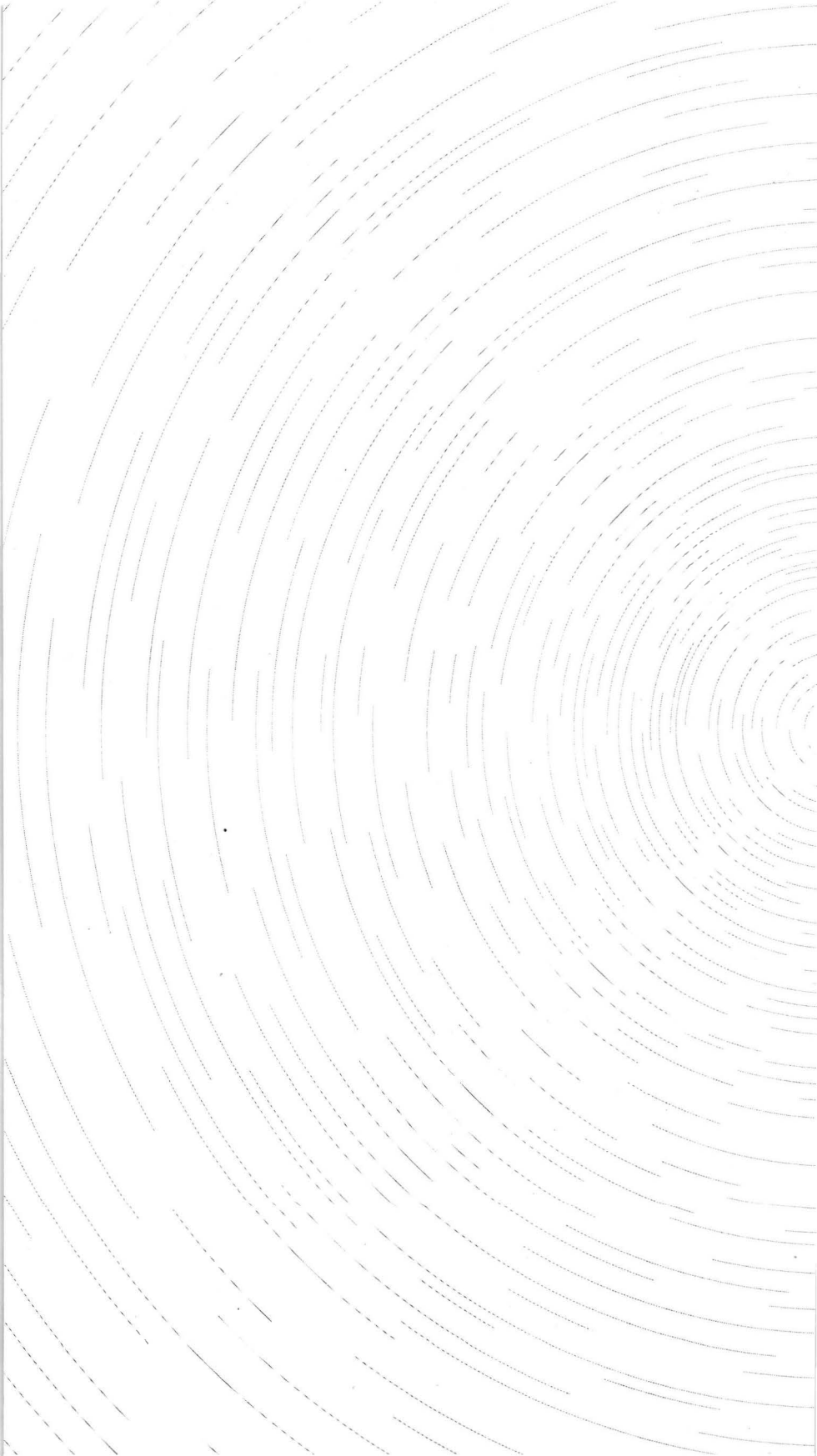
DÖNÜŞ
ÜÇLEMESİ
1

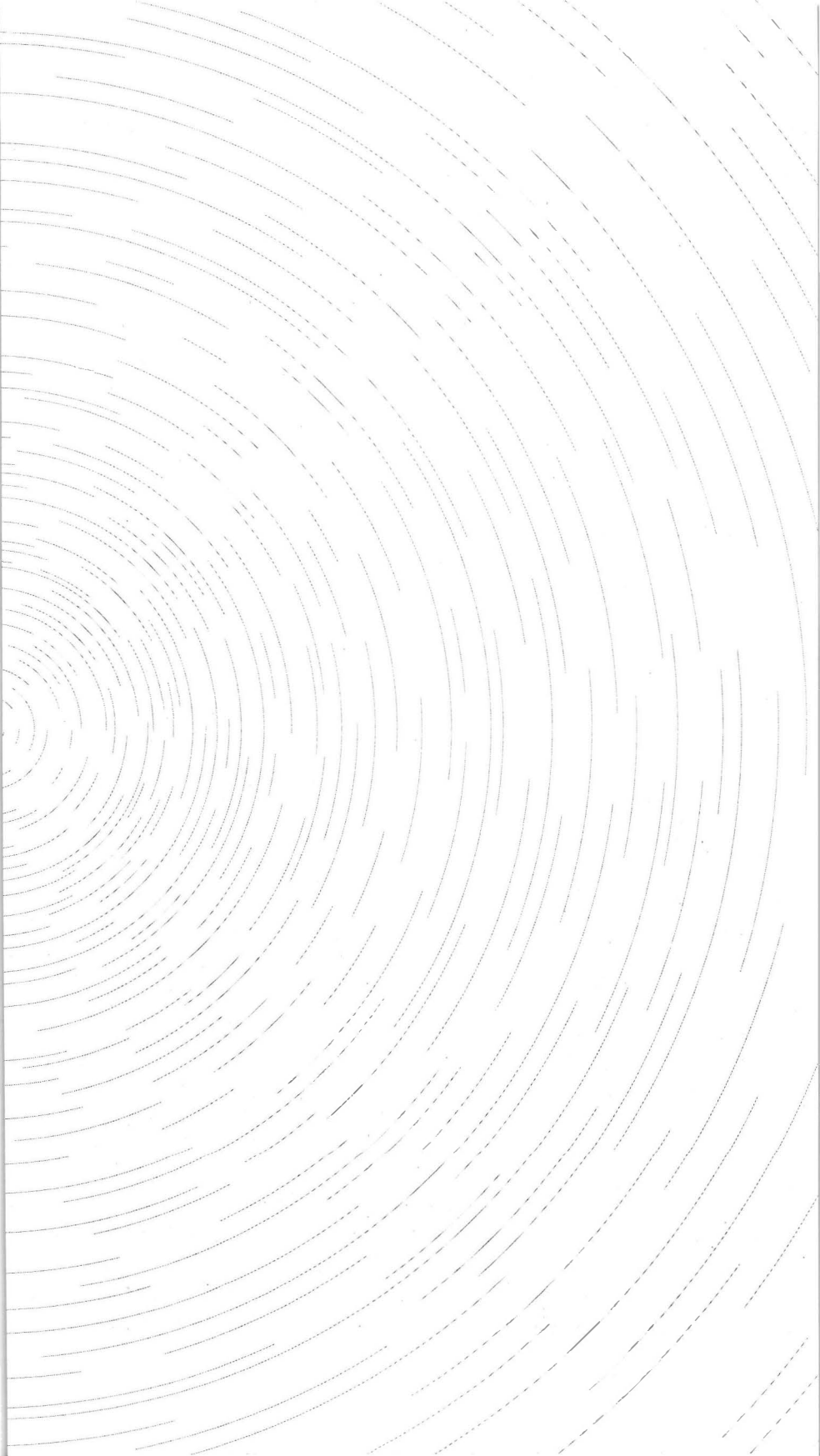
DÖNÜŞ

ROBERT
CHARLES
WILSON

Çeviren
Burak Kara

HERKES düşer ve hepimiz bir yerlere ineriz.

Biz de Padang'da bir süre gözden uzak olabileceğimiz, kolonyal üslupta bir otelin üçüncü katında bir oda kiraladık.

Gecelik dokuz yüz avro bize mahremiyet ve Hint Okyanusu'na bakan bir balkon manzarası satın alıyordu. Son birkaç gündür eksikliğini yaşamadığımız bu hoş havada ise Kemerli Geçit'in en yakın tarafını görebiliyorduk. Bulut renginde olan bu hat, ufuktan tam da tepemize kadar yükselip mavi pusun içinde kayboluyordu. Ne kadar ihtişamlı gözükse de Sumatra'nın batı kıyısından gördüğümüz şey bütün bir yapının sadece bir parçasıydı. Kemerli Geçit'in uzakta kalan ayağı ise bin kilometreden daha uzakta olan Carpenter Sırtı'nın denizaltı tepelerine kadar iniyordu. Mentawai Hendeği'ni de sığ bir gölete sokulmuş alyans gibi bağlıyordu. Karada olsaydı, Hindistan'ın doğu yakasında olan Bombay'den batıdaki Madras'a kadar uzanırdı veya kabaca söyleyecek olursak New York'tan Şikago'ya.

Diane, öğleden sonrasının büyük bir bölümünü çizgileri solmuş bir şemsiyenin gölgesinde terleyerek geçirdi. Manzara onu kendisine hayran bırakmıştı ve bütün bu olanlardan sonra manzaranın keyfini böylesine sürmesine çok mutlu olmuş, rahatlamıştım.

Günbatımında ben de ona katıldım. Günbatımı en iyi zamandı. Kıydan aşağı doğru Teluk Bayur'daki limana doğru giden bir yük gemisi, uzak karanlığa rahatlıkla süzülürken ışıktan bir kolye gibi göründü. Kemer'in yakındaki ayağı, gökyüzünü denize tutturan, parlatılmış, kırmızı bir çivi gibiydi. Şehre karanlık inerken biz de Dünya'nın gölgesinin, sütundan yukarı tırmanışını izledik.

Bu teknolojinin tanımını ünlü bir deyişle yapsaydım; "büyüden farksız" olurdu. Sonuçta Bengal Koyu'ndan Hint Okyanusu'na uza-

nan kesintisiz hava ve deniz akışını sağlayıp bir su üstü gemisini bilinmeyen uzak noktalara taşıyan şey büyüden başka ne olabilirdi ki? Hangi mühendislik mucizesi, çapı binlerce kilometreye ulaşan bir yapının kendisini taşımasını sağlayabilirdi? Neden yapılmıştı? Böyle bir şey nasıl olabiliyordu?

Belki de bu soruların hepsini Jason Lawton cevaplayabilirdi. Fakat Jason bizimle değildi.

Diane bir şezlonga uzanmıştı. Sarı renkteki yazlık elbisesi ve komik derecede geniş, hasır şapkası bastıran karanlık tarafından gölgeli şekillere dönüştürülüyordu. Teni temiz, pürüzsüz ve esmerdi. Gözleri son kalan ışığı alımlı bir şekilde süzdü fakat bakışları hâlâ ürkekti. Bu değişmemişti.

Bana doğru bir bakış attı. “Bütün gün huzursuzlanıp durdun.”

“Bir şeyler yazmayı düşünüyorum,” dedim. “Bu şey başlamadan önce. Bir tür anı.”

“Unutma ihtimalinden mi korkuyorsun? Ama bu çok saçma, Tyler. Hafızan siliniyor değil ya.”

Hayır. Silinmiyor. Fakat hafızamın bulanık, zayıf ve dağınık olması söz konusu. İlacın diğer yan etkileri geçici ve tahammül edilebilir şeylerdi ama hafıza kaybı ihtimali beni ürpertiyordu.

“Her neyse,” dedi, “şans senden yana. Bunu herkes gibi sen de biliyorsun. Doğru, bir risk *mevcut*... ama *sadece* bir risk; hem de epey küçük.”

Bu ona olmuş olsaydı, belki de yararına bile olurdu.

“Her halükârda,” dedim, “bir şeyler yazarsam kendimi daha iyi hissederim.”

“Eğer istemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Hazır olduğun zaman sen karar ver.”

“Hayır, yapmak istiyorum.” En azından kendime böyle söylüyordum.

“O zaman bu akşam başlamak zorunda.”

“Biliyorum. Fakat son birkaç haftadır...”

“Muhtemelen canın yazmak istemeyecek.”

“Kontrolümü kaybedene kadar tabii.” Grafomani* pek de endişe yaratmayan, olası yan etkilerden biriydi.

“Miden bulanmaya başlayınca görürüm seni.” Gülümsemesi içime su serpti. “Sanırım hepimizin kaybetmekten korktuğu şeyler var.”

Rahatsız edici ve üzerine düşünmek istemediğim bir yorumdu.

“Bak,” dedim, “başlayalım gitsin.”

* Akla gelen her düşüncüyü kâğıda dökme hastalığı. –yhn

Havada tropik bir koku vardı. Üç kat aşağıdaki otel havuzundan gelen klor ise hafifçe havaya yayılmıştı. Padang bugünlerde yabancılarla dolup taşan, büyük, uluslararası bir liman haline gelmişti. Bunların arasında Hintliler, Filipinliler, Koreliler; hatta ben ve Diane gibi yolunu kaybetmiş Amerikalılar da vardı. Yani lüks ulaşım parası yetmeyen ve BM onaylı yerleştirme programına uygun olmayan kimseler. Canlı bir şehirdi ama kanunlar çoğu zaman hiçe sayılırdı; özellikle Jakarta'da Yeni Reformasi güçlendiğinden beri.

Fakat otel güvenliydi. Yıldızlar dört bir yana dağılmış, görkemle kendilerini gösteriyorlardı. Kemerli Geçit'in tepesi o an gökyüzündeki en parlak şeydi. Âdeta disleksiden mustarip bir Tanrı'nın tepetaklak ettiği, gümüş, narin bir U harfi (Ulaşılmaz bir bilgi, Ulaşılamaz) gibiydi. Gözden kaybolmasını izlerken Diane'in elini tutuyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Diane.

"Eski takımyıldızlarını gördüğüm son anı." Başak, Aslan ve Yay takımyıldızları. Astrologların kullandığı bu kelimeler bir tarih kitabının dipnotlarından ibaretti artık.

"Gerçi buradan farklı gözükürlerdi, değil mi? Doğu Yarımküre'den?"

Galiba öyle olurdu.

Ardından gecenin kör karanlığında odamıza geri yollandık. Diane panjurları kapattı, ona nasıl kullanılacağını gösterdiğim şırıngayı ve ilaç şişesini çıkardı. Ben de bu sırada odanın ışıklarını açtım. Steril şırınganın içini doldurdu, kaşları çatıldı ve şırıngadan bir karbıcık çıktı. Yaptığı şeyden oldukça emin gözüküyordu ama elleri titriyordu.

Tiştörtümü çıkarttım ve yatağa uzandım.

"Tyler..."

Birden şüpheyeye düşen o olmuştu. "Tereddüt etme" dedim. "Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Bunu birçok kez enine boyuna konuştuk."

Başıyla onayladı ve dirseğimin içini alkolle temizledi. Şırınga sağ elinde duruyordu ve ucu yukarı bakıyordu. İçindeki küçük miktardaki sıvı, su kadar saf duruyordu.

"Bu çok eskidendi," dedi Diane.

"Ne çok eskidendi?"

"Yıldızlara baktığımız o an."

"Unutmamış olmana sevindim."

"Tabii ki unutmadım. Şimdi elini yumruk yap."

Öyle aman aman bir acı hissetmedim. En azından ilk başta.

YILDIZLARIN gökyüzünden silindikleri o gece ben on iki yaşındaydım, ikizler de on üç.

Aylardan ekimdi, Cadılar Bayramı'ndan birkaç hafta önceydi ve sadece yetişkinlerin katılabildiği bir etkinlik süresince üçümüzün kendi aramızda Büyük Ev dediğimiz, Lawton Evi'nin bodrumuna gitmek zorunda kalmıştık.

Jason ve Diane için bodrumda kapalı kalmak hiçbir şekilde bir ceza değildi, kaldı ki zamanın çoğunu orada bile isteye harcıyorlardı. Benim için de kesinlikle öyleydi. Babaları çok katı bir şekilde evdeki yetişkin ve çocuk alanlarının sınırlarını beyan etmişti ama yine de son model bir oyun platformumuz, disklere yüklenmiş filmlerimiz, hatta bilyardo masamız bile vardı... Her saat başı kanepe dağıtma görevinden kaçmak için bize parti hakkındaki gelişmeleri anlatan Bayan Truall dışında da ki kendisi devamlı olarak ikram servisi yapardı— başımızda duran kimse yoktu. (Hewlett-Packard'dan bir adam kendisini bir köşe yazarının eşiyle rezil etmişti. Çalışma odasında sarhoş bir senatör vardı.) Jason tek ekşimiz, sessizlik (yukarıdaki sistemde çalan dans müziği tıpkı bir devin kalp atışı gibi tavanı aşp geliyordu) ve bir gökyüzü manzarası olduğunu söyledi.

Sessizlik ve bir manzara: Jase her zamanki gibi, ikisini de istediğine karar verdi.

Diane ve Jason birkaç dakika arayla doğmuşlardı fakat birbirlerine hiç benzemeyen çift yumurta ikizleriydiler. Annelerinden başka kimse onlara ikiz demezdi. Jason "sperm katili, iki zıt kutbu da zıt akımlarla yüklenmiş yumurtaların" ürünü olduklarını söylerdi. IQ'su en az Jason'ınki kadar etkileyici olan ama kelimeler konusun-

da daha kontrollü davranan Diane ise kendilerini “aynı hücreden kaçan iki farklı mahkûm” olarak nitelerdi.

İkisine de hayranlık duyardım.

Jason on üç yaşındayken korkunç zekâsının yanı sıra fiziksel olarak da formdaydı. Kaslı olmaktan ziyade dinçti ve genel olarak atletizmde başarılıydı. O zamanlar bile neredeyse 1.80 boylarındaydı. Sıska ve biçimsiz yüzünü yamuk ve içten gülüşü kapatırdı. O günlerde saçları sarı ve fırça gibiydi.

Diane on iki santimetre daha kısaydı, kardeşiyle kıyaslanınca daha toplu ve daha koyu tenliydi. Çilleri gözlerini çember içine alıyordu ve gözlerinin düşük görülmesini sağlıyordu. Kendisi buna “rakun maskem” derdi. Bunun dışında cildi pürüzsüzdü. Diane hakkında en sevdiğim şeyse gülümsemesiydi. Ben de bu detayların pek de iyi anlaşılmadığı ama su götürmez bir önem taşıdığı bir yaşa gelmiştim. Nadiren gülümserdi ve nefes keserdi. Dişlerinin çok çıkıntılı olduğuna inanıyordu (yanılıyordu) ve her güldüğünde ağzını kapatmayı bir alışkanlık haline getirmişti. Onu eğlendirmek hoşuma giderdi ama içten içe arzu ettiğim şey onun gülümsemesiydi.

Geçen hafta, babası Jason’a pahalı bir astronomik dürbün almıştı. Televizyonun üstündeki çerçeveli seyahat posterini hedef alıp Washington’un varoşlarından Cancun’u gözetlemiş gibi yaparak bütün akşam dürbünle oynayıp durdu. Sonra, ayağa kalkıp, “Gidip gökyüzüne bakmalıyız,” dedi.

“Hayır,” dedi Diane aniden. “Dışarısı çok soğuk.”

“Ama gökyüzü açık. Bu hafta ilk defa hava böyle açık oluyor. Hem biraz serin sadece.”

“Bu sabah bahçede buz vardı.”

“Don vardı,” diye karşı çıktı Jason.

“Gece yarısını geçti.”

“Cuma gecesi.”

“Bodrumdan çıkmamamız gerekiyor.”

“Hayır, partinin düzenini bozmamamız gerekiyor. Dışarı çıkmak konusunda kimse bir şey söylemedi. Eğer yakalanırsanız diye korkuyorsanız kimse bizi görmeyecek.”

“Yakalanmaktan korkmuyorum.”

“O zaman neden korkuyorsunuz?”

“Ayaklarım donarken senin gevezelik etmenden.”

Jason bana döndü. “Peki ya sen, Tyler? Biraz gökyüzü görmek ister misin?”

İkizler genellikle anlaşmazlığa düştüğünde benden hakemlik bek-

lerlerdi ve bu da oldukça keyfimi kaçırırdı. Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık. Jason'ın tarafını tutarsam Diane'i dışlamış olurdum ama sık sık Diane'in tarafını tutsam bu da çok... şey, belli etmiş olurdum. "Bilemiyorum Jase. Dışarısı da epey serin..." dedim.

Beni bu çıkmazdan kurtaran Diane oldu. Elini omzuma koydu ve, "Her neyse. Biraz temiz hava, söylenmesini dinlemekten iyidir," dedi.

Böylelikle montlarımızı bodrumdaki koridordan aldık ve arka kapıdan çıktık.

Büyük Ev, ona taktığımız isim kadar görkemli değildi ama bu yüksek gelire sahip orta halli muhitteki ortalama bir evden daha büyüktü ve daha fazla yer kaplıyordu. Onun arkasında, engebeli yapıya sahip olan geniş çimenlik, biraz kirli haldeki bir derenin kıyısındaki dokunulmamış bir çam sırasına dek uzanıyordu. Jason, yıldızları izlemek için ormanın ve evin tam arasında kalan bir nokta seçti.

Dün bir soğuk hava dalgası, pastırma yazının belini bükene kadar ekim ayı güzel gidiyordu. Diane kollarını kendine dolayıp titriyormuş gibi yaptı fakat bu sadece Jason'ı cezalandırmak içindi. Gece havası kötü değildi, sadece soğuktu. Hava berraktı ve çimler de gayet kuruydu; gerçi ertesi sabaha yine don olabilirdi. Ay veya bulutlardan en ufak bir iz yoktu. Büyük Ev bir Mississippi vapuru gibi parlıyordu ve bahçe boyunca o güçlü, sarı parıltısını yansıtıyordu. Geçmişteki tecrübelerimize dayanarak, böyle gecelerde bir ağacın gölgesinde durursak, bir kara deliğe düşmüşçesine tamamen gözden kaybolacağımızı biliyorduk.

Jason arkasına yaslandı ve dürbününü yıldızlı göğe doğrulttu.

Ben de bağdaş kurup Diane'in yanına oturdum ve annesinden çalmış olması muhtemel sigarayı montunun cebinden çıkarışını izledim. (Bir kardiyolog olan ve sözde eski sigara tiryakilerinden Carol Lawton, sigara paketlerini şifonyerde, masasında ve mutfak çekmecesinde saklardı. Bana da annem söylemişti.) Sigarayı dudaklarına koydu ve mat kırmızı bir çakmakla yaktı. Bir anlığına yanan ateş etraftaki en parlak şeydi. Çıkan duman da hareketli bir şekilde döne döne karanlığa karıştı.

Beni, onu izlerken yakaladı. "Bir fırt ister misin?"

"Daha on iki yaşında," dedi Jason. "Yeterince problemi var, bir de akciğer kanserine ihtiyacı yok."

"Tabii ki isterim" dedim. Olay şimdi onur meselesi olmuştu.

Bu Diane'in hoşuna gitmişti. Sigarayı bana pasladı. Tereddüt ederek içime çektim ve boğulmamaya çalıştım.

Sigarayı geri aldı. "Kendini kaptırma."

“Tyler,” dedi Jason, “yıldızlar hakkında bir şeyler biliyor musun?”

Bir ciğer dolusu soğuk ve temiz havayı içime çektim. “Bilmez miyim.”

“Kitaplardan öğrendiklerini sormuyorum. Herhangi birisinin ismini söyleyebilir misin?”

Yüzüm kızarıncı ama ortamın bunu görmesini engelleyecek kadar karanlık olduğunu umuyordum. “Arcturus” dedim. “Alfa Centauri. Sirius. Kutup Yıldızı...”

“Peki, hangisi Klingonlar’ın anayurdu?” diye sordu Jason.

“Kabalaşma” dedi Diane.

İkizlerin zekâsı yaşlarının çok daha ötesindeydi. Ben de aptal degildim ama onlarla aşık atacak durumda da degildim. Hepimiz bunun farkındaydık. Onlar özel çocukların olduğu bir okula giderlerken, ben de otobüsle devlet okuluna gidiyordum. Aramızdaki bariz farklardan bir tanesi de buydu. Onlar Büyük Ev’de yaşıyordu, ben ise arazinin en doğusundaki tek katlı bir evde yaşıyordum. Onların ebeveynleri kariyer peşinde koştururdu, benim annem ise onların evini temizlerdi. Bir şekilde, bu farklılıkların aramızda bir sorun teşkil etmesine izin vermemeyi başarmıştık.

“Pekâlâ,” dedi Jason, “Polaris’i gösterebilir misin?”

Polaris; diğer adıyla Kutup Yıldızı. İç savaş ve kölelik hakkında okumalar yapıyordum. Kaçak kölelerin bir şarkısı vardı:

Güneş geri gelip ilk bildircin öttüğünde,

Takip et Tahta Kaşık’ı.

Özgürlüğe taşımak için bekler yaşlı adam seni

Takip edersen Tahta Kaşık’ı.

“Güneş geri gelip” derken kış gündönümünü kastediyordu. Bildircinlar kışı güneyde geçirirler. Kaşık, Büyük Kepçe Takımyıldızı’ydı, sapı ise Kutup Yıldızı’na yani özgürlüğün yönü olan kuzeye dönüktü. Büyük Kepçe’yi buldum ve umut ederek elimi o yöne doğru salladım.

“Gördün mü?” dedi Diane, Jason’a. Sanki benimle paylaşmaktan rahatsızlık duydukları bir konuyla alakalı bir şeyler kanıtlamıştım.

“Fena değil,” demekle yetindi Jason “Kuyruklu yıldız nedir, bilir misin?”

“Bilirim.”

“Peki, görmek ister misin?”

Kafamı salladım ve yanına doğru uzandım, hâlâ Diane’in sigarasının acı, keskin tadını alıyordum ve pişmanlık duyuyordum. Jason, dirseklerimle zeminden nasıl destek alacağını gösterdi ve dürbünü

tutmam için bıraktı. Yıldızlar buğulu oval şekiller ve ufak noktalar haline gelene kadar odağı ayarlamama izin verdi. Çıplak gözle görebileceklerimden çok daha fazlası vardı. Dürbünü, amansız ve karanlık gökyüzünde parıldayan ufak bir yumru bulana, yahut bulduğumu zannedene kadar sağa sola çevirdim.

“Bir kuyruklu yıldız...” diye başladı Jason.

“Biliyorum. Bir kuyruklu yıldız, güneşe doğru düşen tozlu bir kartopu gibidir”.

“Öyle de diyebiliriz.” Küçümseyiciydi. “Kuyruklu yıldızların nereden geldiğini biliyor musun Tyler? Dış güneş sisteminden gelirler; Plüton’un yörüngesinden en yakın yıldızın yarısına kadar uzanan güneşin etrafındaki buzlu, bir tür ışık halkasından. Tahmin edebileceğinden çok daha soğuk bir dış sistemden.”

Kafamı salladım. Biraz rahatsız olmuştum. Gökyüzünün, kelimelere dökmesi imkânsız enginliğinin farkında olacak kadar bilimkurgu okumuştum. Bu, ara ara düşündüğüm bir şeydi; hoş, gecenin namüsaait zamanında ve ev sessizken bunu düşünmek biraz korkutucuydu.

“Diane?” dedi Jason, “Sen de bakmak ister misin?”

“Zorunda mıyım?”

“Hayır, tabii ki zorunda değilsin. İstersen orada oturup kendini zehirlemeye ve salya akıtmaya devam edebilirsin.”

“Çok bilmiş.” Sigarayı çimlerin arasında söndürdü ve elini uzattı. Dürbünü ona pasladı.

“Dürbüne dikkat et.” Jase, dürbünüyle derin bir aşk yaşıyordu. Dürbünü hâlâ ambalaj ve köpük kokuyordu.

Odağı ayarladı ve yukarı doğru baktı. Bir süreliğine hiç ses çıkarmadı. Sonra, “Bununla gökyüzüne baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?” dedi.

“Ne?”

“Hep aynı yıldızları.”

“Hayalgücünü kullan.” Sesi gerçekten sinirli çıkmıştı.

“Hayalgücümü kullanacaksam, o zaman dürbüne ne gerek var?”

“Yani, neye baktığınla alakalı düşünüsen ya.”

“Ah,” dedi. Sonra “Ah. Ah! Jason, görüyorum...”

“Ne görüyorsun?”

“Bence... evet... bu Tanrı! Uzun beyaz bir sakalı var! Elinde de bir tabela var! Tabelada yazan şey... JASON BERBAT BİRİ!”

“Çok komik. Nasıl kullanacağını bilmiyorsan geri ver.”

Elini uzattı ama Diane görmezden geldi. Dik oturdu ve dürbünü

Büyük Ev'in pencerelerine yöneltti.

Parti akşamüzerinden beri devam ediyordu. Annem bana Lawtonlar'ın yaptığı partilerin "şirketteki önemli insanlar için yapılan pahalı muhabbetler" olduğunu söylemişti fakat kendisinin gayet sivri bir abartma huyu vardı. Söylemiş olduğu şeyin birkaç seviye altını varsaymak gerekiyordu. Jason'ın dediğine göre misafirlerin çoğu uza-ya gelip giden insanlar ya da politika dünyasından insanlardı. Eski Washington toplumundan değil; kökleri batıya dayanan ve savunma sanayisinde bağlantıları olan varlıklı, buralara yeni taşınmış insanlardı. Jason ve Diane'in babası E.D. Lawton, her üç veya dört ayda bir bu etkinliğe ev sahipliği yapardı.

"Her zamanki gibi iş" dedi Diane, dürbünün ikiz merceklelerinin arkasından. "İlk katta dans ve içki var. Bu noktada danstan çok içki var. Ama görünüşe bakılırsa mutfak kapanıyor. Sanırım ikram servisi yapan işçiler evlerine gitmek için hazırlanıyorlar. Çalışma odasının perdeleri kapanmış. E.D. birkaç takım elbiseli insanla kütüphanede. Iyy! Bir tanesi de puro içiyor."

"Tiksinmeniz hiç de inandırıcı değil," dedi Jason, "Bayan Marlboro."

Jason yanıma doğru kayarken o da pencereleri kataloglama işlemine devam etti. "Sen ona evreni göster," diye fısıldadı, "o da kalsın bir akşam yemeği partisini gözetlesin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Jason'ın söylediği diğer şeyler gibi bu da zekice ve benim karşılık verebileceğimden daha akıllıca bir şeydi.

"Benim odam," dedi Diane, "boş. Çok şükür. Karyolanın altındaki *Penthouse* dergisini saymazsak Jason'ın odası da boş."

"Dürbün iyi ama o kadar da değil."

"Carol ve E.D.'nin odası boş. Yedek yatak odası..."

"Ee?"

Ama Diane hiçbir şey söylemedi. Epey hareketsiz bir şekilde, dürbünü gözlerinden ayırmadan oturdu.

"Diane?" dedim.

Birkaç saniye daha sessiz kaldı. Sonra ürperdi, döndü ve dürbünü, rahatsız edici bir şey gördüğünü kavrayamayıp duruma bozulan Jason'a attı (*fırlattı*). Tam da ona iyi olup olmadığını soracağım anda...

Yıldızlar kayboldu.

Pek bir şey olmadı.

Buna tanıklık etmiş insanlar genelde böyle der. Pek bir şey olmadı. Bizzat bunu görmüş biri olarak söylüyorum; harbiden de olmadı. Jason ve Diane atışırken ben de yıldızları seyrediyordum. Garip bir parıltı oldu. Sadece yıldızların gözümde bıraktığı yeşil, fosforlu ve havalı bir görüntü. Başka hiçbir şey olmadı. Gözümü kırptım. Jason, “O neydi? Şimşek mi?” dedi. Fakat Diane’in ağzından tek bir kelime çıkmadı.

“Jason,” dedim, hâlâ gözümü kırptıyordum.

“Ne oldu? Diane, eğer lenslerden birini kırdıysan, yemin ederim ki—”

“Kapa çeneni,” dedi Diane.

“Kesin şunu. *Baksanıza*. Yıldızlara ne oldu öyle?” dedim.

İkisi de başını göğe çevirdi.

o o o

Üçümüzden sadece Diane yıldızların “söndüğüne” inanmaya hazırdı. Tıpkı rüzgârda sönen mumlar gibi. Jason inanmakta güçlük çekiyordu; bu imkânsız olmalıydı. Kaynağına bağlı olarak bu yıldızlar elli, yüz hatta bir milyon ışık yılı kadar mesafe kat ediyordu. Dünyahılar’a aynı anda görünecek şekilde, eş zamanlı ve son derece düzenli bir dizi halinde sönmeye ayarlanmış olamazlardı. Her neyse, güneşinde bir yıldız olduğunu belirttim; ki gezegenin diğer tarafında olsa bile hâlâ parlıyordu, öyle değil mi?

Tabii ki parlıyordu. Aksi takdirde, Jason sabaha kadar hepimizin donarak öleceğini söyledi.

Yani mantıklı düşünecek olursak, yıldızlar hâlâ parlıyordu ama biz onları göremiyorduk. Bir yere kaybolmamışlardı. Engellenmişlerdi. Tutulmuşlardı. Evet, gökyüzü birden kapkara bir boşluk haline gelmişti. Fakat bu bir gizemdi; bir felaket değil.

Aklıma Jason’ın yorumunun başka bir yönü takıldı. Ya güneş gerçekten *yok olduysa*? Karın sonsuz karanlığa doğru akıp gittiğini hayal ettim ve sonra bütün insan uygarlığının soluduğumuz şeyin altında gömülü kalana kadar havanın farklı türden bir karda donduğunu düşündüm. Dolayısıyla yıldızların “tutulduğunu” varsaymak daha iyiydi. Kesinlikle daha iyiydi. Peki ama bunu ne yapmıştı?

“Belli ki büyük bir şey. Hızlı bir şey. Sen gördün, Tyler. Birden mi oldu, yoksa bir şey gökyüzü boyunca ilerledi mi?”

Ona yıldızların aynı anda parlayıp sonra birden söndüklerini söyledim.

“Şu aptal yıldızları siktir edin,” dedi Diane. (Şok olmuştum. Her ne kadar, ben ve Jase artık yaşlarımız iki haneli rakamlara vurduğu için rahat rahat kullanıyor olsak da *sikmek* kelimesi Diane’in pek de tercih ettiği bir şey değildi. O yaz pek çok şey değişmişti.)

Jason, Diane’in sesindeki endişeyi hissetmişti. “Korkulacak bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi ama kendisinin de tedirgin olduğu belliydi.

Diane sert bir bakış atmakla yetindi. “Üşüdüm,” dedi.

Büyük Ev’e geri dönmeye karar verdik. Bakalım olaylar CNN veya CNBC’de haber olmuş muydu? Bahçeden geçerken gördüğüm gökyüzü; iç karartıcı, son derece siyah, tüy gibi fakat ağır ve gördüğüm diğer bütün göklerden daha karaydı.

o o o

“E.D.’ye söylememiz lazım,” dedi Jason.

“Sen söyle,” dedi Diane.

Jase ve Diane, anne ve babalarına kendi isimleriyle hitap ediyorlardı; böylelikle Carol Lawton, hanesinin ilerici olduğuna inanıyordu. Gerçekte ise iş biraz daha karışıktı. Carol ikizlere hoşgörülü davranırdı ve hayatlarına aşırı derecede karışmazdı. E.D. de sistematik bir şekilde bir varis yetiştiriyordu. O varis tabii ki de Jason’dı. Jason babasına âdeta tapardı. Diane de korkardı.

Ben de yetişkinlerin bulunduğu içkili bir Lawton sosyal etkinliğinin sonunda kendimi gösterecek kadar aptal değildim. Bu yüzden, Jason yan odada babasını bulduğunda, Diane’le bir kapının arkasındaki “askerden arındırılmış sivil alanda” bekliyorduk. Konuşmanın sonundaki detayları duyamadık ama E.D.’nin ses tonunun kırıgı, tahammülsüz ve sinirli geldiği apaçık ortadaydı. Jason yüzü kızarmış ve neredeyse ağlayacak bir halde bodruma geri döndü. Ben de müsaade isteyip arka kapıya doğru yöneldim.

Diane koridorda beni yakaladı. İkimizi birbirimize bağlamak istercesine elini bileğime koydu. “Tyler,” dedi. “Tekrar yükselecek değil mi? Güneş... Sabah olunca yani. Saçma bir soru olduğunu biliyorum ama güneş yeniden doğacak, değil mi?”

Sesi oldukça umutsuz geliyordu. Ona uçarı bir şeyler söylemek için ağzımı açtım –*olur da güneş yükselmezse hepimiz ölmüş oluruz*– ancak onun duyduğu endişe kendi içimde duyduğum şüpheyi de tetikledi. Tam olarak ne görmüştük ve bu ne anlama geliyordu? Belli ki Jason babasını geceleyin gökyüzünde önemli bir şey olduğuna ikna

edememişti. Belki de bu akşam gereğinden fazla korkmuştuk. Fakat ya dünyanın sonu geldiyse ve bunu sadece üçümüz biliyorsak?

“Bize bir şey olmayacak,” dedim.

İnce uzun saçlarının arasından bana doğru anlamlı bir şekilde baktı. “Buna inanıyor musun?”

Gülümsemeye çalıştım. “Yüzde doksan.”

“Ama sabaha kadar uyumayacaksın, değil mi?”

“Sanırım. Muhtemelen.” Pek uyuyasım yoktu ve bunun farkındaydım.

Ellerini yumruk yapıp sadece baş ve serçe parmağını kaldırdı: “Seni sonra arayabilir miyim?”

“Elbette.”

“Muhtemelen uyumayacağım. Kulağa da saçma geliyor biliyorum ama her ihtimale karşı, güneş çıkar çıkmaz beni arar mısın?”

Arayacağımı söyledim.

“Söz mü?”

“Söz.” Bunu sorması bende büyük bir heyecan yaratmıştı.

o o o

Annemle birlikte yaşadığım yer, Lawton arazisinin doğusunda kalan, sade, tahta kaplamalı bir tek katlı evdi. Çam yolu ile çevrelenmiş küçük bir gül bahçesi girişi sarmalamıştı. Güller, sonbaharda iyice açmış fakat son gelen soğuk havanın bastırmasıyla solmuştu. Aysız, bulutsuz, yıldızsız bu gecede duvar lambası âdeta bir fener gibi parlıyordu.

Sessizce içeri girdim. Annem çoktan odasına çekilmişti. Yan sehpanın üzerinde duran boş shot bardağının dışında küçük oturma odası tertipliydi. Annem beş gün boyunca ağzına içki sürmezdi ama haftasonları biraz viskiye de hayır demezdi. Sadece iki tane kusuru olduğunu söylerdi. Cumartesi geceleri içtiği bir bardak içki de bunlardan biriydi. (Bir keresinde diğerinin ne olduğunu sormuştum, bana uzun uzun baktı ve, “Baban,” dedi. Konunun üzerine gitmedim.)

Daha bir saat dolmadan Diane beni aradığında, boş koltuğa elimde bir kitapla uzanmış, okumaya başlamıştım. Söylediği ilk şey, “Televizyonu açtın mı?” oldu.

“Açmalı mıyım?”

“Boş ver. Hiçbir şey yok.”

“E yani, sabahın ikisi.”

“Hayır, öyle değil. Tamamen, hiçbir şey yok. Yerel kabloluda bir-

kaç tanıtım reklamı var. Onun dışında bir şey yok. Bu ne demek oluyor, Tyler?”

Yörüngedeki bütün uydular, yıldızlarla birlikte kayboldu demek oluyordu. Telekom, hava durumu uyduları ve askeri uydular, GPS sistemi; hepsi göz açıp kapayıncaya kadar kapanmıştı. Ancak bunların hiçbirini bilmiyordum ve kesinlikle bunları Diane’e açıklayamazdım. “Birçok anlamı olabilir.”

“Biraz korkutucu.”

“Muhtemelen endişe edecek bir şey değildir.”

“Umarım yoktur. Hâlâ uyumamış olduğuna sevindim.”

Bir saat sonra tekrar arayıp daha çok haberle döndü. Internetin de çalışmadığını ve yerel bir televizyon kanalının Reagan ve bölgesel havalimanları dışında bütün uçak seferlerinin iptal edildiğini duyurmaya başlayarak, insanları önceden arayıp bilgi almaları konusunda uyardığını söyledi.

“Ama jet uçakları bütün gece havadaydılar.” Hızla hareket eden ışıklarını odamın camından gördüm. Hızlı, yalancı yıldızlar. “Muhtemelen ordudur. Teröristlerle alakalı bir mesele olabilir.”

“Jason radyosuyla birlikte odasında. New York’tan ve Boston’dan kanallara giriyor. Askeri faaliyetten ve havalimanlarının kapanmasından bahsettiklerini söyledi. Fakat terör hakkında bir haber yokmuş. Yıldızlardan da.”

“Birileri fark etmiş olmalı.”

“Fark etmiş olsalar bile bundan bahsetmiyorlar. Belki de yapmaları yönünde bir *emir* almışlardır. Gün doğumundan da bahsetmediler.”

“Neden bahsetsinler ki? Güneşin çıkmasına daha bir saat yok mu? Ki bu da zaten okyanustan yükselmeye başladı demektir. Atlantik kıyısından. Denizdeki gemiler görmüş olmalı. Çok geçmeden *biz* de görürüz.”

“Umarım görürüz.” Sesi hem korkak hem de utangaç geliyordu. “Umarım haklısındır.”

“Göreceksin.”

“Sesini seviyorum, Tyler. Bunu daha önce söylemiş miydim? İnsana güven veren bir sesin var.”

Her ne kadar söylediğim şey deli saçmasından başka bir şey olmasa da.

Ancak yapmış olduğu bu övgü beni, onun bilmesini istediğimden daha fazla etkilemişti. Diane telefonu kapattıktan sonra bunun üzerine düşündüm. Bende uyandırdığı bu sıcak his yüzünden söy-

lediklerini kafamda defalarca tekrarladım. Sonra, bunun ne anlama geldiğini sorguladım. Diane benden bir yaş daha büyüktü ve benden üç kat daha bilgili biriydi. Öyleyse ne diye birden ona karşı bu kadar korumacı bir tavır takınmaya başlamıştım? Neden şu an onun yanımda olmayı, yüzüne dokunmayı ve her şeyin düzeleceğine dair söz vermeyi istiyordum? Bu, tıpkı gökyüzüne olan şey kadar rahatsız edici ve bir o kadar da aniden ortaya çıkmış bir bilmeceydi.

o o o

Beşe on kala tekrar aradı. Tüm kıyafetlerim hâlâ üzerimde, çabalarıma rağmen tam da uykuya dalacakken. El yordamıyla gömleğimin cebinden telefonumu çıkardım.

“Alo?”

“Benim, benim. Tyler, dışarısı hâlâ karanlık.”

Pencereye baktım. Evet. Karanlıktı. Sonra bir de yatak ucumdaki saate baktım. “Henüz gün doğmuş sayılmaz, Diane.”

“Uyuyor muydun?”

“Hayır.”

“Evet, uyuyordun. Neyse şansına dışarısı hâlâ karanlık. Bir de soğuk. Mutfak penceresinin dışındaki termometreye baktım. Neredeyse iki derece. Bu kadar soğuk olması normal mi?”

“Geçen sabah da bir bu kadar soğuktu. Sizin evde başka uyanık olan var mı?”

“Jason radyosuyla birlikte kendini odasına kapattı. Şey, galiba annemle babam partinin etkisinden uyuyarak kurtulmaya çalışıyorlar. Peki, senin annen uyanık mı?”

“Haftasonları bu kadar erken kalkmaz.” Pencereye doğru tedirgin bir bakış attım. Bu zamana kadar az da olsa ışığın kendini göstermesi lazımdı. Ufacık bir gün ışığı bile içimizi rahatlatabilirdi.

“Onu uyandırmadın mı?”

“Uyandırsam ne yapacak ki, Diane? Yıldızları geri mi getirecek?”

“Sanırım, hayır.” Duraksadı. “Tyler,” dedi.

“Hâlâ buradayım,” dedim.

“İlk hatırladığın şey ne?”

“Ne zaman? Bugün mü?”

“Hayır. Hayata dair hatırladığın ilk şey. Biliyorum saçma bir soru ama beş, on dakika gökyüzünden başka bir şeylerden bahsederek benim için daha iyi olacak.”

“Hatırladığım ilk şey...” Üzerine biraz düşündüm.

“Olsa olsa, Los Angeles’ta olur. Doğu tarafına taşınmadan önce.” Babam hâlâ hayattaydı ve hâlâ E.D. Lawton için yeni açılmış bir firmada çalışıyordu. “Yatak odasında büyük beyaz perdeleri olan bir evimiz vardı. Gerçekten hatırladığım ilk şey, bu perdelerin rüzgârla savrulduğunu izlemektir. Güneşli bir gündü. Pencere açıktı ve esiyordu.” Hatıra, bende hiç beklenmedik bir şekilde üzüntü yaratmıştı. Kıydan geri çekilen dalgaları son kez görmek gibiydi. “Peki, seninki ne?”

Diane’in de hatırladığı ilk şey Sacramento ile ilgiliydi ama benimkinden epey bir farklıydı. E.D., çocukların ikisini de tesiste tura çıkarmıştı. O zamanlar bile Jason’ı gelecekteki rolü olan veliahtlığına hazırlıyordu. Diane fabrika katındaki delikli devasa direklerden, bir ev boyutuna kadar ulaşan incecik kumaşlardan ve durmak bilmeyen gürültüden oldukça etkilenmişti. Her şey ona o kadar büyük gelmişti ki bir anlığına peri masalından çıkma ve duvara zincirlenmiş, babasının esiri olan bir dev görmeyi ümit etmişti.

Güzel bir hatıra değildi. Kendisini dışlanmış, neredeyse kaybolmuş, devasa ve korkunç bir inşaat çarkının içinde terk edilmiş hissetmişti.

Bir süre bunun hakkında konuştuk. Sonra Diane, “Gökyüzüne bak,” dedi.

Pencereye baktım. Batıya doğru ufuktan, karanlığı mürekkebimsi bir maviliğe dönüştürecek kadar ılık süzülüyordu.

Yaşamış olduğum rahatlığı o anda itiraf etmek istemedim.

Birden canlanarak, “Sen haklı çıktın,” dedi. “Her şeye rağmen güneş doğuyor.”

Tabii bu gerçek güneş değildi. Akıllıca tasarlanmış, sahte bir güneşti. Fakat biz bunu henüz bilmiyorduk.

KAYNAR SUDA BÜYÜMEK

BENDEN daha genç olanlar bana sorup durdular: Neden panik yapmadın? Neden hiç *kimse* panik yapmadı? Neden yağma ya da isyan olmadı? Kuşağınız neden kaderine razı oldu? Neden ağzınızdan tek kelime dahi çıkmadan hepimiz Dönü'nün içine doğru sürüklediniz?

Bazen diyorum ki; *Korkunç şeyler yaşandı ki zaten.*

Bazen diyorum ki, *Bir şey anlayamadık ki. Elimizden ne gelirdi?*

Bazen de şu kurbağa mevzusundan bahsediyorum. Kurbağayı kaynar suya atarsan hemen dışarı zıplar ama kurbağayı rahatsız olmadığı ılık bir suya bırakıp ateşin altını yavaşça açarsan, ne olup bittiğini anlayamadan ölmüş olacaktır.

Yıldızların kayboluşu yavaş veya anlaması güç bir şey değildi ama birçoğumuz için doğrudan felaket getirdi. Bir astrolog veya bir savunma stratejisi uzmanı olsaydınız ya da işiniz telekomünikasyon, uzay havacılığıyla ilgili olsaydı, muhtemelen Dönü'nün ilk birkaç gününü berbat bir korku içinde geçirirdiniz. Oysa işiniz otobüs şoförlüğü veya bir yerlerde hamburger yapmak olsaydı, ılık suya giren kurbağa gibi hissederdiniz.

İngilizce konuşan medya bu durumu “Ekim Olayı” (“Dönü” ismi birkaç sene sonra verilmişti) olarak adlandırdı. Olayın ilk ve en bariz etkisi ise yörüngedeki milyonlarca dolarlık uydu sanayi endüstrisinin topyekûn çöküşü oldu. Uyduları kaybetmek aynı zamanda çoğu iletişim kanalını ve bütün uydu televizyon yayıncılığını da kaybetmek demektir. Şehirlerarası telefon sistemleri artık çalışır değildi ve GPS bulucuları da işe yaramaz hale gelmişti. İnternet sunucu ağları paramparça olmuştu. İleri modern askeri teknolojinin çoğu artık kullanılmayan, modası geçmiş şeylerden oluşuyordu. Küresel boyut-

taki gözlem ve keşif engellendi. Hava durumu sunucuları da hava uydularından gelen CGI görüntüleri arasında hareket etmek yerine, Amerika kıtası üzerine izobarlar çizmek zorunda kaldı. Uluslararası Uzay İstasyonu'yla üst üste iletişime geçme çabaları da her seferinde başarısız oldu. Canaevral'dan (Baikonur ve Kourou'dan da) ticari amaçla fırlatılacak uzay mekikleri ise süresiz olarak ertelenmişti.

Bu GE Americon, AT&T, COMSAT, Hughes Communications gibi birçok şirket için bayağı kötü bir haber anlamına geliyordu.

O gecenin sonucu olarak pek çok *korkunç* şey meydana gelmişti fakat yayın yasağıyla bunların çoğunun üstü örtüldü. Yeni hikâyeler âdeta fısıltı gibi yayıldı; yörüngesel uzaydan sekmek yerine, transatlantığa uzanan fiberoptik kablolardan sıkış tepiş geliyorlardı. Olay'ın ilk karmaşıklığında, Pakistan'a ait nükleer başlıklı Haft-V tipi bir füze fırlatılıp –kazara veya yanlış hesaplamayla– rotasından sapınca, Hindu Kush'taki tarımsal bir vadiyi yerle bir edişini öğrenmemiz neredeyse bir hafta rötahlı olmuştu. 1945'ten beri patlayan ilk nükleer silah buydu. Bu olay her ne kadar trajik olsa da telekomünikasyon kaybının tetiklediği küresel bir paranoya ortamında böyle bir şey sadece bir kere gerçekleştiği için şanslı bile sayılırız. Bazı raporlara göre neredeyse Tahran'ı, Tel Aviv'i ve Pyonyang'ı kaybediyormuşuz.

o o o

Güneşin doğuşu içimi rahatlatmıştı, şafaktan öğlene kadar uyudum. Kalkıp giyindim, sonra annemle oturma odasında karşılaştım. Hâlâ üzerinde olan kapitone sabahlığıyla televizyon ekranına bakıp somurtuyordu. Kahvaltı yapıp yapmadığını sorunca hayır cevabını verdi. Ben de ikimize birden öğle yemeği hazırladım.

O sonbahar, kırk beş yaşına girmiş olacaktı. Onu tek bir kelime ile anlatacak olsaydım bu “metanetli” olurdu. Nadiren sinirlenirdi ve onu ağlarken gördüğüm tek an polislerin kapımıza gelip (bu biz daha Sacramento'dayken olmuştu) babamın iş gezisinden arabayla dönerken Vacaville yakınlarında, 80 numaralı otobanda öldüğünü söylediği andı. Bence bana sadece bu yönünü göstermeye dikkat ediyordu ama başka yönleri de vardı. Oturma odasındaki etajerin ilk rafında, ben doğmadan yıllar önce çekilmiş bir portre vardı. Portredeki kadın kameranın karşısında o kadar zarif, güzel ve korkusuzdu ki annem fotoğraftaki insanın kendisi olduğunu söylediğinde hayrete düşmüştüm.

Şüphesiz, televizyondan duyduğu şeyler hiç de hoşuna gitmiyor-

du. Yerel bir kanal, federal hükümet tarafından dayatılmış durmak bilmeyen haberler, ardı ardına kısa dalga ve amatör radyo öyküler, belli belirsiz sakın olmamızı söyleyen açıklamalar yayınlıyordu. “Tyler,” dedi annem, eliyle oturmamı işaret ederek. “Bunu açıklaması biraz zor. Dün akşam bir şey oldu...”

“Biliyorum,” dedim. “Uyumadan önce haberim oldu.”

“Böyle bir şeyin olduğunu bile bile beni uyandırmadın mı?”

“Emin değildim...”

Neyse ki kızgınlığı geldiği kadar çabuk yok oldu. “Tamam,” dedi “önemli değil, Ty. Galiba uyurken hiçbir şey kaçırmadım. Tuhaf... *Hâlâ* uyuyorum sanki.”

“Altı üstü yıldızlar,” dedim aptal bir şekilde.

“Yıldızlar ve Ay,” diye düzeltti annem. “Ay’ı duymadın mı? Dünya’nın hiçbir yerinde kimse ne Ay’ı ne de yıldızları görebiliyor.”

o o o

Ay’ın kaybolması besbelli ki bir işaretti.

Annemle biraz oturduktan sonra onu televizyonun karşısında bıraktım (“Bu sefer hava kararmadan dön,” dedi ciddiyetle) ve Büyük Ev’e yürüdüm. Arka kapıyı çaldım. Bu kapıyı hizmetçi ve aşçı kullanırdı ama yine de Lawtonlar buna “hizmetli girişi” dememeye özen gösterirlerdi. Annem de hafta boyunca Lawtonlar’ın ev işlerini halletmek için yine bu kapıyı kullanırdı.

İkizlerin annesi Bayan Lawton beni içeri aldı. Bana boş boş baktı ve yukarı katı işaret etti. Diane hâlâ uyuyordu, odasının kapısı da kapalıydı. Jason hiç uyumamıştı ve görünüşe bakılırsa öyle bir niyeti de yoktu. Onu kısa dalga bir radyoyu dinlerken buldum.

Jason’ın odası Aladdin’in hazine mağarası gibiydi gıpta ederdim ama böyle bir odaya sahip olma umudumu çoktan kesmiştim. İçinde aşırı hızlı internet bağlantısı olan bir bilgisayar ve oturma odamızda duran televizyonun iki katı büyüklüğünde bir ikinci el televizyonu vardı. Belki haberleri izlememiştir diye ona, “Ay da kaybolmuş” dedim.

“İlginç, değil mi?” Jase ayağa kalktı, gerindi ve ellerini taranmış saçlarının arasından geçirdi. Geçen geceden beri üstünü değiştirmemişti. Bu, ona göre olmayan bir dalgınlıktı. Jason her ne kadar otoritelerce onaylanmış bir dâhi olsa da benim yanımdayken öyle davranmıyordu. Demek istediğim, hiç filmlerde gördüğüm dâhiler gibi davranmıyordu. Gözlerini kısmıyordu, kekelemiyordu ve du-

vara matematik denklemleri yazmıyordu. Ancak bugün dikkati fena halde dağılmış gözüküyordu. “Tabii ki de ay *kaybolmamıştır*. Böyle bir şey nasıl olabilir ki? Atlantik kıyısındaki gelgit ölçümleri gayet normalmiş. Bu da demektir ki ay hâlâ yerli yerinde; doğal olarak yıldızlar da.”

“O zaman neden onları göremiyoruz?”

Rahatsız olmuş bir şekilde bana baktı. “Ben nereden bilebilirim? Söylediğim tek şey, bunun kısmen *görsel bir olay* olduğu.”

“Pencereden kafanı çıkar, Jase. Güneş parlıyor. Ne tür bir görsel illüzyon güneşin parlamasını sağlarken ayı ve yıldızları saklar ki?”

“Tekrarlıyorum; ben nereden bilebilirim? Ama başka ne olabilir ki Tyler? Birisi ayı ve yıldızları bir bohçanın içine koyup kaçırdı mı?”

Hayır, dedim içimden. Bohçanın içinde olan dünyaydı ve neden-se Jason bile bunu göremiyordu.

“Ama güneş olayını,” dedi, “iyi akıl etmişsin. Hani şu, nasıl görsel bir bariyer değil de görsel bir *filtre* olduğu. İlginç...”

“Yani o zaman bunu kim koydu?”

“Ben nereden...” Kafasını irrite olmuş bir şekilde salladı. “Çok fazla kurcalıyorsun. *Birisinin* koyduğunu da kim söyledi? Tıpkı manyetik kutupların yer değiştirmesi gibi binlerce yılda bir gerçekleşen bir doğa olayı da olabilir. Bunun planlanmış bir şekilde yapıldığını söyleyerek çok ani bir yargıda bulunuyorsun.”

“Ama doğru olabilir.”

“Birçok şey doğru olabilir.”

Bilimkurgu okumalarımla alakalı yeterince fırça yemiştım ve bu yüzden “uzaylılar” kelimesini kullanmaya pek niyetli değildim. Yine de aklıma gelen ilk cevap buydu; diğer pek çok insanın da öyle. Ayrıca, Jason bile geçtiğimiz son yirmi dört saat içerisinde dünyadışı varlıkların bu işte bir parmağının olduğu fikrini son derece makul bulduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.

“Ama öyle olsa bile,” dedim, “neden bunu yaptıklarını düşünmemiz gerekir.”

“Sadece iki tane mantıklı cevabı var. Ya bizden bir şey *saklamak* için ya da *bizi bir şeyden saklamak* için.”

“Baban bu işe ne diyor?”

“Ona henüz sormadım. Bütün gün telefodaydı. Muhtemelen GTE'deki hisse senetlerini erkenden elden çıkarmaya çalışıyordu.” Bu bir şakaydı ve ne demek istediğini pek de anlayamamıştım. Ancak bu, yörünge çapındaki iletişim kaybının havacılık sanayisine (özellikle de Lawton ailesine) genel olarak ne anlam ifade ettiğine

yönelik ilk ipucumdu. Jason, “Gece hiç uyumadım,” diyerek itiraf etti. “Bir şeyler kaçırdım korkusuyla uyuyamadım. Bazen kız kardeşimi çok kıskanıyorum. Şu, *birisi mevzuu çözdüğünde beni uyandır-sın hallerini yani...*”

Diane’i bu şekilde küçümsemesine sinirlenmiştim. “O da uyumadı ki,” dedim.

“Ya öyle mi? Peki *sen* nereden biliyorsun?”

Köşeye sıkışmıştım. “Telefonda biraz konuştuk...”

“O mu seni aradı?”

“Evet. Gün doğumuna doğru.”

“Aman Tanrım, Tyler. Yüzün kızarıyor.”

“Hayır, kızarmıyor.”

“Evet, kızarıyor.”

E.D. Lawton kapıyı sert bir şekilde çalmasıyla kurtarılmıştım. Görünüşe bakılırsa o da pek uyumamıştı.

Jason’ın babasının, insanı sindiren bir havası vardı. Cüsseliydi, omuzları genişti, memnun etmesi zordu ve kolayca sinirleniverirdi. Haftasonları evin içinde âdeta yıldırım ve şimşekler çakan bir fırtına gibi gezinir dururdu. Annem bir keresinde, “E.D. dikkatini çok çekmek isteyeceğin türden bir insan değil. Carol onunla neden evlenmiş anlayamıyorum,” demişti.

E.D. bulunduğu yere pek de kendi tırnaklarıyla gelmiş sayılmazdı. San Francisco’da harikulade başarılarla imza atmış bir avukatlık bürosunun kurucusu olan emekli dedesi, E.D.’nin çoğu girişimini finanse etmişti. Yine de kendine yüksek irtifa aletleri ve uçuş teknolojileri ile kazanç getiren bir iş yaratmıştı. Bu da, başlangıçta sektörde doğru dürüst bir bağlantısı olmadığı için kolay olmamıştı.

Jason’ın odasına girdiğinde kaşları çatıktı. Gözlerini üzerime kilitledi ama sonra çevirdi. “Üzgünüm, Tyler ama şu an evine gitsen iyi olacak. Jason’la konuşmam gereken birkaç şey var.”

Jason buna karşı çıkmadı ve ben de kalmaya pek hevesli değildim. Kumaş ceketimi üzerime geçirip arka kapıdan çıktım. Akşamın geri kalanını derenin başında taş sektirerek ve sincapların akan suya karşı yiyecek bulmasını izleyerek geçirdim.

Güneş, Ay ve yıldızlar.

Bu olayı takip eden yıllarda, kendi gözleriyle Ay'ı hiç görmeyen çocuklar yetişti. Benden dört-beş yaş küçük çocuklar yetişkinliğe adım attıklarında yıldızlar hakkındaki bilgileri sadece eski filmlerden ve birkaç yersiz klişeden ileri geliyordu. Bir keresinde, otuzlu yaşlarımdayken benden daha genç bir kadın için Antonio Carlos Jobin'in yirminci yüzyıla ait olan *Corcovado* şarkısını ("Quiet Nights of Quiet Stars") çaldım. O da gözlerini hevesli bir şekilde açtı ve bana, "Yıldızlar çok ses yapar mıydı?" diye sordu.

Gökteki birkaç ışıktan daha öte bir şeyleri kaybetmiştik. Güven duyduğumuz bir yeri kaybetmiştik. Dünya yuvarlaktır. Ay, Dünya'nın etrafında döner. Dünya da Güneş'in etrafında döner. İnsanların kozmoloji hakkında bildikleri ya da bilmek istedikleri her şey bunlardan ibaretti. Liseden sonrada bunlar hakkında düşünen en fazla yüz kişiden bir kişi falandır. Yine de bu şeyler onlardan çalındığında herkes hayrete düşmüştü.

Ekim Olayı'nın ikinci haftasına kadar Güneş hakkında resmi bir açıklama gelmedi.

Görünüşe göre, güneş her zamanki ebedi rotasında yol alıyordu. Gök günlüğü standartlarına göre doğup batıyordu ve günler de kendi devinimlerinde kısalmıştı. Yani güneşle alakalı panik yapılacak bir durum yoktu. Dünyadaki çoğu şey gibi hayatın kendisi de dünya yüzeyine ulaşan güneş ışığının yapısına ve miktarına bağlıdır. Birçok bakımdan bu değişmemişti. Çıplak gözle baktığımızda, bütün kanıtlar bize bunun tüm hayatımız boyunca bakıp göz kırptırdığımız G tipi yıldızın ta kendisi olduğunu gösteriyordu.

Yine de eksik olan şeyler güneş lekeleri, fışkırması ve alevleriydi.

Güneş şiddetli, düzensiz bir objedir. Köpürür, kaynar, engin enerjilerle birlikte bir zil misali çalar. Dünya'nın manyetik alanı tarafından korunmuyor olsak bizi öldürecek olan içi yüklü partikülleriyle dolu akıntısı bütün bir güneş sistemini sular. Fakat Ekim Olayı'ndan beri gök bilimciler, güneşin hem sabit bir bütünlüğe hem de saf parlaklığa sahip olduğunu ve geometrik olarak kusursuz bir gök cismi haline geldiğini söylüyorlardı. Haberler kuzeyden geldi; o bütün güneş partikülleriyle manyetik alanımızın etkileşmesinin ürünü olan kutup ışıkları kaşla göz arasında ortadan kaybolmuştu.

Gecenin yitirilen başka bir özelliği de kayan yıldızların artık olmamasıydı. Eskiden, Dünya yılda otuz altı bin ton uzay tozu oluştururdu ki bunun büyük bir çoğunluğu atmosferik sürtünmede ya-

nıp kül olurdu. Ama artık öyle olmuyordu; mikroskopik boyuttaki Brownlee partikülleri* dâhil, Ekim Olayı'nın ilk aylarında atmosferden içeriye izi sürülebilir bir meteor taşı girmedi. Astrofiziksel açıdan sağır edici bir sessizlik vardı.

Jason'ın bile bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu.

o o o

Yani güneş artık bildiğimiz güneş değildi. Sahte veya değil, parlamaya devam ediyordu. Günler günleri kovaladı. Kafamız daha çok karıştı ama insanlar arasındaki o panik hali biraz ortadan kayboldu. (Yani su kaynamıyordu, sadece ılıktı.)

Oysa konuşacak o kadar çok şey vardı ki... Yalnızca bu gökyüzü gizemi değil, aynı zamanda hemen ardından doğan sonuçları da vardı: telekomun çöküşü, dış savaşların artık uydu tarafından izlenip aktarılamaması, GPS ile yönetilen akıllı bombaların çaresizce aptallaşması, fiber optik avı. Washington'dan gelen resmi açıklamalar insanı boğan bir sıklıkta yapıyordu: *Şu ana kadar hiçbir ulusa veya teşkilata yapılmış düşmanca bir hareketi gösteren delil bulunmamaktadır. Neslimizin en harika zekâları bunu anlamaya, açıklamaya ve evrene olan görüntümüzü engelleyen bu örtünün getirmiş olduğu olumsuz etkileri en nihayetinde ortadan kaldırmaya çalışıyorlar.* Böylesine bir şey yapabilme gücüne sahip bir düşmanı hâlâ tanımlayabileceğini ümit eden bir yönetimden gelen, iç rahatlatıcı bir laf salatası. Ancak düşman gölgede kalmaya kararlıydı. İnsanlar bundan “kontrol eden varsayımsal bir zekâ” diye bahsetmeye başladılar. Kendi hapisane duvarlarımızın ötesini göremediğimiz için köşelerin ve kenarların haritasını çıkarmakla yetiniyorduk.

Jason, Olay'dan sonraki ayın çoğunu odasına çekilerek geçirdi. Bu süre zarfında onunla hiç konuşmadım. Sadece Rice Akademisi'nin servisi ikizleri almaya geldiğinde onu görmüş oluyordum. Ancak ikimiz de kendimize özel biraz zaman bulduğumuzda neredeyse her akşam, genellikle on veya on bir sularında, Diane cep telefonumdan arardı. Araması benim için çok önemliydi ve nedense bunu kendime itiraf etmeye pek hazır değildim.

Diane bir gece bana, “Jason bu aralar çok huysuz,” dedi. “Dediğine göre eğer güneşin gerçek olup olmadığından emin olamıyorsak, bu hiçbir şey bilmediğimiz anlamına geliyormuş.”

* Dünya dışı kökenleri teyit edildikten sonra bu partiküller, gezegenlerarası toz bulutları olarak adlandırılmıştır. —yhn

“Belki de haklıdır.”

“Ama bu Jase için neredeyse kutsal bir şey. Haritaları hep çok sevmiştir. Bunu biliyor muydun Tyler? Çok küçükken bile haritaların nasıl işlediğine dair bir fikri vardı. Nerede olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Etrafımızdaki şeyleri mantıklı kıldığını söylerdi. Of, haritalar hakkında konuşmasını dinlemeye bayılırdım. Bence bu yüzden çoğu insandan daha çok çileden çıkmış durumda. Hiçbir şey olması gerektiği yerde değil. Haritasını kaybetti.”

Elbette ipuçları vardı. Hafta başlamadan önce ordu uydular-dan kalan enkazları topluyordu. Bunlar, o ekim gecesine kadar sabit yörüngeleri olan uydulardı fakat şafak sökmeden önce her biri Dünya'ya çakılmıştı. Bazı enkazlardan kanıt toplamak için beslenen umutlar da boşa çıkmıştı. Fakat bu bilginin, iyi bağlantıları olan E.D. Lawton hanesine bile ulaşması zaman almıştı.

o o o

Karanlık gecelerle geçen ilk kışımız klostrofobik ve tuhaftı. Kar erkenden kendini gösterdi. Washington'a yakın bir mesafede yaşıyorduk ama Noel vakti daha çok Vermont'u andırıyordu. Haberler hâlâ iç karartıcıydı. Hindistan ve Pakistan arasındaki özensiz ve aceleyle hazırlanmış olan barış antlaşması ülkeleri savaşa doğru sürükler gibi oldu. Hindu Kush'ta, BM sponsorluğundaki zararlı maddelerden arınma projesi onlarca cana mal olmuştu, ki bu kayıplar halihazırda olan ölü sayısının üstüne eklenmişlerdi. Kuzey Afrika'daki her an patlak vermeye hazır savaşlar alevlenirken endüstriyel dünyanın orduları tekrar gruplanmak için geriye çekilmişti. Benzin fiyatları tavana vurdu. Günler uzayana (Güneş geri gelip ilk bildircin ötene) kadar evdeki termostatomuzu rahat edeceğimiz ayardan birkaç derece daha düşük tuttuk.

Yine de bilinmeyen, güç bela anlaşılan bu tehditle yüz yüze olan insan ırkı bizim sayemizde dört dörtlük küresel bir savaşın ateşini fitillememeyi başardı. Biz kendi adaptasyonumuzu sağlayıp işimize devam etmiştik. Baharda insanların konuştuğu şey de “yeni normaldi”. Anlaşıldığı üzere gezegene olan şey her neyse en nihayetinde bunun için daha büyük bir bedel ödemek zorunda kalacaktık. Ancak ne derler bilirsiniz, eninde sonunda hepimiz öleceğiz.

Değişimi annemde gördüm. Zaman geçtikçe sakinleşti ve sıcak hava sonunda geldiğinde suratındaki gerginliğin birazını silmişti. Ayrıca meditasyon faslından sıyrılan Jason'daki değişimi de gördüm. Fakat yıldızlar hakkında hiç konuşmak istemeyen Diane hakkında

endişeleniyordum. Son zamanlarda bana Tanrı'ya inanıp inanmadığımı ve Tanrı'nın ekimde olan şeyle bir ilgisi olduğunu düşünüp düşünmediğimi soruyordu.

Ona bunu bilemeyeceğimi söyledim. Ailemdeki insanlar kiliseye gitmezdi. Açıkçası mevzu beni biraz geriyordu.

o o o

O yaz, üçümüz bisikletlerimizle Fairway Alışveriş Merkezi'ne son defa gittik.

Daha önce bunu yüzlerce, binlerce kez yapmıştık. Bunun için ikizler şimdiden biraz büyük kalıyordu. Büyük Ev'in arazisinde geçirdiğimiz yedi sene boyunca bu bir ritüele dönüşmüştü. Yaz zamanı ve cumartesileri kaçınılmaz olarak yaptığımız bir şeydi. Yağmur yağdığında veya bunaltıcı sıcaklar olduğunda kaytarıyorduk ama hava güzel olduğunda sanki görünmez bir el tarafından kontrol ediliyormuşçasına buluşma noktamız olan Lawtonlar'ın uzun garaj yoluna gidiyorduk.

O gün hava yumuşaktı ve esintiliydi. Güneş ışığı dokunduğu her şeye derin, organik bir ısı yayıyordu. Sanki iklim tekrardan güvenimizi kazanmaya çalışıyordu. Olay'dan beri neredeyse on ay geçmişti ve şu an kozmik bir ormanın bir parçası olmaktan çıkıp bilinmeyen güçler tarafından işlenmiş bir gezegen olsak da (Jason'ın da arada dediği gibi) şükürler olsun doğa sorunsuz işliyordu.

Jason pahalı bir dağ bisikletine biniyordu, Diane'de bu bisikletin daha az ışıklısı ve kızlar için olanı vardı. Benim bisikletim de annemin hayır işleri yapan bir mağazadan aldığı ikinci el bir külüstürdü. Neyse. Asıl önemli olan havadaki keskin çam kokusu ve elimizdeki boş saatlerdi. Bunu hissediyordum; Diane de öyle. O sabah bisikletlere bindiğimizde biraz dalgın ve biraz utanmış olsa da Jason bile bunu hissediyordu. Onun bu durumunu strese veriyordum ya da okulların yeniden açılacak olmasına (Ağustos ayındaydık da).Jase üzerinde çok fazla baskı kuran okulu Rice'in hızlı akademik akıntısına kapılmıştı. Geçen seneki matematik ve fizik dersleri onun için çocuk oyuncağıydı ki bu konularda ders bile verebilirdi. Ancak bir sonraki sene kredi için Latince dersine kayıt yaptırdı. "Yaşayan bir dil bile değil ki," dedi Jason. "Eski çağ dilleri ve kültürleri çalışan akademisyenlerden başka kim bu dili konuşuyor yahu? Bu FORT-RAN* öğrenmeye benziyor. Bütün önemli olan metinler zaten uzun

* Özellikle sayısal ve bilimsel hesaplama için uygun olan genel amaçlı, yordamsal ve zorunlu programlama dili. -yhn

zaman önce çevrildi. Cicero'yu orjinalinden okumak beni daha iyi bir insan mı yapacak? Tanrı aşkına burada Cicero'dan bahsediyoruz; Roma Cumhuriyeti'nin Alan Dershowitz'i."

Söylediklerinin hiçbirini ciddiye almamıştım. Bisiklete binerken yaptığımız şeylerden biri de şikâyet etme sanatını konuşturmak. (Alan Dershowitz'in kim olduğuna dair en ufak bir bilgim yoktu. Jason'ın okulundan biridir diye tahmin ediyordum.) Bugün dengesiz ve tuhaf bir ruh hali içindeydi. Pedallarının üzerine basarak ayağa kalktı ve biraz önümüze geçti.

Alışveriş merkezine giden yol, iyice derine gömülmüş arazilerin ve pastel renkli evlerin arasından geçirdi. Bu evlerin bahçeleri bakımlı olurdu ve sabah havasını gökkuşağıyla donatan toprağa gömülü fiskiyeleri vardı. Güneş ışığı sahte, filtrelenmiş olabilir ama yine de akan suyun içinden geçtiğinde renklere can veriyordu ve hâlâ meşe ağaçlarının gölgesinden pırıl pırıl beyaz kaldırıma doğru giderken kendimizi özel hissettiriyordu.

On veya on beş dakika kadar rahat rahat gittikten sonra önümüzde alışveriş merkezine giden yoldaki son engel ve ünlü bir simge olan Bantam Tepesi Yolu'nun yokuşu önümüzde belirdi. Bantam Tepesi Yolu dikti ama ardından alışveriş merkezinin otoparkına doğru kolayca süzülmemizi sağlayan diğer tarafı vardı. Jase yukarıya çıkan yolun çeyreğini tamamlamıştı bile. Diane bana yaramazlık yapmak istemişçesine baktı.

"Yarışalım," dedi.

Bu beni tedirgin etmişti. İkizlerin doğum günü hazırandaydı, benimkisi de ekimde. Her yaz benden bir değil tam iki yaş daha büyük oluyorlardı. İkizler on dört olmuşlardı ama ben hâlâ önümüzdeki sinir bozucu dört ay boyunca on iki yaşında olacaktım. Bu farklılık fiziksel avantaj anlamına geliyordu. Diane tepeye çıkarken onu yenemeyeceğimi biliyor olmalıydı ama yine de pedallarını çevirmeye başladı. İçimi geçirdim ve eski gıcırdayan külüstürümü zorlayarak çekişmeli rekabete katılmaya çalıştım. Bu bir yarış değildi. Alüminyumla kaplı parıltılı düzeneğinin üzerinde yukarıya doğru yükseldi ve yokuşun yukarısında vardığında dehşet bir ivme kazanmıştı. Yolun üstüne tebeşirlerle bir şeyler çizen üç kız Diane'in yolundan hızla çekildi. Geriye doğru biraz cesaretlendirici ve biraz da alaycı bir bakış attı.

Yükselen yol ivmesini kırdı ama takımları ustaca çevirip tekrar işe koyuldu. Jason tepede kendini uzun bacağıyla dengeleyerek durmuş, geriye doğru keyifli keyifli bakıyordu. İleriye doğru güçlkle ilerledim ama ne yazık ki eski bisikletim hareket etmekten daha çok

oraya buraya sallanıyordu. İnip tepenin geri kalanını, bisikleti yanımda taşıyarak gitmek zorunda kaldım.

Nihayet vardığımda Diane pis pis gülüyordu.

“Sen kazandın,” dedim.

“Üzgünüm, Tyler. Bu çok da adil değildi.”

Utanmıştım, omuz silktim.

Yol buradan çıkmaz sokağa varıyordu. Sokaktaki yerleşim alanları kazıklarla ve şeritlerle çizilmişti ama inşa edilen herhangi bir ev yoktu. Alışveriş merkezi batıya doğru aşağıya inen, uzun ve kumlu bir yolun sonunda duruyordu. Topraktan patika bodur ağaçların ve böğürtlen çalıların içinden geçiyordu. “Aşağıda görüşürüz,” dedi Diane ve aşağıya doğru yol aldı.

o o o

Bisikletlerimizi demirlere kilitledikten sonra alışveriş merkezinin camdan gövdesine doğru ilerledik. Alışveriş merkezinde kendimizi güvende hissediyorduk çünkü geçen ekimden beri çok az değişmişti. Televizyonlar ve gazeteler hâlâ kırmızı alarm modunda olsa da burada gerçekten uzak, huzurlu bir hava vardı. Dış dünyada bir şeylerin ters gittiğinin tek göstergesi elektronik mağazalarındaki ekranlarda uydudan çekilen görüntülerin olmayışı ve kitapçıların vitrinindeki ekim temalı kitap furasıydı. Jason, kapağının renkleri mavi ve altın olan fazlaca ışıltılı bir kitaba bakıp homurdandı. Kitap, Ekim Olayı’nı Incil kehanetlerine bağdaştırdığını iddia ediyordu. “Bulunması en kolay kehanet,” dedi Jason, “zaten önceden olmuş şeyleri öngören kehanettir.”

Diane kızgın bir şekilde Jason’a baktı. “Sırf inanmadığın için, bunula dalga geçmene gerek yok.”

“Teknik olarak sadece kapağıyla dalga geçiyorum. Kitabı okudum.”

“Belki de okumalısın.”

“Neden ki? Burada neyi savunuyorsun?”

“Bir şey savunduğum yok ama belki de geçtiğimiz ekim ayının ucu bir şekilde Tanrı’ya dokunuyordur. Kulağa çok da mantıksız gelmiyor.”

“Aslına bakarsan,” dedi Jason, “evet, kulağa çok mantıksız geliyor.”

Gözlerini devirdi ve iç çekerek önümüzden yürümeye başladı. Jase kitabı vitrinden aldığı yere geri tıktı.

Ona insanların sadece olan bitene bir anlam yüklemeye çalıştıklarını ve bu yüzden bu tarz kitapların olduğunu söyledim.

“Ya da sadece anlamış gibi yapmaya çalışıyorlardır. Buna ‘inkâr’ denir. Sana bir şey söyleyeyim mi, Tyler?”

“Buyur,” dedim.

“Kimseye söylemeyeceksin ama?” Birkaç adım önümüzde olan Diane duymasın diye sesini biraz alçalttı. “Söyleyeceğim şey henüz daha duyurulmadı.”

Jason hakkında göze çarpan şeylerden birisi de gerçekten önemli şeyleri akşam haberlerinden bir veya iki gün öncesine kadar biliyor olmasıydı. Rice Akademisi bir bakıma gündüz vakti gittiği bir okuldu; gerçek eğitimi babasının gözetiminde ilerliyordu. En başından beri E.D., Jason’dan iş dünyasının, bilimin ve teknolojinin politikayla nasıl kesiştiğini anlamasını istiyordu. Bizzat kendisi, kesişen bu alanların üstünde çalışıyordu. Telekom uydularının çöküşü kendi şirketinin üretmiş olduğu yüksek irtifa balonları (“aerostatlar”)* için hem sivil hem de askeri çok geniş bir market oluşturmuştu. Küçük bir pazardan çıkan bu ürün âdeta bir dalga gibi yayılıyordu ve bu dalganın tepesinde de E.D. oturuyordu. Bazen de bir rakibine fısıldamaya bile cüret edemeyeceği sırlarını on beş yaşındaki oğluyla paylaşırdı.

Jase’in bu sırları zaman zaman benimle paylaştığından E.D.’nin elbette haberi yoktu. Ben de bu sırları titizlikle saklıyordum. (Zaten bunları kime anlatabilirdim ki? Başka arkadaşım yoktu. Sınıf farklılığının sınırlarının âdeta cetvelle çizilmiş olduğu sonradan görme bir muhitte yaşıyorduk. Çalışan, bekâr bir annenin ağırbaşlı ve çalışkan oğlu kimse için bir önem teşkil etmiyordu.)

Sesini bir ton daha alçalttı. “Şu üç Rus kozmonotu duydun değil mi? Hani geçen ekim yörüngede olanlar?”

Olay’ın olduğu gece kaybolmuşlardı ve ölü oldukları düşünülüyordu. Kafamı salladım.

“Bir tanesi hayattaymış,” dedi. “Hayatta ve Moskova’daymış. Ruslar pek bir şey söylemiyor. Söylentilere göre tamamen aklını yitirmiş.”

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım ama Jason başka bir şey söylemedi.

o o o

* Havadan daha hafif gelen hava araçlarıdır. Balonlar ve zeplinler bu araçlara örnek olabilir. —çn

Gerçeğin su yüzüne çıkması bir on seneyi buldu. Sonunda bir açıklama yaptıklarında (bu açıklama Dönü'nün ilk yıllarındaki Avrupa tarihine bir dipnot olarak geçmişti), alışveriş merkezinde geçirdiğimiz gün aklıma geldi. Şöyle olmuştu:

Ekim Olayı'nın olduğu gece, üç kozmonot da yörüngedeydi ve can çekişmekte olan Uluslararası Uzay İstasyonu için gittikleri bakım görevinden geri dönüyorlardı. Doğu Zaman Dilimi'ne göre saat gece yarısını biraz geçiyordu ve görevin komutanı olan Albay Leonid Glavin karayla sinyal kaybı olduğunu fark etti. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, sinyali tekrar sağlama uğraşında her biri başarısız oldu.

Bu olay kozmonotlar arasında panik yaratmış olsa da o gece onları bekleyen tek talihsizlik bu değildi. Soyuz kapsülü gezegenin karanlık tarafından çıkıp onlar da günün ağardığı yere gittiklerinde etrafında gezdikleri gezegenimizin ışıksız, siyah bir küreyle değiştirilmiş olduğunu gördüler.

Albay Galvin bu karanlığı sadece güneşin önünde olunca görülebilen bir siyahlık, gaiplik, daimi bir tutulma hali olarak betimledi. Hızla gelişen gündoğumu ve günbatımının yörünge döngüsü, Dünya'nın varlığına dair tek tatmin edici kanıtlarıydı. Güneş ışığı karaltıdaki diskin arkasından ansızın çıkmış, altına hiçbir şekilde yansıma bırakmamış ve kapsülleri geceye doğru yol alırken birdenbire kaybolmuştu.

Kozmonotlar ne olduğunu anlayamamıştı ve yaşadıkları korku da tarif edilemez boyutta olmalıydı.

Altlarındaki karanlığın yörüngesinin etrafında yaklaşık bir haftadır geziyorlardı ki kozmonotlar atmosfere yalnız bir şekilde girmeyi oylamaya sundular. Ne uzayda kalmayı ne de bomboş olan UUI'ye* yapılacak bir kenetlenmeyi istemiyorlardı. Artık Dünya'dan geriye ne kaldıysa orada ölmeyi, bu dipsiz kuyuda açlıktan ölmeye tercih ediyorlardı. Fakat karadan gelen bir yardım veya görünürde yön bulmalarını sağlayacak bir işaret olmadığı için, son bilinen pozisyonlarından yola çıkacakları bir hesaplama ya bel bağlamak zorunda kaldılar. Sonuç olarak, Soyuz kapsülünün atmosfere tekrardan girdiği aç tehlikeli bir diklikteydi. Düşerken çekim kuvveti tarafından hırpalanmış ve bir de kritik öneme sahip bir paraşütten olmuşlardı.

Kapsül, Rhur Vadisi'ndeki ormanlı bir tepeye sert bir şekilde çakıldı. Vassilt Golubev çarpışma anında öldü; Valentina Kirchoff travmatik bir kafa yaralanması geçirdi ve saatler içinde öldü. Ser-

* UUI: Uluslararası Uzay İstasyonu. -yh

semlemiş bir halde uzay gemisinden çıkmayı başaran Albay Glavin ise sadece kırık bir bilek ve sıyrıklarla kurtuldu. En sonunda da Alman bir arama kurtarma ekibi tarafından bulunup Rus yetkililere teslim edildi.

Ardı ardına yapılan sorgulamalardan sonra Ruslar, Galvin'in atlattığı bu badireler sonucunda aklını yitirdiğine kanaat getirdiler. Albay, kendisinin ve mürettebatının yörüngede üç hafta geçirdikleri konusunda ısrar etmeye devam etti ama belli ki bu delilikten başka bir şey değildi...

Çünkü Soyuz kapsülü de diğer her insan yapımı yörünge aleti gibi Ekim Olayı'nın gerçekleştiği gece Dünya'ya düşmüştü.

o o o

Yemek katında yemeğimizi yerken, Diane'in Rice'dan tanıdığı üç kız gözüne takıldı. Yer yer mavi veya pembe renklere boyanmış saçları, düşük belli ve pahalı İspanyol paça pantolonları, solgun boyunlarından sarkan ufacık altın haçları ile yaşça büyük kızlardı bunlar. Diane, MexiTaco kâğıdını top haline getirip kızların masasına yaylandı. Dördü de kafasını eğmiş gülüyorlardı. Birdenbire önümdeki burito ve patates kızartması artık iştah açıcı gelmemeye başladı.

Yüz ifademden yola çıkarak Jason, "Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorsun, değil mi," dedi kibarca.

"Kaçınılmaz olan ne?"

"O artık başka dünyanın insanı. Sen, ben, Diane, Büyük Ev ve Küçük Ev, cumartesileri alışveriş merkezi, pazar günleri sinema. Bunlar biz çocukken olan şeylerdi. Maalesef artık çocuk değiliz."

Değil miydik? Hayır, tabii ki değildik. Ancak bunun ne anlama geldiğini veya gelebileceğini gerçekten düşünmüş müydüm ki?

"Âdet görmeye başlayalı bir sene oldu," diye de ekledi Jason.

Rengim attı. Bilmem gerekenden fazlasını işitmişim ama yine de bunu benim bilmeyip onun bilmesini kıskanmışım. Bana ne âdet mevzusundan ne de Rice'taki arkadaşlarından bahsetmişti. Bir anda telefonda kurduğumuz bağın çocukluk şeylerinden ibaret olduğu kafama dank etti: Jason ve ebeveynleri hakkındaki hikâyeler, akşam yemeğinde neyi sevmediği. Ne var ki, benimle paylaştığı ne kadar şey varsa bir o kadarını da sakladığının kanıtı tam karşımda duruyordu. Karşımda daha önce görmediğim bir Diane vardı. Koridorun karşısındaki masada gamsızca kendini gösteriyordu.

"Eve dönsek iyi olacak," dedim Jason'a.

Bana acırmış gibi baktı. “Nasıl istersen.” Ayağa kalktı.

“Diane’e gideceğimizi söyleyecek misin?”

“Bence meşgul gibi görünüyor, Tyler. Galiba yapacak bir şeyler buldu.”

“Ama bizimle gelmek zorunda.”

“Hayır, değil.”

Alınmıştım. Bizi öylece bırakacak değildi ya? Böyle bir insan değildi. Kalktım ve Diane’in masasına gittim. Diane ve üç arkadaşı gözlerini bana dikti. Diğerlerini görmezden gelip direkt Diane’e baktım. “Eve gidiyoruz,” dedim.

Riceli üç kız da kahkahayı basıverdiler. Diane, onu utandırmışım gibi güldü. “Peki, Ty. Çok güzel. Sonra görüşürüz.”

“Ama...”

Ne aması? Bana bakmıyordu bile.

Yanlarından uzaklaşırken, arkadaşlarından birinin, “diğer kardeş” olup olmadığını sorduğunu duydum. Hayır, dedi. Sadece öylesine tanıdığı bir çocukmuşum.

o o o

Rahatsız edici derecede sempatik davranmaya çalışan Jason, eve gide ne kadar bisikletleri değiştirmeyi teklif etti. O anda bu çok umurunda değildi ama bisikletleri değiştirmeyi kabul etmezsem belki de hislerimi çaktırmış olurum.

Tekrar, Bantam Tepesi Yolu’nun zirvesine kadar geldik. Burada yol, ağaç gölgesinin düştüğü sokaklara siyah bir kurdele gibi yayılıyordu. Öğle yemeği mideme çok fena oturmıştu. Çıkmaz sokağın sonuna gelmiştik ve yolun sonundaki dik yokuşu görünce tereddüt etmeye başladım.

“Bırak kendini aşağı,” dedi Jason. “Hadi, durma. Bu hissi yaşamam lazım.”

Hız kafamı dağıtır mıydı? Ya da herhangi bir şey? Kendimi Diane’in dünyasının merkezinde olduğuma inandırdığım için kendi kendime kızdım. Aslında öylesine tanıdığı bir çocukmuşum.

Jason’ın ödünç verdiği bisiklet mükemmeldi. Yerçekimine meydan okurcasına pedallara abandım. Tekerler tozlu yolun üstünde gıcırdayıyordu ama zincir ve vitesler ipek gibiydi. Rotamızın getirdiği ince bir vızıltı dışında ses çıkarmıyorlardı. Ben hızlandıkça rüzgâr yanımdan aktı gitti. Girişinde pahalı arabalar bulunan ve fazlaca kitabına göre boyanmış evleri uçarak geçtim. Bir şeylerin eksikliğini

ekiyordum ama  zg rd m. AŞağı yaklaŐınca frenleri sıkmaya başladım. İvmem azalsa da yavaŐlamamıŐtıım. Durmak istemiyordum. Hiç durmak istemiyordum. İyi gidiyordum.

Ancak yol düz l ge çıkıyordu. Sonunda frenleyerek yavaŐladım ve sol ayağımı asfalta koyarak durdum. Arkama baktım.

Jason altındaki ağır ve eski bisikletimle hâlâ Banthom Tepesi Yolu'nun yukarısındaydı. O kadar uzakta kalmıştı ki adeta kovboy filmlerindeki yalnız bir atlıya benziyordu. El salladım. Şimdi sıra ondaydı.

Jason tepeden hem yukarı hem aşağı belki bin kere inip çıkmıŐtır; fakat bunu yaparken altında hiç ikinci el dükkânından alınma, paslı bir bisiklet yoktu.

Bisiklete benden daha iyi kurulmuştu. Bacakları benimkilerden uzundu ve bisiklet kadrosunun üstünde de cüce gibi durmuyordu. Fakat daha önce bisikletleri hiç deđiŐmemiŐtik. Şimdi de aklıma bisikletin bütün arızaları ve tuhaflıkları, bunları nasıl adım gibi bildiğim, kadro yerine oturmadığı için bisikleti nasıl tam sağa kırmamam gerektiği, üzerindeyken nasıl sallanmak zorunda kaldığım, vites kutusunun nasıl rezil halde olduğu geldi. Jason bütün bunlardan bihaberdi. Tepe biraz çetrefilli olabiliyordu. Ona yavaş inmesini söylemeyi düşündüm ama bağırsam bile beni duymazdı. Çok ilerisinde kalmıŐtıım. Büyük, sakar bir ocuk gibi ayaklarını havaya kaldırdı. Bisiklet ağırdı ve hızlanması birkaç saniyesini almıştı ama durmasının da ne kadar zor olacağının farkındaydım. Zarafetten yoksun bir Şekilde giderek hızlandı. Ellerim hayali frenleri kavradı.

Jason yolun yarısından fazlasını gittikten sonra bir problem olduğunun farkına varabildi; ki bu da bisikletin pas içinde yüzen zinciri kırılıp ayak bileğine savrulduğunda oldu. İrkilip bağırdığını görecek kadar bana yaklaşmıştı. Bisiklet yalpaladı ama Jason, mucizevi bir Şekilde düŐmemeyi başardı.

Arka tekere dolanan bir parça zincir, bisikletin arka çatalına kırbaç gibi vuruyor ve bozuk bir matkap gibi ses çıkartıyordu. Hemen yokuş yukarısındaki bir evde bahçesindeki otları temizleyen bir kadın kulaklarını kapadı ve bakmak için döndü.

Şaşırtıcı olan Şey, Jason'ın bisikleti epey bir süre kontrol altında tutmasıydı. Jase bir atlet değildi ama büyük vücudu ve uzun bacakları onu güvende tutuyordu. Denge kurmak için bacaklarını uzattı; pedallar işe yaramıyordu. Arka tekerleğini kilitledi ve sürüklenmeye bıraktı ama  n teker ilerliyordu. Dayandı. Beni hayrete düşüren Şey vücudunun kaskatı kesilmeyip ge vŐemiŐ olmasıydı. Sanki içinden

çıkması zor bir duruma karşı hoş bir tavır sergiliyordu. Sanki vücudunun, zihninin ve sürmüş olduğu aletin birliğinin, onu sağ salim bu işin içinden çıkaracağına dair sonsuz bir güveni vardı.

İlk düşen şey bisiklet oldu. Yağlı zincirin tehlikeli bir şekilde havada savrulan parçası, tekerin ve kadronun arasına sıkıştı. Hâlihazırda gevşemiş olan teker, yerinden tarifi mümkün olmayan bir şekilde çıkıp büküldü; etrafa yırtık lastik parçaları ve serseri mayın gibi dökülen bilyeler saçtı. Jason bisikletten fırladı ve sanki yuvarından atılmış cansız bir manken gibi taklalar attı. Yere ilk çarpan ayakları oldu; sonra dizleri, dirsekleri ve kafası. Parçalara ayrılmış bisiklet yanından geçip giderken ancak durabildi. Bisiklet, yolun kenarındaki bir oluğa düştü; ön tekeri hâlâ dönüyor ve tangırdıyordu. Jason'ın bisikletini bıraktım ve ona doğru koştum.

Doğruldu ve baktı. Bir anlığına afallamıştı. Pantolonu ve gömleği yırtılmıştı. Alnındaki ve burnunun ucundaki deri feci yüzülmüştü ve durmaksızın kanıyordu. Ayak bileği yırtılmıştı. Acıdan gözleri dolmuştu. "Tyler," dedi. "Ah, ah... bisikletin için üzgünüm, dostum."

Olayı büyütme istemiyorum ama ardından geçen yıllarda düşündüm de Jason'ın bisikleti ve bedeni tehlikeli bir ivme kazanmıştı. Bu işin içinden kendi başına çıkacağına olan sarsılmaz inancı da vardı. Keşke biraz daha uğraşsaydı... Keşke kontrolü kaybetmeseydi...

o o o

Pert olmuş bisikleti oluğun içinde bıraktık ve Jason'ın son model bisikletini eve götürmesine yardımcı oldum. Yanımda güçlülkle yürüyordu. Canı yanıyordu ama çaktırmamaya çalışıyordu, sanki baş ağrısı varmış gibi ki bence vardı— sağ elini kan akıtan bir musluğa dönmüş alnında tutuyordu.

Büyük Ev'e geldiğimizde, Jason'ın hem annesi hem de babası verandanın basamaklarından inip bizi giriş yolunda karşıladılar. Büyük ihtimalle bizi çalışma odasından fark etmiş olan E.D. Lawton, kızgın ve paniklemiş gözüküyordu. Dudağı somurtkan bir biçimde büzülmüştü ve kaşları, keskin gözlerini sıkıştırıyordu. Arkasında da Jason'ın annesi vardı. Mesafeliydi ve konuyla pek ilgilenmiyor gibiydi. Hatta belki de biraz sarhoştü; bu arada kapıdan çıktığında bir o yana bir bu yana sallanmıştı.

E.D. birdenbire daha küçük olan ve kendine güveni azalan Jase'i inceledi ve sonra eve gidip temizlenmesini söyledi.

Ardından bana döndü.

“Tyler,” dedi.

“Efendim?”

“Bunun sorumlusunun sen olmadığını düşünüyorum. Umarım bu doğrudur.”

Acaba bisikletimin olmadığını ve Jason'inkinin de kılına zarar gelmediğini anlamış mıydı? Beni bir şeyle mi suçluyordu? Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yüzümü bahçeye çevirdim.

E.D. iç çekti. “Bir şeye açıklık getirelim. Sen, Jason'ın arkadaşı-sın. Bu iyi bir şey. Jason'ın buna ihtiyacı var. Ancak annenin anlamış olduğu gibi senin de anlamın lazım ki burada olmanın getirdiği bazı sorumluluklar var. Eğer Jason'la vakit geçirmek istiyorsan, senden ona göz kulak olmanı istiyorum. Bir karar vermeden önce iki kere düşünmeni istiyorum. Belki de Jason sana sıradan biri gibi geliyordur. Ancak öyle değil. O özel biri ve önünde onu bekleyen bir gelecek var. Hiçbir şeyin buna engel olmasına izin veremeyiz.”

Carol Lawton, “Aynen öyle,” diyerek araya girdi. Jason'ın annesinin içmiş olduğu kesindi artık. Kafasını salladı. Az daha evin girişini ve çiti birbirinden ayıran çakıl sekiye doğru tökezliyordu. “Aynen öyle. O lanet olası bir dâhi. MIT'deki en genç dâhi olacak. Kıрма onu, Tyler, Jason kırılğan.”

E.D. gözlerini benden ayırmadan, “İçeri geç, Carol,” dedi ruhsuz bir şekilde. “Anlaştık, Tyler. Öyle değil mi?”

“Öyle efendim,” diye yalan söyledim.

E.D.'yi en ufak bir şekilde anlamıyordum ama dediklerinin bir kısmında doğruluk payı olduğunu da biliyordum. Evet, Jason özel biriydi ve evet, ona göz kulak olmak benim işimdi.

ÇİĞİRINDAN ÇIKMIŞ ZAMAN

DÖNÜ hakkındaki gerçeği duyduğum ilk an, Ekim Olayı'nın üstünden beş yıl geçmişti. Bir kızak partisindeydim ve acı soğuşun hissedildiği bir kış gecesi idi. Haberleri yine her zamanki gibi Jason'dan almıştım.

Akşam, Lawtonlar'ın evinde yenilen bir yemekle başladı. Noel tatili olduğu için Jason üniversiteden eve dönmüştü. Yani alelade bir aile yemeği gibi olsa da yemekte bir şey kutlanıyormuş havası vardı. Jase'in ısrarları üzerine davet edilmişim; muhtemelen E.D. buna karşı çıkmaya çalışmış ama başaramamıştı.

"Annen de burada olmalıydı," diye fısıldadı Diane, kapıyı açtığı sırada. "E.D.'nin davet etmesi için uğraştım ama..." Omuzlarını kaldırdı.

Sorun yok, demiştim ona; zaten Jason bir merhaba demek için ayaküstü uğramıştı. "Neyse, annem kendini pek iyi hissetmiyor zaten." Baş ağrıdığı için uzanıyordu; ki bu pek olan bir şey de değildi. Ben de şu aralar E.D.'nin davranışlarını eleştirebilecek bir pozisyonda değildim. Daha geçen ay MCAT sınavını geçtiğim takdirde, kendisi tıp okulunun masraflarını karşılamayı teklif etmişti. "Çünkü," dedi, "baban böyle olsun isterdi." Hem cömert hem de duygusal açıdan yanlış olmasının yanı sıra, reddedemeyeceğim bir jestti.

Daha aerostat görüntüleme cihazlarını meteoroloji bürosuna ve sınır devriyelerine yolladıkları zamanlar, Marcus Dupree -babam- Sacramento'dayken E.D. Lawton'ın (söylenenlere göre) en yakın dostuydu. Ona dair anılarım bölük pörçüktü ve annemin, onun hakkında anlattığı hikâyeler bu anıları iyice karmaşık hale getiriyordu. Yine de babamın öldüğü gece, kapının çalışını hâlâ dün gibi

hatırlıyorum. Maine’de oturan ve çetrefilli zamanlar yaşayan Fransa göçmeni Kanadalı bir ailenin tek çocuğuydu. Mühendislik diplomasıyla gurur duyardı, yetenekliydi ve iş para konusuna gelince naif bir insandı. Birikimlerini borsada oynadığı bir kumar serisinde kaybetmişti; bu da annemi altından kalkamayacağı bir ipotek sorunuyla baş başa bırakmıştı.

E.D. ve Carol güneye taşındıklarında annemi ev işlerini yapması için yanlarına almışlar. Tabii E.D. bunu arkadaşından ona kalan, kanlı canlı bir anı olarak görmüş olduğu için de yapmış olabilirdi. Onun için yaptığı bu iyiliği sürekli annemin yüzüne vurmasının bir önemi var mıydı? O zamandan beri anneme bir ev aksesuarı gibi davranmasının bir önemi var mıydı? Peki ya, Dupree ailesinin daimi olarak ikinci sınıf kaldığı bir kast sistemi oluşturmasının? Belki vardı, belki de yoktu. Annem, herhangi bir cömertliğin nadir bulunan bir hayvan olduğunu söylerdi. Belki de E.D.’nin, Jason’la aramda bulunan entelektüel uçurumdan zevk almasını, beni doğuştan Jason’ın ayağına takılacak bir taş olarak görmesini, Jason’ın ne kadar özel olduğunu ölçmek için kullandığı alelade bir alet olduğumu düşündüğünü sandığım bir kuruntudan ibaretti ya da ben çok hassastım.

Neyse ki Jase de ben de bunun saçmalık olduğunun farkındaydık.

Masaya oturduğumda, Diane ve Carol yerlerini almışlardı. Carol’ın o akşamki ayıklığı dikkat çekici derecedeydi ya da henüz sarhoşluğu kendini gösterecek dereceye gelmemişti. Birkaç sene önce tıpla uğraşmayı bırakmıştı ve bugünlerde alkollü araç kullanırken yakalanma riskinden kaçınmak için evde takılıyordu. Formalite gereği bana gülümsedi. “Tyler,” dedi. “Hoşgeldin.”

Birkaç dakika sonra, Jason ve babası merdivenlerden indiler; birbirlerine bakıyorlardı ve somurtuyorlardı. Belli ki bir şeyler olmuştu. Jase yanımdaki sandalyeye oturduğunda telaşlı bir biçimde başını salladı.

Lawtonlar’ın çoğu aile etkinliğindeki gibi samimi bir ortam vardı ama herkes gergindi. Bezelyeleri elden ele dolaştırdık ve önemsiz şeylerden bahsettik. Carol soğuk duruyordu, E.D. ise kendisinden pek alışık olmadığımız derecede sessizdi. Diane ve Jason muhabbet açmaya çalıştılar ama belli ki Jason ve babasının arasında, ikisinin de konuşmak istemediği bir şeyler geçmişti. Jason o kadar sakın gözüküyordu ki tatlılar gelene kadar onun hasta olduğunu düşünmüştüm. Gözlerini tabağından pek ayırmıyordu, kaldı ki tabağına da dokunduğu söylenemezdi. Kızak partisi için ayrılma vakti gelmişti. Jason o kadar isteksiz görünüyordu ki E.D. Lawton, “Hadi bakalım,

bu gece mola ver. Biraz iyi gelir sana,” demese gelemeyeceğini söyleyecekti. Kendi kendime düşündüm: Ne için bir gece mola veriyordu?

Partiye Diane’in arabasıyla gittik. Küçük ve gösterişsiz bir Honda’sı vardı; kendisi bunu “bu-benim-ilk-arabam tarzı bir araba” diye tanımlamayı tercih ediyordu. Sürücü koltuğunun arkasına yerleştim. Jase de –kardeşinin yanına– yolcu koltuğuna oturdu. Dizleri torpidoya dayanmıştı, hâlâ somurtuyordu.

“Ne yaptı sana?” diye sordu Diane, “Kıçına şaplak mı yedin?”

“Ne alakası var?”

“Öyle olmuş gibi davranıyorsun da.”

“Öyle mi? Özür dilerim.”

Gökyüzü elbette karanlıktı. Kuzeye döndüğümüzde arabanın ışıkları karlı çayırın ve duvar gibi dizilmiş yapraksız ağaçların üzerinden geçti. Üç gün önce en şiddetli kar yağışını tecrübe etmiştik; ardından sürülmemiş karları bir buz tabakasının altında mumyalayan soğuk hava dalgası geldi. Birkaç araba bizi temkinli bir hızda solladı.

“Ne oldu o zaman?” diye sordu Diane, “Ciddi bir mesele mi?”

Jason omuz silkti.

“Savaş mı? Salgın hastalık mı? Kıtık mı?”

Jason tekrar omuz silkti ve ceketinin yakasını yukarı kaldırdı.

o o o

Jason partide de pek iyi bir halde değildi. Kaldı ki bunun partiye benzer pek bir tarafı da yoktu.

Ivy League üniversitelerinin birinde okuyan Rice mezunu bir çocuğun ailesinin ev sahipliğini yapmış olduğu, Jason ve Diane’in eski sınıf arkadaşlarının ve Rice’tan tanıdıklarının toplanmasıydı. Çocuğun ailesi saygın bir ortam oluşturmaya çalışmıştı; kanepeler, sıcak çikolata ve evin arkasında kızakla kayabileceğimiz hafif bir yokuş vardı. Fakat ziyaretçilerin çoğu için bu parti, gizli saklı alkol alma bahanelerinden biriydi. Daha dış tellerinden kurtulmadan çok önce Zermatt veya Gstaad’da kayak yapmış, giyim ve kuşamlarıyla üst sınıf olduklarını gösteren kasvet dolu öğrenciler vardı. Dışarıdaysa renkli ışık çizgilerinin altında içki mataraları elden ele rahatça dolaşıyordu ve bodrumda Brent adında biri ekstazi satıyordu.

Jason köşede bir sandalye buldu ve cana yakın görünen herkese kaşlarını çatarak oturdu. Diane beni Holly adında büyük gözlü bir kızla tanıştırdı ve ortadan kayboldu. Holly son on iki ay içerisinde

gördüğü bütün filmleri konu eden bir monolog başlattı. Benimle ne-redeyse bir saat kadar odanın içinde dolandı ve sonunda tepsinin birinden Kaliforniya roll almak için duraksadı. Lavaboya uğramak için müsaade istediğinde Jason'ın somurttuğu köşeye gidip benimle dışarı gelmesi için yalvardım.

“Kızak kayasım yok.”

“Benim de yok. Bana bir iyilik yapmış olursun, olmaz mı?”

Böylelikle botlarımızı ve ceketimizi giyip ağır adımlarla dışarı çıktık. Gece soğuktu ve hiç rüzgâr yoktu. Rice'tan altı tane akademisyen verandada bir sigara dumanı bulutunun içinde duruyorlardı ve bize doğru dik dik bakıyorlardı. Az çok yalnız kalana kadar karın içinde bir patikayı izleyip alçak bir tepeye çıktık. Noel ışıklarının sirki andıran parlaklığının altında gönülsüzce, kızak kayan insanlara bakıyorduk. Üzerime bir sülük gibi yapışan Holly'den bahsettim. Omuz silkti ve, “Herkesin problemleri var,” dedi.

“Bu akşam neyin var böyle?”

Fakat Jason soruma cevap vermeden cep telefonum çaldı. Arayan Diane'di; evden arıyordu. “Nereye kayboldunuz? Holly biraz kızmış. Onu öylece bırakıp gitmen çok kaba olmuş, Tyler.”

“Konuşabileceği başka insanlar olmalı.”

“Sadece gergin. Pek kimseyi tanıdığı söylenemez.”

“Üzgünüm ama bundan bana ne?”

“Belki iyi anlaşırsınız diye düşünmüştüm.”

Gözlerimi kırpıttım. “İyi anlaşırsınız diye mi düşünmüştün?” Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu. “Ne demek istiyorsun? Holly'le aramı mı yapmaya çalışıyorsun?”

Suçlu olduğunu kabul edecek kadar duraksadı. “Hadi ama Tyler... böyle düşünme.”

Diane beş senedir tıpkı amatör filmlerdeki gibi odak noktasına girip girip çıkıyordu ya da bana öyle geliyordu. Özellikle Jason üniversiteye gittikten sonra onun en iyi arkadaşı gibi hissettiğim zamanlar oldu. Arardı, konuşurduk; alışverişe gider veya beraber film izlerdik. Arkadaştık. Kankaydık. Arada cinsel bir gerilim olduysa da bu tamamen benim tarafından olmuştur ve bunu saklamaya da özen gösteriyordum. Çünkü bu küçük yakınlaşmalarımız bile pamuk ipliğine bağlıydı; bunu kimsenin söylemesine gerek yoktu, farkındaydım. Diane'in benden istediği şey her neyse, hiçbir şekilde tutku içermiyordu.

E.D. elbette, Diane ve benim aramdaki bir ilişkiye müsamaha göstermezdi; tabii ilişki gözetim altında, özünde çocukça ve beklen-

medik bir şey doğurmadığı sürece. Ancak aramızdaki mesafe Diane için bir problemmiş gibi de görünmüyordu; bazen onu neredeyse aylarca görmediğim oluyordu. Diane, Rice otobüsünü beklerken (o zamanlar hâlâ Rice'ta okuyordu), küçük bir ihtimal ona el sallardım; fakat o aralarda beni aramazdı ve benim de onu arayacak kadar arsızlaştığım nadir anlarda hiç konuşası olmuyordu.

Böyle zamanlarda ara sıra okuldan kızlarla çıkardım. Bunlar genelde göz önünde olan popüler erkeklerle çıkmayı tercih eden –bazen çok belli ederlerdi– ama ikinci sınıf bir sosyal hayata gönlü razı olan çekingen kızlardı. Kurduğum bu bağların hiçbirisi uzun sürmedi. On yedi yaşındayken bekâretimi Elaine Bowland adında hoş ve boyu şaşırtıcı derecede uzun olan bir kızla kaybettim. Kendimi ona âşık olduğuma ikna etmeye çalıştım ama sekiz veya on hafta sonra pişmanlık ve rahatlamayı aynı anda duyduğumuz bir ayrılık yaşadık.

Bütün bu olayların ardından, Diane beklenmedik bir anda beni arar ve konuşurduk; Elaine Bowland'den (veya Toni Hickock'tan ya da Sarah Burstein'den) bahsetmezdim. Diane ise verdiğimiz arada ne yaptığını anlatmakta pek de başarılı sayılmazdı ama bunda bir sorun yoktu. Çünkü epey yakın bir zamanda kendimizi yine romantizm ve hayalin, çocukluk ve olgunluğun arasında bekleyen baloncuğun içinde bulacaktık.

Fazla bir şey beklememeye çalıştım. Fakat istemekten kendimi alıkoyamadığım şey onun yanımda olmasıydı ve onun da beni yanında isteyeceğini düşünüyordum. Ne de olsa eninde sonunda yanımda olmaya devam ediyordu. Benim yanımdayken nasıl rahatladığını görmüştüm. Odaya girdiğim andaki ansızın gülümsemesi âdeta *Oh, içim rahatladı. Tyler burada. O buralardayken, kötü hiçbir şey olmuyor!* diye bağırıyordu.

“Tyler?”

Holly'ye ne demiş olabileceğini düşündüm. *Tyler çok hoş biridir ama senelerdir yakama yapışmış durumda... ikiniz beraber süper olursunuz!*

“Tyler?” Sesi endişeli geliyordu. “Tyler, eğer konuşmak istemiyorsan...”

“Aslına bakarsan, istemiyorum.”

“O zaman Jason'ı ver, olur mu?”

Jason'a telefonu uzattım ve bir süre dinledi sonra, “Tepenin yukarısındayız. Hayır. Hayır. Sen neden buraya gelmiyorsun? O kadar da soğuk değil. Hayır.”

Onu görmek istemiyordum. Uzaklaşmaya başladım. Jason tele-

fonu bana attı ve, "Götlük yapma, Tyler. İkinizle de konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Gelecek hakkında."

Rahatsız edici derecede gizemli bir yorum yapmıştı. "Belki sen üşümüyorsun ama ben üşüyorum." Çok soğuktu.

"Kız kardeşimle her ne sorunun varsa ondan daha önemli bir şey bu." Neredeyse komik derecede ciddi görünüyordu. "Diane'in, senin için ne anlam ifade ettiğinin de farkındayım."

"Bir anlam ifade etmiyor."

"Sadece arkadaş olsanız bile bu dediğin şey doğru olmazdı."

"Sadece arkadaşız." Daha önce onunla, Diane hakkında gerçekten konuşmamıştım. Bu da konuşurken pas geçmemiz gereken bölümlerden biriydi. "Diane'e kendin sorarsın."

"Seni şu Holly denen kızla tanıştırdığı için kızgınsın."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ancak Diane sadece iyilik yapmaya çalışıyor. Bu onun yeni olayı. Bir süredir şu kitapları okumaya başladı."

"Hangi kitapları?"

"Kıyamet teolojisi; genelde en çok satanlar rafında olan kitaplar. Hani şu C. R. Ratel'in *Karanlıkta Dua* adlı kitabı. Dünyevi kişiliğinden feragat etmek falan... Sabahları televizyona daha çok göz atmalısın, Tyler. Seni aşağılamaya çalışmıyordu. Bir tür jest yapıyordu."

"Böyle olunca sorun ortadan kalkıyor mu?" Eve doğru birkaç adım atıp Jason'dan biraz daha uzaklaştım. Eve araba olmadan nasıl gideceğimi düşünmeye başladım.

"Tyler," dedi, sesinde beni geriye döndüren bir şey vardı. "Tyler. Dinle. Neden canımın sıkkın olduğunu sormuştun." İç çekti. "E.D. bana Ekim Olayı hakkında bir şeyler söyledi. Henüz duyurulmamış. Bunun hakkında konuşmayacağıma dair söz verdim ama bu sözü tutamayacağım çünkü dünyada ailemden saydığım sadece üç kişi var; birisi babam, diğer ikisi de sen ve Diane. O yüzden, lütfen, birkaç dakika daha dayanabilir misin?"

Diklikten yukarı doğru çıkmaya çalışan Diane'i gördüm; parkasını tam olarak giyememişti, bir kolu içeride diğer kolu dışarıdaydı.

Jason'ın yüzüne baktım; renkli, loş ışıklar yüzüne vuran Jason'ın üzüntü içinde olduğunu görebiliyordum. Korktum. Ben de tam aksini yapmamı söyleyen hislerimi göz ardı ederek kalıp söyleyeceklerini dinlemeye karar verdim.

Çardağa vardığında, Diane'e bir şeyler fısıldadı. Diane, Jason'a gözleri kocaman açtığı gözleriyle baktı ve ikimize de mesafeli bir yerde durdu. Sonra Jason aheste aheste, metodik ve neredeyse sakinleştirici bir havayla konuştu; kâbusu sanki yatmadan önce okunan bir masalmış gibi aktarıyordu.

Tabii ki bunların hepsini E.D.'den duymuştu.

E.D. Ekim Olayı'ndan sonraki dönemi iyi değerlendirmişti. Uydular düştüğü sırada Lawton Sanayi, uyduların yerine geçebilecek hızlı ve pratik bir teknoloji ile kendini göstermişti. Bu teknoloji, yüksek irtifa aerostatlarını, stratosferde süresiz bir şekilde havada kalabilen gelişmiş balonlarını kapsıyordu. Beş sene sonra E.D.'nin aerostatları, telekom uçuş yüklerini ve tekrarlayıcılarını taşıyor, çok uçlu ses ve veri yayınları yapıyordu; yani sıradan bir uydunun yapabileceği (GPS ve astronomi dışında) her şey yapılabiliyordu. E.D.'nin gücü ve nüfuzu süratle büyümüştü. Yakın zaman içinde Perihelyon Kurumu adında bir uzay lobisi grubu kurmuştu ve halktan gizli yapılan birkaç proje için federal hükümete danışmanlık yapmıştı; bahsi geçen proje, NASA'nın OADA (Otomatik Atmosfere Dönüş Aracı) programıydı.

NASA birkaç senedir OADA araştırmaları üzerinde çalışıyormuş. İlk fırlatılanlar, Ekim kalkanını incelemek içindi. Kalkan geçilebilir miydi? Ya da dışarıdan işe yarar bir veri elde edilebilir miydi?

İlk deneme tam anlamıyla karanlığa doğru atılan kör bir adımdı. Yenilenmiş bir Lockheed Martin Atlas 2AS'nın tepesinde bulunan basit bir uçuş yükü, Vandenberg Hava Kuvvetleri Üssü'nü üzerinden sonsuz karanlığın içine fırlatılmış. Neredeyse fırlatılır fırlatılmaz başarısızlıkla sonuçlanmış gibi duruyordu. Yörüngede bir hafta geçirmesi planlanan uydu fırlatıldıktan dakikalar sonra Atlantik Okyanusu'nun Bermuda civarına düşmüş. Jason'ın dediğine göre sanki Ekim Olayı sınırına çarpmış ve geri sekmiş.

Fakat *sekmemişti*. "Aleti geri aldıklarında bir haftalık veri toplamış haldeymiş."

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Asıl soru neyin mümkün olup olmadığı değil; ne olduğu. Olan şey şu; uçuş yükü yörüngede yedi gün geçirdi ve fırlatıldığı akşam geri geldi. Olayın aslının bu olduğunu biliyoruz çünkü ne zaman fırlatmayı deneseler bu olmuş ve bunu defalarca denemişler."

"Ne yani? Ne demek istiyorsun, Jase? Zaman yolculuğu mu?"

“Hayır... Tam olarak değil.”

“*Tam olarak değil* derken?”

“Bırak da anlatsın,” dedi Diane kısık sesle.

Jason gerçekten neler olduğunu gösteren her tür ipucunun bulunduğunu söyledi. Karadan yapılan gözlem, iticilerin kaybolmadan önce bariyere doğru ivme kazandıklarını gösteriyordu; sanki bariyerin içine çekiliyormuş gibi. Fakat aracın üzerinden çıkan veri böyle bir sonuca varılmadığını söylüyordu. Yapılan iki ayrı gözlem birbiriyle bağdaşmıyordu. Karadan bakıldığında uydular bariyere doğru ivme kazanıyor ve ardından neredeyse hiç vakit kaybetmeden Dünya'ya geri düşüyorlardı. Uydulardan alınan veri ise programlanmış oldukları yörüngeye doğru sorunsuz bir şekilde ilerlediklerini, planlandıkları süre kadar orada kaldıklarını ve kendi güçlerinin yeteceği hafta veya ay kadar sonra döndüklerini söylüyordu. (Aklımda, anlattıkları resmen onaylanmamış veya yalanlanmamış olan Rus kozmonotun şehir efsanesi haline gelen hikâyesi belirdi.) Alınan iki veri grubunun da geçerli olduğunu düşündüğümüzde geriye sadece tek bir açıklama kalıyor: Zaman, bariyerin dışında daha farklı akıyordu.

Ya da bu denklemi tersine döndürecek olursak Dünya'da zaman, evrende olduğundan daha yavaş akıyordu.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?” diye sordu Jason. “Önceden, Dünya'nın yüzeyine gelen enerjiyi düzenleyen elektromanyetik bir kafeste olduğumuzu düşünüyorduk; ki bu doğru. Fakat bu sadece bütün olayın yan etkilerinden bir tanesi; yani devede kulak kalıyor.”

“Neyin yan etkisi?”

“*Zaman eğimi* dedikleri şeyin. Olayın büyüklüğünü anlıyor musunuz? Dünya'da bir saniye geçerken bariyerin dışında çok daha fazlası geçiyor.”

“Bu hiç mantıklı değil,” dedim aniden. “Nasıl bir fizik kuralı lan bu?”

“Benden çok daha deneyimli insanlar bu sorunun cevabını bulmak için uğraşıyorlar. Ancak bir zaman eğiminin olduğu düşüncesi, bazı şeyleri açıklığa kavuşturuyor. Eğer bizim ve evrenin arasında bir zaman farklılığı varsa; güneş ışığı, X ışınları ve kozmik ışın gibi her an Dünya'nın yüzeyine ulaşan ortam ışıınımları da aynı oranda hızlandırdı. Böylelikle bir yılda gelen güneş ışığının on saniye içine yoğunlaşmış gelmesi ölümcül olurdu. Yani Dünya'nın etrafındaki elektromanyetik bariyer bizi saklamıyor; bizi *koruyor*. Bütün yoğunlaşmış

ışınımları filtreliyor; sanırım maviye kayma değişimi* de buna dâhil.

“Sahte güneş ışığı,” dedi Diane, anlamış gibi duruyordu.

“Aynen. Bize sahte güneş ışığı verdiler çünkü gerçeği ölümcül olabilirdi. Sadece yeteri kadar ve uygun şekilde dağıtılmış gün ışığı; mevsimleri taklit etmesi, ekinlerin yetişip havanın akıp gitmesi için. Güneşin etrafındaki yolumuz olan kütle, ivme ve yerçekimi ile birlikte dalgaları da idare ediyorlar. Sadece bizi yavaşlatmak için değil, aynı zamanda bütün bunlar olurken hayatta kalmamız için.”

“Kontrol ediyorlar,” dedim. “Öyleyse bu bir doğa olayı değil; mühendislik.”

“Sanırım öyle dememiz gerekiyor,” dedi Jason, “evet.”

“Bu bize dayatılan bir şey.”

“İnsanlar, bunları kontrol eden varsayımsal bir zekâdan bahsediyorlar.”

“Peki amaç ne? Sonunda yapılmak istenen şey ne?”

“Bilmiyorum. Kimse bilmiyor.”

Diane, aralarında soğuk ve dingin kış havası, kardeşine bakıyordu. Parkasını kucakladı ve titredi. üşüdüğünden değil, şu mühim soru aklına geldiği için: “Ne kadar zaman, Jason? Dışarıda ne kadar zaman geçiyor?”

Gökyüzünün boşluğunun ötesinde, dışarılarda.

Jason tereddüt etti; cevap vermek istemediği çok belliydi.

“Çok fazla zaman,” diye ağzındaki baklayı çıkardı.

“Söyle gitsin,” dedi Diane, zayıf bir sesle.

“Pekâlâ. Her türden ölçüm var. Ama son fırlatmada, Ay’ın yüzeyinden bir kalibrasyon sinyali sektirdiler. Ay her sene Dünya’dan uzaklaşıyor, bunu biliyor muydunuz? Çok küçük bir miktar ama yine de ölçülebiliyor. Bu uzaklığı ölçtüğünüzde aşağı yukarı karşınıza bir takvim çıkmış oluyor. Zaman geçtikçe de doğruluğu artıyor. Bunu, yakındaki yıldızların devinimleri gibi diğer göstergelere eklersek...”

“Ne kadar zaman, Jason?”

“Ekim Olayı’nın ardından beş sene ve birkaç ay geçti. Bu da bariyerin dışında beş milyon yıldan biraz fazla zaman demek oluyor.”

Nefes kesici bir rakamdı.

Söyleyecek bir şey, tek bir kelime dahi bulamadım. Dilimi yutmuştum. Düşünemiyordum. O anda gecenin kuru boşluğundan başka hiçbir ses yoktu.

* Bir cisimden yayılan ışımanın dalga boyunun azalmasıdır. Görülebilen ışık için bu ışığın renginin elektromanyetik tayfin mavi yöne doğru kaymasıdır. -yhn

Sonra olayı bütün korkunçluğuyla gören Diane, “Peki ne kadar zamanımız kaldı?” dedi.

“Ben de bilmiyorum. Değişir. Bir yere kadar bariyer tarafından korunuyoruz ama bu koruma ne kadar etkili bilmiyoruz. Yine de göz ardı edilemez bazı gerçekler var. Güneş, diğer her yıldız gibi ölümlü. Hidrojen yakıyor ve yaşlandıkça genişleyip daha sıcak bir hal alıyor. Dünya, güneş sisteminin yaşama elverişli bir alanında bulunuyor ve bu alan da durmadan dışarıya çıkıyor. Dediğim gibi korunuyoruz; ne olursa olsun, şu an için bir sorunumuz yok. Fakat eninde sonunda Dünya, güneşin heliosferine girecektir, içine çekilecektir. Belirli bir noktadan sonra geri dönüş yolu kesin olarak yok.”

“Ne kadar sonra, Jason?”

Ona acırmış gibi baktı. “Kırk, belki de elli sene,” dedi. “Aşağı yukarı.”

DIANE'İN, Padang'daki bir eczaneden saçma sapan bir fiyata aldığı morfinle dahi acıyla baş etmek çok zordu. Ateşim ise daha da kötüydü.

Sürekli değildi ama dalga dalga, kümelenerek, sıcaklık baloncukları halinde geliyordu ve kafamın içinde ansızın bir gürültü patlak veriyordu. Vücudum değişken ve tahmin edilemez bir hale geldi. Bir gece aslında orada olmayan bir bardak suya el yordamıyla uzandım ve gece lambasını paramparça edip yan odadaki çifti uyandırdım.

Sabah oldu. Geçici de olsa kendime geldim. Geçirdiğim kazayı hatırlayamıyordum ama parmaklarımın arasındaki pıhtılaşmış kanı gördüm ve Diane'in kızgın oda görevlisine para verişine kulak misafiri oldum.

"Bunu gerçekten de yaptım mı?" diye sordum ona.

"Korkarım yaptın."

Diane yatağın yanındaki hasır koltukta oturuyordu. Oda servisinden omlet ve portakal suyu sipariş etmişti. Sanırım bu sabah olduğu anlamına geliyordu. Şeffaf perdelerin ötesindeki gökyüzü maviydi. Balkon kapısı açıktı; hoş, sıcak havanın esintisini ve okyanus kokusunu içeri buyur ediyordu. "Üzgünüm," dedim.

"Kendinde değildin. Sana bunu unutmanı söyledim ama belli ki unutmuşsun bile." Elini yatıştırırcasına alnıma koydu. "Ayrıca korkarım ki henüz bitmedi."

"Ne kadar..."

"Bir hafta oldu."

"Sadece bir hafta mı oldu?"

"Evet."

Bu ızdırabın daha yarısında bile değildim.

Ancak, kendime geldiğim bu aralar yazmam için yararlı oluyordu.

Grafomani, bu ilacın yan etkilerinden sadece bir tanesiydi. Diane de aynı ızdırabı çekerken bir keresinde büyük boy bir kâğıdın üstüne, hem de neredeyse bire bir aynı biçimde, *Ben kardeşimin bekçisi değil miyim*, yazmıştı. Binlerce kez. Benim grafomanım hiç değilse daha tutarlıydı. Ateşin yenilenmiş bir şekilde tekrar saldırıya geçmesini beklerken el yazısı dolu sayfaları yatağımın ucundaki masada topladım; bir çırpıda yazdığım şeyleri kafama yerleştirmek için tekrardan okuyordum.

Diane bütün gününü dışarıda geçirdi. Geri geldiğinde nereye gittiğini sordum.

“Bağlantılar kuruyordum,” dedi. Bir geçiş simsarıyla iletişime geçmişti. Minang kültüründen gelen bir adam, adı Jala; ithalat ve ihracat işi, asıl kâr sağladığı göç simsarlığına bir kılıf oluyordu. Limandaki herkesin Jala’yı tanıdığını söyledi. Sonuçta bir avuç ütöpik Kibuztlu deliyle yatacak yer için pazarlık yapıyordu. Yani işin herhangi bir garantisi yoktu ama Diane dikkatli bir şekilde iyimserlik gösteriyordu.

“Dikkatli ol,” dedim. “Hâlâ bizi arayan insanlar olabilir.”

“Gördüğüm kadarıyla yok ama...” Omuz silkti. Elimdeki deftere baktı. “Yine mi yazıyorsun?”

“Acıyı unutmama yardımcı oluyor.”

“Kalemi düzgün tutabiliyor musun?”

“Sanki ölümcül artrit var ama başa çıkabiliyorum.” *Şimdilik*, diye düşündüm. “Kafamın dağılması çektiğim çileye de geliyor.”

Tabii olay sadece bundan ibaret değildi; grafomani de değildi. Yazmak, tehdit altında hissettirenleri dışavurumun bir yoluydu.

“Gerçekten iyi becermişsin,” dedi Diane.

Ona döndüm; dehşete kapılmışım. “Okudun mu?”

“Bunu sen istedin. Bana yalvardın, Tyler.”

“Aklımı kaçırmış gibi miydim?”

“Öyle görünüyordu... ama aynı zamanda oldukça mantıklı gibiydin”

“Birisi okusun diye yazmıyordum.” Bunu, ona göstermeyi unuttuğuma inanmadım. Kim bilir daha başka neler uçup gitmişti.

“O zaman bir daha okumam ama yazdığın şey...” Başını kaldırdı. “O zamanlar benim için bu kadar kuvvetli hisler beslemene hem şaşırdım hem de gururum okşandı.”

“Çok şaşırmış olmasan gerek.”

“Şaşırdım, hem de düşündüğünden daha fazla. Ama bu bir paradoks, Tyler. Bu sayfalaradaki kız kayıtsız, hatta zalim.”

“Asla böyle olduğunu düşünmedim.”

“Beni endişelendiren şey senin düşüncelerin değil, benimkiler.”

Yatağının üstüne kurulmuştum, bunu bir güç gösterisi olarak düşünüyordum; metanetim bir kanıtı. Aslında bu daha çok, ağır kesicilerin geçici de olsa etki gösterdiğinin kanıtıydı. Titredim. Titremek, tekrar bastırarak olan ateşin ilk işaretiydi. “Sana ne zaman âşık olduğumu bilmek ister misin? Belki bunu yazmalıyım çünkü önemli. On yaşındayken olmuştum...”

“Tyler, Tyler. Kimse on yaşındayken âşık olmaz.”

“Aziz Augustine öldüğü zamandı.”

Diane’in özel evcil hayvanı olan Aziz Augustine neşeli, siyah beyaz, safkan bir spaniel av köpeğiydi. Onu, “Aziz Köpek,” diye çağırırdı.

“Bu gerçekten rahatsız edici,” diyerek yüzünü buruşturdu.

Fakat ben ciddiydim. E.D. Lawton köpeği alırken düşünmemişti; muhtemelen şöminenin önüne konulan bir çift sehpa gibi o da Büyük Ev’deki şömineyi bu şekilde süslemek istemişti. Ancak, Aziz Köpek kaderine boyun eğmemişti. Kendisi yeterince süslüydü, üstüne üstlük meraklıydı ve yaramazlıktan yerinde duramazdı. Zamanla E.D. köpeği hor görmeye başladı. Carol Lawton onu tamamen görmezden geldi ve Jason’ın da köpeğe karşı hisleri iyiden iyiye karışmıştı. Onunla bağ kuran on iki yaşındaki Diane olmuştu. Birbirlerine iyi gelmişlerdi. Altı ay boyunca Aziz Köpek, Diane’in bir kuyruk gibi peşine takılmıştı (okul otobüsü dışında). Yaz akşamları ikisi büyük bahçede beraber oynarlardı ve bu ilk defa Diane’e farklı bir biçimde baktığım zamandı. İlk defa sadece onu izlemekten mutluluk duyduğum zamandı. Nefesini tüketene kadar Aziz Köpek’le birlikte koşardı ve Diane nefesini geri toplarken de Aziz Köpek hep sabırlı davranırdı. Köpeklerle başka hiçbir Lawton ailesi üyesinin te-nezzül bile etmediği kadar ilgileniyordu. Ruh hallerine göre birbirlerine karşı duyarlı davranıyorlardı.

Neden Diane’in bu özelliğini sevdiğimi sorsalar, cevap veremez. Ancak Lawtonlar’ın huzursuz edici ve duygusallık yüklü dünyası için, bu berrak bir sevgi cennetiydi. Köpek olsam, kıskanabilirdim. Bunun yerine, Diane’in özel olduğu izlenimine vardım; çok daha ciddi bir şekilde ailesinden farklıydı. Dünyayı, duygu dolu bir cömertlikle karşılıyordu ki bu diğer Lawtonlar’ın kaybettiği ya da hiç öğrenmediği bir şeydi.

O sonbahar, Aziz Augustine’in ölümü erken ve ani oldu; yavru-

luk döneminden yeni çıkmıştı. Diane büyük bir üzüntü içerisindeydi ve ona âşık olduğumu fark ettim...

Evet, kulağa *gerçekten* de rahatsız edici geliyordu. Köpeğinin yasını tuttuğu için ona âşık olmamıştım. Ona âşık olmuştum çünkü diğer herkes duruma kayıtsız kalmış ya da Aziz Augustine'in evden gitmiş olmasına içten içe rahatlamışken, o köpeği için yas tutabiliyordu.

Yüzünü yataktan güneşin vurduğu pencereye doğru çevirdi.

"O köpek öldüğünde kalbim kırılmıştı."

Aziz köpeği bahçenin ötesindeki çitli bölmeye gömmüştük. Mezar taşı olsun diye Diane taşlardan oluşan küçük bir yığın yapmıştı ve on sene sonra evi terk edene kadar bunu her bahar tekrarlamıştı.

Her mevsim değişiminde de mezar taşının önünde, ellerini kavuşturup sessiz bir şekilde dua ederdi. Kime veya ne için dua ettiğini bilmiyorum. İnsanlar dua ederken ne yapıyorlar bilmiyorum. Bu işe uygun olduğumu düşünmüyorum.

Ancak bu olay, Diane'in Büyük Ev'den bile büyük bir dünyada yaşadığına dair ilk izlenimimdi. Yaşadığı dünya, keder ve neşenin, arkalarındaki okyanusun ağırlığıyla dalgalar kadar ağır yol aldığı bir dünyaydı.

o o o

Ateşim o gece tekrar yükseldi. Sürekli ölüp dirilen korkumun (saat başı aralıklarla geliyordu) dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Korkum, ilacın toparlayabileceğimden çok daha fazla anımı silmiş olması korkusuydu; çaresizce kayıp cüzdanınızı, saatinizi, değerli bir eşyanızı yada benliğinizi aradığınız rüyalardakine benzeyen, geri gelmeyecek bir kayıp hissiydi. Marsh ilacının vücudumdaki işleyişini hayal ettim; bağışıklık sistemimle geçici ateşkes imzalayıp yeniden saldırılar yapıyor, hücresel kıyı mevzileri kuruyor ve düşman kromozom dizilimlerini ayırıyordu.

Tekrar kendime geldiğimde Diane ortalıkta görünmüyordu. Diane'in verdiği morfin sayesinde acıdan kurtulmuştum. Yataktan kalktım ve lavaboyu kullanabildim, ardından kendimi balkona attım.

Akşam yemeği vakti. Hâlâ güneş vardı ama gökyüzü daha loş bir maviye bürünmüştü. Havada hindistan cevizi sütü ve dizel dumanı kokuları vardı. Kemerli Geçit batıda donmuş bir cıva gibi parlıyordu.

Kendimi tekrar yazmak isterken buldum. Ateşin ardından gelen bu his âdeta bir yankı gibiydi. Pek de anlaşılır olduğu söylenemeye-

cek karalamalarımla dolu defteri yanıma aldım. Diane'den bir tane daha almasını istemek zorunda kalabilirdim, belki birkaç tane daha. Sonra da kelimelerle doldururdum.

Kelimeler âdeta birer çapa görevi görüyordu; yoksa birbirlerine bağlanmış, anılarımı taşıyan bu gemiler fırtınayla batıp giderdi.

BERKSHIRES'A VARAN KIYAMET SÖYLENTİLERİ

KIZAK partisinden birkaç sene sonrasına kadar Jason'ı görmedim ama birbirimizden bihaber de kalmadık. Tıp okulundan mezun olduğum sene Tanglewood'dan yirmi dakika uzaklıktaki Berkshires'ta kiralanan bir yazlık evde buluştuk.

Meşguldüm. Üniversitede geçen dört senemin yanı sıra yerel bir klinikte gönüllü olarak çalışmıştım ve yazma konusunda birkaç sene ötede olduğum MCAT sınavına hazırlanmaya başladım. Not ortalamam, MCAT puanlarım, lisans danışmanlarından ve saygıdeğer kişilerden aldığım (bir de E.D.'nin yaptığı bağış vardı) bir deste tavsiye mektubu sayesinde Stony Brook'taki SUNY'nin tıp bölümüne kabul edilmiştim. Bütün bunları hallettim, arkamda kaldı, bitti ama çalışmaya başlamadan önce ihtisas döneminde en az üç senemi harcamam gerekiyordu.

Bu da beni insanların çoğunun bulunduğu gruba dâhil etmiş oluyordu; yani dünyanın sonu sanki gelmemiş gibi hayatlarına devam eden insanlar grubuna.

Kiyamet günü, gününe ve saatine kadar hesaplansaydı daha farklı olabilirdi. Panikleyenlerden tut kendini tevekküle bırakanlara, hepimiz kendi motiflerimizi oluşturabilir ve insanlık tarihindeki rolümüzü zaman farkındalığı ile oynayabilirdik; bir gözümüz de hep saatin üzerinde olurdu.

Lakin karşı karşıya olduğumuz şey gittikçe yaşama elverişsizleşen güneş sistemindeki yüksek ihtimalli ebedi yok oluşumuzdan başka bir şey değildi. Muhtemelen hiçbir şey bizi genişleyen güneşten sonsuza kadar koruyamayacaktı. Yörüngedeki araştırma araçlarından gelen NASA görüntülerini hepimiz görmüştük... ama kimsenin anlamadığı nedenlerden de olsa şimdilik bundan korunuyorduk. Kriz

–eğer öyle bir şey varsa– elle tutulur bir şey değildi; duyularınızla algılayabildiğimiz tek kanıt yıldızların yokluğuydu (yokluk bir kanıttı; yokluğun kanıtıydı).

Yok olmanın eşiğindeyken nasıl bir hayat kurabilirdiniz ki? Kuşağımızı bu soru ile tanımlayabilirdiniz. Görünüşe göre, Jason için bu kolay bir şeydi. Kendini paldır küldür problemin içine atmıştı. Dönüş hızlı bir şekilde hayatı *haline geliyordu* ve sanırım benim için de pek kafaya takılacak bir şeymiş gibi gelmiyordu. Zaten kendimi tıbbaya vermişim ve o anki keşmekeşte bu daha mantıklı geliyordu. Eğer dünyanın sonu bir varsayımdan öteye gidip aniden patlak verirse, kendimi hayat kurtarıırken düşünüyordum belki de. Hepimiz nihayetinde öleceksek bunun bir önemi var mıydı? Bütün insanlar silip süpürülecekse, neden bir hayat kurtarma derdine düşelim ki? Ancak doktorlar gerçekten *hayat kurtarmazlar*; sadece sonucu ertelerler. Bunu başaramadığımızda da palyatif bakım sağlıyor ve acılarını dindiriyoruz; ki bu da yeteneklerimizin arasındaki en kullanışlı olanı.

Üstelik, üniversite ve tıp okulu; dünyadaki sorunları unutmamı sağlayan, uzun süren, durmak bilmeyen, meşakkatli ama hoşuma giden bir oyalanma aracı olmuştu.

Bu yüzden başa çıktım; Jason da başa çıktı. Ancak birçok insan bizden çok daha zor zamanlar geçirdi. Diane de bu insanlardan biriydi.

o o o

Jason aradığında, Stony Brook'taki tek odalı kiralık evimi temizliyordum.

Akşamın erken saatleriydi. Güneşten farkı olmayan optik illüzyon ışıltılı parlıyordu. Hyundai arabam ağzına kadar dolmuştu ve eve dönüş hazırды. Annemle birkaç hafta geçirmeyi planlamışım, sonra da kırsalda gezip bir veya iki hafta keyfime bakacaktım. Bu, Seattle'daki Harborview'da staja başlamadan önceki son boş zamanımdı ve bunu dünyayı görmek için kullanacaktım; en azından Maine ve Washington eyaleti arasında olan yerleri. Fakat Jason'ın başka planları vardı. Konuya dalmadan önce zar zor hal hatır sorabildim.

“Tyler,” dedi, “bu göz ardı edilemeyecek kadar güzel bir şey. E.D. Berkshires'da bir yazlık kiraladı.”

“Öyle mi? Helal olsun ona.”

“Ancak gidemiyor. Geçen hafta, Michigan'daki bir alüminyum

ekstrüzyon tesisini gezerken yükleme platformundan düşünce kalçası çatlamış.”

“Duyduğuma üzıldüm.”

“Ciddi bir şey değil, iyileşiyor ama bir süre koltuk değneklerinden yardım alacak. Ve sırf bütün gün oturup Percodan’a yumulmak istediği için de Massachusetts’e bütün yolu vapurla gitmek istemiyor. En başta Carol bu fikre sıcak bakmıyordu zaten.” Şaşırmamak gerek. Carol artık sarhoşluğu kendine meslek edinmişti. E.D. Lawton ile Berkshires’ta biraz daha içmek dışında ne yapacağını hayal bile edemiyordum. “Olay şu ki,” diye devam etti Jason, “sözleşmeden cayamıyor, bu da ev üç aylığına boş kalacak demek oluyor. Düşündüm de tıp okulun falan da bitti; belki en azından birkaç haftalığına bir araya gelmiş oluruz. Hatta Diane’i bile ikna edebiliriz. Konsere gideriz. Ormanda yürürüz. Eski günlerdeki gibi. Aslında şu an oraya doğru gidiyorum. Ne dersin, Tyler?”

Tam onu reddedecektim ki Diane aklıma geldi. Belirli zamanlarda birbirimize yolladığımız mektupları, telefon konuşmalarımızı ve aramızda biriken bütün cevapsız kalmış soruları düşündüm. Mantıklı olan şeyin bunu geri çevirmek olduğunu biliyordum. Fakat bunun için çok geç kalmıştım; “evet” kelimesi ağzımdan çıkmıştı bile.

o o o

Long Island’da bir gün daha geçirdikten sonra kalan dünyevi varlıklarının hepsini arabanın bagajına tıktırdım ve Northern State Anayolu’nu, Long Island Otobanı’na doğru takip ettim.

Trafik yoktu ve hava saçma derecede güzeldi. Akşam mavi renge bürünmüştü ve sıcaklık hiç rahatsız edici değildi. Yarını en yüksek teklif veren kişiye satıp sonsuza kadar iki temmuz gününe yerleşmek istiyordum. Mutluluğu uzun zamandır ilk defa aptal aptal ve tüm bedenimle hissediyordum.

Ve radyoyu açtım.

“Radyo istasyonunun” vericisi olan bir bina ve antenli bir kule olduğunu hatırlayacak kadar yaşlıydım. O zamanlar aldığınız radyo yayınları şehirden şehre bağlı olmak üzere artıp azalırdı. Bu istasyonlardan çoğu hâlâ vardı ama Hyundai’nin analog radyosu, garantisi bittikten bir hafta sonra falan hakkın rahmetine kavuşmuştu ki bu da geriye dijital programlamayı (bu yayın, yüksek atmosferde bulunan ve E.D.’nin sahip olduğu aerostatlarla yapılıyordu) bırakıyordu. Genellikle indirdiğim yirminci yüzyıl jazz parçalarını dinliyordum;

bu zevki babamın cd koleksiyonunu didik didik ederken edinmiştim. Bunun bana ondan kalan gerçek miras olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyordu: Duke Ellington, Billie Holiday, Miles Davis. Marcus Dupree gençken bile eski olan bu müzikler, nesilden nesle âdeta bir aile sırrı gibi el altından geçirilmişti. Şu an “Harlem Air Shaft” dinlemek istiyordum ama ne yazık ki arabayı geziden önce tamire verdiğim kişi ayarladığım kanalları kaybedip onun yerine değiştiremediğim bir haber kanalı ayarlamıştı. Böylelikle doğal afetler ve ünlülerin yaptığı şımarıklıklarla bir başıma kalmıştım. Dönü hakkında bir konuşma bile vardı.

O zamanlar buna Dönü demeye başlamıştık.

Dünyadaki birçok kişi buna inanmasa da.

Anketler bu konuda çok netti. Jason’ın olan biteni bize anlattığı gece, NASA yörüngedeki araştırma araçlarındaki verileri yayınlamıştı ve aniden çıkan bir rüzgâr gibi ortaya sürülen Avrupa anketleri de Amerika’nınkileri onaylar nitelikteydi. Yine de Dönü’nün duyurulmasının ardından sekiz sene geçmesine rağmen sadece küçük bir grup Avrupalı ve Kuzey Amerikalı bunun “kendilerine veya ailelerine karşı bir tehdit olduğunu” düşünüyordu. Asya’da, Afrika’da ve Orta Doğu’da ise kuvvetli çoğunluk, bütün bunları Amerika’nın oyunu olarak veya bir tür SSG* savunma sistemi yaratmaya çalışırken meydana gelen bir kaza olarak görüyordu.

Bir keresinde Jason’a bunun nedenini sormuştum. O da bana, “Onlardan neye inanmalarını istediğimizi bir düşün. Burada söz konusu olan global nüfusun astronomi bilgisi. Neredeyse Newton yasalarından öncesiyle sınırlı. Hayatın yeterli biyokütle elde edip kendini ve aileni beslemekten ibaretse, yıldızlar ve ay hakkında gerçekten ne kadar şey bilmen gerekir ki? Eğer bu insanlara Dönü hakkında anlam ifade edebilecek bir şey söylemek istiyorsan çok daha geriye gitmen gerekir. Onlara ilk başta Dünya’nın birkaç milyar yaşında olduğunu söylemen gerekir. Başladıktan hemen sonra bırak “birkaç milyar yıl” hakkında biraz kafa yorsunlar. Bu sindirmesi zor bir şey; özellikle eğitimini Müslüman teokrasisiyle, animist bir köyde veya İncil Kemer’inde bulunan bir devlet okulunda aldıysan. Sonra da onlara Dünya’nın değişmez olmadığını anlat; okyanusların buhar ve havanın zehir olduğu, bizim yaşadığımız süreden daha uzun süren bir dönem olduğunu söyle. Canlı varlıkların kendiliğinden ortaya

* Stratejik Savunma Girişimi, bilinen adıyla Yıldız savaşları, 1980’li yıllarda, Amerika Birleşik Devletleri’nde o zamanki başkan Ronald Reagan tarafından tasarlanan bir askeri tasarı. -yhn

çıktıklarını ve üç milyar yıl boyunca gelişigüzel evrildikten sonra kesin olmasa da ilk insanı ürettiklerini anlat. Ardından Güneş'ten bahset; Güneş'in de kalıcı olmadığından. Büzülmüş bir gaz ve toz bulutu olarak başladığını ve bir gün bundan birkaç milyar yıl sonra genişleyip Dünya'yı yutacağını, eninde sonunda da kendi dış katmanlarını patlatıp normal bir maddeden daha yoğun külçelere ayrılacağını söyle. Kozmolojiye Giriş dersi, değil mi? Sen bu bilgileri tüm o okuduğun kitaplardan aldın, bunları adın gibi biliyorsun fakat çoğu insan için bu tamamıyla yeni olan bir dünya görüşü ve muhtemelen de inançlarının temellerine hakaret ediyor. Bu yüzden bırak bunu bir hazmetsinler. Hazmetsinler ki sen de sonra asıl kötü haberleri ver; zamanın kendisinin değişken ve öngörülemez olduğunu söyle. Az önce öğrendiğimiz onca şeye rağmen sapaşağlam görünen dünyanın bir tür soğuk, kozmolojik bir depoya kilitlendiğini söyle. Peki neden böyle bir şey bizim başımıza geldi? Tam olarak bilmiyoruz. Bunun öylesine güçlü ve ulaşılmaz olan, hatta bu yüzden Tanrı bile diyebileceğimiz varlıkların kasıtlı eylemi sonucunda olduğunu düşünüyoruz. Yani tanrıları kızdırırsak, bize sundukları korumayı geri çekebilirler; çok geçmeden de dağlar erir ve okyanuslar kaynamaya başlar. Fakat bizim sözümüze inanmayın. Her kış olduğu gibi dağlarda olan karı ve gün batımını görmezden gelin. Kanıtımız var. Hesaplamalarımız, mantıklı çıkarımlarımız ve makineler tarafından çekilmiş fotoğraflarımız var. Hem de en yüksek kaliteden adli kanıtlar. Ama..." dedi ve alaycı, üzgün gülümsemelerinden birini takındı. "Garip bir şekilde, jüri ikna olmadı."

Üstelik ikna olmayan tek cahil de o değildi. Radyoda, sigorta sektöründen bir CEO "sözde Dönü hakkındaki bütün durmak bilmeyen, baştan savma tartışmaların" ekonomik etkisinden şikâyet ediyordu. İnsanların bunu ciddiye almaya başladıklarını söyledi; bu da işleri kötü anlamda etkiliyordu. İnsanları umursamaz yapıyordu. Onları ahlaksızlığa, suça ve bütçe açığına teşvik ediyordu, daha da kötüsü yaşam tablolarını mahvediyordu. "Dünya otuz veya kırk sene içinde yok olmazsa, bir felaket ile karşı karşıya kalabiliriz," dedi.

Bulutlar batıdan doğuya doğru sürüklenmeye başladı. Bir saat sonra da o güzelim mavi gök komple bulutlarla kaplandı ve yağmur damlaları arabanın ön camına vurmaya başladı. Farları açtım.

Radyodaki haberler normal yaşam portreleri çizmeye devam etti. Konuşulmayan tek şey son olanlardı: Şehirler kadar büyük gümüş kutular Dönü bariyerinin dış tarafında havada bekliyorlardı ve Dünya'nın iki kutbuna da yüzlerce kilometre uzaklıktaydılar. Ha-

vada duruyorlardı, yörüngede gezinmiyorlardı. Bir obje ekvatorun üstünde sabit bir yörüngede kalabilir –jeosenkron uydular bu işe yarırıyordu– ama hiçbir şey, en temel hareket yasalarına göre, gezegenin kutuplarının üzerinde sabit bir noktada “yörüngede” kalamaz. Fakat bu şeyler yine de buradaydılar; radar işlevi gören bir araştırma aracı tarafından fark edilmiş ve geçenlerde insansız bir uçuş görevinde fotoğrafı çekilmişti. Dönü’nün gizemlerine bir yenisi daha eklenmişti ve eğitimsiz kitleler için de algılaması bir o kadar güçtü. Bu sefer ben de o kitlenin içindeydim. Jason’la bunu konuşmak istedim. Galiba ondan, bu karmaşıklığı benim için mantıklı bir hale getirmesini istiyordum.

o o o

Sonunda arabamı E.D. Lawton’ın Stockbridge dışındaki kısa süreliğine kiralamış olduğu eve doğru yansıttığımda, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve tepelerden gök gürlemeleri geliyordu.

Mekân dört yatak odası olan, dış kaplaması arsenik yeşili, yüzlerce dönümlük korunmuş bir ağaçlık bölgedeki İngiliz tipi bir kır eviydi. Loş karanlıkta bir fener gibi parlıyordu. Jason benden önce gelmişti ve beyaz Ferrari’sini bolca su akıtan kapalı geçidin altına park etmişti.

Vardığımı duymuş olmalı ki büyük ön kapıyı daha ben çalmadan açtı. “Tyler!” dedi sırtarak.

İçeri girdim ve yağmurdan sırlıslıkla olmuş tek valizimi, giriş salonundaki kiremitli zeminin üzerine bıraktım. “Uzun zaman oldu,” dedim.

E-postalar ve telefonlar sağ olsun iletişimi koparmamıştık ama Büyük Ev’deki birkaç kısa tatil ziyaretini saymazsak bu neredeyse sekiz sene içerisinde ilk defa aynı yerde oluşumuzdu. Sanırım zaman, ikimizin üzerinde de etkisini göstermişti. Birkaç ince değişiklik vardı. Ne kadar heybetli olduğunu unutmuşum. Hep uzun olmuştu. Bedeninin içinde müsterihtti ki hâlâ da öyleydi– ama biraz zayıflamıştı. Hassas değildi ama ucu duvara dayanmış bir süpürge sapı gibi hassas bir dengesi vardı. Saçı ve sakalı neredeyse bir santimetre uzunluğundaki yekpare bir kıl katmanından oluşuyordu. Her ne kadar Ferrari kullansa da modadan pek anlamadığı söylenemezdi. Üzerinde yırtık pırtık bir pantolon, yumak yumak örgü ipliğiyle örülmüş bol bir kazak ve indirimden aldığı spor ayakkabılar vardı.

“Gelirken bir şeyler yedin mi?” diye sordu.

“Akşamüzeri bir şeyler atıstırdım.”

“Aç mısın?”

Değildim ama canımın feci şekilde kahve istediğini söyledim. Tıp okulu beni kafein bağımlısı yapmıştı. “Şanslısın,” dedi. “Gelirken yolda yarım kilo Guatemala kahvesi aldım.” Guatemalalılar dünyanın sonunun gelmiş olmasına kayıtsız kalıyorlardı ve hâlâ kahve hasat ediyorlardı. “Demliğe koyayım da bu sırada sana etrafı göstereyim.”

Evin içinde dolaştık. Ev yirminci yüzyıl karakteristiğine göre, özene bezene süslenmişti; duvarlar ya elma yeşili ya da maun rengindeydi. Antik mobilyalar, karyolalar ve durmaksızın yağmurun aktığı pencerenin üzerindeki dantel perdeler, hem sağlam hem de ikinci eldendi. Mutfakta ve salonda modern hayatın getirdiği rahatlıklar vardı: büyük bir televizyon, müzik istasyonu ve internet bağlantısı. Bütün bunlar yağmur yağarken insanın içini hoş tutuyordu. Tekrar aşağı indik ve Jason kahve koydu. Mutfak masasında oturduk ve konuşarak araya kapatmaya çalıştık.

Ya alçakgönüllülüğünden ya da güvenlik sebeplerinden olsa gerek, Jason işi hakkında pek müphem konuşuyordu. Dönü’nün gerçek doğası açığa çıktığından beri son sekiz sene içerisinde astrofizikten doktorasını almış ama E.D.’nin Perihelyon Kuruluşu’ndaki bir başlangıç pozisyonu için bunu elinin tersiyle itmişti. Şimdi E.D.’nin, Başkan Walker’ın Küresel ve Çevresel Kriz Planlama Seçilmiş Komitesi’nde olduğunu düşünürsek bu çok da kötü bir hareket olmamıştı. Jason’a göre, Perihelyon hava-uzay beyin takımı olmaktan çıkıp resmî bir akıl danışma merciine dönüşecekti; hem de politikayı etkileyen gerçek bir otoriteye sahip olacaktı.

“Peki, bu yasal mı?” dedim.

“Bu kadar saf olma, Tyler. E.D. çoktan Lawton Endüstrileri’nden elini eteğini çekti. Kuruldan istifa etti ve tartışmalara mahal vermemek için kendi payı da bu süre içinde kayyum tarafından yönetiliyor. Avukatlarımıza göre kendisi şu an sütten çıkmış ak kaşık.”

“Perihelyon’da neler yapıyorsun?”

Gülümsedi. “Büyüklerimi dikkatlice dinliyorum,” dedi, “ve ki-barca öneriler sunuyorum. Tıp okulunu anlat bakalım.”

İnsanoğlunun zayıflıklarını ve hastalıklarını bu derece yakından görmemin tiksindirici olup olmadığını sordu. Ben de ona ikinci sene-daki anatomi dersini anlattım. Çok sayıda öğrenciyle birlikte, bir insan kadavrasını kesip parçalara ayırmıştım ve ayırdıklarımı da; boyut, renk, işlev ve ağırlıklarına göre sıralamıştım. Bu işin hoş bir

tarafı yoktu. Tek tesellisi gerçek olması ve tek erdemi ise bir amaca hizmet etmesiydi. Ne var ki bu bir işaretti, bir tüneldi; çocukluğunuza dair hiçbir şey bu noktanın ötesine adımını atamıyordu.

“İnanamıyorum, Tyler. Kahveden daha sert bir şeyler ister misin?”

“Büyütülecek bir şey olduğunu söylemiyorum. İşin şaşırtıcı kısmı da bu aslında: Büyütülecek bir şey olmaması. Öyle bırakıp sonrasında sinemaya falan gidiyorsun.”

“Yine de Büyük Ev’den öteye çok yol almışsın.”

“Aldım. İkimiz de aldık.” Kupamı kaldırdım.

Sonra eski günleri yâd ettik ve konuşmanın gerilimi azaldı. Eski zamanlardan bahsettik. Fark ettiğim kadarıyla bir döngüye girdik. Jason bir mekândan bahsediyordu: bodrum, alışveriş merkezi, ormandaki dere. Ben de bu mekânlardaki bir anımızdan bahsediyordum: içki dolabına sızdığımız zamanı, Rice’tan Kelley Weems adlı bir kızı Pharmasave’den bir paket Trojan çalışını gördüğümüz zamanı ve Diane’in sanki derin bir şey keşfetmiş gibi ısrarcı bir tutumla bize Christina Rossetti’den nefes nefese paragraflar okuduğu o yaz.

Büyük bahçe diye başladı Jason. *Yıldızların ortadan kaybolduğu gece*, dedim ben de.

Sonra bir süre sustuk.

Sonunda, “Ee... Diane gelmeyecek mi?” dedim.

“Henüz karar vermiş değil,” dedi Jason ilgisizce. “İşlerini ayarlıyor. Yarın beni arayıp haber verecek.”

“Hâlâ güneyde mi?” Bu annemden duyduğum son haberdi. Diane güneydeki üniversitelerin birindeydi ve hatırlayamadığım bir bölüm okuyordu. Kentsel coğrafya mı, okyanus coğrafyası mı ya da muhtemelen yanlış anımsadığım bir coğrafya dalı mıydı hatırlamıyorum.

“Evet, hâlâ orada,” dedi Jason ve sandalyesinde kaykıldı. “Biliyor musun Ty, Diane çok değişti.”

“Sanırım bu pek de şaşırtıcı değil.”

“Nişanlı sayılır. Evlenecek.”

Bunu ağırbaşlı bir şekilde karşıladım. “Onun adına sevindim,” dedim. Nasıl onu kıskanabilirdim ki? Diane ile artık bir ilişkim yoktu. “İlişki” kelimesinin anlamına bakacak olursak zaten onunla bir ilişkim hiç olmamıştı. Ben de neredeyse Stony Brook’ta, Candice Boone adındaki bir ikinci sınıf öğrencisiyle nişanlanıyordum. Birbirimize söylemekten sıkılana kadar “seni seviyorum” demenin tadını çıkarmıştık. Sanırım bundan ilk Candice sıkılmıştı.

Kaldı ki nişanlı sayılır ne demek? Öyle bir şey nasıl oluyor?

Sormak istedim ama Jason konuşmanın gidişatından biraz rahatsız olmuştu. Bu bana bir şeyi hatırlattı: Bir keresinde, Büyük Ev'de, Jason ailesiyle tanıştırmak için kız arkadaşını eve davet etmişti. Jason'ın, Rice'taki satranç kulübünde tanıştığı, sade ama hoş bir kızdı. Utangaçlığından pek bir şey söylemiyordu. Carol öncekine nazaran o akşam biraz daha ayıktı ama E.D.'nin kızı sevmediği çok barizdi ve açıkça kıza kaba davranıyordu. Kız gittiğinde, E.D. eve "bu tür bir canlıyı eve getirdiği" için Jason'ı haşlamıştı. E.D. büyük zekânın büyük sorumluluk getirdiğini söylerdi. Jason'ın aklı çelinsin ve geleneksel bir evliliğe adım atsin istemiyordu. Onun "dünyaya bir iz bırakması" yerine "ipe bebek bezi asmasını" istemiyordu.

Jason'ın yerinde kim olsa eve kız arkadaşlarını getirmeyi bırakırdı. Jason ise kızlarla çıkmayı bırakmıştı.

o o o

Bir sonraki sabah uyandığımda ev boştu.

Mutfak masasının üstünde bir not vardı. Jason barbekü için birkaç şey almaya çıkmıştı ve *akşama doğru veya daha geç* dönecekti. Saat dokuz buçuktu. Hayli uyumuştum, üzerimde yaz tatilinin vermiş olduğu bir gevşeklik vardı.

Bu gevşemenin bir sebebi de evdi. Geçen gece gelen fırtına dinmişti ve pamuk perdelerden içeri hoş bir sabah esintisi geliyordu. Güneş ışığı kesme tahtası işlevi gören mutfak tezgâhlarının üzerindeki kusurları ortaya çıkarıyordu. Pencerenin başında yavaşça kahvaltımı yaptım ve bulutların tıpkı iki direkli yelkenliler gibi ufka doğru açılmalarını izledim.

Saat onu biraz geçe zil çaldı ve bir anlığına bunun Diane olma ihtimaline karşı panikledim. Acaba daha erken mi gelmeye karar vermişti? Sonradan anlaşıldı ki gelen bandanası ve sıfır kol tişörtüyle "bahçeyi düzenleyen Mike"miş. Bahçeye çeki düzen vereceğini söylemek için beni uyarmak istemiş. Kimseyi de uyandırmak istememiş ama çim biçme makinesi çok ses çıkartıyormuş. Sorun olacaksa öğleden sonra tekrar uğrayabilirmiş. Sorun olmadığını söyledim ve birkaç dakika sonra çok eski, yeşil bir John Deere makinesi ile arazinin dış hatlarının üzerinden geçip havayı yanmış yağla doldurmaya başlamıştı. Hâlâ biraz uykum vardı. Bahçenin, Jason'ın söylemeye bayıldığı geniş evren tabiriyle örtüştüğünü düşünüyordum. Geniş evrende, Dünya neredeyse durağan halde olan bir gezegendi. Hareketleri yıldızların evrimi kadar görkemli olan bu

çimler yüzyıllar boyunca büyümeye devam etmişti. Birkaç milyar yıl önce doğmuş, bir doğal afet olan Mike, engin ve sonsuz bir sabırla çimleri biçiyordu. Kesilen saplar sanki hafif bir yer çekimiyle düşüyorlardı. Güneş ve Methuselah solucanlarının, galaksinin başka bir yerinde kaydığı bu bereketli topraklar arasında, imparatorluklar doğup çöküyordu.

Tabii ki de Jason haklıydı; bu inanması zor bir şeydi. Ya da “inanması” değil çünkü insanlar her türlü mantıksız şeye inanıyordu. Dünya hakkındaki asıl gerçeğin bu olduğunu kabul etmek zordu. Kapı önündeki girişte biraz oturdum; kükreyen Deere makinesinin uzak olduğu tarafta. Hava biraz rüzgârlıydı ve gerçekte ne olduğunu bilsem bile yüzümü güneşe çevirince iyi hissediyordum. Gerçekte, yüzyılların saniyelerle tüketildiği bir dünyada, bütünüyle kontrolden çıkmış Dönü’nün içindeki bir yıldızdan gelen ışınlar filtreleniyordu.

Doğru olamazdı. Doğruydı.

Tekrar tıp okulunu düşündüm; Jason’a anlattığım anatomi dersini. Hayatımda neredeyse nişanım olacak tek kadın Candice Boone ile bu dersi alıyordum. Diseksiyon sırasında metanetli davranmıştı ama sonrasında öyle olamadı. İnsan vücudu aşk, nefret, cesaret, korkaklık, ruh, tin barındırmalıydı; bu mavi ve kırmızı ele avuca gelmeyen, iğrenç tür şeyleri değil. Evet. Ayrıca çetin ve ölümcül bir geleceğe de zorla sürüklenmemeliydik.

Ancak dünya böyleydi ve yapabileceğimiz bir şey yoktu. Candice’e bu kadarını söylemiştim.

Bana “katı yürekli” olduğumu söyledi ama bilgeliğe doğru attığım en büyük adım bunun farkına varmamdı.

o o o

Sabah vakti geçip gitti. Mike bahçeyle işini bitirip havayı nemli bir sessizliğe terk etti. Bir süre sonra kalkıp bir şeyler yapmaya koyuldum ve Virginia’daki annemi aradım. Söylediğine göre, hava Massachusetts’tekinden daha hoş değilmiş; geçen gece birkaç ağacı ve elektrik hattını deviren bir fırtınadan sonra hava hâlâ bulutluymuş. Ona sağ salım E.D.’nin kiraladığı yazlık eve vardığımı söyledim. Benden daha yakın bir zamanda Jason’ı Büyük Ev’e yaptığı ziyaretlerin birinde görmüş olmasına rağmen nasıl olduğunu sordu. “Büyümüş,” dedim. “Ama hâlâ bildiğimiz Jase.”

“Bu Çin’deki olayla ilgili endişeli mi?”

Ekim Olayı gerçekleştiğinden beri annem tam bir haberkolik olmuştu. CNN'i zevk için veya alacağı bilgi için bile değil; çoğunlukla kendini rahatlatmak için izliyordu. Tıpkı Meksikalı bir köylünün, yakınlardaki bir volkanı üzerinden duman çıkmamasını umarak izlemesine benziyordu bu. Şu aşamada, Çin'deki olayın diplomatik krizden başka bir şey olmadığını söylemişti ama inceden savaş tehditleri de savrulmuştu. Teklifi tartışma yaratan bir uydu fırlatılmasıyla ilgili bir şeymiş. "Bunları Jason'a sorsan iyi edersin."

"Bu konular hakkında seni E.D. mi bu kadar endişelendiriyor?"

"Yok canım. Kırk yılda bir Carol bir şeyler söylüyor."

"Söylediklerine pek güvenme derim."

"Hadi ama Ty. İçki içiyor, tamam ama aptal da değil; kısmen ben de değilim."

"Öyle demek istemedim."

"Bu günlerde Carol'dan duyduğum çoğu şey Jason ve Diane hakkında."

"Diane'in Berkshires'a gelip gelmeyeceği hakkında bir şeyler söyledi mi? Jason doğru düzgün cevap vermiyor."

Annem tereddüt etti. "Son birkaç yılda Diane biraz dengesiz oldu, galiba bu yüzden."

"Tam olarak 'dengesiz'den kastın nedir?"

"E yani okulda çok başarılı değil, başı kanunlarla biraz belaya ..."

"Kanunla mı?"

"Demek istediğim banka falan soymadı ama YK mitingleri biraz kontrolden çıkınca birkaç kere tutuklandı."

"YK mitinglerinde ne halt ediyormuş ki?"

Başka bir sessizlik daha oldu. "Bunları Jason'a sorsan iyi edersin."

Niyetim oydu.

Öksürdü; onu elinde telefon, başı da uzaklara çevrilmiş bir şekilde hayal ettim. "Sen nasılsın?" dedim.

"Yorgun."

"Doktor yeni bir şeyler söyledi mi?" Anemi tedavisi görüyordu; bu da kutular dolusu demir hapi demekti.

"Hayır. Yaşlanıyorum işte, Ty. Er ya da geç herkes yaşlanır," dedi. "Emekli olmayı düşünüyorum. Yaptığım şeye gerçekten iş denirse tabii. Şimdi ikizler de gitti, sadece E.D. ve Carol kaldı, ki E.D.'nin de Washington işleri çıktığından beri pek buralarda olduğu söylenemez."

"Onlara ayrılmayı düşündüğünü söyledin mi?"

"Henüz değil."

"Büyük Ev, sen olmadan Büyük Ev olmaz."

Güldü ama mutluluktan değil. “Bir ömürlük yaşamımda Büyük Ev’den yeteri kadar nasibimi aldım. Teşekkürler, kalsın.”

Ancak bir daha taşınmaktan bahsetmedi. Galiba onu ikna eden Carol oldu.

o o o

Jase akşamüzeri ön kapıdan girdi. “Ty?” Aşırı büyük kotu kalçasının üzerinde tıpkı hareketsiz bir geminin arması gibi duruyordu ve tişörtünde de belli belirsiz sos lekeleri vardı. “Barbeküye yardım edersin, değil mi?”

Onunla birlikte dışarı çıktım. Mangal sıradan tüplü ızgaraydı. Jase daha önce hiç kullanmamıştı. Tüpün vanasını açtı, çakmak düğmesine bastı ve alevler yükseldiğinde de geri çekilip bana bakarak sırtıttı. “Bifteğimiz ve şehirdeki şarküteriden aldığım üç fasulyeli salatamız var.”

“Tek tük de sivrisineğimiz var,” dedim.

“Baharda ilaçlama yapmışlardı. Aç mısın?”

Öyleydim. Akşama doğru sırf uyukladığım için biraz iştahım açılmıştı. “İki kişilik mi yoksa üç kişilik mi yemek yapacağız?”

“Hâlâ Diane’den haber bekliyorum. Muhtemelen bu akşam bir şey söyler. Sanırım akşam yemeğinde sadece sen ve ben varız.”

“Tabii Çinliler nükleer bomba atmazsa.”

Olta atmıştım.

Jason da yemi kaptı. “Çinliler için mi endişeleniyorsun, Ty? Artık öyle bir kriz yok. Olay tatlıya bağlandı.”

“Oh be, içim rahatladı.” Hem krizden hem de çözümünden aynı gün haberim olmuştu. “Annem bahsetmişti, televizyonda bir şeyler görmüş.”

“Çin ordusu kutuplardaki yapıya nükleer bomba atmak istiyor. Jiuquan’daki füze rampalarındaki nükleer başlıklı misiller hazır olarak bekliyor. Yapmak istedikleri şey şu; eğer kutuplardaki aletlere zarar verebilirlerse, bütün Ekim kalkanını alaşağı edebilirler. Elbette bunun işe yarayacağına inanmamız için bir sebep yok. Zamanın işleyişini ve yerçekimini değiştiren bir teknolojinin, bizim silahlarımızdan hasar alması ne kadar mümkün?”

“Biz Çinlileri tehdit ettik ve onlar da geri mi çekildi?”

“Biraz öyle oldu ama onları hem dövdük hem de sevdik. Takıma katılmaları teklifinde bulunduk.”

“Anlamadım.”

“Dünyayı kurtaracak küçük projemizde onlara da yer verdik.”

“Beni biraz korkutuyorsun, Jase.”

“Şu maşayı uzatsana. Üzgünüm. Kulağa biraz gizli kapaklı geliyor anlattıklarım. Bu şeyleri ne olursa olsun kimseyle konuşmamam gerek.”

“Benim için istisna mı yapıyorsun?”

“Konu sen olunca her zaman istisna yapıyorum.” Gülümsedi. “Akşam yemeğinde konuşuruz, olur mu?”

Onu duman ve sıcaklığın içine gömülmüş bir şekilde ızgaranın başında bıraktım.

o o o

Art arda gelen iki Amerikan bakanlar kurulu, Dönü hakkında “hiçbir şey yapmadıkları” için basın tarafından topa tutuldu. Fakat bunlar ipe sapa gelmeyen eleştirilerdi. *Yapılabilir* bir şey varsa bile kimse bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ayrıca Çinliler’in teklif ettiği türden herhangi açık bir misilleme hareketi de son derece tehlikeli olurdu.

Perihelyon daha farklı ve radikal bir yaklaşım içerisindeydi.

“Yönetme metaforumuz,” dedi Jason, “savaş değil. Judo. Daha büyük bir rakibin ağırlığını ve ivmesini ona karşı kullanmak. Dönü’de de tam olarak yapmak istediğimiz bu.”

Bunu ızgara bifteğini bir cerrah gibi keserken az ve öz bir biçimde söyledi. Yemeğimizi mutfakta yedik ve arka kapı da açıktı. O kadar şişman ve yeşil bir yaban arısı geldi ki uçuşan bir ün ipliğine benziyordu; sinekliğe çarptı.

“Dönü’yü bir saldırıdan ziyade bir fırsat olarak düşünmeye çalış.”

“Ne fırsatı olarak? Erken ölme fırsatı mı?”

“Zamanı kendi sonumuz için kullanma fırsatı olarak. Hem de daha önce hiç yapamadığımız bir şekilde.”

“Bizden kopardıkları şey zaten zaman değil miydi?”

“Aksine. Dünyadaki kabuğumuzun dışında oynayabileceğimiz milyonlarca yılımız var. Ayrıca tam da bu zaman aralıkları içerisinde gayet eksiksiz çalışan bir aracımız var.”

“Araç,” dedim afallamış bir şekilde. O esnada Jason başka bir et parçasını çatalına geçirdi. Tekdüze bir yemekti. Tabagımızda biftek ve yanında da bir şişe bira vardı. Az miktardaki üç fasulyeli salatanın dışında bir süs de yoktu.

“Evet, bir araç. Bariz bir tane; evrim.”

“Evrım.”

“Eğer söylediğim her şeyi tekrarlayacaksan bu konuşmayı yapamayız, Tyler.”

“Pekâlâ, bir araç olarak evrim... Hâlâ otuz veya kırk sene içerisinde nasıl bir fark yaratacak kadar evrimleşebileceğimizi göremiyorum.”

“Tanrı aşkına, bizim için değil elbette; ve tabii ki otuz veya kırk sene içerisinde de değil. Basit yaşam formları diyorum. Çok uzun zaman diyorum. Mars diyorum.”

“Mars.” Hay aksi.

“Bu kadar kalın kafalı olma, düşün bir.”

Mars işlevsel olarak ölü bir gezegendi ama yine de yaşam için ilk işaretleri barındırmış olabilirdi. Dönü kabuğunun dışında, Ekim Olayı’ndan itibaren milyonlarca senedir genişleyen güneşle birlikte “evrilen” bir Mars var. Çekilen son yörünge fotoğraflarına göre de hâlâ ölü ve kurak bir gezegen. Basit yaşamı ve bunu destekleyecek iklimi barındırıyorsa, tahminime göre şu zamana kadar gür bir ormana dönüşmüştür. Ancak gerçek böyle değildi.

“İnsanlar burayı yaşanılabilir kılmaktan bahsediyor,” dedi Jason. “Okuduğun şu spekülâtif kurgu romanlarını hatırlıyor musun?”

“Hâlâ okuyorum, Jase.”

“O zaman daha iyi. Mars’ı nasıl yaşanılabilir kılardın?”

“Isınması için atmosfere yeterince sera gazı verirdim. Donmuş suyu serbest bırakmış olurdu. Basit organizmalarla da tohumlardım. Ancak en iyimser tahminlere göre bile, alacağı za—”

Gülümsedi.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedim.

“Hayır.” Gülümsemesi kayboldu. “Hiç de yapmıyorum. Hayır, bu son derece ciddi bir olay.”

“Peki, nasıl başlayacaksınız?”

“Öncelikle, işlenmiş bakteriler taşıyan yükleri senkronize edilmiş seriler halinde fırlat. Basit iyon motorları Mars’a yavaş bir şekilde süzülün. Çoğunlukla tek hücrelilerin atlabileceği kontrollü çarpışmalar olsun. Aynı organizmaları gezegen yüzeyinin altına gönderebilmek için daha büyük nüfuz edici başlıklı birkaç yük yolla. Bunları yolladığın yerler toprak altındaki suyun varlığından şüphelendiğin yerler olsun. Birçok fırlatma yaparak ve geniş bir aday organizma yelpazesi ile tüm yumurtaları aynı sepete koymuş olacaksın. Amaç, yer kabuğuna yapışıp kalmış olan karbonu yeterli organik eylem ile gevşetmek ve bunu atmosfere yaymak. Birkaç milyon yıl sonra ki bu bizim zaman algımızda aylar sürer— gezegende tekrar araştırma yap.

Eğer daha yoğun bir atmosfer olan daha sıcak bir yer haline geldiyse ve yarı sıvı halde birkaç gölet su varsa aynı döngüyü tekrarla. Bu sefer çevreye uygun işlenmiş çok hücreli bitkiler yolla ki bu da havada biraz oksijen olmasını ve atmosferik basıncın belki de birkaç milibar hareket etmesini sağlasın. Zorunda kalırsan tekrarla ve birkaç milyon yıl daha bekleyip iyice karıştır. Sonunda fırından çıkardığımız yemeğin adı yaşanabilir bir gezegen olabilir.”

Nefes kesici bir fikirdi. Viktorya dönemine ait gizem romanlarındaki yan karakterlerden biri gibi hissetmiştim. “Gözü pek hatta ziyadesiyle gülünç bir plandı tasarladığı ama ne kadar çabalamam da bir kusurunu görebilmiş değilim!”

Bir tanesi hariç. Esas bir tane kusur vardı.

“Jason,” dedim. “Hadi böyle bir şey oldu diyelim. Bize ne yararı var ki?”

“Mars yaşanılabilir olursa, insanlar oraya gidip bir hayat kuraabilir.”

“Yedi veya sekiz milyarımız birden mi?”

Homurdandı. “Pek sayılmaz, hayır. Öncülük yapacak birkaç kişi. Eğer objektif olmak gerekirse, damızlık hayvan sürüleri yani.”

“Peki, orada ne yapacaklar?”

“Yaşayıp üreyip sonra da ölecekler. Biz bir sene yaşarken orada milyonlarca insan olacak.”

“Ne amaçla peki?”

“Hiçbir şey için olmasa bile, insan ırkına güneş sisteminde ikinci bir şans yaratmak için. En iyi ihtimalle, onlara verebileceğimiz bütün bilgilere sahip olacaklar ve bunu geliştirmek için de birkaç milyon yılları olacak. Dönü kabuğunun içinde, Varsayımsallar’ın kim olduğunu ya da bunu bize neden yaptıklarını anlamak için vakit yok. Marslı mirasçılarımız bizden daha iyi bir şansa sahip olabilirler. Belki de bizim yerimize onlar düşünürler.”

Ya da bizim yerimize onlar savaşırılar?

(Laf arasında ilk defa onlara “Varsayımsallar” denildiğini duydum; bizi kendi zaman mahzenlerine kapatmış, kontrolü elinde tutan varsayımsal zekâlar ve büyük ölçüde teorik yaratıklar. Bu isim birkaç sene boyunca halkın diline yerleşmedi; ki yerleştğinde de çok üzülmüştüm çünkü kelimenin kendisi çok klinikti. Soyut ve kaskatı bir nesnellik ima ediyordu fakat gerçeğin daha karmaşık olması daha olasıydı.)

“Gerçekten bu şeyleri yapmak için,” dedim, “bir plan mı var?”

“Ah, evet.” Jason bifteğinin yarısından çoğunu bitirmişti. Taba-

ğını eliyle itti. “Hem çok pahalı da değil. İşin tek sorun olacak kısmı aşırı kuvvetli tek hücrelileri tasarlamak olacak. Mars’ın yüzeyi soğuk, kuru, neredeyse havasız ve güneş ne zaman doğsa her şeyi sterilize eden bir radyasyon banyosuna giriyor. Fakat öyle olsa bile büyük miktarlardaki olağanüstü çevre koşullarına dayanabilen organizmalarla çalışıyor olacağız; bu bakteriler Antartika’daki kayaların altında ve nükleer reaktörlerin sızıntı yaptığı yerlerde bile yaşayabilirler. Geri kalan her şey de onaylanmış bir teknolojiye sahip. Roketlerin çalıştığını biliyoruz. Organik evrimin de çalıştığını biliyoruz. Gerçekten tek yeni olan şey ise bizim perspektifimiz; yani aslında fırlatımdan günler ve aylar geçtikten sonra aşırı derecede uzun vadeli sonuçlar elde etmek. Bu... insanlar buna ‘teleolojik mühendislik’ diyor.”

“Neredeyse, Varsayımsallar’ın yaptığı,” dedim (bana öğrettiği yeni kelimeyi test ediyordum), “şeye benziyor.”

“Evet,” dedi Jason ve yıllar sonra bile hâlâ gurur verici bulduğum bir şekilde kaşlarını kaldırdı. İçinde şaşkınlık, saygı vardı. “Evet, galiba bir bakıma öyle.”

o o o

Bir keresinde bir kitapta, 1969’da Ay’a ilk yapılan insanlı iniş hakkında ilginç bir detayla karşılaşmıştım. Kitabın dediğine göre o zamanlar, fazlasıyla yaşını başını almış bazı insanlar habere inanmakta zorluk çekmişler; bu insanlar on dokuzuncu yüzyılda doğmuşlar yani otomobillerin ve telefonların olmadığı bir dünyanın olduğunu hatırlayacak kadar yaşlılar. Çocukluğunda söylense onlara perimasalı gibi gelecek kelimeler, onlara gerçekleri sunan bir beyanat olarak aktarılıyordu. Bunu kaldıramadılar. Kafalarındaki hayal ve gerçek çizgisi bulanıklaşıyordu.

Şimdi de sıra bendeydi.

Arkadaşım Jason, *Mars’ı yaşanılabilir hale getireceğiz ve kolonize edeceğiz*, diyordu ve söylediği şey kuruntudan ibaret değildi... ya da onlarca akıllı ve güçlü adamın da onunla aynı kaniya vardığı bir kuruntuydu. Yani teklif ciddiydi; hatta belirli bir bürokratik seviyede işleme başlanmış olmalıydı.

Hâlâ gün ışığı varken akşam yemeğinden sonra etrafta yürüyüşe çıktım.

Bahçe elemanı Mike düzgün bir iş çıkarmıştı. Bahçe tıpkı bir matematikçinin hayallerini süsleyecekmiş gibi parlıyordu; bir ana renk

toprağa işlenmişti. Ötesindeki ağaçlık alandan da gölgeler yükselmeye başlamıştı. Bu ışık altında ormanı görmek Diane'in hoşuna giderdi diye düşündüm. Yıllar önce derenin başında geçen ve bize eski kitaplar okuduğu o yaz dönemlerini hatırladım. Bir keresinde Dönü'nün bahsi açıldığında, Diane bize İngiliz şair A.E. Housman'dan küçük bir şiir alıntılanmıştı:

*Boz Ayı vahşi ve ulu;
Yedi yuttu küçük çocuğu.
Küçük çocuk farkında değil,
Ayı tarafından yendiğinin.*

o o o

Mutfak kapısından girdiğimde Jason telefonla konuşuyordu. Bana baktı, sonra sırtını döndü ve sesini alçaltarak konuşmaya devam etti.

"Hayır," dedi. "Yani yapacak bir şey yoksa, ama... hayır, anlıyorum. Tamam. Tamam dedim işte, uzatma."

Telefonunu cebine koydu. "Diane miydi?" dedim.

Başıyla onayladı.

"Geliyor mu?"

"Geliyor. Ancak o gelmeden önce sana söylemem gereken birkaç şey var. Akşam yemeğinde konuştuklarımızı hatırlıyorsun değil mi? Bunları Diane ile paylaşamayız; ya da herhangi biriyle. Bu bilgiler halka açık değil."

"Yani gizli bilgiler mi?"

"Sanırım teknik olarak, evet."

"Yine de bunları benimle paylaştın."

"Evet. Bu da federal bir suç." Gülümsedi. "Suç bana ait; sana değil. Bu konuyu bir sır olarak saklayacağın konusunda sana güveniyorum. Sabırlı ol; birkaç hafta içerisinde CNN'deki tek şey bu olacak. Ayrıca senin için planlarım var, Ty. Bir gün, Perihelyon son derece çetin koşullarda geçecek ekip biçme işleri için adayları tıbbi muayeneden geçirecek. Sahada bulabileceğimiz bütün doktorlara ihtiyacımız olacak. Bunu da sen yapsan harika olmaz mıydı? Beraber çalışsak?"

Şaşkına dönmüştüm. "Daha yeni mezun oldum, Jase. Stajımı yapmadım."

"Her şey zamanla hallolur."

"Diane'e güvenmiyor musun?" dedim.

Gölümsemesi kayboldu. “Dürüstçe söylemek gerekirse, hayır. Artık güvenmiyorum. Hiç değilse bu günlerde.”

“Ne zaman gelir?”

“Yarın öğlen olmadan gelir.”

“Peki, bana anlatmak istemediğin şey nedir?”

“Erkek arkadaşını da getiriyor.”

“Sorun bunun neresinde anlamadım.”

“Anlarsın.”

HER ŞEY DEĞİŞİR

ONU tekrar görmeye hazır olmadığımı bilerek uyandım.

E.D. Lawton'ın Berkshires'taki lüks yazlığında uyandım. Güneş, filigran desenli dantel perdelerin arasından sızıyordu; ben de kendi kendime, *Bu kadar saçmalık yetti* diye düşünüyordum. Bıkmıştım. Sekiz senedir süren ve insanların kendi çıkarını kolladığı saçmalıkların içinde olmaktan bıkmıştım. Buna Candice Boone ile olan ilişkim de dâhildi; ki kendisi benden daha önce bu tozpembe yalanlarının farkına varmıştı. Bir keresinde Candice bana, "Kafanı bu Lawtonlar'a fena takmışsın sen," demişti. Bir de bana sor...

Gerçekten Diane'e âşık olduğum söylenemezdi. Aramızdaki ilişki hiç bu kadar bulanık olmamıştı. Tıpkı çitleri dokuyarak yeşeren asmalar gibi büyüyüp bunu arkamızda bırakmıştık. Fakat en iyi zamanlarımızda, aramızdaki bağ gerçektir; çekimi ve olgunluğu korutucu seviyede olan bir duygu vardı. Bu yüzden bunu canla başla örtbas etmeye çalışıyordum. Bu, onu da korkuturdu.

Genelde gecenin geç saatlerinde hâlâ kendimi onunla hayali konuşmalar yaparken buluyordum; yıldızsız gökyüzüne doğru monologlar kuruyordum. Onu özleyecek kadar bencildim ama aynı zamanda hiç gerçekten birlikte olmadığımızı bilecek kadar aklım yerindeydi. Onu unutmaya tamı tamına hazırdım.

Sadece onu görmeye hazır değildim.

o o o

Alt katta kendime kahvaltılık bir şeyler hazırlarken Jason da mutfakta oturuyordu. Kapının kapanmaması için önüne destek koymuştu. Hoş esintiler evi dolduruyordu. Çantamı Hyundai'nin бага-

jına atıp gitmeyi ciddi ciddi düşünüyordum. “Bana şu YK olayını anlat,” dedim.

“Hiç gazete okumuyor musun?” diye sordu Jason. “Stony Brook’ta tıp öğrencilerini tecritte mi tutuyorlar yoksa?”

Elbette YK hakkında az çok bir bilgim vardı; bu bilginin çoğu haberlerde veya öğle arası sohbetlerinden duyduğum şeylerdi. YK’nın açılışının “Yeni Krallık” olduğunu biliyordum. Dönü’den ilham alan bir Hristiyan hareketi –sözde de olsa– olduğunu biliyordum ama anaakım ve tutucu kiliseler tarafından aynı şekilde topa tutulmuştu. Genç ve muhalif kimseleri cezbettğini biliyorum. Üniversitedeki ilk yılımdan tanıdığım birkaç kişi okulu bırakıp YK yaşam stilini benimsediler. Sallantıda olan akademik kariyerlerini daha az emek isteyen bir aydınlanma biçimiyle takas ettiler.

“Binyılcı bir hareketten başka bir şey değil,” dedi Jase. “Milenyum için geç kalmış ama dünyanın sonu için tam da zamanında gelmiş.”

“Başka bir deyişle, bir tarikat.”

“Hayır, tam olarak değil. ‘NK’ tüm bu Hedonist Hristiyan görüntüsü için herkesin diline dolanmış bir laf. Yani kendisi bir tarikat olmasa da içinde tarikat benzeri gruplar barındırıyor. Tek bir lider yok. Kutsal bir kitapları da yok, sadece alelade olarak hareketin kendisiyle özdeşleşmiş birkaç alternatif din adamı var. C.R. Ratel, Laura Greengage gibi insanlar.” Kitaplarını eczane raflarında görmüştüm. Soru işaretli başlıkları olan Dönü teolojisi: *İkinci Geliş’e Tanıklık mı Ettik? Zamanın Sonundan Sağ Çıkabilir Miyiz?* “Hafta sonu komünalizmlerini saymazsak yaptıkları pek de bir şey yok. Ancak bu kadar kalabalığı toparlayan şey teoloji değil. Hiç YK mitinglerinin görüntülerini izledin mi? Hani şu Ekstasis* dedikleri türden olanlardan bahsediyorum.”

İzlemiştim ve insanlarla pek haşır neşir olmayan Jase’in aksine, buradaki çekiciliği anlayabiliyordum. İzlediğim şey, geçen yaz Cascades’te bir araya gelmiş bir kalabalığın görüntüleri idi; Vaftiz pikniği ve Grateful Dead konseri karışımı bir atmosfere sahipti. Güneşli bir ova ve yabani çiçekleri vardı. Vücut yağ oranı sıfır olan biri şofar çalıyordu. Akşamüstünde ise bir şenlik ateşi canlı bir şekilde yanıyordu ve müzisyenler için bir sahne kurulmuştu. Sonra cüppeler çıkarıldı ve dans başladı. Dans etmekten daha samimi birkaç eylem de vardı.

Anaakım medya ne kadar nefret kussa da bunun çocuksu bir masumiyetle yapıldığını düşünüyordum. Vaaz falan yoktu; yok ol-

* (Yun.) Trans. -yhn

manın eşiğinde olan birkaç yüz tane dindarın kahkahası vardı. Karşıdan nasıl sevgi görmek istiyorlarsa, etrafındakilere de o şekilde sevgi gösteriyorlardı. Bu görüntüler yüzlerce DVD'ye kopyalanmıştı ve Stony Brook dâhil olmak üzere ülke çapındaki bütün üniversite yurtlarında elden ele dağıtılmıştı. Burada olanlar öyle ilahi cinsel birleşmelerdi ki yalnız bir tıp öğrencisi buna bakıp asılamazdı bile.

“Diane’in YK tarafından cezbedildiğini kafada canlandırmak çok zor.”

“Tam aksine. Diane gibiler onların hedef kitlesi. Dönü’den ve dünya için ifade ettiği her şeyden ölesiye korkuyor. YK, onun gibi insanlar için bir yatıştırıcı görevi görüyor. En fazla korktukları şeyi, onlar için bir sevgi objesine ve Cennetin Krallığı’na açılan bir kapı haline getiriyor.”

“Diane ne kadardır bunun içinde?”

“Neredeyse bir sene oldu. Simon Townsend’le tanıştığından beri.”

“Simon da mı YK’dan?”

“Korkarım ki Simon bir YK fanatığı.”

“Bu adamla tanıştın mı?”

“Geçen Noel, Diane onu Büyük Ev’e getirdi. Bana kalırsa havai fişekleri izlemek istiyordu. E.D. tabii ki Simon’ı onaylamıyor. Aslına bakarsan, düşmanca tutumu kendini belli ediyordu.” (Jason bu esnada muhtemelen E.D. Lawton’un sinir krizlerinden birini hatırlamış olmalı ki yüzünü buruşturdu.) “Fakat Diane ve Simone YK mensuplarının yapacağını yaptı: Onlara tokat atana onlar gül attılar. Neredeyse gülerек E.D.’nin canını okudular. Bunu laf olsun diye söylemiyorum. Bir kere daha kibar ve bağışlar nitelikte bir bakış at-salar, adam kalp krizinden gidecekti.”

Simon bir, E.D. sıfır dedim içimden. “Diane’e iyi geliyor mu?”

“Tam da istediği gibi biri. Diane’in ihtiyacı olan son şey Simon.”

o o o

Öğleden sonra geldiler. Bahçe elemanı Mike’in traktöründen daha fazla benzin yakıyormuş gibi duran on beş yıllık bir tur arabası, motoru öksüre öksüre girişe doğru girdi. Arabayı Diane kullanıyordu; park etti ve arabanın diğer tarafına geçip çıktı. Valizlerden bir şey göremiyordum. O esnada da Simon tamamıyla kendisini gösterip mahcup bir gülümseme takınmıştı.

Yakışıklı çocuktu; 1.80 boylarındaydı ya da daha uzundu. İnceydi ama çelimsiz de değildi. Düz ve biraz uzun suratı ise serseri görü-

nümlü, altın sarısı saç tarafından dengeleniyordu. Gülüşü, ayrık üst dişlerini ortaya çıkarıyordu. Ekose gömleğinin altına kot pantolon giymişti ve sol bisepsinin etrafında sanki turnike yapılmış gibi sarılı mavi bir bandana vardı. Sonradan bunun bir YK amblemi olduğunu öğrendim.

Diane arabanın etrafında dolaştı ve Simon'ın yanına geldi. Jason'la beraber verandada duruyorduk. İkisi de bize doğru sırtıyordu. Diane de olabildiğine YK tarzında giyinmişti; yere kadar uzanan mavikantaron rengindeki eteği, mavi bluzu, bir de tıpkı Amiş erkeklerinin taktığı şapkalara benzeyen saçma, siyah ve geniş kenarları olan bir şapkası vardı. Gel gelelim kıyafetleri ona yakışıyordu; daha ziyade, kıyafetleri onu çerçeveye hoş bir şekilde oturtuyordu. Sağlığı yerindeymiş gibi gösterip bir köylü havası katıyordu. Henüz dalından koparılmamış bir meyve kadar canlı görünüyordu. Gözlerini güneşten gizledi ve özellikle bana gülümsedi. Öyle olduğunu umuyordum. Tanrım, şu gülümseme... Bir şekilde hem kendine has hem de muzip olmayı başarıyordu.

Kaybolmaya başladığımı hissettim.

Jason'ın telefonu titredi. Cebinden çıkarıp arayanı kontrol etti.

"Buna bakmam lazım," diye fısıldadı.

"Beni burada yalnız bırakma, Jase."

"Mutfaktayım. Hemen dönerim."

Tam Simon büyük, silindir çantasını verandanın ahşap döşemelerine bıraktığı sırada Jason içeri sığıştı ve Simon, "Sen Tyler Dupree olmalısın!" dedi.

Elini uzattı. Ben de sıktım. Elimi sıkı bir şekilde kavradı. Tatlı bir güneyli aksanı vardı. Sesli harfleri umurunuzun mumu, sessiz harfleri de tekir kedi der gibi kibarca söylüyordu. İsmimi ise tam bir Cajunlu gibi telaffuz ediyordu fakat ailesi hiç Millinocket'ten daha güneye inmemişti. Diane de hemen peşinden geldi, "Tyler!" diye bağırdı ve bana sımsıkı sarıldı. Saçı bir anda yüzümdeydi ve hissettiğim tek şey güneşli, tuzlu kokusuydu.

Kollarımızın rahatça uzanabildiği bir mesafeye doğru çekildi. "Tyler, Tyler," diye haykırdı; sanki göz alıcı bir şeye dönüşmüştüm. "Seneler sonra bile hâlâ iyi görünüyorsun."

"Sekiz," dedim aptal gibi. "Sekiz sene."

"Vay canına, gerçekten mi?"

Valizlerini içeri taşımaya yardım ettim, verandadan oturma odasına geçirdim ve ardından mutfakta telefonuyla meşgul olan Jason'ı almak için aceleyle ayrıldım. İçeri girdiğimde sırtı dönüktü.

“Hayır,” dedi. Sesi gergin geliyordu. “Hayır... Dışişleri Bakanlığı bile mi?”

Dona kaldım. Dışişleri Bakanlığı mı? Yok artık.

“Birkaç saat içerisinde geri gelebilirim eğer... Ah, anladım. Pekâlâ. Hayır, sorun değil. Yine de beni gelişmelerden haberdar et. Tamamdır. Teşekkürler.”

Telefonu cebine koydu ve beni fark etti.

“E.D.’yle mi konuşuyordun?” diye sordum.

“Asistanıyla desek daha doğru olur.”

“Her şey yolunda mı?”

“Hadi ama Ty, sana bütün sırları vermemi mi bekliyorsun?” Gülümsemeye kalktı ama pek de başarılı olamadı. “Keşke buna kulak misafiri olmasaydın.”

“Duyduğum tek şey, onlara Washington’a dönmeyi teklif etmen ve beni burada Simon ve Diane ile bir başıma bırakmandı.”

“Yani... Zorunda kalabilirim. Çinliler yolumuza taş koyuyorlar.”

“Taş koymak mı?”

“Planladıkları füze fırlatımını tamamen ortadan kaldırmaya yanaşmıyorlar. Bu kartı da ellerinde bulundurmak istiyorlar.”

Dönü yapılarına gerçekleştirilecek olan nükleer saldırıyı kastediyordu. “Sanırım birileri de onları caydırmaya çalışıyor.”

“Müzakereler hâlâ sürüyor ama pek başarılı olduğu söylenemez. Görünen o ki görüşmeler çıkınaza girdi.”

“E yani... sıctık, Jase! Fırlatmayı gerçekleştirirlerse ne olacak?”

“Olacağı şu; iki tane yüksek verimli füzyon silahı, Dönü’ye bağlı olan bilinmeyen aygıtlara çok yakın bir şekilde patlatılacak. Sonuçlara gelince... şey, bu ilginç bir soru. Ancak henüz olmadı; muhtemelen de olmayacaktır.”

“Bahsettiğin şey kıyamet günü ya da Dönü’nün sonu...”

“Sesini alçalt. Misafirlerimiz var, unuttun mu? Ayrıca aşırı tepki veriyorsun. Çinliler’in aklına koydukları şey düşüncesizce ve muhtemelen bir sonuca ulaşamayacak. Yine de bunu sürdürseler bile ölümcül bir sonuç doğuracağını sanmıyorum. Bu Varsayımsallar her neyse, bizi yok etmeden nasıl kendilerini koruyacaklarını biliyorlardır. Kaldı ki kutuplardaki yapının Dönü’yü ayakta tutan aygıtlar olduğunu da bilmiyoruz. Pasif gözlem platformları, iletişim aygıtları, hatta bizim için konulmuş birer yem bile olabilirler.”

“Eğer Çinliler roketi fırlatırlarsa,” dedim, “bize ne kadar öncesinden söylenmiş olacak?”

“Biz’ derken kimi kastettiğine bağlı. Her şey olup bitene kadar

büyük ihtimalle halkın haberi olmayacak.”

İşte o anda Jason'ın sadece babasının çırağı olmadığını, yüksek mevkilerde kendi bağlantılarını kurmaya başladığını anladım. Daha sonraları Perihelyon Kuruluşu ve Jason'ın yaptıkları hakkında çok daha fazla şey öğrenecektim. Şimdilik, bunlar bizim için Jason'ın gölgede kalan yanlarından biriydi. Çocukken bile Jase'in gölgede bıraktığı birkaç şey vardı: Büyük Ev'in dışındayken bir matematik dehasıydı, elit bir özel okulu sanki çocuk oyuncagıymış gibi elinde oynatıyordu ama evdeyken sadece Jase'di. İşlerin bu şekilde kalmasına da özen gösteriyorduk.

Hâlâ da öyleydi. Ancak şu an yarattığı gölge daha büyüktü. Artık Rice'taki kalkülüs eğitmenlerini etkilemiyordu; insanlık tarihinin gi-dişatına etkisi olacak pozisyonlara gelmekle uğraşıyordu.

“Böyle bir şey olursa, evet, benim haberim olacak. Bizim habere-miz olacak. Ancak Diane'in bu konuda endişelenmesini istemem. Tabii Simon'ın da.”

“Harika. O zaman ben bu konuyu hiç düşünmeyeyim. Alt tarafı dünyanın sonu.”

“Öyle değil. Henüz bir şey olmadı. Sakin ol, Tyler. Bir şeyler yapmak istiyorsan, içki koymaya başlayabilirsin.”

Ne kadar soğukkanlı gözükmeye çalışsa da mutfak dolabından dört tane bardak çıkardığı esnada elleri titriyordu.

Öylece ortamı terk edebilirdim. Kapıdan çıkıp Hyundai'ma atlayıp gidebilirdim. Kaybolduğum fark edilmeden önce de epey bir yol kat etmiş olurdum. Ön salondaki Hippi Hristiyanlığı'nın iki aktif üyesi olan Diane'le Simon'ı ve cep telefonuna kıyamet günü bildirimleri gelen Jase'i düşündüm. Gezegendeki son günümü gerçekten bu insanlarla mı geçirmek istiyordum?

Bir yandan da başka kiminle geçireceğim ki diye düşünüyordum. Kiminle?

o o o

“Atlanta'da tanıştık,” dedi Diane. “Georgia State alternatif spiritü-ellik hakkında bir seminere ev sahipliği yapıyordu. Simon da C.R. Ratel'in konuşmasını dinlemek için oradaydı. Onu kampüs kafeter-yasında buldum gibi bir şey oldu. İkinci Geliş'in bir kopyasını oku-yordu ve tek başınaydı, ben de tabağımı yanına koydum ve konuş-maya başladık.”

Diane ve Simon pencerenin karşısındaki toz kokulu lüks koltuğu paylaşıyorlardı. Diane koltuğun koluna yaslanmıştı; Simon da tetiklemiş gibi dik oturuyordu, gülümsemesi beni endişelendirmeye başlamıştı; hiç kaybolmuyordu.

Perdeler esintinin etkisiyle uçuşurken dördümüz içkilerimizi yudumladık; bir at sineği de pencere teline kadar gelmiş vızıldıyordu. Konuşmamamız gereken bu kadar konu varken muhabbeti sürdürmek zor oluyordu. Simon'ın gülüşünü takınmaya çalıştım. "Ee öğrenci misin?"

"Öğrenciydim," dedi.

"Bugünlerde neler yapıyorsun?"

"Çoğunlukla geziyorum."

"Simon mirasçı olduğu için gezilerini cebinden karşılayabiliyor," dedi Jase.

"Kabalık etme," dedi Diane. Ses tonundaki keskinlik bunun gerçek bir uyarı olduğunu belli ediyordu. "Bir kere olsun, Jase. Lütfen?"

Ancak Simon omuz silkmekle yetindi. "Hayır, dediği doğru. Kennarda biraz param var. Diane'le ülkeyi biraz gezip görme fırsatımızı kullanıyoruz."

"Simon'ın büyükbabası," dedi Jason, "Augustus Townsend. Yani Georgia'daki pipo temizleme fırçalarının kralı."

Diane gözlerini devirdi. Simon hâlâ (neredeyse bir evliya gibi) ağırbaşlı davranıyordu. "O artık eskilerde kaldı. Artık onlara pipo temizleme fırçası değil 'kadife saçak sap' deniyor," dedi. Güldü. "Ben de burada kadife saçak sap servetinin mirasçısı olarak oturma şerefine nail oluyorum." Diane'in sonradan anlattığına göre aslında ona kalan servet hediye eşyalardanmış. Augustus Townsend pipo temizleme fırçalarıyla işe başlasa da asıl parasını Güney'deki ucuzcu dükkânlarına teneke oyuncaklar, muska bileklikler ve plastik taraklar satarak kazanmış. 1940'larda ise, bu aile Atlanta'nın sosyal çevrelerinde büyük bir varlığa sahip olmuş.

Jason bastırmaya devam etti. "Simon kariyer denen bir şeye sahip değil. O bir özgür ruh."

"Herhangi bir insanın gerçekten bir özgür ruh olduğunu düşünmüyorum," dedi Simon, "ama hayır, bir kariyerim yok ve istemiyorum da. Galiba bunu söylemek beni tembel gibi gösteriyor ama yapacak bir şey yok; tembelim. Bu da benim yakamı bırakmayan kusurum. Kaldı ki herhangi bir kariyerin uzun vadede işime yarayaçağını sanmıyorum; eldeki şartları düşünecek olursak. Sözüm meclisten dışarı." Bana döndü. "Sen tıpcısın değil mi, Tyler?"

“Okulu yeni bitirdim,” dedim. “Kariyerin gidişat...”

“Yok, bunun mükemmel olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen gezegendeki en değerli meslek bu.”

Jason açık açık Simon’ı işe yaramaz olmakla suçlamıştı. Simon da kariyerlerin genel olarak işe yaramaz olduğunu söyleyerek yanıt vermişti... benim kariyerim gibi olanlar hariç. Ağız dalaşına girmişlerdi; bu bale ayakkabısı giymiş insanların yaptığı bir bar kavgasına benziyordu.

Yine de kendimi Jase için özür dilemek isterken buldum. Jason, Simon’ın dünya görüşünden değil de varlığından rahatsızlık duyuyordu. Berkshires’ta geçireceğimiz bu hafta güya yeniden birleşme olacaktı; tekrar rahatlığımıza kavuşup çocukluğumuzu yaşayacaktık. Onun yerine Jason’ın açıkça üçüncü şahıs muamelesi yaptığı, bir tür güneyli Yoko Ono olan Simon’la sıkış tepiş aynı yere hapsolmuştuk.

Diane’e ne kadar zamandır seyahat ediyor olduklarını sordum.

“Bir haftadır,” dedi, “ama yazın çoğunu yolda geçireceğiz. Jason’ın sana Yeni Krallık’tan bahsettiğine eminim. Fakat bu gerçekten harika, Ty. Bütün ülke çapında internetten edindiğimiz arkadaşlarımız var; evlerinde kalabileceğimiz insanlar. Maine’den Oregon’a kadar özel toplantılar yapıyoruz. temmuzdan ekime kadar sürecek.”

“Sanırım böylelikle konaklama ve kıyafet harcamalarınızdan feragat etmiş oluyorsunuz,” dedi Jason.

“Her özel toplantı bir Ekstasis değil,” diye karşılık verdi Diane.

“Eski püskü arabamız dağılırsa,” dedi Simon, “pek seyahat edeceğimiz söylenemez. Motor iyi çalışmıyor ve arabanın kilometre performansı biraz dandik. Benim de pek bu tamir işlerinden anladığımı söylenemez. Tyler, sen araba motorlarından anlar mısın?”

“Az çok,” dedim. Bunun, Diane kardeşiyle içeride bir ateşkes imzalamaya çalışırken, Simon’la dışarı çıkmamız için bir davet olduğunu anladım. “Hadi, bir bakalım.”

Gün hâlâ açıktı. Sıcak hava dalgası, zümrüt yeşili bahçeden girişe kadar dalgalanıyordu. Simon eski Ford’unun kaputunu açıp problemleri saymaya başladığında itiraf etmeliyim ki tam olarak dikkatimi vermeden dinledim. Eğer Jase’in ima ettiği kadar zenginse neden daha iyi bir araba almıyordu? Belki de sağa sola israf edilmiş bir serveti vardı ya da güven fonuna bağlıydı; kim bilir...

“Galiba baya aptal gibi görünüyorum,” dedi Simon. “Özellikle sana bu konuda ne kadar az yardımcı olduğumu düşünecek olursak. Bilimsel ve mekanik şeyleri asla tam olarak kavrayamadım.”

“Ben de bilirkişi sayılmam. Motorun çalışmasını birazcık daha iyileştirsek bile, ülke turuna çıkmadan gerçek bir tamirciye göstermen gerekir.”

“Teşekkürler, Tyler.” Motoru incelerken, beni gözleri fal taşı gibi açık izliyordu. “Tavsiyen için de teşekkür ederim.”

En şüpheli suçlu bujiler gibi duruyordu. Simon’a hiç değiştirip değiştirmedigini sordum. “Bilgim dahilinde değil,” dedi. Araba 95.000 kilometrenin üstüne çıkmıştı. Kendi arabamdan anahtar takımını çıkarıp bujilerden birini çektim ve ona gösterdim: “İşte sorunun kaynağı.”

“Bu şey mi?”

“Ve de arkadaşları. İyi haber, değiştirmesi pahalıya patlayan bir parça değil. Kötü haber ise bunu değiştirene kadar yola çıkmasan iyi edersin.”

“Hmm,” dedi Simon.

“Sabaha kadar beklerim diyorsan benim arabayla şehre inip değiştirecek parçaları alabiliriz.”

“Yani, tabii olur. Çok nazıksın. Jason direktmediği sürece hemen ayrılmayı düşünmüyorduk zaten.”

“Merak etme, yatıştır. O biraz—”

“Açıklama yapmana gerek yok. Jason’ın beni burada istemediğini biliyorum. Farkındayım. Bunun beni şok ettiğini ya da şaşırttığını söyleyemem. Diane, sadece içinde benim olmadığım bir daveti kabul etmek istemedi.”

“Yani... iyi yapmış.” Sanırım.

“Ancak elimi sallasam şehirde kiralık bir oda bulabilirim.”

“Buna gerek yok,” dedim. Tam olarak ne oldu da Simon Townsend’i kalması için ikna etmeye çalışıyorum, onu düşünüyordum. Diane ile yeniden bir araya gelmemizden ne ummuştum bir fikrim yok ama Simon’ın varlığı yeniden doğmaya başlayan bütün umutların sonunu getirmişti. Muhtemelen en iyisi de böyle olmasaydı.

“Sanırım,” dedi Simon, “Jason seninle Yeni Krallık hakkında konuşmuş. Bu konu biraz çekişmemize neden oldu.”

“Sizin de hareketin içinde olduğunuzu söyledi.”

“Seni kendi saflarıma çekmeye çalışan bir konuşma yapmayacağım ama hareket hakkında herhangi bir endişen varsa, belki seni rahatlatabilirim.”

“YK hakkında bildiğim her şey televizyonda gördüklerimden ibaret, Simon.”

“Bazı insanlar buna Hıristiyan Hedonizmi diyor. Ben Yeni Krallık demeyi tercih ediyorum. Düşüncenin gerçekten de az ve öz hali bu. Binyılcılığı şimdi, tam şu anda yaşamak; son kuşağı, ilk kuşak gibi saf kılmak.”

“Aaa. Şey... Jase’in dine karşı pek toleransı olduğu söylenemez.”

“Hayır, söylenemez ama olay ne biliyor musun, Tyler? Onun sinirini bozan şeyin, din olduğunu düşünmüyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Tüm içtenliğimle Jason Lawton’a hayranlık duyuyorum; sadece inanılmaz zeki olduğu için değil. Şaşalı kelimelerden birini kullanmama müsaade edecek olursan, Jason’ın işin duayenlerinden olduğunu düşünüyorum. Dönü’yü ciddiye alıyor. Dünya’da ne kadar, sekiz milyar insan mı var? Ve muhtemelen de her biri en azından yıldızların ve Ay’ın gökten kaybolduğunu biliyor. Ancak bunu göz ardı ederek yaşamaya devam ediyorlar. Sadece pek azımız Dönü’ye inanıyor. YK bunu ciddiye alıyor; Jason da aynı şekilde.”

Ne kadar şaşırtıcı olsa da bu tam da Jason’ın söyleyeceği bir şeydi. “Gerçi tam olarak aynı şekilde... değil.”

“Olayın kördüğüm olduğu nokta da burası zaten. İki düşünce, toplumun bilinci için bir çekişme yaşıyor. Çok geçmeden, insanlar isteseler de istemeseler de gerçeğe yüzleşmek zorunda kalacak. Ardından, bilimsel bir anlayış ve spiritüel bir anlayış arasından tercih yapmak zorunda kalacaklar. Jason’ı endişelendiren şey bu. Çünkü iş, ölüm kalım meselesine geldiğinde inanç her zaman galip gelir. Sen sonsuzluğu nerede geçirmek isterdin? Dünyevi bir cennette mi yoksa steril bir laboratuvarda mı?”

Görünüşe bakılırsa, sorunun cevabının hatları benim kafamda Simon’ınki kadar keskin değildi. Mark Twain’in benzer bir soruya olan cevabını hatırladım:

İklimi için cennete; muhabbeti için cehenneme gidin.

o o o

Evden gelen tartışma sesleri dışarıdan duyuluyordu: Diane’in sesi, azarlamalar, kardeşinin aksiliği, tatsız cevaplar. Simon’la garajdan iki tane katlanabilir sandalye çıkardık ve araba sundurmasının altındaki gölgede ikizlerin işini bitirmesini bekledik. Havadan ko-nuştuk; havanın çok hoş olduğunu söyleyerek ortak bir noktada buluşabildik.

Evden gelen ses eninde sonunda kesildi. Bir süre sonra azar yemiş gibi bir hali olan Jason dışarı çıktı ve barbeküye yardım etmemiz için bizi çağırdı. Arkaya kadar onu takip ettik ve ızgara ısınincaya kadar hoş sohbet ettik. Diane evden dışarı adımını attı; yüzü kızarmıştı ama zafer kazanmış bir hali vardı. Jase'e karşı ne zaman bir tartışmadan galip çıksa bu yüz ifadesini takınırdı: biraz kibirli, biraz da şaşkın.

Yemek için masaya oturduk; tavuk, buzlu çay ve üç fasulyeli salata kalanlar vardı. "Dua etsem sıkıntı filan olur mu?" diye sordu Simon.

Jason gözlerini devirdi ama olumlu anlamda başını salladı.

Simon ciddiyetle başını eğdi. Kendimi bir vaaz için hazırlamıştım ama tüm dediği şey şuydu: "Bugün ve her gün önümüze koyduğun cömertliği kabul etmemiz için bize cesaret ver. Amin."

Minnettarlık göstermek için değil de cesarete ihtiyaç duyduğunu gösteren bir duaydı; fazla moderndi. Diane masanın karşısından bana gülümsedi, ardından Simon'ın kolunu sıktı ve sonra hepimiz yemeğe yumulduk.

o o o

Yemeği bitirdiğimizde vakit henüz erkendi. Gün ışığı hâlâ gitmemişti ve sivrisinekler henüz gece yaşadıkları coşkuyu yaşamıyordu. Esintiler gitmişti, soğuyan havada bir yumuşaklık vardı.

Başka yerlerdeyse olaylar fazla hızlı ilerlemiş.

Bilmediğimiz şey ki yere göğe sığdırılamayan bağlantılarına rağmen Jason'a da bir şey söylenmemişti—tavuğu ilk ısırışımız ve son üç fasulyeli salata kaşığımızın arasındaki bir zaman diliminde, Çinliler müzakereleri terk edip iki modifiye edilmiş termonükleer başlıklı Dong Feng misillerinin aniden fırlatılması emrini vermişti. Soğutucudan Heineken'lerimizi, roket şeklinde buzul yeşili ıslak şişeleri çıkarırken bile roketler göğe yükselmiş olabilirdi.

Bahçe avlusundaki masayı temizledik. Bujilerden ve sabah Simon'ı şehre götürme planımdan bahsettim. Diane kardeşine bir şey fısıldadı ardından (duraksadıktan sonra) dirseğiyle dürttü. Jase sonunda kafa salladı ve Simon'a dönüp, "Stockbridge'in dışında dokuza kadar açık olan büyük bir otomotiv mağazası var. Seni oraya götürmeme ne dersin?" dedi.

Çok içten olmasa da bu bir barış teklifiydi. Simon geçirdiği şaşkınlığı üstünden attı ve, "Eğer Ferrari'de geçecek bir yolculuktan

bahsediyorsan, hayır demeyeceğim.”

“İstersen adım adım her şeyi gösterebilirim.” Arabasının özelliklerini göstereceği için yumuşamıştı. Jason, arabanın anahtarlarını almak için eve girdi. Simon, Jason’ın peşine koyulmadan önce geriye vay canına dercesine bir ifadeyle baktı. Ben de Diane’e baktım. O da sırttı; bu diploması zaferinden dolayı gururluydu.

Başka yerlerde, Dong Feng füzeleri Dönü bariyerine yaklaşıp geçtikten sonra programlandıkları hedefe doğru seyir halindeydiler. Füzelerin aniden karanlığa bürünmüş, donuk, durgun bir Dünya’dan rüzgâr gibi yükselmelerini düşünmek garibime gidiyordu. Kendilerini, kutupların yüzlerce kilometre üzerinde açıkta sürüklenen niteleksiz dokuya doğru yöneltmişlerdi.

Gösterim gününü beklemeyip aniden sergilenmiş seyircisiz bir tiyatro oyunu gibi.

o o o

Olayın sonrasındaki öğrenilen fikir birliği, Çin füzelerinin patlaması zaman akışının değişimine hiçbir etkide bulunmadığıydı. Etkilenen şey (hem de ciddi şekilde) Dünya’yı saran görsel filtreydi. İnsanların Dönü algısından bahsetmiyorum bile.

Yıllar önce Jase’in belirttiği gibi, zaman eğiminin anlamı şuydu: Varsayımsallar tarafından filtrelenip kontrol altına alınmasaydı, kitlesel miktarda kökten maviye kayan ışınlar gezegenimizin yüzeyine vururdu. Bu da geçen her saniye başına üç senede gelecek güneş ışığından daha fazlasının vurması demekti. Böylece Dünya’da yaşayan her canlı ölür, toprak sterilize olur ve okyanuslar da kaynamaya başlardı. Dünya’nın zaman duvarını ören Varsayımsallar, aynı zamanda bizi bu duvarın doğurduğu ölümcül sonuçlardan da koruyordu. Dahası, Varsayımsallar sadece durağan haldeki Dünya’ya ne kadar enerji geleceğini değil, aynı zamanda da gezegenin kendi ısısının ve ışığının ne kadarının uzaya geri saçıldığını da düzenliyorlardı. Belki de bu, son günlerde havanın neden bu kadar hoş bir... vasatlığa sahip olduğunun cevabıdır.

Doğu zaman dilimine göre 7:55’te Çinliler’in füzeleri hedeflerine ulaştığında, en azından Berkshires’taki hava Waterford kristali gibi berraktı.

o o o

Telefon çaldığında Diane'le ön odadaydım.

Jason aramadan önce herhangi bir şey fark etmiş miydik? Işıktaki bir değişim? Güneşin önünden bir bulutun geçmesi kadar dikkat çekici bir şey? Hayır. Hiçbir şey. Bütün dikkatim Diane'in üzerindeydi. Soğuk bir şeyler içip sağdan soldan konuşuyorduk. Okuduğumuz kitaplardan, izlediğimiz filmlerden. Yaptığımız konuşma büyüleyiciydi. Bahsettiğimiz şeyler yüzünden değil; konuşmanın uyumu yüzünden, yalnızken yakaladığımız ritim yüzünden. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Arkadaşlar veya sevgililer arasında geçen her konuşma kendi rahat veya garip ritmini yaratır. Bu en bayağı konuşmalarda bile, yeraltından akan bir nehir gibi yaptığınız gizli bir konuşmadır. Konuştuğumuz şeyler bayağı ve basmakalıp şeylerdi fakat alttan yaptığımız konuşma derin ve yer yer tehlikeliydi.

Çok geçmeden flörtleşmeye başladık; sanki Simon Townsend ve geçen sekiz yılın hiçbir önemi yokmuş gibi. İlk başta şakalaşıyorduk, sonradan galiba iş şakadan çıktı. Onu özlediğimi söyledim. "Seninle konuşmak istediğim zamanlar oldu. Buna ihtiyacım vardı. Ancak numaran bende yoktu ya da kendi kendime, 'Meşguldür,' dedim," dedi Diane.

"Numaramı bulabilirdin, meşgul de değildim."

"Haklısın. Aslına bakarsan bu daha çok... medeni cesaretsizlikten."

"O kadar korkutucu muyum?"

"Sen değil. İçinde olduğumuz durum. Sanki kendimi sana özür dilemek zorundaymış gibi hissettim. Ayrıca bunu yapmaya nereden başlayacağımı da bilemedim."

Cansız bir şekilde gülümsedi. "Sanırım hâlâ bilmiyorum."

"Ortada özür dilenmesi gereken bir şey yok, Diane."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim ama ben öyle düşünmüyorum. Artık çocuk değiliz. Geçmişe biraz daha farklı bir anlayışla bakabiliyoruz. Birbirimize dokunmadan ne kadar yakınlaşabiliyorsak, o kadar yakındık. Ancak yapamadığımız tek şey de oydu ya da konuşamadığımız. Sanki sessizlik yemini etmiştik."

"Yıldızların kaybolduğu geceden beri," dedim. Ağzım kurumuştum. Dehşet bir şaşkınlık içerisindeydim. Korkmuştum. İrkilmiştim.

Diane elini salladı. "O gece. O gece... o geceye dair hatırladığım şey ne biliyor musun? Jason'ın dürbünleri. Siz ikiniz gökyüzüne dalmışken, ben de Büyük Ev'e bakıyordum. Yıldızları gerçekten de hiç hatırlamıyorum. Hatırladığım şey Carol'ın arkadaki yatak odalarından birinde, yemek servisi yapan biriyle kırıstırıyor olmasıydı." Mahcup olmuş bir şekilde gülümsedi. "Bu da benim küçük kıya-

metimdi. Büyük Ev hakkında, ailem hakkında nefret ettiğim her ne varsa, hepsi bir geceye toplanmıştı. Sadece hiçbirini yokmuş gibi davranmayı istedim. Ne Carol, ne E.D., ne Jason...”

“Peki ben?”

Konuşmanın gidişatı bunu gerektirdiği için, koltukta benim oturduğum tarafa geldi; elini yanağıma koydu. Eli tuttuğu içeceğin etkisiyle soğumuştur. “Sen istisnaydın. Ben korkuyordum. Sen son derece sabırlıydın. Bunu takdire şayan buluyordum.”

“Ama biz hiç...”

“Dokunamadık.”

“Dokunamadık. E.D. asla böyle bir şeye müsamaha göstermezdi.”

Elini geri çekti. “İstesek bunu saklayabilirdik ama haklısın. E.D. sorun çıkarırdı. Her şeye karışıyordu. Annene ikinci sınıf bir varlık-mış gibi davranıyor olması son derece ayıptı. Alçakça bir hareketti. Bir itirafta bulunabilir miyim? Onun kızı olmaktan nefret ediyordum. Özellikle de aramızda bir şey olursa bunun, E.D. Lawton’dan intikam alma planının olmasından korkuyordum.”

Geriye yaslandı. Galiba kendine şaşırmıştı.

“Tabii ki de,” dedim dikkatle, “öyle bir şey olmazdı.”

“Kafam karışmıştı.”

“YK senin için bundan mı ibaret? Bir tür E.D.’den intikam alma planı mı?”

“Hayır,” dedi, hâlâ gülümsüyordu. “Simon’ı sadece babamı kızdırdığı için sevmiyorum. Hayat o kadar basit değil, Ty.”

“Öyle demek isteme...”

“Ama bu düşüncenin ne kadar sinsi olduğunu görmüyor musun? Bazı şüpheler aklının bir köşesine gelir ve oraya demir atar. Hayır, YK’nın babamla bir alakası yok; Dünya’ya olan bu kutsal şeyle ve bu kutsallığı da günlük yaşama aktarmayı keşfetmekle alakası var.”

“Belki Dönü de o kadar basit değildir.”

“Simon, ya öldürüldüğümüzü ya da dönüşüme maruz bırakıldığımızı söylüyor.”

“Bana cenneti Dünya’da yükselttiğinizi söylemişti.”

“Hristiyanların da yapması gereken zaten bu değil mi? Tanrı’nın Krallığı’nı hayatlarına yansıtarak kurmak değil mi?”

“Ya da dans ederek.”

“Şimdi Jason’a benzedin işte. Açıkçası hareket hakkındaki her şeyi savunamıyorum. Geçen hafta, özel bir toplantı için Philadelphia’daydık ve bir çiftle tanıştık. Bizim yaşımızdalar, arkadaş canlısı tipler ve zekiler. Simon onlar için ‘ruhen canlı’ demişti. Akşam

yemeğine çıktık ve Parousia* hakkında konuştuk. Sonra bizi otel odalarına davet ettiler ve bir anda ortaya sıra sıra kokain dizip porno açtılar. Her tür marjinal insanın YK'ya bir ilgisi var. Bundan şüphe yok. Ayrıca birçoğu için de teoloji, Cennet Bahçesi'nin hayal meyal görüntülerinden ibaret. En iyi halindeyse, hareket tam iddia ettiği şey: hayat bulmuş gerçek bir inanç.”

“Neyin inancı Diane? Ektasis inancı mı? Önüne gelenle seks yapma inancı mı?”

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Canı yanmış görünüyordu. “Ekstasis’in önün gelenle seks yapmakla bir alakası yok. En azından gerçekleştiğinde durum böyle değil. Ancak Tanrı’nın gözünde hiçbir eylem, içinde intikam ve öfke içermiyorsa yasak değildir; kutsallık kadar insan aşkını da barındırdığı sürece kabul görür.”

Sonra telefon çaldı. Suçüstünde yakalanmış gibi hissedecek olmalıydım ki Diane suratıma bakıp güldü.

Telefonu açtığımda Jason’ın ilk kelimeleri şunlar oldu: “Birileri bizi uyarır demiştin. Üzgünüm. Yanılmışım.”

“Ne?”

“Tyler... Gökyüzünü görmedin mi?”

o o o

Günbatımını görebileceğimiz bir pencere bulmak için yukarı kata çıktık.

Batı kanadındaki yatak odası oldukça genişti; kızıl kahverengi gardırop, karyola ve büyük camlar vardı. Perdeleri iyice açtım. Diane’in nefesi kesildi.

Batmakta olan bir güneş yoktu; daha doğrusu batmakta olan birçok güneş vardı.

Bütün batı seması aydınlıktı. Tek bir güneş küresi yerine, ufka doğru en az on beş derece boyunca uzanmış, kırmızımıslı parlama-sı olan bir yay vardı; yayın içinde de sanki birçok kareye yayılmış onlarca batan güneş yanıp sönüyor gibiydi. Işık sabit kalmıyordu; uzaktaki bir ateş gibi yanıp sönüyordu.

Uzun bir süre ağızımız açık bakakaldık. En sonunda Diane, “Neler oluyor, Tyler? Ne olacak şimdi?” dedi.

Ona Jason’ın Çin füzeleri hakkında söylediklerini anlattım.

“Bunun olabileceğini biliyor muydu?” diye sordu sonra kendi

* İkinci Geliş için kullanılan başka bir terim. -yhn

kendine cevap verdi: “Elbette biliyordu.” Garip ışık odaya gül renğinde bir ışık saçıyordu ve Diane’in yanaklarını sanki ateşi varmış gibi bir renge bürümüştü. “Bu bizi öldürür mü?”

“Jason öyle düşünmüyor ama insanların ödünü koparacağı çok açık.”

“Peki zararlı mı? Radyasyon ya da onun gibi bir şey yok mu?”

Öyle olduğunu sanmıyordum ama ihtimaller dışında da değildi. “Televizyona bir bak,” dedim. Her yatak odasında, yatağın tam karşısında ceviz renkli panele oturtulmuş bir plazma vardı. Ölümcül radyasyon içeren herhangi bir durum varsa, bunun sinyali ve yayını kötü şekilde etkileyeceğini fark etmiştim.

Ancak televizyon sorunsuz bir şekilde haber kanallarını gösteriyordu. Görüntülerde Avrupa şehirlerinde toplanmakta olan kalabalıklar vardı. Hava orada zaten karanlıktı ya da o gece kararacağı kadar kararmıştı. Ölümcül seviyede bir radyasyon yoksa da yeni peyda olan panikten bolca vardı. Diane yatağın ucunda hareketsizce oturuyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuştu; belli ki korkuyordu. Yanına oturdum ve, “Eğer bu şey bizi öldürecek olsaydı, çoktan ölmüş olurduk,” dedim.

Dışarıdaysa, gün batımı karanlığa doğru yavaş yavaş salınıyordu. Dağılmakta olan parıltı kendini, farklı farklı ve batmakta olan birkaç tane güneş haline getirdi. Güneşlerin her biri, birer hayalet kadar solgundu. Ardından ışık saçan bir kaynağa benzeyen güneş ışığı tomarı tüm gökyüzünü yay çizerek geçti ve bir o kadar da vakitsiz kayboldu.

Gökyüzü kararırken dip dibe oturduk.

Ve sonra ortaya yıldızlar çıktı.

o o o

Hatlara aşırı yüklenme yapılmadan önce Jase’e son bir kez daha ulaşmayı başardım. Gökyüzü erimeye başladığında Simon’ın buji takımını henüz ödemediğini söyledi. Stockbridge dışındaki yollar şimdiden kalabalıklaşmıştı ve radyonun dediğine göre Boston’da yağmalama olayları başlamıştı. Anayolların hiçbirinde trafik akmıyordu. Bu yüzden Jase bir otelin park alanına park etmiş ve geceyi geçirmek için Simon’la beraber bir oda tutmuştu. Sabahleyin Washington’a gitmek zorunda olduğunu söylemişti ama oraya geçmeden Simon’ı eve bırakacaktı.

Sonra telefonu Simon’a verdi. Ben de kendi telefonumu Diane’e

uzattım ve nişanlısıyla konuşurken odayı terk ettim. Yazlık o kadar büyük ve boştu ki insanı kaygılandırıyordu. Beni tekrar çağırana kadar etrafta gezindim ve ışıkları açtım.

“Bir içki daha ister misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi.

o o o

Dışarı çıktığımızda gece yarısını biraz geride bırakmıştı.

Diane cesur davranmaya çalışıyordu. Simon, Yeni Krallık tarzında bir tür moral konuşması yapmıştı. YK teolojisinde, geleneksel bir İkinci Geliş, Taşınma* ve Büyük Kıyım** anlayışı yoktu. Dönü, onlar için bütün bunların bir araya gelmesiydi ve dolaylı olarak da bütün eski kehanetlerin gerçekleşmesi anlamına geliyordu. Simon’ın dediğine göre, eğer Tanrı gökyüzünü bir tuval olarak kullanmak istese ve zamanın geometrisini bütün çıplaklığıyla çizse aynı bu şekilde yapardı; şaşkınlığımız ve korkumuz bu olay için hiç de abartılı değildi ama bu hislerin esiri olmamalıydık; çünkü eninde sonunda Dönü kurtuluşumuza giden bir yoldu; insanlık tarihinin en son ve en iyi bölümüydü.

Ya da buna benzer bir şeyler işte.

Diane bunun cesur ve spiritüel bir şey olacağını düşündüğü için dışarıya çıktık. Havada bulut yoktu ve çam kokusu vardı. Çok uzakta kalmasına rağmen, otoyoldan gelen sönük korna ve siren seslerini ara ara duyuyorduk.

Gölgelerimiz, parıldayan gökyüzünden dolayı etrafımızda dans ediyordu. Bir kuzeye doğru, bir güneye doğru... Verandanın sabit ışığından birkaç metre ötedeki çimenlere oturduk. Diane omzuma yaslandı, ben de kolumu ona doladım. İkimiz de biraz sarhoştuk.

Aramızda yıllarca süren duygusal soğukluğa rağmen, Büyük Ev’deki geçmişimize rağmen, YK ve Ekstasis’e rağmen ve nükleer füzelerden dolayı gökyüzünün şu karışıklığına rağmen bile, yanımda duran vücudunun yarattığı baskıyı şiddetli bir şekilde hissediyordum. Garip olan şey ise bunların bana yabancı gelmemesiydi. Elimin altında duran, kolunun kıvrımı. Omzuma yasladığı başının ağırlığı. Bunlar bende bir keşfetme hissi değil de hatırlama hissi uyandır-

* Hristiyan teolojisinde, gelecekte yaşanacağına inanılan İsa Mesih’in, müritlerini cennete götürmek için Dünya’ya inmesi. -yhn

** Dini kaynaklarda, Dünya’nın sonu geldiği zaman yapılacağı kehanet edilen büyük Kıyamet savaşının adı. -yhn

mişti. O da her zaman hissettiğini bildiğim, aynı hisleri hissetmişti. Korkusunun tadına bile yabancı değildim.

Gökyüzü garip bir ışıkla kıvılcımlandı. Dönü altındaki evrenin saf ışığıyla değil, ki durum böyle olsa, oracıkta ölmüş olurduk. Daha ziyade, gökyüzünün seri halindeki anlık görüntüleri vardı; art arda gelen gece yarıları mikrosaniyelere sıkıştırılmıştı, flaş patladıktan sonra geriye bıraktığı, yavaşça kaybolan görüntülere benziyordu. Sonra aynı gökyüzü geriye gelmişti ama kim bilir belki de bir yüzyıl veya bir milenyum geçmişti; tıpkı gerçeküstü bir filmde alınmış kesitler gibiydi. Bazı kareler uzunca maruz kaldığımız, bulanık şeylerdi. Yıldız ışığı ve ay ışığı esrareniz küreler, daireler veya eğri kılıçlar haline gelmişti. Bazıları da canlı ve çabucak kaybolan hareketsiz bir objenin fotoğrafları gibiydi. Kuzeye doğru gittikçe çizgiler ve halkalar enlerini kaybediyorlardı, yarıçapları küçülüyordu. Diğer yandan, ekvatorial yıldızlar kıpır kıpırdı, devasa elipsler boyunca dans ediyorlardı. Küçülen dolunay ve yarım aylar bir ufuktan bir ufka, soluk bir turuncu şeffaflığında yanıp sönüyordu. Samanyolu, ölmekte olan ısl ısl yıldızlarla aydınlanmış bir grup beyaz floresan (bir parlak, bir karanlık...) haline gelmişti. Soluduğumuz her yaz havasında, yıldızlar tekrar yaratılıp tekrar yok oluyordu.

Sonra her şey hareket etmeye başladı.

Büyük ışıltılarla ve sürekli büyüyüp yine de görünmez kalan döngüleri andıran karmakarışık danslarla hareket ediyordu. Gökyüzü tepemizde bir kalp gibi atıyordu. "Capcanlı," dedi Diane.

Bilincimizin küçük penceresinden çıkmış, bizlere oynanan bir önyargı oyunu vardı: Hareket eden her şey canlıdır; etmeyenlerse ölüdür. Yaşayan solucanlar, ölü ve sabit duran bir taşın altında dolaşırlar. Yıldızlar ve gezegenler de hareket eder. Ancak, sadece yerçekiminin durağan yasalarına bağlı olarak bir taş aşağı düşebilir ve yine de cansızdır. Yörüngesel hareketin, taşın düşmesinden tek farkı ise süresiz olarak bu düşmenin uzamasıdır.

Ancak Varsayımsallar'ın yapmış olduğu gibi, şu kelebek ömrü kadar süren ömrümüzü uzatırsak, bu ayrım ayırt edilemez hale gelir. Yıldızlar doğar, yaşar, ölür ve yeni gelen yıldızlara kendi öz küllerini miras bırakırlar. Yaptıkları çeşitli hareketlerin sonucu basit değil, akıl almaz derecede karmaşıktır. Çekici ve hızlı bir dans gibi; güzel ama korkutucu. Korkutucu çünkü bir deprem gibi, debelenen yıldızlar değişmesi gereken şeyleri değiştir kıldılar. Korkutucu çünkü en derin organik sırlarımız, çiftleşmemiz ve karman çorman üreme huylarımız aslında özel değilmiş; yıldızların da canı yanıyor, yıldız-

lar da çalışıyormuş. *Her şey akar ve sürekli değişir.* Bunu nerede okuduğumu hatırlayamadım.

“Heraklitos,” dedi Diane.

Sesli söylediğimi fark etmemiştim.

“Bunca sene,” dedi Diane, “Büyük Ev’deyken, şu boşa giden sikkindir seneler boyunca, biliyordum...”

Parmağımı dudaklarına götürdüm. Ne bildiğini, biliyordum.

“İçeri dönmek istiyorum,” dedi. “Yatak odasına dönmek istiyorum.”

o o o

Panjurları açmadık. Dönmekte olan hareket halindeki yıldızlar odaya ışıklarını yansıtıyordu ve karanlıkta, benim ve Diane’in teni üzerinde belirli belirsiz şekilleri oynatıyorlardı; şehir ışıklarının yağmurun yıkadığı bir pencere camından sızması gibi, sessiz ve dalgalıydı. Hiçbir şey söylemedik çünkü sözcükler bize mani olurdu. Sözcükler yalan olurdu. Sözcükler olmadan seviştik, ancak her şey olup bittikten sonra kendimi düşünürken yakaladım: *Bu akmasın. Sadece bu.*

Gökyüzü bir kez daha karardığında, astronomik havai fişekler eninde sonunda söndüğünde uyuyorduk. Çinliler’in yapmış olduğu saldırı, yapılmış bir jestten birkaç adım öteye gitmişti. Yaşanan küresel panik sonucunda binler hayatını kaybetmişti ama direkt olarak Dünya’da herhangi bir ölüme sebebiyet vermemişti; büyük olasılıkla Varsayımsallar da zarar görmemişti.

Ertesi sabah, güneş vaktinde doğdu.

Ev telefonunun sesiyle uyandım. Yatakta tek başıyordum. Diane telefona başka bir odadan yanıt verdi. Ve arayanın Jase olduğunu söylemek için yanıma geldi; yollar açılmış ve geri dönüyorlarmış.

Duş aldı ve giyindi. Sabun ve kolalı pamuk gibi kokuyordu. “Hepsi bu muydu?” dedim. “Simon gelecek ve gidecek misiniz? Dün gecenin bir anlamı yok muydu?”

Yatağa geldi ve yanıma oturdu. “Geçen gecenin, Simon’la gitmeyeceğim gibi bir anlamı yoktu hiç.”

“Ben bundan daha fazla bir anlamı vardır diye düşünmüştüm.”

“Söyleyebileceğimden çok daha fazla anlamı vardı. Ancak geçmişi söylemiyor. Bazı sözler verdim ve inançlıyım; bütün bunlar hayatıma belirli sınırlar çiziyor.”

İkna olmamış gibiydi. “İnanç... Lütfen bana bu saçmalığa inanmadığını söyle.”

Ayağa kalktı ve surat astı.

“Belki ben inanmıyorum,” dedi. “Ama belki de yanımda inanacak birine ihtiyacım var.”

o o o

Jase ve Simon gelmeden toparlandım ve valizlerimi Hyundai’a yerleştirdim. Bagajın kapağını kapattığımda, Diane verandada durmuş beni izliyordu.

“Seni arayacağım,” dedi.

“Ararsın,” dedim.

ATEŞ nöbetlerimden birinde başka bir lamba kırdım.

Bu sefer Diane, bunu oda görevlisinden gizlemeyi başardı. Kat görevlisinin odayı temizlemek için gelip beni kudurmuş bir halde görmesi problemine karşılık, Diane oda temizliği ekibine rüşvet verip iki günde bir her sabah kirli çarşafı kapının önünden almaları konusunda onlarla anlaşmıştı. Son altı ay içerisinde, yerel hastanelerde dang humması, kolera ve insan KVTs'si vakaları patlak vermişti. Bir karantina vakasının yanındaki epidemiyolojik koğuşunda uyanmak istemiyordum.

"Beni endişelendiren," dedi Diane, "ben burada yokken olabilecek şeyler."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ateş bastırırsa bakamazsın."

"O zaman işimiz şansa ve zamanlamaya kalmış. Bir yerlere mi gitmeyi planlıyordun?"

"Her zamanki yerlere gidecektim. Fakat acil bir şey olursa veya bir sebepten dolayı odaya geri dönemezsem ne olacak?"

"Nasıl acil bir şey?"

Omuz silkti. "Varsayımsal konuşuyorum," dedi ama öyle bir tonda söyledi ki varsayımsal olduğuna dair pek bir inancım kalmamıştı.

o o o

Ama üstüne gitmedim. İşbirliği yapmak hariç bulunduğumuz durumu daha iyi kılacak bir şey elimden gelmiyordu.

Tedavinin ikinci haftasına başlıyordum; kriz geliyorum diyordu.

Mars ilacı, kanımda ve dokularımda kritik bir seviyede birikmişti. Ateşim dinince bile kendimi şaşkın ve kafası karışmış hissediyordum. Tamamen fiziksel olan yan etkiler de pek eğlenceli sayılmazdı: eklem ağrıları, sarılık, kaşıntı. Eğer bu derinizin katman katman değiştiği hissine, etinizi açık bir yara kadar açığa çıkarmaya “kaşıntı” denebilirse tabii... Bazı geceler dört veya beş saat uyuyabiliyordum; galiba rekorum beş saattir. Derimden dökülen kepeklerin oluşturduğu bir bulamacın içinde uyandım; Diane, yüzeyi kan olmuş yataktan kepeklerimi temizlerken ben de eklem ağrılarımınla birlikte yatağın yanındaki bir sandalyeye geçtim.

En berrak anılarıma bile güvenmemeye başlamıştım. Genelde hissettiğim şey tamamen evham verici derecede bir duruluktur. Dünyaya haddinden fazla parlak ve açıktır; sözcükler ve hafızam, fazlaca ısınmış bir motorda işleyen dişli çarklar gibiydi.

Şansıma küstüm. Kendimi tutamadığım zamanlar lazımlık meselesini üstlenen Diane şansına daha da çok küsebilirdi. Aslında bir bakıma, bir iyiliğin karşılığını veriyordu. O, mücadelenin bu aşamasındayken ben de ona yardım etmiştim. Ancak üzerinden yıllar geçmişti.

o o o

Buna nasıl katlandığını bilmesem de çoğu gece benim yanımda uyuyordu. Benimle arasındaki mesafeyi dikkatlice koruyordu (bazen pamuk çarşafın dokunuşu bile beni ağlatmaya yol açabiliyordu) ama onun neredeyse bilinçdışında orada olduğunu bilmem bile beni rahatlatıyordu.

Gerçekten kötü geçirdiğim gecelerde, yani ilaca yenik düştüğüm zamanlar belki de kolumu sallayıp canını acıtmış olabilirdim. Balkon kapısının önünde duran çiçek desenli şezlonga dönerek gitti.

Padang’a yaptığı yolculuklar hakkında pek bir şey söylemiyordu. Orada ne yaptığını az çok biliyordum. Kamarotlarla ve kargo başarıyla bağlantı kuruyor, Kemer’den geçişimiz için bir fiyat listesi çıkarıyordu; tehlikeli bir işe kalkışmıştı. Beni ilacın bıraktığı etkilerden daha kötü hissettiren bir şey varsa, o da potansiyel olarak şiddete meyilli, Asyalı ve pervasız bir yaşam süren hedonist kadınlar grubunun içerisine, sadece cebe sığan bir biber gazı spreyi ve kendi cesaretiyle gitmesiydi.

Ancak bu uç noktada bir risk olsa bile yakalanmaktan iyidir.

Onlar, –“onlar” derken Chaykin yönetiminin ajanlarını ya da on-

ların Jakarta'daki dostlarını kastediyorum– birkaç sebepten dolayı bizimle ilgileniyorlardı; bunlardan bir tanesi elbette ilaçtı ve daha da önemlisi yanımızda bulundurduğumuz Mars arşivlerinin birkaç dijital kopyasıydı. Jason'ın son saatleri hakkında bizi sorguya çekmeye bayırlırlardı. Bu bahsettiğim son saatler, tanıklık ettiğim ve kayıt altına aldığım bir monologdu; Varsayımsallar'ın doğası ve Dönü hakkında bana anlattığı her şey vardı; bunlar sadece Jason'ın sahip olduğu bilgilerdi.

o o o

Uyudum, uyandım. Diane gitmişti.

Bir saat boyunca balkon perdelerinin hareket edişini ve Kemer'in görünen ayağına gün ışığının vurmasını izleyerek, Seyşeller hakkında hayal kurarak geçirdim.

Hiç Seyşeller'e gittiniz mi? Ben de gitmedim. Kafamda dönüp duran şey eskiden izlediğim bir PBS belgeseliydi. Şeyseller; kara kaplumbağalarına, deniz cevzine ve onlarca çeşit nadir kuşa ev sahipliği yapan tropikal adalar bütünüydü. Jeolojik olarak hepsi, modern insanın evriminden çok öncesine dayanan, bir zamanlar Asya'yı ve Güney Amerika'yı birbirine bağlayan eski bir kıtanın kalıntıları.

Bir keresinde Diane, rüyaların vahşileşen metaforlar olduğunu söylemişti. Şeyseller hakkında rüya görmemin nedeni (Diane bana açıklıyormuş gibi hayal ettim) kendimi batık, eski ve neredeyse yok olmuş hissetmemdi.

Tıpkı kendi dönüşümüm içerisinde sular altında kalmış, boğulmakta olan bir kıta gibi.

o o o

Tekrar uyudum. Uyandım. Diane hâlâ yoktu.

o o o

Uyandığımda hava karanlıktı, hâlâ yalnızdım ve şimdiye kadar çok fazla zaman geçtiğini biliyordum. Bu iyi bir işaret değildi. Eskiden Diane hep karanlık çokmeden gelirdi.

Uykumda kendi kendime cebelleşiyordum. Pamuk çarşaf, allak bullak bir şekilde yerde duruyordu ve sokaktan gelip alçı tavandan yansıyan ışıktaki zar zor görünüyordu. Üşüyordum ama uzanıp çarşafı almaya mecalim yoktu.

Dışarıda hava son derece açıktı. Dişimi sıkıp başımı sola eğsem balkonun cam kapılarından bir kaç tane parlak yıldız görebilirdim. Bu yıldızlardan bazılarının, mutlak terimlerle düşünecek olursak, benden daha genç olduklarını düşünerek kendi kendime eğlendim.

Diane'i düşünmemeye çalıştım; nerede olabilirdi, başına neler gelebilirdi...

Sonra eninde sonunda yıldız ışıkları göz kapaklarımı ısıtırken uyuyakaldım; sanki fosforlu hayaletler gözümdeki kırmızımsı karanlıkta süzülüyordu.

o o o

Sabah.

En azından ben sabah olduğunu düşünüyordum. Şimdi, pence-
renin ötesinden gün ışığı geliyordu. Birisi ki büyük ihtimalle kat gö-
revlisi- iki kere kapıyı çaldı, Malay dilinde kızgın bir şeyler söyledi
ve geri gitti.

Şimdi hakikaten endişelenmiştim. Gerçi tedavinin bu aşamasında
anksiyete, raydan çıkmış asabilige dönüşüyordu. Diane'i haddinden
uzun tutan şey neydi ve neden elimi tutup alınma sünger bastırmak
için yanımda değildi? Ona bir zarar gelmiş olduğu düşüncesini iste-
miyordum; buna dair bir kanıtım olmadığı gibi, aynı zamanda kabul
edilemez bir şeydi.

Yine de başucumda duran plastik su şişesi en az dünden beri boş
duruyordu. Dudaklarım o kadar çatlamıştı ki neredeyse patlayacaktı
ve en son ne zaman tuvalete doğru topalladığımı hatırlamıyordum.
Böbreklerimin hep birden iflas etmesini istemiyorsam, gidip banyo-
daki musluktan biraz su almam gerekiyordu.

Ancak çılgık atmadan oturmak bile zordu. Yatağın yanına doğ-
ru ayaklarımı indirmek bile dayanılacak gibi değildi; sanki bütün
kemiklerim ve eklemelerimdeki kıkırdaklar yerine cam parçaları ve
paslı jiletler koymuşlardı.

Başka bir şeye (Şeyseller'e, gökyüzüne) odaklanmayı denesem
de, bu güçsüz ağrı kesici, ateşimin yanında tozla duman oluyordu.
Arkamda Jason'ın sesini duyduğumu hayal ettim, elleri kirli olduğu
için bana bir şey getirmemi söylüyordu; eski bir bez parçası ya da
güderi parçası gibi bir şey. Banyoyu bir bardak su yerine, küçük bir el
havlusuyla terk ettim ve hatamı fark edene kadar yatağa giden yolu
yarılamıştım bile. Aptal. Tekrar başla. Bu sefer boş su şişesini de al.
Sonuna kadar doldur. Taşana kadar. *Tahta kaşığı takip et.*

Bahçe düzenleyicilerinin aletlerini tuttuğu, Büyük Ev'in arkasındaki bahçe kulübesinde ona güderi parçasını uzattım.

On iki yaşlarındaydı. Yazın ilk zamanlarıydı, Dönü'den birkaç sene öncesi.

Suyu yudumla ve zamanı tat. Yine anılar geliyor.

o o o

Jason, bahçıvanın çim biçme makinesini tamir etmeye çalışmamızı teklif ettiğinde şaşırmışım. Büyük Ev'deki bahçıvan, De Meyer adında sinirli bir Belçikalı'ydı. Ardı ardına Gauloises sigaralarından yakardı ve onunla konuştuğumuzda da sadece yüzünü ekşiterek omuz silkerdi. Motoru duman çıkardığı ve birkaç dakikada bir durduğu için çim biçme makinesine sövüyordu. Ona neden bir iyilik yapalım ki? Ancak Jase'i cezbeden şey işin entelektüel zorluğuydu. Bana bütün gece internette benzinli motorları araştırdığını söyledi. Merakı alevlenmişti. In vivo'da bir motorun nasıl görüldüğünü merak ettiğini söylemişti. In vivo'nun ne olduğunu bilmiyor olduğum gerçeği de bütün olayın kulağıma bir o kadar daha ilginç gelmesini sağlamıştı. Yardım etmekten mutlu olacağımı söyledim.

Aslında Jason biçme makinesini, dünden kalan bir sürü *Washington Post* gazetesinin üstüne koyup deneyine başladığında izlemekten biraz daha fazlasını yapmışım. Bunu, küflü ama özel eşyaların saklandığı kulübenin içinde yapmıştık; havada gaz, benzin, suni gübre ve bitki öldüren kimyasalların kokuları kötü bir şekilde yayılıyordu. Torbalarca bahçe tohumu ve saman örtüsü, nemli çam raflardan aşağı, bıçakların ve ortalığa saçılmış bahçe aletlerinin saplarının olduğu yerlere dökülmüştü. Aletlerin olduğu kulübede oynamamamız gerekiyordu. Genellikle burası kitli olurdu. Jason anahtarı bodrum kapısının içindeki bir raftan almış.

Öğleden sonra sıcak bir cuma günüydü ve Jason'ı çalışırken izlememin bir mahsuru yoktu; hem öğretici oluyordu hem de garip bir şekilde beni yatıştırıyordu. İlk önce makineyi inceledi; vücuduyla makinenin yanına, yere uzandı. Parmaklarını sakince motor kapağının üzerinde gezdirdi, vida başlarının yerlerine baktı ve tatmin olduğunda da vidaları çıkarıp düzenle bir kenara koydu; gövdeyi de çıkarıp onların yanına koydu.

Böylece makinenin derindeki işleyiş sahasına gelmiş olduk. Jason bir şekilde kendi kendine tornavidayı ve tork anahtarını nasıl kullanması gerektiğini öğrenmişti ya da içgüdülerini kullanarak hareket

ediyordu. Yaptığı hareketler deneyimsizlik koksa da kendinden emindi. Bir sanatçı veya sporcu gibi çalışıyordu; incelikliydi, becerikliydi ve kendi sınırlarının farkındaydı. Ulaşabildiği her parçayı parçalarına ayırdı ve sanki bir anatomik illüstrasyonmuş gibi çıkan parçaları *Post*'un yağ ile kapkara olmuş sayfalarının üzerine dizdi. Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldığında ikimiz de yerimizden sıçradık.

E.D. Lawton erken gelmişti.

“Sıçtık,” diye fısıldadım; bu da Lawton’ın bana sert bir şekilde bakmasına sebep oldu. Kapının önünde, tertemiz dikilmiş gri takım elbisesiyle durmuş enkazı inceliyordu. Bu esnada da Jason ve ben, sanki elimizde bir *Penthouse* ile yakalanmışız gibi içgüdüsel bir suçluluk haliyle başımızı aşağı eğmiştik.

“Makineyi *tamir* mi ediyorsunuz yoksa *vandallık* mı ediyorsun?” diye sordu sonunda. E.D. Lawton’ın sözlü imzası olan küçükseme ve nefret karışımı bir ton barındırıyordu. Bu numarayı yapmakta o kadar önce ustalaşmıştı ki artık bunu huy edinmişti.

“Efendim,” dedi Jason uysalca. “Tamir ediyorum.”

“Anladım. Peki, bu *senin* çim biçme makinen mi?”

“Hayır, elbette değil ama şey yaparsam, Bay De Meyer’in hoşuna gideceğini düşünmüşt...”

“Fakat bu Bay De Meyer’in çim biçme makinesi de değil, öyle değil mi? Kullandığı aletler Bay De Meyer’in değil. Her yaz onu işe almasam, sosyal yardıma muhtaç olurdu. Bu *benim* çim biçme makinem.” E.D. sessizliği, acı verecek bir seviyeye gelene kadar devam ettirdi. Sonra da, “Problemi buldun mu?” dedi.

“Henüz değil.”

“Henüz değil mi? O zaman çalışmaya devam etsen iyi olur.”

Jason olağanüstü biçimde rahatlamış görünüyordu. “Evet, efendim,” dedi. “Akşam yemeğinden sonra yaparım diyordu—”

“Hayır. Akşam yemeğinden sonra değil. Bir işe koyuldun, tamir et ve parçalarını birleştir. Sonra yemeğini yiyebilirsin.” E.D. o hiç istemediğim ilgisini bana yöneltti, “Evine git, Tyler. Seni bir daha burada yakalamak istemiyorum. Haberin olsun.”

Kendimi dışarı attım ve öğle sonrası parıltısıyla gözlerimi kırptırdım.

Beni bir daha kulübede yakalayamadı çünkü ona hiç yakalanmadım. O gece kulübeye geri dönmüştüm. Yatak odamın camından bakıp kulübe kapısının gedikinden hâlâ ışık sızdığını gördüğümde saat onu geçiyordu. Yemekten kalan bir tavuk butunu buzdolabından aldım, folyoya sardım ve karanlıktan faydalanıp aceleyle yola

koyuldum. Jase'e fısıldadım, o da görülmeden içeri süzülmemeye yetecek kadar ışığı söndürdü.

Üzerinde âdeta yağ ve benzinden oluşan Maori dövmeleri vardı ve çim biçme makinesinin motoru anca yarısına kadar toparlanmıştı. Jason tavuğu kurt gibi birkaç kere ısırıktan sonra neden bu kadar uzun sürdüğünü sordum.

"On beş dakika içerisinde tekrar bir araya getirebilirim," dedi. "Ama çalışmaz. İşin zor kısmı tam olarak tersliğin nereden kaynaklandığını bulmak. Dahası durum gittikçe vahim bir hal alıyor. Yakıt borusunu temizlemeye kalksam içine hava kaçacak ya da delik açılacak. İyi gözüken hiçbir şey yok. Karbüratörün gövdesinde ince bir çatlak var ve nasıl tamir edeceğimi bilmiyorum. Ne yedek parçalar var ne de doğru aletler. Doğru aletlerin ne olduğundan emin bile değilim." Yüzünü buruşturdu, bir an ağlayacak sandım.

"E, boş ver o zaman," dedim. "Git ve E.D.'ye üzgün olduğunu söyle, bırak haftalığından ya da bir şeylerden kessin."

Bana öyle bir baktı ki sanki asil ama saçma derecede saf bir şey söylemişim. "Hayır, Tyler. Teşekkür ederim ama bunu yapmayacağım."

"Neden peki?"

Ancak cevap vermedi. Tavuk butunu bir kenara koydu ve parçalara ayrılmış çılgınlığına geri döndü.

Tam çıkıyordum ki kapı bir kere daha olağanüstü bir sessizlikle çaldı. Jason ışığı söndürmem için işaret yaptı, kapıyı araladı ve kız kardeşini içeri aldı. Belli ki E.D.'nin, onu burada bulmasından çok korkuyordu. Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu; o da benim gibi Jase'e bir şeyler getirmişti. Tavuk budu değildi. Kendi avuç içi büyüklüğünde bir mobil internet tarayıcısı getirmişti.

Jason aleti görür görmez, yüzü aydınlandı. "Diane!" dedi.

Diane, "Şşş!" dedi ve bana yandan gergince gülümsedi. "Alt tarafı bir alet," diye fısıldadı ve kulübeden çıkmadan önce bize bakıp kafasını salladı.

"Diane işini biliyor," dedi Jason, Diane odayı terk ettikten sonra. "Alet işime yaramaz. Asıl kullanışlı olan şey alet değil, ağ."

Bir saat geçmeden, Batı Yakası'ndan, uzaktan kumandalı robot müsabakaları için küçük motorlar modifiye eden, mekanik işlere meraklı insanlara durum hakkında danışma yapıyordu. Gece yarısı olduğunda, makinenin onlarca açığını geçici de olsa tamir etmişti. Ben de oradan ayrıldım, gizlice eve sığıştım ve babasını çağırdığında, olanları yatak odamın penceresinden izlemeye başladım. E.D. pija-

maları ve açık fanila gömleğiyle ayaklarını sürüyerek Büyük Ev'den çıktı. Jason makineyi çalıştırırken kollarını kavuşturup izlemeye koyuldu. Makinenin çıkardığı ses, sabahın erken saatinin karanlığıyla hiç bağdaşmıyordu. E.D. birkaç dakika boyunca dinledi sonra omuz silkti ve eliyle Jason'a eve girmesini söyledi.

Jase kapıya gelince hafifçe duraklayıp bahçenin ucunda yanan ışığını gördü ve gizli saklı bir şekilde el salladı.

Yaptığı tamir geçici bir çözümdü tabii. Gauloises tiryakisi bahçıvan sonraki çarşamba geldi ve makine çalışmayı durdurup hakkın rahmetine kavuşana kadar bahçeyi yarısına kadar biçti. Biz de ağaçlığın oradaki gölgelerden dinliyorduk ve en azından onlarca, kullanışlı Flamanca küfür öğrenmiştik. Hafızası neredeyse fotografik olan Jason da, *God-verdomme mi jn kloten miljardedju!* lafını çok tutmuştu. Jason'ın Rice okul kütüphanesinden bulduğu Felemenkçe/İngilizce sözlüğünden bakıp bir araya getirdiği kelimelere göre, kelimenin tam manasıyla, "Tanrı-toplarımın-milyon-kere-belasını-versin-Yüce İsa" anlamına geliyordu. Sonraki birkaç ay, her ne zaman ayakka-bısının düğümü çözülse ya da bilgisayarı bozsa bu ifadeyi kullandı.

Eninde sonunda, E.D. yeni bir makine için paraları sökülme zorunda kaldı. Mağaza eskisini tamir ettirmenin çok pahalıya mal olacağını söylemişti. Bu kadar çalışması bile bir mucizeymiş. Bana annem anlatmıştı; ona da Carol Lawton söylemiş ve bildiğim kadarıyla da E.D. bu konu hakkında Jason'la bir daha konuşmamış.

Bunun üzerine Jase'le birkaç defa güldük ama aylar sonra, olayın artık eski büyüü kalmamıştı.

o o o

Sürüne sürüne yatağa geri gittim; benim yaptığım gibi kardeşine sadece gönül alan bir hediye değil aynı zamanda gerçekten kullanışlı bir hediye vermiş olan Diane'i düşünüyordum. Ee, şimdi neredeydi? Yükümü hafifletecek hangi hediyeyi getirebilirdi? Kendi varlığı yeterli olurdu.

Gün ışığı; bir su gibi, tıpkı içinde asılı kaldığım ve içi boş dakikalar boyunca boğulduğum ışık saçan bir nehir gibi odadan aktı.

Bütün hezeyanlarım parlak ve hummalı geçmiyordu. Bazen yavaş, süründürücü ve soğukkanlı geçiyordu; gölgelerin, otel duvarına tıpkı sürüngenler gibi tırmanışını izliyordum. Gözümü açıp kapayınca kadar bir saat geçiyordu. Bir daha gözümü açıp kapadığımda gece çıkmış oluyordu. Kafamı Kemerli Geçit'e bakmak için uzattı-

gımda güneş ışığı olmuyordu, onun yerine karanlık bir gök, tropikal fırtına bulutları ve ateşimin tetiklediği görsel imgelerden ayırt edemediğim yıldırımlar, varlığından şüphe duymadığım gökgürültüleri, dışarıdan gelen ani mineral kokuları ve balkonun betonuna vuran yağmur damlalarının sesi oluyordu.

Sonunda başka bir ses: kapı kilidine giren bir anahtar, menteşelerin gıcırdaması...

“Diane,” dedim. (fısıldadım ya da boğuk bir ses çıkardım.)

Odanın içine aceleyle kendini attı. Sokaklara uygun bir şekilde giyinmişti. Deri kesim kazağı ve üzerinden yağmur damlaları akan geniş kenarlı şapkası vardı. Yatağın yanında durdu.

“Üzgünüm,” dedi.

“Özür dilemene gerek yok. Sadece—”

“Demek istediğim... Üzgünüm, Tyler ama hemen giyinmen gerek. Gitmemiz lazım. Hem de hemen. Şimdi. Dışarıda bir taksi bekliyor.”

Söylediklerini sindirmem biraz zaman aldı. O sırada da Diane sert kapakları olan bir valizin içine bir şeyler fırlatıyordu; bunlar kıyafetler, hem resmî hem de sahte evraklar, hafıza kartları, bir raf dolusu şişe ve şırıngaydı. “Ayağa kalkamıyorum,” demeye çalıştım ama sözcükler ağzımdan doğru düzgün çıkmadı.

Böylece bir kaç dakika sonra, beni giydirmeye başladı. O sormadan ayaklarımı kaldırarak ve çığlık atmak yerine dişlerimi sıkarak kendi saygınlığımı biraz koruyabildim. Ardından ayağa kalktım ve beni yatak ucundaki sudan biraz daha alınam için zorladı. Beni banyoya götürdü, idrarım vıcık vıcıktı ve kanarya sarısı renginde çıkıverdi. “Kahretsin,” dedi, “çok susuz kalmışsın.” Bir kere daha ağzımı dolduracak kadar su verdi ve kolumun içini akrep zehri gibi yakan bir ağrı kesici yaptı. “Tyler, çok üzgünüm!” Fakat bir yağmurluk ve şapkeyi giymem için zorlamayı kesecek kadar üzgün değildi.

Sesindeki endişenin farkına varacak kadar uyarılmış durumdaydım. “Peşimizde olan şey ne?”

“Hoş olmayan bazı insanlarla karşılaştım diyelim.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Denizden uzak bir yerlere. Hadi.”

Otelin loş koridoru boyunca apar topar ilerledik, merdivenlerden zemin kata doğru uçtuk. Diane bir yandan sol eliyle valizi sürük-lüyordu bir yandan da sağ eliyle beni destekliyordu. Uzun bir yolculuktu; özellikle de merdivenler. “İnlemeyi kes,” diye birkaç kere fısıldadı. Ben de öyle yaptım. Ya da en azından yaptığımı düşündüm.

Sonra gecenin kucağına düştük. Yağmur damlaları çamurlu kal-

dırınlardan sekiyordu ve yirmi yıllık bir taksinin aşırı ısınmış kaportasından cızırtı geliyordu. Taksi şoförü, bulunduğu kabinden bana şüpheli bir şekilde baktı. Ben de ona baktım. Şoföre, “Hasta değil,” dedi Diane, sus işareti yaptı, şoför de Diane’in eline sıkıştırdığı kâğıt paraları kabul etti.

Araba ilerlerken narkotikler etkisini gösterdi. Geceleyin Padang sokaklarının mağaramsı bir kokusu oluyordu. Nemli asfalt ve çürümüş balık kokusu vardı. Yağ tabakaları, taksinin tekerleri altında tıpkı gökkuşağı gibi dağılıyordu. Neon aydınlanmaları olan turist bölgesinden çıktık ve son otuz sene içerisinde şehrin etrafında büyüüp karman çorman olmuş evlerin ve dükkânların arasına girdik. Eğreti gecekondlu mahalleleri, yeni kurulan refah bölgesine doğru açılıyordu. İnce çatılı kulübelerin brandalarının altında buldozeler park etmişti. Gökdelenler, gecekondlu mahallelerinin içinden mantar gibi büyüyerek çıkmıştı. Ardından fabrika alanından geçtik; duvarları griydi ve dikenli tellerle kaplıydı. Sonra, sanırım, tekrar uykuya daldım.

Şeyseller’i değil de Jason’ı görüyordum. Jason’ı ve ağlara olan düşkünlüğünü (“alet değil ağ”), kurduğu ve yerleştirdiğı bu ağların ona nelere mal olduğunu görüyordum.

SÜKÛNETSİZ GECELER

ÇİNLİLER'İN yapmış olduğu başarısız füze saldırısının ardından beş sene geçmişti; Seattle'daydım ve eylül ayıydı. Cuma gününün yağmurunu ve yoğunluğunu atlatıp eve doğru sürdüm. İçeri girer girmez, ses arayüzünü açıp, "Terapi" adını verdiğim bir çalma listesini açtım.

Harborview Acil Servisi'ndeki günüm yorucu geçmişti. İki tane kurşun yarası ve bir tane de intihar girişimi vakasıyla ilgilenmiştim; göz kapaklarımın arkasında ambulans sedyesinin raylarından dökülen kan görüntüsü kalmıştı. Yağmurdan sıırılsıklam olmuş kıyafetlerimi çıkarıp kot ve svetsört giydim. Kendime bir içki koydum ve pencerenin önünde dikilip şehrin karanlıkta dolup taşmasını izledim. Dışarıda bir yerde, hareket eden bulutların kapladığı Puget Körfezi'nin ışıksız boşluğu yer alıyordu. I-5 otoyolunda trafik neredeyse durma noktasına gelmişti, ışık saçan kırmızı bir nehri andırıyordu.

Özünde kurmuş olduğum bu hayatın dengesi, tek bir kelimenin üzerindeydi.

Çok geçmeden, Astrud Gilberto çalmaya başladı. Sesi efkâr doluydu, gitarın akordu biraz bozuktu ve *Corcovado*'yu söylerken de tam olarak notaya çıkamıyordu. Hâlâ dün gece Jason'ın telefonda söylediği şeyleri düşünmek için çok gergindim. Müziği hakettiği şekilde dinlemek için bile çok gergindim. *Corcovado*, *Desafinado*, birkaç parça Gerry Mulligan, biraz Charlie Byrd. Terapi. Fakat yağmurun sesi hepsini yutuyordu. Mikrodalgada akşam yemeğimi hazırladım, yemeden önce tadına bakmadım bile. Sonra ağırbaşlılığımı bir kenara koyup evde mi değil mi öğrenmek için Giselle'in kapısını çalmaya karar verdim.

Giselle Palmer holün üç kapı aşağısındaki daireyi kiralamıştı. Kapıyı açtı; üzerindeyse akşamı evde geçireceğinin habercisi olan yırtık pırtık bir kot ve eski bir fanila gömlek vardı. Ona takılmak için müsait olup olmadığını sordum.

“Bilmiyorum, Tyler. Çok kasvetli bir havan var.”

“Kasvetli değil de kafası karışık diyelim. Şehirden ayrılmayı düşünüyorum.”

“Sahiden mi? İş gezisi için falan mı?”

“Temelli.”

“Ne?” Gülümsemesi kayboldu. “Buna ne zaman karar verdin?”

“Henüz karar vermedim. Olay da bu.”

Kapıyı daha fazla açtı ve içeri gelmemi işaret etti. “Ciddi misin? Nereye gideceksin?”

“Uzun hikâye.”

“Bu konuşmadan önce bir içkiye ihtiyacım var demek mi oluyor?”

“Onun gibi bir şey,” dedim.

o o o

Giselle geçen sene binanın bodrum katında yapılan kiracılar toplantısında kendini bana tanıtmıştı. Yirmi dört yaşındaydı ve boyunun uzunluğu neredeyse köprücük kemiğim kadardı. Gündüzleri Renton’da bir zincir restoranda çalışıyordu ama pazar günü öğleden sonra kahve içmeye başladıktan sonra bana “bir fahişe, bir hayat kadını olduğunu ve bunu yarı zamanlı bir iş olarak yaptığını” da söylemişti.

Bununla kastettiği şey, ahlaki değerleri pek kafasına takınayan bir kadın arkadaşlar grubunun parçasıydı. Gruptaki herkes, seks için kesenin ağzını açmaya hazır ama sokaktaki ticaretten de korkan, yaşını başını almış (eli yüzü düzgün ve genelde evli olan) insanların numaralarını birbirine veriyordu. Giselle bana bunu anlatır anlatmaz, şoka girme ve bunu hoş karşılamama ihtimalime karşı omuzlarını dikleştirdi ve cüretkâr bir biçimde bana baktı. Şoka falan girmedim. Ne de olsa bunlar Dönü zamanlarıydı. Giselle yaşındaki insanlar, iyi de olsa kötü de olsa kendi kararlarını veriyorlardı ve benim gibi insanlar da onları yargılamıyorlardı.

Kahve içmeye ve zaman zaman akşam yemeği yemeye devam ettik ve birkaç kere de kan tahlili için talepte bulundum. Son tahliline göre, Giselle’de HIV yoktu ve antikorlarında taşıdığı tek büyük bula-

şıcı hastalık da Batı Nil virüsüydü. Başka bir deyişle hem şanslı hem de dikkatliydi.

Ancak Giselle'in dediğine göre, seks ticaretindeki asıl şey, düşük seviyede olsa bile hayatını etkiliyor olmasıydı. Çantasında kondom ve Viagra taşıyan insanlardan birine dönüşüyorsun diyordu. O zaman, diyelim ki Wal-Mart'ta bir gece işinde çalışabilecekken neden böyle bir şey yapıyordu? Bu soruyu pek hoş karşılamadı ve savunmacı bir şekilde cevap verdi: "Bu belki sapıkça bir şey, belki de bir hobi; hani şu maket trenler gibi." Ama küçük yaşta Saskatoon'daki istismarcı bir üvey babadan kaçtığını biliyordum; ardından gelen kariyer planlamasını da hayal etmesi çok güç olmasa gerek. Ayrıca, elbette hepimizin belirli yaşlarda riskli davranışlarımız için söylediğimiz, kurşungeçirmez bir mazereti vardı: hepimizin kitlece yok olmasının neredeyse kesin olması. Kendi kuşağımdan bir yazarın dediği gibi: Ölümlülük, ahlakı yener.

"Ne kadar sarhoş olmaya ihtiyacın var? Çakırkeyif mi olacaksın yoksa hepten boku yemek mi istiyorsun? Aslına bakarsan pek bir seçeneğimiz de yok. Bu gece dolapta pek bir şey yok."

Bana, içeriğinin büyük kısmı votka olan bir karışım hazırladı; içkinin, benzin tankından yeni çekilmiş gibi bir tadı vardı. Sandalyenin üzerindeki günlük gazeteyi attım ve oturdum. Giselle'in dairesi düzgün bir şekilde dayanıp döşenmişti ama evini üniversiteye yeni başlamış bir öğrencinin yurt odası gibi kullanıyordu. Gazete başyazılara kadar açıktı. Karikatür de Dönü hakkındaydı: Varsayımsallar birkaç siyah örümcek gibi resmedilmişti ve Dünya'yı kıllı bacaklarıyla kavramışlardı. Başlıkta da şöyle yazıyordu: ONLARI ŞİMDİ Mİ YİYELİM YOKSA SEÇİMLERE KADAR BEKLEYELİM Mİ?

"Şunu hiç anlamıyorum," dedi Giselle; koltuğa çöktü ve ayağıyla gazeteyi gösterdi.

"Karikatürü mü?"

"Bütün olayı. Dönü'yü. 'Geri dönüş yok.' Gazeteleri okumak şeye benziyor.... Gökyüzünün diğer ucunda bir şey var ve pek arkadaş canlısı değil. Gerçekten bildiğim tek şey bu."

Muhtemelen insan ırkının çoğu bu deklarasyonun altına imzasını atabilirdi ama her nedense (belki yağmurdan, belki de bugün yanımda dökülen kandan dolayı) söylediği şeye içerledim. "Anlaması o kadar zor bir şey değil."

"Değil mi? O zaman neden böyle bir şey oluyor?"

"Neden değil çünkü nedeni hiç kimse bilmiyor. Ama ne diyecek olursak--"

“Hayır, biliyorum. Bu derse ihtiyacım yok. Bir tür küçük kozmik bir çantanın içindeyiz ve evren dönerek kontrolden çıkıyor, vesaire vesaire...”

Böyle demesi de beni tekrar sinirlendirdi. “Kendi adresini biliyor-sun, değil mi?”

İçkisinden bir yudum aldı. “Tabii ki de biliyorum.”

“Çünkü nerede olduğunu bilmek istersin. Okyanustan birkaç kilometre ötede, sınırdan birkaç yüz kilometre ötede, New York’un birkaç bin kilometre batısında, öyle değil mi?”

“Öyle de ne olmuş yani?”

“Önemli bir şeye parmak basıyorum. İnsanlar Spokane ve Paris’i birbirinden ayırt ederken zorlanmazlar ama konu gökyüzüne gelince gördükleri tek şey ucu bucağı belli olmayan büyük bir gizem kütlesi. Peki neden?”

“Bilmem. Belki de astronomiyle ilgili bildiğim her şeyi Star Trek’in tekrar gösterimlerinden öğrendiğim içindir. Demek istediğim, aylar ve yıldızlar hakkında ne kadar şey bilmem gerekiyor ki? En son küçük bir çocukken görmüştüm. Bilim insanları bile, çoğu zaman ne hakkında konuştuklarını bilmediklerini itiraf ediyorlar.”

“Ve bu senin için bir problem teşkil etmiyor mu?”

“Bunu problem olarak görmem ya da görmemem ne sikime yarar? Bak, belki de televizyonu açsam daha iyi olur. Bir film izleriz ve sen de bana neden şehirden ayrılmayı düşündüğünü söylersin.”

Ona insanların da yıldızlar gibi olduğunu söyledim; tıpkı insanlar gibi yaşarlar ve belirli olan yaşam süreleri bitince de ölürler. Güneş daha hızlı yaşlanıyordu ve yaşlandıkça da kaynağını daha hızlı tüketiyordu. Parlaklığı her bir milyar senede yüzde on oranında artıyordu. Dönü bugün bir durma noktasına gelse bile Güneş sistemi zaten Dünya’yı yaşanmaz hale getirecek kadar değişmişti. Geri dönüşlemez bir noktadaydık. Gazetelerin söylediği şey de buydu. Başkan Clayton resmî olarak bir konuşmasında, en iyi bilimsel ihtimallere göre bile *status quo ante*’ye* geri dönüş şansımızın olmadığını itiraf etmediği sürece yeni bir haber olmazdı.

Bana uzunca, mutsuz bir şekilde baktı ve, “Bütün bu saçmalık—”

“Saçmalık değil.”

“Belki de değil ama bana bir faydası yok.”

“Sadece açıklamaya çalıştığım şey—”

“Siktir git, Tyler. Senden bir açıklama isteyen oldu mu? Kâbuslarını da al, evine git. Ya da sakınleş ve bana neden Seattle’ı

* (Lat.) Önceki durum. -yhn

terk etmek istediğini anlat. Şu arkadaşlarınla ilgili, değil mi?”

Ona, Diane’i ve Jason’ı anlatmıştım. “Daha çok Jason’la alakalı.”
“Sözde dâhi.”

“Sözde değil. Kendisi Florida’da—”

“Uyduda çalışan insanlar için bir şey yapıyor demiştin.”

“Mars’ı bir bahçeye dönüştürüyor.”

“Bunu gazetede de görmüştüm. Böyle bir şey mümkün mü?”

“Hiçbir fikrim yok. Jason öyle düşünüyor gibi.”

“Fakat böyle bir şey çok zaman almaz mı?”

“Belirli bir rakımın üstünde,” dedim, “zaman daha hızlı akıyor.”

“Hı-hı. Peki, sana neden ihtiyacı varmış?”

Evet, yani, neden? Güzel soru. Harika bir soru.

“Perihelyon içindeki klinik için bir doktor arıyorlar.”

“Ben öylesine bir pratisyen doktor olduğumu sanıyordum.”

“Öyleyim.”

“O zaman astronot doktor olma vasfın nereden geliyor?”

“Kesinlikle hiçbir yerden gelmiyor ama Jason—”

“Kankasına kıyak mı geçiyor? Şimdi anlaşıldı. Tanrı, zenginleri korusun, değil mi? Aramızda kalsın.”

Omuz silktim. Bırak öyle düşünsün. Bunu Giselle’le paylaşmanın bir amacı yoktu ve Jase de henüz spesifik bir şey söylememişti...

Ancak konuştuğumuz zaman, Jason’ın beni klinikte çalışan bir doktor olarak değil de kişisel doktoru olarak istediği izlenimi oluştu. Çünkü bir problem yaşıyordu. Perihelyon çalışanlarıyla paylaşmak istemediği bir problem. Telefonda anlatmak istemediği bir problem.

Giselle’in votkası bitti ama çantasını karıştırdı ve bir kutu tampo-nun içine sakladığı bir sigara çıkardı; derin derin içine çekti.

“Çok detaya girmedik.”

Dumanı dışarı üfledi. “Tam bir geek’sin. Belki de bu yüzden gece gündüz Dönü’yü düşünmeden edemiyorsun. Tyler Dupree, kendisi sınırda bir otistik. Aslında öylesin, biliyor muydun? Bütün bunlar bir işaret. Bahse girerim bu Jason Lawton denen adam da tıpkı böyledir. Her ‘milyar’ dediğinde erekte oluyordur.”

“Onu küçümseme. Gerçekten insan ırkını korumaya yardımcı olabilir.” Onun belirli bir üyesi olmasa da.

“Bu da tam bir geek hırsı değilse ne olayım. Bir de kız kardeşi vardı, şu senin yattığın—”

“Bir defa.”

“Bir defa. Dini bütündü, öyle değil mi?”

“Öyle.” Bütündü, bildiğim kadarıyla hâlâ da öyleydi. Berkshires’ta

geçen o geceden sonra Diane'den bir daha haber almadım. Denemediğimden değil; attığım birkaç e-mail cevapsız kaldı. Jase de ondan pek haber alamamıştı ama Carol'ın dediğine göre Utah ve Arizona'da (hiç görmediğim ve hayal edemediğim batıdaki bir eyalette) bir yerlerde yaşıyordu; Yeni Krallık'ın dağılmasıyla birlikte orada kalakalmışlardı.

"Bu da anlaması zor değil." Gisele cigarayı bana pasladı. Esrarla aram pek iyi değildi ama geek "lafı" biraz dokunmuştu. İyice içime çektim ve etkisi, Stony Brook'taki evde nasılsa aynen öyle oldu; aniden bastıran bir afazi geldi. "Bu Dönü olayı onun için korkunç olmuş olmalı. İsteddiği tek şey bunu unutmakmış, ki bu da sen ve ailesinden dolayı biraz imkânsız. Onun yerinde olsam ben de dini bütün olurum. Gider bir koroda şarkı söylerdim."

Kafam güzel olduğu için cevap vermem gereken vakti biraz geçerek, "Dünya, bakması bu kadar zor bir yer mi?" dedim.

Giselle uzandı ve sarmayı aldı. "Benim bakış açıma göre," dedi, "evet. Çoğunlukla."

Kafasını çevirdi, dikkati dağılmıştı. Gökğürültüsü sanki içerideki kuru sıcaklığı istermişçesine camları titretti. Körfezden buraya doğru feci bir hava yoldaydı. "Bahse girerim, o kışlardan birini yaşayacağız," dedi. "Şu leş gibi geçenlerden. Keşke burada bir şöminem olsaydı. Müziğe de hayır demezdim ama şu an kalkmaya mecalim yok."

Ses ekipmanının olduğu yere gittim ve indirme listesine bir tane Stan Getz albümü ekledim. Saksafon, odayı hiçbir şöminenin ısıtmayacağı kadar ısıtıyordu. Kafasını onaylar şekilde salladı; ben bunu açmazdım ama evet, iyi dercesine. "Şimdi, seni aradı ve iş teklif etti, ha?"

"Evet."

"Sen de ona işi kabul ettiğini mi söyledin?"

"Ona düşünceğimi söyledim."

"Yaptığın bu mu yani şimdi? *Düşünmek*?"

Bir şey ima edermiş gibiydi ama ne olduğunu anlayamadım. "Sanırım öyle yapıyorum."

"Sanırım öyle yapmıyorsun. Sanırım ne yapacağını çok iyi biliyorsun. Ne sanıyorum biliyor musun? Sanırım buraya elveda demek için geldin."

Bunun ihtimaller dâhilinde olduğunu düşündüğümü söyledim.

"O zaman, en azından gel de yanımda otur."

Uyuşuk bir şekilde koltuğa yanaşım. Giselle gerindi ve ayakla-

rını kucağıma koydu. Erkek çorapları giyyordu; çoraplar birazcık saçma, tüylü ve baklava desenliydi. Kotunun manşeti ayak bileğine kadar çıkıyordu. “Gözünü kırpmadan kurşun yaralarına bakan biri için,” dedi, “aynalardan iyi kaçırıyorsun.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Açıkça Jason ve Diane’i kafandan çıkaramamışsın demek. Özellikle de kızı.”

Fakat Diane’in artık benim için bir şeyler ifade ediyor olması mümkün değildi.

Belki de bunu kanıtlamak istedim. Belki de bu yüzden sendeleyerek Giselle’le dağınık odasına yürüdük, bir sarma daha içtik, Barbie pembesi yatak örtülerinin üzerine kendimizi attık, yağmurdan bir şey görülmeyen camların altında seviştik ve uyuyana kadar birbirimize sarıldık.

Ancak sonrasında aklıma takılan şey Giselle’in yüzü değildi. Birkaç saat sonra uyanıp düşünmeye başladım; Tanrım, Giselle haklı, Florida’ya gideceğim.

o o o

Sonunda bütün işleri ayarlamak haftalarımızı aldı; hem Jason’ın tarafında hem de hastanede. Bu zaman zarfında Giselle’le tekrar görüştük ama kısa sürdü. İkinci el bir araba almak istiyordu, ben de ona benimkini sattım. Ülkenin diğer ucuna kadar araba kullanma riskini göze almak istemedim. (Otoyolda gerçekleşen hırsızlık vakaları çift haneli rakamlara ulaşmıştı.) Ancak yağmurlu hava ile gidip gelen yakınlaşmamızdan hiç bahsetmedik; daha çok onun tarafından gösterilmiş, hafif sarhoşluğumuzdan doğan bir nezaket eylemi olmuştu.

Giselle hariç Seattle’da veda etmem gereken birkaç kişi daha vardı ve bazı dijital dosyalar, gayet portatif şeyler ve birkaç yüz eski plak dışında dairemden de almam gereken pek bir şey yoktu. Ayrılacağım gün Giselle eşyalarımı taksinin bagajına koymama yardım etti. Şöföre, “SeaTac Havaalanı,” dedim. Taksi trafiğe doğru akarken bana –üzgün değil de daha ziyade efkârlı bir havayla– hoşçakal dercesine el salladı.

Giselle iyi bir insandı ve vahim bir yaşam idame ettiriyordu. Onu bir daha hiç görmedim ama umarım daha sonra yaşanan kaosun ardından hayatta kalmayı başarmıştır.

Orlando uçuşumuzdaki uçak eski püsküydü ve gıcırıyordu. Kabin döşemeleriye yırtık pırtıktı. Koltukların arkadaşındaki ekranların da değişme vakti gelmişti. Pencere kenarında oturan bir Rus iş adamı ve koridor tarafında oturan orta yaşlı bir kadının ortasına oturdum. Rus, asik suratlı yüzünden anlaşılabilceği üzere sohbet etmek istemediğini belirtiyordu ama kadın muhabbet etmeye meylliydi; kendisi profesyonel olarak tıbbi transkripsyonlar yazıyordu ve Tampa'ya kızını ve damadını görmek üzere iki haftalık bir tatile gidiyordu. Adının Sarah olduğunu söyledi ve uçak seyir irtifasında ilerlerken tıbbi dükkânlar hakkında konuştu.

Çinliler'in yapmış olduğu havai fişek gösterisinden sonra büyük miktarlarda federal para havacılık sanayisine aktarılmıştı. Ancak çok az bir miktar ticari havacılığa ayrılmıştı; bu yüzden bu yenilenmiş uçaklar inatla havadaydı. Bunun yerine para, E.D. Lawton'ın Washington'daki ofisinden yönettiği ve Jason'ın Florida'daki Perihelyon'da dizayn ettiği projelere gitmişti. Bu projeler son zamanlarda Mars'ta yapılan girişimler dâhil Dönü araştırmalarıydı. Clayton hükümeti bütün bu harcamaların çobanlığını, Dönü hakkında elle tutulur bir şeyler yapmaktan mutlu olan bir kurultay sayesinde yapıyordu. Toplum ahlakı için iyi bir şeydi. Daha da iyisi, kimse kısa bir süre içerisinde elle tutulur bir sonuç beklemiyordu.

Federal para, ev ekonomisinin zarar etmemesini sağlıyordu; en azından Kuzeybatı'da, Seattle'ın çoğunluğunda ve Florida'nın kıyı taraflarında. Ancak bu yavaş ilerleyen, çok riskli bir işti ve Sarah da kızı için endişeleniyordu. Damadı, Tampa bölgesindeki bir doğal gaz distribütörü tarafından geçici olarak işten çıkarılmış, ruhsatlı bir tesisatçıydı. Bir karavanda yaşayıp federal paradan paylarını alıyorlardı. Sarah'nın torunu olan üç yaşındaki Buster'ı büyötmeye çalışıyorlardı.

"Sence de bu bir oğlan çocuğı için garip bir isim değil mi? Yani, ne bileyim, *Buster*? Bir sessiz sinema yıldızına benziyor ama asıl olay şu ki bu isim ona yakışıyor."

Ona isimlerin kıyafetler gibi olduğunu söyledim; ya sen onları giyersin ya da onlar seni giyer. "Bu doğru mu, Tyler Dupree?" dedi ve ben de mahcup bir şekilde gülümsedim.

"Tabii ki," dedi, "gençler böyle bir dünyaya neden çocuk getirmek isterler onu da anlamıyorum. Bu kulağı çok kötü geliyor ama bunun Buster'la bir alakası yok tabii. Onu yürekten seviyorum, uma-

rım uzun ve mutlu bir yaşam sürer. Ancak düşünmeden de edemiyorum; böyle bir yaşama sahip olma ihtimali var mı?”

“Bazen insanlar umut etmek için bir sebep ararlar,” dedim. Bu banal gerçek, Giselle’in bana anlatmak istediği şey miydi acaba?

“Yine de,” dedi, “çocuk sahibi *olmayan* birçok genç insan var. Yani kasten yapmıyorlar, nezaketen yapmıyorlar. Söylediklerine göre, bir çocuğa yapılacak en büyük iyilik, onu bu içinde bulduğumuz çilenin içine hiç sokmamak.”

“Bence, kimse nasıl bir şeyin içinde olduğumuzu bilmiyor.”

“Demek istediğim, geri dönüşün olmaması ve tüm bu—”

“Ki tüm bunlar geride kaldı. Öyle ya da böyle, bir nedenden dolayı hâlâ yaşıyoruz.”

Kaşlarını kaldırdı. “Dr. Dupree, bunun bir *nedeni* olduğuna mı inanıyorsunuz?”

Biraz daha konuştuk ve sonra Sarah, “Biraz uyusam iyi olacak,” dedi, ardından da hava yolu şirketinin küçük yastığını boynu ve koltuğunun arasında koydu. Dışarıdaki görüntü, etrafa ilgisiz kalan Rus tarafından kısmen engellense de, güneş batmıştı ve gök isli bir siyaha bürünmüştü. Tepe ışığından başka görülecek bir şey yoktu; ben de ışığı biraz kıstım ve dizlerime odaklandım.

Aptal gibi bütün okunacak şeylerimi valiz tarafına koymuştum. Ancak Sarah’nın önündeki cepte paramparça olmuş bir dergi vardı. Uzanıp aldım. Düz ve beyaz bir kapağı olan derginin adı *Gateway*’di. Muhtemelen bir önceki yolcunun bırakmış olduğu, dinî bir yayımdı.

Elimde olmadan Diane’i düşünerek sayfaları çevirdim. Dönü yapılarına gerçekleştirilen başarısız saldırı sonucu gelişen yıllarda, Yeni Krallık zamanında kurduğu bütünlüğü tekrar sağlayamadı. Hareketin kurucu figürleri inkâra başladı ve oluşturmuş oldukları mutlu, cinsel komünizmleri zührevi hastalıklar ve insan açgözlülüğü yüzünden toz olup gitti. Bugün hiç kimse, son moda dinlerin dibine vuranlar bile, kendilerini öylece “YK” olarak tanıtmazlar. Bir Hektoryan, (Tam veya Kısmen) bir Preterist ya da bir Krallık Rekonstrükyonist taraftarı olabilirsin; ama asla bir “Yeni Krallık” üyesi olamazdınız. Simon ve Diane’in, Berkshires’ta bulduğumuz yaz, izledikleri Ekstasis turu da sona ermişti.

YK fraksiyonlarından hiçbiri demografik bir çoğunluğa sahip değildi. Güneyli Vaftizciler bile bütün Krallık mezheplerinin toplamına sayıca üstünlük sağlıyordu. Ancak hareketin binyılcılığa odaklanması, Dönü etrafında dönen dinsel kaygıları orantısız bir şekilde

tetikliyordu. Bunun nedeni kısmen Yeni Krallık yüzündendi. Yol kenarındaki bir sürü tabelada FELAKET GELİYOR yazıyordu ve ana görüşe yön veren bir sürü kilise kıyamet sorunundan bahsetmekle yükümlü kılınmıştı.

Görünüşe bakılırsa *Gateway*, Batı Yakası'ndaki Rekonstrüksiyonist bir fraksiyonun yayın organıydı; halka ulaşmayı hedefleyen bir dergiydi. İçinde, başyazı olarak verilen Kalvinistler'in ve Anlaşmacılar'ın suçlanmaları dâhil, üç sayfa yemek tarifi ve bir sütun da film incelemesi vardı. Ancak gözüme takılan şey, "Kan Kurban Etme ve Kırmızı Düve" adlı makaleydi. "Kehanet gerçekleşince" ortaya çıkacak olan ve İsrail'deki Tapınak Tepesi'nde kurban edilecek olan saf kırmızı bir buzağı hakkında bir şeyler vardı; Taşınma esnasında getirileceği söyleniyordu. Görünüşe bakılırsa, Dönü zamanında günah çıkartma niyetindeki eski YK inançları artık bayatlamış. "O gün üzerinize bir tuzak gibi inmesin. Çünkü o gün bütün yeryüzünde yaşayan herkesin üzerine gelecektir," Luka 21:35. Bir tuzaktı bu, kurtuluş değil. Yakacak bir hayvan bulsalar iyi ederler; Türbülasyon, beklenilenden daha fazla başa bela olmaya başlamıştı.

Dergiyi, koltuğun cebine tekrar sıkıştırdığımda uçak türbülansa dalgasına girdi. Sarah uykusunda kaşlarını çatı. Rus iş adamı da hostesi çağırıp bir viski kokteyli istedi.

o o o

Ertesi sabah Orlando'da kiraladığım arabada iki tane kurşun deliği vardı, üzeri boyanmıştı ama hâlâ ön koltuğun yanındaki kapıdan gözüküyordu. Oradaki çalışana ellerinde başka bir şey olup olmadığını sordum. "Elimizde kalan son araba bu," dedi, "ama birkaç saat bekleyebilirsiniz—"

Gerek yoktu, işimi göreceğini söyledim.

Doğu'dan Bee Line otoyoluna döndüm ve sonrasında güneydeki 95 otoyoluna saptım. Kahvaltı yapmak için, Cocoa'nın hemen dışındaki Denny's'e oturdum. Oradaki garson özümdeki evsizliği görmüş olmalı ki kahve koyarken cömert davrandı. "Yolculuk uzun mu?" dedi.

"Bir saatten fazla sürmez."

"O zaman *varmış* sayılırsın. Evine mi geldin, yoksa buraların yabancısı mısın?" Hemen verecek bir cevabım olmadığını gördüğünde, gülümsedi. "Yakında anlarsın, tatlım. Eninde sonunda hepimiz an-

larız.” Yol arası bulduğum bu iyilik karşısında fazlasıyla cömert bir bahşiş bıraktım.

Perihelyon kampüsü –Jason’ın panik içerisinde “yerleşke” dediği– stratejilerin fiziksel eyleme dönüştürüldüğü Canaveral/Kennedy fırlatma rampalarının iyice güneyinde kalıyordu. Şu anda devletin resmî bir kurumu olan Perihelyon Kuruluşu, NASA’nın bir parçası değildi; yine de NASA ile “ara bağları” vardı, kendileri arasında mühendis ve personel değiş tokuşu yapıyorlardı. Bir bakıma, Dönü geldiğinden beri, başarılı bir yönetimle NASA’nın üzerine dayatılan bir bürokrasi tabakasıydı; can çekişmekte olan bu uzay kuruluşunu, eski patronlarının öngöremeyeceği ve kabul de etmeyeceği yönlerde doğru götürüyordu. Yönetim kurulunun başında E.D. vardı ve Jason da program geliştirmenin kontrolünü etkin bir biçimde yapıyordu.

Sıcaklık kendini iyice göstermeye başlamıştı. Toprakta yükseldiği görülen bir Florida sıcağı vardı, nemli zemin ızgaradaki bir göğüs eti gibi terliyordu. Uyduruk cüce palmye topluluklarının, yol kenarlarında bulunan sönük yeşil renkteki çukurların ve en az bir tane suç mahallinin de yanından geçtim. Polis arabaları, siyah renkli bir pikap kamyonu çevrelemişlerdi ve üç adam, elleri arkadan bağlı bir şekilde sıcak kaportanın üzerine eğilmişlerdi. Trafiki kontrol eden bir polis, kiraladığım arabanın plakasına uzun uzadıya baktıktan sonra eliyle geçmemi işaret etti; polisin gözleri boş ve türüne özgü bir şüpheyle parlıyordu.

o o o

Perihelyon “yerleşkesine” ulaştığımda, sözcüklerin kafamda oluşturduğu gibi hiç de öyle tatsız tuzsuz bir yere benzemiyordu. Somon renginde, hem modern hem de temiz bir endüstri kompleksiydi. Tertemiz ve yemyeşil bir bahçeye kurulmuştu, sıkı bir güvenlikle çevrenmişti ama hiç de göz korkutucu değildi. Kapı kontrolündeki bir koruma arabanın içine dikkatle baktı ve bagajı açmamı istedi; valizlerimi ve plaklarımı eşeledi sonra da geçici izin sağlayan bir yaka kartı verip ziyaretçilerin park alanına doğru yönlendirdi (“güney kanadının arkasına doğru, solunuzda kalan yolu takip edin, iyi günler”). Üzerindeki üniforma, terlemekten çivit mavisine dönmüştü.

Tam arabayı park etmiştim ki üzerinde BÜTÜN ZİYARETÇİLER KAYIT YAPTIRMAK ZORUNDADIR yazan buzlu cam kapıların ar-

dından Jason çıkageldi ve otoparkın haşin çölüne gelene kadar biraz bahçeden yürüdü. "Tyler!" dedi; sanki bir serapmışım da kaybolma ihtimalim varmış gibi bir metre öteye gelip durdu.

"Hey, Jase," dedim gülerek.

"Dr. Dupree!" Sırıttı. "Bu bir kiralık araba mı? Birisiyle Orlando'ya geri gönderip sana daha güzel bir şeyler ayarlarız. Ee, kalacak bir yerin var mı?"

Bunu da ayarlayacağına söz verdiğini hatırlattım.

"Ah, ayarladık. Daha doğrusu, ayarlıyoruz. Buraya yirmi dakika uzaklıkta bir yeri kiralama aşamasındayız; okyanus manzaralı. Birkaç güne hazır olur. Bu sırada senin de bir otele yerleşmen lazım ama orası kolay. O zaman neden hâlâ burada durup UV ışınlarına maruz kalıyoruz?"

Onu kompleksin güney kanadına doğru takip ettim. Gittiği yolu izledim. Biraz sola yanaşması ve sağ eliyle destek alışı dikkatimi çekti.

İçeriye girer girmez, havalandırma yüzümüze tokat gibi çarptı. Toprağın altındaki steril mahzenlerden çıkmış artık bir serinlik kokusu vardı. Birkaç tane daha korumayla birlikte –bunlar saygıda kusur etmemek için eğitilmişlerdi– lobide bol miktarda parlatılmış fayans ve granit vardı. "Burada olduğuna çok memnunum," dedi Jase. "Harcayacak çok vaktim yok ama sana etrafı göstermek istiyorum; hızlıca bir tur atalım. Konferans odasında Boeing'den insanlar var; Torrance'tan biri ve St. Louis'teki IDS grubundan bir adam. Çok gurur duydukları Ksenon-iyon geliştirmeleri biraz daha iş yükü çıkartıyormuş, sanki bu çok da önemli bir şey. Onlara ihtiyacımız olan şeyin ustalık değil, güvenilirlik ve sadelik olduğunu söyledim."

"Jason," dedim.

"Onlar da... ne oldu?"

"Bir nefes al."

Bana sert ve sinir olmuş bir bakış attı. Sonra yumuşayıp bir kahkaha koyuverdi. "Üzgünüm," dedi. "Bu şeye benziyor, şeye... çocukluğumuzu hatırlıyorsun, değil mi? Hani ne zaman yeni bir oyuncakımız olsa havasını atardık hani?"

Genellikle yeni oyuncakları olan Jase olurdu; ya da en azından pahalı oyuncakları olan. Yani evet, ona hatırladığımı söyledim.

"Bunu senden başkasına bu şekilde anlatsam uçarı olurdu ama burada sahip olduğumuz şey, Tyler, dünyanın en büyük oyuncak sandığı. Bırak da hava atayım, olur mu? Sonra seni yerleştiririz. İklimle alışman için biraz zaman verimiz; tabii mümkün olursa."

Ardından onu üç kanadın da zemin katına kadar izledim, usulen konferans odalarını ve ofisleri beğendim. Planların ve görevlerin bol paralı müteahhitlere sunulmadan önce prototiplerinin geliştirildiği veya görev hedeflerinin elden ele dolaştırıldığı koskoca laboratuvarlar ve mühendislik bölümleri vardı. Hepsi çok ilginçti; hepsi çok merak uyandırıcıydı. Kurum içindeki revire geldik ve burada pek cana yakın(!) Dr. Koenig'le tanıştım; kendisi isteksiz bir şekilde elimi sıkı ve omzunun üzerinden, "İyi şanslar, Dr. Dupree," deyip kestirip attı.

Bütün bunlar olup biterken, Jason'ın cebindeki çağrı cihazı o kadar fazla titredi ki artık görmezden gelemedi. "Boeing'den gelenler," dedi. "'Hadi Aç Şu Aleti' triplerine hastayım; açmazsam da somurtuyorlar. Resepsiyona kadar kendin gidebilir misin? Shelly –kendisi kişisel asistanım– seni bir odaya yerleştirmek için bekliyor. Sonra konuşuruz. Tyler, seni tekrar görmek çok güzel!"

Bir kere daha el sıkıştık ama gariptir ki bu sefer pek sıkı değildi sonra da Jason yola koyuldu. Hâlâ sola doğru meylediyordu; bu da acaba hasta mı, hastalığı ne kadar ciddi ve ne kadar kötüye gidebilir diye düşünmeme sebep oldu.

o o o

Jason sözünün eriydi. Bir hafta içinde küçük ama dayalı döşeli bir eve yerleştim. Ahşabıyla ve çıralarıyla, duvarlarıyla, daha ziyade pencereleriyle gözüme kırılğan görünen Florida evlerinden biriydi ama pahalı olmalıydı. Yukarı kattaki veranda, denize doğru uzun bir yokuşun üstüne kurulmuş, dükkânların olduğu bir sokağa bakıyordu. Bu süre zarfında, dilini arı sokmuş Dr. Koenig, beni üç konu hakkında bilgilendirdi. Kendisi, açıkça görölüyordu ki Perihelyon'da mutsuzdu ama kendi işini bana büyük bir *ağırbaşlılıkla* emanet ediyordu, kendi vaka dosyalarında ve destek personelinde beni görevlendiriyordu. Pazartesi günü ilk hastamı aldım; güneydeki çimlerde kendi aralarında oynadıkları bir maçta ayak bileğini burkan, çiçeği burnunda bir metalurji mühendisiydi. Klinikte her gün yaptığımız ıvır zıvır işler için açıkçası, Jase'in de söyleyeceği gibi, "gereğinden fazla mühendislikle" işlenmişti. Ancak Jason bu kapıların ardındaki dünyadan tıbbi bir yardım almamızın zor olacağı günlerin gelebileceğini söylüyordu.

Alışmaya başladım. Reçete yazıyor veya reçetenin süresini uzatıyordum, aspirin veriyor ve vakaların dosyalarını inceliyordum. Re-

sepsiyoncum Molly Seagram ile birbirimize hoş davranıyorduk, ki kendisi beni Dr. Koenig'den çok daha fazla sevdiğini söylemişti.

Gece olunca eve gidiyordum ve elektrikli sürat tekneleri gibi sahile yakın bir yere park eden bulutların fırlayan yıldırımların çakıp sönmesini izliyordum.

Ve Jason'ın aramasını bekliyordum ki bir ay kadar aramadı. Sonra, gün battıktan sonra bir cuma akşamı, habersiz vermeksizin kapımda beliriverdi. Kendi yaşından bir on sene önce giymesi gereken, serbest kıyafetleriyle (kot, tişört) gelmişti. "Bir uğrayayım dedim," dedi. "Müsait misin?"

Tabii ki müsaittim. Yukarı çıktık ve dolaptan iki şişe bira kap-tım. Bir süre kireç badanalı balkonumda oturduk. Jason, onu durduruncaya kadar, "Seni görmek harika" ve "Seni aramızda görmek çok güzel" gibi şeyler söyleyip durdu. "Böyle sikimsonik karşılamalara ihtiyacım yok, Jase. Benim işte, her zamanki Tyler," dedim.

Çekinerek gülümsedi ve sonrasında her şey daha rahat ilerledi.

Eski günleri yâd ettik. Bir ara, "Diane'den haber alıyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Nadiren."

Ben de irdelemedim. Birkaç bira daha devirdik. Hava biraz daha soğudu ve akşam sessizleşmeye başladı. Ona kişisel hayatı açısından nasıl olduğunu sordum.

"Meşguldüm," dedi. "Tahmin ettiğin üzere. İlk tohumları fırlatmaya çok yaklaştık; basına verdiğimiz bilgiden daha yakınız. E.D. dümenin başında olmayı seviyor. Çoğu zaman Washington'da. Clayton, şahsen bizi yakından takip ediyor, yönetimin sevgilisi olduk; en azından şimdilik. Ancak bu da beni sonu gelmeyen idari saçmalıklarla baş başa bırakıyor. İstedigim ve ihtiyacım olan işleri, görev dizaynını yapamıyorum. Bu, şey..." Elini çaresiz bir şekilde salladı.

"Stresli," diye yardım ettim.

"Stresli. Ancak ilerleme kaydediyoruz. Adım adım."

"Senin dosyanın bende olmadığını fark ettim," dedim. "Klinikte. Her bir çalışanın ve yöneticinin tıbbi dosyaları var. Seninki hariç."

Gözlerini kaçırdı, sonra güldü. Çılgınca ve gergin bir gülüştü.

"Eh... Durumun bu şekilde de kalmasını istiyorum, Tyler. En azından şimdilik."

"Dr. Koenig'in başka fikirleri mi vardı?"

"Dr. Koenig hepimizin biraz deli olduğunu düşünüyor. Tabii bu da yalan diyemem. Sana onun bir yolcu gemisinde bir klinik işleteceğini söylemiş miydin? Hayal edebiliyor musun? Koenig, Hawai

tişörtü giymiş ve turistlere Graval dağıtıyor.”

“Sorun neyse söyle işte, Jase.”

Gökyüzüne, karanlığın bastırdığı güney tarafına baktı. Ufuktan birkaç derece ötede sallanan soluk bir ışık vardı, yıldız değildi; babasının aerostatlarından biri olduğuna neredeyse eminim.

“Olay şu ki,” dedi, neredeyse fısıldayarak, “tam sonuç almaya başladığımız bir vakitte kenara itilmekten korkuyorum.” Bana uzun uzadıya baktı. “Sana güvenebilmek istiyorum, Ty.”

“Burada bizden başka kimse yok,” dedim.

Sonra sessizce ve neredeyse şematik bir şekilde, semptomlarını anlatmaya başladı. Öyle bir anlattı ki sanki acı ve zayıflık, bozuk bir motorun tutukluluk yapmasından daha öte duygusal bir yük taşı-mıyordu. Ona kayıt dışı kalacağına söz verdiğim birkaç test yap-acağımı söyledim. Başını salladı ve sonra konuyu bir kenara bırakıp birer bira daha açtık. Sonunda elimi sıktı ve teşekkür etti. Yapmasını gerektiğinden değil de sanki ağırbaşlılığından yaptı ve benim için kiraladığı evden ayrıldı; yeni ve yabancı evimden.

Yatağa gittim. Onun için endişeleniyordum.

HASTALARIMDAN ve kurum içi kliniği, dağılmakta olan sağlık sigortası sistemlerine tercih eden personel ailelerinden Perihelyon hakkında pek çok şey öğrendim; bu konuda, konuşmaya bayılan bilim insanları, genelde sessiz kalmayı tercih eden yöneticilerden daha çok yardımcı olmuştu. Bir de baktım ki tam teşekküllü bir aile hekimisi olmuştum ve hastalarımın çoğu, Dönü'nün gerçekliğini derin bir şekilde kavrayıp bunu cesaret ve kararlılıkla karşılayan insanlardı. "Ön kapıdan içeriye girerken kötümserliğimizi oracıkta bırakıyoruz," demişti bir görev programlayıcısı. "Yaptığımız şeyin önemli olduğunun farkındayız." Bu gerçekten takdire şayandı. Ayrıca buluşucu bir şeydi. Çok geçmeden ben de kendimi onlardan biri olarak görmeye başladım. Kendimi işin bir parçası olarak görüyordum. Dünyadışı zamanın deliye dönmüş girdabına insan etkisini yayma çabası içindeydik.

Bazı haftasonları, roketlerin ateşlenmesini izlemek için arabayla Kennedy kıyılarına gidiyordum. Modernize edilmiş Atlaslar ve Deltalar, yeni inşa edilmiş bir fırlatma rampası ormanından gökyüzüne doğru gürleyerek gidiyordu. Ayrıca zaman zaman sonbaharın sonlarında ve kışın başlarında, Jase işi gücü bir kenara koyup benimle gelirdi. Roketlerin taşıdığı yükler basit Gelişmiş Atmosfere Dönüş Araçları, önceden programlanmış keşif araçları, yıldızlara bakan biçimsiz pencerelerdi. Geri alma kapsülleri de (görev başarısızlıkla sonuçlanmazsa) Atlantik Okyanusu'na ya da batı çölünün tuzlu topraklarına düşerdi ve bizlere dünyanın ötesindeki diyardan haber getirirdi.

Yapılan fırlatımların ihtişamını seviyordum. Jase'i büyüleyen şey ise simgeledikleri göreceli ayrılışlarıydı. Bu küçük yükler Dönü ba-

riyerinin ardında haftalar, hatta aylar geçirebiliyordu; uzaklaşmakta olan aya uzaklığımızı veya genişlemekte olan güneşin hacmini ölçüyorlardı. Ne var ki (kendi algımıza göre) aynı gün öğleden sonra Dünya'ya geri düşüyorlardı. Bunlar alabileceklerinden çok daha fazla zamanı içinde barındıran, büyüğü şişelerdi.

Bu şişelerdeki şarap da başka kaplara konduğunda ister istemez Perihelyon koridorlarında söylenti rüzgârları esiyordu: Yıldız çevresindeki şiddetli bir olay yüzünden gama radyasyonu artmış; güneş, Jüpiter'in türbülanslı atmosferine daha fazla ısı pompaladıkça gezegende yeni çizikler oluşmuş; artık bir yüzü hiç Dünya ile hizaya gelmeyen ayın yüzeyinde de büyük ve kocaman bir krater oluşmuş ama yavaş bir şekilde karanlık tarafını bize dönüyormuş.

Kasım ayında bir sabah Jase beni kampüsten mühendislik bölümüne götürdü. Burada Mars'a gidecek bir yük gemisinin gerçek boy modeli kurulu konumdaydı. Geniş bölmeli bir odanın köşesindeki alüminyum platformda duruyordu; etrafımızdaysa diğer prototipler, Tyvek kıyafetli erkekler ve kadınlar tarafından test edilmek amacıyla parçalarına ayrılıyor veya teçhiz ediliyordu. Aletin korkutucu derecede küçük olduğunu düşündüm; köpek kulübesi büyüklüğünde, bir tarafına başlık eklenmiş yumruya benzer bir kara kutuydu. Yüksek tavandan gelen amansız ışıklar altında sönük kalıyordu. Ancak Jase, bunu bir ebeveynin gurur duyusuyla bana gösterdi.

"Temelde," dedi, "üç tane parçası var: iyon birimi ve tepkime kütlesi; yerleşik navigasyonel sistemler ve de yük. Hacmin çoğunu motor kaplıyor. İletişimsiz. Dünya ile irtibata geçemez ve geçmesine de gerek yok. Navigasyon programları gereksiz büyük ama donanımın kendisi bir cep telefonundan büyük değil, güneş enerjisi üreten panellerle çalışıyor." Paneller bağlı değildi ama duvara asılmışlardı. Tam teçhizatlı araçta sanki bir sanatçı dokunuşu vardı. Köpek kulübesi bir Picasso yusufçuğuna dönüşmüştü.

"Mars'a gidebilecek kadar güçlü durmuyor."

"Güç sorun değil. İyon motorları yavaş ama inatçıdır. Bizim tam olarak da istediğimiz bu; basit, dayanıklı, sağlam bir teknoloji. Işın çetrefilli kısmı, akıllı ve otonom olması gereken navigasyon sistemi. Dönü bariyerinin içinden bir obje geçtiğinde bazı insanların 'geçici hız' dedikleri şeyi elde ediyor ki bana soracak olursan bu tanım aptalca ama mantığı özetliyor. Fırlatılan araç hızlanıyor ve -kendisine göre değil ama bize göre göreceli olarak- ısınıyor, ortaya çıkan fark da son derece büyük oluyor. Fırlatma esnasındaki en ufak bir hız veya gidişat değişimi, bir rüzgâr esintisi veya iticilerdeki yavaş

benzin tüketimi gibi küçük şeyler dâhil, aletin dış uzaya sadece nasıl değil, aynı zamanda *ne zaman* kavuşacağını da tahmin etmemizi imkânsız kılıyor.”

“Bunun ne önemi var ki?”

“Önemi var çünkü hem Mars hem de Dünya elips şeklindeki bir yörüngede yer alıyorlar, güneşin etrafında da farklı hızlarda tur atıyorlar. Araç yörüngeye ulaştığında gezegenlerin göreceli pozisyonlarını önceden hesaplayabilmemizin güvenilir bir yolu yok. Esasen makine kalabalık bir gökyüzünde Mars’ı bulmak ve kendi rotasını çizmek zorunda. Yani bizim de zeki, esnek bir yazılıma ve dayanıklı, sağlam bir birime ihtiyacımız var. Neyse ki bizde ikisi de mevcut. Şahane bir makine bu, Tyler. Dışarıdan sade bir şey gibi gözükse de özünde gayet iyi. Kendi aletleri işlerse ve bir felaket olmazsa, er ya da geç tasarlanmış olduğu şeyi yapacak: Kendini Mars’ın yörüngesinde konuşturacak.”

“Ee sonra?”

Jase gülümsedi. “Işın can alıcı noktası da burası.” Bir seri cıvatayı modelden çıkardı ve önde duran bir paneli açtı. İçinden, bir petek gibi altıgen bölmelere ayrılmış, korumalı bir hazne çıktı. Küt, siyah bir oval her bir bölmeyle yerleştirilmişti. Kapkara yumurtalardan oluşan bir yuvaydı bu. Jason yumurtaların dinlendikleri yerden bir tanesini çekip çıkardı. Tek ele sığabilecek boyutta bir objeydi.

“Hamile bir çim dartına benziyor,” dedim.

“Tek farkları, çim dartından daha sofistike bir şey olmaları. Mars atmosferine bunları yayacağız. Belirli bir rakıma ulaştıklarında, kanatçıkları çıkıyor ve kalan yolu da dönerek alıyorlar; böylelikle ısıyı ve hızı da atacaklar. Bunları yaydığımız yerler –kutuplara, ekvatorlara– her taşıtın özel yüküne bağlı. Yeraltındaki tuzlu su bulamaçlarını mı arıyoruz yoksa ham buz mu arıyoruz, ona göre değişir ancak işlem hep aynı. Bunları hipodermik iğne gibi düşün, gezegene yaşam aşılarıyoruz.”

Anladığım kadarıyla bu “yaşam”, tasarlanmış mikroplar içeriyordu. Genetik materyalleriyse Antartika’nın kurak vadilerinin içindeki keşfedilen bakterilerden, nükleer reaktörlerin akış borularında hayatta kalma potansiyeline sahip anaeroblardan, Barents Denizi’nin dibindeki buzlu tortulardan kurtarılan tek hücreli canlılardan geliyordu. Bu organizmaların başlıca işlevi toprak kondisyonlayıcı görevini üstlenmekti. Yaşlanan güneş, Mars yüzeyini ısıtıp yeraltında kalan su ve diğer gazları buharlaştırırken büyüyüp genişleyecekti. Ardından, hiper mühendislikle işlenmiş mavi-yeşil yosun yükleri,

basit fotosentezleyiciler ve sonunda da ilk fırlatımların yardımıyla doğayı işleme gücüne sahip daha kompleks yaşam formları gelecekti. En iyi ihtimalle, Mars bir çöl olacaktı; özgür kıldıkları bütün su olsa olsa birkaç sığ, tuzlu, dengesiz göl oluştururdu... ancak bu yeterli olabilirdi. Üstü örtülmüş Dünya'mızın ötesinde, insanların gidip yaşayabileceği ve bizim bir yılımızın orada bir milyon asıra denk geleceği, asgari bir yaşam alanı oluşturmaya yeterliydi. Orada, bizim ancak el yordamıyla çözmeye çalıştığımız bu gizemi, Marslı kuzenlerimizin çözmeye vakti olabilirdi.

Yani yaratacağımız ya da evrimin yaratmasına yol açacağımız, kurtarıcı bir ırk.

“Bunu yapabileceğimize inanmak, gerçekten güç...”

“Eğer yapabilirsek. Önceden kestirmesi güç bir mesele.”

“Öyle olsa bile sorunu çözme yolu olarak–”

“Bu teleolojik umutsuzluğumuzdan dolayı yaptığımız bir şey. Kesinlikle haklısın. Sadece bunu yüksek sesle söyleme. Ancak, bizim de kendi tarafımızda bulunan muhteşem bir güç var.”

“Zaman,” diye tahminde bulundum.

“Hayır. Zaman sadece kullanışlı bir düğme. Fakat etken madde-miz yaşam. Soyut anlamdaki zamanı kastediyorum: replikasyon, evrim, karmaşıklık. Yaşamın, çatlakları ve gedikleri doldurup tahmin edilmeyeni yaparak hayatta kalmasından bahsediyorum. Bu sürece inanıyorum; hem dirençli hem de inatçı. Peki, bizi kurtarabilir mi? Bilmiyorum. Ancak sağlam bir şansımız var.” Gülümsedi. “Eğer kongrenin bütçe komitesini yönetiyor olsaydık, daha fazla şüphem olurdu.”

Bana dartı uzattı. Hayret verici şekilde hafifti, Major League'deki beyzbol toplarından daha ağır değildi. Bunlardan yüzlercesini Mars'ın bulutsuz gökyüzünden yağmasını hayal ettim; steril topraklarına insan kaderini ekiyorlardı. Artık kaderimiz her neyse...

o o o

Yeni yıla girmemizden üç ay geçtikten sonra, E.D. Lawton Florida yerleşkesini ziyaret etti. Jason'ın semptomları da aynı zamanda nüks etmişti; aylardır ortada yoklardı.

Jase geçen sene bana geldiğinde kendi durumunu gönülsüzce ama metodik bir şekilde paylaşmıştı. Kollarında ve bacaklarında geçici zayıflık ve uyuşma oluyordu, görüşü bulanıklaşıyordu, episodik vertigosu vardı, arada sırada da idrarını tutamıyordu. Hiçbir

semtom hayatına mani olmuyordu ama görmezden gelemeyeceği bir sıklığa ulaşmıştı.

Bunun birçok anlama gelebildiğini ama kendisinin de bildiği gibi muhtemelen nörolojik bir problemle karşı karşıya olduğumuzu söyledim.

Kan testlerinden multipl skleroz için pozitif çıktığında, ikimiz de rahatlamıştık. On sene önce kimyasal sklerostatinler ortaya çıktığından beri MS, tedavisi olan (veya kontrol edilebilir) bir hastalıktı. Dönü'nün getirdiği ironilerden biri de proteinomik araştırmalarından çıkan birkaç tıbbi alanda çığır açan buluş ile kesişmesi olmuştu. Kuşağımızın (Jason'ın ve benimki) bir ayağı çukurda olabilirdi ama MS, Parkinson, diyabet, akciğer kanseri, damar sertliği veya Alzheimer hastalığı bizi öldürecek şeyler arasında değildi. Sanayileşmiş dünyanın son kuşağı, muhtemelen en sağlıklıydı.

Elbette bu o kadar basit bir şey değildi. MS vakalarının neredeyse yüzde beşi sklerostatinlere ve diğer terapilere cevap vermiyordu. Klinik tedavi uzmanları bu vakalara, "çoklu ilaç bağıışıklığı olan MS" demeye başlamışlardı; belki de aynı semptomlara sahip ayrı bir hastalık olarak bile tanımlıyorlardı.

Ancak Jason'ın ilk tedavisi umduğumuz gibi gitti. Günlük, asgari bir dozda Tremex yazdım ve o zamandan beri bütün semptomları ilerleme göstermeyi bıraktı. En azından E.D. Perihelyon'da fırtına gibi gürleyene kadar. Rüzgârla savrulan molozlar gibi, koridorlarda kongre çalışanlarını etrafa saçıp ataşeleri sindiriyordu.

E.D. Washington'dı, biz de Florida; o yönetimdi, biz de bilim ve mühendislik. Jase ise ikisinin arasında bir yerde tehlikeli bir şekilde dengede kalmaya çalışıyordu. Aslında işi, yönetim komitesi diktalarının uygulandığından emin olmaktı ama bürokrasiye o kadar çok karşı çıkıyordu ki bilimle uğraşanlar, "adam kayırma" muhabbetini bir kenara koyup ona içecek bir şeyler ısmarlamaya başlamıştı. Jase'in dediğine göre E.D., Mars projesini hayata geçirme konusunda memnun değildi. Çoğunlukla politik nedenlerden dolayı, olayı yakından takip etmek istiyor, kongrede destek almak için sağlam olmayan teklifçilere ihale veriyordu. Çalışan herkesin dudak bük-tüğü biri haline gelmişti ama şehre geldiğinde de herkes onun elini sıkmaktan memnuniyet duyuyordu. Bu yılın ziyafeti, çalışanlar ve ziyaretçiler için yapıldı ve yerleşkenin konferans salonunda yapılan bir konuşmayla sonlandı. Hepimiz sorumluluk bilinci olan okul çocukları gibi doluşmuştuk, tek farkımız alkış tutmaya daha hevesli olmamızdı. Seyirciler yerlerine oturur oturmaz Jason babasını ta-

nıtmak için ayağa kalktı. Platformdan sahneye gidişini ve podyuma çıkmasını izledim. Sol elini kalça hizasında gevşek bir şekilde tutuşunu, dönüş şeklini, babasının elini sıkıdığına topuğu üzerinden garip bir şekilde dönüşünü izledim.

Jase, babasını kısa ama zarif bir şekilde tanıttı ve sonra sahnenin arkasındaki saygıdeğer insanların bulunduğu kalabalığın içine karıştı. E.D. öne çıktı. Noel'den önceki hafta 60 yaşına girmişti ama elli yaşındaki atletik birine taş çıkarırdı. Üç parçalı takım elbisesinin içinde karnı dümdüz gözüküyordu. Seyrek saçları canlı gözükken bir asker tıraşıydı. Kampanya konuşması denilebilecek bir konuşma yapmıştı; Clayton yönetiminin öngörülülüğünü, "Perihelyon görüşüne" bağlılığını sunan toplu kadroyu, "ilham aldığı yöneticiliğinden" dolayı oğlunu, "bir rüyaya can verdikleri ve başarılı olursak, steril bir gezegene yaşam ve hâlâ evimiz dediğimiz bu dünyaya umut getirdikleri" için mühendislerle ve teknisyenlere övgü yağdırdı. Bir alkış tufanı koptu, ardından el sallamaları geldi; vahşi bir şekilde sıırttı, gitti. Koruma görevi gören lobcileriyle gözden kayboldu.

Bir saat sonra Jase'i, yöneticilerin yemekhanesinde yakaladım. Bir masada oturmuş, *Astrophysics Review* dergisinin ayrı basımını okuyor gibi yapıyordu.

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Durum ne kadar kötü?"

Güçsüz bir gülümsemeyle, "Babamın esip gürlediği ziyaretten bahsetmiyoruz, değil mi?" dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sesini alçalttı. "İlacı düzenli olarak her sabah, her akşam alıyorum. Ancak tekrar nüksetti. Bu sabah kötü oldum. Sol kolum ve bacağım uyustu ve daha da kötüye gidiyor. Şimdiye kadar böylesine kötü olmamıştı. Neredeyse her saat başı oluyor. Sanki vücudumun bir tarafından geçen bir elektrik akımı var."

"Revire gelmek için vaktin var mı?"

"Var ama—" Gözleri parladı. "Gelebilecek durumda olduğumu düşünmüyorum. Seni endişelendirmek istemiyorum ama geldiğine sevindim. Şu anda yürüyebileceğimden emin değilim. Buraya E.D.'nin konuşmasından sonra geldim. Ancak ayağa kalkmamla düşmemin bir olacağından şüphem yok. Yürüyebileceğimi sanmıyorum. Ty- Yürüyemiyorum."

"Yardım çağıracağım."

Sandalyesini düzeltti. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Gerekirse burada gece bekçilerinden başka kimse kalmayana kadar oturacağım."

“Bu saçmalık.”

“Ya da gizlice kalkmama yardım edebilirsin. Revire ne... yirmi veya otuz metre mi uzaktayız? Kolumdan tutup sempatik gözükürsen çok fazla dikkat çekmeden gidebiliriz.”

Sonunda kabul ettim; bu maskaralığa göz yumduğum için değil, onu ofisime getirmenin tek yolu bu olduğu için kabul ettim. Sol kolumdan tuttum ve masanın kenarından sağ elini kavrayıp kaldırdım. Oraya buraya savrulmadan kafeterya katını geçmeyi başardık ancak Jason’ın sol ayağını sürüyüşünü gizlemek biraz zordu. Neyse ki kimse öyle dikkatli bakmıyordu. Koridora ulaşır ulaşmaz, sendelemesi daha az dikkat çekeceği için duvara yakın durduk. Kıdemli bir yönetici koridorun sonunda gözükünce Jason, “Dur,” diye fısıldadı. San ki öyle havadan sudan konuşur gibi durduk. Jason vitrinin birinden destek alıyordu, sağ eli çelik rafları öyle sıkı bir şekilde kavırıyordu ki eklemlerinin başladığı yerden kan çekilmişti ve alnında boncuk boncuk ter damlaları belirmişti. Yönetici tek bir kelime etmeden başıyla selam vererek geçti.

Kliniğin girişine geldiğimizde, ağırlığının çoğunu bana vermişti. Şansımıza Molly Seagram ofiste değildi. Dış kapıyı kapatır kapatmaz, bir başımıza kalmıştık. Jase’in muayene odalarından birindeki masaya çıkmasına yardım ettim. Ardından resepsiyon masasına gidip Molly’e bir not bıraktım ve rahatsız edilmeyeceğimizden emin oldum.

Muayene odasına geri döndüğümde Jason ağlıyordu. Salya sümük ağlamıyordu ama gözyaşları yüzünden akıp çenesine kadar gelmişti. “Hay sikeyim, iğrenç bir şey bu.” Gözlerime bakmadı. “Kendimi tutamadım,” dedi. “Üzgünüm. Kendimi tutamadım.”

İdrarı torbasının kontrolünü kaybetmişti.

o o o

Doktor önlüğü giymesine yardım ettim ve ıslak kıyafetlerini muayene odasının lavabosunda durulayıp ecza dolaplarının arkasındaki az kullanılan deponun güneş alan bir camının yanına, kurumaya bıraktım. Bugün pek iş yoktu; ben de bunu kullanıp Molly’e öğleden sonra gitmesi için izin verdim.

Jason biraz kendine geldi ama önlüğün içinde biraz küçük gözüküyordu. “Bana bunun tedavi edilebilir bir hastalık olduğunu söylemiştin. Ters giden şeyi söyle.”

“Tedavi edilebilir, Jase. Çoğu hasta için, çoğu zaman durum böyle. Ancak istisnalar var.”

“Yani ne? Ben o istisnalardan biri miyim? Kötü haber piyango bana mı çıktı?”

“Tekrar nüksetti. Tedavisiz hastalıklarda sık görülen bir olay; duraksama molalarıyla gelen sakatlık periyodları bunlar. Tedaviye geç yanıt veriyor olabilirsin. Bazı vakalarda ilaç tam etkisini göstermeden daha uzun bir süre boyunca vücutta belirli bir seviyeye ulaşması gerekiyor.”

“Reçeteyi yazalı aylar oldu. İyi olmanın aksine daha da kötü oldum.”

“Seni başka bir sklerostatine yönlendirebiliriz; bakalım onun bir etkisi olacak mı? Ancak kimya bakımından hepsi çok benzer.”

“Yani reçeteyi değiştirmek bir işe yaramayacak.”

“Yarayabilir. Yaramaya da bilir. Bu ihtimali göz ardı etmeden önce deneyeceğiz.”

“Peki, bu işe yaramazsa ne olacak?”

“Yaramazsa, hastalığı ortadan kaldırma planlarını çöpe atıp bununla nasıl başa çıkacağımızı konuşmaya başlarız. Tedavisi olmasa bile MS’in sonunda ölüm var diye bir şey yok. Birçok insan hastalığın nüksetmesine kadar uzun duraksamalar yaşıyor ve nispeten normal yaşamlarını sürdürüyorlar.” Ancak bu tarz vakaların ya nadir, ya şiddetli ya da Jason’ınki kadar agresif olduğunu söylemedim. “Tipik olarak uygulanan son çare tedavisiyse iltihap sökücü ilaçlar, seçici protein inhibitörleri ve hedeflenmiş santral sinir sistemi stimulanlarından oluşan bir karışım. Semptomları bastırmak ve hastalığın gidişatını yavaşlatmak konusunda epey etkili olabilir.”

“İyi,” dedi Jason. “Harika. Bana da bir tane yazarsın.”

“O kadar kolay değil. Yan etkileri de mevcut.”

“Ne gibi?”

“Belki bir şey olmaz. Belki de biraz psikolojik stres, hafif depresyon veya manik nöbetler yaşayabilirsin; biraz da genel fiziksel zayıflık.”

“Ama normal görüneceğim?”

“Çok büyük ihtimalle.” Şimdilik veya muhtemelen başka bir on, on beş sene daha. Belki de daha fazla. “Fakat bu sadece bir kontrol önlemi, bir çare değil. Hastalığın frenine basacağız, durduramayacağız. Görecektir kadar uzun yaşarsan, hastalık tekrar nüksedecek.”

“En azından bir on yılını kesin var diyebilirsin ama değil mi?”

“Yaptığım işte bir şeyden ne kadar emin olunabiliyorsa o kadar eminim.”

“On sene,” dedi düşünceli bir şekilde. “ya da bir milyar sene.”

Nasıl baktığına bağlı. Belki de bu kadarı yeterli olmaz. Yeterli olması lazım, sen ne dersin?”

Ne için yetecek diye sormadım. “Ancak bu arada—”

“‘Ara’ falan istemiyorum, Tyler. İşimden ayrı kalma lüksüm yok ve hiç kimsenin bunu duymasını istemiyorum.”

“Utanılacak bir şey yok.”

“Bundan utanmıyorum.” Eliyle önlüğü işaret etti. “Düpedüz aşağılanmış hissediyorum, utanç değil. Bu psikolojik bir sorun değil. Bunun ucu, Perihelyon’da yaptığım şeye dokunuyor. Bana izin verilen işe. E.D. hastalıklardan nefret eder, Tyler. Zayıflığın herhangi bir belirtisinden bile nefret eder. İçki içmesi bir problem haline geldiği günden beri Carol’dan nefret ediyor.”

“Anlayış göstereceğini düşünmüyorsun yani?”

“Babamı seviyorum ama kusurlarını da görmezden gelecek değilim. Hayır, anlayış göstermez. Perihelyon’da sahip olduğum bütün itibar E.D.’den ötegeliyor; ki bu da biraz tehlikede. Birkaç anlaşmazlık yaşadık. Ona bir yük haline gelirim, daha haftayı doldurmadan beni Bali’de veya İsviçre’deki pahalı bir tedavi merkezine sürgüne yollar ve bunu, benim iyiliğim için yaptığını kendine söyler. Daha da kötüsü, buna inanır.”

“İnsanlara ne söyleyip söylemeyeceğin seni ilgilendirir. Ancak seni bir nörologun görmesi lazım, personel için konmuş bir pratisyen hekimin değil.”

“Hayır,” dedi.

“Bu konuda bir uzmana danışmazsan, seni vicdanım rahat olarak tedavi edemem, Jase. Beyinlerle uğraşan bir uzmana danışmadan sana Tremex vermek zaten oldukça riskliydi.”

“MR ve kan testi sonuçlarım sende var, değil mi? Başka ne istiyorsun ki?”

“İdeal olarak, tam teçhizatlı bir hastane laboratuvarı ve nöroloji dalında bir diploma.”

“Saçmalık. Kendin söylemedin mi, MS bugünlerde pek endişelenecek bir şey değil diye?”

“Tedaviye yanıt vermezse durum değişir.”

“Hayır, ben—” Tartışmak istiyordu. Ancak feci şekilde de yorulmuştu. Bitkinlik, kötüye gidiyor olduğunun başka bir belirtisi olabilirdi. Gerçi E.D.’nin ziyaretinden önceki haftalar kendini fena hırpalamıştı. “Seninle bir anlaşma yapacağım. Gizli bir şekilde görüşme ayarlayabilir ve bunu Perihelyon kayıtlarına geçirmezsen, bir uzmanla görüşürüm. İş görür bir hale gelmem lazım. Hem de yarın

iş görür bir hale gelmem lazım. Yardım olmadan yürüyecek ve altıma işemeyecek kadar iş görür olmam lazım. Şu bahsettiğin ilaç karışımı hızlı etki gösteriyor mu peki?”

“Genelde. Ancak elimizde nörolojik bir tetkik olmadan–”

“Tyler, söylemem gereken bir şey var. Bana yaptığın şeyler için sana minnettarım ama ihtiyacım olursa benimle daha işbirlikçi olabilecek bir doktor alabilirim. Tedaviyi şimdi uygula ve ben de bir uzmana gözükeceğimi. Doğru olan şeyin ne olduğunu düşünüyorsan onu yapacağım. Fakat yarın işe, sıkıma sonda takılmış bir halde ve tekerlekli sandalyede gideceğimi düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun.”

“Sana bir şeyler yazsam bile, Jase, bir gecede düzelecek halin yok. Birkaç gününü alır.”

“Birkaç gün ayırabilirim.” Bunu biraz düşündü. “Tamam,” dedi sonunda. “İlaçları istiyorum. Ayrıca beni buradan göze çarpmadan çıkarmanı da istiyorum. Bunları yaparsan, bundan sonra kendimi senin ellerine bırakacağım. Tartışmasız.”

“Doktorlar pazarlık yapmaz, Jase.”

“İşine gelirse, Hipokrat.”

o o o

Eczanemizde bütün ilaçlar olmadığı için ona tüm kokteyli veremedim ama ona en azından sonraki birkaç gün için mesanesinin kontrolünü elinde tutabilmesi ve yardım almadan yürüebilmesi için bir santral sinir sistemi stimulanı verdim. İşin olumsuz tarafı ise sinirli, düşmanca bir ruh hali içinde –ya da bana söylediklerine göre kokain partisinin sonundaki düşüşte gibi– olmasıydı. İlaç tansiyonunu artırdı ve gözlerinin altında kara torbalar çıkmasına sebep oldu.

Çalışanların çoğu gidene kadar bekledik. Yerleşkede sadece gece vardiyası olanlar kalmıştı. Jason sert ama makul bir şekilde yürüdü; ön masayı geçip otoparka kadar gitti, eve geç dönmekte olan birkaç meslektaşına da dostane bir şekilde el salladı ve arabamın ön koltuğuna çöktü. Onu eve götürdüm.

Kiralık evimi birkaç kez görmüş olsa da, ben onun evini hiç görmemiştim. Perihelyon’daki statüsünü yansıtan bir şey beklemiştim. Gecelerini geçirdiği ev, (orada başka bir şey yapmadığı çok belliydi) çok az okyanus manzarası gören mütevazı bir daireydi. İçeriye bir koltuk, bir televizyon, bir masa, birkaç kitaplık ve geniş bantlı internet bağlantısıyla döşemişti. Masasının üzerine bantlamış olduğu,

üzerinde DÖNÜ yazılı bir noktayla ayrılan ve güneşin doğuşundan başlayıp yanarak beyaz cüceye dönüşmesine kadar güneş sisteminin lineer tarihini gösteren, insan tarihine ait el çizimi bir haritayı saymazsak duvarlar sadeydi. Kitaplıklar ise bültenler ve akademik metinlerle doluydu. Tam olarak üç tane fotoğrafla da döşenmişti. E.D. Lawton'ın, Carol Lawton'ın ve Diane'in mütevazı bir görüntüsünü yakalamış (yıllar önce çekilmiş olsa gerek) fotoğrafları vardı.

Jase koltuğa uzandı. Kendi içinde bir ikilem yaratıyordu; vücudu dinleniyorken, gözleri ilaç kaynaklı bir aşırı uyarılmışlıkla parlıyordu. Küçük, birleşik mutfağa gittim ve Jason konuşurken yumurta kırdım (ikimiz de kahvaltıdan beri bir şey yememiştik). Sonra biraz daha konuştu. Sonra biraz daha. "Elbette," dedi bir yerde, "Gereğinden çok konuştuğumu biliyorum; bunun farkındayım. Ancak hiç uyuyasım yok. Bu geçiyor mu?"

"Uzun süre bu ilaç karışımını alırsan, evet, uyarıcının görülen etkisi kaybolur." O koltukta uzanırken, bir tabak da ona götürdüm.

"Çok hızlandırıcı. Şu insanların finallerden önce sabahladıkları gecelerde aldığı haplara benziyor. Fakat fiziksel olarak rahatlatıcı. Bir binanın üzerine yansıtılmış bir neon ışığı gibiyim. Tamamen aydınlanmış durumdayım ama aynı zamanda içten içe boş olduğumu hissediyorum. Yumurtalar. Yumurtalar güzel olmuş. Teşekkür ederim." Tabagı bir kenara koydu; anca bir kaşık yemişti.

Masaya oturdum ve karşımda duran Dönü haritasına baktım. İnsan soyunun ve kaderinin böylesine iç karartıcı bir tablosuyla nasıl yaşanır, onu düşünmeye başladım. İnsan türü, basit bir yıldızın yaşamındaki sonu belli olan bir olay haline getirilmişti. Keçeli kalemle, basit bir kahverengi paket kâğıdının üzerine çizmişti.

Jason bakışlarımı yakaladı. "Açıkçası," dedi, "bizden *bir şey* yapmamızı bekliyorlar..."

"Kimler?"

"Varsayımsallar. Onlara böyle dememiz gerekiyorsa. Bence gerekiyor da. Herkesin demesi gerekiyor. Bizden bir şey bekliyorlar. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir hediye, bir sinyal, makul bir fedakârlık."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunun çok özgün bir gözlem olduğunu söyleyemeyeceğim. Dönü bariyeri neden uydu gibi insan yapımı şeylere geçirgen de meteorlara veya Brownlee partiküllerine değil? Açıkçası bu bir bariyer değil; bu hiç doğru bir tanım olmadı." Uyarıcının etkisinde olan Jase özellikle *açıkçası* kelimesini kullanmaya bayılıyordu. "Açıkçası," dedi, "bu seçici bir filtre. Dünya'ya ulaşan enerjiyi filtrelediğini bili-

yoruz. Yani, Varsayımsallar bizi ya da en azından dünya ekolojisini sağlam ve canlı tutmak istiyor peki ama neden uzaya erişmemize bir şey demiyorlar? Hem de Dönü'yle alakalı bulabildiğimiz tek şey olan iki yapıya nükleer saldırı gerçekleştirdikten sonra bile. *Bekledikleri şey ne, Ty? Ödül ne?*”

“Belki de bir ödül değildir. Belki de bu bir fidyedir. Paranızı ödeyin, biz de sizi rahat bırakalım türünden.”

Kafasını salladı. “Bizi rahat bırakmaları için artık çok geç. Artık onlara muhtacız. Ayrıca hâlâ onların yardımsever veya en azından iyi niyetli oldukları ihtimalini göz ardı edemeyiz. Hadi hiç gelmediklerini düşünelim. Gelecekte bizi ne bekliyordu? Bir sürü insan yaşanabilir bir uygarlık olarak son yüzyılımızı yaşadığımızı düşünüyordu; hatta belki tür olarak. Küresel ısınma, nüfus yoğunluğu, denizlerin yok oluşu, elverişli toprakların kaybı, hastalıkların çoğalması, nükleer veya biyolojik savaş tehditleri...”

“Kendi kendimizi yok edebildik ama en azından bu kendi hatamız olurdu.”

“Olur muydu acaba? Tam olarak *kimin* suçu olurdu? Senin mi? Benim mi? Hayır. Birkaç milyar insanın nispeten zararsız seçimleri yüzünden olurdu; çocuk yapmak gibi, işe arabayla gitmek gibi, işlerini elinde tutmak gibi, kısa vadeli problemlerin çözümüne öncelik tanımak gibi seçimler. En önemsiz hareketlerin bile bir türün ölümüne yol açabildiği bir noktaya ulaştığı zaman, yani açıkçası, açıkçası, çok kritik bir durumdasın demektir. Bu farklı bir tür dönüşü olmayan nokta.”

“Peki güneş tarafından yutulup gitmek daha mı iyi?”

“Henüz böyle bir şey olmadı. Ayrıca yanıp yok olan ilk yıldız da biz olmayız. Galaksi belki de daha önce yaşanabilir gezegenlere ev sahipliği yapmış küçük cüce yıldızlarıyla dolup taşmış durumda. Hiç *bunlara* ne olduğunu düşündün mü?”

“Pek değil.”

Sade ve parke zeminin üzerinde, aile fotoğraflarının olduğu kitaplığa doğru yürüdüm. Kameraya doğru gülümseyen E.D. burada duruyordu; öyle bir adam ki gülümsemesi hiç ikna edici değildi. Fiziksel olarak Jason'ı andırışı göze çarpıyordu. (Jase buna “açıkçası” göze çarpıyordu derdi.) Benzer makine ama ruhu farklı.

“Yaşam, bir yıldız felaketini nasıl atlatabilir? Açıkçası bu “yaşamın” ne olduğuna bağlı. Organik yaşamdan mı veya herhangi bir tür genel otokatalitik bir geri besleme döngüsünden mi bahsediyoruz? Varsayımsallar organik mi? Zaten bu başlı başına ilginç bir soru...”

“Biraz uyumayı denesen gerçekten iyi olacak.” Saat gece yarısını geçmişti. Anlamını bilmediğim sözcükler kullanıyordu. Carol’ın fotoğrafını aldım. Buradaki benzerlik hemen göze çarpmıyordu. Fotoğrafçı, Carol’ı iyi bir gününde yakalamıştı; gözleri açıktı, yarıya inmemişti ve gülümsemesi kin dolu olsa da (ince dudaklarını kaldırırsan zor görülüyordu) tamamen sahte değildi.

“Güneşi bir maden olarak kullanıyor olabilirler,” dedi Jason. Hâlâ Varsayımşallar’dan bahsediyordu. “Güneş patlamalarında bunu işaret eden veriler topladık. Açıkçası Dünya’ya yaptıkları şey büyük miktarda kullanılabilir enerji gerektiriyor. Gezegen boyutunda bir kütleyi, mutlak sıfır noktasına yakın bir sıcaklıkta dondurmayla aynı şey bu. E o zaman güç kaynağını nereden alıyorlar? Büyük ihtimalle güneşten. Ayrıca Dönü geldiğinden beri güneş patlamalarında bir azalma kaydettik. Bir güç ya da bir faaliyet, bir şey, yüksek enerji partiküllerini heliyosfere ulaşmadan sızdırıyor olabilir. Güneşi maden yapmışlar, Tyler! Bu neredeyse, en az Dönü’nün kendisi kadar büyüleyici, teknolojiye bağlı bir kibir eylemi.”

Diane’in çerçevelemiş fotoğrafını aldım. Fotoğraf, Simon Townsend ile evlenmesinden önce çekilmişti. Karede kendine özgü, belirli bir kaygı taşıyordu. Sanki gözlerini kafa karıştırıcı bir düşünceye daldığı için kısmıştı. Güzel olmak için hiçbir çaba göstermesine gerek yoktu ama pek de rahat gözüküyordu. Tümüyle bir zarafet oluşturunuyordu ama aynı zamanda biraz dengeden çıkmış gibiydi.

Onun hakkında o kadar çok hatıram vardı ki... Ancak bütün bu anılar geride kalmıştı, neredeyse Dönü ivmesindeki bir hızla geçmişin içinde kaybolmuştu. Jason beni çerçeveyi tutarken gördü ve çok şükür bir kaç saniyelğine sessizliğini korudu. Sonra, “Tyler, bu takıntı gerçekten sana yakışmıyor.”

“Takıntının yanından bile geçmiyorum, Jase.”

“Neden? Onu kafanda *bitirdiğin* için mi yoksa ondan *korktuğun* için mi? Ancak ona da aynı soruyu sorabilirim. Tabii zahmet edip ararsa. Simon, ona taktığı tasmayı kısa tutuyor. YK günlerini özlediğini düşünüyorum; hareketin, çıplak Üniteryenler ve Protestan hippilerle kaydandığı zamanları. Dindarlığının bedeli şimdi daha meşakkatli.” Ayrıca, “Arada sırada Carol’la konuşuyor,” diye de ekledi.

“Mutlu mu en azından?”

“Diane, bağnazların arasında. Kendisi de onlardan biri olmuş olabilir. Mutluluk onun için bir seçenek değil.”

“Tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Kendi seçtiği yaşamı sürdürdüğünü düşünüyorum. Başka seçenekleri vardı. Mesela *seninle* evlenebilirdi, Ty, şu kafasındaki saçma fantezi olmasa—”

“Ne fantezisi?”

“E.D.’nin, senin de baban olduğu ve onun da seni biyolojik kardeş olarak gördüğü fantezi.”

Kitaplıktan hızlıca çekildim ve fotoğrafları yere devirdim.

“Bu çok saçma.”

“Saçmalık olduğu aşikâr. Ancak üniversiteye gidene kadar bu düşünmeden tamamen kurtulduğunu düşünmüyorum.”

“Nasıl olur da böyle bir şeyi—”

“Bu bir fanteziydi, bir teori değil. Bir düşün. Diane ve E.D. arasında pek bir şefkat bağı yoktu. Onu görmezden geldiğini düşünüyordu. Bir bakıma haklıydı da. E.D. kız çocuğu olsun istemiyordu; bir vârisi olsun istiyordu, erkek bir vârisi. Beklentilerini yüksek tutmuştu, ben de bunları karşılayabildim. Diane, E.D. için bir dikkat dağınıklığıydı. Carol’dan onu büyütmesini bekledi ve Carol...” Omuz silkti. “Carol bu iş için uygun değildi.”

“Yani kendi kendine bu hikâyeyi mi uydurdu?”

“Bunu bir çıkarım olarak görüyordu. E.D.’nin neden seni ve anneni arazinin içinde tuttuğuna da bir açıklama getiriyordu. Carol’ın sürekli mutsuz olmasına da bir açıklama getiriyordu. Esasen kendini iyi hissetmesine de neden oluyordu. Annen, Diane’e karşı Carol’dan çok daha kibar ve ilgiliydi. Dupree ailesiyle bir kan bağı olduğu düşüncesini sevmişti.”

Jason’a baktım. Yüzü solgundu, göz bebekleri büyümüştü, gözlerini de uzaklara dikmişti ve pencereye bakıyordu. Kendime onun bir hastam olduğunu ve güçlü bir ilaca, tahmin edilebilir psikolojik tepkiler verdiğini ve bunun sadece birkaç saat önce idrarını tutamadığı için ağlayan adamla aynı kişi olduğunu hatırlattım. “Gerçekten gitmem gerekiyor, Jason,” dedim.

“Bunlar seni neden böyle şaşırttı ki? Büyümenin acısız olacağını mı düşünüyordun?” Sonra ansızın, ben daha cevap veremeden kafasını çevirdi ve o akşam ilk defa gözlerime baktı. “Aman Tanrım. Çok kötü bir davranış içerisinde olduğumdan şüphe etmeye başladım.”

“İlaç—” dedim.

“Bir canavar gibi davranmama sebep oluyor. Tyler, üzgünüm.”

“Bu gece uyuduktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Ancak

Perihelyon'a birkaç gün için gitmemen lazım."

"Gitmeyeceğim. Yarın uğrar mısın?"

"Evet."

"Teşekkür ederim," dedi.

Cevap vermeden gittim.

GÖK BAHÇECİLİĞİ

O KIŞ, füze montaj kulelerinin kışıydı.

Yeni fırlatma rampaları sadece Canaveral'da değil, Güneybatı çöpleri boyunca, güney Fransa'da ve ekvatorial Afrika'da, Çin'in Jiuquan ve Xichang şehirlerinde, Rusya'nın da Baikonur ve Svobodnyy şehirlerinde yükselmişti. Bu montaj kuleleri Mars'a gönderilecek tohumlar için yapıliyordu; daha büyük montaj kuleleri de Büyük Yığın denilen yükler için yapılmıştı. Devasa itici montajlamaları da gezegen kabataslak terraform edilebilirse, yaşanılabilirlik seviyesi asgari düzeye gelmiş olan Mars'a gidecek gönüllü insanları taşıyacaktı. Montaj kuleleri o kış; gür, yemyeşil, köklerini betona salmış ve federal para rezervuarları ile sulanan, demirden ve çelikten ormanlar gibi büyümüşü.

İlk tohumları taşıyan roketler, kendilerini destekleme amacıyla kurulmuş fırlatma tesislerinden daha az göz alıcıydı. Eski Titan'dan ve Delta kalıplarıyla, montaj hatlarında topluca üretilmiş iticilerden oluşuyorlardı; bir gramı veya bir mikroçipi bile olmaları gerekenden daha karışık bir halde değildi. Kış, ilkbahara dönüşürken platformların sayısında korkunç bir yükselme olmuştu. Bir nevi kavak ağacına benzeyen bu uzay gemileri, uzak ve steril topraklara duran yaşamı taşımak için hazır bekleyeceklerdi.

Ayrıca bir bakıma güneş sisteminin genelinde de ilkbahardı ya da gitmemekte ısrarcı davranan bir pastırma yazı vardı. Güneşin helyum özü azaldıkça, güneş sisteminin yaşanılabilir alanı dışarıya doğru yayılıyordu ve Mars'ı kuşatmaya başlıyordu ki eninde sonunda Jüpiter'e ait bir uydu olan Ganymede'yi de kapsayacaktı. Bu uydu sonraki aşamalardan terraform edilecek potansiyel hedeflerden biriydi. Mars'taki muazzam miktarlarda olan donmuş CO2 ve su buzu

milyonlarca sıcak geçen yazın etkisiyle süblimleşmeye başlamıştı. Dönü'nün başlangıcında, Mars'ın, toprak seviyesindeki atmosferik basıncı yaklaşık olarak sekiz milibardı; Everest Dağı'nın üç kilometre yüksekliğindeki hava kadar yoğunluğu azdı. Şimdi insan müdahalesi olmadan bile gazlı karbondioksitlere bürünmüş, kuzey kutbundaki bir dağın tepesinde görülen bir iklimin dengi olmayı başarmıştı. Mars standartları bakımından yumuşak ve ılıktı.

Ancak süreci ileri götürmeye niyetliydik. Gezegenin havasını oksijenle doldurmaya, ovaları yeşertmeye, yeraltında periyodik olarak eriyen buzun, buhar gayzeri veya toksik çamur bulamaçları oluşturduğu yerlerde gölet oluşturmaya niyetliydik.

Montaj kulelerinin olduğu kış, tehlikeli bir şekilde her şeyi toz-pembe görüyorduk.

o o o

İlk tohumların planlı fırlatımlarından hemen önce, mart ayının üçüncü gününde, Carol Lawton beni evden aradı ve annemin ağır bir felç geçirdiğini, hayatta kalmasının pek olası olmadığını söyledi.

Yerel bir doktoru Perihelyon'daki işlere yerime bakması için ayarladım ve Orlando'ya gidip sabah Washington'a uçan ilk uçaktan yer ayırttım.

Reagan Uluslararası Havaalanı'nda beni karşılayan Carol oldu; ayık görünüyordu. Kollarını açtı ve sarıldık. Bu kadın, yanlarında yaşadığım yıllarda bana şaşkın bir şekilde kayıtsız kalmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Sonra geri çekilerek titreyen ellerini omuzlarıma koydu. "Çok üzgünüm, Tyler."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Güçlükle dayanıyor. Dışarıda bizi bekleyen bir araba var. Arabada konuşabiliriz."

Onu araca kadar takip ettim; E.D.'nin bizzat tayin ettiği bir araç olmalıydı, üzerinde federal yapıştırıcılar olan siyah bir limuzindi. Şoför, eşyalarımı bagaja koyarken pek konuşmadı, teşekkür ettiğimde de başını yana eğdi ve lüks yolcu bölmesinden ayrı bir yerde duran şoför koltuğuna özenli bir şekilde geçti. Biz bir şey söylemeden, George Washington Üniversite Hastanesi'ne doğru yola koyuldu.

Carol hatırladığımdan daha sıksıkaydı; deri döşemenin içinde kuş gibi kalıyordu. Küçük çantasından pamuk mendilini çıkardı ve hafifçe gözlerine dokundurdu. "Bu saçma ağlamaların bir sonu yok," dedi. "Dün lenslerimi kaybettim. İnanır mısın? Dün ağlamaktan ne-

reye gittiler anlayamadım. İnsanların, değerini bilemediği bazı şeyler oluyor. Benim değerini bilemediğim şey annenin evde olması, işleri çekip çevirmesi ya da yakında bir yerlerde, bahçede olduğunu bilmektir. Eskiden geceleri –şaşırmış olmasan gerek, deliksiz uyuyamıyorum– dünyanın kırılğan olduğu hissiyle kalkar ve çuvallardım. Dibe vururdum. Vurmaya da sonsuza kadar devam ederdim. Ardından Küçük Ev’de deliksiz uykuda olan anneni düşünürdüm; deliksiz bir şekilde uyuyan. Mahkeme salonunda sunulan bir kanıt gibiydi. Birinci kanıt, Belinda Dupree, vicdanen rahat olma şüphesi var. Evi ayakta tutan şey annendi, Tyler. Sen bilsen de bilmesen de...”

Galiba biliyordum. Aslında tek bir ev vardı fakat çocukken iki ev ve arasındaki ayrımı görebiliyordum. Benim evim mütevazıydı ama sakindi; Büyük Ev’de oyuncaklar daha pahalıydı ve tartışmalar daha ateşliydi.

E.D.’nin hastaneye gidip gitmediğini sordum.

“E.D. mi? Hayır. Kendisi meşgul. Görünen o ki, Mars’a uzay gemisi göndermek, şehir merkezinde birçok büyük yemeğe katılmayı gerektiriyor. Jason’ın Florida’da kalmasını sağlayan şey de bu ama Jason işin pratik yönüyle ilgileniyor diye düşünüyorum, tabii işin öyle bir tarafı varsa. E.D. daha çok bir sahne sihirbazı; bir sürü şapkadan para çıkartıyor. Ancak E.D.’nin cenazeye geleceğinden eminim.” Geri çekildim ve bana özür dilercesine baktı. “Şartlar elverirse. Ama doktorların dediğine göre–”

“İyileşmesi beklenmiyor.”

“Ölüyor. Evet, doktor doktora konuşacak olursak. Hatırlıyor musun, Tyler? Bir zamanlar ben de işimi yapıyordum. Böyle bir şeye gücüm yettiği zamanlar. Şimdi sen de kendi işini görebilen bir doktorsun. Tanrım.”

Açık sözlü olmasını takdir ettim. Belki bu aniden ayılmasından ötürüdür. İşte, son yirmi senedir kaçtığı pasparlak dünya karşısında ve tam da hatırladığı kadar berbat durumda.

George Washington Üniversitesi Hastanesi’ne vardık. Carol, yaşam destek ünitesinin olduğu kattaki sağlık personeline kendini önceden tanıtmıştı ve doğrudan annemin odasına geçtik. Carol kapıda tereddüt yaşayınca, “İçeri gelecek misiniz?” diye sordum.

“Ben mi? Hayır, sanmıyorum. Şimdiden birkaç kez veda ettim bile. Havanın dezenfektan kokmadığı bir yerde olmaya ihtiyacım var. Otoparkta olacağım, sedye taşıyanlarla sigara içeceğim. Sen de oraya gelirsin, olur mu?”

“Olur,” dedim.

Annem odasında bilinçsiz bir şekilde yatıyordu; yaşam destek cihazına gömülmüştü. Göğüs kafesi dolup boşaldıkça hışıldayan bir makine, nefesini düzenliyordu. Saçı hatırladığımdan daha beyazdı. Yanağını sıktım ama cevap vermedi. Ahmakça doktorluk içgüdümle, göz kapaklarını kaldırdım; herhalde göz bebeklerinde büyüme var mı yok mu diye kontrol ediyordum. Ancak geçirdiği felçten sonra gözlerine kan çıkmıştı. İçi kan ile dolmuş bir kiraz domates kadar kırmızıydı.

o o o

Carol ile birlikte hastaneden ayrıldım ve kendime bir şeyler hazırlayacağımı söyleyip akşam yemeği teklifini reddettim. “Eminim annenin evindeki mutfakta bir şeyler vardır. Ama Büyük Ev’de kalmak istersen çok memnun olurum. Gerçi annen işlerin başında olmadığı için biraz dağınık. Eminim kalabileceğin bir misafir odası buluruz.”

Teşekkür ettim ve bahçenin diğer tarafında kalmayı yeğlediğimi söyledim.

“Fikrini değiştirirsen haberim olsun.” Çakıllarla dolu girişten Küçük Ev’e baktı; sanki yıllardır ilk defa net bir şekilde görüyordu. “Hâlâ anahtarın var mı?”

“Hâlâ var,” dedim.

“Peki, o zaman. Seni yalnız bırakayım. Durumda bir değişiklik olursa, hastanede ikimizin numarası da var.” Carol tekrar bana sarıldı ve verandanın basamaklarını çıktı. Pek bir hevesle değil de kararlılıkla çıktı. Görünüşe bakılırsa gereğinden fazla içkisinden uzak kalmıştı.

Annemin evine girdim. Benden çok onun evi diye düşündüm; gerçi benim varlığımın da evden silindiği söylenemezdi. Üniversite için evden ayrıldığımda, küçük odamı da boşaltıp benim için önemli olan ne varsa paketlemiştim ama annem yatağı odada tutmuş ve boşlukları (çam raflarını, pencere eşiklerini) saksıya koyduğu çiçeklerle doldurmuştu. Yokluğunda da hemencecik solmuşlardı; onları suladım. Evin geri kalanı eşit şekilde topluydu. Diane bir keresinde annemin evi idare etmesini “lineer” olarak tanımlamıştı. Böyle diyerek sanırım obsesif değil düzenli olduğunu söylemek istemişti. Oturma odasında, mutfakta şöyle bir gezindim ve annemin odasına göz attım. Her şey yerli yerinde değildi ama her şeyin de bir yeri vardı.

Akşam vakti geldiğinde perdeleri kapadım ve evde bulunan her odanın ışığını yaktım; ölüme kafa tutar gibi annemin herhangi bir zaman uygun görmüş olduğundan daha fazla ışık açtı. Carol, ara-

mızdaki kış mevsiminin süslediği kahverengi bölmenin karşısından fark etmiş midir acaba? Gördüyse de, rahatlamış mıdır yoksa telaşlanmış mıdır?

E.D. dokuz gibi eve geldi ve kapımı çalıp bana sempati gösterecek kadar kibar davrandı. Giriş kapısının ışığı altında huzursuz görünüyordu. Özel dikim takım elbisesi darmadağın olmuştu. Akşam soğukunda nefesi, dumana dönüşüyordu. Bilinçsizce ellerine, göğsüne ve kalçasına dokundu; sanki bir şey unutmuştu ya da sadece elleriyle ne yapacağını bilememişti. “Üzgünüm, Tyler,” dedi.

Dilediği başsağlığı mide bulandırıcı şekilde vakitsizdi, sanki annemin ölümü sadece engellenemez bir şey değil de aynı zamanda var olan bir gerçektir. Onu çoktan hayatından çıkarmıştı ama hâlâ nefes alıyordu, en azından kilometrelerce uzakta olan George Washington’daki odasında yalnız başına oksijeni işliyor diye düşündüm. “Söyledikleriniz için teşekkür ederim, Bay Lawton.”

“Hadi ama Tyler bana E.D. de; herkes öyle diyor. Jason’ın dediğine göre Perihelyon, Florida’da iyi iş çıkarıyormuşsun.”

“Hastalarım memnun gözüküyor.”

“Harika. Ne kadar küçük olursa olsun fark etmez, her katkının bir değeri var. Bak, seni buraya Carol mı koydu? İstersen, hazır bekleyen bir misafir odamız var.”

“Burada rahatım yerinde.”

“Pekâlâ. Anlıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa kapımız açık, tamam mı?”

Kışın kahverengi halini alan bahçeden tekrar geri döndü. Jason’ın dehası hem basında hem de Lawton ailesinde fazlaca yer almıştı ama kendime E.D.’nin de bu nama erişebileceğini hatırlattım. Mühendislik diplomasını ve iş için olan yeteneğini büyük bir kurumsal işletmeye dönüştürmüştü. Americom ve AT&T, Dönü’ye şaşkına dönmüş bir geyik gibi bakarken, onlara aerostatlara elverişli telekom bant genişliği satmıştı. Onda olmayan şey Jason’ın zekâsı değildi; Jason’ın pratikliği ve fiziksel evrene dair sahip olduğu uçsuz bucaksız merakıydı ve belki de bir tutam da Jason’ın insanlığıydı.

Ardından yine yalnız kalmıştım; hem evdeydim hem de değildim. Koltuğa oturdum ve bir süre için bu odanın ne kadar da az değiştiğine şaşırdım kaldım. Er ya da geç evdeki eşyaları atmam gerektiği aklıma geldi. Kendimi bunu yaparken hayal edemiyordum. Başka bir gezegene yaşam işlemekten daha zor ve daha abes bir işti bu. Belki de televizyonun yanında duran etajerin üst rafındaki boşluğu fark edip bu yok etme eylemine kafa yordüğüm içindi.

Fark etmemin nedeni (bildiğime göre), orada yaşadığım yıllar boyu sadece üstünkörü bir şekilde tozunun alındığıydı. Üst raf, annemin hayatındaki çatı katıydı. Gözlerimi kapatıp hayal edersem rafta duran şeyleri sırasıyla ezbere söyleyebilirdim: Annemin lise yıllıkları (Bingham'daki Martell Ortaokulu, Maine, 1975, '76, '77, '78); Berkeley yıllığı, 1982; açık yeşil bir Buda kitap tutucusu; plastik çerçevede dik duran diploması; doğum belgesini, pasaportunu ve vergi dokümanlarını koyduğu akordeon dosya ve başka bir yeşil Buda ile tutulmuş üç tane yırtık pırtık New Balance ayakkabı kutusu; üzerlerinde de HATIRALAR (OKUL), HATIRALAR (MARCUS) ve IVIR ZIVIR etiketleri vardı.

Ancak bu gece ikinci, açık yeşil Buda eğri duruyordu ve üzerinde HATIRALAR (OKUL) yazan kutu yoktu. Kendisi indirmiştir diye düşündüm ama evde de hiçbir yerde görünmüyordu. Benim yanımdayken, sadece IVIR ZIVIR yazan kutuyu düzenli bir şekilde açardı. Kutunun içerisi konser programları ve bilet koçanları, ince gazete küpürleri (kendi annesi ve babasının ölüm ilanları dâhil), Yeni İskoçya'daki balayından getirdiği *Bluenose** şeklindeki yaka rozeti hatırası, gittiği restoran ve otellerden aldığı kibrit kutuları, taklit mücevherler, bir vaftiz belgesi, hatta parafinli kâğıdın içine koyup bir saç tokasıyla korumaya aldığı bebekliğimden kalma bir saç lülesiyle dolup taşmıştı.

Üzerinde HATIRALAR (MARCUS) yazan diğer kutuyu indirdim. Babama özel olarak hiç ilgi duymadım. Annem de ondan arada sırada bahsederdi. Üstünkörü konuşurdu. (Yakışıklı adam, mühendis, jazz koleksiyoncusu, E.D.'nin üniversitedeki en yakın arkadaşı, sıkı bir içkici. Milpitas'daki bir elektronik tedarikçisinden eve dönerken hızlı otomobillere olan düşkünlüğünün kurbanı olmuş.) Ayakkabı kutusunun içinde bir yığın parşömen mektup vardı. Kısa ve titiz bu el yazısı babamın olmalıydı. Mektuplar, annemin kızlık adı olan Belinda Sutton adına ve Berkeley'de çıkaramadığım bir adrese yollanmıştı.

Zarflardan bir tanesini çıkarıp açtım. İçindeki katlanmış sarı kâğıdı da çıkarıp açtım.

Kâğıt çizgisizdi ama el yazısı, kâğıdı küçük ve düzgün satırlara ayırıyordu. *Sevgili Bel*, diye başlıyordu. Sonra şöyle devam ediyordu: *Dün gece telefonda her şeyi söylediğimi sanıyordum. Ancak seni düşünmeden edemiyorum. Bunu yazmak sanki seni bana bir nebze olsun yakınlaştırıyor. İstedğim kadar yakın olamasa da... Geçen ağustosta*

* Kanada'nın Yeni İskoçya eyaletinde bulunan ünlü bir yarış uskunası. -yhn

*olduğumuz kadar yakın olmasa da... Bu hatıramı senin yanında yata-
madığım her gece, bir kaset gibi oynatıyorum.*

Dahası da vardı. Okumadım. Mektubu katlayıp ait olduğu sarı zarfa yerleştirdim ve kutuyu kapattım. Sonra da ait olduğu yere koydum.

o o o

Sabah kapımı biri çaldı. Kapıyı muhtemelen Carol'dır veya Büyük Ev'den gelen bir yazmandır diye açtım.

Ancak gelen Carol değildi. Diane gelmişti. Üzerinde gece mavisi uzun bir etek ve uzun yakalı bir bluz vardı. Kollarını göğsünün altında kenetlemişti. Bana baktı. Gözleri parlıyordu. "Üzgünüm," dedi. "Duyar duymaz geldim."

Ancak artık çok geçti. On dakika önce hastaneden aramışlardı. Belinda Dupree tekrar bilinci yerine gelmeden ölmüştü.

o o o

Anma töreninde E.D. kısa ve rahatsız bir konuşma yaptı. Kayda değer hiçbir şey söylemedi. Sonra ben konuştum, Diane de konuştu. Carol da konuşmaya niyetliydi ancak kürsüye çıkmak için çok sarhoştu ve ağlamaklıydı.

En duygulandırıcı konuşmayı Diane yaptı. Ahenkli ve gönüldeydi. Sanki bahçenin diğer ucunda olan daha zengin, nazik bir ülkeden ihraç edilen hediyelermiş gibi annemin yaptığı iyilikleri listeledi. Minnet duydum. Anma törenindeki diğer her şey bunun yanında ruhsuz kalmıştı. Kalabalığın içinden, öğüt vermek ve kısmen gerçek olan şeylerden bahsetmek için çıkan kısmen tanıdık yüzler vardı. Onlara teşekkür edip gülümsedim. Teşekkür ettim. Gülümsedim. Ta ki mezarlığa yürümemiz gereken vakit gelene kadar.

o o o

Akşam, Büyük Ev'de bir merasim vardı. Cenazeden sonra bir resepsiyon kuruldu ve E.D.'nin iş arkadaşları başsağlığı diledi. Hiçbirini tanıımıyordum ama bazıları babamı tanıyordu. Bir de Büyük Ev'de çalışan personeller baş sağlığı diledi. Onların duyduğu üzüntü daha sahici ve taşıması zordu.

İlcecek servisi yapan personeller kalabalığın içinden ellerindeki gümüş servis tabaklarının üzerinde şarap bardaklarıyla geçiyordu.

Haddimden fazla içmiştim ki o anda Diane beni başka bir “başınız sağ olsun” turundan çekip çıkardı. O da ziyaretçilerin arasında süzülüyordu. “Hava almaya ihtiyacın var,” dedi.

“Dışarısı soğuk.”

“İçmeye devam edersen huysuzlaşacaksın ki buna başlamışsın bile. Hadi ,Ty. Sadece birkaç dakikalığına.”

Dışarıya çıkıp bahçeye geçtik. Kış ortasındaki kahverengi bahçeye. Neredeyse yirmi sene önce Dönü’nün ilk anlarına tanıklık ettiğimiz aynı bahçeye. Büyük Ev’in çevresinde dolaştık. Sert mart rüzgârına rağmen sahiden dolandık. Her korunaklı ve gölgede kalmış alanda hâlâ kar taneleri görülebiliyordu.

Belli başlı şeyleri konuşmayı zaten bitirmiştik. Notlarımızı karşılaştırdık. Ben kariyerimden, Florida’ya taşınmamdan, Perihelyon’daki işimden bahsetmiştim. O da Simon’la geçen yıllarından, YK’dan kurtulup daha hafif bir Ortodoks anlayışını benimsemesinden, Taşınma’yı züht ve feragatla karşılamasından bahsetti. (“Et yemiyoruz,” diye içini döktü. “Suni elyaf giymiyoruz.”) Onun yanında çakırkeyif bir şekilde yürürken, beni iğrenç ve itici buluyor mudur acaba diye düşündüm. Acaba nefesimdeki jambonlu, peynirli aperatiflerin kokusunu alıyor mudur? Acaba giydiğim poli ceketini fark etmiş midir? Pek değişmemişti ama eskiden olduğundan daha inceydi. Belki de olması gerekenden de inceydi. Çene hatları uzun ve sıkı yakasının içinde sert gözüküyordu.

Beni ayıltmaya çalıştığı için ona teşekkür edebilecek kadar ayıktım.

“Benim de biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı,” dedi. “E.D.’nin davet ettiği insanlardan hiçbiri anneni kayda değer bir şekilde tanımıyordu. Bir tanesi bile. Tahsisat makbuzlarından ve yük üretim miktarlarından bahsediyorlar. Anlaşma yapıyorlar.”

“Belki de E.D., anneme olan hürmetini bu şekilde gösteriyordur. Politikanın ünlü isimleriyle, bu başsağlığı olayını keyifli bir hale getiriyordur.”

“Durumu daha kibar bir şekilde açıklayamazdın.”

“E.D. hâlâ senin sinirlerine dokunuyor.” Hem de hiç zahmete girmeden dedim içimden.

“E.D. mi? Tabii ki dokunuyor. Gerçi onu affetmek daha merhametli bir davranış olurdu, ki sen öyle yapmışa benziyorsun.”

“Onu affetmemek için çok fazla bir sebebim yok,” dedim. “O benim babam değil.”

Bir şey ima etmek istemedim. Ancak birkaç hafta önce Jason’ın söylediği şey hâlâ kulaklarımda çınliyordu. Yaptığım yorumu ince

eleyip sık dokudum. Hatta ağızımdan çıkmadan önce bir kere daha düşündüm. Söylediğimde de biraz kızarmıştım. Diane bana uzun uzun, anlamsız bir şekilde baktı. Sonra gözlerini öyle bir öfke ve utanmışlıkla açtı ki verandanın ışığından gelen loş parıltıda bile ince detaylarını görebiliyordum.

“Jason’la konuşmuşsun,” dedi soğuk bir şekilde.

“Üzgünüm—”

“Tam olarak nasıl oluyor bu? İkiniz oturup benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Tabii ki de öyle bir şey yok. O... Jason’ın söylediği her şey ilaç yüzündendi.”

Yine baltayı taşa vurdum. O da hemen atladı, “Ne ilacı?”

“Ben onun doktoruyum. Bazen ona reçete yazıyorum. Ne önemi var?”

“Ne tür bir ilaç, verdiğin sözden dönmeni sağlar, Tyler? Bunu asla sana söylemeyeceğine söz vermişti.” Hemen başka bir sonuca atladı. “Jason hasta mı? Bu yüzden mi cenazeye gelmedi?”

“Kendisi meşgul. İlk fırlatımları yapmamıza günler kaldı.”

“Ama ona bir şey için tedavi uyguluyorsun.”

“Etik olarak Jason’ın tıbbi geçmişini seninle konuşamam,” dedim. Bunu söylemenin, onun şüphelerini daha çok tetikleyeceğini de biliyordum. Aslında onun sırrını tutmak yerine, açığa vurmuştum.

“Hastalanıp bunu bize söylememek tam da onun yapacağı bir şey. O tam bir *kapalı kutu*...”

“Belki de önce sen davranmalısın. Arada bir ara.”

“Aramadığımı mı sanıyorsun? Sana öyle mi söyledi? Onu her hafta arıyordum. Ancak hep o boş, manasız tavırlarını takınıp bana anlamlı bir şey söylemeyi reddediyordu. Nasılsın, iyiyim, ne var ne yok, hiç. Benimle konuşmak istemiyor, Tyler. E.D.’nin kampında kendini ölesiye kapatmış. Ben onun için bir utanç kaynağıyım.” Duraksadı. “Tabii bu değişmediği sürece.”

“Ne değişti bilmiyorum. Belki de onu görmem lazım, yüz yüze konuşursunuz.”

“O nasıl olacak?”

Omuz silktim. “Bir hafta daha izin al. Benimle birlikte gel.”

“Meşgul olduğunu söylemiştin.”

“Fırlatmalar gerçekleşir gerçekleşmez, tek yaptığımız oturup beklemek olacak. Bizimle birlikte Canaveral’a gelebilirsin. Tarihin yazılışına tanıklık edersin.”

“Fırlatmalar nafile şeyler,” dedi. Öyle bir söyledi ki sanki bu ona öğretilmişti. “İsterdim ama bunu karşılayamam. Simon’la geçinip gidiyoruz ama zengin de değiliz. Bir Lawton ailesi değiliz.”

“Uçak masrafı benden olsun.”

“Çok cömert bir sarhoşsun.”

“Ciddiyim.”

“Teşekkür ederim ama hayır,” dedi. “Yapamam.”

“Bir düşün.”

“Ayıldığın zaman sor,” diye ekledi, verandanın basamaklarına çıkarken sarı ışık gözlerine vuruyordu. “Daha önce neye inandıysam. Jason’a her ne söylediysem—”

“Bir şey söylemek zorunda değilsin, Diane.”

“E.D.’nin senin baban olmadığını biliyorum.”

Reddettiği şeyin ilginçliği, bunu söyleyiş tarzından kaynaklanıyordu. Netti. Kararlıydı. Sanki şu an her şeyin daha çok farkındaydı. Sanki başka bir gerçeği keşfetmişti. Lawton gizemlerine giden başka bir anahtar bulmuştu.

o o o

Diane, Büyük Ev’e geri döndü. Ben de daha fazla iyi dilek kabul edemeyeceğime karar verdim ve annemin evine gittim. Ev havasız ve fazla sıcaktı.

Ertesi gün Carol annemin eşyaları toparlanmam için acele etme gerek olmadığını söyledi, ki buna “düzenlemelerde bulunmak” demişti. Küçük Ev’in bir yere gittiği yok, dedi. İster bir ay sürsün, isterse bir sene. Nasıl rahat hissediyorsam o şekilde “düzenlemelerde bulunabilirmişim.”

Rahat olmanın yanından bile geçmiyordum ya neyse, ona gösterdiği sabır için teşekkür ettim. Günün geri kalanını Orlando’ya dönüş seyahatim için toparlanarak geçirdim. Annemden kalan bir şeyi yanıma alma düşüncesi kafamda dönüp duruyordu. Kendi ayakkabı kutumda bir hatıra saklamamı isterdi. Ama ne? Hummel figürlerinden bir tanesi mi? Bana hep pahalı, zevksiz şeyler olarak gelmişlerdi. Oturma odasının duvarındaki çapraz dikişli kelebeği mi alsam ya da çerçevede duran *Nilüferler* baskısını mı?

Kendi içimde fikir çatışması yaşarken, Diane kapıda belirdi. “Teklifin hâlâ geçerli mi? Florida’ya seyahat teklifin? Ciddi miydin?”

“Tabii ki ciddi dim.”

“Çünkü Simon’la konuştum. Fikirden pek hoşnut kalmasa da

birkaç gün daha kendi başına idare edebileceğini söyledi.”

İnanılmaz düşünceli davranmış diye düşündüm.

“Yani,” dedi, “şey... dün gece içiyordun ve—”

“Saçmalama. Şimdi havayolu şirketini ararım.”

Bir sonraki günün ilk Washington-Orlando uçuşuna, Diane için bir koltuk ayırttım.

Sonra toparlanınayı bitirdim. Annemin eşyalarından da, üzerinde çentikler olan açık yeşil Buda kitap tutucularında karar kıldım.

Evin her yerine baktım. Yatakların altına bile baktım ama HATIRALAR (OKUL) yazılı kutu sanki yer yarılmış da içine girmişti.

EKOPOİESİS ENSTANTANELERİ

JASON, Cocoa Beach'te oda tutup bir gün onun da bize katılmasını beklememizi istedi. Perihelyon'da medya ile yapılan "Soru-Cevap" etkinliğinin son turundaydı. Ancak fırlatmalardan önce programını boşaltmıştı. Çünkü fırlatmaları, kendisini saçma sapan sorulara boğan CNN tayfası olmadan izlemek istiyordu.

Bunu söyleyince, "Harika," dedi Diane. "Bütün saçma sapan soruları ben sorabilirim o zaman."

Jason'ın tıbbi durumu hakkında korkularını bastırabilmişim. Hayır, öldüğü falan yoktu ve tıbbi hayatındaki herhangi geçici bir rahatsızlığın da Jason'ı ilgilendirdiğini söyledim. Kabul etti. En azından öyle gözüksü. Ancak rahatlamak için hâlâ onu görmek istiyordu. Sanki annemin ölümü, Lawton evrenindeki sağlam duran yıldızlara olan güvenini sarsmıştı.

Ben de Perihelyon kimliğimi ve Jase ile olan bağlantılarımı kullanarak, Holiday Inn'de yan yana iki süit tuttum. Süitlerin manzarası Canaveral'i karşısına alıyordu. EPA'nın* itirazları dikkate alınıp sonra bir kenara itildikten hemen sonra Mars projesi tasarlanmıştı. Projenin üzerinden çok geçmeden de bir düzine sığ su fırlatma rampası inşa edildi ve Meritt Island kıyılarına bırakıldılar. Otelden en net görebildiğimiz şey bu yapıları. Manzaranın geri kalanında; otopark, kış sahilleri ve mavi su vardı.

Onun süitindeki balkonda duruyorduk. Orlando'dan buraya geldikten sonra duş alıp üstünü değiştirmişti. Az sonra aşağıya inip lobi restoranına meydan okuyacaktık. Görebildiğimiz diğer bütün balkonlar kamera ve objektiflerle doluydu. Holiday Inn medyanın otel tercihiydi. (Simon seküler basına güvenmiyor olabilirdi ama Diane

* Birleşik Devletleri Çevre Koruma Kurumu. -yhn

birdenbire kendini seküler basına boğazına kadar batmış halde buldu.) Batan güneşi göremedik ama ışığı uzaktaki montaj kulelerini ve roketleri yakaladı. Onları bu dünyaya ait değilermiş gibi bir hale getirdi. Bir bölük devasa robot, Orta Atlantik Siperi'nde bir savaşa doğru topluca yürüyordu. Diane balkonun tırabzanlarından geride durdu. Sanki manzara ona korkutucu gelmişti. "Bu şeylerden neden bu kadar fazla var?"

"Toptan ekopoiesis," dedim.

Biraz sitemli bir şekilde güldü. "Bu Jason'ın sözcüklerinden biri mi?"

Tamamen değildi. "Ekopoiesis" 1990 yılında Robert Haynes tarafından türetilen bir kelimeydi. O zamanlar terraform etme henüz tamamen spekülatif bir bilimdi. Teknik olarak anlamı, daha önce kimsenin yaşamadığı bir yere kendiliğinden ayarlı, anaerobik biyosfer kurmaktır. Ancak kelimenin modern kullanımı Mars'ın herhangi bir bütünüyle biyolojik modifikasyonu için kullanılabilirdi. Mars'ın yeşillenmesi için iki tür gezegen mühendisliği gerekiyordu. Bunlardan bir tanesi ham terraformdu. Böylece yüzey sıcaklığı artacak ve atmosferik basınç, yaşam için makul bir seviyeye gelecekti. Diğeri de ekopoiesisti; toprağı kondisyonlamak ve havaya oksijen katmak için mikrobiyal ve bitkisel yaşam kullanılacaktı.

Dönü, bizim için işin çoğunu zaten yapmıştı. Dünya dışında güneş sistemindeki bütün gezegenler genişlemekte olan güneş tarafından önemli ölçüde ısınmıştı. Geriye kalan şey ise ekopoiesisin derin işiydi. Ancak ekopoiesise giden bir sürü olası yol vardı. Taş delen bakterilerden tut alp yosunlarına kadar, bir sürü de aday organizma vardı.

"Yani hepsini yolladığınız için toptan ekopoiesis diyorsunuz," diye bir tahminde bulundu Diane.

"Hepsini. Karşılatabildiklerimizin hepsini yolluyoruz. Çünkü hiçbir organizmanın adapte olup hayatta kalacağına dair garanti yok. Fakat bir tanesi bunu yapabilir."

"Birden fazlası da yapabilir."

"Ki öyle olması güzel olur. Ekoloji istiyoruz, monokültür değil." Aslında fırlatmalar, zamanlı ve aşamalı olacaktı. İlk dalga sadece anaerobik ve ışık özümseyen organizmaları taşıyacaktı. Bunlar, oksijen ve güneş ışığından üretilen enerjiyi istemeyen basit yaşam formlarıydı. Eğer gelişip yeterli sayıda ölürlerse, daha kompleks ekosistemleri beslemek için bir biyokütle tabakası oluşturacaklardı. Gelecek sene bir sonraki dalga gönderilecek; o da oksijenleyici organizmaları gö-

türecekti. Son insansız atışlar ise toprağı düzeltmek, buharlaşmayı ve yağmur düşümü döngüsünü düzenlemek için gönderilen ilkel bitkiler olacaktı.

“Bütün bunlar pek mümkün gözüküyor.”

“Yaşadığımız zamanda başımıza gelen şeyler de pek mümkün değil. Ancak evet; işe yarayacağı garanti değil.”

“Yaramazsa ne olur?”

Omuz silktim. “Ne kaybederiz ki?”

“Bir sürü para. Bir sürü emek.”

“Bunlar için daha iyi bir kullanım düşünemiyorum. Evet, bu bir kumar ve hayır, kesin olacak diye bir şey yok. Ancak bize potansiyel olarak geri dönecek olan şey, aldığımız riskten çok daha fazlası. Ayrıca en azından şimdiye kadar herkes için iyi oldu. Hem yurttaki moral için hem de uluslararası dayanışmayı teşvik etmek adına iyi oldu.”

“Fakat bir sürü sıradan insanı yanlış yönlendirmiş olacaksınız. Onları Dönü’nün kontrol edilebilir bir şey olduğuna veya teknolojik bir çözümle halledebileceğimiz bir şey olduğuna inandırmış olacaksınız.”

“Umut vermiş olacaksınız demek istiyorsun yani.”

“Doğru olmayan bir umut. Ayrıca başarısız olursanız da onları umutsuz bırakacaksınız.”

“Sence ne yapalım, Diane? Seccadelerimize mi çekilelim?”

“Dua etmek hiç de bir yenilgi olarak sayılmaz. Peki başarılı olursanız, bir sonraki adım insanları göndermek mi olacak?”

“Evet. Gezegeni yeşillendirebilirsek, insanları da göndereceğiz.” Çok daha zor bir teklifti bu. Etik olarak da daha komplekti. Onlu gruplar halinde adayları yollayacaktık. Ne kadar uzun olacağını bilmediğimiz bir süreci sınırlı yiyecekleriyle absürt derecede küçük bölmelerde geçireceklerdi. Aylar süren sıfır yerçekimli ortamdan sonra neredeyse ölümcül seviyedeki bir ivmeyle atmosfer frenlemesine katlanacaklardı. Ardından gezegenin yüzeyine doğru çok riskli bir iniş yaşayacaklardı. Bütün bunlar oldu diyelim. Kıt kanaat paylaştırılmış ve hayatta kalmalarını sağlayacak donanımları da paralel bir şekilde, yakınlarına düştü diyelim. İş yine bitmiş olmayacaktı. Sonra insan yaşamına ucundan kıyısından elverişli olan bir ortamda, yaşamlarını sürdürecek becerileri kazanmak zorunda kalacaklardı. Görevlerinin özeti Dünya’ya geri dönmeyip yeterli sayılarda çoğalacak kadar yaşamak, ardından çocuklarına sürdürülebilir bir yaşam tarzı bırakmaktı.

“Hangi akli başında insan bunu kabul eder ki?”

“Görsen şaşırırsın.” Çinliler, Ruslar veya diğer uluslararası gönüllüler hakkında bir şey diyemem ama Kuzey Amerika’dan çıkan, kadın ve erkeklerden oluşan uçuş adayları grubunun sıradanlığı şaşırtıcıydı. Gençlikleri, fiziksel dayanıklılıkları, rahatsızlıklara karşı katlanma ve tolere etme güçlerinden dolayı seçilmişlerdi. Sadece birkaç tanesi Hava Kuvvetleri’nde deneme pilotu olmuştu ama hepsinde Jason’ın “deneme pilotu mantalitesi” dediği özellik vardı. Muhteşem bir başarı için ciddi bir fiziksel riski göze almaya gönüllüydüler. Elbette bu insanların çoğu büyük ihtimalle ölmeye mahkûmdu. Tıpkı uzaktaki roketlere yerleştirilmiş bakterilerin çoğunun ölmeye mahkûm olduğu gibi. Makul olarak bekleyebileceğimiz en iyi sonuç, hayatta kalmayı başarmış ve göçebe dolaşan bir grubun, Valles Marineris’in* yosun tutmuş kanyonlarında dolaşırken tıpkı onlar gibi olan bir grup Rus, Danimarkalı veya Kanadalı bir grupla karşılaşması ve uygun bir Mars kuşağı yaratmalarıydı.

“Ve sen de bunu *onaylıyor* musun?”

“Kimse benim fikrimi sormadı. Ancak iyi dileklerim onlarla.”

Diane bu kadarı yeterli değil dercesine baktı ama ardından tartışmayı zorlamadı. Lobideki restorana inmek için asansörü kullandık. Servis için sıraya girdiğimizde, önümüzde bir sürü ağ haberi teknisyeni vardı. Diane de büyüyen heyecanı hissetmiş olmalıydı.

Bir şeyler söyledikten sonra kafasını çevirdi ve yapılan konuşmaların bölümlerini dinledi. Kalabalık masalardan “foto ayrışma”, “kriptoendelitik” ve evet, “ekopoiesis” gibi kelimeleri yükseliyordu. Gazeteciler bir sonraki iş günlerinde kullanacakları jargonun provasını yapıyorlardı ya da sadece bu kelimeleri anlamak için çaba sarf ediyorlardı. Ayrıca gülüşmeler ve sofrta takımlarının umarsızca çarpışma sesleri de geliyordu. Sonu belli olmayan bekleyiştin doğan bir sersemlik havası vardı. Altmış sene önceki aya ayak basmamızdan sonra ilk defa, dünyanın bütün dikkati bir uzay macerasına odaklanmıştı. Dönü bu maceraya, aya ayak basmamızın veremediği şeyleri de vermişti. Gerçek bir aciliyet ve küresel anlamda bir risk söz konusuydu.

“Bütün bunlar Jason’ın başının altından çıkıyor değil mi?”

“Jason ve E.D. olmadan da bunlar olurdu ama daha farklı olurdu. Muhtemelen daha yavaş. Daha verimsiz. Jase, hep bu işin merkezinde oldu.”

* Tharsis bölgesinin doğusundan başlayan ve Mars ekvatoru boyunca devam eden büyük kanyon sistemi. -yhn

“Biz, çevresinde kalanlar olarak, onun dehası etrafında bir yö-rünge çiziyoruz. Sana bir sır vereyim. Ondan biraz korkuyorum. Bu kadar zaman geçmişken onu tekrar görmekten korkuyorum. Beni onaylamadığını da biliyorum.”

“Seni değil. Yaşam tarzını, belki.”

“İnancımı demek istiyorsun. Bunu konuşmamızın bir sakıncası yok. Jase’in biraz şey hissettiğini biliyorum. Şey.. İhanete uğramış. Sanki Simon ve ben, onun inandığı her şeyi elimizin tersiyle itiyoruz. Ancak bu doğru değil. Jason’la hiçbir zaman aynı yolda yürümedik.”

“Aslında bu Jase. Bildiğin, eski Jase.”

“Peki, ben bildiğin eski Diane miyim?”

İşte buna bir cevabım yoktu.

Gözle görülür bir iştahı vardı. Yemekten sonra tatlı ve kahve söyledik. “Buna zaman ayırabildiğin için çok şanslısın.”

“Simon tasmamı bıraktığı için şanslıyım mı demek istiyorsun?”

“Öyle demek istemedim.”

“Biliyorum ama bir bakıma bu da doğru. Simon bazen fazla kontrolcü olabiliyor. Nerede olduğumu bilmek istiyor.”

“Bu senin için bir problem teşkil ediyor mu?”

“Evliliğimde sorunlar mı var demek istiyorsun? Hayır. Etmiyor ve etmesine de izin vermem. Ancak bu arada sırada ayrı düşmediğimiz anlamına da gelmiyor.” Tereddüt etti. “Bu konuştuklarım aramızda kalacak, değil mi? Jason duymayacak. Sadece sen.”

Kafamla onayladım.

“Sizinle tanıştığından beri Simon biraz değişti. Hepimiz değiştik. Eski YK günlerinden beri. YK sadece genç olmak ve inançlı insanların toplandığı bir topluluk olmaktan ibaretti. Birbirimizden korkmadığımız, kutsal bir yerdi. Birbirimize sadece mecazen değil, aynı zamanda gerçekten sarıldığımız bir yerdi. Dünya’daki Cennet Bahçesi’ydi. Ancak yanılmıştık. AIDS’in ve kıskançlığın bir önemi olmadığını düşünüyorduk; olamayacağını düşünüyorduk. Çünkü dünyanın sonu gelmişti. Bu yavaşça gelişen bir Felaket oldu, Ty. Bu Felaket bir ömürlük bir iş ve bizler bunun için güçlü ve sağlıklı olmalıyız.”

“Sen ve Simon—”

“Aa, hayır. Sağlıklıyız; bir şeyimiz yok.” Gülümsedi. “Sorduğun için de teşekkürler, Dr. Dupree. Ancak AIDS ve uyuşturucu yüzünden arkadaşlarımızı kaybettik. İçinde olduğumuz hareket bir hız treni gibiydi. Tepeye tırmanırken sevgi vardı ve aşağı inerken de keder. Hareketin içinde kim varsa sana aynı şeyi söyleyecektir.”

Muhtemen öyledir ama tanıdığım tek YK gazisi Diane’in kendi-

siydi. “Geçtiğimiz son birkaç sene kimse için kolay değildi.”

“Simon üstesinden gelirken zorlandı. Gerçekten kutsanmış bir kuşak olduğumuzu düşünüyordu. Bir keresinde bana, Tanrı’nın o kadar yakına geldiğini söylemişti ki; bu bir kış gecesinde ocağın yanı başında oturmaya benziyormuş. Neredeyse ellerini Cennetin Krallığı’nda ısıtabiliyormuş. Hepimiz öyle hissediyorduk ama bu gerçekten Simon’ın içindeki cevheri ortaya çıkarmıştı. Fakat işler kötüye gidip arkadaşlarımız da hastalığın ve çeşit çeşit bağımlılığın kucağına düştüğü zaman, çok derinden yaralandı. Üstüne tam da o zamanlar paramız suyunu çekmeye başladı. Eninde sonunda Simon iş aramak zorunda kaldı; ikimiz de. Birkaç sene geçici işlerde çalıştım. Simon da kalıcı bir iş bulamadı ama Tempe’deki kilisemizde hizmetli olarak çalışıyor. Ürdün Tapınağı’nda. Verebildikleri zaman, parasını veriyorlar... Tesisatçı sertifikası almaya çalışıyor.”

“Pek de Vadedilmiş Topraklar’a benzemiyor.”

“Evet ama ne var biliyor musun? Benzemesi de gerekmiyor. Ona da bunu söylüyorum. Binyılcılık gelişini hissediyor olabiliriz ama henüz gelmiş değil. Sonucu ne kadar belli olursa olsun, oyunun son dakikalarını da oynamamız lazım. Belki de buna göre yargılanıyoruz. Sanki bir önemi varmış gibi oynamamız gerekiyor.”

Asansöre binip odalarımıza çıktık. Diane kapıda duraksadı ve “Hatırladığım şey, seninle konuşmanın ne kadar güzel bir his olduğu. Eskiden epey sohbet ederdik, hatırlıyor musun?” dedi.

Korkularımızı, telefonun iffetli ortamında birbirimizle paylaşıyorduk. Uzaktan kurduğumuz bir yakınlık. Her zaman böyle olmasını tercih etmişti. Kafamı salladım.

“Belki bunu tekrar yapabiliriz,” dedi. “Belki arada bir seni Arizona’dan arayabilirim.”

Tabii ki de o beni arayacaktı. Benim aramam, Simon’ın pek de hoşuna gitmeyebilirdi. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Teklif ettiği ilişkinin mizacı bu şekildeydi. Ben onun platonik kankası olarak takılacaktım. Tıpkı bir dram filmindeki gibi. Başrolde oynayan kadının zor zamanlarda dertlerini paylaştığı, eşcinsel erkek arkadaş rolünü oynayacaktım. Sohbet edecektik. Paylaşımında bulunacaktık. Kimseye bir zarar gelmeyecekti.

İstedğim veya ihtiyacım olan şey bu değildi ama karşımda hevesle ve hafif kaybolmuş bir şekilde bana bakarken bunları söyleyemedim. Onun yerine, “Tabii, olur,” dedim.

Sırıttı ve bana sarıldı.

Ardından koridorda bir başıma kaldım. Yatsam iyi olur dedğim

vaktin üzerinden epey bir zaman geçmişti. Incinmiş itibarımın yaralarını sarıyordum. Yan odalardan gelen gürültü ve kahkaha seslerinin içinde kalmıştım. Perihelyon, JPL ve Kennedy'de bulunan bütün bilim insanlarını ve mühendisleri düşünüyordum. Gazeteciler ve haberciler, uzaktaki füzelerin üzerinde oynayan projektör ışıklarını izliyordu. Uçurumun kıyısına gelmiş insanlık tarihinde, hepimiz işimizi yapıyorduk; bizden bekleneni. Bir önemi varmış gibi oynuyorduk.

o o o

Jason bir sonraki gün öğle vakti geldi. Programlanan ilk fırlatma dalgasının başlamasına on saat vardı. Hava açık ve durgundu. Bu iyiye işaretti. Dünya'daki bütün fırlatma tesislerinden sadece bir tanesinin fırlatımı gerçekleştiremeyeceği kesindi. Fransız Ginesi'nde bulunan, Avrupa Uzay Ajansı'nın Kourou'ya uzanan kompleksi, sert bir mart fırtınası nedeniyle kapanmıştı. (ESA mikroorganizmaları bir veya iki gün gecikecekti. Bu da Dönü zamanıyla yarım milyon yıl ediyordu.)

Jase doğrudan benim süitime geldi. Diane'le onu beklediğimiz yere. Ucuz, plastik bir rüzgârlık giyyordu. Marlins takımı şapkası da gözlerini gölgede bırakacak kadar aşağı inmişti; böylece oteldeki muhabirlerden saklanmış oluyordu. "Tyler," dedi, ben kapıyı açar açmaz. "Üzgünüm. Gelebilseydim mutlaka gelirdim."

Cenaze töreni. "Biliyorum."

"Belinda Dupree, Büyük Ev'deki en güzel şeydi. Laf olsun diye söylemiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim ve yolundan çekildim.

Diane odanın diğer ucundan ürkek bir ifadeyle geldi. Jason arkasından kapıyı kapattı. Gülümsemiyordu. Bir metre kadar bir araya durup birbirlerini süzdüler. Sessizlik rahatsız ediciydi. Sonunda bunu bozan da Jason oldu.

"Yakan," dedi, "seni tam Viktorya zamanındaki bankacılar gibi gösteriyor. Ayrıca biraz da kilo alman lazım. İneklerin memleketinde gerçekten bir öğün bulmak çok mu zor?"

"İneklerden çok kaktüslerin memleketi," dedi Diane.

Güldüler ve birbirlerine sarıldılar.

o o o

Karanlık çöktükten sonra balkona çıktık. Rahat koltuklarımızı da çekip üstüne oda servisinden bir tepsi crudités* (Diane'in seçmiydi) söyledik. Gece, Dönü'nün örtülediği her yıldızsız gece kadar karanlıktı. Ancak fırlatma rampaları, devasa projektörlerle aydınlatılmıştı ve yansımaları da denizin usul usul yuvarlanan dalgalarında dans ediyordu.

Jason birkaç haftadır bir nörologa görünüyordu. Uzmanın teşhisi de benimkisiyle aynı olmuştu. Jason'ın geçirdiği multipl skleroz şiddetli ve tedaviye cevap vermeyen türdendi. İşe yarayabilecek tek tedavi ise belirli dozalardaki hastalığı hafifletecek olan ilaçlardı. Aslında nörolog, Jason'ın vakasını Hastalık Kontrol Merkezi'nde, bazı insanların AMS (atipik multipl skleroz) olarak adlandırdığı ve sürmekte olan bir çalışmanın parçası haline getirmek istemişti. Jase ya onu tehdit etmişti ya da fikirden vazgeçmesi için para teklif etmişti. En azından şimdilik, yeni ilaç karışımı onu gerileme döneminde tutuyordu. Her zaman olduğu gibi pratik ve hareketliydi. Diane'in duyduğu en ufak bir şüphe kırıntısı bile hemen süpürülmüştü.

Fırlatmaları kutlamak için pahalı ve otantik bir Fransız şarabı getirmişti. "VIP koltuklarımız da olabilirdi," dedim Diane'e. "Araç Montaj Binası'nın hemen yanındaki açık tribünde. Başkan Garland ile koltuk mesafesinde otururduk."

"Buradaki manzara da bir o kadar güzel," dedi Jase. "Hatta daha iyi. Burada fotoğraf çekimlerine mankenlik yapmıyoruz."

"Daha önce hiçbir başkanla tanışmadım," dedi Diane.

Gökyüzü elbette karanlıktı ama otel odasındaki televizyonda (geri sayımı duymak için açmıştık) Dönü bariyeri hakkında konuşuluyordu. Diane gökyüzüne öyle bir baktı ki sanki dünyayı çevreleyen kapak mucizevi bir şekilde görünür hale gelmişti. Jason kafasını yana yatırdığını gördü. "Buna bariyer dememeleri lazım," dedi. "Bültenlerin hiçbirisi artık öyle demiyor."

"Öyle mi? Ne diyorlar peki?"

Jason boğazını temizledi. "Garip zar."

"Olamaz." Diane güldü. "Yok, bu çok kötü. Kabul edilebilir gibi değil. Jinekolojik bir rahatsızlık ismine benziyor."

"Evet ama 'bariyer' doğru bir kullanım değil. Bu daha çok sınır çeken bir katman gibi. Geçilen şey bir çizgi değil. Objeleri seçici bir şekilde elden geçiriyor ve dış evrene doğru hız veriyor. Bu süreç çitleri kırıp geçmekten ziyade ozmoza benziyor. Dolayısıyla, bu bir zar."

* Dilimlenmiş ve çiğ sebzelerden oluşan, geleneksel Fransız aperatif. -yhn

“Seninle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum, Jase. Biraz gerçeküstü olabiliyor.”

“Şşş,” dedim ikisine de. “Dinleyin.”

O an televizyon NASA kanalına bağlanmıştı. Boğuk bir Görev Kontrol sesi geri sayım yapıyordu. Otuz saniye. On iki tane roketin yakıtları doldurulmuştu ve normal bir şekilde rampada bekliyorlardı. On iki tane roket aynı anda fırlatılacaktı. Bu, önceden daha isteksiz bir uzay ajansı tarafından elverişsiz ve tamamıyla tehlikeli olarak görülen bir eylemdi. Ancak yaşadığımız zamanlar daha gözü pek ve umutsuz olarak nitelendirilebilirdi.

“Neden hepsi bir anda gitmek zorunda ki?” diye sordu Diane.

“Çünkü,” diye başladı Jason ve ardından, “Yok. Dur. İzle,” dedi. Yirmi saniye. On. Jase ayağa kalktı ve balkon tırabzanlarına dayandı. Herkes otel balkonlarına hücum etti. Sahil de aynı şekildeydi. Binlerce kafa ve objektif aynı yöne doğru dönüvermişti. Daha sonraki tahminler küre etrafındaki kalabalığın yaklaşık iki milyon civarında olduğunu söyledi. Polis raporlarına göre, o gece yüzden fazla cüzdan çalınmıştı. Ölüm ile biten iki tane bıçakla yaralama, on beş tane saldırı girişimi ve bir tane de prematüre doğum olmuştu. (Yaklaşık iki kilogram ağırlığındaki kızın doğumu, Cocoa Beach'teki IHOP'ta gerçekleşmişti.)

Beş saniye. Otel odasındaki televizyon sessizleşti. Birkaç saniye boyunca fotografik bir mekanizmanın vızıltısından başka hiçbir şey duyulmadı.

Ardından okyanus, alev ışıyla ufka kadar pırıl pırıl oldu.

Bu roketlerin bir tanesi karanlıkta bile olsa yerel bir halkı etkileyemezdi. Ancak görünen sadece bir ateş sütunu değildi. Beş, yedi, on, on iki taneydi. Denizdeki montaj kuleleri bir anlığına olsa da iskeletimsi gökdelenler gibi gözüktüler. Bir süre sonra da buharlaşan okyanus suyunun dalgalanmalarında kayboldular. Beyaz ateşten on iki tane sütun birbirlerinden kilometrelerce uzak da olsalar, bakınca sıkış tepiş gözüktüyorlardı. Toplanan ışıkla çivit mavisi olmuş gökyüzünü tırmalıyorlardı. Sahildeki kalabalık sevinçle coşmaya başladı. Bu coşku sesi de, rakımı yükselten katı yakıt iticilerinin sesiyle birleşmişti. İnsanın kalbini zevk veya korku ile boğan bir zonklama vardı. Ancak sadece görülen manzara için coşku duymuyorduk. En azından televizyonda da olsa, hemen hemen bu iki milyon insandan her biri daha önce bir roketin fırlatılışını görmüştür. Bu çoklu yükseliş muazzam ve gürültülü olsa da, aslında bu coşkunun sebebi; eylemin amacı ve insanı heyecanlandıran fikriydi. Sadece Mars'a dünyasal yaşam

bayrağını dikmiyorduk, aynı zamanda Dönü'ye de karşı koyuyorduk.

Roketler yükseldi. (Balkon kapısından baktığımda, televizyonun dikedörtgen ekranında benzer roketlerin; Jiuquan'dan, Svobodnyy'den, Baikonur'dan ve Xichang'dan bulutlu gün ışığına doğru yükseldiğini gördüm.) Sert ve yatay ışık eğik bir hale geldi; gece denizden bastırırken de dağılmaya başladı. Ses ise kumda, betonda ve kızgın tuzlu suya gömüldü. Dalgalar ile kıyıya vuran havai fişek dumanlarını koklayabildiğimi hayal ettim. Roman mumlarının hoş ama berbat kokusu vardı.

Bin tane kamera, ölen cırcır böcekleri gibi ses çıkarıyor ve çıkar-maya da devam ediyordu.

Alkışlar ve tezahürat gün doğana kadar devam etti.

o o o

İçeri geçtik ve sonra hepimizi bunalıma sokan karanlığa karşı per-delerimizi çektik. Bir şampanya açtık. Denizaşırı haberleri izledik. Fransa'daki yağmur yüzünden çıkan rötat dışında her fırlatma başa-rılıydı. Bakteriyel bir donanma, Mars'a doğru yola çıkmıştı.

"Neden hepsi bir anda gitmek zorunda ki?" diye sordu Diane tekrar.

Jason uzun ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Çünkü hepsinin aşağı yukarı aynı vakitte hedef noktalarına varmalarını istiyoruz ki bu da görüldüğü kadar kolay değil. Aşağı yukarı aynı anda Dönü zarına girmek zorundalar. Aksi takdirde, yıllar veya yüzyıllar gibi büyük bir süre farkıyla çıkışlarını yaparlar. Bu anaerobik kargoların kritik bir durumu yok ama önem teşkil eden zamanlar için şimdiden pratik yapıyoruz."

"Yıllar veya yüzyıllar mı? Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor?"

"Dönü'nün doğası böyle, Diane."

"Tamam ama yüzyıllar ne demek oluyor?"

Sandalyesini ona çevirdi. Kaşlarını çatı. "Cahilliğin nereye kadar uzanıyor onu kavramaya çalışıyorum..."

"Sadece bir soru sordum, Jase."

"Benim için bir saniye say."

"Ne?"

"Saatine bak ve bir saniye say. Ya da boş ver, ben yaparım. Bir—" Duraksadı. "Saniye. Anladın mı?"

"Jason—"

“Biraz daha sabret. Dönü oranını anlıyor musun?”

“Kabaca.”

“Kabaca yeterli değil. Dünya’da geçen bir saniye, Dönü zamanında 3.17 yıla eşit. Bunu aklında tut. Eğer roketlerimizden biri Dönü zarına diğerlerinden bir tek saniye geride girerse, üç yıldan uzun bir süre sonra yörüngeye ulaşmış olacak.”

“Sadece sayıları yorumlayamıyorum diye—”

“Bunlar önemli sayılar, Diane. Küçük filomuzun zardan çıktığını düşün. Daha şimdi, şimdi—” Sağ parmağıyla havada işaret yaptı. “Bir saniye; geldi ve geçti. Küçük filomuz için ise ondalıklı bir üç sene geçti. Daha bir saniye önce Dünya yörüngesindeydiler. Şimdiyse, kargolarını Mars’ın yüzeyine indirdiler. Demek istediğim, tam şu an, Diane. Tam anlamıyla şu anda. Oldu, bitti bile. Saatinden bir dakika say. Bu da dışarıdaki saate göre yaklaşık yüz doksan sene eder.”

“Elbette bu çok fazla zaman ama iki yüz sene içerisinde sil baştan bir gezegen yaratamazsın, değil mi?”

“Yani şimdi, deneyimizde yaklaşık iki yüz sene Dönü zamanı geçti. Şu anda biz konuşurken, seyahatten sağ çıkan herhangi bir bakteriyel koloni iki yüzyıldır Mars’ta çoğalıyor olacak. Bir saat içerisinde, on bir bin dört yüz senedir orada olacaklar. Yarın bu vakitlerdeyse iki yüz yetmiş dört bin senedir çoğalıyor olacaklar.”

“Tamam, Jase. Mantığı anladım.”

“Gelecek hafta bu zaman, 1,9 milyon sene.”

“Tamam.”

“Gelecek ay, 8,3 milyon sene.”

“Jason—”

“Gelecek sene bu vakitlerde, yüz milyon sene.”

“Evet, ama—”

“Dünya’da yüz milyon sene kabaca, yaşamın denizden dışarı adım atması ve senin son yaş günün arasındaki süreye denk geliyor. Yüz milyon sene bu mikroorganizmaların; yerkabuğundaki karbonat depolarından karbondioksit pompalamaları, nitratlardan nitrojen süzmeleri, regolitlerdeki oksitleri temizlemeleri ve daha büyük miktarlarda ölerək regoliti zenginleştirmeleri için yeterli bir süre. Özgür kalan bütün CO₂ bir sera gazı. Atmosfer kalınlaşır ve daha sıcak bir hale gelir. Bundan bir sene sonra başka bir suni solunum yapan organizma arnadası yollarız ve onlar da özgür kalan oksijende CO₂ döndürmeye başlarlar. Sonraki sene de çim, bitki ve diğer kompleks organizmaları uygulamaya koyarız. Bunu, gezegendeki spektroskopik işaretler yeşil ışık verir vermez de yapabiliriz. Her şey kabaca

homeostatik bir gezegen ekolojisinde sabitlendiğinde de insanları yollarız. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?”

“Anlat bakalım,” dedi Diane asık bir suratla.

“Beş sene içerisinde yeşermekte olan bir insan uygarlığı olacağı anlamına geliyor. Çiftlikler, yollar, şehirler...”

“Bunun için kullanılan Yunanca bir kelime var, Jase.”

“Ekopoiesis.”

“Ben ‘hubris’ diyecektim.”

Jason gülümsedi. “Birçok konu hakkında endişe duyuyorum ama tanrıları gücendirmek bunların arasında değil.”

“Peki ya Varsayımsallar’ı gücendirmek?”

Diane böyle söyleyince durdu. Jason geriye yaslandı ve otel oda-sındaki bardağında duran şampanyasından bir yudum aldı. Şampanyanın gazı şimdiye kadar biraz kaçmıştı.

“Onları gücendirmekten korkmuyorum,” dedi sonunda. “Tam tersine. Korkarım ki tam da onların istediği şeyi yapıyor olabiliriz.”

Ancak başka açıklama yapmadı, zaten Diane de bu konuyu daha fazla konuşmaya meyilli değildi.

o o o

Ertesi gün, Diane’i Phoneix’e olan uçuşu için Orlando’ya götürdüm.

Son birkaç günde anlaşıldı ki; Simon’la evliliğinden önce, Berkshires’ta geçirdiğimiz gece boyunca yaşadığımız fiziksel yakınlığı tartışmayacak, bahsetmeyecek ya da herhangi bir şekilde dokundurma yapmayacaktık. Bu olayı görmezden gelmek için kullandığımız dolambaçlı yollarsa bunun varlığını gösteren tek şeydi. Havaalanı güvenlik kapısının önündeki boşlukta sarıldığımızda (erdemli bir şekilde), “Seni arayacağım,” dedi. Arayacağını da biliyordum. Diane, pek söz vermezdi ama verdiği de tutmaya dikkat ederdi. Ancak onu son gördüğümünden beri geçen sürenin de aynı şekilde farkındaydım. Kaçınılmaz olarak onu tekrar görene kadar geçecek olan zamanın da farkındaydım. Dönüş zamanı değil, ancak bir onun kadar aşındırıcı ve aç bir şey olacaktı. Gözlerinin ve ağzının etrafında kırışıklıklar vardı. Her sabah aynada gördüklerimden pek farklı değildi.

Harika dedim içimden. Kendi meşguliyetlerimizle boğuşurken ne kadar da birbirini iyi tanımayan insanlar haline geldik.

o o o

O yaz ilkbahar ve yaz mevsimlerinde daha fazla roket fırlatıldı. Dünya yörüngesinde aylarını geçiren gözetim paketleri, Mars'ın görsel ve spektrografik görüntüleriyle geri döndü. Ekopoiesis enstantaneleri.

Gelen ilk sonuçlar şüphe doğuruyordu. Atmosferik CO₂'de az bir miktarda yükselme vardı ama bu pek tabii güneş ısınmasının bir yan etkisi de olabilirdi. Herhangi makul bir ölçüme göre, Mars hâlâ soğuk ve yaşanılmaz bir dünyaydı. Jason, GDMO'ların (genetiği değiştirilmiş Mars organizmaları) bile, gezegenin filtrelenmemiş gün ışığının UV seviyelerine ve oksijen dolu regolitlerine adapte olamadıkları ihtimalinin olduğunu itiraf etti. GDMO'lar ilk tohumlanmanın en önemli kısımlarını içeriyorlardı.

Ancak yazdönümü vakitlerinde biyolojik aktivitenin, güçlü spektrografik kanıtlarını görüyorduk. Daha yoğun bir atmosferin içinde daha fazla su buharı, metan, etan ve ozon vardı. Hatta özgül nitrojende, çok küçük ama fark edilebilir bir artış vardı.

Noel geldiğinde de hâlâ göze hemen çarpmayan bu değişiklikler, güneş ısınmasına bağlanabilecek ne varsa hepsini geride bırakmıştı. Artık şüphe kalmamıştı. Mars yaşanılabilir bir gezegen olmuştu.

Fırlatma rampaları tekrardan hazırlandı. Mikrobik yaşamların taşındığı yeni kargolar kültürlendi ve paketlenildi. O sene Amerika Birleşik Devletleri'nde, gayri safi yurt içi hasılasının tam olarak yüzde ikisi Dönü'yle alakalı uzay çalışmalarına vakfedilmişti; özellikle de Mars programına. Gelişmiş diğer ülkelerde de bu oran hemen hemen aynıydı.

o o o

Şubat ayında, Jason'ın durumu tekrar kötüleşmişti. Uyandığında, gözlerinde odaklanma sorunu vardı. Nörologu ilacını ona göre ayarladı ve geçici bir çözüm olarak da göz bandı yazdı. Jase hızla iyileşti ama haftanın çoğunda işinden uzak kaldı.

Diane sözüne sadık kaldı. En azından ayda bir kere arıyordu ki genelde daha fazlaydı. Çoğunlukla Simon küçük dairelerinin diğer ucunda uyurken, geceleri arardı. Tempe'deki bir sahafın üzerinde bulunan birkaç odalı bir yerde yaşıyorlardı. Diane'in maaşı ve Simon'ın Ürdün Tapınağı'ndan gelen düzensiz geliriyle anca bu kadarını karşıyalabiliyorlardı. Sıcak havalarda soğutma aygıtının sesini arkadan duyabiliyordum. Kışın da sesini biraz bastırsın diye arkadan hafifçe radyo çalışıyordu.

Diğer fırlatma grupları için onu Florida'ya davet ettim ama tabii

gelemedi. İşiyle meşguldü ve o hafta sonu da kiliseden arkadaşları gelecekmiş. Simon anlayış göstermezmiş. “Simon küçük çaplı bir ruhani kriz yaşıyor. Şu Mesih meselesiyle uğraşmaya çalışıyor...”

“Mesih meselesi mi varmış?”

“Gazetelere bir baksan iyi olur,” dedi Diane. Muhtemelen bu dinî tartışmaların anaakım medyaya ne kadar az bir sıklıkla düştüğünü bilmiyordu. En azından Florida’da, belki batıda işler farklıdır. “Eski YK hareketi İkinci Geliş’in İsa olmadan olacağına inanıyordu. Bizi farklı kılan da buydu.” Bu ve bir de herkesin ortasında çıplak olma tutkusu dedim içimden. “İlk yazarlar, yani Ratel ve Greengage, Dönü’yü kutsal kitap kehanetlerinin direkt olarak gerçekleşmesi olarak görüyorlardı ki bu da kehanetin, tarihî olaylarla yeniden tanımlanıp şekil değiştirdiği anlamına geliyordu. Gerçekten bir Felaket’e ya da İsa’nın fiziksel olarak İkinci Geliş’i gerçekleştirmesine bile gerek yoktu. Selanikliler’deki, Korintliler’deki ve Vahiy’lerdeki bütün şeyler tekrar yorumlanabilir ya da göz ardı edilebilirdi. Çünkü Dönü, Tanrı’nın insanlık tarihinde bulunduğu gerçek bir müdahaleydi. Yazıtları hükümsüz kılan somut bir mucizeydi. Krallığı, Dünya’da kurmamız için bizi özgür kılan şey de buydu. Sonra aniden kendi binyılcılığımızdan, kendimiz sorumlu olduk.”

“Söylediklerini anladığımdan emin değilim.” Aslında “İkinci Geliş” kelimesini kullandığı yerlerde kopmuştum.

“Şu anlama geliyor, şey... Önemli olan tek şey, topluluğun yarısının Simon ve benim gibi eski YK üyelerinden oluşmasına rağmen Ürdün Tapınağı’nın bütün YK doktrinini resmî olarak reddetmesi. Yani birdenbire Türbülasyon hakkında ve Dönü’nün nasıl da İncil kehanetlerinin aksini gösterdiğiyle ilgili bir sürü tartışma ortaya çıktı. İnsanlar taraf tutmaya başladı. Bereanlar, İlerlemecilerle karşı karşıya geldi. Anlaşmacılar, Preteristler’le karşı karşıya geldi. Deccal var mıydı? Peki varsa nerede? Taşınma, Türbülasyon’dan önce mi olacaktı? Ya da Taşınma sırasında veya sonrasında mı olacaktı? Böyle meseleler. Belki de bunlar önemsiz şeyler gibi gözüküyor ama işin ruhani boyutu epey önemli. Ayrıca bu tartışmaları yapan insanlar da bizim arkadaşlarımız; önemsedığımız insanlar.”

“Peki, sen hangi safta yer alıyorsun?”

“Ben, şahsen mi?” Sessizleşti. İşte yine oldu. Arkasından radyonun mırıltıları geliyordu. Sesinden Valium aldığı anlaşılan bir sunucu, uyku problemi çekenlere gece haberlerini veriyordu: *Mesa’daki saldırıdan son gelişmeler*. Parousia veya değil. “Kafam karışık denebilir. Neye inanacağımı bilmiyorum. Bazen eski günleri

özlüyorum. Yaşarken bir yandan da cenneti oluşturunuyorduk. Öyle görünüyor ki—”

Duraksadı. Radyonun vızıltısına eşlik eden bir ses eklenmişti. *Diane? Sen hâlâ ayakta mısın?*

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. Simon geziniyordu. Diane’in ten teması barındırmayan bu ihanet eylemini kısa kesmemizin vakti gelmişti. Yani telefon randevumuzun. “Sonra konuşuruz.”

Daha ben güle güle diyemeden telefonu kapatmıştı.

o o o

Tohum fırlatımlarının ikinci dizisi, en az birincisi kadar kusursuz gerçekleştirildi. Medya yine Canaveral’i dolup taşırmıştı. Ancak bu seferki fırlatımları Perihelyon’un konferans salonundaki büyük projeksiyon cihazından izledim. Gün ışığında yapılan fırlatım, balıkçılları Merritt Island’in üzerine parlak konfetiler gibi dağıttı.

Başka bir yaz daha bekleyerek geçti. ESA bir dizi ileri jenerasyon, yörüngesel teleskopları ve girişimölçerleri havalandırdı. Bunlardan toplanan veriler ise geçen senekinden bile daha düzgün ve daha temizdi. Eylül geldiğinde Perihelyon’daki her ofis, başarımızın yüksek çözünürlüklü görüntüleriyle sıvanmıştı. Ben de bir tanesini revirdeki bekleme odasına çerçeveleyip koydum. Olympus Mons’un* hatlarının don ve buz ile çevrelendiğini ve yeni drenaj kanallarıyla yarıldığını gösteren, Mars’ın renkli birleşik bir görüntüsüydü. Sis, Valles Marineris’ten su gibi akıp geçiyordu; yeşil kılcacal damarlar ise Solis Lacus’tan** kıvrıla kıvrıla geçiyordu. Terra Sirenum’daki*** yüksek araziler hâlâ çöl halindeydi ama daha nemli ve rüzgârlı bir iklimde, bölgedeki çarpma kraterleri neredeyse görünmez olacak kadar aşınmıştı.

Atmosferdeki oksijen kapasitesi arttı ama aerobik organizmalar kararsızlık gösterince de düşüş gösterdi. Ancak aralık ayında yirmi milibara kadar çıkıp stabil olarak kaldı. Potansiyel olarak kaotik ve artış gösteren sera gazlarının, değişken hidrolojik döngünün, garip biyojeokimyasal geribildirim döngüsünün arasında Mars kendi dengesini keşfediyordu.

Gelişen şanslı olaylar zinciri Jason’a iyi gelmişti. Hastalığı duraklama döneminde kaldı ve mutlu, hatta iyileştirici bir şekilde meş-

* Mars’ta bulunan, Güneş sistemindeki bilinen en yüksek volkan ve dağ. —yhn

** Mars’ın üzerinde bulunan karanlık bir yüz hattı. —yhn

*** Mars gezegeninin güney yarımküresinde yer alan büyük bir bölge. —yhn

guldü. Onun canını sıkan tek şey Perihelyon Kuruluşu'nun ikonik dehası olarak ortaya çıkışıydı ya da en azından ünlü bir bilim insanı haline gelmiş olmasıydı. Mars'ın dönüşümünün poster çocuğu oydu ne de olsa. Bu Jason'ın değil, E.D.'nin başının altından çıkmıştı. E.D. halkın Perihelyon'u temsil eden bir insan yüzü beklediğini biliyordu. Bu kişinin de tercihen genç ve akıllı olup aynı zamanda da göz korkutmaması gerekiyordu. Perihelyon bir hava-uzay lobi grubu olduğundan beri, Jase'i kameraların önüne itiyordu. O da buna katlandı. Olayları anlatışı hem iyiydi hem de bunu yaparken sabırlı davranıyordu. Ayrıca makul bir fotojenikliği de vardı ama bu süreçten nefret ediyordu. Kendini televizyonda görmektense odayı terk ediyordu.

O sene ilk insansız NET uçuşları gerçekleştirildi. Jason bunları özel bir ilgiyle izlemişti. Bu araçlar, insanları Mars'a taşıyacak olan araçlardı. Basit tohum taşıyıcılarına nispeten, NET araçları yeni teknolojiye sahipti. NET'in açılımı "nükleer elektrikli tahrik" anlamına geliyordu. Bu teknoloji, iyon motorlarından beslenen minyatür nükleer reaktörlerdi. Tohum taşıyan tanklardan da katbekat daha güçlüydü. Büyük çaptaki yükleri taşıyabilecek kadar güçlüydü. Ancak bu canavarları yörüngeye sokmak, NASA'nın daha önce üretmediği şeyler kadar büyük olan iticiler gerektiriyordu. Jason bu eylemi "kahramansı mühendislik" olarak tanımlıyordu. Kahramansı derecede de pahalı. Çoğunlukla desteğini esirgemeyen kongreden bile, fiyatları görünce kırmızı bayrakları çekenler oldu ancak seri halinde gelen kayda değer başarılar muhalifleri kontrol altında tuttu. Jason, göze çarpan tek bir hatanın bile bu denklemi ters düz edeceğinden endişe ediyordu.

Yılbaşından hemen sonra bir NET test aracı, test verilerinin bulunduğu atmosfere dönüş paketini getirmeyi başaramadı. Devre dışı bir şekilde yörüngede kaldığı varsayıldı. Capitol Hill'de hedef gösteren bazı konuşmalar yapıldı. Bu konuşmaların başı önemli bir hava-uzay yatırımı olmayan eyaletleri temsil eden, mali açıdan aşırı muhafazakâr davranan bir zümre tarafından çekiliyordu. Ancak E.D.'nin Kongre'deki arkadaşları yapılan itirazları bastırdılar ve sonraki hafta yapılan başarılı bir test tartışmalara son verdi. Jason yine de ucuz atlattığımızı söyledi.

Diane tartışmayı takip ediyordu ama bunun önemsiz olduğunu düşünüyordu. "Jase'in endişelenmesi gereken şey, bu Mars'taki olayın dünyaya ne yapıyor olduğu. Şimdiye kadar hep iyi reklamı yapıldı, değil mi? Herkes fazlasıyla istekli. Buna ne denir bilmiyorum

ama herkes insan ırkının *potansiyeli* hakkında bizi rahatlatacak bir şeyler istiyor. Fakat bu hoşnutluk hissi er ya da geç etkisini yitirecek. Bu sırada da, insanlar Dönü'nün doğası hakkında iyiden iyiye bilgi sahibi olmaya başladı."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Mars projesi başarısız olur, istenen sonuçlar da alınamazsa, evet. Sadece insanlar hayal kırıklığına uğrayacak diye de değil. Koca bir gezegenin dönüşümünü izlediler. Dönü'yü hesaplamak için kullanacakları bir ölçüt var. Dönü'nün tamamıyla delicesine gücünden bahsediyorum. Dönü artık soyut bir olgu değil. İnsanları canavarla yüzleştirdiniz ve iyi de yaptınız sanırım. Fakat projeniz bir aksilikle sonuçlanırsa, onlara verdiğiniz cesareti tekrar geri almış olacaksınız. Hatta şimdi, daha bile kötü olur çünkü bu şeyin ne olduğunu *gördüler*. Bu aksiliğin sonucunda da sana sevgi beslemeyecekler, Tyler. Çünkü kendilerini daha önce olduklarından çok daha korkmuş bir halde bulacaklar."

Bana uzun zaman önce öğrettiği Housman şiirini alıntıladım: *Küçük çocuk değil bunun farkında / Artık ayının midesinde oturmakta.*

"Küçük çocuk artık neler olup bittiğini anlamaya başlıyor," dedi.

"Belki sen de Türbülasyon'u bu şekilde tanımlıyorsundur."

Belki de öyledir. Uyuyamadığım bazı gecelerde Varsayımsallar'ı düşünürdüm. Artık her kimseler veya neyseler... Onlar hakkında gerçekten tek bir göze çarpan ve açık olan bir gerçek vardı. Dünya'yı sadece bu... garip zarın içerisinde tutmuyorlardı; aynı zamanda dışarıdan bizi avuçlarının içinde oynatıyorlar, gezegenimizi ve zaman akışının işleyişini düzenliyorlardı. Hem de neredeyse iki milyar senedir bunu yapıyorlar.

İnsanlığın ucundan kıyısından geçen herhangi bir varlık bile bu kadar sabırlı olamazdı.

o o o

Jason'ın nöroloğu, bana gizlice o kış çıkan bir JAMA çalışmasını verdi. Cornell'deki araştırmacılar, akut ve ilaç tedavisine cevap vermeyen MS için genetik bir gösterge keşfetmişler. Nörolog (kendisi David Malmstein adında güleryüzlü ve şişman bir Floridalı'ydı) Jason'ın DNA profilini taramış ve içindeki şüpheli dizimi bulmuştu. David'e bunun ne anlama geldiğini sordum.

"İlaç tedavisini daha spesifik olarak ayarlayabileceğimiz anlamına geliyor. Ayrıca tipik bir MS hastasının beklediği gibi kalıcı bir

duraklama dönemini asla sağlayamayacağımız anlamına da geliyor.”

“Görünürde neredeyse bir senedir duraklamada. Bu uzun bir dönem değil mi?”

“Semptomları kontrol altında. Hepsi bu. AMS yanmaya devam eder; tıpkı kömür damarındaki bir ateş gibi. Bunu telafi edemeyeceğimiz bir zaman da gelecektir.”

“Geri dönüşü olmayan nokta.”

“Öyle de diyebilirsin.”

“Daha ne kadar normal kalır?”

Malmstein duraksadı. “Biliyor musun,” dedi, “Jason da bana tam olarak bunu sordu.”

“Peki, sen ne söyledin?”

“Ona falcı olmadığımı söyledim. AMS'nin iyice anlaşılan bir etiolojiye sahip olmadığını söyledim. İnsan vücudunun kendi takvimi olduğunu söyledim.”

“Tahmin ediyorum ki verdiğin cevap çok da hoşuna gitmedi.”

“Hoşnutsuzluğunu dile getirdi ama doğru. Önümüzdeki on seneyi hiç semptom görmeden de geçirebilir; önümüzdeki haftanın sonuna kadar kendini bir tekerlekli sandalyede de bulabilir.”

“Ona böyle mi dedin?”

“Daha kibar ve nazik bir şekilde söyledim. Umudunu kaybetsin istemiyorum. Mücadeleci bir ruhu var. Bu da sandığımızdan çok daha değerli bir şey. Dürüstçe söylemek gerekirse, ben kısa dönemde bir sorunla karşılaşacağını sanmıyorum. İki yıl olur, beş yıl olur, belki de daha fazla. Sonrası için ben de bir şey söyleyemiyorum. Keşke daha iyi bir teşhis koyabilsem.”

Jase'e, Malmstein'le konuştuğumu söylemedim. Ancak sonraki haftalarda çalışmalarını ikiye katlayışı gözüme çarptı. Başarılarını, zaman ve fanilik ile yarıştıırıyordu. Bu yarış da dünyanın değil, kendi yarışıydı.

o o o

Fırlatımların gidişatı hızlanmaya başladı. Ne kadara mal olduklarından bahsetmiyorum bile. Tohum fırlatımlarının son dalgası (kısmen ilk, hakiki tohumları taşıyan) mart ayında gerçekleşti. Tam iki sene önce Jase, Diane ve ben, bunlara benzer on iki tane roketin, o zamanlar çorak olan bir gezegene, Florida'dan ayrılışlarını izlemiştik.

Dönü, uzun bir ekopoiesis için ihtiyacımız olan zorunlu gücü bize sağlamıştı. Şimdi kompleks bitkilerin tohumlarını da fırlattığı-

mıza göre, zamanlama çok can alıcı bir nokta haline gelmişti. Çok fazla beklersek, Mars evrimleşerek elimizden, avucumuzdan çıkıp gidebilir. Yenilebilir tahıl türleri, yabanda geçirdikleri bir milyon yıllık evrimden sonra geçmişteki formlarında olmayabilirlerdi. Yenilmez bir hale gelmiş olabilirler; hatta zehirli bile olabilirlerdi.

Bu da tohum arınadasının ardından birkaç hafta sonra gözlem uydularını fırlatmamız anlamına geliyordu. Sonuçlar umut verici olduğu takdirde hemen ardından insanlı NET tanklarını fırlatacaktık.

Diane yine geç saatlerde aradı. Hem de gözlem uyduları havalandıktan bir gece sonra. (Uyduların veri paketleri saatler içerisinde yeniden elimize geçmişti ama analizlerinin tamamlanması için Pasadena'daki JPL'ye doğru yola çıkmışlardı.) Sesi stresli geliyordu, ben de sorunca en azından hazirana kadar işten çıkarıldığını itiraf etti. Birikmiş kira borçları yüzünden de Simon'la ikisi biraz sorun yaşıyordu. E.D.'den para isteyemiyordu ve Carol'la da konuşmak imkânsızdı. Jase'le konuşmak için de cesaretini toplamaya çalışıyordu ancak küçük düşmeye de meraklı değildi.

"Ne kadarlık bir paradan söz ediyoruz, Diane?"

"Tyler, öyle demek isteme—"

"Biliyorum. Sen istemedin. Ben teklif ediyorum."

"Şey... bu ay için beş yüz dolar bile inanılmaz yardımcı olur."

"Galiba pipo temizleme fırçasının serveti sularını çekti."

"Simon'ın vakıf fonu bitti. Ailesinin hâlâ parası var ama o da ailesiyle konuşmuyor."

"Sana bir çek göndersem bunun farkına varmayacak mı?"

"Bu pek hoşuna gitmez. Eski bir polişe bulduğumu ve bunu da nakite çevirdiğimi söylerim. Ya da öyle bir şeyler. Günah sayılmayacak türden bir yalan uydururum. Umarım."

"Hâlâ Collier Sokağı'ndaki adreste mi oturuyorsunuz?" Oraya her sene, kibarca ve duygulardan arınmış bir Noel kartı yollardım. Onlar da bunun karşılığında aynı türden, kar manzaralı bir tane yollarlardı. Üzerinde de, "*Simon ve Diane Townsend, Tanrı seni kutsasın!*" yazardı.

"Evet," dedi. Sonra "Teşekkür ederim, Tyler. Çok teşekkür ederim. Bu inanılmaz derecede küçük düşürücü bir şey."

"Birçok insan zor zamanlar yaşıyor."

"Senin keyfin yerinde ama değil mi?"

"Evet, bir terslik yok."

Ona, her ayın on beşinde gönderilmek üzere altı tane çek yolladım. Toplam altı aylık bir kazanç vardı. Yaptığım bu şey arkadaşlığı-

mızı yeşertir mi öldürür mü orasını bilemiyordum. Ya da bir önemi var mı onu bile bilmiyordum.

o o o

Gözlem verileri, Mars'ın hâlâ Dünya'dan daha kurak bir yer olduğunu gösterdi. Ancak, bakır bir diskin üzerindeki cilalı ve turkuaz işlemler gibi göller göze çarpıyordu. Gezegendeki bulut takımları usul usul dönüyordu. Fırtınalardan gelen yağmur, kadim volkanların rüzgârlı yamaçlarına düşüyordu. Aynı zamanda ırmak havzalarını ve yörekentlerdeki bahçeler kadar yeşil olan alüvyonlu ova deltalarını da besliyordu.

Büyük iticiler, yakıtları doldurulmuş bir şekilde rampalarda beklemeydi. Dünyanın etrafındaki fırlatma tesisleri ve uzay üslerinde de yaklaşık sekiz yüz insan dolap büyüklüğündeki odalarına girmek ve belirsiz kaderleriyle yüzleşmek için montaj kulelerine çıkmıştı. Bu iticilerin üzerindeki NET tanklarında (insanlara ek olarak) embriyonik koyunlar, sığırlar, domuzlar ve keçiler vardı. Ayrıca şansları yaver giderse, boşaltım yapabilecek çelikten bir rahim de vardı. Bu rahimin içinde on bin tane bitkinin tohumu, arı larvalarının yanın da diğer faydalı böcekler, seyahati ve yeniden oluşumu sağ salım tamamlayıp tamamlayamayacağı belli olmayan onlarca buna benzer biyolojik kargo, temel insan bilgilerinin hem dijital (nasıl okuyacaklarını da içeren) hem de basılı bir şekilde sunulmuş ve sıkıştırılmış arşivleri, basit sığınaklar için parçalar ve erzaklar, güneş enerjili jeneratörler, sera gazları, su arıtıcıları ve temel sahra hastaneleri vardı. En iyi ihtimalle bu insan seferi tankları, Dönü zarından geçişlerine bağlı olarak birkaç senelik bir süre içinde, kabaca aynı ekvatorial ovalara inecekti. En kötü ihtimalle de, tek bir geminin bile mürettebatını ortama alışına kadar destekleme gücü vardı. Tabii gemi ağır hasarlar almamışsa.

Bir kez daha Perihelyon'un konferans salonundaydık. Kıyıya gidip bu olayı kendi gözleriyle göremeyen insanlarla birlikte. Ön tarafa, Jason'ın yanına oturdum ve kafamızı NASA'dan gelen video görüntüsü için kaldırdık. Açık denizlerdeki fırlatım rampalarının uzaktan çekilmiş, şahane bir görüntüsü vardı. Bu çelikten adalar birbirlerine engin, raylı köprülerle bağlanmıştı. On tane devasa Prometheus iticisi (Boeing veya Lockheed-Martin tarafından üretildiklerinde "Prometheus" adı verilmişti; Ruslar, Çinliler ve AB aynı modeli kullandı ama hem farklı isim verdiler hem de farklı şekilde boyadılar) spot

lambaların ışığıyla süslenmiş ve mavi Atlantik'in uzaklarına yerleştirilmiş badanalı çit parmaklıklara benziyorlardı. Bu an için birçok şey feda edilmişti: vergiler ve hazine, kıyı şeritleri ve mercan kayalıklar, kariyerler ve yaşamlar. (Canaveral açıklarındaki her bir kulenin ayağında, montajlama esnasında hayatını kaybeden on beş tane inşaat işçisinin isimleri bir plakaya işlenmişti.) Jason, fırlatım son dakikasına gelene kadar sert bir ritimle ayağını salladı. Bunun bir semptom olup olmadığını düşündüm. Ancak bakışlarımı yakalayınca, kulağıma eğilip, "Sadece gerginim, sen değil misin?" dedi.

Zaten sorunlar çıkmıştı. Dünya çapında bu büyük iticilerden seksen tane montajlanmıştı ve bu akşamki senkronize fırlatım için hazırlanmıştı. Ancak tam olarak hatasız bir dizayna da sahip değillerdi. Dört tanesinin fırlatımı, teknik nedenlerden dolayı iptal edilmişti. Üç tanesi de klasik sebeplerden dolayı, şu anlık sayımları bekliyordu. (Dünya çapındaki senkronize fırlatımlar için). Bu sebepler, riskli yakıt hatları ve yazılım hatalarıydı. Böyle şeylerin önüne geçilemezdi ve planlama yapılırken de hesaba katılmıştı ama yine de insanı kaygılandırıyordu.

Birçok şeyin çok hızlı hallolması gerekiyordu. Bu sefer naklettığımız şey biyoloji değil, insan tarihiydi. Ayrıca Jason'ın dediğine göre insan tarihi evrimin yavaş paslanmasına kıyasla bir ateş gibi yanardı. (Biz daha çok küçüktük. Dönü geldikten sonraydı ama Büyük Ev'i de daha terk etmemiştik. Jase'in bu fikri göstermek için yaptığı bir numara vardı. "Kollarını aç," derdi, "yanlara doğru uzat," ve düzgün bir haç biçimine geldiğinizde, "Sol işaret parmağından, sağ işaret parmağına, kalbinden de geçen yere Dünya'nın tarihi denir. Peki, insanlık tarihi nedir, biliyor musun? İnsanlık tarihi, sağ elindeki işaret parmağının tırnağıdır. Bütün bir tırnak bile değil; sadece o küçük beyaz kısmı. Çok uzadığı zaman kestigin yer. İşte orası; ateşin keşfi, yazının bulunması, Galileo, Newton, Ay'a iniş, 11 Eylül, geçen hafta ve bu sabah. Kendimizi evrimle kıyaslayacak olursak daha yeni doğmuş bebekler gibiyiz. Kendimizi jeolojiyle kıyaslayacak olursak daha varlığımız bile yarım yamalak.")

Sonra NASA'dan bir ses, "Ateşleme," diye anons yaptı. Jason dişlerinin arasından havayı içine çekti ve kafasını yarım da olsa öteye çevirdi. O esnada da Empire State binası uzunluğundaki bu içi patlayıcı sıvı dolu oyuk tüpler, bütün yerçekimi ve eylemsizlik mantığına aykırı bir şekilde havaya doğru ateşlendi. İlk birkaç metrelik rakıma çıkmak için tonlarca yakıt harcıyordu ve ses dalgası olayını önlemek için de deniz suyunu buharlaştırıyordu. Aksi takdirde bu dalga

her şeyi parça parça ederdi. Gerisi çorap söküşü gibi gelirdi. Sanki buhardan ve dumandan bir merdiven yapmışlar da üzerine tırmanılıyormuş gibiydi. Hızları gözle görülür bir hale gelmişti. Ateşten duman bulutları, kendi yarattıkları dönen bulutları geride bıraktı. Yükseldi ve gitti. Tıpkı her başarılı fırlatımda olduğu gibi. Bir rüya kadar hızlı ve canlı. Yükseldi ve gitti.

Son iticinin fırlatımı bozuk bir sensör nedeniyle on dakika gecikti. Mars'a da filonun geri kalanından yaklaşık bir bin yıl sonra varacaktı, ancak bu planlamalarda hesaba katılmıştı ve aslında iyi bir şey bile olabilirdi. İlk koloniden insanların kitapları ve dijital okuyucuları toz olup gittikten sonra Dünya teknolojisinden bir enjeksiyon alacaklardı.

o o o

Video yayını Fransız Guyanası'na geçer geçmez, Kourou'daki eski ve epey genişletilmiş Centre National d'Études Spatiales* gösterildi. Aérospatiale** fabrikasındaki büyük iticilerden biri yüz metre kadar yükselip itiş gücünü kaybetti ve çöküp ateşten bir mantar haline geldi.

On iki kişi hayatını kaybetti. NET deposundaki on kişi ve geri kalan iki kişi de yerdeydi. Ancak bütün fırlatım dizisindeki tek göze çarpan trajedi bu olmuştu. Ayrıca her şeyi hesaba katarsak, şansımız yaver gitti bile denebilirdi.

o o o

Ancak uygulamanın sonu bu değildi. Gece yarısına kadar Mars'taki insan uygarlığı ya tamamen çuvalladı ya da yüz bin yıllık bir sürenin çoğunda tam takır işler hale geldi; ki bana soracak olursanız, karadaki süre ve Dönü süresi arasındaki grotesk uyumsuzluğu en açık şekilde ortaya koyan şey de buydu.

Bu da *Homo sapienslerin* farklı bir tür olarak ortaya çıkışı ve dün akşamın arasındaki geçen süreye denk geliyordu.

Bu süre ben Perihelyon'dan kiralık evime gidene kadar geçmişti. Ben trafik ışıklarının değişmesini beklerken, Mars hanedanlıklarının doğup çökmesi kesinlikle olasılıklar dâhilindeydi. Bu yaşamları dü-

* CNES. Fransa Uzay Kurumu. -yhn

** Fransız hükümeti tarafından sahiplenilen, hem sivil hem de ordu için hava aracı, roket ve uydu üreten imalatçı firma. -yhn

şündüm. Tamamıyla gerçek olan bu insan yaşamlarını. Her birinin ömrü, benim saatimde geçen bir dakikaya eşitti. Sonra biraz başım döndü. Dönü vertigosu yüzünden; ya da daha derin bir şeyler yüzünden.

O gece yarım düzine gözlem uydusu fırlatılmıştı. Her biri Mars'taki insan yaşamının izlerini sürmeye programlanmıştı. Taşıdıkları yük paketleri, paraşütleriyle Dünya'ya geri düştü ve sabah olmadan geri alındı.

o o o

Henüz halka duyurulmadan sonuçlardan haberim oldu.

Prometheus fırlatımlarının ardından tamı tamına bir hafta geçmişti. Jason, JPL'den gelen sıcak gelişmeler üzerine 10:30'da revirden bir randevu almıştı. Randevuyu iptal etmedi, ancak elindeki karton zarf ile bir saat gecikerek geldi. Belli ki kendi tıbbi durumuyla alakası olmayan bir şeyi tartışmak için endişe duyuyordu. Onu hemen muayenehaneye soktum.

"Basına ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi. "ESA yöneticisi ve bir avuç Çin bürokratıyla olan konferans konuşmasından az önce çıktım. Devlet başkanları ile ortak bir bildirim taslağı oluşturmaya çalışıyoruz. Ancak Ruslar bir cümlede karar kılar kılmaz, Çinliler veto ediyor. Sonra da aynısını Ruslar yapıyor."

"Ne bildirimi bu, Jase?"

"Uydu verileri hakkında."

"Sonuçları aldınız mı?" Aslında gecikmişlerdi bile. JPL fotoğrafları paylaşma konusunda genelde elini daha çabuk tutardı. Ancak Jason'ın söylediklerinden anladığım şey, birilerinin bu verileri şimdilik elinde tutmayı tercih ediyor olduğuydu. Bunun anlamı da işler istedikleri gibi gitmiyor demektir. Muhtemelen kötü haber taşıyorlardı.

"Bak," dedi Jason.

Karton dosyayı açtı ve içerisinden iki tane birleşik ve teleskopik fotoğraf çıkardı. Biri diğerinin üstündeydi. İki fotoğraf da, Prometheus fırlatımlarından sonra Dünya yörüngesinden çekilmiş Mars'ın fotoğraflarıydı.

İlk fotoğraf yürekleri durduran bir görüntüydü. Bekleme odasına astığım çerçeveli görüntü gibi göze çarpan bir şey yoktu. Çünkü bu fotoğraftaki gezegen, Dünya'ya olduğu en yakın durumdan çok daha uzakta bir yerdeydi. Göze çarpan şey, modern görüntüleme teknolojisinin imzasını taşıyor olmasıydı. Üstünkörü bakarsak, çerçeve-

lediğim fotoğraftan pek bir farkı yoktu. Nakledilen ekolojinin hâlâ sağlam ve aktif olduğunu görecektik kadar yeşillik görebiliyordum.

“Biraz daha yakından bak,” dedi Jason.

Parmağını bir nehir ovasının eğri bükürü çizgisinden aşağı götürdü. Gösterdiği yerde, keskin ve düzenli sınırlara sahip yeşil alanlar vardı. Daha fazla baktıkça, daha fazla gördüm.

“Tarım,” dedi Jase.

Nefesimi tuttum ve bunun ne anlama geldiğini düşündüm. *Şu anda, güneş sisteminde iki tane yerleşik gezegen var* diye düşündüm. Varsayımsal olarak değil, gerçekten öyle. Bu yerler insanların yaşadıkları yerdi; Mars’ta insanların yaşam kurduğu yerler.

Gözlerimi dikip bakmak istedim ama Jase çıktıyı zarfına geri koydu ve altındaki fotoğrafı gösterdi.

“İkinci fotoğraf,” dedi, “yirmi dört saat sonra çekildi.”

“Anlamıyorum.”

“Aynı uyduya bağlı aynı kameradan çekildi. Bu sonuca vardığımızı kanıtlamak için paralel görüntülerimiz de var. Görüntüleme sistemindeki bir hataya benziyordu. Ta ki kontrastı yeteri kadar artırıp küçük yıldız ışıklarını görene kadar.”

Fotoğrafın içinde hiçbir şey yoktu. Birkaç yıldız ve bir disk şeklinde merkezi olan koca bir hiçlik. “Peki, ne bu?”

“Dönü zarı,” dedi Jason. “Dışarıdan görünen hali bu. Şimdi, Mars’ın da kendine ait bir zarı var.”

PADANG'ın yokuşlarından, iç kısımlara doğru ilerliyorduk. Ancak bu kadarını anlayabiliyordum. Yol bazen ipek gibi yumuşaktı, bazen de hendekli ve engebeliydi. Sonunda araba, karanlıkta beton bir depo gibi gözüken ama büyük ihtimalle bir tür klinik olan yerin önünde durdu. Parlayan tungsten lambasının altındaki kırmızıya boyanmış hilalden çıkardığım buydu. Şoför bizi getirdiği yeri görünce keyfi kaçtı. Bu da sarhoş değil de hasta olduğumun başka bir kanıtıydı. Ancak Diane eline biraz daha para sıkıştırdı ve adam mutlu olmasa da yumuşamış bir şekilde yoluna gitti.

Ayakta durmakta zorlanıyordum. Diane'e yaslandım, o da benim ağırlığımı cesaretle taşıdı. Islak bir gecede, boş bir yolun ortasında duruyorduk. Ay ışığı paramparça bulutların arasından kendini gösteriyordu. Önümüzde klinik ve kaldırımın karşısında da benzin istasyonu vardı. Ormandan ve daha önce bir ihtimal işlenmiş topraklar olan düz boşluklardan başka hiçbir şey yoktu. Kliniğin perde-lenmiş kapısı bir hışıltıyla açılana kadar insan varlığına dair en ufak bir kanıt yoktu. Uzun bir eteği ve beyaz şapkası olan, kısa, tombul bir kadın hemen kendini yanımıza atıverdi.

"İbu Diane!" dedi kadın; hem heyecanlı hem de usulca. Sanki bu in cin top atan yerde, birileri onu duyacaktı. "Hoşgeldiniz!"

"İbu Ina," dedi Diane saygılı bir şekilde.

"Yanındaki de-?"

"Pak Tyler Dupree. Sana bahsettiğim."

"Konuşamayacak kadar hasta mı?"

"Doğru düzgün bir şey söyleyemeyecek kadar hasta."

"Tamam o zaman, hemen içeri alalım."

Diane sol tarafından, İbu Ina dediği kadın da sağ kolumdan om-

zumu kavradı. Genç bir kadın değildi ama gücü dikkate değerdi. Beyaz şapkasının altındaki saçı gri ve seyrekli. Bedeni tarçın gibi kokuyordu. Burun kıvrımından yola çıkacak olursak, benim kokum çok daha pisti.

Sonra içeri girdik. Hintkamuşından ve metalden yapılmış ucuz sandalyelerle dolu bir bekleme odasını geçtik. İçerisi orta derecede modern bir muayenehaneye benziyordu. Diane, beni keçe kaplı bir masanın üzerine bıraktı ve Ina, “Peki o zaman, onun için ne yapabiliriz bir bakalım,” dedi. Kendimden geçecek kadar güvende hissediyordum.

o o o

Uzaktaki bir camiden gelen ezan sesine ve taze kahve kokusuna uyandım.

Tek bir camı olan, küçük ve betondan bir odadaydım. Bir paletin üzerinde çırlıçıplak uzanıyordum. İçeriye bir tek şafağın habercisi olan solgun bir ışık süzülüyordu. Bir çeşit bambu danteliyle kapanmış bir kapı girişi vardı ve ardından da fincan ve kâselerle enerjik bir şeyler yapan birinin sesi geliyordu.

Dün gece giydiğim kıyafetler yıkanıp ütülenmiş ve paletin yanına katlanmış bir şekilde bırakılmıştı. Ateş nöbetim şu an için durmuştu. Kendimi iyi hissettiğim bu küçük vahaları anlamaya başlamıştım. Kendi kendime giyinecek gücüm vardı.

Bir bacağımanın üzerinde dengede durup diğer bacağıma da pantolona sokmaya çalışıyordum ki perdenin arasından Ibu Ina kendini gösterdi. “Ayağa kalkacak kadar iyisin, ha!” dedi.

Kısa bir süre için öyleydi. Sonra palette, yarı giyinik bir şekilde geri düştüm. Ina odaya bir kâse pilav, bir kaşık ve bir de emaye kaplı teneke bir kupayla geri döndü. Yanımda diz çöktü ve gözlerini tahta tepsiye çevirdi. Bunları istiyor muydum ki?

İstediğimi keşfettim. Günler sonra ilk defa aç hissediyordum. Bu muhtemelen iyiye işaretti. Pantolonum saçma derecede bol geliyordu. Kaburgalarım açık bir şekilde göze çarpıyordu. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Dün gece tanıştık,” dedi ve kâseyi bana uzattı. “Hatırlıyor musun? Konakladığın yerin ıkkelliğinden dolayı kusura bakma. Bu oda konfordan çok saklanmaya yarar.”

Belki elli veya altmış yaşındaydı. Yüzü yuvarlak ve kırışıklı. Yüz hatları, kahverengi derisi olan bir ay gibiydi. Uzun siyah elbisesi ve beyaz şapkasıyla elmadan yapılmış oyuncak bebekleri andırıyordu.

Amişler, Batı Sumatra'ya taşınıyordu, Ibu Ina gibi bir meyve verirlerdi.

Hareketli bir Endonezya aksanı vardı ama diksiyonu fazlasıyla doğruydü. "Çok iyi konuşuyorsun," dedim. Bu kadar kısa sürede, aklıma gelen ilk iltifat buydu.

"Teşekkür ederim. Cambridge'de okudum."

"Edebiyat mı okudunuz?"

"Tıp."

Pilav sadeydi ama güzeldi. Bitirdiğimi gösterdim.

"Sonra biraz daha ister misiniz?" diye sordu Ibu Ina.

"Evet, teşekkür ederim."

Ibu, kadınlara seslenirken saygıdan kullanılan bir Minangkabau terimiydi. (Erkekler için de *Pak* kullanılıyordu.) Bu da Ina'nın Minangkabau kültüründen gelen bir doktor olduğunu ve Sumatra yöresinde olduğumuz anlamına geliyordu. Muhtemelen Merapi Dağı'nın görüş alanındaydık. Ina'nın insanları hakkında bildiğim her şey, Singapur'dan bindiğim uçaktaki Sumatra rehber kitabından geliyordu. Yörelerdeki köyler ve şehirlerde, beş milyondan fazla Minangkabau kültüründen gelen insan vardı. Padang'ın en seçkin restoranlarını, Minangkabau kültüründen gelen insanlar yönetiyordu. Anaerkiil kültürleri, iş konusundaki becerilerinin yanı sıra İslam ve kendi geleneksel *âdetlerini* harmanlamalarıyla bilinirlerdi.

Bunlardan hiçbiri de Minanglı bir doktorun ofisinin arkasında yer alan odada oluşumu açıklamıyordu.

"Diane hâlâ uyuyor mu? Çünkü ne oluyor anlamıyorum--"

"Korkarım, Ibu Diane Padang'a dönmek için otobüse bindi. Ancak burada güvende olacaksınız."

"O da güvende olur diye umuyordum."

"Tabii ki burada, şehirde olduğundan daha güvende olurdu, ancak bu ikinizin Endonezya'dan çıkmasına yardımcı olmaz."

"Diane ile nasıl tanıştınız?"

Ina sırtıttı. "Tamamen şans! Ya da olayın büyük kısmı şanstı diyelim. Yeni Reformasi'nin ona olan ilgisinin artması epey bir göze çarptığında, ithalat ihracat işinde olan, eski kocam Jala ile bir kontrat anlaşması yapıyordu. Ayın birkaç günü Padang'daki devlet hastanesinde çalışıyordum ve Jala, beni Diane ile tanıştırdığında çok mutlu oldum. Gerçi Jala sadece sonradan gelecek bir müşteriyi geçici bir süre saklamak için bir yer arıyordu. Pak Jason Lawton'ın kız kardeşiyle tanışmak çok heyecan vericiydi!"

Söylediği şey birçok yönden beni afallattı. "Jason'ı tanıyor musunuz?"

“Sizin gibi değil. Sadece duymuşluğum var. Onunla konuşma şerefine hiç erişemedim. Ancak Dönü’nün ilk zamanlarında Jason Lawton ile ilgili çıkan haberlerin çok sıkı takipçisiydim. Siz de onun kişisel doktoruydunuz! Şimdi de benim kliniğimin arka odasındasınız!”

“Diane size bunları anlatarak iyi mi etmiş kötü mü etmiş bilemedim.” Ancak kötü ettiğine adım gibi emindim. Korunmak için tutunacağımız tek dal, kimsenin gözüne batmamamızdı. Şimdi de bundan taviz vermiştik.

Ibu Ina’nın yüzü düştü. “Elbette,” dedi, “O ismi söylememek daha iyi olurdu. Ancak kanunla başı belaya giren yabancılar için Padang berbat bir popülerliğe sahip. Hatta bir deyiş var: sürüsüne bereket. Hem yasal hem de tıbbi sorunları olan yabancılar ise çok daha problematik. Diane, Jala’nın ve benim, Jason Lawton’ın çok büyük hayranları olduğumuzu duymuş olacak ki Jason’ın ismini söylemesi duyduğu büyük umutsuzluktan olsa gerek. O zaman bile internetteki fotoğraflara bakana kadar ona pek inanmadım. Bir insan da fotoğrafçılarla ancak bu kadar köşe kapmaca oynayabilirdi. Her neyse, Dönü’nün henüz ilk zamanlarından, Lawton ailesinin bir fotoğrafını buldum ve Diane’i tanıdım. Doğru söylüyordu! O zaman hasta olan arkadaşı hakkında da doğru söylüyor olmalıydı. Sen onların doktoruydun. Jason Lawton’ın ve tabii ki de şu diğer daha ünlü olanın—”

“Evet.”

“Şu küçük, kırıksıklıkları olan siyahi adam.”

“Evet.”

“Ürettiği ilaç seni şimdi hastalandırıyor.”

“Aynı ilaç umuyorum ki beni iyileştiriyor da.”

“Diane’i de iyileştirdiği gibi; yani bana öyle söyledi. Bu şey ilgimi çekiyor. Yetişkinlikten daha ötede bir yetişkinlik var mı acaba? Nasıl hissediyorsunuz?”

“Açıkça söylemek gerekirse daha iyi olabilir.”

“Ancak süreç henüz tamamlanmadı.”

“Hayır. Süreç daha tamamlanmadı.”

“O zaman dinlenseniz iyi olur. Sizin için getirebileceğim bir şeyler var mı?”

“Defterim, kalemlerim vardı.”

“Eşyalarının arasındaki bir paketin içinde olacaklar. Şimdi getiririm. Doktorluğun yanı sıra yazarlık da mı yapıyorsunuz?”

“Geçici bir süre için. Bazı düşüncelerimi kâğıda dökmem lazım.”

“Belki de daha iyi hissettiğiniz zaman birkaçını da benimle paylaşabilirsiniz.”

“Belki de. Bundan onur duyarım.”

Dizlerinden güç alıp ayağa kalktı. “Özellikle de şu küçük kırışıkları olan siyahi adam hakkında. Şu Mars’tan gelen adam.”

o o o

Önümüzdeki birkaç gün boyunca yarım yamalak bir şekilde uyudum. Kalktığım zamanlarda da zamanın nasıl geçtiğine hayret ediyordum: aniden gelen akşamlar, bir sürpriz gibi doğan sabahlar... Okunan ezana, trafik seslerine. Ibu Ina’nın pilav ve köride pişirdiği yumurtaları getirdiği zamanlara, periyodik olarak süngerle yapılan banyolara göre saatlerimi ayarlamaya çalışıyordum. Konuştuk ancak yaptığımız konuşmalar altı delik bir kovaya konulan su gibi hafızamdan akıp gitti. Onun yüz ifadesinden de arada sırada kendimi tekrar ettiğim ve onun söylediği bazı şeyleri unuttuğumu fark ettim. Aydınlık ve karanlık. Aydınlık ve karanlık. Sonra birden Diane’in, yatağın yanbaşıda Ina’nın yanına çömeldiğini gördüm. İkisi de bana ciddi ciddi bakıyordu.

“Uyandı,” dedi Ibu Ina. “Eh, bana müsaade. İkinizi yalnız bırakayım.”

Sonra yanımda bir tek Diane kaldı.

Üzerinde beyaz bir bluz, siyah saçının üstüne taktığı beyaz bir atkı ve dalgalı, mavi bir pantolon vardı. Tam Padang merkezindeki alışveriş merkezlerinde takılan laik bir tipti ancak kimseyi kandırmayacak kadar uzun ve soluk tenliydi.

“Tyler,” dedi. Masmavi gözleri açıldı. Sıvılarını almaya özen gösteriyor musun?”

“O kadar kötü mü gözüküyorum?”

Alnımı okşadı. “Kolay değil, değil mi?”

“Acı çekeceğimi biliyordum.”

“Birkaç hafta sonra her şey geçecek. O zamana kadar—”

Söylemesine gerek yoktu. İlaç, kas ve sinir dokusunun köklerine kadar etkisini göstermeye başlamıştı.

“Ancak burada olduğumuz için şanslıyız,” diye ekledi. “Spazm gidericilerimiz, düzgün analjeziklerimiz var. Ina neler olup bittiğini anlıyor.” Üzgün bir şekilde gülümsedi. “Yine de.... tam olarak planladığımız gibi gitmedi.”

Göze batmamayı planlamıştık. Kemer’in liman şehirlerinden herhangi biri, cebi şişkin bir Amerikalı’ya kendini kaybettirecek kadar güvenli bir yer olmalıydı. Sumatra, Kemer’e en yakın kara parçası-

dı. Padang'a sadece uygun olduğu için değil, aynı zamanda nefes ke-sici şekilde gelişen ekonomisi yüzünden taşındık. Jakarta'daki Yeni Reformasi hükümetinin son zamanlardaki sorunlarının da, şehre işleyen bir anarşi getirmesi de cabası olmuştu. İlaç rejimine katlan-dığım süre boyunca vasat bir otelde kalacaktık. Bittiğinde de, yani yetkin olarak tekrar kendime geldiğimde, başımıza kötü bir şeyin gelemeyeceği bir yere taşınacaktık. Böyle olması gerekiyordu.

Hesaba katmadığımız şey ise Chaykin yönetiminin kindarlığı oldu. Bir de bizi ibret olsun diye cezalandırmak için takındıkları kararlılık. Bu iki hissi de, sakladığımız ve açığa vurduğumuz sırlar yüzünden besliyorlardı.

"Galiba yanlış yerlerde biraz fazla göze battım," dedi Diane. "İki farklı *rantau* kolektifinden yer ayırttım ama yaptığım iki anlaşma da yalân oldu. Birdenbire insanlar benimle konuşmamaya başladı. Çok dikkat çektiğimiz belli oluyordu. Konsolosluk, Yeni Reformasi ve yerel poliste eşkallerimiz var; *dört dörtlük* olmasa da ellerinde bize benzer bir şeyler var."

"Bu yüzden mi bu insanlara kim olduğumuzu söyledin?"

"Söylemesem bile bizden zaten şüphelenmişlerdi. Ibu Ina değil. Eski kocası Jala kesin şüphelenmişti. Çok gözü açık bir adam. Kendi çapında, saygıdeğer bir gemicilik şirketi yönetiyor. Teluk Bayur'un limanlarından geçen dökme beton ve palm yağı Jala'nın ambarları-nın birinden mutlaka geçiyor. *Rantau gadang* işi daha az para getiriyor ama vergisi yok. İçi göçmen dolu o gemiler de boş dönmüyor. Ek işi de kara borsadan faal olarak sığır ve keçi ticareti yapmak."

"Bizi, Yeni Reformasi'ye gözünü kırpmadan satacak bir adama benziyor."

"Ancak biz daha iyi ödeme yapıyoruz ve kanun açısından daha az zorluk çıkartıyoruz. Tabii yakalanmadığımız sürece."

"İna böyle bir şeyi onaylıyor mu?"

"Neyi onaylıyor mu? *Rantau gadang*'ı mı? Kadının yeni dünyada iki tane oğlu, bir tane de kızı var. Jala'yı mı onaylıyor demek iste-diysen de, üç aşağı beş yukarı güvenilir biri olduğunu düşünüyor. Cebini boş tutmazsak o da bindiği dalı kesmez. Eğer bizi mi onaylı-yor diye soruyorsan, şöyle söyleyeyim; Tanrı'nın bir gözünün bizim üzerimizde olduğunu düşünüyor."

"Wun Ngo Wen yüzünden mi?"

"Öyle denebilir."

"Onu bulduğun için şanslısın."

"Tamamen şans değildi."

“Yine de buradan bir an önce gitmemiz lazım.”

“Sen iyileşir iyileşmez gideriz. Jala bizim için bir gemiyi hazırlattı; *Capetown Maru*. Bu yüzden Padang ve burası arasında mekik dokuyordum. Daha ödeme yapmam gereken insanlar var.”

Gitgide parası olan yabancılar olmaktan çıkıp parasız yabancılara dönüşüyorduk. “Yine de,” dedim, “isterdim ki—”

“Ne isterdin?” Parmağını bir ileri bir geri, baştan çıkartıcı bir şekilde alnımda gezdirdi.

“Yalnız uyumamayı isterdim.”

Biraz güldü ve elini göğsümün üzerine koydu. Bir deri bir kemik kalmış göğüs kafesime, timsah derisi gibi çirkin tenime dokundu. Yakınlık kurmaya çalışıyor gibi bir hali de yoktu. “Sarılamayız. Hava çok sıcak.”

“Çok mu sıcak?”

Soğuktan titriyordum.

“Zavallı Tyler,” dedi.

Ona dikkatli olmasını söylemek istedim. Ancak gözlerimi kapadım ve açtıgımda da gitmişti.

o o o

Başımıza gelecekler bununla da kalmayacaktı. Aslında sonraki birkaç gün kendimi çok daha iyi hissettim. Diane, buna fırtına öncesi sessizlik diyordu. Sanki Mars ilacı ve vücudum, aralarında geçici bir ateşkes imzalamıştı. Aralarında olacak nihai savaş için iki taraf da güç topluyordu. Ben de bu zamanı kendi yararına kullanmaya çalıştım.

Ina’nın verdiği her şeyi yedim. Zaman zaman odanın içerisinde bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Cılız bacaklarıma biraz güç aktarmaya çalıştım. Sağlam bir kilit vurmada ve klinikle birleşik bir alarm sistemi yaptırmadan önce, Ina burada tıbbi malzemeleri saklamış. Daha güçlü hissetseydim, bu betondan kutu bir hapisane hücresi gibi gelirdi. Bu şartlar altında burası neredeyse rahat geliyordu. Sert kapaklı bavullarımızı bir köşeye yığıp bir çeşit masa yaptım. Saz hasırın üzerinde otururken bir yandan da yazıyordum. Yukarıdaki pencereden biraz güneş ışığı giriyordu.

Güneş ışığının yanında buralardan bir öğrencinin bakışları da giriyordu. Çocuğu iki kere bana dikkatle bakarken yakalamıştım. Bundan Ibu Ina’ya bahsettiğimde kafasını salladı ve birkaç dakikalığına ortadan kayboldu. Geri geldiğinde, yanında çocuk da vardı. “Bu

En,” dedi. Çocuğu resmen perdenin içinden bana doğru fırlattı. “En, henüz on yaşında. Çok zeki bir çocuk. Bir gün doktor olmak istiyor. Ayrıca kendisi benim yeğenimin oğlu olur. Maalesef merakı hassasiyetini kör etmiş durumda. Arka odamda ne sakladığımı görmek için çöp kutularının üstüne çıkmış. Bu işin affı yok. Misafirimden özür dile, En.”

En başını o kadar sert bir şekilde aşağı çevirdi ki burnunun ucunda duran kocaman gözlükleri düşecek diye korktum. Bir şeyler mırıldandı.

“İngilizce söyle,” dedi Ina.

“Üzgünüm!”

“İçten olmadı ama neyse. En belki de sizin için bir şeyler yapabilir, Pak Tyler. Hatasını telafi etmek için.”

En, başını düpedüz belaya sokmuştu. Onu rahat bırakmayı denedim. “Mahremime saygı duymasından başka bir şey istemiyorum.”

“Bundan sonra kesinlikle mahreminize saygı duyacak; öyle değil mi, En?” En ezilip büzüldü ve kafasını salladı. “Yalnız ona vereceğim bir iş var. En neredeyse her gün kliniğe geliyor. Meşgul olmazsam ona birkaç şey göstereceğim. İnsan anatomisinin resmi ve turnusol kâğıdının sirke içinde renk değiştirmesi gibi şeyler. Söylediğine göre En’in böyle şeylere tutkusu varmış.” En, kafasını âdeta spastik bir çocuk gibi hızla sallamaya başladı. “Karşılığında da, ortak *budi*’yi* çirkince yok saymasını telafi etmek adına, klinik için gözcülük yapacak. En, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

En kafasını sallamayı kesti ve ürkmüş gibi gözüktü.

“Şöyle söyleyeyim ki,” dedi Ibu Ina, “artık uyanıklığını ve merakını iyi şeyler için kullanacaksın. Köye klinik hakkında soru soran birileri gelirse ki bu şehirden herhangi biri olabilir ama özellikle de polise benziyorlar ya da onlar gibi davranıyorlarsa— *hemen* buraya koşup bana haber vereceksin.”

“Okulda olsam bile mi?”

“Yeni Reforması’nin seni okulda rahatsız edeceğini sanmam. Okulundayken dikkatini derslerine ver. Başka zamanlarda sokaktayken, *warung*’dayken** ya da nerede olursan ol fark etmez. Bir şey duyarsan veya benim, kliniğin ya da Pak Tyler’ın adının geçtiği bir konuşmaya kulak misafir olursan hemen kliniğe beni görmeye geleceksin. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedi En. Bir de duyamadığım başka bir şeyler mırıldandı.

* Hoşgörü. -yhn

** Dükkân. -yhn

“Hayır,” dedi Ina aniden. “Sana bunun için para vermeyeceğim. Ne rezil bir soru bu böyle! Ancak hoşnut kalırsam güzel bir şeyler düşünebiliriz. Şu anda da hoşnut olmaktan çok uzaktayım.”

En tabanları yağladı. Giderken de üzerine bol gelen beyaz tişörtü dalgalandı.

Akşam çöktüğünde yağmur başladı. Derin ve tropik yağmur günlerce sürdü. Ben de bu esnada yazdım, uyudum, yedim, gezindim, sabrettim.

o o o

Ibu Ina, yağmurlu gecenin karanlığında vücudumu süngerledi. Pul pul olmuş ölü derimi temizledi.

“Onlar hakkında hatırladığın bir şeyler anlat,” dedi. “Bana, Diane ve Jason Lawton ile büyümek nasıl bir şeydi onu anlat.”

Düşündüm. Daha doğrusu, Ibu Ina’ya bir şeyler vermek için gittikçe sığlaşan hafıza gölümün içine daldım. Hem gerçek hem de sembolik bir şey olsun istiyordum. Hafıza gölümün içerisinden tam istediğim gibi bir şey çıkarmasam da elime bir şeyler takıldı: yıldızlarla parlayan bir gökyüzü ve bir tane de ağaç. Bu bir akçakavak ağacıydı. Karanlık bir gizem barındırıyordu. “Bir keresinde kamp yapmaya gitmiştik,” dedim. “Çok olmasa da Dönü’nün öncesinde bir zamandı.”

Ölü derinin temizlenmesi iyi oldu ama altından ortaya çıkan derim hassastı ve açık yara şeklindeydi. İlk sünger darbesi yatıştırıcı geldi. İkincisinde ise sanki yarama tuz basmışlardı. Ina bunu anladı.

“Üçünüz mü? Böyle bir kamp gezisi için küçük değil miydiniz? Yani, sizin oralarda böyle şeylere özen gösteriyorlar ya. Yoksa anne ve babanızla mı gittiniz?”

“Hayır. E.D. ve Carol yılda bir kere tatil yaparlardı. Onda da tatil yerlerine veya yolcu gemilerine giderlerdi. Yanlarında da çocuklarını götürmeyi tercih etmezlerdi.”

“Peki ya annen?”

“O evde kalmayı tercih ederdi. Bizi Adirondacks’a götürenler, yolun aşağısında oturan bir çiftti. Yanlarında, bizimle hiç mi hiç alakası olmayan iki tane ergen çocukları da vardı.”

“O zaman ne diye sizi– Ah, şimdi anladım. Galiba babaları, E.D. Lawton’ın gözüne girmeye çalışıyordu. Belki de ondan bir iyilik isteyecekti.”

“Onun gibi bir şeyler vardı galiba. Sormadım. Jason da sormadı.

Diane biliyor olabilirdi. Bu tarz şeylere dikkat ederdi.”

“Neyse önemli değil. Dağdaki bir kamp alanına mı gitmiştiniz? Yana dön, lütfen.”

“Şu otoparkı olan kamp alanlarından birine gitmiştik. El değmemiş bir doğanın içerisinde olduğumuz söylenemezdi. Ancak vakit olarak eylül ayı içerisinde bir hafta sonunu seçmiştik. Mekânda neredeyse bir tek biz vardık. Çadırları kurduk ve ateş yaktık. Büyükler de...” Adlarını hatırladım. “Fitch ailesi de şarkılar söyleyip nakaratlarda bize eşlik ettirdiler. Yaz kamplarında güzel hatıraları vardı herhalde. Aslına bakarsanız baya bunaltıcıydı. Fitch ailesinin ergenleri bütün bu olaydan nefret etmişti ve kulaklıklarını takıp kendilerini çadırlara kilitlemişlerdi. Fitch ailesinin yetişkin üyeleri ise eninde sonunda pes edip yataklarına gittiler.”

“Siz, üçünüzü de sönmekte olan kamp ateşinin etrafında bıraktılar. Geceleyn hava açık mıydı yoksa şu anki gibi yağmurlu bir hava mı vardı?”

“Açık bir sonbahar gecesiydi.” Camımıza çarpan kurbağa sesleri ve yağmur damlaları olan bu havaya hiç de benzemiyordu. “Ay yoktu ama epey bir yıldız vardı. Sıcak değildi ama tepelerin biraz yukarısında olmamıza rağmen soğuk olduğu da söylenemezdi. Rüzgârlıydı. Ağaçların birbirleriyle konuşmasını duyacağınız şiddette bir rüzgâr vardı.”

Ina’nın ağzı kulaklarına vardı. “Birbirleriyle konuşan ağaçlar! Evet, o nasıl bir sestir bilirim. Şimdi sol tarafınız, lütfen.”

“Bütün gezi burnumuzdan gelmişti ama o an üçümüz baş başa kaldığımız için iyi hissetmiştik. Jason bir el feneri aldı ve ateşten birkaç metre uzaklaştık. Kavalıktaki açık bir alana geldik; burası arabalardan, çadırlardan ve insanlardan uzaktaydı. Zemin batıya doğru eğimliydi. Jason bize gökyüzünde yükselen burç ışığını gösterdi.”

“Burç ışığı da ne?”

“Asteroid kuşağındaki buz tanelerinin üzerine yansıyan güneş ışığına denir. Bazen çok açık ve karanlık geçen bir gecede bunu görebilirsiniz.” Ya da Dönü’den önce görebilirdiniz. Acaba hâlâ burç ışığı var mıydı, yoksa güneş basıncı buzu ortadan silip süpürmüş müydü? “Ufuktan üstümüze kışın ciğerlere dolan bir nefes gibi gelmişti; uzaktan ve narin. Diane büyülenmişti. Jase’in bunu açıklayışını dinledi. Tabii o zamanlar hâlâ Jase’in açıklamalarından büyülendiği zamanlardı. Henüz kabuğunu kıramamıştı. Jase’in zekâsını seviyordu. Jase’i de zekâsı için seviyordu—”

“Tıpkı Jason’ın babası gibi, değil mi? Şimdi karnının üzerine yat, lütfen.”

“Ama öyle kendi malını sever gibi değil. Gözlerini fal taşı gibi açıp izlediğin tarzda bir büyülenmeydi.”

“Kusura bakma ama ‘gözünü fal taşı gibi açmak’ derken ne demek istedin?”

“Gözleri olabildiğince açık demek istedim. Sonra rüzgâr bastırmaya başladı ve Jason da el fenerini, Diane dalların nasıl oynadığını görebilsin diye kavak ağaçlarına çevirdi.” Bununla birlikte aklıma genç Diane’in capcanlı bir hatırası geldi. Üzerinde kendisine en az bir beden büyük gelen bir hırka vardı. Kolları ise örülmüş yünün altında kaybolmuştu, kendine sarılıyordu. Böylelikle yüzü ışık hünisine dönmüştü; gözleri de bunu iki heybetli ay gibi yansıtıyordu. “Jason, ona en büyük dalların nasıl yavaş hareketlerle sallandığını ve daha küçük olanların ise hızlı hareket ettiklerini gösterdi. Bunun sebebiyse, her büyük ve küçük dalın Jason’ın rezonans sıklığı dediği şeye sahip olmasıymış. Dedğine göre bu rezonans sıklıklarını müzik notaları gibi düşünebilirmişsiniz. Ağacın rüzgâr sırasındaki hareketi gerçekten de bir tür müzikmiş ama çıkan ses bizim işitemeyeceğimiz kadar düşükmüş. Ağacın gövdesi bir bas notası çalıyor, daha büyük dalları ise tenor dizelerini; bir yandan daha küçük dallar ise piko-lo çalıyormuş. Ya da her bir rezonansı, rüzgârdan tut yaprakların sallantısına kadar boyutsuz sayılar olarak düşünebilirmişsiniz. Bir hesaplamanın içindeki hesaplamanın hesaplamasını yapıyorlarmış.”

“Çok güzel anlatıyorsun,” dedi Ina.

“Bir de Jason’dan dinleseniz neler derdiniz. Sanki dünya ile bir aşk içindeydi; ya da en azından dünyadaki bazı biçimlerle, müzikle. Ahh.”

“Üzgünüm. Diane de Jason’ı mı seviyordu?”

“Onun kız kardeşi olmayı seviyordu, onunla gurur duyuyordu.”

“Sen de Jason’ın arkadaşı olmayı seviyordun herhalde?”

“Herhalde öyleydi.”

“Ayrıca Diane’e de âşıktın.”

“Evet.”

“O da size âşıktı.”

“Belki de. Öyle umuyordum.”

“Sormamın bir sakıncası yoksa, yanlış giden şey ne oldu?”

“Neden bir şeylerin yanlış gittiğini düşündünüz ki?”

“Hâlâ ona âşık olduğunuz gün gibi ortada. İkinizi kastediyorum. Ancak yıllardır birlikte olan bir kadın ve bir erkek gibi değilsiniz. Bir şeyler sizi ayrı tutmuş olmalı. Kusura bakmayın, haddimi aştım.”

Evet, bir şeyler bizi ayrı tutmuştu. Birçok şey. Bunların arasın-

da en açık görünen şey de Dönü diye düşündüm. Anlayamadığım nedenlerden dolayı, özellikle bundan feci şekilde korkuyordu. San-ki Dönü, onu güvende tutan her şeye meydan okuyup çıkışıyordu. Peki onun güvende hissetmesini sağlayan şey neydi? Hayatın düzgün bir şekilde akması; arkadaşlar, aile, iş... Bu bir şeylere duyduğu bir tür temel hassasiyetti, ki bu sırada E.D. ve Carol Lawton'ın Büyük Ev'i çoktan kırılğan görünüyör olmalıydı. Gerçek olmaktan ziyade arzulanan bir şey.

Büyük Ev ona ihanet etti. En sonunda Jason da ona ihanet etti. Bir zamanlar onda rahatlatma etkisi yaratan (Newton ve Öklid'in rahatlatıcı majör akorları) ve ona garip hediyelermiş gibi sunduğu bilimsel fikirler daha yabancı bir hal alıp onu uzaklaştırmaya başladı. Planck uzunluğu (altındaki cisimlerin, *cisim* gibi davranış göstermediği), etki ve tepkinin ötesindeki bir diyarda kendi ölçülemez yoğunluğuyla mühürlenmiş kara delikler vardı. Bir evren ki sadece genişlemiyor, kendi çürümesine doğru da ivme alıyor. Bir keresinde bana bir şey söylemişti. O zamanlar Aziz Augustine hâlâ hayattaydı. Diane elini köpeğin kürküne koyduğunda, sıcaklığını ve canlılığını hissetmek istediğini söylemişti. Kalp atışlarını saymak istemediğini söyledi. Fiziksel varlığını yapılandıran çekirdekleri ve elektronları arasındaki koca boşlukları da düşünmek istemediğini söyledi. Aziz Köpek'ten tamamen kendisi olmasını istiyordu. Korkutucu parçalarının birleşimi olsun istemiyordu. Ölen bir yıldızın yaşamında kısa süreli, evrimsel bir epifenomen olsun da istemiyordu. Hayatında zaten azıcık sevgi ve şefkat vardı; bunlar da göz önünde tutulup cennette birikmeliydi; evrenin kışı geldiğinde depolanmış olmalıydı.

Dönü geldiği zaman bunu, Jason'ın dünya görüşünün korkunç bir kanıtı olarak görmüş olmalıydı. Jason'ın buna olan takıntısı da içindeki yangını körüklemişti. Galakside başka bir yerlerde akıllı yaşam formlarının olduğuna şüphe yoktu. Böyle bir şeyin bizlerden çıkamayacağı da bir o kadar şüphesizdi. Bu şey son derece güçlüydü. Tüyle ürperten bir sabrı vardı. Dünyada yaratmış olduğu dehşeti de boş bir kayıtsızlıkla izliyordu. Varsayımsallar'ı hayal eden biri, aşırı zeki robotlar veya enerjiden oluşan esrarengiz varlıklar hayal edebilirdi. Ancak aklından asla bir elin dokunuşu, bir öpücük, sıcak bir yatak veya içinizi rahatlatacak bir sözcük geçmezdi.

Bu yüzden Diane, Dönü'ye karşı çok içten bir nefret besliyordu. Sonunda kendisini Simon Townsend ve YK hareketine yönelten şeyin de bu olduğunu düşünüyorum. YK teolojisinde Dönü kutsal bir olay haline gelmişti ama biraz da ikinci planda kalıyordu. Büyüktü

ama Ibrahim'in Tanrı'sı kadar büyük değildi. Şok ediciydi ama çarmıha gerilmiş bir Kurtarıcı kadar şok edici değildi. İçi boş bir mezardı.

Bu söylediklerimden bazılarını Ina'ya söyledim. O da, "Tabii ben Hıristiyan değilim. Yerel otoriteleri tatmin edecek kadar bile İslam'la içli dışlı değilim. Ateist Batı'nın bozduğu biri; işte bu benim. Fakat İslam'da bile bu tarz hareketler oldu. İnsanlar, yeri geldi İmam Mehdi ve Deccal hakkında olsun, yeri geldi Ye'cüc ve Me'cüc'ün Taberiye Gölü'nü içtiği hakkında olsun gevezelik ediyorlardı. Çünkü bu onlara daha makul geliyordu. İşte. Bitirdim." Ayak tabanlarımı temizledi. "Diane hakkındaki bu şeyleri her zaman biliyor muydun?"

Hangi anlamda biliyor muydum? Hissediyordum, şüpheleniyordum, içime doğuyordu ama bilmek ayrı bir şey. Bildiğimi söyleyemezdim.

Paslanmaz çelik tavaşının içindeki sıcak su ve çeşit çeşit süngerleriyle dışarı çıkarken, "Öyleyse Mars ilacı beklentilerini karşılıyor," dedi. Bana da gecenin karanlığında kafa yormam gereken bir şey bırakmış oldu.

o o o

İbu Ina'nın tıbbi kliniğinden içeri ya da dışarı giden üç tane kapı vardı. Bir keresinde programındaki son hastası parmağındaki kırık tahtasıyla birlikte ayrıldıktan sonra bana binayı gezdirdi.

"Benim hayatım boyunca inşa ettiğim yer burası," dedi. "Küçük olduğunu düşünüyor olabilirsin. Ancak bu köyün insanları, Padang'daki hastane ve burası arasında olan bir yere ihtiyaç duyuyorlardı. Mesafe epey var. Özellikle otobüsle seyahat ediyorsan veya yollar tekin değilse."

Bir tanesi ön kapıydı. Buradan hastaları gelip gidiyordu.

Bir diğeri de arka kapıydı. Metal hatlı ve sağlam bir kapıydı. Ina küçük, yakıt hücresi kullanan arabasını kliniğin arkasında duran sıkıştırılmış toprak kaplı alana park ederdi. Sabah geldiğinde buradan girer ve gece çıkarken de burayı kitlerdi. Kapı, kaldığım odanın bitişiğindeydi. Beş yüz metre ötedeki camiden okunan sabah ezanı sırasında, henüz kilidi açarken gelen anahtarlıklarının şıkırdamasını tanır hale gelmiştim.

Üçüncüsü ise hemen yanındakiydi. Aşağısında küçük bir koridor vardı. İçinde de tuvalet ve bir sıra malzeme dolabı vardı. Buradan teslimatları alıyordu. Ayrıca En de gelip giderken bu yolu izlemeyi tercih ediyordu.

En, tam da Ina'nın tarif ettiği gibi biriydi. Çekingen ama parlak bir çocuktuk. Gönlünden geçen umutlarını bağlamış olduğu tıp diplomasını alacak kadar da zeki idi. Ina'nın söylediğine göre ailesi zengin değildi. Ancak bir burs ayarlayıp Padang'daki üniversitede tıp hazırlık dersleri alırsa, yükselir ve diplomasını finanse edecek bir yol bulursa—

“Kim bilir? Köyün başka bir doktoru daha olabilir. Ben de öyle yaptım.”

“Geri dönüp burada çalışacağını mı düşünüyorsun?”

“Olabilir. İlk önce gider sonra da geri geliriz.” Sanki dünyanın düzeni bu şekilde işliyormuş gibi omuz silkti. Minang kültüründe ise buna *rantau* deniyordu; genç erkekleri yurt dışına yollama geleneğinin adıydı. Bu *âdet* sisteminin bir parçasıydı. Yani töre ve zorunluluktan geliyordu. Tıpkı tutucu İslam gibi, *âdet* son otuz yılın modernizasyonu ile sarsılmıştı. Ancak Minang yaşamı altındaki bir kalp gibi atıyordu.

En, beni rahatsız etmemesi için uyarılmıştı ama zamanla bana olan korkusunu yitirdi. İbu Ina'nın özel ulaşı olarak izin kapıldığında, ateş nöbetlerimin de arasına denk geldiğinde bana uğradı. Getirdiği yiyeceklerin isimlerini söyleyerek İngilizce kelime haznesini pekiştirirdi. *Silomak*; mumsu pirinç pilavı. *Singgang ayam*; körili tavuk. “Teşekkürler,” dediğimdeyse, “Bir şey değil!” diye bağırır ve sırtırdı. Parlak beyaz ama feci şekilde düzensiz dişleri ortaya çıkardı. Ina ailesini tel taktırmaları için ikna etmeye çalışıyordu.

Ina köydeki küçük bir evde akrabalarıyla beraber yaşıyordu. Gerçi son zamanlarda klinikteki bir muayenehanede uyuyordu. Uyuduğu yer de benim kasvetli hücremden daha rahat değildi sanıyorum. Ancak bazı geceler ailesine karşı sorumluluklarından dolayı gitmesi gerekiyordu. Bu gecelerde ateşimi ve durumumu kontrol eder, yanıma su ve yiyecek koyardı. Bir de acil bir durum olursa diye bir çağrı cihazı bırakırdı. Ertesi sabah anahtarının şakırdamasını duyana kadar yalnız kalırdım.

Ancak bir gece duyduğum ses, beni hummalı ve karmaşık bir rüyadan uyandırdı. Birileri yan kapının kulpunu çevirip açmaya çalışıyordu. Kapının titreme sesi geliyordu. Ina değildi. Hem yanlış kapı hem de yanlış zamandı. Saatim gece yarısını gösteriyordu. Gecenin en derin saatlerinin başlangıç ânıydı. Dışarıda hâlâ yerel *warung*'lara uğrayan birkaç köylü, ana yoldan geçen arabalar, sabaha varmadan uzaktaki bir *desa*'ya* ulaşmaya çalışan kamyonlar olabilirdi. Belki de

* Köy. -yhn

Ibu Ina'nın hâlâ burada olduğunu sanan bir hastaydı. Belki de ilaç arayan bir bağımlı.

Kapı kulpunun çevrilmesi durdu.

Sessizce yatakta oturdum. Tişörtümü ve pantolonumu giydim. Klinik karanlıktı, hücrem karanlıktı. Tek ışık, yukarıdaki pencereden giren ay ışığıydı... O da birdenbire tutuldu.

Yukarı baktım ve En'in kafasının salınan bir gezegen gibi olan silüetini gördüm. "Pak Tyler!" diye fısıldadı.

"En! Beni korkuttun." Aslında geçirdiğim şok, bacaklarımın dermanını kesmişti. Ayakta durmak için duvara yaslanmam gerekiyordu.

"Beni içeri al!" dedi En.

Yalın ayak yan kapıya doğru ağır adımlarla gittim ve kapı sürgüsünü çektim.

İçeriye akın eden esinti sıcak ve nemliydi. En de hemen arkasından akın etti. "Ibu Ina'yla konuşmam lazım!"

"Burada değil. Ne oldu, En?"

Son derece telaşlıydı. Gözlüklerini, burnunun ucundan yukarı itti. "Ama onunla konuşmam gerek!"

"Bu gece evine gitti. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

En mutsuz bir şekilde kafasını salladı. "Ama o *buraya* gelip ona söylememi istedi."

"Ne? Yani bunu ne zaman söyledi?"

"Yabancı biri kliniği sorarsa, ona gelip söylemem lazım."

"Ama o..." Sonra demiş olduğu şey, yeni çıkan ateşimin yarattığı sisi deldi geçti. "En, köyden biri Ibu Ina hakkında bir şeyler mi soruyor?"

Tatlı sözlerle kandırarak hikâyeyi ağzından söküp aldım. En, köyün merkezinde ailesiyle birlikte bir *warung*'un arkasında yaşıyordu. Belediye başkanlığı ofisinin üç kapı aşağısındaydılar; *kepa-la desa**. En, uyanık olduğu gecelerde, *warung*'un müşterilerinden gelen mırıldanmaları odasından duyabiliyordu. Böylece, yarım yamalak anlasa da köy dedikodusunun döndüğü ansiklopedik bir deposu olmuştu. Karanlık çöktükten sonra genelde erkekler oturup muhabbete dalar ve kahvelerini içerdi. Bunlar En'in babası, amcaları ve komşuları olurdu. Fakat o gece iki tane yabancı gelmişti. Şık ve siyah bir arabalarının ışıkları *warung*'un üzerine bir manda gibi gözü pek bir şekilde yaklaşmıştı. Sonra kendilerini bile tanıtmadan yerel kliniğe nasıl gidileceğini sormuşlar. İkisi de hasta değilmiş. Şehirli

* Köyün başı. -yhn

kıyafetleri giyiyorlarmış ve kaba davranıyorlarmış. Bir de polis gibi yürüyorlarmış. En'in babasından aldıkları tarif anlaşılması güçmüş ve yanlışmış. Onları tam aksi yöne doğru yönlendirmiş.

Ancak Ina'nın kliniğini arıyorlardı ve eninde sonunda bulacaklardı. Bu büyüklükteki bir köyde aldıkları yanlış tarif, olsa olsa onları biraz geciktirirdi. Böylece, En giyinmiş ve kendisine talim edildiği gibi evden kimseye gözükmeden kendini dışarı atıp buraya gelmiş. Amacı, Ibu Ina'yla anlaşmasını tamamlayıp onu tehlikeden haberdar etmekti.

"Aferin," dedim. "İyi iş çıkardın, En. Şimdi Ibu Ina'nın yaşadığı yere gidip ona olan biteni anlatman lazım." Bu sırada da eşyalarımı toplayıp kliniği terk edecektim. Polis gelip gidene kadar hemen yandaki pirinç tarlasında saklanabileceğimi akıl ettim. Buna yetecek kadar gücüm vardı. Muhtemelen.

Ancak En kollarını kavuşturdu ve geriye çekildi. "O, *burada* beklememi söyledi."

"Tamam da o sabaha kadar gelmeyecek."

"Çoğu gece burada uyuyor." Kafasını dikti ve kliniğin karanlık koridorundan bana bakarak geçti; sanki Ibu Ina muayenehaneden onu doğrulamak için dışarı adım atacaktı.

"Evet ama bu akşam değil. Doğru söylüyorum. En, bu tehlikeli olabilir. Bu insanlar Ibu Ina'nın düşmanı olabilir. Anladın?"

Ancak azılı ve ırsi bir inatçılık onu ele geçirmişti. Birbirimize ne kadar dostane davransak da, En hâlâ bana güvenmiyordu. Bir an titredi. Gözleri bir lemurunki kadar açılmıştı. Ardından, etrafımda hızla koşmaya başladı ve ay ışığı yansıyan kliniğin içine doğru gitti. "*Ina! Ina!*" diye seslendi.

Peşinden gittim. Gittikçe de ışıkları açtım.

Bir yandan da bu olayı mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyordum. Kliniği arayan bu kaba adamlar Padang'daki Yeni Reformasi'den insanlar, yerel polisler, Interpol'den veya Dışişleri Bakanlığı'ndan olabilirdi. Chaykin yönetiminin üzerimize bir balyoz gibi savurduğu başka bir teşkilat da olabilirdi.

Eğer bu adamlar burada beni arıyorsa, bu Ina'nın eski kocası Jala'yı bulup onu sorguladıkları anlamına mı geliyordu? Ya da çoktan Diane'i tutukladıkları anlamına mı geliyordu?

En, muayenehanelerin birine doğru tökezledi. Alnı, muayene masalarının birinden uzayan sargı demirlerine çarptı ve kıcının üstüne oturdu. Onun yanına geldiğimdeyse, sessizce ağlıyordu. Korkmuştu. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. Sol kaşının üzerindeki

çizgi kızgın olduğunu gösterse de tehlike teşkil etmiyordu.

Ellerimi omzuna koydum. “En, o burada değil. Gerçekten. O gerçekten burada değil. Aslına bakarsan, kötü bir şey olma ihtimali varken, senin burada karanlıkta kalmanı istemezdi. Böyle bir şeyi istemezdi, değil mi?”

“Aa,” dedi En. Olayı kabulleniyordu.

“Şimdi sen eve koş, tamam mı? Evine koş ve orada kal. Ben sorunun icabına bakacağım ve ikimiz de Ibu Ina’yı yarın göreceğiz. Böylesi mantıklı oldu mu?”

En korkusunu bir yana bırakıp bana yargılabileceğine bir bakış atmaya kalktı. “Bence de,” dedi çekinerek.

Ayağa kalkmasına yardım ettim.

Fakat sonra kliniğin önünden, çakıl taşlarının tekerlekler altında ezilme sesi geldi. İkimizde tekrar yere çömeldik.

o o o

Bekleme odasına doğru aceleyle seğirttik. En’i arkamda bırakarak tahta çubukları olan bambu panjurlarından baktım. Küçük elleri, tişörtümü kavırıyordu.

Arabanın motoru ay ışığında boşa çalışıyordu. Modelini tam çıkartamadım ama kapkara parlamasına bakılacak olursa nispeten yeni bir arabaydı. Sonra arabanın içindeki karanlıktan kısa bir alevlenme çıktı. Bir çakmak olabilirdi. Sonra çok daha parlak bir ışık vurdu. Bu, yüksek bir ışık saçan spot lambaydı ve yolcu koltuğundan süzülüp etrafı tarıyordu. Panjurun içinden geçti ve karşıdaki duvarda duran sağlık bilgisi posterlerinin üzerinde oynayan gölgeler yarattı. Başımızı eğdik. En sızlanmaya başladı.

“Pak Tyler?” dedi.

Gözlerimi kapattım ama sonra tekrar açınmanın zor olduğunu keşfettim. Göz kapaklarımda ardında rüzgârgülleri ve yıldız patlamaları gördüm. Yine ateşim çıkmıştı. İçimdeki seslerden oluşan küçük bir koro bunu tekrar edip durdu. *Yine ateşim çıktı, yine ateşim çıktı* diyerek benimle uğraşıyorlardı.

“Pak Tyler!”

Çok kötü bir zamanlamaydı. (*Kötü zamanlama, kötü zamanlama...*)

“Kapıya git, En. Yan kapıya.”

“Benimle gel!”

Güzel bir tavsiye. Tekrar pencereyi kontrol ettim. Işık sönmüşü.

Ayağa kalktım ve En ile birlikte koridordan aşağı gitmeye başladım. Yan kapının olduğu yerde En'in açık bırakmış olduğu malzeme dolaplarını geçtik. Gecenin sessizliği insanı aldatıyordu. Aldatıp kanına giriyordu. Bir karış toprak ve pirinç tarlası vardı. Orman ve palmye ağaçları ay ışığında kararınıştı ve taçlarını narince sallıyorlardı.

Kliniğin büyük kısmı arabayla aramızda kalıyordu. “Doğrudan ormana doğru koş,” dedim.

“Yolu biliyorum—”

“Yoldan uzak dur. İhtiyaç duyduğun zaman saklan.”

“Biliyorum. Benimle gel!”

“Gelemem,” dedim. Bunu mecazen söylememiştim. Şu anki halimi düşünecek olursak, on yaşındaki bir çocuğun ardından koşuşturma fikri absürt kalıyordu.

“Ama—” dedi En ve ben de onu biraz itip zaman kaybetmemesini söyledim.

Arkasına bakmadan koştu. Korkunç bir hızla gölgelerin içinde kayboldu. Sessizdi. Küçüktü. Ona imrendim. Ardından gelen sessizlikte, bir araba kapısının açılıp kapandığını duydum.

Ayın dörtte üçü ortaya çıkmıştı. Önceki halinden daha kanlı canlı ve daha uzak görünüyordu. Yüzü, çocukluk zamanlarında hatırladığımdan daha değişikti. Ay'daki İnsan artık yoktu. Ay yüzeyinde karanlık, oval bir yara vardı; ayın, yeni ama şu anda eskimiş *karanlık bölgesi*. Kutuplardan ekvatora kadar olan regoliti eriten büyük darbenin sonucunda ortaya çıkmıştı. Ay'ın, Dünya etrafındaki yavaş dönüşünü daha da yavaşlatmıştı.

Arkamda polislerin (iki kişi olduklarını varsayıyordum) ön kapıya vurduğunu duydum. Kendilerini sert bir şekilde tanıtıp kilidi takırdatıyorlardı.

Koşmayı düşündüm. En gibi ustalıkla olmasa da, başarılı bir şekilde koşup en azından pirinç tarlasına dalabileceğime inandım. Sonra da orada saklanır, her şeyin iyi gitmesini beklerdim.

Aklıma Ina'nın arka odasında bıraktığım valiz geldi. Valizin içinde sadece kıyafet yoktu; aynı zamanda defterler ve diskler, dijital hafıza bantları ve suç delili taşıyan berrak sıvı şişeleri vardı.

Geri döndüm. İçeriye girince kapıyı sürgüyle mandalladım. Yalın ayak yürüdüm; tetikteydim. Polislerin sesini dinliyordum. Binanın etrafında daire çiziyor olabilirlerdi ya da ön kapıyı tekrar deneyebilirlerdi. Bununla birlikte ateş feci şekilde bastırıyordu. Bir sürü şey duyuyordum; muhtemelen çoğu da gerçek sesler değildi.

Ina'nın gizli odasındaki tepe ışığı hâlâ sönüktü. Yolumu el yor-

damıyla ve ay ışığı sayesinde buluyordum. İki sert kapaklı valizden birini açtım ve üzerinde el yazısı olan sayfaların arasına daldım. Kapatтым. Sürgüledim. Yukarı kaldırdım ve sendeledim. İkinci valizi de sancak tarafımdaki bölüme yükledim ve yürüyemediğimi fark ettim.

Neredeyse küçük plastik bir objeye takılıp düşüyordum. İna'nın çağrı cihazıydı bu. Durdum, valizleri yere bıraktım ve çağrı cihazını alıp gömleğimin cebine koydum. Sonra biraz nefeslenip valizleri tekrar yükledim. Gariptir, sanki daha da ağırlaşmışlardı. Kendime, *Bunu yapabilirsin*, dediysem de kelimeler bayat ve hiç de ikna edici değillerdi. Kafatasım sanki bir kat edral kadar genişlemişti ve bu sözler onun içinde yankılanıyorlardı.

Arka kapıdan sesler duydum. Bu, İna'nın dışarıdan ekstra bir asma kilitle kapalı tuttuğu kapıydı. Metalin tıkırdaması ve kapı sürgüsünün gıcırdamaları duyuluyordu. Belki de bir levveyi kilit menteşelerinin arasına sokup yükleniyorlardı. Eninde sonunda ve de kaçınılmaz olarak kilit kırılacaktı. Arabadan inen adamlar da içeri girecekti.

Üçüncü kapıya doğru tökezledim. En'in kapısına. Yan kapıya. Sürgüsünü çıkardım ve yavaş yavaş açtım. Kimsenin orada olmadığını dair nafile bir umut besliyordum. Kimse yoktu. Davetsiz misafirlerin ikisi de (tabii iki taneseler) arkadaydılar. Kilit üzerinde çalışırken fısıldaşıyorlardı. Sesleri kurbağaların vıraklamalarından ve rüzgârın ufak tefek gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

Gözükmeden pirinç tarlasına gidebileceğimden emin değildim. Daha da kötüsü, düşmeden gidebileceğimden de emin değildim.

Ardından asma kilit kapıdan kopunca küt diye bir ses geldi. Yarırlardaki başlangıç ateşinin yapıldığı silahlar aklıma geldi. Bunu yapabilirsin dedim kendime. Valizimi topladım ve yıldızlı geceye doğru yalın ayaklarımla topalladım.

MİSAFİRPERVERLİK

“Bunu gördün mü?”

Perihelyon’daki revire girerken, Molly Seagram elindeki dergiyle resepsiyon masasından bana el sallıyordu. Yüz ifadesi, *kör talih ve uğursuzluk* diyordu. Büyük bir haber dergisinin kuşe kâğıda baskılı bir sayısını tutuyordu. Kapağında Jason’ın resmi vardı. Derginin başında, PERİHELYON PROJESİ’NİN YÜZÜ VE ARKASINDAKİ ÇOK GİZLİ KİŞİLİK yazıyordu.

“Anladığım kadarıyla haberler pek iyi değil, öyle mi?”

Omzunu silkti. “Tam olarak övgüler yağdırdıklarını söyleyemem. Al. Oku. Akşama yemekte konuşuruz.” Ona önceden akşam yemeği sözü vermişim. “Ah. Bayan Tuckmann hazır ve sizi üçüncü tezgâhta bekliyor.”

Molly’e muayenehanelere, “tezgâh” dememesi için uyarmıştım ama bu tartışmaya değmezdi. Dergiyi mektuplarımın olduğu rafa attım. Yavaş ve yağmurlu bir nisan sabahıydı. Bayan Tuckman da öğle yemeğinden önce programımda olan tek hastamdı.

Kendisi kadrolu mühendislerden birinin eşiydi. Geçen ay içerisinde beni tam üç kere görmeye gelmişti. Anksiyete ve bitkinlik şikâyetleri vardı. Sorunlarının nedenini görmek için âlim olmaya gerek yoktu.

Mars’ın çevrelenmesinin üzerinden iki sene geçmişti. Perihelyon’da da işten çıkarılma dedikodular cirit atıyordu. Kocaşının ekonomik durumu belirsizdi ve onun da iş bulma umutlarını taşıyan bütün gemiler batmıştı. Xanax’ı endişe verici bir tempoyla tüketiyordu ve hemen biraz daha istiyordu.

“Belki de başka bir ilaç düşünmeliyiz,” dedim.

“Antidepresan istemiyorum. Kastettiğiniz oysa,” dedi. Küçük bir

kadıncı. Diğer taraftan hoş suratı bir somurtmayla altüst oldu. Bir açılıp bir kapanan gözleriyle muayenehaneyi süzdü ve bakışlarını bir an için düzenlenmiş arka bahçeyi gösteren, yağmurlu cama indirdi. “Ciddiyim. Altı ay boyunca Paraloft kullandım ve tuvaletten çıkamadım.”

“Bu ne zamandı?”

“Siz gelmeden önce. Dr. Koenig yazmıştı. Tabii o zamanlar da işler değişti. Carl’ın yüzünü zar zor görebiliyordum. Çok meşguldü. Gecelerim çoğunlukla yalnız geçiyordu ama en azından işler iyi gözüküyordu. İşi o ara garantideydi. Ayaklarını sağlam bastığı bir yerdeydi. O günlerin kıymetini bilmem gerekiyormuş. Bu benim, şeyde, 1-1 listemde ya da ne deniyorsa işte orada yazmıyor mu?”

Hasta geçmişisi masadaydı ve önümde açık bir şekilde duruyordu. Dr. Koenig’in notlarını çözümlemek genelde zor olurdu. Gerçi ehemmiyeti olan durumların altını kırmızı kalemle çizerek kadar nezaket göstermişti. Alerjiler, kronik durumlar... Bayan Tuckman’ın dosyasına yapılan girdiler resmî ve kısaydı. Eli açık da davranılmamıştı. Paraloft hakkındaki not da buradaydı. Hastanın kendi isteği üzerine kesilmişti (tarih okunmuyordu). “Hastadaki sinirlilik ve gelecek kaygısı şikâyetleri devam ediyor,” yazıyordu. Hepimiz gelecekte kaygılanmıyor muyuz ki?

“Şimdi Carl’ın işine bel de bağlayamıyoruz. Dün gece kalbim o kadar hızlı atıyordu ki... yani süratli demek istiyorum. *Alışılmadık* bir sürat vardı.”

“Ne?”

“Yani. KVTs.”

KVTs (Kardiyovasküler Tükenme Sendromu) hakkında birkaç aydır haberler çıkıyordu. Mısır’da ve Sudan’da binlerce insan bu yüzden ölmüştü. Yunanistan’da, İspanya’da ve Amerika’nın kuzeyinden de bu vakaların geldiği raporları vardı. Yavaş yavaş bakteriyel bir enfeksiyondur. Üçüncü dünya ekonomileri için potansiyel bir sorundur, ancak modern ilaçlarla tedavi edilebiliyordu. Bayan Tuckman’ın KVTs’den korkacak bir şeyi yoktu. Ona da böyle söyledim.

“İnsanlar bunu bizim üzerimize saldıklarını söylüyorlar.”

“Kim neyi bırakmış, Bayan Tuckman?”

“Hastalığı bırakmışlar. Varsayım-sallar. Üzerimize salmışlar.”

“Okuma yaptığım her şey KVTs’nin sığırlardan bize geçtiğini söylüyor.” Hastalık, hâlâ genel olarak toynaklı hayvanların geçirdiği bir hastalıktı ve devamlı olarak Kuzey Afrika’daki sığır sürülerinin büyük bir kısmını yok ediyordu.

“Sığırlar, ha... Fakat sana illa söyleyecekler diye bir şey yok, değil mi? Öylece çıkıp bunu haberlerde duyuramazlar demek istiyorum.”

“KVTS bir akut hastalık. Sizde olsaydı, şu an hastanelik olmuştunuz. Kalp atışınız normal ve kardiyonuzda da bir sıkıntı gözüküyor.”

İkna olmuş gibi değildi. Sonunda ona alternatif bir anksiyolitik ilaç yazdım. İlaç, esasen daha farklı bir moleküler yan zincire sahip olan bir tür Xanax gibiydi. Hiç olmazsa ilacın kendisi değilse de, yepyeni bir ilaç isminin bir faydası olur diye umuyorum. Bayan Tuckman ofisten biraz daha yatışmış bir şekilde çıktı. Elindeki reçeteye kutsal bir parşömen gibi sarılmıştı.

Kendimi işe yaramaz hissediyorum; biraz da sahtekâr gibi.

Ancak Bayan Tuckman'ın durumu hiç de kendine özgü sayılmazdı. Bütün dünya anksiyete ile çalkalanıyordu. Bir zamanlar hayatta kalmak için en iyi şansımız olarak görülen terraform işlemi ve Mars'ın kolonize edilmesi, etkisiz ve belirsiz hale gelmişti. Bize de Dönü'den başka bir gelecek bırakmamıştı. Küresel ekonomi bocalamaya başlamıştı. Tüketiciler ve milletlerin, bir daha geri ödeyeceklerini düşünmedikleri borçları dağ gibi birikiyordu. Bu esnada kredi veren kuruluşların fonları birikmişti ve faiz oranları fırlamıştı. Aşırı dincilik ve vahşi suçların sayısı, hem yurttan hem de yurtdışında ikiye katlanmıştı. Üçüncü dünya ülkelerindeki tahribat özellikle yıkıcı olmuştu. Buralardaki tedavülde olan paranın çöküşü ve ortaya çıkan kıtlık, uyuyan Marksistleri ve militan yanlısı İslam hareketlerini uyandırmıştı.

Psikolojik tanjantı anlamak zor değildi; şiddeti de öyle. Birçok insan içinde keder barındırıyordu ama içlerinden sadece geleceğe dair inançlarını yitirenler, işe ellerinde bir otomatik tüfek ve ölüm listesi ile gelmeye meyilliydi. Amaçları bu olsa da olmasa da, Varsayımsallar tam da bu tür ölümcül bir umutsuzluğa neden olmuşlardı. İntihara meyilli olan bu öfkeli kişiler bir lejyon haline gelmişti ve düşmanları arasında bütün Amerikalılar, İngilizler, Kanadalılar, Danimarkalılar ve dahası vardı. Ya da bunun tam aksine bütün Müslümanlar'a, koyu tenli insanlara, İngilizce konuşmayanlara; göçmenler de bütün Katolikler, tutucular, ateistlerle karşı karşıya kaldı; bütün liberaller de, muhafazakârlarla. Bu tip insanların da yerine getirdikleri ahlaki gerekçe ise linç veya intihar bombasıydı; ya bir fetva ya da bir pogromdu. Bunlar şimdi yükselişe geçmişti. Ölmeye yüz tutmuş bir diyarın üzerinde karanlık yıldızlar gibi yükseliyordu.

Tehlikeli zamanlarda yaşıyorduk. Bayan Tuckman da dünyadaki bütün Xanaxların onu başka bir şeye inandıramayacağını biliyordu.

Ögle yemeğinde, personel kafeteryasının arkasındaki bir masaya yerleştim. Sadece kahve içtim, yağmurun park alanına düşüşünü izledim ve Molly'nin bana vermiş olduğu dergiyi inceledim.

Eğer Dönübilim diye bir bilim dalı olsaydı, diye başlıyordu baş makale, Jason Lawton bunun Newton'u, Einstein'ı, Stephen Hawking'i olurdu.

Bunlar hep, E.D.'nin basını söylemeye teşvik ettiği şeylerdi; aynı zamanda da Jason'ın duymaktan nefret ettiği şeylerdi.

Radyolojik ölçümden tutun, geçirgenlik çalışmalarına; üst düzey bilimden tutun felsefi tartışmalara kadar, elini atıp da değiştirmedigi bir Dönü alanı kalmadı. Yayımlanan makalelerinin sayısı da bir hayli fazla ve çok alıntılanan eserler arasında. Uykunuzun geldiği akademik konferanslara ayak attığı zaman, bunu ani bir medya hadisesi haline getiriyor. Perihelyon Kuruluşu'nun müdür vekili olarak da Amerikalıları ve Dönü dönemindeki küresel hava-uzay politikasını da etkiledi.

Ancak Jason Lawton'ı kuşatan gerçek başarılar ve ara sıra gelen heyecanın ortasında, Perihelyon'un babası Edward Dean (E.D.) tarafından kurulduğu kolayca göz ardı edilebiliyor; ki kendisi yönetim kurulunda ve başkanlık kabinesinde önde gelen bir yere sahip. Bu bazıları tarafından hâlâ tartışmalı bir konu olsa da, oğlunun halk imajı daha gizemli, bir o kadar etkileyici ve çok daha az yüzünü gösteren büyük Lawton'ın eseri.

Makale E.D.'nin kariyerinin ilk zamanlarından detaylarla devam ediyordu. Dönü sonrası aerostat telekomünikasyonundaki büyük başarısından, art arda gelen üç başkanlık yönetimine güçlü adaptasyonundan ve Perihelyon Kuruluşu'nu yaratmasından bahsediyordu.

Esasen bir beyin fonksiyonu ve endüstri lobisi işlevi görmesi için tasarlanan Perihelyon, nihayetinde federal hükümetin bir teşkilatı haline geldi. Burada Dönü bağlamında uzay görevleri dizayn ediliyor; ayrıca onlarca üniversitenin, araştırma enstitülerinin ve NASA merkezlerinin çalışmaları koordine ediliyordu. Aslına bakılırsa, "eski NASA"nın düşüşü, Perihelyon'un yükselişi oldu. Bir on sene önce bu ilişki resmiyet kazanmıştı. Sinsi bir şekilde örgütlenen Perihelyon, NASA'ya bir danışma konseyi olarak ilave edildi. İçeriden gelen bilgelere göre de aslında NASA, Perihelyon'a danışma konseyi olarak ilave edilmişti. Genç deha Jason Lawton basını cezbederken, babası da ipleri elinde tutmaya devam ediyordu.

Makale E.D.'nin Garland yönetimiyle olan uzun ilişkisini sorgu-

layarak devam ediyordu. Üstü kapalı olarak da potansiyel bir skandala dokundurma yapıyordu. Belirli alet paketleri üretilmişti; üreten firma E.D.'nin eski yakınlarından biri tarafından yönetiliyordu ve parça başına da birkaç milyon dolar almışlardı. Her ne kadar, Ball Aerospace daha düşük maliyetli bir teklif sunsa bile...

İki büyük partinin de ayrı birer radikal fraksiyon haline geldiği bir seçim kampanyası geçiriyorduk. Derginin kötü bağlamda eleştirdiği ve bir Reformcu Cumhuriyetçi olan Garland halihazırda iki dönem görevde kalmıştı. Clayton'ın başkan yardımcılığı yapan ve kutsal vârisi olan Preston Lomax ise son anketlerde rakibinin önündeydi. "Skandal" dedikleri şey aslında bir skandal değildi. Ball Aerospace'in teklifi daha ucuzdu ancak tasarladıkları paketin daha etkin olduğu söylenemezdi. Pasadena'daki mühendisler aynı yük ağırlığına daha fazla alet sıkıştırmışlardı.

Perihelyon'nun bir kilometre civarındaki Champs'te yediğimiz akşam yemeğinde olayın bu kadarını Molly'ye anlattım. Makalede yeni bir şey yoktu. Çarptırılan sözler tatmin edici olmaktan ziyade politikti.

"Söyledikleri şeyin doğru veya yanlış olmasının bir önemi var mı? Önemli olan şey bizimle oynuyor olmaları. Birdenbire büyük bir basın kuruluşu Perihelyon'a saldırıya geçiyor ve bu da bir sorun olmuyor."

Derginin başka yerindeki bir başyazı da Mars projesini "Tarihin tek başına en pahalı gereksiz işi olan bu proje, paranın yanında insan canına da mal oldu. Küresel bir felaketten nemalanmayı başaran insan dirayeti için de bir anıt olmuş oldu," yazarak tarif etmişti. Makalenin yazarı, Hristiyan Tutucu Parti'nin konuşma metni yazarlığını yapıyordu. "Bu paçavranın HTP'ye ait olduğunu herkes biliyor, Moll."

"Kapımıza kilit vurmak istiyorlar."

"Lomax seçimleri kaybetse bile kilit vuramazlar. Bizi gözlem görevlerine kadar geri atsalar bile ulusun Dönü üzerindeki tek gözü biziz."

"Bu da bizim kovulup yerlerimize başkalarının gelmeyeceği anlamına gelmiyor."

"Durum o kadar kötü değil."

İkna olmamıştı.

Molly, Perihelyon'a ilk geldiğimde Dr. Koenig'den devraldığım hemşire ve resepsiyonistti. Son beş sene içerisinde kibar, profesyonel ve etkili bir ofis eşyası olmuştu. Sıradan bir şekilde hoşbeş etmekten

başka bir şey yapmadık. Bu sayede de onun bekâr ve benden üç yaş küçük olduğunu öğrendim. Okyanustan uzakta, asansörü olmayan bir apartmanda yaşıyordu. Hiç de öyle konuşkan bir hali olmadı; ben de onun öyle biri olduğunu kabullendim.

Sonra ki bu olalı daha bir ay olmamıştı— Molly bir salı gecesi eve gitmek için çantasını toparlarken bana, akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğimi sordu. Neden mi? “Çünkü senin teklif etmeni beklemekten yoruludum. Yani cevabın nedir? Evet mi, hayır mı?”

Evet.

Molly akıllı, cingöz, kinik biriydi ve arkadaşlığı da beklediğimden iyi çıktı. Üç haftadır Champs'te yemek yiyorduk. Menü (mütevazı) ve atmosfer (üniversiteyi andıran) hoşumuza gidiyordu. Champs'teki sentetik kumaştan yapılmış koltuklarda Molly'nin en güzel halini aldığını düşünürdüm. Orayı varlığıyla süslüyordu; belirli bir saygınlık kazandırıyor. Sarı saçları uzundu ve gecedeki aşırı nemden dolayı cansız gözüküyordu. Gözlerindeki yeşil, kendisine incelikli bir hava katıyordu. Her ne kadar renkli lens kullanıyor olsa da ona yakışıyordu.

“Yandaki sütunu okudun mu?” diye sordu.

“Bir göz attım.” Derginin yan sütunundaki Jason'a ait bölüm, kariyerindeki başarılarıyla özel yaşamını karşılaştırıyordu; ki özel yaşamı da erişilemeyecek bir yerde saklanmış haldeydi ya da yoktu. *Tanıdıkları, evinin de romantik hayatı gibi seyrek bir şekilde döşenmiş olduğunu söylüyor. Kendisiyle ilgili hiç ne nişanlı, ne kız arkadaş, ne de herhangi bir cinsiyetten partneri olduğu dedikodusu çıkmamış. Buradan da, sadece fikirleriyle evli bir adam izlenimi değil, onlara patolojik olarak kendini adadığı izlenimi oluşuyor. Tıpkı Perihelyon gibi, Jason Lawton da birçok yönden babasının boğucu etkisinin altında kalıyor. Bütün başarılarına rağmen, Jason Lawton henüz sözünün kendi hayatında bile geçmediği bir adam.*

“Hiç değilse bu kısım kulağa doğru geliyor,” dedi Molly.

“Öyle mi? Jason biraz benmerkezci olabilir ama—”

“Resepsiyondan geçerken sanki ben yokmuşum gibi davranıyor. Yani bu alelade bir şey ama pek de samimi bir hareket değil. Tedavisi nasıl gidiyor?”

“Ona tedavi falan uyguladığım yok, Moll.” Molly, Jason'ın hasta çizelgesini görmüştü ama AMS'si hakkında herhangi bir giriş yapmamıştım. “Konuşmaya geliyor.”

“Hı-hı. Bazen de konuşmaya geldiği zaman resmen topallıyor. Tamam, bana söylemene gerek yok ama kör de değilim. Bil diye söy-

lüyorum. Her neyse şimdi Washington'da değil mi?"

Orada, Florida'da olduğundan daha fazla vakit geçiriyordu. "Bir sürü dedikodu dönüyor. İnsanlar kendilerini seçim sonrası döneme hazırlıyorlar."

"Yani bir şeyler planlanıyor."

"Her zaman bir şeyler planlanıyor."

"Perihelyon'u kastetmiştim. Destek personeli olaylardan haberdar oluyor. Mesela, garip olan ne var biliyor musun? Daha yeni, batı çitlerinin olduğu taraftan dört yüz dönümlük bir arazi aldık. Ben de bunu insan kaynaklarındaki Tim Chesley'den duydum. İddialara göre haftaya arazi mühendisleri gelecekmiş."

"Ne için?"

"Kimse bilmiyor. Belki de genişliyoruz; belki de bizi bir alışveriş merkezine dönüştürecekler."

Bunu ilk defa duyuyordum.

"Çemberin dışında kalmışsın," dedi Molly gülerek. "Senin de bağlantılara ihtiyacın var. Benimki gibi."

o o o

Akşam yemeğini Molly'nin dairesinde sonlandırdık. Geceyi de orada geçirdim.

Yakınlık kurduğumuz hareketleri, bakışmaları ve dokunuşları burada anlatmayacağım. Çok namuslu biri olduğum için değil, galiba bu âna dair anılarım kaybolduğu için. Zamana ve yeniden yapılanmaya yenik düşmüşlerdi. Ayrıca, evet; buradaki ironiyi görüyorum. Dergideki makaleden alıntılar yapabilirim. Ayrıca, Champs'teki yemekte ne yediğini de söyleyebilirim... Ancak sevişmemizden geriye kalan şeyler hafızamda sönük bir şekilde duran enstantaneler. Loş ışıkla aydınlanmış bir oda, açık pencereden girip kıyafetlerin asılı olduğu çubukları döndüren nemli bir esinti vardı. Yeşil gözleri, benimkilere yakındı.

o o o

Jase, Perihelyon'a bir hafta içerisinde dönmüştü. Sanki kendisine yeni ve garip bir enerji aşılanmış gibi koridorlarda cirit atıyordu.

Kendisiyle birlikte güvenlik personelinden oluşan bir ordu da getirmişti. Siyaha bürünmüş bu personelin nereden olduğu tam olarak belli değildi. Muhtemelen Hazine Bakanlığı'ndan geldikleri düşün-

lüyordu. Bunların arkasından da bir tabur dolusu müteahhit ve arazi mühendisi geldi; koridorlarda koşuşturuyor ve yerleşik personelle konuşmayı reddediyorlardı. Molly sayesinde söylentilerden geri kalmıyordum: Yerleşke seviyelere ayrılacaktı, yerleşke genişletilecekti, hepimiz kovulacaktı, hepimizin maaşında artış olacaktı. Kısacası bir şeyler dönüyordu.

Neredeyse bir hafta boyunca Jason'dan bizzat hiçbir şey duymadım. Sonra yavaş geçen bir perşembe akşama doğru ofisime çağrı bıraktı ve ikinci kata gelmemi istedi. "Tanışmanı istediğim biri var."

Etrafında yoğun bir güvenlik olan merdivenin başına gelmeden, silahlı korumalar bana eşlik etti. Hepsinde geçiş izni olan kartlar vardı. Beni de yukarıda bulunan bir konferans odasına götürdüler. Açıkçası çok alışıktığım bir karşılama değildi. Bu benim de mahrum kalmam gereken, derin Perihelyon işlerinden biriydi. Görünen o ki Jason bir kez daha sırlarını paylaşmak istemişti. İşin içinde de bir bit yeniği olmasa olmazdı. Derin bir nefes aldım. Kapıyı ittim.

Odada maun bir masa ve yarım düzine kadar da pelüş koltuk vardı. Benim dışımda iki tane de adam.

Bunlardan biri Jason'dı.

İkinci adamı gören de çocuk zannedebilirdi. Korkunç bir şekilde yanmış ve deri greftine ihtiyaç duyan bir çocuk; ilk izlenimim bu oldu. Kabaca bir buçuk metre uzunluğundaki bu adam, odanın bir köşesinde duruyordu. Altında mavi bir kot, üstünde ise düz ve beyaz bir pamuklu tişört vardı. Omuzları geniş, gözleri de büyük ve kan çanağı gibiydi. Kolları kısa gövdesi için bir miktar uzun kalıyordu.

Fakat göze en fazla çarpan şey derisiydi. Derisi hiç mi hiç parlamıyordu, kül siyahı rengindeydi ve üzerinde hiç kıl yoktu. Bildiğimiz türde bir kırıklığı yoktu; bir tazıninki gibi gevşek bir deri de değildi ama derin bir şekilde pürüzleri, yarıkları vardı. Kavun kabuğu gibi gözüktüyordu.

Küçük adam bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Uzun ve kırıkkolunun ardında, kısa, kırıkları olan bir adam duruyordu. Tereddüt ederek elimi uzattım. Elleri mumya gibi dedim içimden. Ancak bir çöl bitkisinin yaprakları gibi etli ve dolgundu. Bir avuç dolusu tıbbi sarı sabır kavramak ve onun da sizi kavraması gibiydi.

"Bu da Wun," dedi Jason.

"Padawan?"

Wun gülümsedi. Dişleri büyük, körelmiş ve tertemizdi.

"Bu şahane şakaya da gülmeden edemiyorsun!"

İsmi tam olarak Wun Ngo W... Mars'tan geliyor... rdu.

Marşlı adam.

Bu isim yanıltıcıydı. Marşlılar'ın Wells'ten Heinlein'a kadar edebiyatta uzun bir geçmişi vardı. Ancak gerçeğe dönecek olursak, Mars elbette ki ölü bir gezegendi; ta ki biz bunu düzeltip kendi Marşlılar'ımızı doğurana kadar.

Görünene göre burada yaşayan bir örneği vardı. Biraz garip bir tasarımı olsa da, yüzde 99,9 insandı. İki sene önce yolladığımız kolonilerden, Dönü bükümlü zamanın bin senelik kısmını yarıp gelen, Marşlı bir insan. Titiz bir İngilizce'yle konuşuyordu. Aksanı yarı Oxford'lu yarı Yeni Delhi'li gibiydi. Odada ağır adımlarla yürüdü. Masadan bir şişe maden suyu aldı, kapağını açtı ve kana kana içti. Kolunun ön kısmıyla ağzını temizledi. Dalgalı teninden boncuk boncuk küçük damlalar akıyordu.

Oturdum ve Jase açıklama yaparken gözlerimi ona dikmemeye çalıştım.

Bu esnada bana olayların daha sonra öğreneceğim detaylardan arındırılmış, biraz daha basitleştirilmiş ve yüzeysel halini anlattı.

Marşlı, gezegenini Dönü zarına maruz kalmadan hemen önce terk etmişti.

Wun Ngo Wen bir tarihçi ve bir dilbilimciydi. Mars standartlarına göre de nispeten genç sayılırdı. Dünya'da elli beş seneye denk geliyordu. Formu da yerindeydi. Çekirdekten yetiştirme bir akademisyendi. Bugünlerde, görevinin tam ortasındaydı. Tarım kooperatiflerine iş gücü sağlıyordu. Wun'ı göreve çağırdıklarında, Kirioloj Nehri deltasında bir ay geçirmişti. Bu yer bizim Argyre Havzası dediğimiz, Marşlılar'ın da Baryal Ovası (*Epu Baryal*) dedikleri yerdı.

Kendi yaşından ve sınıfından olan diğer binlerce erkek ve kadın gibi Wun, Dünya'ya seyahatler düzenleyen ve koordine eden komitelere bağlıymış. Kendisinin seçileceğine dair öyle sağlam bir umudu da yokmuş. Aslına bakarsanız nispeten ürkek bir havası varmış. Akademik seyahatlerini ve aile buluşmalarını saymazsak kendi bölgesinden dışarı adım atmaya göze almamış. Adı anılınca derinden bir korku duyuyormuş. Son zamanlarda Dördüncü Çağ'ına girmemiş olsaydı, teklifi geri çevirmiş olabilirmiş. Göreve daha uygun biri kesinlikle vardır, öyle değil mi? Hayır. Görünüşe bakılırsa öyle değil-

miş. Otoriteler Wun'ın yeteneklerinin ve hayat hikâyesinin, bu görev için biçilmiş bir kaftan olduğu konusunda ısrar etmişler. Böylelikle işlerini halletmiş (olduğu gibi) ve Basalt Dry'daki (bizim haritamıza göre Tharsis'teki*), Beş Cumhuriyet'i Dünya'da diplomatik olarak temsil etmek için eğitim gördüğü fırlatma kompleksine gitmek üzere trene binmiş.

Mars teknolojisi, insanlı uzay seyahati düşüncesini henüz son zamanlarda benimseyebilmiş. Geçmiş zamanlarda yönetimde olan meclisler, bu fikre pek sıcak bakmıyormuş. Son derece mantıksız bir macera olarak görüyorlarmış. Varsayımsallar'ın dikkatini çekebilirlermiş. Kaynaklar israf edilecekmiş. Titizlikle yönetilen ve aşırı hassas bir biyosfere, bütçesi çıkartılamayan uçucu maddeler bırakılacakmış. Bu maddeler de, büyük ölçekte bir üretime girilmesi anlamına geliyormuş. Marshılar doğaları gereği tutucu, içgüdüleri gereği de istifçilermiş. Küçük çaplı ve biyolojik teknolojileri kadim ve sofistikeymiş. Ancak endüstriyel üsleri ise sığ ve gezegenin ufak, işe yaramaz uydularına gönderilen insansız keşifleri yüzünden ağır bir darbe almış.

Ne var ki Dönü ile örtülmüş Dünya'yı yüzyıllar boyunca izleyip üzerine kafa yormuşlar. Karanlık gezegenin, insanlığın bulunduğu beşik olduğunu biliyorlarmış. Teleskopik gözlemleri ve geç varan bir NET tankından edindikleri verilerin sonucunda gezegeni çevreleyen zarın geçilebilir olduğunu öğrenmişler. Dönü'nün zamansal doğasını kavramışlar ama onu üreten mekanizmaları anlayamamışlar. Mars'tan Dünya'ya yapılacak bir seyahatte karar kılmışlar. Fiziksel olarak mümkün olsa da zormuş ve akla yatkın değilmiş. Ne de olsa Dünya'nın etkin bir durgunluğu varmış. Dünya karanlığına bırakılan bir kâşif, hemen ertesi gün eve dönmek için ayrılmaya kalksa bile kendi sayımıyla bin yıl boyunca orada kısıtlı kalabilirmiş.

Ancak gözü açık gök bilimciler, Mars'ın kutuplarının yüzlerce kilometre üstünde kendilerini usulca inşa eden ve kutuya benzeyen yapılarla karşılaşmışlar; Varsayımsallar'ın yapıları. Neredeyse Dünya'daki yapıların tıpa tıp aynısıymış. Yüz bin senelik yalnızlıkları, güneş sistemini paylaştıkları bu meçhul ve kadir yaratıkların olduğu bilgisiyle sona ermiş. Sonuç (Mars'a da yakında kendi Dönü zarının yerleştirileceği) kaçınılmazmış. Güçlü fraksiyonlar, örtülü Dünya'ya yapılacak bir danışma için tartışmışlar. Zaten az miktarlarda olan kaynaklar toparlanmış. Bir uzay aracı tasarlandı ve montajı yapılmış.

* Mars'ın batı yarımküresinde, ekvatora yakın bir yerde merkezi olan büyük, volkanik plato. -yhn

Dünya tarihinin günümüze ulaşan bölümlerini avucunun içi gibi bilen, dilbilimci ve akademisyen Wun Ngo Wen, seyahati gerçekleştirmek üzere çağrılmış. Bilinmezlikten gelen korku onun üzerine yıkılmış.

Wun Ngo Wen kendi ölümünün olasılığıyla barışıkmiş. Vücudunu hapsedilmeye, uzun uzay seyahatinin getireceği güç yoksunluğuna ve yüksek yer çekimli dünya ortamının çetinliğine hazırlarken bile barışıkmiş. Wun, yakın aile bireylerinin çoğunu üç yaz önce gerçekleşen Kirioloj selinde kaybetmiş. Uçuş için gönüllü olmasının ve seçilmesinin sebeplerinden bir tanesi de buymuş. Wun için ölüm riskinin omuzlarına bindirdiği yük, kendi akranlarına omzundakinden çok daha hafıfmiş. Yine de, dört gözle beklediği bir şey değilmış. Bu şeyden tümüyle kaçınmayı umuyormuş. Aktif bir şekilde antrenman yapıp aracının karışıklıklarını ve ayrıksı özelliklerini kendi kendine öğrenmişmiş. Eğer Varsayımsallar, Mars'a kucak açtılsa ki böyle bir şey olsun istemezmiş— bu dönebileceği anlamına gelebilirmiş. O vakit, geçen milyonlarca senenin garip bir hale getirdiği bir gezegene değil, kendi aşına olduğu evine bütün hatıralarıyla korunan ve zamanın aşınmasıyla kaybettiklerinin olduğu yere dönebileceği anlamına gelebilirmiş.

Gerçi geri dönüşü olmayan bir seyahatin gerektirdiği üzere Wun'ın gemisi tek yönlü bir araçmış. Dünyalılar öyle isterse, Mars'a geri dönebilecekmiş. Wun da, dünyalıların, ona eve dönüş biletini alacak kadar cömert olmaları gerektiğini düşünüyormuş.

Böylelikle Wun Ngo Wen, onu uzaya götüren derme çatma, demir ve seramikten uçuş haznesine kilitlenmeden önce, Mars'a muhtemelen son bakışının tadını çıkartmış. Basalt Dry'ın rüzgâr ile aşınmış düz arazileri, *Odos on Epu-Epia*.

Ardından gelen seyahati, ilaç kaynaklı bir metabolik uyusukluk halinde geçirmiş, ancak bu yolculuğun sert ve zayıf düşüren bir dayanıklılık testi olduğu gerçeğini değiştirmiyormuş. Mars'ın Dönü zarı o hâlâ yoldayken yerleştirilmiş. Ayrıca yolculuğun geri kalanında, Wun izole bir haldeymiş ve iki insan dünyasının zaman süreksizliğinden de kopukmuş; hem ileride olandan, hem de geride kalandan. Her ne kadar ölüm tüyler ürpertici bir şey de olsa, bu yatıştırılmış sessizlikten daha farklı bir şey olabilir miymiş? Bu insan dışı vakuma sonu belirsiz bir şekilde düşmekte olan, sorumluluğunu aldığı, dalışa geçmiş ufak makineden çok daha farklı olabilir miymiş?

Bilincinin açık olduğu saatler iyice suyunu çekmiş. O da hayaller ve kendini zorlayıp uyumaya sığınmış.

Birçok yönden ilkel kalmış ama ustaca, yarı akıllı rehber ve navigasyon cihazıyla donanmış gemisi, Dünya'nın etrafındaki yüksek bir yörüngeye girerken yakıt rezervinin çoğunu harcamış. Altında kalan gezegen, siyahtan bir hiçlikmiş. Uydusu da kıvrım kıvrım dönen koca bir diskmiş. Wun'ın gemisindeki mikroskobik problemler, Dünya'nın dış menzilineki atmosferi test etmiş. Dönü'nün içinde kaybolmadan, gittikçe artan ve kızıla kayan bir telemetri üretmişler. Uzay gemisi bir seri uçuş kanadı, aerodinamik frenler ve konumlandırılmış paraşütlerle donatılmış. Şansı yaver giderse, haşatı çıkmadan veya ezilmeden, onu yoğun ve türbülanslı havanın içinden devasa gezegenin yüzeyine taşıyacaktı. Ancak yine de çoğu şey şansa bağlıymış. Wun'a göre olması gerekenden çok daha fazla şey şansa bağlıymış. Koruyucu bir jel fıçısına dalıp gitmiş ve son inişi başlatmış. Tepeden tırnağa ölmeye hazırmış.

Uyandığında sadece ufak hasarları olan gemisini Güney Manitoba'daki bir kanola sahasında bulmuş. Etrafı solgun ve yumuşak tenli adamlarla çevrilmiş. Bazıları da Wun'ın biyolojik izolasyon elbisesi olarak tanımladığı bir şeyler giyiyormuş. Wun Ngo Wen uzay aracından çıkmış. Kalbi küt küt atıyormuş. Korkunç yerçekimi yüzünden kasları ağır geliyor ve ağrıyormuş. Cığerleri, kalın ve yalıtkan hava yüzünden hasar görmüş. Apar topar gözaltına alınmış.

Bir sonraki ayı, Plum Island'da bulunan, Tarım Bakanlığı'nın Hayvan Hastalığı Merkezi'ndeki bir odada, plastik bir baloncunun içinde geçirmiş. Bu merkez, New York'un Long Island açıklarında bulunuyormuş. Bu esnada, sadece çok eski yazılı kayıtlardan bildiği bir dili konuşmayı öğrenmiş. Dudaklarına ve diline, ünlü harflerin zengin kiplerine uyum sağlamayı öğretmiş. Sert ve gözü korkmuş yabancılara, kelimelerini düzelterek kendini anlatmaya çalışmış. Zor zamanlarmış. Dünyalılar hem soluk renkli hem de sırik gibi yaratıklarmış. Eski dokümanlardan deşifre ettiği zaman hayal ettiği şeylere hiç de benzemiyorlarmış. Bazıları hayaletler kadar soluklarmış. Onu çocukken dehşete düşüren Parlak Ay hikâyelerini anımsatıyormuş. Bir tanesinin, yatağının yanından yükselip Phraya'nın Huld'u gibi bir kolunu veya bir bacağına haraç niyetine istemesi aklından geçmedi değilmiş. Rüyaları tedirgin edici ve hiç hoş değilmiş.

Neyse ki, hâlâ dilbilimci yeteneklerini elinde bulunduruyormuş. Çok geçmeden, statü ve güç sahibi erkek ve kadınlarla tanıştırılmış. Onu ilk esir alan kişilerden çok daha misafirperverlermiş. Wun Ngo Wen, yararlı dostluklar kurmuş. Eski ve kafa karıştırıcı bu kültürün sosyal protokollerinde ustalaşmaya çabalamış. İki insan dünyası

arasındaki şahsı ve halkı adına taşıdığı teklifi iletmek için doğru anı sabırla beklemiş.

o o o

“Jason,” dedim; hikâyede aşağı yukarı bu noktaya gelmişken. “Dur. Lütfen.”

Duraksadı. “Bir sorun mu var, Tyler?”

“Hayır, sorun yok. Sadece, bu... sindirmem gereken çok şey var.”

“Ama bir sıkıntı yok değil mi? Beni anlayabiliyorsun yani? Çünkü bu hikâyeyi birden fazla anlatmam gerekecek. Hikâyenin akmasını istiyorum. Akıyor mu?”

“Güzel akıyor. Kime anlatacaksın?”

“Herkes. Medyaya. Halka açıklayacağız.”

“Artık bir sır olarak kalmak istemiyorum,” dedi Wun Ngo Wen. “Buraya saklanmak için gelmedim. Söylemem gereken şeyler var.” Maden suyunun kapağını açtı. “Biraz içmek ister misin, Tyler Dupree? Bir şeyler içmeye ihtiyacın var sanki.”

Şişeyi, tombul ve kırışık ellerinden aldım. Kana kana içtim.

“Ee,” dedim, “şimdi seninle su kardeşi mi olduk?”

Wun Ngo Wen şaşkına döndü. Jason ise kahkahayı bastı.

KİRİLOJ DELTASI'NDAN DÖRT FOTOĞRAF

ZAMANIN yabani çılgınlığını kavramak güç.

Bazı günler neredeyse bizi özgür kılıyor gibiydi. Bizim peş para etmez gökyüzü yanlgımızın ardında, güneş genişlemeye devam ediyordu. Yıldızlar sönüyor ya da doğuyordu. Ölü bir gezegene hayat aşlanmış ve ardından bir medeniyet evrilmişti. Bu medeniyet de bize rakip olmuştu ya da bize taş çıkartıyordu. Evimize dönecek olursak; hükümetler devrilip yerlerine yenisi gelmişti. Yeni gelenler de alaşağı edilmişti. Dinler, felsefeler ve ideolojiler biçim değiştirip kaynaşmıştı; ardından da mutant bir çocuk doğurmuştu. Eski ve düzenli dünya parçalanıyordu. Kalıntılarından da yeni şeyler hayat buluyordu. Aşkı daha yeşerirken koparmıştık ve mayhoşluğunun lezzetine varmıştık. Zannediyorum ki Molly Seagram, beni daha çok elinde hazır bulunduğum için seviyor. Ayrıca neden olmasın ki? Yaz bitmeye yüz tutmuştu; yapılan hasadın işe yarayıp yaramadığı bilinmiyordu.

Uzun zamandır üzerinde ölü toprağı olan Yeni Krallık hareketi hem öngörölü hem de fena halde demode gözükmeye başlamıştı. Eski kilisenin fikir birliğine yaptıkları ürkek bir isyan, daha yeni ve başkaldıran dindarlıklar doğurdu. Batı dünyasını dört bir köşesinden Diyonizyak tarikatlar fıskırdı. Eski YK'nın dindarlığından ve ikiyüzlülüğünden arınıp bayrakları veya kutsal sembolleri olan seks kulüpleri olmuşlardı. İnsan kıskançlığını hor görmediler. Aksine kucak açtılar; hatta kendileri kıskançlığın içinde yüzdüler. Küçümseven aşıkların bir numaralı tercihi yakın mesafeden kullanılan .45'lik tabancalardı; kurbanın vücuduna da kırmızı bir gül. Türbülasyon'un, Elizabeth dönemi tiyatrolarına uyarlanmış haliydi.

Bir on sene sonra doğmuş olsa, Simon Townsend de kendini kazara bu Quentin Tarantino ruhu taşıyan olayların içinde bulabilirdi. Ancak YK'nın başarısızlığı onun gözlerini açmıştı ve daha basit şeyler için arzu duyar olmuştu. Diane, hâlâ arada sırada beni arardı; yaklaşık ayda bir. O da kehanetler doğru çıkınca ya da Simon evden gidince olurdu. Kendi durumu hakkında güncel bilgiler vermek veya sadece eski günleri konuşmak için arardı. Hatıraları kendini sıcak tutmak için köze atardı. Görünüşe göre evinde pek sıcak bir ortam yoktu. Gerçi ekonomik durumu biraz daha iyiye gitmişti. Simon kendi küçük, bağımsız kiliseleri olan Ürdün Tapınağı için tam zamanlı bakım yapıyordu. Diane de az da olsa apartmandan dışarı çıkmasını sağlayan geçici ofis işlerinde çalışıyordu ya da Simon'ın onaylamadığı kitapları okumak için yerel kütüphaneye gidiyordu. Çağdaş romanları ve güncel olayları okuyordu. Diane'in dediğine göre Ürdün Tapınağı bir "kopuş" kilisesiymiş. Kilise üyeleri; televizyonu kapatmaya, kitaplardan kaçınmaya, gazeteleri ve diğer kısa ömürlü kültürel şeyleri okumamaya teşvik ediliyormuş. Aksi takdirde, Taşınma geldiği zaman saf halde olmazlarmış.

Diane hiçbir zaman bu düşüncelerin avukatlığını yapmadı; yani bana vaaz vermedi ama bu düşünceleri halının altına süpürdü. Bu şeyleri sorgulamama konusuna özen gösterirdi. Bazen de buna katlanamazdım. "Diane," dedim bir gece, "bu şeylere gerçekten inanıyor musun?"

"Hangi 'şeylere', Tyler?"

"Seç, beğen, al. Evde kitap barındırmamak olsun, Varsayımsallar'ın Parousia temsilcileri olmaları olsun. Bu saçmalıklara." (Belki birayı biraz fazla kaçırmıştım.)

"Simon inanıyor."

"Sana Simon'ı sormadım."

"Simon, kendini dine benden daha fazla adıyor. Ona imreniyorum. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. *Şu kitapları çöpe at* demesi onu korkunç ve küstah biri gibi gösteriyor. Ancak öyle biri değil. Gerçekten, bu bir alçakgönüllülük hareketi. Simon kendini benim veremediğim bir şekilde Tanrı'ya verebiliyor."

"Simon da ne şanslı adam."

"*Şanslı*. Sen göremiyorsun ama çok huzurlu. Ürdün'da bir nevi sükûnet buldu. Dönü'nün yüzüne bakıp gülümseyebiliyor. Çünkü kurtarıldığını biliyor."

"Peki ya sen? Sen kurtarılmadın mı?"

İkimiz arasındaki telefon hattında süregelen uzun bir sessizlik

koyuverdi. “Keşke bunun kolay bir cevabı olsaydı. Gerçekten olsun isterdim. Düşünüp duruyorum. Belki bunun inançla bir alakası yoktur. Belki de Simon’ın inancı ikimiz için de yeterlidir. O kadar güçlü ki ben de biraz bu esintiden faydalanıp yol alabilirim. Aslına bakarsan, bana karşı çok sabırlı davrandı. Tartıştığımız tek konu çocuk sahibi olup olmamak. Simon istiyor. Kilise de buna teşvik ediyor. Anlıyorum ama bu kadar az parayla ve biliyorsun, dünyanın şu anki durumu—”

“Bu sana baskıyla dayatılabilecek bir karar değil.”

“Bana baskı yapıyor demek istemiyorum. ‘Tanrı rızkını verir,’ diyor. Tanrı rızkını verir, her şey yoluna girer.”

“Tabii sen buna inanmayacak kadar akıllısın.”

“Öyle miyim? Ah, Tyler, umarım öyle değildir. Umarım bu doğru değildir.”

o o o

Öte yandan Molly’nin “tüm bu Tanrı zırvası” dediği şeyle hiç alakası yoktu. Her kadın kendi bacağından asılır; Molly’nin dünya görüşü buydu. Özellikle de “Dünya paramparça olurken ve hiçbirimiz elli yaşımızın üstüne çıkamayacakken,” derdi, “bu zamanı diz çökerek harcamak istemiyorum.”

Doğuştan güçlü bir kişiliği vardı. Molly’nin ailesi mandıra çiftçiliği ile uğraşıyordu. On senedir yapılması planlanan bir petrol çıkarma projesi için mahkemelerde koşturuyorlardı. Projenin olduğu yer kendi arazilerinin hemen yanındaydı ve yavaşça zehir yayıyordu. Sonunda mahkeme dışında bir uzlaşmaya varıp çiftliklerini satmışlar. Elllerine geçen meblağ emekliliklerini rahat bir şekilde geçirmelerini ve kızlarına da düzgün bir eğitim almasını sağlamış. Ancak Molly’nin söylediğine göre bu bir meleğin götünde bile nasırlar çıkartabilecek bir deneyimmiş.

Evrimleşen sosyal manzara onu pek şaşırtmışa benzemiyordu. Bir gece televizyondan Stockholm isyanının kayıtlarını izliyorum. Morina balıkçılarından ve dinci radikallerden oluşan bir grup pencerelerden tuğlalar atıp arabaları yakıyordu. Polis helikopterleri kalabalığı öyle bir ilaçla gazlamıştı ki sanki tüberküloz hastası bir Godzilla adanın üzerine öksürmüştü. İnsanların korktuğu zaman ne kadar kötü davrandıklarıyla ilgili budalaca bir yorumda bulundum. Molly de, “Hadi ama Tyler. Gerçekten bu hıyarlara sempati mi duyuyorsun?” dedi.

“Öyle demedim, Moll.”

“Dönü onlara kendi parlamento binalarını ayaklarının altına alma hakkını mı veriyor? Hem de sırf *korktular* diye?”

“Bu bir mazeret değil; bir gerekçe. Gelecekleri yok. Hepsi kendi kaderlerine mahkûm edildiklerine inanıyor.”

“Ölmeye mahkûmlar. Hadi, insanlığa hoş geldiniz. Onlar da ölecek, sen de öleceksin, ben de öleceğim. Hem durum ne zaman böyle *olmadı* ki?”

“Hepimiz faniyiz ama eskiden insan türünün biz yok olunca da devam edeceğini bilerek teselli bulurduk.”

“Ancak türler de fani. Değişen tek şey, artık bunun puslu bir gelecek içinde ve uzakta olmaması. Birkaç sene içerisinde hepimizin, çarpıcı bir şekilde hep beraber ölmesi mümkün... Ancak bu bile bir *ihtimal*. Varsayımsallar'ın bizimle olan işleri daha uzun sürebilir. Artık hangi akıl sır ermez bir şeyse...”

“Bu seni korkutmuyor mu?”

“Tabii ki korkutuyor! Bütün bu şey beni korkutuyor, ancak dışarı çıkıp insanları öldürmeyi meşrulaştırmıyor.” Elini televizyona doğru salladı. Birisi Riksdag'ın içine bir bomba fırlattı. “Bu katlanılamayacak bir *aptallık*. Ellerine geçen hiçbir şey yok. Bu hormonal bir egzersiz. Tıpkı maymunlara benziyorlar.”

“Bundan etkilenmemiş gibi yapamazsın.”

Gülerek beni şaşırttı. “Hayır... o *senin* tarzın, benim değil.”

“Öyle mi?”

Kafasını çevirdi ama sonra tekrar baktı. Sanki bana meydan okuyordu. “Dönü'yle ilgili hiçbir sorunun yokmuş gibi rol kesiyorsun ya; tıpkı Lawtonlar'la da bir sorunun yokmuş gibi. Seni kullanıyorlar. Görmezden geliyorlar. Sen de bütün bunlar normalmiş gibi gülümsüyorsun.” Tepki vermemi bekledi. Ben de veremeyecek kadar inatçıydım. “Sadece dünyanın sonunu yaşamamanın daha iyi yolları olduğunu düşünüyorum.”

Ancak daha iyi olan o yolların neler olduğunu söylemedi.

o o o

Perihelyon'daki herkes işe girdiğinde bir gizlilik sözleşmesi imzalamıştı. Hepimizin geçmişini kontrol edilmişti ve Ulusal Güvenlik tarafından yapılan bir güvenlik incelemesinden geçmiştik. Ağzımızdan çıkanlara dikkat ettik ve yüksek derecede önemli konuşmaların kurum içinde kalmasına özen gösterdik. Kurumdan çıkacak bir sızın-

tı kongre komitelerini korkutur, güçlü arkadaşlarımızı zor duruma düşürür ve fon kaynaklarımızı korkutup kaçırdı.

Ancak şu anda kampüste yaşayan bir Marslı vardı. Kuzey kanadının çoğu Wen Ngo Wen ve onu idare eden kişiler için bir yaşam alanına çevrilmişti. Bu da saklaması zor bir sırdı.

Bu sır her halükârda çok fazla saklanamazdı. Wun, Florida'ya geldiği an, başkentteki elit kesim ve birkaç yabancı devlet başkanı ondan haberdar olmuştu bile. Dışişleri Bakanlığı ona geçici olarak yasal bir statü sağladı ve doğru zaman geldiğinde de onu uluslararası olarak tanıtmayı planlıyordu. Wung şimdiden medyanın kaçınılmaz soru yağmuru için idarecileri tarafından çalıştırılıyordu.

Gelişi daha farklı idare edilebilirdi. Belki öyle de olmalıydı. Doğrudan BM'ye yönlendirilebilir ve burada bulunması vakit kaybetmeden halka duyurulabilirdi. Garland yönetimi, onu sakladığı için biraz eleştiri oklarına maruz kalacaktı. Zaten, Hristiyan Tutucu Parti "yönetim, terraform projesinin sonuçları hakkında söylediğinden daha çok şey biliyor," diyerek dokundurma yapıyordu. Böylece başkan bir açıklama yapmak zorunda bırakmayı ve onun vârisi olacak Lomax'ı eleştiri altında bırakmayı umuyorlardı. Eleştiri kaçınılmazdı ama Wun bir kampanya meselesi haline gelmek istemediği konusuna açıklık getirmişti. Halka kendi duyurusunu yapmak istediğini, ancak kasıma kadar beklemek istediğini söyledi.

Fakat Wun Ngo Wen'in varlığı, gelişiyile birlikte ortaya çıkan sırlardan en göze çarpanıydı. Başka şeyler de vardı. Perihelyon'da garip bir yaz geçirmiştik.

O ağustos, Jason beni arayıp kuzey kanadına çağırdı. Onunla ofisinde buluştum. Gerçek ofisinde buluştum; resmî ziyaretçileri ve basını ağırladığı zevkle döşenmiş o süitte değil. Ofisi, içinde bir masa ve koltuğun olduğu penceresiz bir küptü. Bilimsel bülten yığınlarının arasındaki koltuğuna tünemişti. Üzerinde Levi's ve kirli bir svetsört vardı. Bütün bu dağınıklığın arasından çıkmış hidropolik bir sebzeye benziyordu. Terliyordu. Bu, Jase için asla iyi bir işaret olamazdı.

"Ayaklarımı tekrar kaybediyorum," dedi.

Koltukta bir yer açtım, oturdum ve onun da gelmesini bekledim.

"Birkaç haftadır ufak nöbetler yaşıyorum. Her zamanki şeyler; sabahları karıncalanma yaşıyorum. Üstesinden gelemediğim bir şey yok ama bu geçmiyor. Aslına bakarsan daha da kötüye gidiyor. İlaçta bir değişikliğe gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Belki de gerekiyordu ama ilacın onun üzerinde olan etkisi hoş-

ma gitmiyordu. Bu zamana kadar, Jase günde bir avuç dolusu hap kullanıyordu. Sinir dokusu kaybını yavaşlatmak için miyelin güçlendiriciler, beynin hasar görmüş alanlarına tekrar bağlantı kurmasına yardımcı olmak için nörolojik güçlendiriciler ve ilk ilacın yan etkilerini tedavi etmesi için de ikincil ilaçlar kullanıyordu. Dozajı artırabilir miydik? Muhtemelen ama işlemin zaten tehlikeli derecede yakın olduğumuz bir toksisite üst sınırı vardı. Kilo kaybetmişti. Belki de bundan daha önemli bir şey kaybetmişti. Belirli bir duygusal dengeye oturamıyordu. Jase eskisinden daha hızlı konuşup daha az gülümser oldu. Zamanında tamamiyle kendini rahat hissettiği vücudunda, şimdi bir kukla gibi ilerliyordu. Bir kupayı kaldırmak istediğinde eli hedefini ıskalıyordu ve ikinci bir kavrayış için elini tekrar hafifçe itiyordu.

“Her halükârda,” dedim, “Dr. Malmstein’ın görüşünü almamız lazım.”

“Burayı, onu görecektir kadar uzun bir süre boyunca terk etmemin imkânı yok. Fark etmediysen diye söylüyorum, işler değişti. Telefonla danışamaz mıyız?”

“Olabilir. Sorarım.”

“Bu esnada da bana başka bir iyilik yapabilir misin?”

“Söyle bakalım, Jase.”

“Sorumumu Wun’a anlat. Konu hakkında birkaç ders kitabı karıştırın.”

“Tıp kitapları mı? Doktor olduğumu bilmiyordum.”

“Tam olarak öyle denemez ama bir sürü bilgi getirdi. Mars’ın biyoloji bilimi bizimkini bir hayli geride bırakıyor.” (Bunu yamuk yamuk bir sırıtışla söyledi. Tam olarak yorumlayamadım.) “Yardıminin dokunabileceğini düşünüyor.”

“Ciddi misin?”

“Hem de çok. Şaşırmış gibi yapmayı bırak. Onunla konuşacak mısın?”

Başka gezegenden gelen bir adam. Arkasında yüz bin yıllık Mars tarihi olan bir adam vardı. “Yani, evet,” dedim. “Onunla konuşmak bir ayrıcalık olur. Ancak—”

“O zaman ayarlamaları yaparım.”

“Fakat kendisinde AMS’yi etkin olarak tedavi edebilecek bir tıp bilgisi varsa, benden daha iyi doktorlarla görüşmesi lazım.”

“Wun yanında bir sürü ansiklopedi getirdi. Mars arşivlerini araştırmaya başlamış insanlar bile var. En azından bir kısmını. İşimize yarayacak bilgilere bakıyorlar. Tıp alanında olsun, olmasın. Bu sade-

ce küçük bir oyun olacak.”

“Küçük bir oyuna bile zaman ayırabilmesine şaşırdım.”

“Tahmin edebileceğinden daha fazla sıkılıyor. Ayrıca çok arkadaş olduğu söylenemez. Kendisini bir kurtarıcı veya bir tehdit olarak görmeyen biriyle zaman geçirmekten hoşlanabileceğini düşünüyorum. En kısa sürede de Malmstein’la konuşmanı istiyorum.”

“Elbette.”

“Onu kendi ofisinden ara, olur mu? Buradaki telefonlara artık güvenmiyorum.”

Sanki komik bir şey söylemiş gibi gülümsedi.

o o o

O yaz zaman zaman da olsa dairemin yanındaki otobanın karşısında bulunan halk plajında yürüyüşlere çıkardım.

Öyle aman aman bir sahil değildi. Denize karşı uzanan uzun bir kara parçası sahili erozyondan koruyordu ve sörfçüler için burayı kullanışsız bir hale getiriyordu. Öğleden sonraki sıcak saatlerde eski oteller kumsalı camlı gözleriyle izliyordu ve birkaç sakın turist ayaklarını kıyıya vuran köpüklü dalgalarda yıkıyordu.

Aşağı doğru indim. Çimlerin üstüne asılmış, sıcacık ve tahtadan bir kaldırıma oturdum. Bulutların doğu ufkuna doğru toplanışını izledim ve Molly’nin dediği şeyi düşündüm. Dönü’yle (ve Lawtonlar’la) ilgili bir sorunum yokmuş gibi davrandığımı, gösterdiğim soğukkanlılığın da imkânsız ve sahte olduğunu söylemişti.

Molly’e haksızlık etmek istemiyordum. Ya da ona böyle geliyordu.

“Dönü,” Dünya’ya olan şey için aptalca ancak kaçınılmaz bir isimdi. Yani isim, fizik bağlamında kötü kalıyordu; sonuçta hiçbir şey eskisinden daha sıkı veya daha hızlı dönmüyordu ama bu yerinde bir metafordu. Aslında, Dünya daha önce olduğundan daha sabittti. Ancak dönerek kontrolden çıktığını *hissediyor* muyduk? Önem teşkil eden her bağlamda, evet, *hissediyorduk*. Bir şeye tutunmak lazımdı yoksa unutulmaya yüz tutardınız.

Belki ben de Lawtonlar’a tutunmuştum. Sadece Jason’a ve Diane’e de değil, Lawtonlar’ın bütün dünyasına. Büyük Ev. Küçük Ev. Kaybolmuş çocukluk bağılıklarım. Belki tutunabileceğim tek dal buydu; belki de bu, illa ki kötü bir şey olduğu anlamına da gelmiyordu. Moll haklıysa hepimizin tutunacak bir şeyler bulması lazımdı ya da kaybolacaktık. Diane inanca tutunmuştu, Jason da bilime.

Ben de Jason ve Diane’e tutunmuştum.

Bulutlar çıkmaya başladığında sahili terk ettim. Şu, ağustosun sonlarına doğru öğleden sonra çıkan, kaçınılmaz ani bir rüzgâr bastırdı. Gökyüzünün doğusunu yıldırımlar rahat bırakmıyordu. Yağmur otelin koyu pastel balkonlarına bir kırbaç gibi vurmaya başladı. Eve gidene kadar elbiselerim ıslanmıştı. Nemli havada kurumaları saatler sürdü. Akşamüstü fırtına dindi. Ancak arkasında kokuşmuş ve buhar dolu bir durgunluk bıraktı.

Molly akşam yemeğinden sonra uğradı. Henüz yeni çıkan bir filmi indirdik; sevdiği Viktorya dönemi, salon dramalarından biriydi. Filmden sonra içecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa gitti. Ben de o esnada misafir odasından David Malmstein'ı aradım. O da "mümkün olan en çabuk zamanda" Jase'i görmek istediğini söyledi ve ilaçları birkaç doz artırmanın da bir sorun çıkarmayacağını söyledi. Tabii, hem Jason hem de ben oluşacak herhangi kötü bir reaksiyona karşı gözümüzü açık tuttuğumuz sürece.

Telefonu kapattım ve odayı terk ettim. Molly'le koridorda karşılaştık. İki elinde içki ve yüzünde de şaşkın bir ifade vardı. "Nereye gittin?"

"Bir telefon ettim."

"Önemli bir şey var mı?"

"Hayır."

"Bir hastanı mı kontrol ediyordun?"

"Onun gibi bir şey," dedim.

o o o

Sonraki birkaç gün içinde Jase, Perihelyon'daki Wun'ın kaldığı yerde ikimiz için bir buluşma ayarladı.

Marşlı elçi, kataloglardan edindiği bir zevkle döşediği odasında yaşıyordu. Mobilyalar hafif, hasırdan ve yere yakındı. Linolyum zemini, kırpıntı dokumayla yapılmış bir kilim kaplıyordu. İşlenmemiş çamdan yapılmış basit bir masanın üzerinde de bir bilgisayar vardı. Masanın karşısında kitaplıklar vardı. Görünüşe bakılırsa, Marşlılar yeni evli üniversite öğrencileriyle aynı dekor tarzını paylaşıyordu.

Wun'a istediği teknik materyalleri sağladım. Etiyoloji hakkında ve multipl skleroz tedavisi hakkında birkaç kitap verdim. Bir de JAMA'nın AMS üzerine bastığı, bir seri ayrı baskı verdim. Şu anın şartlarıyla düşünecek olursak AMS'nin MS'le uzaktan yakından bir alakası yoktu. Tamamıyla başka bir hastalıktı. MS benzeri semptomlar gösteren kalıtsal bir hastalıktı. Ayrıca insanların sinir dokusunu

koruyan miyelin kılıflarında da benzer bir düşüş söz konusuydu. AMS şiddeti, hızlı ilerleyişi ve standart tedavilere olan bağıışıklığıyla kendini belli ediyordu. Wun bu durumun tanıdık gelmediğini ama bir bilgi var mı diye arşivlerini arayacağını söyledi.

Ona teşekkür ettim, ancak sonrasında itirazda bulundum; bu gün gibi ortadaydı. Kendisi bir doktor değildi ve Marslılar'ın fizyolojisi bariz bir biçimde farklıydı. Uygun tedaviyi bulsak bile bu Jason'ın durumunda işe yarayacak mıydı?

“Düşündüğün kadar da farklı değiliz. İnsanlarının yaptığı ilk şey, genomlarını dizmek oldu. Sizinkinden hiçbir farkı yok.”

“Sizi gücendirmek istemedim.”

“Alınmadım. Yüz bin sene uzun bir ayrılık süreci. Biyologların türleşme olayı dedikleri şeyin başlaması için bile yeterli bir süre. Ancak bu oladursun, sizin ve benim insanlarımız tamamıyla melezleştirilebilir. Aramızda bariz görülen farklılıklar, daha soğuk ve kurak bir ortama olan yüzeysel adaptasyonlarımız.”

Boyunu geri planda bırakan bir otoriteyle konuşuyordu. Sesi, sıradan bir yetişkinin sesinden daha tizdi ama katiyen çocuk gibi değildi. Sesi hareketli, neredeyse kadınsıydı fakat devlet adamına yakışır bir şekilde çıkıyordu.

“Öyle olsa bile,” dedim, “FDA onayından geçmemiş bir tedaviden bahsediyorsak, karşımızda yasal sorunlar olur.”

“Jason'ın resmî bir onay beklemeyi isteyeceğinden eminim fakat hastalığı o kadar da sabırlı davranmayabilir.” O anda Wun elini, sonrasında gelebilecek itirazları engellemek için kaldırdı. “Bana getirdiklerini bir okuyayım. Sonra tekrar konuşuruz.”

Ardından aciliyeti olan işi bir tarafa koyduk. Benden kalmamı ve sohbet etmemizi istedi. Gururum okşandı. Tüm garipliğine rağmen, Wun'ın varlığında insanı rahatlatan bir şey vardı. Size de bulaşan bir rahatlık. Kendisine epey büyük gelen hasır sandalyesine yaslandı, ayaklarını sallıyordu. Hayatımı kısaca özet geçerken beni gözle görülür bir merakla dinledi. Diane hakkında (“Jason, ailesi hakkında pek konuşmuyor”) birkaç soru sordu. Ardından tıp okuluyla ilgili birkaç soru daha sordu. (Kadavraları parçalara ayırıp inceleme konsepti onun için yeni bir şeydi. Açıklarken ürktü ki çoğu insan ürker.)

Ben de ona kendi yaşamı hakkında sorular sorduğumda, yanında taşıdığı küçük, gri çantasına uzandı ve içinden bir dizi yazdırılmış resim ve fotoğraf çıkardı. Bunlar, dijital dosyalarda taşıdığı fotoğraflardı. Mars'ın dört tane resmi vardı.

“Sadece dört tane mi?”

Omzunu silkti. “Bin tane fotoğraf getirmiş olsam da bunlar anıların yerini tutamaz. Elbette ki resmî arşivlerde çok daha fazla görsel materyal var. Bunlar bana ait; kişisel. Görmek ister misin?”

“Evet, tabii ki.”

Fotoğrafları bana uzattı.

1. *Fotoğraf*: Bir ev. Garip ve tekno/retro mimarisine rağmen, bir insan yerleşimi olduğu çok açıktı. Alçak ve yuvarlaktı. Tıpkı samandan bir kulübenin porselen bir modeline benziyordu. Arkasında duran gökyüzü ise harika bir turkuaz rengindeydi ya da en azından yazıcı böyle çıkarmıştı. Ufuk, garip bir derecede yakındı be geometrik olarak düzdü, Zemin dörtgen şeklinde işlenmiş yeşillikler halindeydi. Çıkaramadığım bir mahsûl vardı. Buğday veya mısır olmak için çok etliydi; marul veya lahana olmak için de çok uzun. Ön planda da iki tane yetişkin Marslı duruyordu. Biri erkek, biri kadın. Komik derecede sert ifadeleri vardı. Mars Gotiği. Tek eksikleri bir dirgen ve bir de Grant Wood imzası.

“Annem ve babam,” dedi Wun sadece.

2. *Fotoğraf*: “Çocukluğum.”

Bu fotoğraf şaşırtıcıydı. Wun, olağanüstü kırıksıklıkları olan Marslı derisinin ergenlik çağında geliştiğini açıkladı. Dünya yılı hesabıyla yedi yaşında gibi duran Wun yumuşak yüzlüydü ve gülümsüyordu. Dünyalı bir çocuğa benziyordu ama etnik kökeni tam çıkartılamıyordu. Sarı saçlı, kahverengi derisi olan, basık burunlu ve koca dudaklı bir çocuktü. İlk bakışta acayip bir eğlence parkına benzeyen bir yerde duruyor gibiydi. Wun buranın bir Mars şehri olduğunu söyledi; bir pazar yeri. Yemek büfeleri ve dükkânlar vardı. Binalar tıpkı çiftlik evindeki gibi porselenimsi bir materyalle yapılmıştı. Cırtlak renkleri vardı. Arkasındaki sokakta tek tük araçlar ve yaya trafiği görülüyordu. Uzun binaların arasından gözüken sadece bir parça gökyüzü vardı ve o boşlukta, geçmekte olan bir araç kameraya yakalanmıştı, dönen pervane kanatları silik, solgun bir ovaldi.

“Mutlu gözüküyorsun,” dedim.

“Şehrin adı Voy Voyud. O gün, şehir dışından alışveriş yapmak için gelmiştik. Çünkü bahar gelmişti. Bizimkiler de *murkud* alınama izin vermişlerdi. Bunlar, kurbağalara benzeyen küçük ve evcil hayvanlar. Tuttuğum çantada... gördün mü?”

Wun, içinde gizemli topaklar olan beyaz, bez bir çanta tutuyordu. *Murduklar*.

“Sadece birkaç hafta yaşıyorlar,” dedi. “Ama yumurtaları lezzetli olur.”

3. *Fotoğraf*: Bu fotoğrafta panoramik bir görüntü vardı. Yakın zeminde başka bir Mars evi vardı. Bir kadın (Wun, eşi olduğunu söyledi.) çeşitli renklerdeki bir kaftan giymişti. Üzerlerinde çuvala benzer, amber renginde elbiseler olan, iki tane de yumuşak tenli, güzel ve genç kız (kızları) vardı. Fotoğraf yüksek bir yerden çekilmişti. Evin ötesinde yarı kırsal bir tabiatın tamamı gözüküyordu. Yeşil ve sulak araziler turkuaz gökyüzünün altında güneşleniyorlardı. Tarımsal alan, yükselen platformlarla ayrılmıştı. Üstünde de kutuya benzer birkaç araç geziniyordu. Mahsüllerin arasında tarım makineleri vardı: zarif ve siyah biçerdöverler. Yolların birleştiği ufukta bir şehir vardı. Wun'ın çocukken *murkudları* aldığını söylediği şehir de buydu. Voy Voyud, Kirioloj Eyaleti'nin başkentiydi. Ağırleksiz kuleleri uzun ve terasları dalı budaklıydı.

“Bu resimde Kirioloj deltasının çoğunu görebilirsin.” Nehir, gökyüzü renginde bir gölü besleyen mavi bir şeritti. Voy Voyud şehri daha yüksek bir zemine inşa edilmişti. Eski bir çarpma kraterinin aşınmış kenarlarına kurulduğunu söyledi Wun. Gerçi bana bildiğimiz küçük tepe sırası gibi gelmişti. Uzaktaki gölün üzerindeki siyah noktalar gemi veya mavna olabilirirdi.

“Güzel bir yermiş,” dedim.

“Evet.”

“Manzara güzel ama aileniz de aynı şekilde.”

“Evet.” Gözlerini benimkilere çevirdi. “Öldüler.”

“Ah... Buna üzüldüm.”

“Birkaç sene önce büyük bir selde can verdiler. İşte son fotoğraf, görüyor musun? Aynı manzara. Sadece felaketten sonra çekilmiş hali.”

Kuru geçen bir mevsimin sonunda, acayip bir fırtına Issız Dağlar'ın bayırlarına rekor derecesinde yağmur yağdırmıştı. Yağmurun çoğu Kirioloj'un kurumuş akarsu kollarına akıtılmıştı. Terraform edilmiş Mars, bazı yönlerden hâlâ genç bir dünyaydı ve hâlâ hidrolojik çevrimlerini kurmaktaydı. Tabiatı da hızlı bir şekilde eski toz haline evriliyordu. Dolaşımda olan su, regolitleri yeniden düzenliyordu. Aniden bastıran şiddetli yağmurun sonucunda, Kirioloj'a ve tarımsal deltaya doğru sıvı bir yük treni gibi yol alan, bir kırmızı oksit çamuru oldu.

4. *Fotoğraf*: Felaketin getirdiği sonuç. Wun'ın evinden geriye sadece temeli ve bir tek duvarı kalmıştı. Çamurdan, molozdan ve kayalardan oluşan kaotik bir düzlükte, çömlek kırıkları gibi duruyordu. Tepedeki ve uzakta kalan şehre bir zarar gelmemişti ama verimli çiftlik alanları sular altında kalmıştı. Bir tek göldeki kahve-

rengi sudan gelen parıltı vardı. Mars neredeyse işlenmemiş haline geri dönmüştü. Yaşamdan yoksun bir regolit olmuştu. Birkaç hava aracı yukarılarda geziniyordu. Muhtemelen hayatta kalan insanları arıyorlardı.

“Bütün günümü arkadaşlarımla beraber dağ eteğindeki tepelerde geçirmiştım ve eve geldiğimde de bu haldeydi. Sadece ailem değil, yitirilen canların sayısı çok fazlaydı. Bu dört fotoğrafı bana nereden geldiğimi hatırlatsın diye yanımda taşıyorum; bir de neden geri dönemeyeceğimi.”

“Yaşadığın şey dayanılmaz olmalı.”

“Bunu kabullendim. Artık bir insan böyle bir şeyi ne kadar kabullenebilirse... Mars’tan ayrılırken delta restore edildi. Tabii eskiden olduğu gibi değildi ama verimli, canlı ve üretken hale geldi.”

Bu konu hakkında bundan daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi.

Daha önceki görüntülere baktım ve kendime ne gördüğümü hatırlattım. CGI efektleriyle yapılmış acayip fotoğraflar değildi. Sıradan fotoğraflardı. Başka bir dünyaya ait fotoğraflardı. Mars’ın fotoğraflarıydı; uzun bir süre korkusuz hayal gücümüzle yük taşıdığımız gezegen. “Burroughs değil. Wells olmadığı da aşikâr. Belki biraz Bradbury’i andırıyor.”

Wun, zaten yoğun bir şekilde asık olan suratını biraz daha astı. “Üzgünüm, bu kelimeler ne anlama geliyor bilmiyorum.”

“Yazar adları. Bu insanlar, sizin gezegeniniz hakkında yazıp çizen kurgu yazarları.”

Bu düşünceden (terraform sürecinden çok önce, belirli yazarların Mars’ta bir yaşam hayal etmeleri) bahseder bahsetmez, Wun âdeta büyüledi. “O kitapları okumam mümkün olur mu acaba? Sonra da bir dahaki ziyaretinde tartışırız.”

“Çok hoşuma gider. Buna zaman ayırabileceğinizden emin misiniz? Sizinle konuşmak isteyecek devlet başkanları olacaktır.”

“Olacağından şüphem yok ama bekleyebilirler.”

Bunu dört gözle beklediğimi söyledim.

Eve dönüş yolunda bir sahafın altını üstüne getirdim. Sabah olunca da Wun’a bir yığın kitap verdim. Daha doğrusu kaldığı yeri koruyan sessiz adamlara. *Dünyalar Savaşı*, *Marslı Bir Prenses*, *Mars Yıllıkları*, *Yaban Diyarlardaki Yabancı*, *Kızıl Mars* kitaplarını vermiştim.

Birkaç hafta boyunca Wun’dan hiç ses çıkmadı.

İnşaat Perihelyon'daki yeni tesislerde devam etti. Eylül sonunda, eskiden çam ağaçları ve pek iyi durumda olmayan palmyeler yerine kocaman, betondan bir kurum gelmişti. Metal kirişler ve alüminyum borulardan oluşan büyük bir donatım vardı.

Molly, ordu sınıfında bir laboratuvar ve soğutma ekipmanının haftaya geleceğini duymuştu. (Champs'te bir akşam yemeği daha yemiştik. Müşterilerin çoğu reklam panosu büyüklüğündeki plazma ekrandan Marlins maçını izliyordu. Biz de bu sırada uzak ve karanlık bir köşede aperatiflerimizi yedik.) “Neden laboratuvar ekipmanına ihtiyaç duyuyoruz ki Ty? Perihelyon'un tek amacı uzay araştırması ve Dönü değil mi? Anlam veremiyorum.”

“Bilmem. Kimse bir şey söylemiyor.”

“Belki de şu kuzey kanadında geçirdiğiniz öğleden sonraların birinde Jason'a sorabilirsin.”

Jase'e danıştığımı söyledim. Tabii Marslı elçi tarafından kabul edildiğimi söylemedim. “O tür bir güvenlik iznine sahip değilim.” Elbette, Molly de değildi.

“Bana güvenmediğini düşünmeye başlıyorum.”

“Sadece kurallara uyuyorum, Moll.”

“Tabii,” dedi. “Sen süttten çıkmış ak kaşıkısın.”

o o o

Jason haber vermeden bana geldi. Neyse ki Molly o akşam evde değildi. İlaçları hakkında konuşmaya gelmişti. Ona, Malmstein ne söylediyse onu söyledim. Yani dozajını artırmanın muhtemelen bir sorun çıkarmayacağını ama yan etkilere dikkat etmemiz gerektiğini. Hastalık olduğu yerde durmuyordu. Biz de semptomlarını bir yere kadar bastırabilirdik. Bu kaderine mahkûm olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece bir noktadan sonra işlerini daha farklı bir şekilde halletmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Hastalığı bastırmaya çalışmaktansa, onunla yaşayacaktı. (Bunun ötesinde ikimizin de tartışmaktan kaçındığı bir eşik vardı: yüksek seviyede engellilik ve bunama.)

“Anlıyorum,” dedi Jason. Pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Arada camdaki yansımasına bakıyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı. “İhtiyacım olan tek şey birkaç ay daha.”

“Ne için birkaç ay daha istiyorsun?”

“E.D. Lawton'ın tekerine çomak sokmak için.” Ona bakakaldım. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm ama gülümsemiyordu. “Bunu açıklamam mı gerekiyor?”

“Dediğin şeyin bir şey ifade etmesini istiyorsan, evet, açıklamak zorundasın.”

“E.D.’yle Perihelyon’un geleceği hakkında aynı fikirleri paylaşmıyoruz. E.D.’ye kalırsa, Perihelyon’un varoluş amacı hava-uzay endüstrisine destek çıkmak. Sözün özü bu. Hep de böyle oldu. Dönü’yle ilgili bir şeyler yapabileceğimize hiçbir zaman inanmadı.” Jason omzunu silkti. “Hemen hemen kesinlikle ona hak veriyorum; Dönü’yü düzeltmeyeceğimiz bağlamında. Ancak bu, onu anlayamayacağımız anlamına gelmiyor. Varsayımsallar’la anlamlı bir savaşa tutuşamayız ama biraz gerilla bilimi uygulayabiliriz. Wun’ın gelmesinin sebebi de bu.”

“Anlayamadım.”

“Wun sadece gezegenlerarası iyi niyet elçisi değil. Buraya gelirken bir planı vardı. Ortak bir çalışmayla bize Varsayımsallar hakkında birkaç ipucu verebilecek bir girişime atılacağız. Nereden geldiklerini, ne istediklerini, her iki tarafın gezegenlerine de ne yaptıklarını öğrenmeye çalışacağız. Bu konu hakkındaki fikirler ise karışık. E.D. düşüncenin kuyusunu kazmaya çalışıyor. Bunun yararlı olacağını düşünmüyor. Terraformdan sonra elimizde avucumuzda kalan politik sermayeyi de riske atacağını düşünüyor.”

“Sen de ona sağ gösterip sol vuracaksın.”

Jason iç çekti. “Bu kulağa zalimce gelebilir ama E.D. kendi zamanın gelip geçtiğini anlamıyor. Babam, yirmi sene önce dünyanın tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Bunun için ona saygı duyuyorum. Harika ve inanılmaz şeyler başardı. Politikacıları sıkıştıracak bir E.D. olmadan, Perihelyon asla kurulmuş olmazdı. Dönü’nün ironilerinden biri de E.D. Lawton’ın dehasının getirdiği uzun vadeli sonuçların dönüp dolaşıp onun kuyruğunu ısırması oldu. E.D. olmasaydı, Wun Ngo Wen de olmazdı. Ödipal bir karmaşıklık içerisinde de değilim. Babamın tam olarak ne olduğunu ve neler yaptığını biliyorum. Güç koridorlarında kendini evinde hissediyor. Garland onun golf oynadığı bir arkadaşı. Harika. Ancak o aynı zamanda bir mahkûm. Kendi öngörüsüzlüğünün mahkûmu. Vizyonlu olduğu günler sona erdi. Wun’ın planını, teknolojiye güvenmediği için sevmiyor. Tersine tasarlayamadığı hiçbir şeyi sevmez. Bizim daha yeni aklımıza gelen teknolojilerin, Marslılar tarafından kullanıldığı gerçeğini sevmiyor. Ayrıca Wun’ın tarafında yer almam da hoşuna gitmiyor. Buna ek olarak söyleyebileceğim, başkentteki yeni kuşaktan gelen siyasi ağırlığı olan kişiler ve muhtemelen yeni başkan olacak Preston Lomax da var. E.D.’nin etrafı birdenbire manipüle edemediği insanlarla dolup

taştı. Bir de Dönü'yü, E.D.'nin kuşağının asla kavrayamadığı şekilde özümseyen genç insanlar var. Yani bizim gibi insanlar, Ty."

Bu zamirin içine girdiğim için hem biraz gururum okşanmıştı hem de biraz eteklerim tutuşmuştu.

"Kendine çok yükleniyorsun, değil mi?" dedim.

Bana keskin bir bakış attı. "E.D. beni tam olarak ne için eğittiyse onu yapıyorum; hem de doğduğumdan beri. Hiçbir zaman erkek çocuğu olsun istemedi. Kendi vârisi olacak bir çırak istiyordu. Bu kararı Dönü'den çok önce almıştı, Tyler. Tam olarak ne kadar zeki olduğumu biliyordu ve bu zekâ ile ne yapmamı istediğinin de farkındaydı. Ben de oyunu bozmadım. Ne yaptığımı fark edecek kadar büyüdüğümde bile bozmadım. Onunla işbirliği yaptım. İşte şimdi de bu haldeyim. E.D. Lawton'ın bir ürünü oldum. Karşında yakışıklı, bilgili, cinsellik yoksunu ve medya dostu bir obje duruyor. Pazarlanabilir bir görüntü ve belirli bir entelektüel seviyede keskin bir zekâ var. Sadakatim de Perihelyon'da başlayıp bitmiyor. E.D. bunu düşünmeyi sevmese bile bu işin içinde hep bir bit yeniği vardı. 'Vâris', 'veraset' anlamına gelir. Bu da bir noktada benim muhakeme gücümün, onunkinin yerine geçeceği anlamına gelir. Eh, zaman da geldi. Önümüzdeki fırsat çok ama çok önemli."

Ellerini yumruk yapıp sıkıldığını fark ettim. Ayakları da titriyordu. Ancak bu yaşadığı duygunun yoğunluğu mu yoksa hastalığının bir semptomu mu karar veremedim. O konuya gelecek olursak bir sorun vardı. Bu monologun ne kadarı içten, ne kadarı ona yazdığım nörostimulanların eseri idi?

"Korkmuş gözüküyorsun," dedi Jason.

"Tam olarak hangi Marslı teknolojisinden bahsediyoruz?"

Sırıttı. "Gerçekten çok zekice bir şey; yarı biyolojik. Çok küçük ölçülerde. Temelinde kendi çoğalma kurallarına göre koşullu bir programlamayla yazılmış, moleküler otokataliktik geri besleme döngüleri."

"Lütfen bunu anlayabileceğimiz dilde söyler misin, Jase?"

"Ufacık suni replikatörler."

"Bunlar canlı şeyler mi?"

"Bir bakıma evet; canlılar. Uzaya gönderebileceğimiz, yaşayan yapay şeyler."

"Peki, bunların işlevi ne Jase?"

Sırıttı genişledi. "Buz yiyip bilgi sıçacaklar," dedi.

PARÇALANMIŞ asfaltın pul pul olmuş parçalarının yapıştığı sıkıştırılmış toprakta birkaç metre ilerledim. Bir yapay setin olduğu yere geldim. İçlerinde mütevazı elbiselerin, kendi yazdığım notların, dijital dosyaların ve Marslı ilaçlarının olduğu sert kapaklı valizlerimle altına kaydım. Bir akaçlama kanalına düştüm. Papaya yaprakları kadar yeşil, tropik bir gece kadar sıcak bir suyun içine kalçama kadar batmıştım. Su, yaralı ayı ve leş gibi gübre kokusunu yansıtıyordu.

Eşyaları yapay setin ortasında kuru bir yere sakladım. Geri kalan kısımda da kendimi yukarı doğru çektim. Kendimi göstermeyen ama yolu da görebildiğim bir açıyla vücudumu sakladım. Ibu Ina'nın beton kutu kliniği ve önüne park etmiş siyah araba görüş alanımdaydı.

Arabadan çıkan adamlar arka kapıdan girmişlerdi. Binanın içinde ilerledikçe ışıkları açıyorlardı. Açıkça da panjurları açılmamış, sarı ve kare pencereler oluşuyordu. Ancak içeride ne yapıyor olduklarını bilmemin imkânı yoktu. Galiba mekânı arıyorlardı. İçeride ne kadar zaman geçirdiklerini tahmin etmeye çalıştım ama saatimdeki rakamları okuma yeteneğimle birlikte zaman hesaplaması yapma yeteneğimi de kaybetmiş gibiydim. Rakamlar, huzursuz ateşböcekleri gibi parlıyordu ama bir anlam vermeme yetecek kadar yerlerinde durmuyorlardı.

Bir adam ön kapıdan çıktı, arabaya gitti ve motoru çalıştırdı. İkinci adam birkaç saniye sonra çıktı ve yolcu koltuğuna geçti. Gece yarısı rengindeki araba, yola çıkarken benim de yakınımıdan geçti. Farları banketin üstünü süpürdü. Motor sesi kaybolana kadar kıpırdamadım ve başımı eğdim.

Ardından bir sonraki adımımın ne olacağını düşündüm. Bu soruya cevap vermekte güçlük çekiyordum çünkü yorulmuştum.

Aniden, inanılmaz bir şekilde yorulmuştum. Ayağa kalkamayacak kadar güçsüzdüm. Kliniğe geri dönüp bir telefon bulduktan sonra Ibu Ina'yı arabadaki adamlar hakkında uyarmak istiyordum. Belki de bunu En hallederdi. Öyle umdum. Çünkü kliniğe kadar gidemezdim. Ayaklarımı oynatmak istediğimde, titremekten başka bir şey yapmıyorlardı. Bu tükenmişliğin ötesinde bir şeydi. Felç olmuş gibi hissediyordum.

Kliniğe bir daha baktığımda havalandırma deliğinden döne döne duman çıktığını gördüm. Panjurların arkasındaki ışık titreyen bir sarı renk olmuştu. Yangın.

Arabadan çıkan adamlar Ibu Ina'nın kliniğini ateşe vermişlerdi. Gözlerimi kapatıp birisinin beni ölmeden önce bulmasını ümit etmekten başka da yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

o o o

Dumandan gelen kötü koku ve hıçkırma sesleri beni uyandırdı.

Gün hâlâ ağarmamıştı. Ancak epey bir gayret ve acıyla birlikte az da olsa hareket edebildiğimi fark ettim. Aşağı yukarı sağlıklı bir şekilde düşünebiliyordum. Kendimi santim santim eğimden yukarı doğru çektim.

Bulunduğum yerdeki ve klinikteki açık alana dolmuş bir sürü araba ve insan vardı. Farlar ve işaret fenerleri gökteki titrek yayları kesiyordu. Klinik için için yanan bir harabe haline gelmişti. Beton duvarları hâlâ duruyordu ama çatısı çökmüştü. Yangın binanın içini boşaltmıştı. Ayağa kalkmayı başardım ve hıçkırma seslerine doğru yürüdüm.

Ses Ibu Ina'dan geliyordu. Bir asfalt parçasının üzerine oturmuş, dizlerine sarılıyordu. Etrafı, ona yaklaşırken bana karanlık ve şüpheli bakışlar atan kadınlarla çevrilmişti. Ancak Ina beni gördüğü zaman hızla ayağa fırladı. Elbisesinin koluyla gözünden akan yaşları sildi. "Tyler Dupree!" Bana doğru koştu. "Yanarak can verdiğini düşündüm! Her şeyle birlikte senin de yandığını düşündüm!"

Beni kavradı, bana sarıldı ve beni tuttu. Bacaklarım yine lastik gibi olmuştu. "Klinik. Bütün emeğin. Ina. Çok üzgünüm..." diye bildim.

"Hayır," dedi. "Klinik sadece bir bina. Tıbbi teçhizat yenilenebilir. Öte yandan, senden sadece bir tane var. En, kundakçılar geldiğinde onu nasıl uzaklaştırdığını anlattı. Onun hayatını kurtardın, Tyler!" Geri çekildi. "Tyler? Sen iyi misin?"

Değildim. Ina'nın omzunun üstünden gökyüzüne baktım. Neredeyse şafak sökmüştü. Eski güneş parlıyordu. Merapi Dağı, çivit mavisi renkli gökyüzüne oturmuştu. "Sadece yorgunum," dedim ve gözlerimi kapattım. Dizlerimin üzerine düştüğümü hissettim ve Ina'nın yardım çağırışını duydum. Ardından biraz daha uyudum. Sonrasında günlerce uyuduğumu söylediler.

o o o

Bariz nedenlerden dolayı köyde kalamazdım.

Ina son ilaç krizi boyunca da bana hemşirelik yapmak istedi ve köyün beni korumasını, bir borç olarak görüyordu. Ne de olsa En'in hayatını kurtarmıştım (bu konuda ısrarcıydı) ve En sadece Ina'nın yeğeni değildi; neredeyse köydeki herkesle bir şekilde akrabalığı vardı. Öyle ya da böyle. Bir kahraman olmuştum. Ancak, kötü adamlar için de bir çekim merkezi haline gelmiştim. Ina rica etmemiş olsa, *kepala desa*'nın beni Padang'a giden ilk otobüse atıp kaderime terk edeceğinden şüpheleniyordum. Eşyalarımınla birlikte ayarlamalar yapıp-lana kadar beni boş bir köy evine (sahipleri aylar önce *rantau*'ya gitmişler) götürdüler.

Batı Sumatra'nın Minangkabau insanları baskı zamanında nasıl saklanmaları ve dolaşmaları gerektiğini biliyorlardı. On altıncı yüzyıldaki İslam yayılışını, Padri Savaşı'nı, Hollanda sömürgecilliğini, Suharto'nun yeni düzenini, Negari Restorasyonu'nu, Dönüş sonrası dönemi, Yeni Reformasi'yi ve mafyavari ulusal polisleri atlatıp hayatta kalmışlardı. Ina bu hikâyelerden bazılarını hem klinikte hem de sonraki zamanlarda ahşap bir evin ufacak bir odasında kalırken, başımın üzerinde de kocaman ve yavaşça dönen kanatlarıyla bir vantilatör varken anlatmıştı. Minanglar'ın gücünün, esnekliklerinden geldiğini söyledi. Dünyanın geri kalanının evleri gibi olmadığını ve olmayacağını düşündükleri derin bir anlayış içerisindeydiler. (Bir Minang atasözü söyledi: "Farklı tarlalardaki çekirgeler farklıdır; farklı göletlerdeki balıklar farklıdır.") *Rantau* geleneğindeki göç, (genç erkeklerin dünyaya açılıp geriye daha varlıklı ve bilgin olarak dönmesi) onları daha sofistike insanlar haline getirmişti. Basit, ahşap ve bufalo boynuzundan yapılmış evler aerostat antenleriyle donatılmıştı. Ina'nın dediğine göre köydeki çoğu aileye Avusturalya'dan, Avrupa'dan, Kanada'dan ve Amerika Birleşik Devletleri'nden mektup ve e-posta geliyormuş.

Bu yüzden, Minangkabau insanların Padang'daki limanların her

seviyelerinde çalışmaları pek de şaşırtıcı değildi. Ina'nın eski kocası olan Jala, Kemer ve ötesine *rantau* seferleri düzenleyen birçok ithalat/ ihracat işiyle uğraşan insandan sadece bir tanesiydi. Diane'in soruşturmalarının Jala'ya, oradan da Ibu Ina ve bu dağlık arazideki köye varması bir tesadüf değildi. "Jala fırsatçının tekidir. Darkafalı biri kadar kaba olabilir ama vicdansız da değildir," dedi Ina. "Diane, onu bulduğu için çok şanslı ya da kendisi tam bir insan sarrafı. Muhtemelen ikinci dediğimdir. Ne olursa olsun, Jala Yeni Reforması'yi günahı kadar sevmez. Her şeyi göz önüne aldığımızda bu konuda şanslıyız."

(Şehirdeki adı çıkmış kadınlarla yatma gibi kötü bir alışkanlık edindiği için Jala'dan boşandığını söyledi. Kız arkadaşlarına çok para yediriyormuş ve iki defasında da tedavisi olan ama endişe verici zührevi hastalığa yakalanmış. Ina, Jala'nın kötü bir koca olduğunu ama kötü bir koca olmasının kötü bir adam olduğu anlamına gelmediğini söyledi. Yakalanıp fiziksel işkence görmediği sürece Diane'i otoriterlerin eline vererek ihanet etmezdi. Kendini yakalatmayacak kadar da zekiymi.)

"Kliniğini ateşe veren adamlar—"

"Diane'i Padang'daki otele kadar izlemiş olmalılar. Sonra da sizi buraya getiren şoförü sorgulamışlardır."

"Binayı yakmak da neyin nesi?"

"Bilmiyorum fakat sanırım seni korkutup dışarı çıkarmak istediler. Ayrıca size yardım etmek isteyenlere de bir uyarı yapmış oldular."

"Kliniği buldularsa, adınızı da biliyorlar demektir."

"Ancak köye öyle ulu orta, tüm güçleriyle gelmezler. İşler o kadar da sarp sarmadı. Kıyı taraflarını izleyip aptalca bir şey yapmamızı beklediklerini düşünüyorum."

"Öyle olsa bile, eğer ismin listedeyse ve başka bir klinik açmaya çalışır—"

"Aklımda hiç böyle bir şey yoktu."

"Yok muydu?"

"Hayır. Beni, *rantau gadang*'ın bir doktor için iyi gelebileceğine ikna ettiniz. Tabii rekabet hoşunuza gidiyorsa..."

"Anlamadım."

"Hepimizin sorunları için ortada çok basit bir çözüm var demek istiyorum. Bunu uzun zamandır düşünüyorum. Bütün bir köy de bunu öyle ya da böyle kafasında tarttı. Birçok kişi daha şimdiden ayrıldı. Belubus ya da Batusangkar kadar büyük ve başarılı bir yerde değiliz. Buradaki toprak pek de zengin sayılmaz. Her sene başka

şehirlere, başka yerleşkelerdeki başka klanlara ya da *rantau gadang*'a daha çok insan kaybediyoruz. Neden olmasın ki? Yeni dünyada her-kese yetecek kadar yer var.”

“Göç etmek mi istiyorsunuz?”

“Ben, Jala, kız kardeşim, onun kız kardeşi, yeğenlerim, kuzenlerim. Otuz kişiden fazlayız. Topyekûn istiyoruz. Jala'nın diğer tarafa geçer geçmez işini devralmaya can atacak birkaç tane gayrimeşru çocuğu var. Anlıyor musun?” Gülümsedi. “Bize bir şey borçlu falan değilsin. Biz de senin için bir hayır kurumu işletiyor değiliz; sadece sana yoldaş olmak istiyoruz.”

Ona, Diane'in güvende olup olmadığını bir kere sormakla yetinemedim. Ina da Jala'nın onu güvende tutmak için elinden geleni yaptığını söyledi. Jala, ona gümrük dairesinin üstünde kalabileceği bir yer ayarlamıştı. Orada nispeten daha rahat ve son ayarlamalar yapı-lana kadar güvenli bir şekilde gizlenmiş olacaktı. “İşin zor kısmı seni limana göze çarpmadan sokabilmek. Polis dağlık arazide olduğundan şüpheleniyor. Yollarda yabancıları arıyor olacaklar. Sizi kliniğe getiren şoför iyi olmadığını söylemiştir. O yüzden özellikle de *hasta* yabancıları arayacaklardır.”

“Hastalığım artık geçti,” dedim.

Son krizim de yanmakta olan kliniğin dışında gerçekleşti. Bilincimi kaybettiğim bir anda da geçti. Ibu Ina bu geçişi zor atlattığımı söyledi. Beni bu küçük odaya taşıdıktan sonra, komşulardan şikâyetler gelene kadar inlemişim. En kötü havalelerimi geçirirken kuzeni Adek yardım etmek zorunda kalmış. Kolumdaki ve omzumdaki bu denli kötü morarmalar da bu yüzden olmuş. Nasıl oldu da fark etmedim? Ancak bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Bildiğim tek şey günler geçtikçe gücümü toparladığımı hissettiğimdi. Ateşim normalin üzerine çıkmıyordu. Titremeden de yürüyebiliyordum.

“Peki ya ilacın diğer etkileri ne olacak?” diye sordu Ina. “*Farklı* hissediyor musunuz?”

İlginç bir soruydu. Ben de dürüstçe cevap verdim: “Bilmem. En azından şimdilik hissetmiyorum.”

“Güzel. Şu an için bunun pek bir önemi yok. Dedğim gibi, asıl olay sizi dağlık araziden çıkarıp Padang'a dönmenizi sağlamak. Neyse ki bunu ayarlayabileceğimizi düşünüyorum.”

“Ne zaman gidiyoruz?”

“Üç veya dört gün içinde,” dedi Ina. “Bu arada siz de dinlenin.”

Ina, geçen üç gün içerisinde çoğu zaman meşguldü. Onu çok az gördüm. Günler sıcak ve güneşli geçiyordu ama ahşap evin içerisine huzur verici rüzgârlarla birlikte esintiler geliyordu. Zamanımı ihtiyatla egzersiz yaparak, yazı yazarak ve okuyarak geçirdim. Yatak odasında hintkamuşından yapılmış bir rafta İngilizce kitaplar vardı. İçlerinde Jason Lawton'ın ünlü biyografi kitabı da vardı: *Yıldızlara Adanmış Bir Hayat*. (İçerikte kendi adıma baktım ve buldum da. *Dupree, Tyler* yazıyordu. Beş tane de referans sayfası vardı. Fakat kitaba bir türlü giremedim. Eğri büğrü olmuş Somerset Maugham romanları daha ilgi çekici gelmişti.)

En ara ara iyi olup olmadığımı kontrol etmek için uğruyordu. Gelmişken de amcasının *warung*'undan sandviç ve su şişesi getiriyordu. Kendine özgü bir tavır takındı ve özenle sağlığımın nasıl olduğunu sordu. Benimle "*rantau* yaptığı için gurur duyduğunu" söyledi.

"Sen de mi, En? Yeni Dünya'ya mı gideceksin?"

Tereddüt etmeksizin kafasıyla onayladı. "Ayrıca babam, annem, amcam," ve ardından bir sürü Minang akraba isimlerinden oluşan sözcükler sıraladı. Gözleri parladı. "Belki bana orada tıp öğretebilirsin."

Belki zorunda kalabilirdim. Kemer'i geçmek geleneksel eğitimden yoksun kalmak demekti. Bu da muhtemelen En için iyi olmazdı. Ebeveynleri bu konuyu enine boyuna düşündüler mi merak ediyordum.

Ancak bu beni ilgilendirmiyordu ve En'in de seyahat için duyduğu heyecan belli oluyordu. Bu konu hakkında konuşurken sesini zar zor kontrol edebiliyordu. Suratındaki hevesli ve umutlu ifadeyse hoşuma gidiyordu. En, geleceğe korku değil de umut dolu bakmayı becerebilen bir kuşağa aitti. Grotesklerin hüküm sürdüğü kuşağımdan hiç kimse geleceğe bu şekilde gülümsememişti. Güzel ve son derece insanca bir bakıştı bu. Beni hem mutlu ediyor hem de üzgün hissettiriyordu.

Ina gideceğimiz günün bir önceki akşamı geri geldi. Yanında akşam yemeği ve bir de planı vardı.

"Kuzenimin oğlunun eniştesi Batusangkar'daki hastane için ambulans şoförlüğü yapıyor. Taşıt parkından seni Padang'a götürmek üzere bir ambulans ödünç alabilir. Önümüzde kablosuz telefonlarıyla birlikte en az iki tane araba olacak. Böylece önümüzde bir barikat olursa önceden uyaracaklar."

"Ambulansa ihtiyacım yok," dedim.

“Ambulans bizi gizleyen kılıf olacak. Sen arkada gizleneceksin ve ben de duruma uygun tıbbi kıyafetlerimi giyeceğim. Bir tane de hasta rolünü oynayacak köylü olacak. Ayrıca En, rolü oynamak için yalvarıyor. Anladın mı? Eğer polis ambulansın arkasına bakarsa beni ve hasta bir çocuğu görmüş olacak. Ben de “KVTS” diyeceğim ve polis de daha titiz arama yapmaya pek niyetlenmeyecek. Böylelikle saçma derecede uzun olan Amerikalı doktoru, yanlarından kaçırmış olacağız.”

“Bunun işe yarayacağını düşünüyor musunuz?”

“Bence işe yarama ihtimali epey yüksek.”

“Fakat sizi benimle görecektir olurlarsa—”

“İşler ne kadar kötü olursa olsun, polis bir suç işlemediğim sürece tutuklama yapamaz. Batıdan gelen birini bir yere götürmek de bir suç değil.”

“Bir suçluyu götürmek suç olabilir belki.”

“Siz bir suçlu musunuz, Pak Tyler?”

“Kongrenin eylemlerini nasıl yorumladığınıza bağlı.”

“Seçimimi hiçbir eylemi yorumlamamaktan yana kullanıyorum. Lütfen siz bunları dert etmeyin. Size yolculuğun bir gün ertelendiğini söylemiş miydim?”

“Neden?”

“Bir düğünümüz var. Tabii, düğünler artık öncekilere hiç benzemiyor. Dönü’den beri düğün *adeti* felaket derecede bozuldu. Tıpkı dağlık arazilere gelen para, yollar ve fast food restoranlarından sonra bozulan her şey gibi. Paranın kötü olduğuna inanmıyorum ama son derece yıpratıcı olabileceğini düşünüyorum. Bugünlerde genç insanlar hep bir acele etme derdinde. En azından şu on dakikalık Las Vegas tarzı düğünlerimiz yok... Ülkenizde hâlâ bunlar yapılıyor mu?”

Yapıldığını kabul ettim.

“Eh, biz de o yönde tam gaz gidiyoruz. *Minang hilang,* tinggal kerbau.*** En azından hâlâ bir *palaminan,**** bir sürü mumsu pirinç pilavı ve *saluang***** müziği olacak. Bize katılacak kadar iyi misiniz? En azından müziğe katılın.”

“Çok memnun olurum.”

“O zaman yarın gece şarkı söylüyoruz ve ertesi sabah da Amerikan kongresine başkaldırıyoruz. Düğün bizim işimize de gelecek.

* Kayıp. —yhn

** Bufalo yaşamı. —yhn

*** Düğünlerde gelinin oturduğu sandalye. —yhn

**** Geleneksel ve flüt benzeri bir müzik aleti. —yhn

Yollarda bir sürü seyahat ve bir sürü araba olacak anlamına geliyor. Teluk Bayur'a giden küçük *rantau* grubumuzla, biz de göze çarpmamış olacağız.”

Geç saatlere kadar uyudum ve uyandığımda kendimi uzun süredir ilk defa bu kadar güçlü ve bu denli zinde hissediyordum. Sabah esintisi sıcak sıcak geliyordu. Yemek kokuları ve horozların yakınlıklarıyla doluydu. Şehir merkezindeki bir açık hava sahnesinin inşaatından da çekiş sesleri geliyordu. Günü pencerenin başında bir şeyler okuyarak geçirdim. Bir de gelinin ve damadın insanlarla birlikte damadın evine gitme sürecini izledim. Ina'nın köyü o kadar küçüktü ki düğün, köydeki hayatı durdurmuştu. Yerel *warung*'lar bile gün boyunca kapalıydı. Yine de ana yolun üzerindeki franchise işletmeler turistler için hazır bekliyorlardı. Akşam yaklaştıkça, havadaki körili tavuk ve hindistan cevizi sütü kokusu yoğunlaşmıştı. En benim için hazırlanmış bir yemekle birlikte kısaca uğradı.

İbu Ina'nın üzerinde nakışlı, uzun bir elbise ve ipekten bir başörtüsü vardı. Henüz akşam üstü olmuştu ki kapımda belirdi, “Bitti. Düğün bitti. Şarkı söylemek ve dans etmek dışında geriye hiçbir şey kalmadı. Hâlâ katılmak istiyor musun, Tyler?”

Yanımdaki en iyi kıyafetleri giydim. Beyaz ve pamuklu pantolonum, bir de beyaz tişörtüm vardı. Halk içinde görüleceğim için endişeliydim ama Ina düğünde yabancı kimsenin olmadığını ve kalabalığın beni hoş karşılayacağını söyledi.

Ina'nın rahatlatmalarına rağmen sokaktan aşağı sahneye ve müziğe doğru birlikte yürürken öyle çok göze çarptığımı hissettim ki bu beni rahatsız etti. Bunun sebebi boyum değil, uzun bir süre kapalı kapılar ardında kalmamdı. Evi terk etmek, sudan dışarı çıkıp havaya maruz kalmak gibiydi. Birden etrafımda ehemmiyetli hiçbir şey yoktu. Ina, yeni evlenenler hakkında konuşarak kafamı dağıttı. Damt, Belubus'taki bir eczacının çırağıydı; aynı zamanda Ina'nın da küçük kuzeniydi. (Ina erkek kardeşleri, kız kardeşleri, teyzesi veya amcasından daha uzak akrabalarının hepsine “kuzen” diyordu. Minang'ın akrabalık sisteminde bunların hepsini tam olarak tanımlayan ve basit bir İngilizce karşılığı olmayan kelimeler vardı.) Gelinin, geçmişinden kalan az da olsa kötü bir itibarı vardı. İkisi de düğünden sonra *rantau*'ya gideceklerdi. Yeni Dünya onları çağırıyordu.

Ina, müziğin gün batımında başladığını ve sabaha kadar da devam ettiğini söyledi. Müzik, sırlara bağlanan devasa hoparlörler eşliğinde bütün köye yayılıyordu. Grup kamış hasırların üstünde oturuyordu. İki tane erkek çalgıcı ve iki tane de kadın şarkıcı vardı.

Ina, şarkıların aşk, evlilik, hayal kırıklığı, kader ve seks hakkında olduğunu söyledi. Metaforların içine o kadar fazla seks yerleştirilmişti ki Chaucer bunu takdir ederdi. Kutlama alanının kenarında kalan bir banka oturduk. Kalabalıkta bana uzun uzun bakan birkaç bakıştan fazlasını yakaladım. En azından bazıları yanan klinik ve kanun kaçağı Amerikalı'nın hikâyesini duymuş olmalıydı. Fakat Ina dikkatlerin benim üzerime çekilmemesine dikkat ediyordu. Kendisinden başka kimseyle muhatap olmama izin vermedi; bir yandan da sahneyi dolduran genç insanlara gülümsüyordu. "Yas tutma yaşıım geçti. Artık toprağımın sürülmeye ihtiyacı yok. Tıpkı şarkıda dedikleri gibi. Bütün bu yaygara. Aman Tanrım."

Gelin ve damat, nakışlı ve süslü giysileriyle platformun yanındaki yapay tahtlarda oturuyorlardı. İnce mi ince bıyıklı damadın sağlam pabuca benzemediğini düşünüyordum ama Ina öyle olmadığı konusunda ısrarcı davrandı. Asıl dikkat edilmesi gereken kişinin mavi ve beyaz sırmalarla işlenmiş kostümüyle oturan gelin olduğunu söyledi. Hindistan cevizi sütü içtik. Gülümsedik. Gece yarısı yaklaşmaya başladıkça köy kadınlarının çoğu gözden kayboldu. Geride bir erkek kalabalığı kaldı. Sahneyi dolduran genç adamlar kahkahalarla gülüyorlardı. Daha yaşlı erkekler de titiz bir şekilde kartlarıyla kumar oynuyorlardı. Yüzleri, yıllanmış bir deri kadar ifadesizdi.

Wun Ngo Wen ile yeni tanıştığım zamanda yazmış olduğum sayfaları Ina'ya gösterdim. "Bütün bu yazıp çizdiklerin tamı tamına doğru olamaz," dedi müziğin yatıştığı bir arada. "Yazdıklarından çok sakın olduğun çıkıyor."

"Hiç de sakın değildim. Sadece kendimi küçük düşürmemeye çalışıyordum."

"Ee ne de olsa Mars'tan gelen bir adamla tanıştırılmıştın...". Dönüş sonrası çıkan çelimsiz yıldızlara doğru gökyüzüne baktı. Dört bir yana dağılmış takımyıldızlar vardı. Düğünden gelen ışıktan dolayı biraz loş kalıyorlardı. "Ne bekliyordun ki?"

"Galiba insana daha az benzeyen birini."

"Ah, kendisi gayet insandı."

"Evet," dedim.

Wun Ngo Wen Hindistan kırsalında, Endonezya'da ve Güneydoğu Asya'da saygıdeğer bir figür haline gelmişti. Ina, suluboyayla çizilmiş bir aziz ya da ünlü bir molla gibi çerçevelenmiş ve asılmış bir şekilde bazen Padang'daki insanların evinde Wun'ın resmini görebileceğimi söyledi. "Tavırlarında alışılmadık derecede çekici olan bir şey vardı. Onun konuştuklarının sadece çevirisini duysak bile

konuşma tarzı bize tanıdık geliyordu. Kendi gezegeninin fotoğraflarını (bütün o işlenmiş arazileri) gördüğümüzdeki manzara, kentseli değil kırsalı andırıyordu. Batı'yı da değil Doğu'yu andırıyordu. Dünya, başka bir dünyadan gelen bir elçi tarafından ziyaret edilmişti ve o bizden biriydi! En azından öyle gözüküyordu. Amerikalılar'a nasıl fırça çektiğini görmek de çok eğlenceliydi."

"Wun'ın yapmak istediği son şey birini azarlamaktı."

"Efsanesinin gerçekte olanları geride bıraktığına şüphe yok. Onunla tanıştığın gün kafanda binlerce soru yok muydu?"

"Tabii ki vardı. Ancak vardığından beri belli soruları yanıtlayıp durduğunu fark ettim. Bundan da yorulmuş olabileceğini düşündüm."

"Evi hakkında konuşmaya pek istekli değil miydi?"

"Hiç de değil. Evi hakkında konuşmayı çok severdi. Sadece sorguya çekilmekten hoşlanmazdı."

"Benim davranışlarım sizinki gibi nazik değil. Eminim onu sonu bitmek bilmeyen sorularıyla boğardım. Tyler, diyelim ki ona ilk gün ne istersen sorabilirdin. Hangi soruyu sormuş olurdun?"

Bunun cevabı basitti. Wun Ngo Wen'i tanıdığım ilk günden beri içimde bastırılmış olduğum sorunun tümüyle farkındaydım. "Ona, Dönü hakkında soru sorardım. Varsayımsallar hakkında. Bizimkilerin bilmeyip de onların bildiği bir şey var mı diye sorardım."

"Peki bunu, onunla hiç tartıştınız mı?"

"Evet."

"Az bir şey mi söyledi yoksa çok mu?"

"Çok."

Sahneye baktım. Yeni bir *saluang* grubu geldi. Bir tanesi telli bir enstrüman olan *rabab* çalıyordu. Müzisyen elindeki yayı *rabab*'ın gövdesine indirdi ve sırtıttı. Başka bir iffetsiz düğün şarkısı çaldılar.

"Korkarım sizi sorguya çekiyormuş gibi oldum," dedi Ina.

"Üzgünüm. Hâlâ biraz yorgunum."

"O zaman eve gidip uyumalısın. Doktor tavsiyesi. Ufak bir şansla, yarın Ibu Diane'i göreceksin."

Eğlenceden uzaklaşıp gürültülü sokağın aşağısına doğru benimle birlikte yürüdü. Müzik neredeyse sabahın beşine kadar devam etti. Ona rağmen deliksiz uyudum.

Ambulans şoförü siskaydı. Ağzını da bıçak açmıyordu. Üzerinde Kızıl Ay'ın beyaz kıyafetleri vardı. Adı Nijon'du. Elimi abartılı bir hürmetle sıktı. Benimle konuşurken koca gözlerini Ibu Ina'dan ayırmıyordu. Padang'a gitmek konusunda gergin olup olmadığını sordum. Ina cevabını şöyle çevirdi: "Pek de ilgi duymadığım sebepler için daha tehlikeli şeyler yaptım, diyor. Wun Ngo Wen'in bir dostuyla tanıştığıma çok memnunum. Bir an önce yolculuğa başlasak iyi olur."

Böylece ambulansın arka tarafına geçtik. Bir taraf boyunca yatay duran, çelik bir dolap vardı. Genellikle içinde malzemeler tutuluyordu. Açıldığında da tezgâh haline geliyordu. Nijon dolabı boşaltmıştı. Ayaklarımı kalçama ve dizlerime doğru büküp kafamı da omuzlarıma doğru çektiğimde içeri sıkışmamın mümkün olduğunu gördük. Dolabın içi antiseptik ve lateks kokuyordu. Bir maymun tabudu ne kadar rahatsa o kadar rahatı ama buraya uzanmam gerekiyordu. Eğer bir kontrol noktasında durdurulursak da Ina tezgâhın üzerinde klinik kıyafetleriyle, En de sedyenin üzerinde uzanıp KVTS enfeksiyonu kapmış taklidiyle ellerinden geleni yapacaklardı. Sabahın sıcak ışıklarında planımız artık biraz değil, epey bir saçma gözüküyordu.

Nijon hava sirkülasyonu oluşsun diye dolabın kapağına dolgu yaptı. Böylece umuyorum ki boğulmayacaktım. Fakat esasen sıcak, karanlık ve metal bir kutu içerisinde vakit geçirme fikri bana pek de hoş gelmiyordu. Neyse ki (dolaba sığdığımı anlar anlamaz) bunu illaki yapmak zorunda değildim. En azından şimdilik. Ina polis hareketliliğinin hepsinin Bukik Tinggi ve Padang arasındaki yeni otolyolda olduğunu söyledi. Diğer köylülerle birlikte aralıklı bir katile olarak seyahat edeceğimiz için polis bizi kenara çekmeden önce bir sürü uyarı almış olurduk. En'in kol içine serum bağlarken (iğne kullanmadan pamukla kapatıp tutturdu) bir süreliğine Ina'nın yanına oturdum. En rolünü yapmaya çok hevesliydi. Öksürme provalarına başlamıştı. Ciğerlerinden gelen öksürük Ina'nın da bir o kadar abartılı bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oldu. "Abinin karanfilli sigaralarından mı aşırıyorsun yoksa?"

En kızardı. Gerçekçi görünsün diye öyle öksürdüğünü söyledi.

"Ya? Peki. Dikkat et de gerçekçi gözüksün diye kendini erkenden mezara sokma."

Nijon arka kapıları çarptı ve sürücü koltuğuna geçti. Motoru çalıştırdı ve Padang'a giden tümsek dolu yolculuğumuza başlamış olduk. Ina, En'e gözlerini kapatmasını söyledi. "Uyuyormuş gibi yap.

Oyunculuk yeteneklerini görelim.” Çok geçmeden derin nefes alış verişleri yumuşak horuldanmalara döndü.

“Bütün gece müzik yüzünden ayakta kaldı,” diye açıklamada bulundu Ina.

“Öyle olsa bile uyuyabilmesine çok şaşırdım.”

“Çocuk olmanın faydalarından biri. Ya da Marslılar’ın dediği gibi İlk Çağ. Doğru dedim, değil mi?”

Başım la onayladım.

“Anladığım kadarıyla dört tane var. Dört Çağ, bizim üçe karşılık?”

Evet, Ina’nın da şüphesiz bildiği üzere öyleydi. Wun Ngo Wen’in Beş Cumhuriyetler’indeki adetlerin hepsinin içinde, bu, yeryüzündeki insanları en fazla büyüleyen şeydi.

İnsan kültürü genelde hayatı iki veya üç aşama ile tanımlar. Çocukluk ve yetişkinlik ya da çocukluk, ergenlik ve yetişkinlik. Bazıları da yaşlılık için özel bir statü ayırır. Ancak Mars adetlerinin kendine özgür bir tarafı vardı. Yüzyıllardır süre gelen biyokimya ve genetik konusundaki ustalıklarının üzerine kurulmuştu. Marslılar insan hayatını dört parça olarak görüyorlardı. Her biri biyokimya aracılığıyla işaretlenen olaylardı. Doğumdan ergenliğe kadar olan çağ çocukluktu. Ergenlikten fiziksel gelişimin sonuna kadar olan ve metabolik dengenin başlangıcına kadar olan dönem ise büyüme çağıydı. Düşüş, ölüme veya radikal değişikliklere denk gelen çağ ise yetişkinlikti.

Yetişkinliğin ötesinde de seçmeli çağ vardı; yani Dördüncü.

Marslı biyokimyacılar yüzyıllar önce insan ömrünü ortalama olarak altmış veya yetmiş sene uzatmanın bir yolunu buldular. Ancak bu keşfin kusurları da yok değildi. Mars, su ve nitrojen kıtlığının hüküm sürdüğü, tamamıyla sıkıntılı bir ekosisteme sahipti. İbu Ina’ya böylesine tanıdık gelen işlenmiş topraklar, usta ve gelişmiş bir biyomühendisliğin zaferiydi. İnsan üretmesi yüzyıllar boyunca düzene sokulmuştu. Sürdürebilirlik tahminlerine göre sabit tutuluyordu. Ortalama yaşam süresine raptiyelenmiş başka bir yetmiş sene, gelmekte olan bir nüfus krizinin ayak sesleriydi.

Uzun ömür tedavisi de ne basitti ne de hoş bir şeydi. Derin bir hücresel yeniden yapılandırma işlemiydi. Bir hayli işlenmiş viral ve bakteriyel şeylerden oluşan bir kokteyl vücuda enjekte ediliyordu. Uygun hale getirilmiş virüsler, bir tür sistemik güncelleme gerçekleştiriyordu. DNA dizilimlerini onarıyor ya da düzeltiyordu. Telomerleri iyileştirip genetik saati yeniden ayarlıyordu. Bu esnada laboratuvar da yetiştirilmiş bakteriyofajlar, saklanmış oldukla-

rı toksik metaller ve plaklardan çıkıp görünürdeki fiziksel hasarı onarıyorlardı.

Bağıışıklık sistemi direniş gösteriyordu. Tedavi en iyi haliyle insanı altı hafta boyunca elden ayaktan kesen bir gripti. Ateş, eklem ve kas ağrıları; güçsüzlük de cabası. Belirli organlar yoğun bir üretkenlik temposuna giriyordu. Deri hücreleri ölüp şiddetli bir şekilde yerlerini yenilerine bırakıyordu. Sinir dokusu kendiliğinden ve hızlıca yeniden oluşuyordu.

Süreç yıpratıcı ve acı vericiydi. Olumsuz yan etkilerin oluşma ihtimali de vardı. Çoğu denek en azından bazı uzun süreli hafıza kaybı olduğunu bildirdi. Nadir görülseler de geçici bunama ve tedavisi mümkün olmayan amnezi vakaları vardı. Yenilenip kendini yeniden yapılandıran beyin incelikli olarak farklı bir organ haline geliyordu. Ayrıca beynine bu işlemlerin uygulandığı kişi de incelikli olarak daha farklı bir insan oluyordu.

“Ölümü fethettiler.”

“Pek de öyle sayılmaz.”

“Bütün bu bilgilerleriyle, biraz daha katlanılabilir bir deneyim haline getirebilirlerdi diye düşünüyor insan,” dedi Ina.

Dördüncü'ye geçişte çekilen yüzeysel rahatsızlığa elbette ki bir çare bulabilirlerdi. Ancak bulmamayı seçtiler. Mars kültürü, Dördüncü Çağı gelenekleriyle birleştirmişti; acısı ve diğer her şeyle birlikte. Acı, sınırlayıcı koşullardan biriydi. Koruyucu görevi işleyen bir rahatsızlıktı. Herkes, Dördüncü olmayı istemiyordu. Geçiş sürecinin zorlu olması bir yana dursun, uzun ömür kanunlarına yazılmış, katı toplumsal cezalar vardı. Her Marslı vatandaşın, ücretsiz olarak ve önyargı olmaksızın bu işlemi görmeye hakkı vardı. Fakat Dördüncüler'in üremesi yasaktı. Üreme, yetişkinlere özgü bir ayrıcalıktı. (Son iki yüz senedir, uzun ömür kokteylinin içinde her iki cinsiyet için de geri dönüşü olmayan kısırlaştırmaya neden olan ilaçlar vardı.) Konsey seçimlerinde Dördüncüler'in oy verme hakkı yoktu. Kimse gezegenin, kendi çıkarlarını gözetken ve fi tarihinde kalma yaşlılar tarafından yönetilmesini istemiyordu. Fakat Beş Cumhuriyet'in her birinin bir tür adli teftiş organı vardı. Bizdeki Yüce Mahkeme'ye denk geliyordu ve yalnızca Dördüncüler tarafından seçiliyordu. Dördüncüler, yetişkinlerden hem daha çok hem daha azdılar. Tıpkı yetişkinlerin, çocuklardan hem daha çok hem de daha az oldukları gibi. Daha güçlü ama daha az oyunbazdılar. Hem daha özgür hem daha az özgürlerdi.

Ancak Marslılar'ın bütün kodlarına ve totemlerine yerleştirmiş

olduğu tıbbi teknolojinin çözümünü ne Ina'ya ne de kendime yapamamıştım. Antropologlar, Wun Ngo Wen'in arşiv kayıtları üzerinde çalışarak bu uğurda yıllarını harcamıştı. Ta ki böyle bir araştırma yasaklanana kadar.

"Şimdi bizde de aynı teknoloji var," dedi Ina.

"Bazılarımızda var. Umarım eninde sonunda herkesin olur."

"Bunu akıllıca kullanacağımızdan şüpheliyim."

"Kullanabiliriz. Marshılar öyle yaptı. Ayrıca Marshılar da en az bizler kadar insan."

"Biliyorum. Bu mümkün, kesinlikle. Peki, sen ne düşünüyorsun, Tyler? Kullanacak mıyız?"

En'e baktım. Hâlâ uyuyordu. Muhtemelen de rüya görüyordu. Gözleri, su altındaki balıklar gibi göz kapaklarının altından hareket ediyordu. Burun delikleri nefes aldıkça çan gibi genişliyordu. Ambulansın hareketliliği onu bir o yana bir bu yana sallıyordu.

"Bu gezegende değil," dedim.

o o o

Bukik Tinggi'den çıktıktan bir on beş kilometre sonra Nijon, sürücü koltuğu ve bizim aramızdaki bölmeye sert bir şekilde vurdu. Bu önceden ayarladığımız bir sinyaldi. İleride barikat var anlamına geliyordu. Ambulans yavaşladı. Ina apar topar ayağa kalktı. Hazırlanmaya başladı. Neon sarısı oksijen maskesini En'in suratına bağladı. En uyanmıştı ve bu maceraya atılmasına değer mi acaba diye düşünüyor gibiydi. Ina kendi ağzını kâğıttan bir maskeyle örttü. Bana, "Çabuk ol," diye fısıldadı.

Eğilip bükülüp kendimi ekipman dolabına attım. Kapak, ayar saçlarına doğru vurarak içeri az da olsa hava girmesini sağlıyordu. Boğulmayla aramda duran şey altı milimetrelik bir boşluktu.

Ambulans ben daha hazır olmadan durdu ve kafamı dolabın dar ucuna feci şekilde tosladım.

"Şimdi sessiz ol," dedi Ina. Bana mı yoksa En'e mi söyledi emin değildim.

Karanlıkta bekledim.

Dakikalar geçti. Uzakta bir yerden konuşma sesleri geliyordu. Dili biliyor olsam bile anlaması imkânsızdı. İki tane ses vardı; biri Nijon'un sesi, diğeri ise tanımadığım birinin. Tiz, söylenmekte olan ve sert bir ses vardı. Bir polislin sesiydi.

Ölümü fethettiler, demişti Ina.

Öyle olmadığını düşünüyordum.

Dolap hızla ısınıyordu. Yüzüm ter içinde kalmıştı. Gömleğim sırlıklam olmuş, ter de gözüme batıyordu. Kendi nefes alışımı duyabiliyordum. Kafamda, tüm dünyanın nefes alışımı duyduğunu hayal ediyordum.

Nijon, polisin sorularını itaatkâr bir şekilde mırıldanmalarla cevaplıyordu. Polis bağırarak yeni sorular sordu.

“Şimdi kıpırdama, olduğun yerde dur,” diye fısıldadı Ina hemen. En ayaklarını, sedyenin ince döşəğinin üstünde bir yukarı bir aşağı oynatıyordu. Gerginliğin getirdiği bir alışkanlıktı. Bir KVTs hasta-sı için çok fazla enerjisi vardı. Ina'nın parmak uçlarının, kafamın üzerindeki altı milimetrelilik, ışık sızan boşlukta yayıldığını gördüm. Dört tane parmak düğümünün gölgeleri oluştu.

Ambulansın arka kapıları takırdayarak açıldı. Egzozdan gelen benzin ve öğle vaktinde ortaya çıkan yabani otların kokusunu duyuyordum. Kafamı usul usul uzatırsam, ince bir şerit halinde dışarıdan gelen ışığı görebiliyordum. İki tane de gölge görebiliyordum. Sanırım biri Nijon'un, diğeri de polisindi. Tabii sadece ağaçların ve bulutların gölgesi de olabilirdi.

Polis, Ina'dan bir şey istedi. Sesinde boğuk bir tekdüzelik vardı. Sıkılmıştı ve tehditkârdı. Bu da beni sinirlendirdi. Ina'yı ve En'i düşündüm. Silahlı bu adamdan ve temsil ettiği şeyden sinmişlerdi ya da sinmiş numarası yapıyorlardı. Bunu benim için yapıyorlardı. İbu Ina kendi dilinde sert ama karşı tarafı galeyana getirmeyecek bir şey söyledi. KVTs, *bir şeyler bir şeyler bir şeyler KVTs*. Tıbbi otoritesinin getirdiği ağırlığı koymaya çalışıyordu. Korkuları bir bir ölçerek polisin hassaslığını tartıyordu.

Polis sert bir tonla kısa bir cevap verdi. Ambulansı aramayı ya da Ina'nın belgelerini görmeyi talep etti. Ina daha etkili ve umutsuzca bir şeyler söyledi. Yine KVTs sözcüğünü kullandı.

Kendimi korumak istiyordum ama bundan da öte Ina ve En'i korumak istiyordum. Onların canının yandığını görmektense teslim olurdum. Teslim ol ya da savaş. Savaş ya da kaçış. Gerekirse Mars ilaçlarının vücuduma pompaladığı bunca yılı elimin tersiyle iterdim. Belki de Dördüncüler'in cesareti de buydu. Şu Wun Ngo Wen'in bahsettiği özel cesaret.

Ölümü fethettiler. Ancak durum öyle değildi. Tür olarak biz dünyalılar ve Marshılar, gezegenlerimizde geçirdiğimiz yıllar içerisinde sadece erteleyiciler yapmıştık. Hiçbir şey belli değildi.

Ayak sesleri. Metal üzerindeki botlar. Polis ambulansa çıkmaya

başlamıştı. Araç amortisörlerinin üzerine çöktüğünde, polisin içeri geldiğini anladım. Tıpkı uysal dalgaların üzerinde yuvarlanmakta olan bir gemi gibiydi. Dolabın kapağına karşı iyice sindim. Ina ayağa kalktı. Tiz bir sesle buna karşı gelişini haykırıyordu.

Nefes aldım ve birden ortaya çıkmak için hazırlandım.

Ancak yoldan gelen yeni sesler vardı. Başka bir araç yanımdan hışımla geçti. Gergin motorunun giderek artan bağırışına bakacak olursak, epey hızlı hareket ediyordu. Göze çarpan, şaşırtıcı ve sıca-rının kanunlarınıza diye bağırان bir sürati vardı.

Polis hırıldanarak öfkелendi. Zemin tekrar hopladı.

İtiş kakış sesleri, bir anlık sessizlik, bir kapı çarpması ve ardından gelen polis arabasının sesi intikam ateşiyile hızlandı. Çakıllar, tekerleklerin öfke patlamasından dolayı sağa sola uçuştular.

Ina, sandukamın kapağını kaldırdı.

Kendi terimin leş kokusuyla birlikte oturuyordum. “Ne oldu?”

“Bu geçen Aji’ydi. Köyden. Kuzenlerimden biri. Polisin kafasını karıştırmak için barikata doğru geçiyor.” Rengi atmıştı ama rahatlamıştı. “Korkarım ki bir sarhoş gibi araba kullanıyor.”

“Üzerimizdeki baskıyı kaldırmak için mi bunu yaptı?”

“Ne de güzel bir deyimmiş o öyle. Evet. Konvoyumuz var, unuttun mu? Başka arabalar ve kablosuz telefonlarımız var. Durdurulduğumuzu fark etmiş olmalı. Ya para ya da kınama cezası alır. Daha ciddi bir şey olmaz.”

Havayı içime çektim. Hoş ve serindi. En’e baktım; bana ürkek bir bakış attı.

“Lütfen Padang’a gittiğimizde beni Aji’yle tanıştır,” dedim. “Ona sarhoş taklidi yaptığı için teşekkür etmek istiyorum.”

Inna gözlerini devirdi. “Ne yazık ki Aji rol yapmıyordu. Kendisi bir ayyaş. Bu, Tanrı’nın gözünde bir günahdır.”

Nijon bize doğru baktı, göz kırptı ve arka kapıları kapadı.

“İşte, bu korkutucuydu,” dedi Ina. Elini kolumun üzerine koydu.

Kendisinin risk almasına müsaade ettiğim için özür diledim.

“Saçmalama,” dedi. “Artık arkadaş olduk. Risk de senin düşündüğün kadar büyük değil. Polis bizi zorlayabiliyor ama en azından bu halkın insanları ve belirli kurallara da uymakla yükümlüler. Jakarta’daki, Yeni Reformasi’deki veya artık kendilerine ne diyorlarsa şu kliniği yakan adamlar gibi değiller. Senin de yeri geldiğinde bizim adımıza kendini riske atacağını düşünüyorum. Böyle bir şey yapar mıydın, Pak Tyler?”

“Evet, yapardım.”

Eli titriyordu. Gözlerime baktı. “Tanrım, bunun doğru olduğuna inanıyorum.”

Hayır, ölümü hiçbir zaman fethetmedik; sadece erteleyicileri (hap, toz, anjiyoplasti, Dördüncü Çağ) bulmuştuk. Biraz daha yaşamın ki bu birazcık daha bile olsa– bizlere keyif getireceği konusunda, arzuladığımız ya da gözden kaçırdığımız bilgeliği getireceği konusunda karar kıldık. Kimse üç bypasstan sonra ya da uzun ömür tedavisinden sonra sonsuza kadar yaşamayı umarak evine dönmüyordu. Lazarus bile tekrar öleceğini bilerek mezarını terk etmişti.

Yine de ortaya çıktı. Minnetle ortaya çıktı. Ben de minnettar kaldım.

EVRENİN SOĞUK KÖŞELERİ

PERİHELYON'da yaptığımız geç saatlerdeki bir cuma toplantısından döndüm. Anahtarımın evimin kapısını açtım. Molly'i bilgisayarın önünde ve klavyenin başında buldum.

Masa, oturma odasının güneybatısında ve cama karşı duruyordu. Kapıyı arkasına alıyordu. Molly tam dönmedi ve şaşırmış bir ifade takındı. Aynı zamanda da ustalıkla bir ikona basıp yürüttüğü programı kapamıştı.

"Molly?"

Onu burada bulduğuma şaşırmamıştım. Molly çoğu hafta sonunu benimle birlikte geçiriyordu. Yedek anahtarı da vardı. Ancak hiçbir zaman bilgisayarımınla ilgilenmemişti.

"Aramadın," dedi.

Perihelyon çalışanlarının sigorta teminatına imzalarını atan sigorta temsilcileriyle bir toplantıdaydım. İki saatlik bir oturum beklenildiği söylenmişti ama fatura sözleşmelerindeki güncelleme hakkında yirmi dakika süren bir oturum olmuştu. Bittiğinde de direkt eve gelmemin daha hızlı olacağını düşünmüştüm. Hatta Molly şarap almaya çıkmışsa ondan önce bile varabilirdim. Molly o derece uzun bir bakış attı ki ona dosyalarımın ne yaptığını sormadan önce bütün bunları açıklamak zorundaymışım gibi hissetmişim.

Ben odada ilerledikçe o da güldü. Şu mahcup olmuş, üzgün kahkahalarından birini attı. Gülüşü *beni şu yaparken yakaladığın garip şeye de bak*, der gibiydi. Sağ eli bilgisayarın touchpad'inin üzerinde geziniyordu. Monitöre döndü. İmleç dosdoğru ekrandaki bilgisayarı kapatma tuşuna doğru gitti.

"Bekle," dedim.

"Ne? Buraya mı geçmek istiyorsun?"

İmleç hedefine doğru yöneldi. Elimi, Molly'nin elinin üzerine koydum. "Aslına bakarsan, ne yaptığını bilmek istiyorum."

Gerilmişti. Kulağının hemen önündeki bir damar pembe pembe atmaya başlamıştı. "Rahatıma bakıyordum. Şey, biraz fazla mı rahat oldum? Aldırış edeceğini düşünmemiştim."

"Neye aldırış edeceğimi, Moll?"

"Bilgisayarını kullanmama aldırış edeceğini."

"Ne diye kullanıyordun ki?"

"Hiç. Öylesine bakıyordum."

Ancak Moll'un merak ettiği şey makine olamazdı. Beş yaşına gelmişti, neredeyse hurdaya çıkacaktı. İşte kullandığı aygıtlar bundan daha ileri teknolojiye sahip şeylerdi. Kapıdan içeri girdiğimde de can havliyle kapattığı programı tanımıştım. Evi takip etmek için kullandığım programdı. Bu programla faturalarımı ödüyor, çek defterimin dengesini sağlıyor ve irtibatta olduğum kişilerin Rolodex kartlarını çıkartıyordum.

"Bir tablolama programına benziyordu," dedim.

"Orada geziniyordum. Masaüstün aklımı karıştırdı. Yani, insanlar kendi şeylerini farklı yollarla düzene sokarlar. Üzgünüm, Tyler. Galiba haddimi aştım." Elini, benimkinin altından çıkardı ve kapat düğmesine tıkladı. Masaüstü ekranı küçüldü ve işlemciden gelen fan sesi de vinlayarak sessizliğe büründü. Molly ayağa kalktı, bluzunu düzeltti. Molly her ne zaman ayağa kalksa kendine bir çeki düzen verirdi. İşleri düzene koyardı. "Akşam yemeği hazırlayayım diyorum, ne dersin?" Arkasını döndü ve mutfığa doğru yürüdü.

Döner kapılardan kayboluşunu izledim. Bir on saniye sonra peşinden gittim.

Duvardaki askıdan tavaları indiriyordu. Bir an bana baktı ve ardından bakışlarını çevirdi.

"Molly," dedim. "Eğer bilmek istediğin bir şey varsa, tek yapman gereken şey sormak."

"Aa, tek yapmam gereken şey bu muydu? Peki."

"Molly--"

Fırının üstündeki ocağa, tavayı öyle abartılı bir dikkatle koydu ki sanki elinde tuttuğu kırılğan bir şeydi. "Tekrar mı özür dileyeyim? Peki, Tyler. İznin olmadan bilgisayarınla oynadığım için üzgünüm."

"Sana bir suçlamada falan bulunduğum yok, Moll."

"O zaman ne diye bunun hakkında konuşuyoruz? Yani, neden bana *gecenin geri kalanını* bunun hakkında konuşarak geçirecekmişiz gibi geliyor?" Gözleri doldu. Renkli lensleri daha derin bir züm-

rüt yeşili tonuna döndü. “Seni biraz merak etmiştim.”

“Neyimi merak etmiştin? Hizmet faturalarımı mı?”

“*Seni.*” Sandalyeyi mutfak masasından uzak bir yere çekti. Sandalyenin bir ayağı, masanın kine takıldı ve Molly de ayağı serbest bıraktı. Oturdu. Kollarını kavuşturdu. “Evet, belki ıvır zıvır şeylerini bile merak ettim. Belki de *özellikle* ıvır zıvır şeyleri merak etmişimdir.” Gözlerini kapattı ve kafasını salladı. “Bunu söyleyince sanki bir tür sapıkımışım gibi kulağa geliyor. Ama evet. Hem hizmet faturalarını, hem diş macununun markasını, hem de ayakkabı numaraları bilmek istiyorum. Evet. İtiraf ediyorum. Haftasonları düzüştüğün birinden daha fazlası olmak istiyorum.”

“Bunun için dosyalarımı karıştırmak zorunda değilsin.”

“Belki de şey yapmış olsan, karıştırmazdım.”

“Ne?”

Kafasını salladı. “Tartışmak istemiyorum.”

“Bazen başladığın şeyi bitirsen, iyi olur.”

“Yani, örneğin *bunun* gibi. Ne zaman tehdit edilmiş hissetsen, kendine *mesafe* koyuyorsun. Kasıntı, mesafeli ve analitik davranıyorsun; sanki ben, televizyonda izlediğin bir doğa belgeseliymişim gibi. Aramıza cam bir bölme giriyor. Gerçi o cam bölme *hep* orada, değil mi? Bütün dünya da bu bölmenin diğer ucunda. Bu yüzden kendin hakkında konuşmuyorsun. Bu yüzden benim sadece bir ofis eşyası olmadığımı fark etmen için bir sene bekledim. Şu koca, aptal ve sonu gelmeyen soğuk bakışların... Dünyayı sanki akşam haberlerini izliyormuş gibi izliyorsun. Sanki gezegenin diğer ucunda bulunan, insanların telaffuzu mümkün olmayan isimlere sahip olduğu yerlerdeki acınacak bir savaşı izliyormuş gibisin.”

“Molly—”

“Hepimiz boku yedik. Bunun farkındayım, Tyler. Her birimiz Dönü’nün olduğu bir dünyada doğduk. Travma öncesi stres bozukluğu mu? Ya da dur ne diyordun buna? Grotesklerden oluşan bir kuşak. Bu yüzden ya herkes boşanmış ya herkes önüne gelenle yatıp kalkıyor; ya inanılmaz dinci ya depresif ya manik ya da *hislerini al-dırmış*. Hepimizin böyle kötü davranması için gerçekten geçerli bir mazereti var. Buna ben de dâhilim. Eğer bu denli büyük ve titizlikle hazırlanmış bir yardımsever olmak geceleri rahat uyumayı sağlıyorsa bunda bir sorun yok. Anlarım. Ancak benim de bundan daha fazlasını istememde bir sorun yok. Aslına bakarsan sana dokunmak istemem tamamen insancıl bir duygu. Sadece düzüşmek istemiyorum. Dokunmak istiyorum.”

Bütün bunları söyledikten sonra, söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu fark etti. Kavuşmuş kollarını açtı ve benden bir tepki bekledi.

Ben de ona bir konuşma yapmayı düşündüm. Ona karşı *hislerim* olduğunu söyleyebilirdim. Belki de belli olmuyordu ama Perihelyon'da çalışmaya başladığımdan beri onun farkındaydım. Vücut hatlarının ve hareketlerinin, nasıl durduğunun, yürüdüğünün, gerindiğinin ya da esnediğinin farkındaydım. Pastel giysilerinin ve ince, gümüş bir zincirin üzerine taktığı taklit bir mücevher olan keleşinin farkındaydım. Ruh hallerinin, dürtülerinin, gülüşünün, somurtuşunun ve vücut hareketlerinin farkındaydım. Gözümü kapattığım zaman onun yüzünü görüyordum. Uyumaya gittiğimde de yine yüzüne bakıyordum. Molly'nin yüzeyini ve özünü seviyordum. Boynundaki tuz tadını, sesinin dalgalanmasını, parmaklarının kavisini ve vücuduma yazmış oldukları kelimeleri de seviyordum.

Bütün bunları düşündüm ama bir türlü söylemeye dilim varmadı.

Bu tamamen bir yalan değildi ama tamamen doğru da değildi.

Sonunda belli belirsiz birkaç hoş söz söyledik, kısa bir süre gözlerimiz doldu ve birbirimizi teselli edercesine sarıldık. Konuyu bir kenara bıraktık. Ben aşçı yardımcısı rolümü oynarken o da gerçekten şahane bir makarna sosu hazırladı. Gerilim ortadan kalkmaya başladı. Gece yarısı, haberlerin (işsizlik artışı, bir seçim tartışması, gezegenin diğer ucunda acınacak bir savaş) önünde sarılıp yattık. Ardından yatmak için hazırlandık. Molly sevişmeden önce ışıkları kapattı. Yatak odası karanlıktı ve pencere açık kalmıştı. Elimizi, birbirimizin kalçasına atmıştık. Yarım cümleler kuruyorduk. “Şu *tutkumuz* yok mu...” dedim. O da: “Yataktaki. Tanrım. Evet.”

Hemen uykuya daldı. Ben bir saat daha uyuyamadım.

Yataktan usulca kalktım. Nefes alıp verişinde bir değişiklik olmadı. Üzerime bir kot geçirdim ve yatak odasını terk ettim. Böyle uykusuz geçirdiğim gecelerde ufak bir Drambuie genelde içimdeki dırdır eden sesleri keser; bu sesler, şüphe tarafından bitkin beynime sunulan taleplerdi. Fakat mutfağa girmeden önce bilgisayara oturdum ve ev işlerini takip ettiğim programı açtım.

Moll'un buna bakıp bakmadığını bilmek mümkün değildi. Ancak gördüğüm kadarıyla hiçbir şey değişmemişti. Bütün isim ve numaralar yerli yerinde gözüküyordu. Belki burada, kendini bana daha yakın hissettiren bir şey bulmuştur. İsteddiği şey gerçekten buysa tabii.

Belki boşa kürek çektiği bir araştırma olmuştu. Belki de hiçbir şey bulmamıştı.

Seçimin gerçekleşeceği kasım ayına yaklaştığımız haftalarda Jason'ı daha fazla gördüm. Dozajını yükselttiğimiz ilaçlara rağmen, hastalığı daha fazla hareketleniyordu. Muhtemelen babasıyla arasında sürmekte olan çatışmanın getirdiği stresten dolayı böyle oluyordu. (E.D. Perihelyon'u, Wun Ngo Wen ile birlik olan sonradan görme bürokratlar ve bilim insanlarının lobisi olarak görüyordu ve burayı "tekrar alacağını" söylemişti. Jason'a göre içi boş bir tehditti ama potansiyel olarak yıkıcı ve yüz kızartıcı olduğunu düşünüyordu.)

Jase bazı kritik anlarda ona belirli bir doz antispazmodik vermem gerekir diye beni yakın tutuyordu, ki kanun sınırları ve profesyonel etik çerçevesinde benim de niyetim yanında olmaktı. Jase'i kısa süreliğine iş görür durumda tutmak tıp biliminin elinden gelen tek şeydi. E.D. Lawton'a üstünlük sağlayacak kadar iş görür durumda olmak şu anda Jase için her şey demekti.

Bu yüzden Perihelyon'un V.I.P. kanadında bolca vakit geçiriyordum. Genelde Jason'laydım ama Wun Ngo Wen'le daha sık görüşüyordum. Bu yüzden Wun ile ilgilenen insanlar için şüphe duydukları biri olmuştum. Bu insanların içinde devletin alt yetkililerinden (Dışişleri Bakanlığı'ndan, Beyaz Saray'dan, Yurtiçi Güvenlik'ten, Uzay Komutanlığı'ndan ve oradan buradan gelen yeni yetme temsilcilerden) oluşan bir grubun yanında çeviri, çalışma ve sözde Mars arşivlerinin sınıflandırması için de tutulmuş akademisyenler de vardı. Bu insanlar Wun'a olan erişimimi kurlsız bulup tatsız karşılıyorlardı. Ben sadece kiralık bir adamdım. Bir hiçtim. Ancak bu da Wun'ın benimle arkadaşlık etme sebebiydi. Kimseyi desteklemek veya korumak gibi bir amacım yoktu. Ayrıca sırf bu konuda ısrar ettiği için asık suratlı dalkavuklarının arasındaki birkaç kapıdan geçmek zorunda kalıyordum. Kapılar da Marslı elçinin klimalı yaşam alanını Florida sıcakından ve ötesindeki koca geniş dünyadan ayırıyordu.

Bu zamanların birinde Wun Ngo Wen'i hasır sandalyesinde otururken bulmuştum. Birisi ayakları aşağı sarkmasın diye ona uygun bir tabure getirmişti. Düşünceli bir şekilde test tüpü büyüklüğündeki cam şişenin içindekilere bakıyordu. Ona içinde ne olduğunu sordum.

"Replikatörler," dedi.

Takım elbise giyiyordu. Kravatı da on iki yaşındaki bodur biri için dikilmiş gibiydi. Bir süredir kongre heyetine sunum yapıyordu. Wun'ın varlığı resmî olarak duyurulmasa da son birkaç haftadır güvenlik onaylı olarak hem yabancı hem de yerel ziyaretçilerin oluş-

turduğu istikrarlı bir trafik vardı. Resmî açıklama seçimden hemen sonra Beyaz Saray tarafından yapılacaktı. O andan sonra da Wun cidden meşgul olacaktı.

Cam tüpe, güvenli bir mesafeye geçip odanın ucundan baktım. *Replikatörler*. Buz yiyciler. İnorganik bir biyolojinin tohumları.

Wun gülümsedi. “Korkuyor musun? Lütfen korkma. Seni temin ederim ki içindeki maddeler tamamen pasif durumda. Jason bunu sana açıklamıştır diye düşünüyordum.”

Açıklamıştı. Biraz. “Bunlar mikroskobik aygıtlar. Yarı organikler. Aşırı soğuk ve hava boşluğu koşullarında ürüyorlar.”

“Evet, güzel. Özünde öyle. Peki Jason sana bunların amacını açıkladı mı?”

“Amaçları dışarı çıkıp galaksiye yerleşmek; bize veri göndermek.”

Wun kafasıyla yavaşça onayladı. Sanki bu cevabım da özünde doğrudu ama yeterli değildi. “Bu, Beş Cumhuriyet’in üretmiş olduğu en ileri teknolojiye sahip yapı, Tyler. Biz hiçbir zaman insanlarınızın gerçekleştirdiği korkunç büyüklükteki endüstriyel aktiviteyi ayakta tutamazdık. Transatlantikler, Ay’a çıkan adamlar, devasa şehirler...”

“Gördüğüm kadarıyla, sizin şehirlerinizin de etkileyicilik konusunda hakkını yememek lazım.”

“Sırf bu binaları daha hafif bir kütle çekim gradyanında oluşturduğumuz için oldu. Dünya’da olsalar, bu binalar kendi ağırlıkları altında harap olurlar. Ancak demek istediğim şey, bu tüpün içindeki şeyler bize göre bir mühendislik harikası. Bu şeyler o kadar karmaşık ve yapması da o kadar zor ki bundan kuşkusuz hatta belki de mazur görülebilir bir gurur duyuyoruz.”

“Eminim duyuyorsunuzdur.”

“O zaman gel de takdir ettiğini göster. Korkma.” Eliyle gelmemi işaret etti ve odanın diğer ucuna gittim. Karşısındaki bir sandalyeye oturdum. Galiba uzaktan bir şeyler tartışmakta olan iki arkadaş gibi duruyorduk. Gözlerimi tüpten alamıyordum. Tüpü uzattı ve almamı istedi. “Hadi al,” dedi.

Tüpü başparmağımın ve işaret parmağımın arasına aldım. Tavan-daki ışık içine doğru yansısın diye yukarı doğru tuttum. İçindekiler hafif yağlı parlaklıkları olan sıradan suya benziyordu. Hepsisi buydu.

“Bunun gerçekten değerini anlamak için elinde ne tutuyor olduğunu bilmen lazım. Bu tüpün içerisindeki gliserin süspansiyonunda otuz veya kırk bin insan yapımı hücre var, Tyler. Her hücre bir pamut.”

“Palamutları biliyor musun?”

“Bir süredir okuyorum. Sık kullanılan bir metafor. Palamutlar ve meşe ağaçları, değil mi? Elinde bir palamut varsa aynı zamanda elinde bir meşe ağacı ihtimalini de bulunduruyorsun demektir. Sadece tek bir meşe ağacı değil, o meşe ağacının yüzyıllar boyunca süregelen kuşaklarını da tutuyorsun. Bütün şehirleri inşa edecek kadar yeterli meşe odununu... Şehirler meşe ağacından mı yapılıyor?”

“Hayır ama bunun bir önemi yok.”

“Tuttuğun şey bir palamut. Tamamen uykuda. Aslına bakarsan, dünya ortamındaki sıcaklıklarda geçirdiği zamanı göz önünde bulunduracak olursak, bu *muayyen* örnek muhtemelen oldukça ölü durumda. Analizini yapacak olursan, bulacağın çoğu şey pek rastlanmayan azrak elementleri olacaktır.”

“Ancak?”

“Ancak bunu buzlu, havasız, soğuk bir ortama yani Oort Bulutu gibi bir ortama koyacak olursan, Tyler, işte o zaman hayat bulurlar! Çok yavaş ama çok da sabırlı bir şekilde büyüyüp üremeye başlıyorlar.”

Oort Bulutu. Jason’la yaptığımız sohbetlerden ve hâlâ arada sırada okuduğum spekülâtif romanlardan dolayı Oort Bulutu’nu biliyordum. Oort Bulutu kabaca Plüton’un yörüngesinde başlayan ve en yakın yıldızın yarısına kadar olan bir boşluğu işgal eden, bulutlu bir sıra kuyruklu yıldız topluluğuydu. Bu küçük topluluklar çok sıkışık bir yapıya da sahip değillerdi. Neredeyse akıl almaz büyüklükteki bir alanı işgal ediyorlardı. Ancak çoğunlukla kirli buz formunda olan toplam kütleleri, Dünya kütesinin yirmi veya otuz katına eşitti.

Buz ve toz ile besleniyor olsaydınız, çok fazla yiyeceğiniz olmuş olurdu.

Wun sandalyesinde otururken öne eğildi. Gözleri, buruşuk deri gibi olan teninde pusuya yatmıştı. Gülümsedi; bunu bir samimiyet işareti olarak yorumlamak gerektiğini öğrendim. Marshlar gönülden gelerek konuştukları zaman gülümsüyorlardı.

“Benim insanlarım için bu tartışmaya açık bir şeydi. Elinde tuttuğun şey, sadece kendi güneş sistemimiz dâhil daha birçok sistemi önemli derecede değiştirecek güce sahip. Elbette çıkacak olan sonuç da belirsiz. Replikatörler geleneksel anlamda organik olmasalar da *canlılar*. Çevresel baskının yarattığı değişime bağlı, yaşayan otokataliktik geri besleme döngüleri. Tıpkı insanlar gibi ya da bakteriler ya da ya da—”

“Ya da *murkudlar* gibi,” dedim.

Sırıttı. “Ya da *murkudlar* gibi.”

“Başka bir deyişle, evrilebilirler.”

“Hem de tahmin edemeyeceğimiz bir şekilde *evrilecekler*. Ancak buna da bir limit getirdik. En azından öyle umuyoruz. Dedğim gibi, tartışmaya açık bir sürü şey var.”

Wun ne zaman Mars politikasından bahsetse, pastel renkli toğalarının içindeki buruş buruş kadın ve erkeklerin paslanmaz çelik podyumlardan soyut şeyler tartıştığını gözümde canlandırırdım. Aslında Wun, Marslı parlamenterlerin daha çok, tahıl için yapılan bir açık artırmada ağız dalaşına girmiş ve para sıkıntısı çeken çiftçiler gibi davrandıkları konusunda ısrarcıydı. Bir de kıyafetler vardı. Kıyafetleri hayal etmeye bile çalışmadım. Resmî davetlerde her iki cinsten Marslılar da genellikle Bicycle destesindeki kupa kızı olarak giyiniyorlardı.

Edilen münakaşalar ne kadar uzun ve içten olsa da planın kendisi nispeten basitti. Replikatörler güneş sisteminin soğuk uçlarına, uzaklara doğru rasgele salınacaktı. Bu replikatörlerin bazı son derece küçük fraksiyonları, Oort Bulutu’nu oluşturan iki veya üç kuyruklu yıldız çekirdeğinin üzerine konacaktı. Orada da üremeye başlayacaklardı.

Replikatörlerin genetik bilgilerinin, Neptün uydularından daha sıcak herhangi bir yerde termal olarak değişkenlik gösteren moleküllere kodlandığını söyledi Wun. Fakat tasarlandıkları aşırı soğuk ortamların içindeyse, replikatörlerin içindeki submikroskobik telcikler, yavaş ve titiz bir metabolizma başlatacaklardı. Bir bristlecone çamını aceleye getirilmiş gibi gösterecek bir hızla büyüyeceklerdi. Ancak büyüyünce de, iz elementine sahip uçucuları ve organik molekülleri asimile edecek ve buzı da hücre çeperi, spar ve birleştirici olarak şekillendirecekti.

Replikatörler, aşağı yukarı birkaç yüz ayak küpü kuyruklu yıldız çekirdeği tükettikten sonra karşılıklı bağlantıları karmaşılaşmaya başlayacaklardı. Yaptıkları hareketler daha çok amaç gütmeye başlayacaktı. Yıldızlı karanlığı süpürmek için buz ve karbondan oluşan gözler, yani çok gelişmiş uzantılar büyüyeceklerdi.

Bir on yıl civarında da replikatör kolonisi kendini çevresi hakkında ilkel bilgileri kaydedip yayınlayabilen gelişmiş, toplu bir varlık haline getirirdi. Gökyüzüne bakıp şöyle sorardı: *En yakın yıldız çevreleyen ve gezegen büyüklüğünde olan karanlık bir kitle var mıdır acaba?*

Bu soruyu dillendirmek ve cevaplamak zamandan onlarca yıl

daha alırdı. En azından öncelikli olarak gelen cevap da kaçınılmaz olurdu: evet, bu yıldız çevreleyen iki dünya da karanlık kitleye sahipler. Dünya ve Mars.

Her şeye rağmen (sabırla, inatla, yavaşça), replikatörler harmanladıkları verileri çıkış noktalarına yayınlayacaktı. Bu da, ya bize ya da en azından dinlediğimiz uydulara gidecekti.

Ardından komplike bir makine olarak olgunlaşma zamanlarında, replikatör kolonisi ayrı ayrı basit hücre kümelerine dağılıp başka bir parlak veya yakındaki yıldız tanımlarlardı. Güneş sisteminden tohumlarını ileri doğru sürmek için de konaklamakta olduğu kuyruklu yıldızdan topladığı birikmiş uçucu maddeleri kullanırdı. (Radyo tekrarlayıcısı görevi görmeleri için de geriye kendilerinden ufacık bir parça bırakırlardı. Büyümekte olan bir şebekede pasif bir ağ oluşturacaklardı.)

Bu ikinci kuşak tohumlar, yıldızlararası uzayda yıllar, on yıllar, bin yıllar boyunca sürüklenecekti. Çoğu eninde sonunda yok olacaktı. Ucu bir yere varmayan yörüngelerde kaybolacak ya da yerçekimi girdaplarına çekileceklerdi. Bazılarıysa güneşin güçsüzleştirilen ama uzaktan gelen çekimine yenik düşüp işlemi tekrar etmek üzere solar Oort Bulutu'na geri çekileceklerdi. Aptalca ama sabırlı bir şekilde buz yiyip gereksiz bilgileri kaydedeceklerdi. Eğer iki tür birbirleriyle karşılaşır, hücresel materyal alışverişinde bulunacaklardı. Zamanın veya ısımanın neden olduğu kopyalama hatalarını ortalama bir seviyeye getirecek ve tam kendileri gibi olmasa da onlara benzer bir ürün ortaya getireceklerdi.

Bazıları ise yakındaki bir yıldızın buzlu ışık çemberine ulaşacaklardı. Dönü'yü yeniden başlatacaklardı, ancak bu sefer taze bilgiler toplayacaklardı; ki bu küçük dijital organizmalar da eninde sonunda veri patlaması olarak eve yollayacaklardı. *Çift yıldız ya da karanlık gezegen kitlesi yok*, diyebilirler. O da olmadı, *Beyaz cüce yıldız ya da bir karanlık gezegen kitlesi*, diyebilirler.

Ve döngü yeniden tekrarlanır.

Ve tekrar.

Ve tekrar. Bir yıldızdan diğerine. Adım adım. Yüzyıllar boyu. Bin yıllar boyu. İnsanı kahreden bir yavaşlıkla. İşkence gibi bir yavaşlıkta. Ancak zaman galaksiye göre şekillendiği için de ona bağlı bir hızda olacaktı. Tıpkı bizim de defnedildiğimiz yerden, dış evrenin zaman hesabını yaptığımız gibi. Bizim günlerimiz onların yıllarını, yüzlerce binlerce kez çevrelemeye yeterdi. Yavaş zamanımızda geçen bir on sene de, onların galaksisinin çoğunu doldurmasına yeterdi.

Işık hızında ağdan ağa geçen bilgi hem gönderilmiş olacak, hem hareketleri değişecek, hem keşfedilmemiş bölgelere yeni replikatörler yönlendirecek, hem de çekirdek ağlar boğulmasın diye gereksiz bilgiyi bastıracaktı. Aslında galaksiye bir tür gelişmemiş düşünce döşemiş olacaktık. Replikatörler, gece göğü kadar geniş bir sinir ağı yaratmış olacaktı. Hem de bizimle konuşacak bir ağ.

Riskler var mıydı? Elbette riskler vardı.

Wun'ın dediğine göre; Dönü olmasa, Marslılar asla galaksinin kaynaklarının bu denli küstah bir şekilde kullanılmasını onaylamazlardı. Bu sadece bir keşif değildi. Aynı zamanda bir *müdahale*ydi. Galaktik ekolojinin görkemli bir şekilde yeniden düzenlenmesiydi. Orada bir yerlerde başka duyarlı türler varsa, ki Varsayımsallar'ın varlığı bu sorunun cevabının olumlu olduğunu gösteriyordu— replikatörlerin yayılımı, agresif bir hareket olarak yanlış anlaşılabilir. Bu da misillemeye neden olurdu.

Marslılar bu riski anca, kuzey ve güney kutuplarında inşa edilmekte olan Dönü yapılarını fark ettiklerinde gözden geçirmişlerdi.

“Dönü itirazların öne çıkmasını sağlıyor. Yani neredeyse öyle. Şansımız yaver giderse, replikatörler bize Varsayımsallar hakkında bir şeyler anlatacak ya da en azından yaptıkları iş galaksinin hangi ucuna ulaşmış onu öğreneceğiz. Dönü'nün amacını anlama şansımız olabilir. Eğer başarısızlığa uğrarsak da, replikatörler aynı problemi yaşayan diğer zeki yaşam formları için bir uyarı işareti olacak. Düşünceli bir gözlemcinin yapacağı titiz analiz, bu ağın inşa edilme nedenine varacaktır. Diğer medeniyetler bundan istifade etmeyi tercih edebilir. Bilgi de kendilerini korumalarına yardımcı olur. Bizim başarısız olduğumuz yerde onlar başarılı olur.”

“Başarısız olacağımızı mı düşünüyorsun?”

Wun omzunu silkti. “Zaten olmadık mı? Güneş artık çok yaşlandı. Bunu sen de biliyorsun, Tyler. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Şartlara bakacak olursak, bizim için ‘sonsuz’ bile pek uzun bir zaman değil.”

Belki de bunu söyleyiş tarzı yüzünden, ufak, samimi Marslı gülüşünü takınımıştı ve hasır sandalyesinde öne doğru eğilmişti, söylediği şeylerin ağırlığı ben de epey bir şok etkisi yaratmıştı.

Beni şaşırtığından da değil. Hepimiz ölümle yüz yüze olduğumuzu biliyorduk. En azından bizi saldırgan güneş sisteminden korusun tek şey olan bir kabuğun altında hayatlarımızı sürdürmeye mahkûmduk. Dönü zarı soyulup gitse, Mars'ı yaşanılabilir yapan güneş ışığı Dünya'yı haşat ederdi. Hatta Mars bile (kendi karanlık

kabuğunda) sözde yaşanılabilir bölgesinden hızlıca kayıyordu. Bütün yaşamın anası olan ölümlü yıldız, kana susadığı bir ihtiyarlık dönemine girmişti ve bizi gözünü kırpmadan öldürürdü.

Yaşam dengesiz bir nükleer reaksiyonun sınırında doğmuştu. Bu gerçektir; her zaman da böyle olmuştu. Dönü'den önce de öyleydi. Hatta gökyüzü berrak ve yaz geceleri uzak, bağımsız yıldızlarla parıldarken de öyleydi. Gerçektir ama insan yaşamı kısa olduğu için bir önemi yoktu. Güneşin bir kalp atışı süresinde, saymakla bitmeyecek kadar fazla kuşak ölüp doğuyordu. Fakat şu anda, çok şükür ki güneşten daha fazla yaşıyorduk. Ya onun cesedi etrafında dönen kül parçaları olacaktık ya da sonsuz gecenin içinde korunacaktık. Evrende gerçek bir evi olmayan, kapsül içine kapanmış tuhaf şeyler olacaktık.

"Tyler? İyi misin?"

"Evet," dedim. Neden bilmiyorum ama Diane'i düşünüyordum. "Belki de perde inmeden önce bekleyebileceğimiz en iyi şey biraz anlaşıdır."

"Perde mi?"

"Sondan önceki."

"Pek iyi bir teselli değil," diye itiraf etti Wun, "ama evet, belki de bekleyebileceğimiz en iyi şey bu."

"İnsanlarınız bin seneden beri Dönü'nün farkında. Bütün bu zaman içerisinde Varsayımsallar hakkında hiçbir şey öğrenemediniz mi?"

"Hayır. Üzgünüm. Bu bilgiye sahip değiliz. Sadece Dönü'nün fiziksel yapısıyla ilgili birkaç spekülasyonumuz var." (Bu spekülasyonları Jason geçenlerde bana açıklamaya kalkışmıştı. Zaman miktarı hakkında bir şeyler. Çoğunlukla matematiksel şeylerdi ve uygulanabilir Marslı veya Dünyalı mühendisliğinin çok ötesindeydi.) "Ancak Varsayımsallar'ın kendisi hakkında, elimizde hiçbir şey yok. Bizden ne istediklerine gelecek olursak—" Omuzlarını kaldırdı. "Biraz daha fazla spekülasyonumuz var. Kendimize sorduğumuz soru şuydu: Dünya kapsüle alındığında, onu özel kılan ne vardı? Varsayımsallar neden Mars'ı dönülemek için beklediler ve onların tarihimizdeki bu özel noktayı seçmelerinin arkasında yatan sebep neydi?"

"Bunlara cevabın var mı ki?"

Denetimcilerinden biri kapıyı tıklattı ve açtı. El yapımı siyah bir takım elbise giyen ve saçları dökülen bir adam. Wun'la konuştu ama bana bakıyordu. "Sadece hatırlatayım dedim. AB temsilcileri geliyor. Beş dakika içinde." Bir beklenti içerisinde kapıyı genişçe açık bıraktı. Ayağa kalktım.

“Bir sonraki zamana artık,” dedi Wun.

“Umarım, yakında görüşürüz.”

“Ben ayarlar ayarlamaz görüşürüz.”

Geç olmuştu ve günün sonuna gelmiştim. Kuzey kapısından çıktım. Park alanına giderken tahta perdelerin olduğu yerde durdum. Burada Perihelyon’a yapılacak eklentiler inşa ediliyordu. Güvenlik duvarının arasında; düz, cürufu betondan bir bina, kocaman harici basınç tankları, beton mazgallardan geçen ve variller kadar kalın olan boruları görüyordum. Zeminde yere gelişigüzel bırakılmış teflon yalıtım ve bakır helezon borular vardı. Beyaz bir kaskı olan işçibaşı, el arabası sürükleyen insanlara emirler yağıdırıyordu. İşçiler koruyucu gözlük takıyor ve çelik burunlu ayakkabı giyiyordu.

Bu adamlar yeni bir yaşam türü için bir kuluçka makinesi inşa ediyorlardı. Replikatörler, burada sıvı helyum yataklarında yetişecek ve evrenin soğuk köşelerine yapılacak fırlatımlara hazırlanacaktı. Bu vârislerimiz bir bakıma da olsa, insanlardan daha fazla yaşayıp daha uzak yerlere seyahat edecekti. Evren ile son diyalogumuz. Tabii E.D. kendi bildiğini okuyup projeyi tamamen iptal etmezse.

o o o

O hafta sonu, Molly’le birlikte bir sahil yürüyüşüne çıktık.

Ekim ayının sonlarındaydık. Bulutsuz bir cumartesi günüydü. Gün rahatsız edici bir sıcaklığa erişinceye ve güneş zorlayıcı olana kadar sigara izmaritleri saçılı kumda neredeyse yarım kilometre yürüdük. Okyanus, ışığı göz kamaştırıcı ve belirli olmayan noktalardan geri yansıtıyordu. Sanki elmaslardan oluşan bir sürü, epey açıklarda yüzüyordu. Molly şort, sandal, üzerine cezbedici bir şekilde yapışan beyaz, pamuk tişörtünü giymişti. Uzantı kısmını, gözlerini gölgelesin diye aşağıya indirdiği de bir siperli şapka giymişti.

Bileğiyle alnını sildi ve kumda kendi ayak izlerini görmek için arkasına dönü. “Bunu hiçbir zaman anlayamadım,” dedi.

“Neymiş o, Moll?”

“Güneşi. Yani güneş ışığını. Bu ışığı. Herkes sahte olduğunu söylüyor ama Tanrım, sıcaklık... Sıcaklık gerçek.”

“Güneş tam olarak sahte değil. Gördüğümüz güneş gerçek değil fakat bu ışık kökünü oradan almış. Varsayımsallar tarafından yönetiliyor. Dalga boyları azaldı ve filtrelendi—”

“Biliyorum ama demek istediğim güneşin gökyüzündeki dolaşması. Gün doğumu, gün batımı. Eğer bu sadece bir yansıtılma ve

Dönü bariyeri sadece birkaç yüz kilometre yukarıımızdaysa, o zaman neden hem Kanada'dan, hem de Güney Amerika'dan aynı gözüküyor?"

Ona, bir zamanlar Jason'ın bana anlatmış olduğu şeyi söyledim. Sahte güneş, ekrana yansıtılmış bir illüzyon değildi. Yüz kırk milyon kilometre ötedeki bir ekranın içinden geçen ve yönetilen bir güneş ışığı replikasıydı; tıpkı muazzam seviyedeki bir ışın izleme programı gibi.

"Epey de incelikli bir numaraymış," dedi Molly.

"Bunu farklı bir şekilde yapsalardı, hepimiz seneler öncesinden ölmüş olurduk. Gezegen ekolojisi, yirmi dört saatlik bir güne ihtiyaç duyar." Beslenmek ve çiftleşmek için ay ışığına ihtiyaç duyan bir grup türü zaten kaybetmiştik.

"Ama bu bir yalan."

"Eğer öyle demek istiyorsan."

"Bir yalan. Ben buna yalan diyorum. Burada durduğum zaman yüzüme çarpan ışık bir yalandan geliyor. Bu yalan, seni cilt kanseri bile yapabilir. Ancak hâlâ anlamıyorum. Sanırım Varsayımsallar'ı anlayana kadar da bunu anlamayacağız. Tabii bunu da yapacağımız meçhul."

Tuzdan beyaza dönmüş eski bir tahta kaldırımın yanından geçerken Molly, arkasındaki nedeni anlayamadan bir yalanı anlayamazsın dedi. Bana bunu yan yan bakarak söylemişti. Gözleri şapkasının altında gölgede kalıyordu ve bana deşifre edemediğim mesajlar gönderiyordu.

Akşama doğru geçen vakti klimalı dairemde, bir şeyler okuyarak ve müzik dinleyerek geçirdik. Ancak Moll huzursuzdu ve ben de bilgisayarına yaptığı baskını henüz sindirebilmiş değildim. Bu deşifre edemediğim başka bir olaydı. Molly'yi seviyordum. En azından kendime söylediğim şey buydu. Ona hissettiğim şey aşk değilse bile en azından bunun gerçekçi bir imitasyonuydu. İkna edici bir dublör rolünü oynuyordu.

Beni endişelendiren şey ise son derece tahmin edilmez olmasıydı. Hepimiz gibi Dönü tarafından değiştirilmişti. Ona hediyeler alamıyordum. İsteddiği şeyler vardı ancak vitrinde çok beğendiği bir şeyi sesli olarak söylemedikçe ne olduklarını tahmin edemiyordum. En ihtiyaç duyduğu şeyleri derinlerde gömülü olarak saklıyordu. Tıpkı çoğu kapalı kutu olarak kalmayı tercih eden insan gibi, benim de kendi önemli sırlarımı tuttuğumu düşünüyordur.

Akşam yemeğinden henüz kalkmış, etrafı topluyorduk ki telefon

çaldı. Ben ellerimi kurularken Molly de telefona baktı. “Hı-hı,” dedi. “Hayır, burada. Bir saniye.” Telefonu sessize aldı ve “Arayan Jason. Konuşmak ister misin? Sesi çıldırmış gibi geliyor.”

“Tabii ki konuşacağım.”

Ahizeyi aldım ve bekledim. Molly bana uzun uzun baktı. Ardından gözlerini devirip mutfaktan çıktı. Mahremiyet. “Jase? Ne oldu?”

“Buraya gelmen lazım, Tyler.” Sesi gergin ve daralmış geliyordu. “Şimdi.”

“Bir sorun mu var?”

“Evet, amına koyayım bir sorun var. Buraya gelip halletmen lazım.”

“O kadar mı acil?”

“Öyle olmasa seni arar mıydım?”

“Neredesin?”

“Evde.”

“Tamamdır ama trafik kötüyse biraz zaman alacak.”

“Buraya gel, yeter,” dedi.

Molly’ye halletmem gereken acil bir iş olduğunu söyledim. Gü-lümsedi; belki de alay eder gibi sırttı. Emin değilim. “Ne işiymiş bu? Birisi randevusunu mu kaçırmış? Bebek mi doğuruyor? Neymiş?”

“Doktor ve hasta arasında gizlilik denen bir şey var, Moll.”

“Doktor olman, Jason Lawton’ın süs köpeği olman anlamına gelmiyor. Ne zaman bir sopa atsa, yakalayıp geri getirmen gerekmiyor.”

“Akşamı erken sonlandırdığım için üzgünüm. Seni bir yerlere bırakmamı ister misin ya da..?”

“Hayır,” dedi. “Sen geri dönene kadar burada olacağım.” Bana cüretkâr ve saldırgan bir şekilde bakıyordu. Neredeyse karşı çıkma-mı isteyecekti.

Fakat tartışacak halim yoktu. Bu, ona güvenmediğim anlamına gelirdi ki ona güveniyordum. Çoğunlukla. “İşim ne kadar sürer bil-miyorum.”

“Fark etmez. Koltuğa uzanıp televizyonda bir şeyler izleyeceğim. Tabii senin için sorun değilse?”

“Sıkılmadığın sürece sorun yok.”

“Sıkılmayacağımdan emin olabilirsin.”

Jason'ın pek de dayalı döşeli diyemeyeceğim dairesi otobanın bir otuz kilometre ilerisindeydi. Yolumun üzerindeki bir suç mahal-linden dolanmak zorunda kaldım. Bir banka kamyonuna yapılan saldırı girişimi başarısız olmuştu. Bir araba dolusu Kanadalı turist hayatını kaybetmişti. Jase otomatiğe bastı ve beni içeri aldı. Kapısını tıklattığımda da, "Açık," diye bağırdı.

Öndeki büyük oda her zaman olduğu gibi boştu. Sadece Jason'ın bedevi kampını kurduğu parke çölüydü. Koltukta uzanıyordu. Koltuğun yanında duran abajur, Jason'ı şiddetli ve yaldızsız bir ışığa maruz bırakıyordu. Rengi atmıştı ve alnında da boncuk boncuk terler vardı.

"Gelmeyeceğini düşünüyordum," dedi. "Hödük kız arkadaşın seni evden dışarı salmaz diye düşünüyordum."

Ona olay mahallinden dolaşmak zorunda kaldığımı anlattım. Sonra da, "Bana bir iyilik yap ve lütfen Molly hakkında öyle konuşma."

"Ona hassasiyetten yoksun, Idaho'lu bir çavo dememi istemiyor musun? Olur. Hem de zevkle."

"Neyin var senin böyle?"

"İlginç soru. Bir sürü olası cevap var. Bak bakalım."

Ayağa kalktı.

Zayıf, güçsüz ve aheste bir süreçti. Jase hâlâ uzun ve inceydi. Ancak bir zamanlar hiç çaba göstermeksizin sahip olduğu fiziksel zarafet artık onu terk etmişti. Kolları sağa sola sallanıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştıgındaysa bacakları âdeta cambazların ayaklıkları gibi altında debeleniyordu. Gözlerini kasılarak kırıpıyordu. "İşte sorunum bu," dedi. Sonra, başka bir sarsıcı hareketle öfkesi patladı. Ruh hali en az bacakları kadar dengesizdi. "Bana bak! H-hay sike-yim, Tyler, *bana bak!*"

"Geri otur, Jase. Bir muayene edeyim." Tıbbi malzeme çantamı getirmiştim. Elbisesinin kollarını kaldırdım ve cılız kollarının etrafına tansiyon aletini sardım. Aletin altındaki kaslarının kasıldığını hissedebiliyordum. Zar zor kontrol ediyordu.

Tansiyonu yüksekti ve nabızı hızlı atıyordu. "Antikonvülsanlarını alıyor muydun?"

"Elbette amına koyduğumun antikonvülsanlarını alıyordum."

"Zamanına göre alıyordun, değil mi? Dozu iki katına çıkartmamıştın yani? Çünkü bunları fazla alıyorsan Jase, sana yarardan çok zararı dokunur."

Jason sabırsız bir şekilde ofladı. Sonra hiç ummadığım bir şey

yaptı. Kafamın arkasına uzandı ve eline geldiği kadar saçımı çekti. Acı vericiydi. Yüzümü, onunkine yaklaşıncaya kadar aşağı çekti. Sonra ağzından kelimeler azılı bir şekilde akan nehir gibi aktı.

“Bana ukalalık taslama, Tyler. Yapma. Çünkü şu anda buna katlanamıyorum. Belki de tedavimle ilgili sıkıntıların var. Üzgünüm ama bu prensiplerini yürüyüşe çıkarabileceğin bir zaman değil. Yalnızca elimiz değil, taşın altına soktuğumuz çok şey var. E.D. sabaha Perihelyon’a uçacak. E.D. hâlâ elinde bir kozu olduğunu düşünüyor. E.D. o sikik tahtını bana kaptırmaktansa bizi toptan kapatmayı tercih eder. Bunun olmasına izin veremem. Bana bir bak. Baba katili olabilecek herhangi bir halim var mı sence?” Beni daha sıkı kavradı; artık canım yanıyordu. Hâlâ güçlüydü. Ardından beni bıraktı ve diğer eliyle de ittirdi. “O zaman BENİ DÜZELT! Bunun için buradasın, değil mi?”

Koltuğa geri gömülene kadar bir sandalye çektim ve sessizce oturdum. Kendi yaşadığı patlama yüzünden bitkin düşmüştü. Çantamdan şırıngayı çıkarışımı ve küçük kahverengi bir şişeye de şırıngayı dolduruşumu izledi.

“O ne?”

“Geçici bir rahatlama.” Aslında içinde ufak bir sakinleştirici olan zararsız bir B vitamini kompleksi. Jason bana şüpheyle baksa da işlemi yapmam için kolunu uzattı. İğne girdikten sonra küçük bir kan damlası çıktı.

“Sana ne söylemem gerektiğini zaten biliyorsun,” dedim. “Bu problemin bir tedavisi yok.”

“Dünyevi bir tedavisi yok.”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Bal gibi de anladın.”

Wun Ngo Wen’in uzun ömür işleminden bahsediyordu.

Wun’ın dediğine göre yeniden yapılanma aynı zamanda epey bir genetik hastalığında çözümü oluyormuş. Jason’ın DNA’sındaki AMS ilmeklerini düzenleyecek ve sinir sistemini kemiren zararlı proteinleri engelleyeceklerdi. “Ama bu haftalar sürer,” dedim, “kaldı ki seni henüz test edilmemiş bir projede kobay faresi olarak kullanmaya göz yumamam.”

“Hiç de test edilmemiş değil. Marshlar bunu yüzyıllardır yapıyor ki Marshlar da en az bizler kadar insan. Ayrıca kusura bakma Tyler ama senin mesleki ahlak ilkelerin zerre ilgimi çekmiyor. Sadece bu denklemde bir yerleri yok.”

“Bana kalırsa var.”

“O zaman sorulması gereken soru, sana ne kadar kaldığı? Bunun bir parçası olmak istemiyorsan, geri bas.”

“Risk–”

“Risk benim. Senin değil.” Gözlerini kapattı. “Bunu kibir veya kendini beğenmişlik ile karıştırma ama hayatta kalmam, hatta düz bir şekilde yürümem veya s-siktiğimin sessiz harflerini söylemem bile önemli. Yani, dünya için önemli. Çünkü yeri doldurulamayacak önemli bir pozisyonda duruyorum. Bu kazara da olmadı. Zeki veya erdemli olmamla da alakası yok. Göreve getirildiğim için bu böyle. Aslına bakarsan Tyler, ben E.D. Lawton tarafından tasarlanmış bir yapı ve inşa edilmiş bir nesneyim. Tıpkı E.D. ve babanın eskiden tasarladıkları kanat profilleri gibi. Yapmam için inşa edildiğim işi yapıyorum. Perihelyon’un başında duruyorum. İnsanların Dönü’ye verdikleri cevabı çekip çeviriyorum.”

“Başkan bu konuda senden ayrılabilir. Kongreden bahsetmiyorum bile. Bundan dolayı, BM’ye de hiç girmiyorum.”

“O kadar da değil. Hayal dünyasında yaşadığım yok. Amaç da bu zaten. Perihelyon’un başında durmak, ilgili tarafların gönlünü hoş tutmak demek. Hem de hepsinin. E.D. bunun farkında ve elinden geldiği kadar kuşkucu davranıyor. Perihelyon’u hava-uzay endüstrisi için âdeta altın yumurtlayan bir tavuğa çevirdi. Bunu da arkadaş edinerek ve yüksek yerlerdeki kurduğu politik ittifaklar sayesinde yaptı. Güzel sözler söyledi, rica minnet etti, lobicilik yaptı ve dostane kampanyalara da fon sağladı. Bir vizyonu ve bağlantıları vardı. Doğru zamanda, doğru yerdeydi. Aerostat programıyla öne atıldı ve telekom endüstrisini Dönü’den kurtardı. Bu da onun güç sahibi insanlarla arkadaşlık kurmasını sağladı. Kendisi fırsattan nasıl istifade edeceğini de biliyor. E.D. olmasaydı, Mars’ta yaşayan insanlar da olmazdı. E.D. Lawton olmasaydı, Wun Ngo Wen var olmazdı bile. Yaşlı ahmağın hakkını vermek lazım. Harika bir adam.”

“Ama?”

“Ama kendi zamanının adamı. Dönü öncesi zamana ait. Düşünceleri artık hurdaya çıktı. Meşale başka birine geçti ya da ucundan kıyısından benimle bir ilgisi varsa geçecek.”

“Bunun anlamı ne pek çıkaramadım, Jase.”

“E.D. hâlâ kendi şahsi çıkarları için kılı kırk yarıyor. Wun Ngo Wen’e içten içe kızıyor ve galaksiyi replikatörlerle tohumlama fikrinden hiç mi hiç vaz geçmiyor. Sadece çok efor gerektireceğinden de değil; aynı zamanda işe bir darbe indireceği için. Mars projesi, hava-uzay işlerine trilyon dolarlar akıttı. E.D.’yi hayal edebileceğinden çok

daha varlıklı ve güçlü yaptı. Onu bir hane ismi haline getirdi. Kendisi hâlâ bunun bir önemi olduğunu düşünüyor. Bunun, hâlâ en az Dönü öncesindeki kadar önemli olduğunu düşünüyor. Politikayı bir oyun gibi oynarsan, ödül almak için de kumara girersin. Fakat Wun'ın sunduğu teklifte bu tarz bir ödül yok. Replikatör fırlatımları, Mars'ı terraform etmenin yanında önemsiz bir yatırım olarak kalıyor. Bunu birkaç Delta yedinin ve bir de ucuz bir iyon sürücüsünün yardımıyla yapabiliriz. İhtiyacımız olan tek şey bir sapan ve bir test tüpü.”

“Olayın ucu nasıl E.D.'ye dokunuyor olabilir ki?”

“Çökmekte olan bir endüstriyi korumak için bir şey yapmıyor da ondan. Finansal temeli kemiriyor. Daha da kötüsü, onu sahne ışıklarının dışına atıyor. Herkes birdenbire yüzünü Wun Ngo Wen'e dönmüş olacak. Eşi benzeri görülmemiş büyüklükteki bir medya ayaklanmasına sadece haftalar kaldı. Wun, projeye liderlik etmem için beni seçti. E.D.'nin isteyeceği son şey nankör oğlunun ve kırış kırış bir Marşlı'nın hayatı boyunca yaptığı işi paramparça etmesi ve maliyeti tek bir ticari uçak üretmekten daha az olan bir armada fırlatması gerçekleştirmesi.”

“O ne yapmayı yeğler acaba?”

“Kendisine kocaman bir gündem oluşturulmuş. Buna, tüm-sistem gözlemi diyor. Varsayımsallar tarafından yapılmış yeni faaliyetlerin kanıtları aranacak. Merkür'den Plüton'a kadar olan gezici gözlemciler, gezegenler arası uzayda gelişmiş dinleme postaları buradaki ve Mars kutuplarındaki Dönü yapıları hakkında bilgi toplamak için uçuş görevleri olacak.”

“Bu kötü bir fikir mi?”

“Biraz havadan sudan bilgi verebilir. Artı biraz veri ve endüstriye para girişini sağlar. Bunun için tasarlandı. Ancak E.D.'nin anlamadığı şey, yani kuşağının tam olarak anlamadığı şey—”

“Nedir o, Jase?”

“Pencerenin kapanıyor olduğu. İnsan penceresinin. Dünya'daki zamanımızın. Dünya'nın evrendeki vaktinin. Neredeyse bitmek üzere. Bence elimizde bir insan uygarlığı yaratmış olmanın ne anlama geldiğini (gelmiş olduğunu) anlamak için bir tane daha gerçekçi bir fırsat var.” Göz kapakları bir iki kere yavaşça kapandı. Fırtınalı gerginliği sularını çekmişti. “Bu garip tükenmenin içerisinde ayrılıp kalmanın ne demek olduğunu. Gerçi, daha da ötesi var. Ne demek olduğu... ne demek olduğu...” Yukarı baktı. “Bana ne verdin lan böyle?”

“Ciddi bir şey değil. Hafif bir anksiyolitik.”

“Hızlı bir çözüm, ha?”

“İstedğin bu değil miydi?”

“Galiba öyleydi. Sabaha düzgün görünmek istiyorum. İstedğim şey bu.”

“İlaç bir tedavi değil. Benden istediğin şey gevşek bir elektrik bağlantısına daha fazla voltaj yüklemeye benziyor. Kısa vadede çalışabilir. Ancak sağlıklı ve sistemin diğer parçalarına kabul edilemez bir stres uyguluyor. Sana semptomların olmadan bir gün geçirmeni sağlayabilirim. Sadece seni öldürmek istemiyorum.”

“Eğer semptomlarım olmadan bir gün geçirmemi sağlayamazsan, beni öldürebilirsin de.”

“Sana verebileceğim tek şey, mesleki muhakeme gücüm,” dedim.

“Peki mesleki muhakeme gücünden ne bekleyebilirim?”

“Yardım edebilirim. Galiba. Biraz da olsa. Bu seferlik. Bu seferlik, Jase. Ancak saklanacak pek bir köşemiz kalmadı. Bununla yüzleşmen lazım.”

“Kimsenin saklanacak pek bir köşesi kalmadı. Hepimiz bununla yüzleşmeliyiz.”

Gerekli eşyalarımı getirdiğim çantayı açtıgımdaysa iç çekti ve gü-lümsedi.

o o o

Eve geldiğimde Molly koltuğa iyice yerleşmiş, televizyona bakıyordu. Son zamanlarda popülerleşen periler hakkındaki bir filmi izliyordu. Belki de melekler. Ekran bulanık mavi ışıklarla doluydu. İçeri girdiğimde de televizyonu kapattı. Ben yokken bir şeyler oldu mu diye sordum.

“Çok bir şey olmadı. Birisi aradı.”

“Ya? Kimmiş?”

“Jason’ın kız kardeşi. Neydi adı, Diane mi? Şu Arizona’da olan.”

“Ne için aradığını söyledi mi?”

“Öylesine aramış. Biraz konuştuk.”

“Hı-hı. Ne konuştunuz?”

Molly hafifçe döndü. Yatak odasının loş ışığı altındaki profilini bana gösteriyordu. “Seni.”

“Öyle özellikle konuştuğunuz bir şey oldu mu?”

“Evet. Ona artık yeni bir kız arkadaşın olduğu için bir daha aramamasını söyledim. Bundan sonra aramalarını benim yönetiyor olacağımı söyledim.”

Bakakaldım.

Molly hafifçe dişlerini gösterdi. Gülümseme niyetiyle böyle bir şeyi yaptığını düşündüm. “Hadi ama Tyler. Sen de şaka kaldırmayı öğren biraz. Dışarıda olduğunu söyledim. Sorun olmaz, değil mi?”

“Dışarıda olduğumu mu söyledin?”

“Evet, dışarıda olduğunu söyledim ama nerede olduğunu söylemedim. Aslına bakarsan, bana da nereye gittiğini söylemedin.”

“Acil bir şey olup olmadığını sordu mu?”

“Sesi acil bir şey varmış gibi gelmiyordu. İstersen geri ara. Hadi. Benim için bir mahsuru yok.”

Elbette ki bu da bir testti. “Bekleyebilir,” dedim.

“Güzel.” Gamzeleri ortaya çıktı. “Çünkü benim başka planlarım var.”

KURBAN AYINLARI

KAFAYI E.D. Lawton'ın yaklaşmakta olan ziyaretine takan Jason, Perihelyon'a başka bir ziyaretçinin de geleceğini söylemeyi ihmal etti. Amerika Birleşik Devletleri'nin görevdeki başkan yardımcısı ve önümüzdeki seçimlerin favorisi Preston Lomax geliyordu.

Kapıdaki güvenlik sıkılaştırılmıştı ve Perihelyon binasının göbeğinin üstünde de bir helikopter vardı. Bütün bu Kırmızı Kod protokollerine geçtiğimiz hafta Başkan Garland tarafından yapılan bir dizi ziyaret yüzünden alışıktım. Ana kapıda duran, bana, "Doktor" diye seslenen ve geçen hafta da kolestrol seviyelerini ölçtüğüm koruma, bu sefer gelenin Lomax olduğunu cıtlattı.

Klinik kapısından (Molly yoktu. Onun yerine resepsiyona Lucinda adında geçici biri bakıyordu.) daha yeni çıkmıştım ki beni yöneticilerin olduğu kanatta bulunan Jason'ın ofisine yönlendiren bir çağrı mesajı aldım. Dört tane güvenlik çeperinden geçtikten sonra, onunla yalnız kalabildim. Daha fazla ilaç isteyeceğinden korkuyordum. Geçen geceki tedavi semptomlarını tamamen geçirmiş olmasa da ikna edici bir duraksama dönemine sokmuştu. Ayağa kalktı, odanın karşısına geldi ve titremeyen elini uzattı: "Bunun için sana teşekkür etmek istiyorum, Ty."

"Bir şey değıl ama tekrar söylemek zorundayım. Garantisi yok."

"Aklımda. Gün içinde iyi olduğum sürece. E.D. öğlen gelecek."

"Tabii, başkan yardımcısı da."

"Lomax, sabahın yedisinden beri burada. Adam erkenci. Marslı ziyaretçimizle birkaç saat konferans yaptı. Ben de kısaca iyi niyet turunu yönetiyorum. Konusu açılmışken; Wun birkaç dakikalığına müsaitsen seni görmek istiyordu."

"Galiba ulusal ilişkiler onu pek de meşgul etmiyor." Lomax haf-

taya yapılacak olan ulusal seçimleri kazanmaya en yakın isimdi. Eğer seçim anketleri güvenilirse, bu onun için bir çocuk oyuncağı olacaktı. Wun'ın gelişinden çok daha öncesinde Jase, Lomax'ı kazanmaya çalışıyordu. Lomax, Wun'dan çok etkilenmişti. "Baban da tura katılacak mı?"

"Katılmamasını sağlayacak kibar bir yol olmadığı için, evet."

"Sorun çıkacak mı dersin?"

"Bir sürü sorun çıkacak derim."

"Peki fiziksel olarak iyi misin?"

"İyi hissediyorum ancak doktor olan sensin. Tek ihtiyacım olan şey birkaç saat daha, Tyler. Galiba bunda bir sorun olmaz, değil mi?"

Tansiyonu yükselmişti. Buna şaşırmamak gerek. Ancak AMS semptomları etkin olarak bastırılmıştı. İlaçların etkisi onu galeyana mı getirdi yoksa kafasını mı karıştırdı, göremiyordum. Aslında göz alıcı bir sakinliği vardı. Kafasının arkasındaki soğuk, sağduyu odasına kapanmıştı.

Bunun üzerine Wun Ngo Wen'i görmeye gittim. Wun kendi alanında değildi. Küçük bir yönetici kafeteryasına sığılmıştı. Orası da kulaklarının arkası kablolarla sarılı adam tarafından kordon çekilip daire içine alınmıştı. Su buharı tablosunu geçince bana baktı ve yolunu kesmek için önüne çıkan güvenlik klonlarına da eliyle işaret yaptı.

Cam yüzeyi olan bir masada karşısına oturdum. Solgun bir somon ızgarayı kafeterya çatalıyla aldı ve sakince gülümsedi. Onun boyuna gelmek için sandalyemde otururken kamburumu çıkardım. Bir bebek koltuğuna bile sığabilirdi.

Ancak yemek hoşuna gitmişti. Perihelyon'da kaldığı süre boyunca biraz kilo aldığını düşünüyordum. Birkaç ay önce ona özel dikişli takım elbisesi karın tarafından biraz sıkıyordu. Yeleğinin de ön düğmesini iliklemeği ihmal etmişti. Yanakları da dolu doluydu ama yine her zamanki gibi kırışıklı. Koyu teninde yavaş yavaş oyuklar oluşuyordu.

"Bir ziyaretçin olduğunu duydum," dedim.

Wun kafasıyla onayladı. "Fakat bu ilk değildi. Washington'da Başkan Garland ile birkaç kere görüşme fırsatımız oldu. Başkan Yardımcısı Lomax ile de iki kere görüştüm. İnsanlar, seçimlerin onu başa geçireceğinden bahsediyor."

"Ona karşı özel bir sevgi beslendiği için değil ama."

"Adaylığını yargılayacak durumda değilim," dedi Wun. "Ancak ilginç sorular soruyor."

Destek çıkması, biraz korumacı bir tavra girmemi sağladı. “İstedigi zaman cana yakın davranabileceğinden bir şüphem yok. Ofiste de düzgün bir iş çıkardı. Ancak kariyerinde geçirdiği çoğu zaman içinde, Capitol Hill’in en nefret edilen adamı rolünü oynadı. Üç farklı yönetime parti denetçiliği yaptı. Gözünden pek bir şey kaçmaz.”

Wun sırtıttı. “Sizce ben naif biri miyim, Tyler? Başkan Yardımcısı Lomax’ın, benden faydalanacağından mı korkuyorsun?”

“Tam olarak naif denemez–”

“İtiraf etmek gerekirse buraların yabancısıyım. İnce politik nüansları algılayamıyorum. Ancak Preston Lomax’tan birkaç yaş büyüğüm ve bizzat devlet dairesinde görev almışlığım var.”

“Aldınız mı?”

“Üç sene boyunca,” dedi. Gözle görünür bir gururu vardı. “Buz Rüzgârları Kantonu’nda Tarım Yöneticisi olarak çalıştım.”

“Ya.”

“Kirioloj Deltası’nın çoğu buradan yönetiliyordu. Bir Amerika Birleşik Devletler Başkanlığı gibi değildi tabii. Tarım Yönetimi, elinin altında nükleer silahlar bulundurmuyordu. Ancak mahsûl raporlarının üzerindeki kilolarla oynamalar yapan ve kendine fazladan kalan payı da piyasada satan yozlaşmış bir yerel yetkiliyi ifşa ettim.”

“Yolsuzluk yapan biriydi yani?”

“Siz, buna öyle diyorsanız.”

“O zaman Beş Cumhuriyet’te de yozlaşma yok değil, öyle mi?”

Wun’ın göz kırpması yüzünün bükümlü yapısı boyunca dalgalandı. “Değil, nasıl olsun? Ayrıca, neden birçok dünyalı bu varsayıma varıyor? Buraya Fransa, Çin veya Teksas gibi Dünya ülkelerinden gelsem, hiç kimse rüşvet, düzenbazlık ya da hırsızlık olduğunu duyunca şaşırmasdı.”

“Galiba öyle. Ancak yine de aynı şey değil.”

“Değil mi? Fakat sen de Perihelyon’da çalışıyorsun. Bu düşünce bana hâlâ ne kadar garip gelse de, biz Marshlılar’ın kuruluş kuşağıyla uzaktan akraba olan kadın ve erkeklerle tanışmışsındır. Bu insanlar öylesine kusursuzlardı da, sonrasında gelen kuşakların günahahtan arınmış olacağını mı düşündün?”

“Hayır, ama–”

“Hal böyleyken, bu yanlış algı neredeyse evrensel. Dönü’den önce yazılmış, şu bana vermiş olduğun kitaplarda bile–”

“Okudun mu?”

“Evet, hem de şevkle. Hoşuma gitti. Teşekkür ederim. Ancak o romanlarda bile, Marshlılar...” Bir düşünceyle cebelleşti.

“Galiba, bazıları biraz ermiş gibi...”

“Soğuk,” dedi. “Bilge. Görünürde güçsüzler. Aslında çok güçlüler. Yaşlılar. Ancak bizim için, Tyler, Yaşlılar *şizsiniz*. Yaşlı tür. Eski Gezen. Ironiden kaçış yok diye düşünürdüm.”

Bunu zihnimde iyice tarttım. “H.G. Wells romanında bile—”

“Onun Marslılar’ı, pek kendilerini göstermiyor. Hem soyut olarak, hem de kayıtsız olarak kötüler. Bilge değiller ama kafaları çalışıyor. Ancak, folkloru düzgün anladıysam, şeytanlar ve melekler kardeş.”

“Ancak daha çağdaş hikâyelerde—”

“O hikâyeler epey bir ilginçti. Protagonistler en azından insandı. Ancak sen de bu hikâyelerdeki en hakiki zevkin tabiat olduğunu düşünmüyor musun? Yine de, bunlar *dönüşümsel* tabiatlar. Her bir kum tepesinin altında bir kader yatıyor.”

“Ve elbette Bradbury’nin...”

“Onun Mars’ı da Mars değil. Ancak anlattığı Ohio bana Mars’ı hatırlatıyor.”

“Ne söylediğini anladım. Siz de altı üstü insansınız. Mars da cennet değil. Pekâlâ. Ancak bu Lomax’ın, seni kendi politik çıkarları için kullanmasına engel değil.”

“Ve ben de sana bu ihtimalin tamamıyla farkında olduğumu söylemeye çalışıyorum. İhtimal değil de *kesinlik* desek daha doğru olur. Politik çıkarlar için kullanılacağım aşikâr. Ancak benim de kendi güçlerim var. Onay verebilir ya da vermeyebilirim. İş birliği yapabilir ya da yapmayabilirim. Ya doğru sözcüğü söylerim.” Tekrar gülümsedi. Dişleri düzgün bir kusursuzluk içindeydi. Parlak bir beyazlığı vardı. “Ya da söylemem.”

“Peki bütün bunların sonucunda istediğiniz şey nedir?”

Avuç içlerini gösterdi. Bu hem Marslılar’ın hem de Dünyalılar’ın yaptığı bir hareketti. “Hiçbir şey. Ben Marslı bir ermişim. Ancak rep-likatörlerin fırlatıldığını görmek çok makbule geçer.”

“Sadece bilginin peşinden koştuğunuz için mi?”

“Sebebi ne kadar ermiş birinin isteyeceği bir şey olsa da, bunu itiraf *edeceğim*. En azından Dönü hakkında bir şeyler öğrenmek—”

“...Ve de Varsayımsallar’a meydan okumak mı?”

Tekrar göz kırpı. “Gerçekten öyle umut ediyorum ki Varsayımsallar, artık her kimseler ya da neyseler, bunu bir *meydan okuma* gibi algılamazlar.”

“Ama algıarlarsa—”

“Neden öyle algılasınlar ki?”

“Ancak algıarlarsa, bu meydan okumanın Dünya’dan geldiğini düşünecekler; Mars’tan değil.”

Wun Ngo Wen birkaç kere daha göz kırptı. Sonra gülümsemesi sürünerek geri geldi; anlayışlı ve onaylayıcı bir gülümseme. “Kendiniz de son derece şüphesiniz, Dr. Dupree.”

“Hiç Marslılar’a çekmemişim.”

“Hem de hiç.”

“Peki Preston Lomax, sizin bir melek olduğunuza mı inanıyor?”

“Bu soruya ancak o cevap verebilir. Bana söylediği son şey...”
O an Wun, Oxford diksiyonunu bir kenara bıraktı ve kusursuz bir Preston Lomax taklidi yaptı. Kışın bir deniz kıyısı gibi, haşın ve soğuktu: “Sizinle konuşmak bir ayrıcalık, Elçi Wen. Aklınızdakileri direkt olarak aktarıyorsunuz. Benim gibi eski bir başkent çalışanı için bir umut kaynağı oluyor.”

Bir seneden biraz daha fazla bir süredir İngilizce konuşan biri için bu taklit ürperticiydi. Ona da böyle söyledim.

“Ben bir akademisyenim,” dedi. “Çocukluğumdan beri İngilizce okuyorum. Konuşmak ayrı elbette ama dile karşı bir yeteneğim var. Burada olmamın nedenlerinden biri de bu. Tyler, başka bir iyilik isteyebilir miyim? Bana biraz daha roman getirir misiniz?”

“Korkarım elimdeki bütün Marslı hikâyeleri tükendi.”

“Mars değil. Roman olsun yeter. Herhangi bir şey. Sizin için önemli olan ya da ufacak da olsa zevk aldığınız bir şey olabilir.”

“Bir okuma listesi hazırlamaktan mutluluk duyacak bir sürü İngilizce profesörü vardır.”

“Olduğuna şüphem yok. Ancak ben sizden istiyorum.”

“Ben akademisyen değilim. Okumaktan hoşlanıyorum ancak okuduklarım gayet rasgele ve çoğunlukla çağdaş şeyler.”

“Daha iyi ya. Düşündüğünüzden daha fazla zaman yalnız kalıyorum. Kendi bölmem rahat ama ayrıntılı bir plan yapılmadan orayı terk edemiyorum. Yemek yemek için dışarı çıkamıyorum, film izlemek için veya sosyal bir kulübe katılmak için dışarı çıkamıyorum. Benimle ilgilenen insanlardan kitap isteyebilirim. Ancak istediğim son şey, komitenin onayından geçen bir kurgu eser. Bunun yanında dürüstçe yazılmış bir kitap, en az bir arkadaş kadar iyidir.”

Bu, Wun’ın Perihelyon’daki ve Dünya’daki görevinden söylenmeye yaklaştığı en yakın andı. Uyumadığı zamanlarda yeterince mutlu olduğunu söyledi. Nostalji yapmaya vakit bulamıyormuş ve onun için hep bir uzaylı dünyası olarak kalacak bu gezegenin garipliğinden dolayı da hâlâ heyecanlıymış. Ancak geceleri tam uyumak üze-

reyken, kendini bir Mars gölünün kıyısında yürürken hayal edermiş. Kuşların sürü halinde toplanışını ve dalgaların üzerinde ilerlediğini izlermiş. Zihninde, hava hep puslu ve öğleden sonrasıymış. Işık, hâlâ Noachis çöllerinden gökyüzünü boyamak için yükselip gelen, eski toz akıntılarına bulanıyormuş. Bu rüyada ya da imgelemde, yalnızmış fakat kayalıklı kıyının bir sonraki kıvrımından sonra onu bekleyen başkaları olduğunu biliyormuş. Arkadaşları veya tanımadıkları olabilirmiş. Hatta kaybettiği ailesi bile olabilirmiş. Sadece onlar tarafından hoş karşılanacağını, dokunulacağını, yakına çekileceğini ve kucaklanacağını biliyormuş. Ama bu sadece bir rüyaydı.

“Okuduğumda,” dedi bana, “bu seslerin yankılarını duyuyorum.”

Kitapları getireceğime dair söz verdim. Ancak şimdi işimiz vardı. Kafeterya kapısındaki güvenlik kordonunu bir telaş sardı. Takım elbiselilerden biri yanımıza gelip, “Yukarı kattan sizi çağırıyorlar,” dedi.

Wun yemeğini yarıda bıraktı ve sandalyesinden güçlükle inmeye başladı. Ona sonra görüşeceğimizi söyledim.

Takım elbiseli adam bana döndü. “Siz de,” dedi. “İkinizi de çağırıyorlar.”

o o o

Güvenlik, bizi apar topar Jason’ın ofisinin yanındaki toplantı odasına soktu. İçeride Jase ve Perihelyon’dan birkaç bölüm başkanı, içlerinde E.D. Lawton ve müstakbel başkan Preston Lomax’ın da bulunduğu bir heyetle yüz yüzeydi. Kimse mutlu gözüküyordu.

Annemin cenazesinden beri görmediğim E.D. Lawton ile birbiri-mize baktık. Sıskalığı neredeyse patolojik görünüyordu. Sanki hayatı bir şeyi içinden söküp almışlar gibiydi. Kolalanmış beyaz manşetler, kemikli, kahverengi bilekler. Saçı; seyrek, cansız ve rasgele taranmıştı. Ancak gözleri hâlâ hızlıydı. E.D sinirlendiği zaman gözleri hep capcanlı olurdu.

Öte yandan, Preston Lomax sadece sabırsız görünüyordu. Lomax, Perihelyon’a sadece Wun ile fotoğraf çekilmek (fotoğraflar, Beyaz Saray’ın yapacağı resmî duyurudan sonra yayınlanacaktı) ve arka çıkmayı planladığı replikatör stratejisini tartışmak için gelmişti. E.D. ise itibarının getirdiği ağırlıktan dolayı buradaydı. Başkan yardımcısının seçim öncesi turuna dilini kullanarak girmişti ve belli ki o zamandan beri de dilini kullanmayı bırakmamıştı.

Bir saat süren Perihelyon turu süresince E.D., Jason’ın bölüm başkanlarının neredeyse dile getirdikleri her ifadeyi sorguladı, şüp-

he duydu, alay etti veya kuşkuyla dinledi; özellikle de gezi ekibi yeni inkübatör laboratuvarlarını dolanarak geçtiği zaman. Ancak (canlı doldurma bilimi, takım lideri olan Jenna Wylie'ye göre) Jason, babasının taşkınlıklarını sabırla ve muhtemelen de önceden çalıştığı kendi ispatlarıyla çürüttü. Bu da E.D.'nin öfkesini iyice artırmış ve Jenna'nın deyiimiyle onun "kalles Marshallar hakkında esip gürleyen gözü dönmüş Lear" haline gelmesine neden olmuştu.

Wun'la içeri girdiğinde savaş hâlâ devam ediyordu. E.D. toplantı masasına eğilip, "Uzun lafın kısası, bu eşi benzeri görülmemiş, test edilmemiş bir şey. Kaldı ki anlayamadığımız veya kontrol edemediğimiz bir teknolojiyi içeriyor," dedi.

Jason, saygı duyulan ama huysuz bir yaşlı adamı utandırmak için fazlaca kibar olan bir edayla gülümsedi. "Açıkça görülüyor risksiz bir iş değıl. Ancak—"

Ancak işte buradaydık. Wun'ı daha önce görmemiş birkaç kişi kendini belli etti ve onu gördüklerinde öküün trene baktığı gibi baktılar. Lomax boğazını temizledi. "Kusura bakmayın ama şu an ihtiyacım olan şey, Jason ve yeni gelenlerle biraz konuşmak. Mümkünse baş başa. Bir, iki dakika sürer."

Böylelikle kalabalık kendilerine söylendiğı gibi tek sıra halinde çıktı. Çıkanların arasında E.D. de vardı ancak kendisi odadan çıkarılmaktan ziyade bir zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Kapılar kapandı. Toplantı odasını kaplayan sessizlik etrafımıza taze kar gibi çöktü. Hâlâ bizi görmezlikten gelen Lomax, Jason'la konuştu. "Yoğun eleştirilere maruz kaldığımızı söylediğini biliyorum. Yine de—"

"Uğraşması çok zor. Anlıyorum."

"E.D.'yi dışarıda ağaç gibi bekletmekten hoşlanmıyorum. Hiç de yakışık almayan bir durum. Fakat bize gerçekten bir zarar veremez, eğer..."

"Eğer söylediklerinin aslı astarı olmadığını düşünecek olursak. Sizi temin ederim ki yok."

"Onun bir bunak olduğunu düşünüyorsun."

"O kadar da değıl. Karar verme yeteneğinden şüphe mi duyuyorsunuz diye soracak olursanız; evet, duyuyorum."

"Bu suçlamaların karşılıklı olduğunu biliyorsun, değıl mi?"

Bir başkana hayatım boyunca en fazla bu kadar yakın olabildim. Lomax henüz seçilmemişti ama ofis ve arasında kalan tek şey formalitelerdi. Başkan Yardımcısı Lomax hep biraz soğuk, biraz da kara kara düşünen bir adam gibi görünüyordu. Kayalıklı Maine'den,

Garland'ın coşkulu Teksas'ına kadar, kendisi bir cenazede olabilecek ideal insandı. Kampanya döneminde daha sık gülmeyi öğrenmişti ama çabası hiç de ikna edici değildi. Politik karikatüristler kaçınılmaz olarak somurtuşu, sanki sövüyormuşçasına ısırıldığı alt dudağı ve Cape Burnu kıışı kadar soğuk gözleri üzerinde durmuşlardı.

“Karşılıklı. E.D'nin sağlığımla ilgili üstü kapalı söylediği şeyi kastediyorsunuz.”

Lomax iç çekti. “Dürüst olmak gerekirse babanın replikatör projesinin hayata geçirilmesi hakkındaki fikirlerinin pek de elle tutulur bir yanı yok. Pek az kişinin paylaştığı bir fikir ve muhtemelen de böyle kalacak. Ancak itiraf etmem gerekiyor ki; evet, bugün yaptığınız suçlamalar biraz düşündürücü.” Yüzünü bana döndü. “Siz de bu yüzden burada bulunuyorsunuz, Dr. Dupree.”

O an, Jason dikkatini bana verdi. Temkinli ve tarafsızlığına dikkat ederek konuştu. “Görünüşe göre, E.D. iyice acayip iddialar ortaya atıyor. Bende şey olduğunu söylüyor, neydi adı, agresif beyin hastalığı mı?”

“Tedavisi olmayan, nörolojik bozulma,” dedi Lomax, “bu da Jason'ın Perihelyon'daki operasyonlara göz kulak olma yeteneğini engelliyormuş. Bu konuda ne düşünüyorsunuz, Dr. Dupree?”

“Galiba, Jason kendi adına konuşabilir.”

“Zaten konuştum,” dedi Jase. “Başkan Yardımcısı Lomax'a MS'im hakkındaki her şeyi anlattım.”

Ki hastalığı da bu değildi. Bu bir işaretti. Boğazımı temizledim. “Multipl skleroz tamamen iyileştirilebilir değil ama kontrol etmenin ötesine geçilebiliyor. Bugün bir MS hastası herhangi bir insan gibi uzun ve üretken bir yaşam süresine sahip olabilir. Belki de Jase bu konuda konuşmaya çekiniyordu. Bu onun özeli. Fakat MS hiçbir şekilde utanılması gereken bir şey değil.”

Jase bana sert bir bakış attı. Anlayamadım. Lomax, “Teşekkür ederim,” dedi. Biraz duygusuz bir şekilde. “Verdiğiniz bilgiler için minnet duyuyorum. Bu arada Dr. Malmstein'ı tanıyor olma ihtimaliniz var mı? David Malmstein?”

Sonrasında bir ayı kapanının dişleri gibi açılan bir sessizlik geldi.

“Evet,” dedim. Belki de biraz geç oldu.

“Bu, Dr. Malmstein... Kendisi bir nörolog, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Ona geçmişte hiç danıştınız mı?”

“Bir sürü uzmana danışıyorum. Doktor olarak işimin bir parçası da bu.”

“Çünkü E.D.’nin dediğine göre, Malmstein’ı Jason’ın şiddetli nörolojik rahatsızlığı yüzünden aramışsınız.”

Bu da Jason’ın bana olan buz gibi bakışlarını açıklıyordu. Birisi bunu E.D.’ye anlatmış. Yakın birisi. Ancak bu ben değildim.

Kim olduğu hakkında düşünmemeye çalıştım. “Olası bir MS teşhisi yaptığım her hasta için aynısını yapardım. Perihelyon’da iyi bir klinik işletiyorum ama Malmstein’in hastanede erişebildiği teşhis ekipmanları burada yok.”

Sanırım, Lomax bunu bir cevap olarak görmedi ama topu tekrar Jase’e attı: “Dr. Dupree’nin dedikleri doğru mu?”

“Elbette doğru.”

“Ona güveniyor musunuz?”

“Kendisi benim şahsi doktorum. Elbette ona güveniyorum.”

“İyi dileklerim seninle. Alınma ama tıbbi sorunlarınız zerre si- kimde değil. Beni düşündüren şey, ihtiyacımız olan desteği bize verip bu projeye göz kulak olup olamayacağınız. Bunu yapabilir misiniz?”

“Finanse edildiğimiz sürece, evet, olacağım efendim.”

“Peki ya siz, Elçi Wen? Bu sizde şüphe uyandırıyor mu? Perihelyon’un geleceğine dair endişe veya sorularınız var mı?”

Wun dudaklarını büktü. Marslı gülümsemesinin dörtte üçü. “Herhangi bir endişem yok. Jason Lawton’a tüm kalbimle güveniyorum. Dr. Dupree’ye de güveniyorum. Ayrıca kendisi benim de şahsi doktorum.”

Bunu duyunca Jason’la şaşkınlığımızı bastırmak zorunda kaldık ve bu, Lomax’ın aklındaki soruları cevapladı. Omzunu silkti. “Pekâlâ. Bunun bahsi geçtiği için kusura bakmayın. Jason, umarım sağlığın hep böyle iyi kalır ve umarım bir ton soru sorduğum için kusura bakmamışsındır. E.D.’nin statüsünü düşünecek olursak, bu soruları sormam gerektiğini hissettim.”

“Anlıyorum,” dedi Jase. “E.D.’ye gelince–”

“Baban için endişelenme.”

“Onun küçük düştüğünü görmeyi kesinlikle istemem.”

“Onu sessiz sedasız kenara çekeceğiz. Buna şüphe yok. Halka açılmakta ısrarcı olursa da–” Lomax omuzlarını silkti. “Korkarım ki böyle bir durumda, insanlar onun aklından şüphe edecektir.”

“Elbette,” dedi Jason, “umalım ki buna gerek kalmasın.”

o o o

Ardından gelen saati klinikte geçirdim. Molly sabah gelmemiştı ve

bütün kayıt işlemlerini Lucinda yapmıştı. Ona teşekkür ettim ve günün geri kalanında izin yapmasını söyledim. Birkaç arama yapmayı düşündüm ama aramaların Perihelyon sisteminden bağlanmasını istemedim.

Lomax'ın helikopteri havalanıncaya ve görkemli süvari alayı ön kapıdan çıkıncaya kadar bekledim. Sonra masamı temizledim ve ne yapmak istediğimi düşündüm. Ellerimin biraz titriyor olduğunu fark ettim. MS değil; belki de sinirden. Öfke patlaması. Acı. Bunu yaşamak istemiyordum, teşhis etmek istiyordum. *Teşhis ve İstatistik Kılavuzu*'nun içindekiler sayfasına defetmek istiyordum.

Resepsiyonu geçip yola koyulacaktım ki Jason kapıdan girdi.

"Bana arka çıktığın için teşekkür etmek istiyorum. Sanırım bu, E.D.'ye Malmstein hakkında konuşan kişi sen değilsin demek oluyor."

"Böyle bir şey yapmam, Jase."

"Anlıyorum ama biri yapmış. Bu da bir sorun teşkil ediyor. Kaç kişi bir nörologla görüşüğümü biliyor ki?"

"Sen, ben, Malmstein, Malmstein'in ofisinde çalışanlar—"

"Malmstein, E.D.'nin bir şeyler karıştırdığını bilmiyordu. Çalışanları da öyle. E.D., Malmstein'i daha yakında bir kaynaktan öğrenmiş olmalı. Sen değilsen, ben değilsem—"

Molly. Söylemesine gerek bile yoktu.

"Elimizde bir kanıt olmadan onu suçlayamayız."

"Kendi adına konuş. Onunla yatan sensin. Malmstein ile görüşmelerimin kaydını tutuyor muydun?"

"Ofiste değil."

"Evde mi?"

"Evet."

"Peki, bunları ona gösterdin mi?"

"Tabii ki hayır."

"Ancak sen farkında olmadan, bunlara erişmiş olabilir."

"Galiba öyle." Evet.

"Ki kendisi de soruları cevaplamak için burada değil. Arayıp hastalık izni mi aldı?"

Omuz silktim. "Hiç aramadı bile. Lucinda ulaşmaya çalıştı ama telefonuna bakmıyor."

İç geçirdi. "Bunun için direkt seni suçlamıyorum ama itiraf etmelisin, Tyler, tartışmaya açık çok fazla karar verdin."

"Halledeceğim," dedim.

"Sinirli olduğunu biliyorum. Canın yandı ve sinirlisin. Buradan çıkıp işleri daha da kötüye sokacak bir şey yapmanı da istemiyor-

rum. Fakat bu projedeki yerini düşünmeni istiyorum; neye sadık olduğunu da.”

“Neye sadık olduğumu biliyorum,” dedim.

o o o

Arabada Molly’ye ulaşmaya çalıştım, ancak hâlâ cevap vermiyordu. Dairesine gittim. Sıcak bir gündü. Yaşadığı az katlı, dışına sıva çekilmiş tesis, bahçe fiskeyelerinin getirdiği bulanıklıkla örtülmüştü. Islak bahçeden gelen mantarimsı koku arabaya nüfuz etti.

Ziyaretçi parkında dolanıyordum ki Moll önüme çıktı. Üç yaşındaki Ford’unun arka tamponuna takılı olan ve hurdaya çıkmış beyaz bir U-Haul treylerinin arkasına kutu yığıyordu. Arabayı önüne çektim. Beni fark etti ve duyamadığım bir şey söyledi. Ancak görüldüğü kadarıyla daha çok, “Şimdi sıçtık!” gibi bir şeydi. Arabadan çıktı-ğında, geri adım atmadı.

“Oraya park edemezsin,” dedi. “Çıkışı kapatıyorsun.”

“Bir yerlere mi gidiyorsun?”

Molly üzerinde TABAK-ÇANAK yazılı karton kutuyu, U-Haul’un dalgalı zeminine koydu. “Oradan ne gibi duruyor?”

Üzerinde krem rengi bir kumaş pantolon ve kot gömlek vardı; bir de saçına bağladığı mendil. Daha yakınına gittim. O da üç adım boyunca geriledi. Belli ki korkmuştu.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedim.

“O zaman ne istiyorsun?”

“Seni kimin tuttuğunu bilmek istiyorum.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“E.D.’yle direkt olarak mı temasa geçtin yoksa o bir aracı mı kullandı?”

“Kahretsin,” dedi. Bir yandan arabanın kapısıyla olan mesafesini ayarlıyordu. “Bırak da gideyim, Tyler. Benden ne istiyorsun? Amacın ne?”

“Ona gidip teklif mi sundun yoksa ilk önce o mu seni aradı? Ayrıca bütün bunlar ne zaman başladı, Moll? Benimle bilgi almak için mi sevişiyordun yoksa ilk randevumuzdan sonraki bir noktada mı beni sattın?”

“Cehenneme kadar yolun var.”

“Ne kadar para aldın? Değerim ne kadarmış onu bilmek istiyorum.”

“Cehenneme kadar yolun var. Hem ne anlamı var ki? Öyle bir şey değil—”

“Bana bunun parayla bir alakası olmadığını söyleme. Yani bu işin içinde bir *prensip* falan mı var?”

“Prensip, para.” Ellerindeki tozu, pantolonunda temizledi. Korkusu biraz geçmişti. Biraz daha cüretkâr olmuştu.

“Ne almak istiyorsun, Moll?”

“Ne mi *almak* istiyorum? Herkesin *alabileceği* yegâne önemli olan şeyi: daha iyi bir ölüm. Daha temiz ve daha iyi bir ölüm. Günlerden bir gün, güneş tepemize çıkacak ve bütün şu lanet gökyüzünü yakana kadar da *durmayacak*. Yani üzgünüm ama bu olana kadar daha güzel bir yerde yaşamak istiyorum. Kendi başıma kalabileceğim bir yerde. Olabildiğince kendimi rahat hissedebileceğim bir yerde. Ve o son sabah geldiğinde, beni zıvanadan çıkaracak, pahalı bir ilaç olsun istiyorum. Çıglıklar başlamadan yatağıma çekilmek istiyorum. Gerçekten, Tyler. İstedğim tek şey bu. Şu dünyada gerçekten ama gerçekten istediğim tek şey bu ve teşekkür ederim. Bunu sayende yapabildim. Teşekkür ederim.” Kızgın bir şekilde kaşlarını çatmıştı ancak bir tane gözyaşı beliriverdi ve yanağından aşağı doğru kayd. “Lütfen arabayı çek.”

“Güzel bir ev ve bir kutu hap, ha? Fiyatın bu mu?” dedim.

“Benden başka arkamı kollayacak kimse yok.”

“Kendini acındırma. Birbirimizin arkasını kolladığımızı düşünüyordum.”

“Sana güvenseydim eğer, bu doğru olurdu. Alınma ama şu haline bir bak. Hayatın akıntısına kapılmış gidiyorsun. Sanki bir cevap veya bir kurtarıcı bekliyorsun. Ya da öylece sonsuza kadar bekleme moduna girmişsin.”

“Mantıklı olmaya çalışıyorum, Moll.”

“Ah, ona hiç şüphem yok. Mantıklı olmak bir bıçak olsaydı, şu an kan kaybediyor olurdum. Zavallı, mantıklı Tyler seni. Fakat onu da çözdüm. Bu intikam, değil mi? Kendi kıyafetin gibi üzerine geçirdiğin o tatlı, ermiş havaları. Bu, seni hayal kırıklığına uğrattığı için, dünyadan aldığın bir intikam. Dünya sana istediğin şeyi vermedi ve sen de geriye sempati ve aspirin dışında hiçbir şey vermiyorsun.”

“Molly—”

“Ayrıca sakın beni sevdiğini söyleme. Bunun doğru olmadığını biliyorum. *Âşık olmak* ve *âşık olmuş gibi göstermek* arasındaki farkı bilmiyorsun. Beni seçmiş olman hoş ama bu herhangi biri de olabilirdi ve inan bana, Tyler. Öyle ya da böyle, en az bu kadar hayal kırıklığına uğramış olurdun.”

Döndüm ve biraz sarsak bir şekilde kendi arabama doğru yürüdüm. İhanetinden çok, bunun nasıl sonlandığı beni şoke etmişti. Aramızdaki yakınlık, bozukluk harcar gibi harcanmıştı. Sonra geri döndüm. “Peki ya sen, Moll? Bilgi için para aldığını biliyorum ama ilk başta da bu yüzden mi benimle seviştin?”

“Seninle seviştim,” dedi, “çünkü yalnızdım.”

“Peki ya şimdi? Yalnız mısın?”

“Her zaman öyleydim,” dedi.

Arabama binip uzaklaştım.

PAHALI SAATLERİN TİK TAKLARI

FEDERAL seçimler hızla yaklaşıyordu. Jason bunu bir kalkan olarak kullanma niyetindeydi.

“Düzelt beni,” demişti. Ve bunu yapmak için ısrarcı olduğu bir yol vardı. Alışılmışın dışında bir yoldu. FDA onayı da yoktu. Fakat uzun ve iyice belgelenmiş bir tarihi olan tedaviydi. Ben bu esnada işbirliği yapsam da yapmasam da, bu fırsattan faydalanmak istediğini de açıkça belirtmişti.

Molly de Jason’ın elinden önemli olan her şeyi söküp aldığı ve beni de enkazın içinde bıraktığı için yardım etmeyi kabul ettim. (İşin garip yanı, E.D.’nin bana yıllar önce söylemiş olduğu şeyi düşünüyordum: *Senden ona göz kulak olmanı istiyorum. Bir karar vermeden önce iki kere düşünmeni istiyorum.* Peki böyle yapıyor muydum?)

Kasım seçimlerine günler kala, Wun Ngo Wen bizi prosedür ve beraberinde gelen riskler hakkında bilgilendirdi.

Wun ile bu görüşmeyi yapmak pek de kolay olmadı. Sorun, onu sarmalayan güvenlik ağı değildi, ki bu engeli aşmanın yeterince zor olduğunu düşünüyordum. Asıl sorun bal toplayan arılar gibi Wun’ın arşivlerinden beslenen analistler ve uzmanlardan oluşan kalabalıktı. Bu saygıdeğer akademisyenler, FBI ve Ulusal Güvenlik tarafından dikkatle incelenmişti. En azından *muvakkaten*, gizlilik yemini etmişlerdi. Wun’ın Dünya’ya getirmiş olduğu engin veri bankaları akıllarını almıştı. Dijital veriler beş yüz ciltten fazla astronomi, biyoloji, matematik, fizik, tıp tarih ve teknoloji kitabına denk geliyordu. Bu ciltlerin her biri de bin sayfaydı. Çoğu dünya ilminden oldukça ilerideydi. Iskenderiye Kütüphanesi’nin bütün içerikleri bir zaman makinesi ile kurtarılabilseydi, anca bunun kadar büyük bir bilimsel avlanma çılgınlığı ortaya çıkarabilirdi belki.

Bu insanlar Wun'ın resmî olarak duyurulmasından önce işlerini bitirmeleri gerektiği için baskı altındaydılar. Federal hükümet, yabancı hükümetlerin eşit derecede erişim hakkı istemelerinden önce, en azından arşivin kabaca bir içerik listesinin oluşmasını istiyordu. (Bu arşivlerin çoğu İngilizceye yakın yazılmıştı ama bazıları bilimsel Mars alfabesiyle yazılmıştı.) Dışişleri Bakanlığı, tehlikeli teknolojilerin kesilip çıkartıldığı veya "özet olarak geçildiği" sansürlü kopyalar üretmeyi ve dağıtmayı planlıyordu. Orjinalleri son derece gizli olarak kalacaktı.

Böylelikle bütün akademisyen grupları Mars metinlerindeki eksiklikleri yorumlayabilen veya açıklayabilen Wun'a olan erişimleri için hem savaşıyor hem de haklarını kıskançlıkla koruyorlardı. Birkaç defa kendilerine ayrılan on beş dakikayı isteyen "yüksek enerji fizik grubu" veya "moleküler biyoloji grubu"ndan olan ve kibarlıklarını çılginca gösteren kadın ve erkek grubu tarafından kovalanmışım. Wun arada sırada bu insanlarla beni tanıştırdı ama hiçbiri de beni gördüklerinde mutlu olmuyorlardı. Wun beni şahsi doktoru olarak seçtiğini duyurduğu zaman, tıp bilimlerinin takım lideri neredeyse kalp çarpıntısı geçirecek kadar tribe girmişti.

Jase, Wun'ın politika ve bilim dışındaki dünyalı davranışlarını pekiştirdiği bir "sosyalleşme sürecine" dâhil olduğumu ima ederek akademisyenlerin yüreğine su serpmişti. Ben de tıbbi bilimler liderine, onu direkt olarak olaya dâhil etmeden Wun'ın üzerinde herhangi tıbbi bir tedavi uygulamayacağıma söz verdim. Wun'ın yakın çevresine aklını çelerek giren, sivil bir fırsatçı olduğum söylentisi, araştırma yapan insanlar arasında hızla yayıldı. Wun halka duyurulduktan sonra ödemem bol kepçeden yapılacakmış. Bu söylenti kendiliğinden yapıldı ve aksini iddia etmek için de hiçbir şey yapmadık; işimize geliyordu.

İlaçlara erişim sağlamam, düşündüğümde daha kolay oldu. Wun, Dünya'ya geldiğinde yanında Mars ilaçlarının bütün farmakopesisini de getirmişti. Hiçbirinin dünyada eşi benzeri yoktu ve Wun'ın iddia ettiğine göre bunlardan herhangi birine bir gün kendini tedavi etmek için ihtiyaç duyabilirmiş. Çıkartma gemisindeki tıbbi malzemelere el konulmuştu, ancak elçilik statüsü tanınır tanınmaz, bu ilaçlar geri getirilmişti. (Şüphesiz, örnekler devlet tarafından alınmıştı ama Wun, gelişmiş tasarıma sahip bu materyallerin alelade bir analiz yapılarak amaçlarının belli olamayacağını düşünüyordu.) Wun, Jason'a sadece küçük şişelerde birkaç ham ilaç verdi. O da, yönetici olmanın verdiği ayrıcalığı kullanarak, bu ilaçları Perihelyon'dan çıkardı.

Wun dozaj, zamanlama, kontraendikasyonlar ve olası problemler hakkında beni bilgilendirdi. Beraberinde gelen tehlikelerin uzunca listesi karşısında dehşete düşmüştüm. Wun, Mars'ta bile Dördüncülük'e geçiş sırasındaki ölüm oranının kompleks olarak %1 oranında olduğunu ve Jason'ın AMS'sinin olayı daha da karmaşıktırdığını söyledi.

Ancak tedavi olmadan, Jason'ın hastalığının seyri daha bile kötüye gidecekti. Kaldı ki, kabul etsem de etmesem de bunu yapacaktı. Bir bakıma reçeteyi yazan doktor Wun Ngo Wen'di; ben değildim. Benim işim sadece, prosedürün seyrini denetlemek ve beklenmedik yan etkilerin tedavisini yapmaktı. Bu vicdanımı rahatlatırsa da mahkemede savunmasını yapmak zor olurdu. Wun, ilacı "yazmış" olabilir ama Jason'ın vücuduna bu ilacı sokan onun eli değildi.

Benim elim olacaktı.

Wun Ngo Wen, bizimle olmayacaktı bile. Jase, kasım sonunda ve aralık başlarında üç haftalık bir izin ayarlamıştı. O zamana kadar da, Wun küresel çapta bir üne sahip olacaktı. İsmi (ne kadar alışılmadık olsa da) herkes tarafından bilinecek ve Wun, Birleşmiş Milletler'e seslenmekle meşgul olacaktı. Ayrıca bir şekilde elleri kana bulanmış olan hükümdarlar, mollalar, başkanlar ve başbakanların misafiri olacaktı. Bu esnada da Jason, daha iyi bir sağlığa kavuşmak için terleyip kusuyor olacaktı.

Gidecek bir yer lazımdı. Hastalığının göze çarpmadığı, istenmeyen dikkatleri üzerimize çekmeden onu tedavi edebileceğim ama bir terslik olursa da ambulans çağırabileceğimiz kadar medeni bir yere ihtiyacımız vardı. Rahat bir yere. Sessiz bir yere.

"Tam da yerini biliyorum," dedi Jason.

"Neresi?"

"Büyük Ev," dedi.

Ciddi olduğunu anlayana kadar güldüm.

o o o

Diane, Lomax'ın Perihelyon ziyaretinden bir hafta sonra aradı. Molly'nin, E.D. Lawton'ın ya da kiralık dedektiflerinin ona vaadettiği şeyi almak için şehirden ayrılışından bir hafta sonra.

Pazar. Öğleden sonra. Dairemde yalnız başımaydım. Güneşli bir gündü ama panjurlar kapalı duruyordu. Bütün hafta Wun ve Jase ile yaptığımız gizli eğitimler ve Perihelyon kliniğindeki hastalarla olan zamanı dengelemekle geçirdiğim için bu boş hafta sonunu iple

ekiyordum. Meşgul olmak faydalıdır diye kendime telkin ettim, sonuçta meşgulken, acıya ve boğucu vicdan azabına göz açtırmayan, sonu gelmez ama idare edilebilir günlük problemlerle dolup taşmış oluyordunuz. Bu da sağlıklıydı. Bu bir başa çıkma süreciydi ya da en azından bir erteleme taktiğı. Faydalıydı ama ne yazık ki geçiciydi. Çünkü er ya da geç sesler kayboluyor, kalabalıklar dağılıyor ve sönük lambanın, boş odanın, yapılmamış yatağın olduğı evinize gitmiş oluyordunuz.

Çok kötüydü. Ne hissetmem gerektiğı konusunda bile emin değildim. Daha ziyade, birkaç çelişkili ve uyumsuz acı modlarından hangisine girmem gerektiğini bilmiyordum. “Onsuz, daha iyi durumdasın,” demişti Jason birkaç kere. Bu, doğru olduğı kadar bannaldı de. Onsuz daha iyiydim ama onu anlayabilseydim daha da iyi olacaktım. Molly beni kullanmış mıydı? Yoksa onu kullandığım için beni mi cezalandırmıştı? Soğuk ve belki de biraz yapmacık sevgim, bunu duygusuzca ve çıkar amacıyla elinin tersiyle itmesini meşrulaştırıyor muydu?

Sonra telefon çaldı ki; bu utanç vericiydi çünkü yataktan çarşaf-ları çıkartıp çamaşırhaneye götürmek üzere top haline getiriyordum, Molly’nin kokusunu çıkarmak için bir sürü deterjan ve kızgın su gerekecekti. Böyle bir şeyi yaparken yarıda kalmayı istemezsiniz. Biraz da olsa insana utanmışlık hissi veriyordu. Ancak çalan bir telefona asla bakmadan edemezdim. Telefona baktım.

“Tyler?” dedi Diane. “Sen misin, Ty? Yalnız mısınız?”

Yalnız olduğumu söyledim.

“Güzel, sonunda seni yakaladığıma sevindim. Sana telefon numaramızı değıştirdiğimizi söylemek istiyordum. Listedden çıkartıyoruz. Ama benimle konuşmak istersin diye...”

Özel numarayı söyledi. Ben de elime gelen bir peçetenin üzerine yazdım. “Neden telefonunuzu listeden çıkartıyorsunuz?” Simon ve o sadece tek bir statik sabit hatta sahipti ama bunun ibadetlerine özgü bir kefarete olduğunu düşündüm; yün giyip tam tahıl yemek gibi.

“Bir kere, E.D.’den gelen garip aramalar oluyor. Bir keresinde gece geç saatlerde aradı ve Simon’a nutuk çekmeye başladı. Açıkçası sesi biraz sarhoş gibi geliyordu. E.D., Simon’dan nefret ediyordu. En başından beri nefret ediyordu ama Phoenix’e taşındığımızdan beri ondan bir haber almamıştık. Şimdiye kadar. Sessizlik acı vericiydi ama bu daha da kötüymüş.”

Diane’in telefon numarası, Molly’nin ev takip programımdan aşırıp E.D.’ye verdiği bir başka şey de olabilirdi. Ancak bunu gizlilik

yeminimi bozmadan Diane'e açıklayamazdım. Aynı sebepten dolayı Wun Ngo Wen'den veya buz yiyen replikatörlerden de bahsedemedim. Ancak ona, Jason ile babasının Perihelyon kontrolü için bir mücadeleye giriştiklerini ve Jason'ın da bu mücadeleyi kazandığını söyledim. Belki de E.D.'yi rahatsız eden şey de budur.

"Olabilir," dedi Diane. "Boşandıktan sonra kendini çabuk bıraktı."

"Ne boşanması? E.D. ve Carol'dan mı bahsediyorsun?"

"Jason sana söylemedi mi? E.D. mayıstan beri Georgetown'da kiralamadığı bir yerde yaşıyor. Pazarlık hâlâ devam ediyor ama görünüşe bakılırsa Carol Büyük Ev'le birlikte nafaka da alacak. Geri kalan her şey de E.D.'nin olacak. Boşanmak onun fikriydi, Carol'ın değil ki bu makul görünebilir. Carol, yıllardır alkol komasındaydı. Pek annelik yaptığı söylenemez ve E.D.'ye de pek eşlik yapmış değil."

"Bunu onayladığını mı söylüyorsun?"

"Hiç de bile. E.D. hakkındaki düşüncelerim değişmedi. Berbat ve ilgisiz bir babaydı. En azından bana karşı. Onu sevmiyorum ve onu sevip sevmediğim de umurunda değildi. Ancak ona Jason'ın duyduğu gibi saygı da duymuyordum. Jason, onu endüstrinin devasa kralı, Washington'un yükselen öncüsü gibi görüyordu."

"Öyle değil miydi?"

"Başarılı ve elinde biraz da koz var ama bu şeyler göreceli, Ty. Bu ülkede binlerce E.D. Lawton var. Babası ve amcası ilk işini finanse etmeseydi, E.D. hiçbir yere gelemezdi ki onlar da bunu vergi indirimi işlevi görmesini istemişlerdir. Başka bir şey olduğunu sanmıyorum. E.D. işinde iyiydi ve Dönü bir fırsat çıkarınca, bundan faydalandı. Bu da, gerçekten güçlü insanların dikkatini çekmesini sağladı. Ancak büyük abilere göre o hâlâ özünde sonradan görme biriydi. Hiç şu Yale ve Harvard'ın, Kurukafa ve Kemikler Cemiyeti'yle* ilgili bir muhabbeti olmadı. Benim için hiç sosyete partileri olmadı. Biz, mahallenin fakir çocuklarıydık. Yani, hoş bir mahalleydi ama bir eskiden gelen bir varlık var, bir de yeni elde edilen. Biz de kesinlikle yeniydik."

"Galiba bahçenin diğer ucundan işler farklı görünüyordu. Carol nasıl?" dedim.

"Carol ilacını hâlâ aynı şişeden alıyor. Senden ne haber? Molly'le aranız nasıl?"

"Molly gitti," dedim.

"Hani 'markete gitti' gibi mi? Yoksa—"

"Hepten gitti. Ayrıldık. Bunu daha şirin söyleyebilecek bir örtmecem yok."

* Gizli yapısı ve yüksek profile sahip öğrencileri olan bir öğrenci topluluğu. —yhn

“Üzgünüm, Tyler.”

“Sağ ol ama en iyisi oldu. Herkes öyle söylüyor.”

“Simon’la aramız iyi,” dedi sormamama rağmen. “Şu kilise olayı canını sıkıyor.”

“Yine mi kilise politikaları?”

“Ürdün Tapınağı kanun açısından biraz sorun yaşıyor. Bütün detayları bilmiyorum. Biz olaya doğrudan dâhil değiliz ama Simon bu duruma çok üzülüyor. İyi olduğuna emin misin? Sesin biraz boğuk geliyor.”

“Bunu da atlatırım,” dedim.

o o o

Seçimden önceki sabah birkaç bavul toparlayıp (yeni kıyafetler, bir çift kitap, tıbbi malzeme çantam) Jason’ın evine gittim ve Virginia seyahatimiz için onu aldım. Jase’in hâlâ kaliteli arabalara olan bir düşkünlüğü vardı ama göze batınadan seyahat etmemiz gerekiyordu. Bu yüzden onun Porsche’unu değil, benim Honda’mı tercih ettik. Bugünlerde eyaletler arası yollar, Porsche arabalar için güvenli değildi.

Garland başkanlığı, geliri yarım milyon dolar olanlar için hep iyi günler yaşatmıştı; geri kalan herkes içinse zor zamanlardı. Bu, yola bakınca da anlaşılıyordu: perakendeci satış marketlerinin yuvarlanan tablosu, panolarla kaplı alışveriş merkezlerine dayanmıştı, tekerleksiz otomobillerde yaşayan insanlar ve bunlarla dolu park alanları, geçimini Stuckey’s ve radar tuzağından sağlayan otoyol kenarındaki kasabalar vardı. Polis tarafından asılan ikaz işaretlerinde şöyle şeyler yazıyordu: HAVA KARARINCA DURMAYINIZ veya ACIL VAKALARA GERİ DÖNÜŞ YAPMAMIZ İÇİN ONAYLI 911 ÇAĞRISI GEREKMEKTEDİR. Otoban korsancılığı, küçük araç trafiğini yarıya indirmişti. Giderken yolun çoğunu, bazılarının bakımsızlığı dikkat çekici seviyede olan sekiz tekerlekli araçların arasında ya da farklı askeri üslere hizmet eden, kamuflaj desenli tabur kamyonlarının arasında geçirdik.

Ancak bunların hiçbirini konuşmadık. Seçimlerden de bahsetmedik. Kaldı ki seçimlerin akıbeti belliydi. Lomax hem iki büyük rakibini, hem de üç küçük rakibini sollamıştı. Buz yiyen replikatörler ya da Wun Ngo Wen hakkında konuşmadık. Doğal olarak E.D. Lawton’dan da konuşmadık. Onun yerine eski zamanlardan ve güzel kitaplardan konuştuk. Çoğu zamanı da susarak geçirdik. Arabanın

ön panel hafızasını Jason'ın sevdiğini bildiğim, keskin ve aykırı türden jazz ile doldurdum: Charlie Parker, Thelonious Monk, Sonny Rollins. Bu insanlar çok önceden sokaklar ve yıldızlar arasındaki mesafeyi kavramıştı.

Gün karardığında arabayı Büyük Ev'in önüne çekmiştik.

Evden ısıllı ısıllı ışıklar saçılıyordu. Gökkuşağı renkli gökyüzünün altında, büyük pencereler krem rengi kalıyordu. Bu seneki seçim havası soğuktu. Carol Lawton arabayı karşılamak için verandadan indi. Küçük vücudu, şal desenli eşarplar ve örülmüş bir süveterle örtülmüştü. Düz ama biraz fazlaca hesaplanmış yürüyüşüne bakılacak olursak neredeyse ayıktı.

Jason yolcu koltuğundan yavaşça ve dikkatlice kendini attı.

Jase semptomlarının bastırıldığı bir dönemdeydi. Artık semptomları bugünlerde ne kadar bastırılabilirse... Biraz çaba gösterirse normal biri gibi duruyordu. Beni şaşırtan şey, Büyük Ev'e varır varmaz çaba göstermeyi bırakmasıydı. Giriş salonundan yemek odasına yalpalayarak gitti. Hiçbir hizmetçi yoktu. Carol kendi başımıza olabilelim diye evi birkaç haftalığına ayarlamıştı. Ancak aç gelme ihtimalimize karşı, aşçı bir servis tabağı soğuk et ve sebze bırakmıştı. Jason sandalyeye çöküverdi.

Ben ve Carol da ona katıldık. Annemin ölümünden beri Carol gözle görülür şekilde yaşlanmıştı. Saçları o kadar inceydi ki kafatasının hatları, saçının arasından görülebiliyordu: pembe ve simian. Koluna girdiğimde ipeğin altında teni yanıyormuşum gibi hissettim. Yanakları çökmüştü. Gözlerinde, en azından geçici bir süre içkiyi bırakmış bir sarhoşun kırılganlığı ve ürkek hevesi vardı. Onu görmenin ne kadar güzel olduğunu söylediğimde kederli bir şekilde gülümsedi: "Teşekkürler, Tyler. Ne kadar kötü göründüğümü biliyorum. *Sunset Bulvarı* filmindeki Gloria Swanson gibiyim. Yakın çekim fotoğraflara hazır olduğum pek söylenemez. O yüzden başlatma beni şimdi." Ne konuştuğunu anlayamamıştım. "Neyse idare ediyorum işte. Jason nasıl?"

"Her zamanki gibi," dedim.

"Kaçamak cevap vermekte de üstüne yok. Ancak biliyorum. Yani her şeyi bilmesem de hasta olduğumu biliyorum. Bana anca bu kadarını söyledi. Jason'ın senden, onu tedavi etmeni beklediğini biliyorum. Biraz ezber bozan ama etkin bir tedaviymiş." Kolunu çekti ve gözlerime baktı. "Ona verdiğin ilaç *etkin*, değil mi?"

O kadar irkilmiştim ki, "Evet," demekten başka bir şey söyleyemedim.

“Çünkü bana soru sormayacağıma dair söz verdirtti. Galiba bir sorun çıkmaz. Jason sana güveniyorsa, ben de güveniyorum. Yine de sana her baktığımda, bahçenin diğer ucunda yaşayan çocuğu görmeyemiyorum. Ancak şimdi Jason’a bakınca da bir çocuk görüyorum; kaybolmuş çocukları. Onları nerede kaybettim, bilemiyorum.”

o o o

O gece, Büyük Ev’deki bir misafir odasında uyudum. Bu alanda yaşarken, sadece koridordan bir anlığına gördüğüm bir odaydı.

Zaten gece biraz uyudum, biraz da uyanık kalıp buraya gelerek aldığım hukuki riski kafamda tartmaya çalışarak zamanı geçirdim. Jase’in, Mars ilaçlarını Perihelyon kampüsünden kaçıracak hangi kanunları veya protokolleri çiğnediğini tam olarak bilemiyorum ama kendimi bir suç ortağı yapmıştım bile.

Ertesi sabah Jason, Wun’ın verdiği birkaç berrak sıvı tüpünü nerede depolayacağımızı düşünüyordu. Bunlar dört veya beş insana yetecek miktardaydı. (“Dolambaçlı yollarda, valizi düşürürüz falan,” diye açıklamıştı seyahatimizin başında.)

“Bir arama falan mı olur diyorsun?”

Federal memurların biyolojik tehlikelere dayanıklı kıyafetleriyle, Büyük Ev’in merdivenlerine doluştuğunu hayal ettim.

“Tabii ki de hayır ama riske karşı önlem almamızın da bir zararı olmaz.” Bana yakından baktı ancak gözleri her birkaç saniyede bir sola doğru titriyordu: hastalığının başka bir semptomu. “Biraz endişeli mi hissediyorsun?”

Soğutma ihtiyaçları yoksa, yedekleri bahçenin diğer ucundaki evde saklayabileceğimizi söyledim.

“Wun, termonükleer savaş ortamının olmadığı herhangi bir koşulda, ilaçların kimyasal sabitliğini koruyacaklarını söyledi. Fakat Büyük Ev için çıkan bir arama izninde bütün araziye arama hakları olur.”

“Arama izinlerinden anlamam ama saklama yerlerini bilirim.”

“Göster,” dedi Jason.

Böylece bahçe boyunca ilerledik. Jason arkamda sekerek beni izliyordu. Öğle vakti henüz bitmişti. Seçim günüydü. Ancak iki evin ortasındaki çimenli boşlukta vakit herhangi bir sonbahar, herhangi bir yıldız. Ağaçlı arazinin, dereyle ayrıldığı yerden bir kuş sesi geldi; cesurca başlayan ama tekrar gözden geçirilen bir düşünce gibi kaybolan tek bir nota. Ardından annemin evine vardık. Anahtarı çevirdim ve kapıyı derin bir durgunluğa doğru açtım.

Ev zaman zaman temizlenip tozu alınsa da, annemin ölümünden beri kapalı kalmıştı. Eşyalarını ayarlamak için dönmemiştim. Aileden başka biri yoktu. Carol da, binanın değişmesinden, aynı kalmasını tercih ediyordu. Fakat zaman burayı terk etmiş değildi. Tam aksine. Zaman buraya yuva yapmıştı. Zaman buraya kendi eviymiş gibi davranmıştı. Ön odada kapalı kalmışlığın, döşeli eşyalardan sızan özün, sarı kâğıtların, oturmuş kumaşın kokusu vardı. Carol'ın sonradan söylediğine göre evdeki boruların buz tutmayacağı seviyede kışın evi sıcak tutmuşlar; yazları ise perdeler sıcağa karşı çekilmişti. Soğuk bir gün yaşıyorduk. Hem içeride, hem de dışarıda.

Jason kapı eşiğine takıldı. Sabahtan beri yürüyüşü kötüleşiyordu. Bu yüzden de içinde ilaçlar, yaklaşık yarım kilo cam ve biyokimyasallar olan deri ve köpük yalıtımlı seyahat çantasını taşımama izin verdi.

“O öldüğünden beri buraya ilk gelişim. Onu özlediğimi söylemek aptalca olmaz, değil mi?” dedi utanarak.

“Hayır, aptalca olmaz.”

“Bana nazik olduğunu fark ettiğim ilk kişi oydu. Büyük Ev'e nezaketi getiren tek şey Belinda Dupree'ydi.”

Onu bodruma açılan küçük kapının olduğu mutfığa getirdim. Lawton arazisine yapılmış bu küçük ev, New England'daki kır evlerini andıracak şekilde tasarlanmıştı ya da birinin bu tarz ev anlayışına göre. Engebeli ve beton döşemeli bu kilerin tavanı öyle alçaktı ki Jason beni takip etmek için eğilmek zorunda kaldı. Buradaki boşluk anca bir fırın, termosifon, çamaşır makinesi ve kurutucu alabiliyordu. Hava burada daha bile soğuktu ve maden kokusuna sahip bir nem vardı.

Fırının saç levha gövdesinin kenarında kalan ufak alana doğru çömeldim. Profesyonel temizlikçilerin bile alışkanlıkla görmezden geldiği kuytu köşelerden biriydi burası. Jase'e burada çatlak bir kat alçıpan olduğunu, ufak bir çeviklikle, burayı bir levye yardımıyla açıp ahşap dikmeler ve temel duvar arasındaki yalıtımsız boşluğa ulaşabileceğini söyledim.

“İlginç,” dedi Jason. Durduğu yere göre, benim ve dinlenmekte olan fırının arasında neredeyse bir metre vardı. “Burada ne tutuyordun böyle, Tyler? Eski *Gent* sayılarını mı?”

On yaşımdayken burada bazı oyuncaklarımı sakladım. Birileri çalacak korkusuyla değil; oyuncaklarımla orada saklı olduğunu bilmek ve bunları sadece benim bulabiliyor olmam eğlenceliydi. Sonra zulalamakta olduğum şeyler masumiyetini kaybetti: bir kaç günlük

yazma girişimim, Diane'e hiç veremediğim ya da yazmayı bitiremediğim mektuplar ve, evet, Jason'a itiraf etmeyecek olsam da sıkıcı internet pornolarının çıktıları. Bütün bu kirli sırlarından yıllar önce kurtulmuştum.

"El feneri getirsek iyi olurdu," dedi Jase. Kafamızın üzerinde duran bu tek lamba, örümcek ağlarının örülü olduğu bu köşeye yok denecek kadar az bir ışık yansıtıyordu.

"Eskiden, sigorta kutusunun yanındaki masanın üzerinde bir tane olurdu." Hâlâ vardı. Feneri Jason'ın elinden alabilecek kadar geriledim. Bitmekte olan bir pil takımının, zayıf ve solgun ışığını yansıtıyorlardı ama fener, elimle kontrol etmeme gerek kalmadan alçıpanın gevşek parçasını bulmamı sağladı. Kaldırıp attım ve seyahat çantasını arkasındaki boşluğa kaydardım. Ardından parçayı alçıpana geri koydum ve görülen çatlaklardaki kireçli tozu fırçaladım.

Ancak geri çekilemeden fener yere düşürdüm ve fırının arkasındaki örümcekli gölgelerin içine iyice yuvarlandı. Yüzümü ekşittim ve titrek fenere doğru uzandım. Ona dokundum. Başka bir şeye daha dokundum; içi boş ama elle tutulur bir şeydi. Bir kutu.

Yakına çektim.

"Oradaki işin bitti mi, Ty?"

"Bir saniye," dedim.

İşığı kutunun üzerine tuttum. Bir ayakkabı kutusuydu. Üzerinde belirsiz bir New Balance logosu olan bir ayakkabı kutusu. Üstünde kalın, siyah bir mürekkep ile yazılmış bir yazı vardı: HATIRALAR (OKUL).

Bu, annemin yukarıdaki etajerinde duran ve cenazesinden sonra bulamadığım kayıp kutuydu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Jason.

"Hayır," dedim.

Daha sonra bakabilirdim. Kutuyu bulduğum yere ittim ve tozlu alandan emekleyerek çıktım. Ayağa kalktım ve ellerimi birbirine vurarak temizledim. "Galiba buradaki işimiz bitti."

"Bunu bana hatırlat," dedi Jason. "Unutma ihtimalime karşı."

o o o

O gece seçimleri Lawtonlar'ın etkileyici şekilde büyük ama modası geçmiş video aletinden izledik. Carol düzeltici lenslerini tam oturmamış için ekrana yakın oturup gözlerini kırptırıyordu. Yetişkinliğinde geçirdiği zamanın çoğunu politikayı görmezden gelerek geçir-

mişti. (“Bu hep, E.D.’nin alanıydı.”) Başlıca adayların kim olduğuna dair açıklama yapmak zorunda kaldık. Ancak bu olaydan zevk alıyor gibiydi. Jason kibar espriler yaptı, Carol da gülerek ona yardımda bulundu; gülüşünde ufak da olsa Diane’i görebiliyordum.

Ancak Carol çabucak yoruldu ve kanaldan eyaletler okunmaya başladığında odasına gitti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, tabii; sonunda Lomax bütün Kuzeydoğu’yu, Ortabatı’nın çoğunu ve Batı’yı kazandı. Güney’deki durumu o kadar iyi değildi ama orada bile muhalif oylar, köklü Demokratlar ve Hristiyan Tutucular arasında neredeyse eşit bir şekilde dağılmıştı.

Son kalan rakip de gaddarca kibar bir teslimiyet bildirdiği sırada kahve kupalarımızı toplamaya başlamıştık.

“İyi adamlar kazandı, yani,” dedim.

Jase gülümsedi. “İyi adamlardan aday olan birileri olduğunu bilmiyordum.”

“Lomax’ın bize iyi geleceğini düşünüyordum.”

“Belki de. Ancak, sakın Lomax’ın Perihelyon’u veya replikatör programını önemsediyini düşünmek gibi bir yanılsa düşme. Önemsemediği tek şey, bunun uzay bütçesinin giderlerini azaltmak için uygun bir yol olması ve ileriye dönük, büyük bir adım atılıyor gibi görünmesi. Arta kalan federal para, ordu bütçesine aktarılacak. E.D.’nin, eski hava-uzay ahablarından, doğru dürüst bir Lomax karşıtlığı çıkaramamasının nedeni de bu. Lomax, Boeing’in ya da Lockheed Martin’in aç kalmasına izin vermeyecek. Sadece aletlerini yenilemesini istiyor, o kadar.”

“Savunma için,” diye ekledim. Dönü’nün peşinden vakit kaybetmeden gelen karışıklığın ardından doğan küresel anlaşmazlığın rehaveti artık çok geride kalmıştı. Ordunun şöyle bir elden geçirilmesi pek de kötü bir fikre benzemiyordu.

“Tabii, Lomax’ın söylediklerine inanırsan.”

“Sen inanmıyor musun?”

“Korkarım ki öyle bir lüksüm yok.”

Bu konuyu burada bırakarak yatağıma döndüm.

Sabahleyin ilk enjeksiyonunu yaptım. Jason, Lawtonlar’ın büyük ön odasındaki bir koltukta uzanıyordu. Yüzünü pencereye dönmüştü. Üzerinde kot pantolon ve bir de pamuk gömlek vardı. Sıradan bir üst sınıf mensubu gibi gözüküyordu; kırılgan ama huzurlu. Korkuyorsa bile bunu göstermiyordu. Kol içini açmak için elbisesinin sağ kolunu kıvrırdı.

Çantamdan bir şırınga alıp steril bir iğne yerleştirdim ve saklama

yerinde tuttuğumuz tüplerin birindeki berrak sıvı ile doldurdum. Wun'la birlikte bunun provasını yapmıştık. Dördüncü Çağ protokolleri. Mars'ta, bunun için sessiz bir merasim ve yatıştırıcı bir ortam sağlanıyormuş. Burada ise kasım gibi gelen güneş ışıklarına ve pahalı saatlerin tik taklarına kalmıştık.

Enjekte etmeden önce tenini temizledim. "Bakmak zorunda değilsin," dedim.

"Ama istiyorum," dedi. "Nasıl yapıldığını göster."

Her zaman işlerin nasıl işlediğini bilmek hoşuna gitmişti.

o o o

Enjeksiyon hemen etkisini göstermedi. Fakat ertesi gün akşam olduğunda, Jason'ın ateşi çıkmıştı.

Spesifik olarak hafif bir soğuk algınlığından daha kötü olmadığını söyledi. İkinci olduğunda ise termometremi ve tansiyon aletimi alıp onları... şey, başka bir yere sokmam için yalvarıyordu. Olayın özü buydu.

Yağan yağmura (anlamsız ve saçma bir ısrarla yağan yağmur, gece başlayıp öğleden sonraya kadar devam etti) karşı yakamı kaldırdım ve bahçeyi tekrardan, annemin evine gitmek için geçtim. Bodrumdan kurtardığım HATIRALAR (OKUL) kutusunu, yukarıdaki ön odaya kadar taşımıştım.

Yağmurun loşlaştırdığı ışık, perdelerin arasından geliyordu. Lambayı açtım.

Annem elli altı yaşında ölmüştü. On sekiz sene boyunca onunla bu evi paylaşmıştım. Bu, onun hayatının üçte birinden biraz daha fazlasıydı. Geriye kalan üçte ikisinde sadece bana göstermek istediklerini görmüştüm. Bazen memleketi, Bingham'dan bahsederdi. Mesela ağaçlı ve dik bir sokağın başındaki bir evde, babası (emlakçı) ve üvey annesi (kreş çalışanı) ile yaşadığını; Monica Lee adında bir çocukluk arkadaşı olduğunu; üstü kapalı bir köprü ve Little Wyec-liffe adında bir nehir olduğunu; on altı yaşında gitmeyi bıraktığı ve ebeveynlerinin cenazesine kadar da bir daha gitmediği bir presbiter-yen kilisesi olduğunu biliyordum. Fakat hiçbir zaman Berkeley'den ya da MBA'le neler yapmak istediğinden ya da babamla neden evlendiğinden bahsetmedi.

Bir kere, bilemedin iki kere, içindekileri göstermek için ve ben daha doğmadan nasıl zorlu yıllar atlattığını aklıma sokmak için bu kutuları indirmişti. Bunlar, onun kanıtıydı. Örnek; A, B ve C. Üç

kutuluk HATIRALAR ve IVIR ZIVIR. Bu kutuların içinde bir yerde katlanmış olarak gerçek ve kanıtlanabilir tarihin parçacıkları duruyordu: terörist saldırılarının ve yapılan savaşların duyurusunu yapan gazetelerin karamel kahve ön sayfaları, seçilen ve suçlanan başkanlar. Burada, çocukken elime almaktan hoşlandığım ıvır zıvır eşyalar da vardı: Babasının doğduğu yıldan (1951) kalan bir elli sent, Cobs-cook Koyu'ndaki sahilden toplanan dört tane ten rengi ve pembe deniz kabuğu.

En az sevdiğim kutu, HATIRALAR (OKUL) olmuştu. Belli ki başkanlık için adaylığı başarısızlıkla sonuçlanan bir Demokrat adayının kampanya rozeti vardı; parlak renkleri hoşuma gidiyordu. Fakat geri kalan alan diploması, yıllığından kopardığı birkaç sayfa ve dokunmak dahi istemediğim (ya da dokunamadığım) bir yığın küçük zarfla doluydu.

Zarflardan birini açtım ve içindekilerden çıkardığım iki tane şey vardı. Birincisi bir aşk mektubuydu. İkincisi babamın titiz el yazılarıyla yazılmış mektuplarının olduğu HATIRALAR: MARCUS kutusundakilere benzemeyen bir el yazmasıydı.

Yani, annemin bir üniversite aşkı vardı. Bu, Marcus Dupree'yi (onunla, mezuniyetinden bir hafta sonra evlenmişti) sinirlendirecek ama başkalarını pek de şaşırtmayacak bir haberdir. Açıkçası bu kutuyu bodrumda saklaması için bir neden değildi; böyle senelerdir gözümüzün önünde dik bir şekilde dururken değil.

Bunu ilk başta saklayan annem miydi? Felç geçirdiği ve ertesi günü geldiğim zaman arasında eve kimin gelmiş olabileceğini bilemiyorum. Onu koltuğa yığılmış bir şekilde bulan Carol'dı. Muhtemelen Büyük Ev'deki çalışanlar da sonradan temizlemeye yardımcı oldu. Acil servisten, annemin taşınması için gelmiş insanlar da olmalıydı. Fakat hiçbirinin HATIRALAR (OKUL) adlı kutuyu aşağıya götürüp fırın ve duvar arasındaki karanlık boşluğa atmak için mantıklı bir sebebi yoktu.

Belki de bunun bir önemi yoktu. Sonuçta bir suç işlenmemişti; sadece garip bir yer değişimi söz konusuydu. Buralarda gezinen bir öcü yapmıştır belki. Bütün ihtimalleri göz önüne alırsak bunu bilmemin imkânı yoktu ve bu soruyu irdelemenin de bir anlamı yoktu. Bu odadaki her şey, bu kutular da dâhil evdeki her eşya, er geç ya hurdaya çıkacak ya satılacak ya da elden çıkarılacaktı. Bunu erteliyordum; Carol da erteliyordu, ancak bu işin günü geçmişti.

Fakat o zamana kadar...

O zamana kadar, HATIRALAR (OKUL) kutusunu etajerin en üst

rafına, HATIRALAR (MARCUS) ve IVIR ZIVIR kutularının arasına koydum. Böylelikle boş odayı tamamlamış oldum.

o o o

Wun Ngo Wen'leyken Jason'ın tedavisi hakkında sorduğum sağlıkla alakalı en sıkıntılı soru, ilaç-ilaç etkileşimi meselesiydi. Jason'ın alıştığı ilaçlara, onu felaket bir nüksetme dönemine sürüklemekten son veremezdim. Ancak günlük ilaç dozajıyla, Wun'ın biyokimyasal onarımını birleştirmek de beni bir o kadar rahatsız ediyordu.

Wun beni bir sorun olmayacağı konusunda temin etmişti. Uzun ömür tedavisi, bildiğimiz bağlamda bir "ilaç" değildi. Jason'ın kan dolaşımına enjekte ettiğim şey, daha çok biyolojik olarak etkin bir bilgisayar programı gibiydi. Klasik ilaçlar, genellikle protein ve hücre yüzeyiyle etkileşime girer. Wun'ın iksiri ise, DNA'nın kendisi ile etkileşime giriyordu.

Yine de işini görebilmesi için bir hücreye girmesi gerekiyordu; yine de bunu yapmadan önce Jason'ın kanındaki kimyayı ve bağışıklık sistemini aşması gerekiyordu. Öyle değil mi? Wun, üzerine basa basa bunların bir önemi olmadığını söylemişti. Uzun ömür kokteyli, ölüm olmadıkça her türlü fiziksel durumda etkisini gösterebilirmiş.

Ancak AMS taşıyan genler hiçbir zaman kızıl gezegene göçmemişti ve Jase'in kullandığı ilaçlar orada bilinmiyordu. Wun'ın endişelerimin sağlam bir temele oturmadığında ısrarcı davranmasına rağmen, bunları söylerken pek az gülümsediğini fark etmiştim. Bu yüzden, bütün yumurtaları aynı sepete koymadık. İlk enjeksiyondan bir hafta önce, Jason'ın AMS ilaçlarını azaltmaya başlamıştım. Tamamen kesmedim, sadece ucundan aldım.

Strateji işe yaramış gibiydi. Büyük Ev'e vardığımızda, dozajı hafifletilmiş ilaçlar kullanmasına rağmen Jason ufak tefek semptomlar sergiliyordu. Biz de tedavisine iyimser bir şekilde başladık.

Üç gün sonrasında, yatıştıramadığım ani ateşlenmeler geçiriyordu. Bir gün sonra da bilinci bir var bir yoktu. Bir gün daha geçtiğinde, teni kızardı ve kabardı. O gece çılgılık atmaya başladı.

Verdiğim morfine rağmen çılgılık atmaya devam etti.

Avazı çıktığı kadar bağırıyordu; belirli aralıklarla yüksek sese ulaşan bir inlemeydi. Hasta bir köpekten çıkabilecek bir sestti. Bir insandan değil. Tamamen istemeden yapıyordu. Bilinci yerine geldiğinde de, ne bu sesi yapıyordu ne de yaptığını hatırlıyordu; hem de gırtlığı ateşler içinde ve acıyor olmasına rağmen.

Carol bunlara katlanarak büyük bir cesaret örneği gösterdi. Evde, Jason'ın sesinin zar zor ulaştığı yerler vardı; arkadaki yatak odaları, mutfak gibi. Çoğu zamanını buralarda kitap okuyarak veya yerel radyoyu dinleyerek geçiriyordu. Ancak gerginliği apaçık ortadaydı ve çok geçmeden de içmeye başlamıştı.

Belki de “başlamıştı” dememem lazım, çünkü hiç durmamıştı. Yaptığı şey, bunu iş görebileceği asgari bir seviyeye indirgemekti. Aniden geriye çekilişiyle gelen korkuları ve tam takır sarhoş olmanın cezbediciliği arasında bir denge kurmaya çalışıyordu. Umarım bu söylediğim şey üstünkörü bir şey gibi algılanmaz. Carol zorlu bir yoldan geçiyordu. Bu kadar uzun dayanmasının sebebi, oğluna duyduğu sevgiydi. Seneler boyunca kış uykusuna yatmış bir sevgiydi bu. Onu yolundan çıkaran şey, Jason'ın acı nidaları olmuştu.

Sürecin ikinci haftasına geldiğimizde Jason, damar içi sıvılara bağlanmıştı ve bir gözümü tansiyonunun üstünde tutuyordum. Korkunç görünümüne rağmen nispeten iyi bir gün geçirmişti. Açık yaraları kabuk bağlamıştı. Gözleri neredeyse etrafını kaplayan kabarık derinin içine gömülmüştü. Wun Ngo Wen'in, televizyona ilk çıkışını yapıp yapmadığını soracak kadar gözünü açmıştı. (Henüz değil. Çıkış programı bir sonraki hafta olacaktı.) Fakat akşam üzeri, bilinçsizliği ve inlemeleri tekrar nüksetti. Birkaç gün yoktu, şimdi de tekrar başlamıştı. Boğazı patlayacaktı. Duymak bile acı vericiydi.

Carol için acı vericiydi. Kendisi yanaklarından süzülen yaşlarla yatak odasının kapısında belirivermişti. Ifadesinde haşın, donuk bir öfke vardı. “Tyler,” dedi, “bunu artık durdurmalısın!”

“Elimden geleni yapıyorum. Uyuşturucu ilaçlara yanıt vermiyor. Bunu sabah konuşsak daha iyi olur.”

“Onu *duymuyor* musun?”

“Tabii ki duyuyorum.”

“Bunun bir anlamı yok mu o zaman? Bu ses, senin için *hiç* mi bir şey ifade etmiyor? Tanrım!” dedi. “Meksika'ya gidip orada sahte bir doktor bulsa daha iyi olurdu. Bir üfürükçüye gitse bile daha iyiydi. Ona, ne enjekte ettiğinden *herhangi* bir haberin var mı? Seni lanet soytarı! Tanrım.”

Ne yazık ki kendime sormaya başladığım soruları bana tekrar etmiş oluyordu. Hayır, herhangi bir katı bilim kuralı bağlamında, ona ne enjekte ettiğimi *bilmiyordum*. Marslı adamın sözlerine inanıyordum ama bu pek de Carol'ın önüne serebileceğim bir savunma değildi. Sürecin kendisi, umduğumdan daha zor ve görünüşe bakılırsa

ağrılıydı. Belki bir şeyler ters gidiyordu. Belki de bir şeylerin gittiği bile yoktu.

Jason acıklı bir şekilde inledi ve sonunda iç çekti. Carol, ellerini Jason'ın kulaklarına koydu. "Burada acı çekiyor, seni kahrolası soy-tarı! *Ona bak!*"

"Carol—"

"Bana hiç Carol deme, seni canı! Ambulans çağırıyorum. Polisi de çağıracağım!"

Yanına gittim ve omuzlarını kavradım. Ellerimin altında narin ama korkutucu bir canlılığı vardı. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydi. "Carol, beni dinle."

"Neden, neden seni dinleyecekmişim ki?"

"Çünkü oğlun hayatını benim ellerime bıraktı. Dinle. Carol, dinle. Burada birinin yardımına ihtiyacım var. Günlerdir gözüme uyku girmiyor. Çok geçmeden birinin onunla oturması gerekecek. Tıbbi bilgisi olan biri. Bilinçli kararlar alabilecek biri."

"Bir hemşire getirseydin o zaman."

Getirmeliydim ama bu mümkün olmazdı ve konu dışıydı. "Bir hemşirem yok. Bunu senin yapman lazım."

Bunu sindirmesi biraz sürdü. Sonra nefesini tuttu ve geri adım attı. "Benim mi!"

"En son duyduğumda hâlâ tıbbi lisansın vardı."

"Evet ama ne zamandır çalışmadım. Yıllar oldu mu? Yıllar..."

"Sana kalp ameliyatı yap demiyorum. Sadece tansiyonuna ve ateşine dikkat etmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Öfkesi yok olmuştu. Söylediğim şey gururunu okşamıştı. Korkmuştu. Bunu düşündü ve ardından bana sert bir bakış attı. "Neden sana yardım edeyim ki? Neden bu, bu işkenceye ortak olayım ki?"

Hâlâ bir cevap hazırlama peşindeydim ki, arkamdan bir ses: "Ah, lütfen," dedi.

Jason'ın sesi. Bu Mars ilacı dozajının kendine has özelliklerinden birisi de, bilincin gelişigüzel bir şekilde açılıp kaybolmasıydı. Görünüşe bakılırsa da az önce açılmıştı. Arkamı döndüm.

Suratını buruşturdu ve oturmaya kalkıştı. Pek başarılı olduğu söylenemezdi. Fakat gözleri berraktı.

Annesine dönüp: "Gerçekten," dedi, "sence de biraz ayıp oluyor mu? Lütfen, Tyler ne istiyorsa onu yap. Ne yaptığını biliyor. Ben de biliyorum."

Carol, ona bakakaldı. "Ama yapmıyorum. Bunca zaman yapmadım. Yani yapamam—"

Sonra arkasını döndü ve sendeleyerek odadan çıktı. Bir eliyle duvardan destek alıyordu.

Jase'le oturdum. Sabah Carol odaya geldi. Dersini almış gibi bir hali vardı ama ayıktı. Nöbeti devralabileceğini söyledi. Jason huzurluydu ve çok bir bakıma ihtiyacı yoktu. Kontrolü ona bıraktım ve uykumu almaya gittim.

On iki saat uyudum. Yatak odasına geri gittiğimde, Carol hâlâ oradaydı. Bilinci yerinde olmayan oğlunun elini tutuyordu. Daha önce hiç görmediğim bir şefkatle, elini Jason'ın alnında tutuyordu.

o o o

İyileşme süreci Jason'ın tedavisinden bir buçuk hafta sonra başladı. Öyle anlık geçiş veya sihirli bir an olmadı, ancak bilincinin yerinde olduğu bölümler uzamaya ve tansiyonu normal aralığa yakın bir yerde seyretmeye başladı.

Wun'ın Birleşmiş Milletler'e konuşma yapacağı gece evin hizmetçilere ait olan kısmına portatif bir televizyon kurdum ve Jason'ın odasına sürükledim. Carol yayın başlamadan bize katıldı.

Carol'ın, Wun Ngo Wen'e inandığını sanmıyordum.

Geçen çarşamba, Wun'ın Dünya'daki varlığı resmî olarak duyurulmuştu. Fotoğrafiysa günlerdir gazetelerin ön sayfalarında. Bir de başkanın babacan kolunun altında, Beyaz Saray bahçesini yürüyerek geçerken çekilmiş canlı kamera görüntüleri vardı. Beyaz Saray, Wun'ın burada yardım etmek için bulunduğu ama Dönü problemine hemen getirebileceği bir çözüm olmadığı ve Varsayımsallar hakkındaki da pek bir bilgisi olmadığı konusuna açıklık getirdi. Halktan gelen tepki ihtiyatlı oldu.

O gece Güvenlik Konseyi odasındaki kürsüye çıktı ve boyuna göre ayarlanmış podyuma adım attı. "Neden böyle mini minnacık bir şey?" dedi Carol.

"Biraz saygı göster. Herhangi bir kültürümüzden daha uzun ayakta kalmış ve devam eden tek bir kültürü temsil ediyor," dedi Jason.

"Daha çok, Lolipop Cemiyeti'ni temsil ediyor gibi," dedi Carol.

Yakın çekime geçtiklerinde, saygınlığı yerine geldi. Kamera, gözlerini ve tarif etmesi güç gülümsemesini sevmiştii. Mikrofondan konuşurken de, yumuşak bir şekilde konuştu. Böylelikle sesindeki etki yaratan perde, biraz daha dünya seviyesine inmiş oldu.

Wun, bu olayın sıradan bir Dünyalı'ya ne kadar imkânsız geldiğini biliyordu (ya da anlaması için ders verilmişti). (Genel sekreter

giriş konuşmasında, “Gerçekten, mucizeler çağında yaşıyoruz,” demişti.) En iyi orta Atlantik aksanıyla, misafirperverliğimiz için teşekkür etti. Sonra evinden özlemle bahsetti ve neden yurdunu terk edip buraya geldiğini açıkladı. Mars’ın zihinlerdeki görüntüsünü yabancı ama tamamıyla insanlara ait bir yer olarak çizdi. İnsanların arkadaş canlısı ve manzaranın ilginç olduğu, ziyaret etmek isteyeceğiniz türden bir yer olarak. Fakat kışların genellikle sert geçtiğini itiraf etti.

(“Kanada’ya benziyor,” dedi Carol.)

Sonra meselenin özüne indi. Herkes, Varsayımsallar hakkında bir şeyler bilmek istiyordu. Ne yazık ki Wun’ın insanları da, bizim bildiğimizden çok az daha fazlasını biliyordu. Varsayımsallar, Wun’ın Dünya’ya yaptığı seyahat sırasında Mars’ı kapsül içine almışlardı ve bunun öncesinde Marshılar da en az bizim kadar çaresizlerdi.

Varsayımsallar’ın amacını tahmin edemiyordu. Bu soru, yüzyıllardır tartışılmalıydı ama Mars’ın en büyük düşünceleri bile hiçbir zaman bu konuya bir açıklık getirememişlerdi. Wun hem Dünya’nın, hem de Mars’ın küresel bir felaketin eşiğindeyken kapatılmasının ilginç olduğunu söyledi. “Sizinki gibi, bizim nüfusumuz da sürdürülebilirlik sınırına yaklaşıyor. Dünya’nızda kurmuş olduğunuz endüstri ve tarım, kaynakları hızla tükenmekte olan petrole dayalı olarak işliyor. Mars’ta hiç petrolümüz yok ama biz de nadir bulunan bir madde olan nitrojen elementine bağlıyız: Tarım döngümüzü çekip çeviriyor ve gezegenin kaldırabileceği insan yaşamı sayısına mutlak limitler koyuyor. Medeniyetimizin en başındayken bu problemi fark edemediğimiz için, Dünya’dan biraz daha iyi başa çıkabildik. İki gezegen de ekonomik ve tarımsal çöküşün yanı sıra insan soyunun felaket bir şekilde tükenme ihtimaliyle yüzleşiyordu ve hâlâ yüzleşmekte. Her iki gezegen de, son noktaya varmadan önce kapsül içine alındı.

“Belki Varsayımsallar bizim hakkımızdaki gerçeği anlıyor ve belki bu da eylemlerini şekillendirdi. Ancak, bunu kesin olarak bilemiyoruz. Tam aksine, bizden ne istediklerini veya Dönü ne zaman sona erecek, hatta hiç erecek mi onu da bilmiyoruz. Varsayımsallar hakkında direkt olarak bilgi toplamadıkça da bunu *bilemeyiz*.

“Neyse ki,” dedi Wun, kamera ona yaklaşıyordu, “bu bilgiyi toplamanın bir yolu var. Bunu da hem Başkan Garland, hem seçilmiş başkan Lomax ve beraberindeki eyalet başkanlarıyla konuştum.” Ardından replikatör planını genel hatlarıyla anlattı. “Şansımız yaver giderse Varsayımsallar’ın başka dünyaları ele geçirip geçirmediğini, bu dünyaların nasıl tepki verdiğini ve Dünya’yı bekleyen kaderin ne olduğunu öğrenmiş olacağız.”

Ancak Wun, Oort Bulutu'ndan ve "otokatalitik geri besleme teknolojisi" hakkında konuşmaya başladığında, Carol'ın gözleri bulandı.

Wun podyumu şaşkın alkışlara bıraktığında, "Bu olamaz," dedi Carol. Kanaldaki uzmanlar, Wun'ın konuşmasına kafa yorup tekrar etmeye başladı. Carol, gerçekten korkmuşu benziyordu. "Bütün bunlar gerçek mi, Jason?"

"Çoğu," dedi Jason sakince. "Mars'taki hava hakkında bir şey diyemem."

"Gerçekten bir felaketin eşiğinde miyiz?"

"Yıldızlar kaybolduğundan beri bir felaketin eşiğindeyiz."

"Petrolü ve diğer bütün o şeyleri kastediyorum. Dönü olmasaydı, şu anda açlıktan ölüyor mu olacaktık?"

"İnsanlar *zaten* açlıktan ölüyor. Yedi milyar insanı Kuzey Amerika tarzı bir refahta tutmak için gezegeni soyup soğana çevirmemiz gerekiyor. Bu yüzden ölüyorlar. Rakamlar konusunda bir şey söylemek güç. Evet, doğru. Dönü bizi öldürmezse, er ya da geç, küresel çapta insanların kökü kazınacak."

"Peki, Dönü'nün kendisiyle bu doğrudan bağlantılı mı?"

"Belki de. Ancak bunu ne ben ne de televizyondaki Marslı kesin olarak biliyor."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır."

"Evet, geçiyorsun ama sorun yok. Cahil olduğumu biliyorum. En son gazeteye baktığımdan beri yıllar geçti. Bir kere, gazetede hep babanın yüzünü görme ihtimalim vardı. Televizyonda da izlediğim tek şey öğleden sonra yayınlanan diziler. Bu dizilerde de hiç Marslı olmuyor. Galiba Rip van Winkle'a döndüm. Uzun zamandır uyku-daydım ve uyandığım dünyayı da hiç sevmedim. Korkutucu olmayan tarafları da..." Televizyonu gösterdi. "Gülünç."

"Hepimiz Rip van Winkle'a döndük," dedi Jason yavaşça. "Hepimiz uyanmayı bekliyoruz."

o o o

Jason'ın sağlığı yerine geldikçe Carol'ın ruh hali de düzeldi. Jason'ın hastalığının seyrine daha canlı bir ilgi duymaya başladı. AMS hakkında Carol'ı kısaca bilgilendirdim. Kendisi tıp okulunu bitirdiğinde, bu hastalık resmî olarak teşhis edilmemişti. Böylelikle Carol'ın tedavi hakkındaki sorularını da savuşturmuş olacaktım; ikimizin

arasındaki bu konuşulmamış pazarlığı, o da anlamış ve kabul etmiş gibiydi. Önemli olan şey Jason'ın tahrip olmuş derisi iyileşiyordu ve başkentteki bir laboratuvara gönderdiğim kan örnekleri, nöral plak proteinlerinin epey azaldığını gösterdi.

Yine de Dönü hakkında konuşmaya pek yanaşmıyordu ve o varken Jason'la Dönü'yü tartıştığımızda mutsuz görünüyordu. Yıllar önce Diane'in öğrettiği Housman şiiri geldi yine aklıma: *Küçük çocuk değil bunun farkında / Artık ayının midesinde oturmakta.*

Carol'in dört bir yanı, birkaç ayı tarafından sarılmıştı. Bazıları Dönü kadar büyük, bazılarıysa etanol molekülleri kadar küçüktü. Bence Carol küçük çocuğu kıskanıyor olabilirdi.

o o o

Wun'ın, BM çıkışından birkaç gece sonra Diane aradı (kendi telefonundan aradı, Carol'in evde kullandığını değil). Odama çekildim. Gece nöbetini Carol tutuyordu. Bütün kasım ayı boyunca yağmur aralıklarla yağmaya devam etmişti. O anda da yağmur yağıyordu. Yatak odasının camı, akışkan bir sarı ışık aynasına dönmüştü.

"Büyük Ev'desin," dedi Diane.

"Carol'la mı konuştun?"

"Ayda bir onu ararım. Ben hayırlı bir evladım. Bazen konuşacak kadar ayık oluyor. Jason'ın nesi var?"

"Uzun hikâye," dedim. "İyileşiyor, endişe edecek bir şey yok."

"İnsanların bu cümleyi kurmasından nefret ediyorum."

"Biliyorum ama yalanım yok. Bir sorun vardı ve düzelttik."

"Bana söyleyebileceğin bu kadar mı?"

"Şimdilik bu kadar. Simon'la işler nasıl gidiyor?" Son konuştuğu-muzda, yasalarla ilgili bir problemden bahsetmişti.

"Pek iyi denemez," dedi. "Taşınıyoruz."

"Nereye taşınıyorsunuz?"

"Phoneix'ten başka bir yere. Şehirden uzağa. Ürdün Tapınağı geçici olarak kapatıldı. Bunu duymuşsundur diye düşünüyordum."

"Hayır," dedim. Güneybatı'daki küçük bir Türbülasyon kilisesi-nin yaşadığı ekonomik sıkıntıları neden duyacakmışım ki? Konuş-maya başka konulardan devam ettik. Diane, Simon'la yeni bir adrese geçer geçmez beni bilgilendireceğine söz verdi. Tabii canım, neden olmasın; ne olacak ki yahu.

Fakat Ürdün Tapınağı'nı sonraki gece duydum.

Ummadık bir şekilde, Carol gece haberlerini izlemekte ısrarcı

davrandı. Jason yorgundu ancak uyanık ve istekliydi. Böylece, üçümüz oturup kırk dakika boyunca uluslararası savaş tehditlerini ve ünlülerin davalarını izledik. Bazıları ilgi çekiciydi: BM görevlileriyle Belçika toplantısında olan Wun Ngo Wen hakkında bir gelişme vardı ve Özbekistan'dan da iyi haberler gelmişti; açığındaki deniz piyade üssü görevden ayrılmıştı. Ardından, KVTS ve İsrail süt endüstrisi hakkında bir haber çıktı.

Hasta oldukları için toplanan sığırların, buldozerle toplu mezarlara sürülüşünü ve kirece bulandığını gösteren çarpıcı sahneleri izledik. Beş sene önce Çin'deki sığır endüstrisi benzer şekilde yıkıma uğramıştı. Brezilya'dan, Etiyopya'ya kadar birçok ülkede, büyükbaş ve toynaklı hayvanlar arasında KVTS patlak vermiş ve bastırılmıştı. İnsanlarda görülen versiyonu ise modern antibiyotiklerle tedavi edilebilir cinstendi ama üçüncü dünya ekonomileri için hâlâ çözülmemiş bir problem olarak kalmıştı.

Ancak İsraililer mandıra çiftçilerine, kan zehirlenmesi ve testler için katı protokoller uyguluyordu. Bu yüzden, hastalığın yayılması beklenmiyordu. Daha da kötüsü, ilk olgunun (ilk enjeksiyon), Birleşik Devletler'den gelen ve döllenmiş yumurtalar taşıyan, ruhsatsız bir sevkiyattan olduğu belirlenmişti.

Sevkiyatın geriye dönük aramaları, Dünya için Dünya adlı Türbülasyon yanlısı bir yardım derneğini işaret etmişti. Cincinnati, Ohio'nun dışındaki bir sanayi bölgesinde de merkezi bulunuyordu. DiD neden İsraile sığır yumurtaları gönderiyordu? Sonradan anlaşıldığına göre pek de yardım amaçlı değilmiş. Soruşturmacılar birçok holding şirketinden tutun, hem Türbülasyon ve Dispensasyonist kiliseler hem de büyüklü küçüklü uç sınırdaki politik gruplara kadar, DiD sponsorlarının izini sürdü. Bu gruplar tarafından, Sayılar'dan alınmış (on dokuzuncu bölüm) ve hem Matta İncili'nden hem de Timothy İncili'nden diğer parçalarla çıkarım yapılmış, bir İncil doktrini parçası paylaşıldı: İsrail'de doğacak saf, kırmızı bir düve, İsa Mesih'in ikinci gelişinin ve Dünya'daki saltanatının başlangıcının işaretini verecekti.

Bu eski bir inançtı. Aşırı uçtaki, birleşik Yahudiler ise, Tapınak Tepesi'ndeki kırmızı bir buzağıyı kurban etmenin, Musa'nın gelişinin işareti işaret olacağına inanıyordu. Önceki yıllarda, Kubbet-üs Sahra'ya yapılan birkaç "kırmızı buzağı" saldırısı olmuştu. Bu saldırılardan bir tanesi, Mescid-i Aksa'ya zarar vermişti ve neredeyse bölgesel bir savaşa sebebiyet vermişti. İsrail hükümeti, bu hareketi bastırmak için elinden geleni yapıyordu ama sadece yeraltına kadar itebilmişlerdi.

Haberlere göre, Amerika'nın Ortabatı ve Güneybatı bölgelerinde, Kıyamet'i hızlandırma işini saman altından yürüten ve buna kendilerini adanmış birkaç DiD sponsorluğu yapan mandıra çiftliği vardı. Bir süredir saf ve kan kırmızısı bir buzağı yavrulatmaya çalışıyorlardı. Büyük olasılıkla son kırk yılda aday olarak sunulan, çok sayıda olan ve hayal kırıklığına sebep olan düvelerden de daha üstündüler.

Büyükbaş KVTS salgını Nogales sınırını geçene kadar bu çiftlikler, sistematik olarak federal denetlemeleri ve besleme protokollerinden kaçınmıştı. İltihaplı yumurtalar, kırmızıya çalan deriyi taşıyan bol miktarda gene sahip olan bir sürü yaratmıştı. Fakat (Negev'deki, DiD bağlantılı bir mandıra çiftliğinde) doğan buzağının çoğu, erken yaşta solunum yetersizliğinden ölmüştü. Cesetler sessiz sedasız yakılmıştı ama geç kalınmıştı. Enfeksiyon, olgun çiftlik hayvanlarına ve birkaç çiftlik işçisine yayılmıştı.

Bu, Birleşik Devletler yönetimi için bir utanç kaynağıydı. FDA vakit kaybetmeden bir politika incelemesi başlattığını duyurmuştu. Yurtiçi Güvenlik de DiD banka hesaplarını donduruyor ve Türbülasyon yanlısı yardım toplayanlara arama yapıyordu. Haberlerde ismi verilmeyen binalardan, ellerinde kutu kutu belgelerle çıkan ve adı gizlenmiş kiliselere kilit vuran federal ajanların kareleri vardı.

Haber spikeri birkaç tane örneği ismen verdi.

Bir tanesi de Ürdün Tapınağı'ydı.

PADANG'ın dışına çıktığımızda, Nijon'un ambulansından, Minang'lı şoförü olan bir özel araca bindik. O da beni, Ibu Ina'yı ve En'i, otoban kıyısındaki bir nakliye yerleşkesine bıraktı. Teneke çatılı beş tane devasa ambar; muşambaların altındaki dökme çimento-dan yapılmış konik kazıklar ve kör, hatta hareketsiz durmakta olan paslanmış tanker arabalarının arasındaki siyah çakıllı düzlükte duruyordu. Ana ofis, İngilizce'siyle üzerinde BAYUR NAKLİYATI yazan bir tabelası olan, alçak ve ahşap bir binaydı.

Ina, Bayur Nakliyatı'nın, eski kocası Jala'nın işlerinden birisi olduğunu söyledi. Bekleme odasında da bizi Jala karşıladı. Kanarya sarısı iş elbisesi ile iri yarı ve elma yanaklı bir adamdı. Tropikler için şapşalca kıyafetler seçmiş saftirik bir tipi vardı. Ina'yla sorunsuz boşanma adabı içinde kucaklaştılar. Ardından Jala elimi sıktı ve En'in elini sıkmak için eğildi. Jala, beni resepsiyoncusuna "Suffolk'tan gelen bir palm yağı ithalatçısı" olarak tanıstırdı. Bunu muhtemelen, kız Yeni Reformasi tarafından sorguya çekilmiştir diye yaptı. Sonra bizi, yedi yaşındaki yakıt piliyle çalışan BMW'sine götürdü ve Teluk Bayur'un güneyine doğru gittik. Jala ve Ina önde oturuyordu, ben de En'le birlikte arkada oturuyordum.

Teluk Bayur, Padang şehrinin güneyindeki büyük derin deniz limanıydı; aynı zamanda Jala'nın bütün parası da buradaydı. Söylediğine göre, bundan otuz sene önce Teluk Bayur, sade liman hizmetleri ve öngörülür bir kömür, ham palm yağı ve gübre ticaretine sahip Sumatra'da bulunan, hareketsiz, kum çamuru bir iskeleden ibaretti. *Nagari* restorasyonunun ekonomik patlaması ve Kemer bölgesindeki nüfus patlaması sayesinde, bugün Teluk Bayur, dünya sınıfindaki rıhtımı ve demirlemeleriyle gelişmiş bir iskele limanı haline

gelmişti. O kadar büyük bir depo kompleksi ve modern kolaylıkları vardı ki; Jala bile tonajdaki bütün çekicileri, barakaları, vinçleri ve yükleyicileri saymaktan eninde sonunda bıktı. “Jala, Teluk Bayur’la gurur duyuyor,” dedi Ina. “Rüşvet vermediği pek az memur vardır.”

“Genel İşler’den daha yükseklerle dokunmadım,” diye düzeltmede bulundu Jala.

“Çok alçakgönüllüsün.”

“Para kazanmanın nesi kötü? Çok mu başarısızım? Başarılı olmak suç mu?”

Ina başını eğdi. “Bunlar tabii ki de cevabını beklemediğin sorular.”

Direkt olarak Teluk Bayur’daki bir gemiye gidip gitmediğimizi sordum.

“Direkt olarak değil,” dedi Jala. “Sizi limanda güvenli bir yere götüreceğim. Öylece bir gemiye girip rahatımıza bakacağımız kadar kolay bir iş değil.”

“Gemi yok mu?”

“Tabii ki bir gemi var: *Capetown Maru*, güzel ve küçük bir yük gemisi. Şu anda kahve ve baharat yüklemesi yapılıyor. Gemi ambarları dolup borçlar ödenip izinler imzalandığında insan yükü tekneye binecek. Umarım tedbirli bir biçimde olur.”

“Peki ya Diane? Diane, Teluk Bayur’da mı?”

“Yakında olacak,” dedi Ina, Jala’ya anlamlı bir bakış atarak.

“Evet, yakında,” dedi Jala.

o o o

Teluk Bayur bir zamanlar hareketsiz bir ticaret limanı olmuş olabilir ama her modern liman gibi, kendi içinde bir şehir oluşturmuş. İnsanlar için değil, yük için yapılmış bir şehir. Yük alanı kapanmış ve çitlerle çevrelenmişti. Fakat yan kuruluşları burada, askeri üslerin etrafında biten kerhaneler gibi çoğalmıştı: ikincil nakliyatçılar ve kontrol memurları, tekrardan yapılmış tırları kullanan çingene kamyon kolektifleri, sızdırma yapan benzin depoları. Hızla aralarından geçtik. Gün batmadan Jala bizi yerleştirmek istiyordu.

Bayur Koyu’nun kendisi, yağlı tuzlu su barındıran bir at nalı şeklindeydi. Rıhtımlar ye iskeleler, betondan diller gibi üzerinden yalayıp geçiyorlardı. Kıyının hemen yanında büyük ölçekli ticaretin karmaşık düzeni, birinci ve ikinci dize antrepolar ve yığım yapılan tersaneler vardı. Vinçler, devasa peygamberdeveleri gibi ipe bağlı

konteyner gemilerinden bir ziyafete oturmuştu. Çelik çit sırasının kenarında korunmakta olan bir bekçi kulübesinde durduk. Jala arabanın camından güvenlik görevlisine bir şey uzattı. Ya izindi ya da rüşvet. Belki de ikisi birdendi. Görevli başıyla geçmesini işaret etti. Jala da nezaketen el salladı ve içeri doğru ilerledi. Bir sıra CPO ve Avigas tankını, dikkatsiz bir hızda geçtik gibi geldi. “Bu geceyi burada geçirmeniz için ayarlamaları yaptım. E-limanındaki ambarların birinde ofisim var. İçeride beton yükünden başka bir şey yok. Kimse de sizi rahatsız etmez. Sabah olunca Diane Lawton’ı getireceğim.”

“Sonra da gidecek miyiz?”

“Sabır. *Rantau* yapan bir tek siz değilsiniz. Sadece en göze çarpan sizlersiniz. Sıkıntı çıkabilir.”

“Ne gibi?”

“Yeni Reformasi tabii ki de. Polis arada sırada liman alanının altını üstüne getiriyor. Kanun kaçaklarını ve kemer simsarlarını arıyorlar. Genelde birkaç tane de buluyorlar. Bu insanlar birkaç taneden fazla da olabiliyor; kime ödeme yapıldığına bağlı. Şu anda Jakarta’dan gelen inanılmaz bir baskı var. O yüzden, neyin ne olacağı belli olmaz. Ayrıca bir işçi ayaklanması olacağı söyleniyor. Rıhtım işçilerinin sendikası, son derece saldırgan tiplerdir. Şansımız yaver giderse, herhangi bir çatışma başlamadan gitmiş olacağız. Yani korkarım ki bir geceliğine yerde ve karanlıkta yatacaksın. Şimdilik Ina ve En’i diğer köylülerin yanına götürüleceğim.”

“Hayır,” dedi Ina kendinden emin bir şekilde. “Ben, Tyler’la kalacağım.”

Jala duraksadı. Ona baktı ve Minang dilinde bir şeyler söyledi.

“Komik değil,” dedi Ina. “Doğru da değil.”

“Ne o zaman? Onu güvende tutabileceğim konusunda bana güvenmiyor musun?”

“Şimdiye kadar sana güvenerek ne kazandım ki?”

Jala sırttı. Dışleri sigaradan sararmıştı. “Macera,” dedi.

“Hem de ne macera,” dedi Ina.

o o o

Böylelikle kendimizi rıhtımın dışındaki bir ambar kompleksinin kuzeyinde bulduk. Ibu Ina’yla birlikte keskin bir dikdörtgen şeklindeki odadaydık. Ina’nın dediğine göre daha önce bir arazi mühendisinin ofisi olan bu yer, çatısındaki boşluklar tamir oluncaya kadar kapatılmış.

Odanın duvarlarından birisi, tel takviyeli camdan yapılmış bir pencereydi. Beton tozundan solmuş, mağaramsı bu depo alanına baktım. Metal kiriş taşıyıcıları, paslı kaburgalar gibi çamurlu ve gölet haline gelmiş zeminden çıkıyordu.

Tek ışık duvarlara seyrek aralıklarla yerleştirilmiş güvenli lam-balardan geliyordu. Uçan böcekler binanın boşluklarından girmiş ve kafes içindeki lambaların etrafında bulut halinde dolanıyorlardı ya da küme halinde ölmüşlerdi. Ina bir masa lambasını çalıştırmayı ba-şardı. Boş karton kutular bir köşeye yığılmıştı ve en kuru olanlarını açıp bir çift döşek yapmak için üst üste yığdım. Örtü yoktu ama sıcak bir geceydi. Muson iklimine yaklaştık.

“Uyuyabilecek misin?” diye sordu Ina.

“Bir Hilton değil ama elimden gelen bu kadar.”

“Ah, onu kastetmiyordum. Gürültüden diyorum. Gürültüden uyuyabilecek misin?”

Teluk Bayur geceleri kapanmıyordu. Yükleme ve boşaltma, günün yirmi dört saati devam ediyordu. Göremiyorduk ama ağır motorla-rın, baskı altındaki metallerin ve birkaç tonluk kargo konteynerle-rinin arada sırada gürlenmesini duyabiliyorduk. “Daha kötü seslerde uyumuşluğum var,” dedim.

“Bundan şüpheliyim,” dedi Ina, “fakat böyle bir şey söylemen büyük bir incelik.”

İkimiz de saatlerce uyuyamadık. Onun yerine masa lambasının ışığına yakın oturup oradan buradan konuştuk. Ina, Jason hakkında sorular sordu.

Hastalığım zamanında yazdığım, uzun paragraflardan birkaçını okumasına izin verdim. Jason’ın Dördüncülük’e geçişinin benimkisi kadar zor olmamış gibi durduğunu söyledi. Hayır, dedim. Lazımlıkla ilgili detayları tamamen atlamıştım.

“Peki ya hafızası? Kayıp olmadı mı? Bunu umursamıyor muydu?”

“Bunun hakkında pek fazla konuşmadı ama endişe ettiğinden eminim.” Aslında yeniden bastıran ateşlerinin birinden çırpınarak uyandı ve hayatını notlarla belgelememi istedi: “Benim için yaz, Ty,” dedi. “Unutma ihtimalime karşı, yaz.”

“Fakat kendisinde grafomani yoktu.”

“Hayır. Grafomani, beyin sözlü yetilerini yeniden düzenlemeye başladığında ortaya çıkar. Sadece tek bir olası semptomu oluyor. Çıkardığı sesler muhtemelen o semptomun kendince dışavuru-muydu.”

“Bunu Wun Ngo Wen’den öğrendin.”

Evet ya da daha sonra üzerinde çalışma yaptığım tıbbi arşivlerinden.

Ina hâlâ Wun Ngo Wen'in büyüünden çıkamamıştı. “Şu, Birleşmiş Milletler’e nüfus yoğunluğu ve kaynakların tükenmesi hakkında yaptığı uyarı. Seninle hiç bunu konuşmuş muydu? Yani, daha önce-sinde-”

“Biliyorum. Evet, konuştu. Biraz.”

“Sana ne anlattı?”

Bu, Varsayımsallar’ın nihai amacı hakkında yaptığımız konuşmalardan biriydi. Wun bana bir diyagram çizmişti; ben de aynısını tozlu parke zemine, Ina için çizdim: yatay ve dikey bir doğrudan oluşan bir grafik. Dikey doğru nüfusu, yatay doğru ise zamanı temsil ediyordu. Düzensiz bir eğim çizgisi, az çok yatay bir şekilde grafik alanından geçiyordu.

“Zamana göre nüfus,” dedi Ina. “Ancak bu kadarını anlıyorum ama tam olarak ölçtüğümüz şey nedir?”

“Nispeten stabil bir ekosistemdeki, herhangi bir hayvan nüfusu. Bunlar, Alaska’daki tilkiler de olabilir, Belize’deki uluyan maymunlar da. Soğuk geçen bir kış veya avcı sayısındaki artış gibi dış faktörlerle, nüfus yükselip alçalıyor. Fakat en azından kısa vadede stabil kalıyor.”

Ardından Wun, peki uzun vadede akıllı ve alet kullanabilen bir türe bakarsak ne olur diye sordu. Ina’ya aynı grafiği çizdim. Fakat bu sefer eğim çizgisi, sabit bir şekilde dikey doğruya doğru bükülmüştü.

“Burada olan şey,” dedim, “Nüfusun –ya da ‘insanlar’ diyebiliriz–, insanların beceri oluşturmayı öğrenmesi. Sadece çakmaktaşlarını oymalarından bahsetmiyorum, bunu oymayı başkalarına da öğretmesi ve iş gücünü ekonomik olarak bölüştürmesinden bahsediyorum. İş birliği ile daha fazla yiyecek yapılıyor. Nüfus büyüyor. Daha fazla insan, daha etkili bir işbirliği oluşturup yeni beceriler geliştiriyor. Tarım. Hayvancılık. Okuma ve yazma; ki bu da becerilerin yaşayan insanlar arasında daha etkin bir şekilde paylaşılması ve hatta uzun zamandır ölü olan kuşakların miras bırakabilmesi demek oluyor.”

“Yani eğim daha dik olarak yükseliyor,” dedi Ina, “ta ki biz boğulana kadar.”

“Ah ama yükselmiyor. Eğimi sağa doğru çeken başka güçler var. Artmakta olan refah ve teknolojik bilgi aslında bizim yararımıza işliyor. İyi beslenmiş ve güvende olan insanlar genellikle üremelerine bir limit koymak istiyorlar. Teknoloji ve esneyebilen kültür, onlara

bu fırsatı veriyor. En nihayetinde ya da Wun'ın dediğine göre, eğim düzlüğe doğru eğilim gösterecek.”

Ibu Ina'nın kafası karışmış gibiydi. “Yani bir problem yok *mu*? Açlık veya nüfus yoğunluğu yok *mu*?”

“Ne yazık ki Dünya'nın nüfus doğrusu, yatay olmaktan çok uzakta ve sınır koşullarına doğru yol alıyoruz.”

“Sınır koşulları derken?”

Bir diyagram daha. Bundaki eğim çizgisi italik bir S harfi gibiydi ve en tepeye doğrulmuştu. Üzerine iki tane paralel ve yatay olan doğru çizdim: Bir tanesi eğim çizgisinin epey üzerindeydi ve “A” olarak işaretliydi. Diğeri de onunla yukarı eğride kesişen “B” olarak işaretlediğim doğrudu.

“Bu doğrular da ne böyle?” diye sordu Ina.

“İkisi de gezegensel sürdürülebilirliği gösteriyor. Tarıma elverişli toprakların, teknolojiyi sürdürmek için gereken benzin ve ham maddelerin, temiz hava ve suyun miktarı. Diyagram, başarılı ve başarısız zeki türler arasındaki farkı gösteriyor. Sınırın altında zirveye ulaşan bir tür, uzun vadede hayatta kalma potansiyeline sahip. Başarılı olan bir tür, fütüristlerin hayal ettiği bütün o şeyleri gidip yapabilir. Yani güneş sistemine ve hatta galaksinin içine yayılıp zaman ve uzayı kontrol edebilir.”

“Ne kadar da muhteşem,” dedi Ina.

“Hemen atlama. Alternatifi daha da kötü. Nüfusunu dengelemekten, sürdürülebilirlik limitlerine gelen bir tür, ölüme mahkûm olmuş demektir. Kitlemel açlık, başarısız teknoloji ve uygarlığın ilk gelişmesinden itibaren öyle tüketilmiş bir gezegen olur ki bir şeyleri yeniden inşa etmek için hiçbir şey bulunamaz.”

“Anlıyorum.” Titredi. “Peki, biz hangisiyiz? A Durumu mu yoksa B Durumu mu? Wun, bunu sana söyledi mi?”

“Söylediği tek şey; her iki gezegenin de, Mars ve Dünya'nın, limitlere doğru yol almaya başladığı ve de Varsayımsallar bu olmadan araya girdiği.”

“Fakat *neden* araya girdiler? Bizden ne bekliyorlar?”

Bu sorunun cevabını, Wun'ın insanları veremiyordu; bizimkiler de. Gerçi bu pek de doğru sayılmazdı. Jason, bir tür cevap bulmuştu. Ancak, bu konuda konuşmaya hazır değildim.

Ina esnedi, ben de tozlu zemindeki işaretleri temizledim. Masadaki ışığı söndürdü. Etrafa yayılmış bakım ışıkları, hiç de güçlü olmayan bir ışık yayıyordu. Ambarın dışında, yaklaşık her beş saniyede, sanki devasa bir çanın çarpma gürültüsünü andıran bir ses geliyordu.

Küflü kartonlardan döşegine yerleşirken, “Tik tak,” dedi Ina. “Saatlerin tiktaklarını hatırlıyorum, Tyler. Ya sen? Şu eski saatler olur ya?”

“Annemin mutfağında da bir tane vardı.”

“Çok fazla zaman türü var. Hayatlarımızı ölçtüğümüz zaman. Aylar ve yıllar. Ya da büyük zaman: dağları yükseltip yıldızları oluşturan zaman. Ya da bir kalp atışımız ve sonraki arasında olan her şey. Bütün bu zamanların arasında yaşamak güç; bütün bunların içinde yaşıyor olduğumuzu *unutmak* da kolay.

Metronomik çınlama devam etti.

“Tıpkı bir Dördüncü gibi konuşuyorsun,” dedim.

Loş ışıkta, bitkin gülümsemesini zar zor görebiliyordum.

“Sanırım bir ömürlük yaşam bana yeter,” dedi.

o o o

Sabah olunca körüklü bir kapının katlanma sesine uyandık. Bir ışık fişkırdı; Jala bize sesleniyordu.

Aşağıya, merdivenlerden hızlıca indim. Jala ambarın yarısını geçmişti bile. Diane de arkasından yavaşça geliyordu.

Daha yakına geldim ve ona seslendim.

Diane gülümsemeye çalıştı ama dişlerini sıkıyordu ve yüzünde de normal olmayan bir solgunluk vardı. Daha sonra vücudunda, kalçasının üstünde topak halinde bir bez tuttuğunu gördüm. Hem bez, hem de keten bluzu sızan kandan dolayı parlak kırmızıya bürünmüştü.

WUN NGO WEN'in Birleşmiş Milletler'deki Genel Kongre seslenişinin üzerinden sekiz ay geçmişti. Perihelyon'daki hipersoğuk yetiştirme tankları, Mars replikatörlerinden gelen yük miktarlarını vermeye başlamıştı. Canaveral ve Vandenberg'deki Delta yedi filoları, bunları yörüngeye taşımaya hazırды. Tam da bu zamanlar, Wun, Büyük Kanyon'u görmek istemişti. İlgisini ateşleyen şey bir biyoloji öğrencisinin, Wun'ın bölmesinde bıraktığı *Arizona Highways* dergisinin, bir senelik bir kopyasıydı.

Birkaç gün sonra da bana gösterdi. “Şuna bak,” dedi, neredeyse hevesten titreyecekti. Bright Angel patikasının restorasyonunu konu eden fotoğraf çekiminin sayfalarını çeviriyordu. Colorado Gölü, kambriya dönemi öncesi kum taşlarını yeşil havuzlara karıştırıyordu. Dubaili bir turist de katır sürüyordu. “Bunu duymuş muydun, Tyler?”

“Büyük Kanyon'dan mı bahsediyorsun? Evet. Çoğu insanın da duymuş olduğunu düşünüyorum.”

“Hayranlık uyandırıcı. Çok güzel.”

“Dediklerine göre muhteşem bir manzara varmış. Mars'ın da kanyonları meşhur değil mi?”

Gülümsedi. “Düşmüş Topraklar'ı diyorsun. Sizinkiler orayı altmış sene veya yüz bin sene önce yörüngeden keşfettiklerinde, Valles Marineris adını vermişlerdi. Bazı kısımlar, gerçekten Arizona'da çekilmiş bu fotoğraflara benziyor, ancak oraya hiç gitmedim. Oraya bir daha *gideceğimi* de hiç sanmıyorum. Galiba onun yerine Büyük Kanyon'u görmek istiyorum.”

“O zaman gör. Burası özgür bir ülke.”

Wun böyle dememin üzerine göz kırptı. Belki de ilk defa bu deyi-

mi duymuştu. Ardından başıyla onayladı. “Pekâlâ, gideceğim. Ulaşımı ayarlaması için Jason’la konuşurum. Sen de gelmek ister misin?”

“Ne, Arizona’ya mı?”

“Evet! Tyler! Arizona’ya, Büyük Kanyon’a!” Kendisi bir Dördüncü olabilirdi ama o an tıpkı on yaşındaki bir çocuk gibiydi. “Benimle gelir misin?”

“Bunu düşünmem lazım.”

E.D. Lawton’dan bir telefon geldiğinde, bunu hâlâ düşünüyordum.

o o o

Preston Lomax seçildiğinden beri, E.D. Lawton politik olarak görünmezliğe büründü. İş bağlantıları hâlâ yerli yerindeydi. Bir parti yapsa güç sahibi insanlar hemen damlardı ama bir daha Garland’ın başkanlığındaki bakanlar kurulu seviyesinde olan etkisine asla ulaşamayacaktı. Aslında kendisinin psikolojik bir çöküş yaşadığına dair söylentiler vardı. Georgetown’daki evine çekilmiş, önceki politik mütteliklerine hoş olmayan aramalar yapıyormuş. Belki de öyledir ama ne Jase ne de Diane son zamanlarda ondan haber alabilmişti. Telefonu açıp sesini duyduğum zaman âdeta sersemlemiştim.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

Bunu, Molly Seagram’ın cinsel casusluğunu tasarlayıp finanse eden adamdan duymak epey ilginçti. İlk ve muhtemelen de en iyi içgüdümlü telefonu kapatmaktı. Ancak bunu kendime yakıştıramadım.

“Jason hakkında,” diye ekledi.

“O zaman Jason’la konuş.”

“Konuşmam, Tyler. Beni dinlemez.”

“Şaşırmamak gerek, değil mi?”

Bir of çekti. “Tamam, anlıyorum, onun tarafındasın. Şüphe yok. Fakat ona zarar vermek istemiyorum. Yardım etmek istiyorum. Aslına bakarsan acil bir durum. Onun iyiliği için.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Şu lanet telefonda da anlatamam zaten. Şu an Florida’dayım. Otoyoldan yirmi dakikalık bir mesafedeyim. Otele gel, sana içecek bir şeyler ısmarlayayım. Sonra, bana yüz yüzeyken siktir çekebilirsin. Lütfen, Tyler. Saat sekizde. Doksan beşteki Hilton’un lobi barında. Belki de birinin hayatını kurtaracaksın.”

Cevap vermeden telefonu kapattı.

Jason’ı aradım ve neler olduğunu anlattım.

“Vay canına,” dedi. Ardından, “Söylentiler doğruysa, E.D.’yle zaman geçirmek eskisinden çok daha kötüdür. Dikkatli ol.”

“Gitmeyi düşünmüyordum.”

“Kesinlikle, gitmek zorunda değilsin. Ancak... belki de gitsen iyi olur.”

“E.D.’nin oyunlarından bıktım, usandım. Sağ ol, almayayım.”

“Aklında ne varmış, onu öğrensek daha iyi olurdu.”

“Onunla görüşmemi istediğini mi söylüyorsun?”

“İçin rahat olacaksa.”

“Rahat olacaksa mı?”

“Sana kalmış, tabii ki.”

Böylece arabaya bindim ve görev duygusuyla otoyola çıktım. Bağımsızlık Günü flamalarını (ertesi gün 4 Temmuz’du) ve sokak köşelerindeki bayrak satıcılarını (ruhsatsız olan bu satıcılar, kırık dö-kük pikaplarıyla sıvışmaya hazır) geçtim. Kafamda E.D. Lawton’a yapacağım, o cehenneme kadar yolun var konuşmalarının provasını yapıyordum. Hilton’a vardığımda, güneş çatıların arkasında kaybolmuştu ve lobideki saat 8:35’i gösteriyordu.

E.D. barın oturma bölümünde kararlılıkla içkisini yudumluyordu. Beni gördüğüne şaşırdı. Ardından ayağa kalktı, kolumu kavradı ve masanın karşısındaki sentetik kumaş kaplı kanepeye yöneltti.

“İçer misin?”

“O kadar kalmayacağımı.”

“Bir şeyler iç, Tyler. Davranışlarını düzeltir.”

“Seninkileri düzeltti mi? Ne istediğini söyle gitsin, E.D.”

“Bir adam, benim ismimi bir hakaret gibi söylediğinde onun kızgın olduğunu anlarım. Niye bu kadar tepen atmış durumda? Şu kız arkadaşın ve doktor –neydi adı, Malmstein– yüzünden mi? Bak, bunu benim ayarlamadığımı bilmeni istiyorum. Böyle bir şeye onay bile vermedim. Benim içim çalışan azimli bir ekip vardı. Bazı şeyler benim adıma yapıldı. Bil diye söylüyorum.”

“Bu boktan davranışların için ucuz bir mazeret.”

“Galiba öyle. Suçluyum. Özür diliyorum. Diğer konulara geçebilir miyiz?”

O an çıkıp gidebilirdim. Sanırım kalmamın sebebi, E.D.’den gelen umutsuz kaygının yarattığı atmosfer oldu. Ailesinin onu sevmesini sağlayan, şu düşünmeden sunduğu kendine özgü lütufları hâlâ elinden geliyordu. Fakat kendisine güveni artık kalmamıştı. Sesli çıkışlarının arasındaki sessizliklerde, elleri yerinde duramıyordu. Çenesini okşuyor, bir kokteyl peçetesini katlayıp açıyor ve saçını dü-

zeltiyordu. Bu özel sessizlik, ikinci içkisinin yarısına gelinceye kadar sürdü ki muhtemelen ikincisi değil, daha fazlasıydı. Garson neşeli bir aşinalıkla döngüyü sürdürüyordu.

“Jason’ın üzerinde epey bir etkin var,” dedi sonunda.

“Jason’la konuşmak istiyorsan neden direkt olarak ona gitmiyorsun?”

“Çünkü gidemem. Sebebi de belli.”

“O halde ona ne söylememi istiyorsun?”

E.D. gözlerini bana dikti. Sonra içkisine baktı. “Ona, replikatör projesinin fişini çekmesini söylemeni istiyorum. Kelime oyunu yapmıyorum. Soğutma işlemini kapatın. İşini bitirin.”

Şimdi pımpirikli olma sırası bendeydi.

“Bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyor olman gerek.”

“Aptal değilim, Tyler.”

“O zaman, neden—”

“O benim oğlum.”

“Şimdi mi aklına geldi?”

“Ne yani sırf politik tartışmalara girdik diye, birden oğlum olmaktan çıktı mı? Bu ayrımı yapamayacak kadar sık olduğumu mu düşünüyorsun? Onunla aynı fikirde değilim diye onu sevmediğimi mi sanıyorsun?”

“Hakkında bildiğim tek şey, gördüklerim.”

“Hiçbir şey gördüğün yok.” Başka bir şeyler söylemeye başladı sonra tekrar gözden geçirdi. “Jason, Wun Ngo Wen için bir piyon,” dedi. “Uyanmasını ve neler olduğunu anlamasını istiyorum.”

“Onu piyon olsun diye yetiştirdin. Senin piyonun. Sadece bir başkasının Jason üzerinde o etkiye sahip olmasını görmek hoşuna gitmiyor.”

“Saçmalık. Saçmalık. Yani, peki tamam. Madem itiraf ediyoruz; belki de bu doğrudur. Bilmiyorum. Belki de hepimizin bir aile terapisine ihtiyacı var ama konu bu değil. Konu şu ki; bu ülkedeki her güç sahibi insan, nedense Wun Ngo Wen’e ve boktan replikatör projesine âşık olmuş durumda. Nedeni de o kadar belli ki; hem ucuz, hem de oy veren halka da mantıklı geliyor. İşe yaramasa da kimsenin umurunda olmayacak. Çünkü işe yaran başka hiçbir şey yok. Hiçbir şey işe yaramazsa da, sonumuz yakındır. Kırmızı güneş doğduğunda, hepimizin problemleri daha farklı görünecek, değil mi? Öyle değil mi? Buna kılıf uyduruyorlar. Bu projeye, bahis veya kumar diyorlar ama bu yaptıkları sadece hödükleri kandırmak için yapılan bir hokkabazlık.”

“İlginç bir analiz,” dedim, “ama—”

“Bunun ilginç bir *analiz* olduğunu düşünseydim, burada oturup seninle konuşur muydum? Benimle tartışmak istiyorsan doğru soruları sor.”

“Ne gibi?”

“Wun Ngo Wen’in aslında kim olduğu sorusu gibi. Kimi temsil eder? Ne ister? Çünkü kendisi televizyonlarda söylendiği gibi bir Munchkin ambalajının içindeki Gandhi değil. Bizden bir şey istediği için burada. İlk geldiği andan beri de bunu istiyor.”

“Replikatör fırlatımlarını.”

“Açıkçası öyle görünüyor.”

“Bu bir suç mu?”

“Daha iyi bir soru ne olurdu, biliyor musun? Marslılar neden bu fırlatımları kendileri yapmıyorlar?”

“Çünkü bütün güneş sistemi adına konuşmaya cüret edemezler. Çünkü böyle bir işe tek taraflı girişemezler.”

Gözlerini devirdi. “Bunlar insanların *söylediği* şeyler, Tyler. Çok yanlılık ve diplomasi hakkında konuşmak ‘seni seviyorum’ demeye benziyor; sadece sevişme noktasına gelmeyi hızlandırıyor. Tabii, Marslılar gerçekten de cennetten inip bizi kötülükten kurtarmaya gelmiş melek ruhları değilse; ki sanıyorum buna da inanmıyorsunuz.”

Wun, bunu o kadar fazla inkâr etmişti ki ben de karşı çıkamadım.

“Yani, teknolojilerine bir baksana. Bu adamlar, en son biyoteknolojiyi bin senedir falan yapıyorlar. Galaksiyi nanobotlarla doldurmak isteselerdi, çok önceden bunu yapmışlardı. O zaman, neden yapmadılar? Kendi iyi yönlerine dayalı açıklamaları göz ardı ediyorlar, *neden*? Görünüşe bakılırsa bir misilleme yapılmasından korkuyorlar.”

“Varsayımsallar’dan gelecek bir misilleme mi? Varsayımsallar hakkında, tıpkı bizim gibi hiçbir şey bilmiyorlar.”

“Öyle olduğunu iddia ediyorlar. Onlardan korkmadıkları anlamına gelmez. Bize gelince; kutuplardaki yapıya kısa bir süre önce nükleer saldırı yapan puştlarız. Peki, sorumluluğu biz alırız, neden olmasın? Tanrım, şuna bir bak, Tyler. Bilindik bir kumpas bu. Daha ustaca bir şey olamazdı.”

“Belki de sen paranoyaksın.”

“Öyle mi? Dönü’nün içinde bu kadar süre geçirdikten sonra, kim kime paranoyak diyebilir ki? Hepimiz paranoyağız. Hepimiz hayatlarımızı yöneten, art niyetli ve zorlu güçlerin olduğunu biliyoruz; ki paranoyanın *tanımı* da aşağı yukarı bu.”

“Ben sadece bir doktorum,” dedim. “Ancak, zeki insanların söyledigine göre–”

“Jason’dan bahsediyorsun, tabii ki. Sana bir sorun çıkmayacağını söylüyor.”

“Sadece Jason değil. Bütün Lomax yönetimi ve kongrenin çoğu da buna dâhil.”

“Fakat tavsiyeyi de bu konuyu sıkı araştıran kişilere bağlıyorlar. Hepsi de bütün bunlardan en az Jason kadar büyünmüş durumda. Arkadaşın Jason’ı harekete geçiren şey ne biliyor musun? Korku. Bunu öğrenememekten korkuyor. İçinde bulunduğumuz durumu. O bunu öğrenmeden ölürse, insan ırkı da öğrenmeden ölecek demektir. Bu da onu ölesiye korkutuyor; ne kadar akıllı oldukları tartışmaya açık, bütün bir akıllı yaşam türünün neden ve ne için olduğunu anlayamadan evrenden silinme düşüncesi. Belki de benim paranoyamı teşhis etmeden önce, Jason’ın görkemlilik kuruntusu hakkında düşünmen lazım. Ölmeden önce Dönü’yü anlamak, onun için artık bir görev oldu. Wun da ortaya çıkıp ona bu görevde kullanılabileceği bir alet sunuyor. Tabii ki, Jason da bunu yiyor. Bu, bir kundakçıya kibrit kutusu uzatmaya benziyor.”

“Gerçekten bunları ona söylememi mi istiyorsun?”

“Hayır, ben–” E.D.’nin birden suratı asıldı. Belki de sadece kanındaki alkol seviyesi yükseliyordu. “Düşündüm ki, o senin söylediklerini dinliyor–”

“İşin aslını sen de biliyorsun.”

Gözlerini kapadı. “Belki biliyorum. Bilmem. Fakat denemek zorundayım. Anlıyor musun? Vicdanım el vermiyor.” Bir vicdanı olduğunu itiraf etmesine şaşırmıştım. “Sana karşı dürüst olayım. Bir tren kazasını sanki yavaş çekimde izliyor gibiyim. Tekerler raydan çıkmış ve şoför henüz bunun farkında değil. O zaman ben ne yapayım? Alarmı çalmak için çok mu geç? ‘Eğilin’ diye bağırmak için çok mu geç? Muhtemelen öyle. Ancak o benim oğlum, Tyler. Treni süren adam, benim oğlum.”

“Bizler de en az onun kadar tehlikeydeyiz.”

“Bence, bu doğru değil. Bu şey başarılı olsa bile, elimize geçecek tek şey, soyut bilgi. Bu da, Jason için yeterli. Ancak dünyanın geri kalanı için yeterli değil. Preston Lomax’ı tanımıyorsun. Ben tanıyorum. Bu başarısızlığı Jason’ın üzerine yıkıp bunun için de onu asmaktan mutluluk duyar. Yönetimindeki bir sürü insan Perihelyon’un ya kapanmasını ya da orduya verilmesinden yana; ki bunlar olacak *en* iyi ihtimaller. En kötüsü de, Varsayımsallar’ın sınırı bozulur ve Dönü’yü kapatırlar.”

“Lomax’ın, Perihelyon’u kapatması seni endişelendiriyor mu?”

“Perihelyon’u ben inşa ettim. Evet, bunu önemsiyorum. Fakat burada olma sebebim bu değil.”

“Söylediklerini Jason’a aktarabilirim ama fikrini değiştireceğini düşünüyor musun?”

“Ben—” O an, E.D. masanın üstünü incelemeye başladı. Gözleri biraz bulanıklaştı ve doldu. “Hayır. Açıkça görünüyor ki hayır. Ama konuşmak isterse... Bana ulaşabileceğini bilmesini istiyorum. Konuşmak isterse. Bunu, onun için zor bir mesele haline getirmek istemiyorum. Gerçekten. Yani, isterse.”

Sanki bir kapı açmıştı ve özündeki yalnızlık dökülüvermişti.

Jason, E.D.’nin Florida’ya, Machiavelli tarzı bir planın parçası olarak geldiğini düşünüyordu. Eski E.D. gelmiş olabilirdi. Fakat yeni E.D. bana yaşlanan, pişmanlık çeken, gücünü yeni kaybetmiş, stratejilerini şişenin dibinde arayan ve suçluluk duygusuyla kasıp kavrulmuş bir adam gibi gelmişti.

Daha kibar bir şekilde, “Diane ile konuşmayı denedin mi?” dedim.

“Diane mi?” Elini, boş versene der gibi salladı. “Diane, numarasını değiştirdi. Ona ulaşamıyorum. Her neyse, kendisi dünyanın sonuyla kafayı kırmış şu kahrolası tarikatlardan birinde.”

“Tarikat değil, E.D. Sadece garip düşünceleri olan küçük bir kilise. Simon, Diane’den daha fazla işin içinde.”

“Diane, Dönü felci geçiriyor. Tıpkı sizin kahrolası kuşağınızın geri kalanı gibi. Daha henüz ergenlikten çıkmıştı ki bu dinî saçmalığa kafa üstü çakıldı. Bunu hatırlıyorum. Dönü yüzünden o kadar canı sıkındı ki. Sonra birden akşam yemeklerinde Thomas Aquinas’tan alıntılar yapmaya başladı. Carol’dan onunla konuşmasını istiyordum ama Carol her zamanki gibi işe yaramazdı. Sonra ne yaptım biliyor musun? Bir münazara ayarladım. O ve Jason arasında. Altı aydır Tanrı hakkında tartışıyorlardı. Ben de bunu resmiyete kavuşturdum. Hani şu, bilirsin, üniversite münazaraları gibi. İşin asıl olayı, desteklemedikleri tarafı savunacaklardı. Jason, Tanrı’nın varlığını savunurken; Diane de ateistlerin bakış açısından tartışmasını yapacaktı.”

Bana hiç bundan bahsetmemişlerdi. Fakat E.D.’nin eğitim ödendinden dolayı ne kadar perişan olduklarını hayal edebiliyordum.

“Diane’in ne kadar saf olduğunu fark etmesini istiyordum. Elin-den geleni de yaptı. Sanırım beni etkilemeye çalışıyordu. Aslında Jason’ın söylediği şeyleri tekrar ediyordu. Fakat Jason—” Gururu gözle görülür türdendi. Gözleri parladı ve rengi biraz yerine geldi.

“Jason, kesinlikle zekice bir iş çıkardı. Şaşırtıcı ve güzel bir zekâ. Diane’in önüne getirdiği her argümana karşılık verdi. Hatta daha da fazlasını yaptı. Ayrıca Jason’ın söyledikleri de papağan gibi tekrar edilen şeyler değildi. Teolojiyi okumuştı. İncil bilimini okumuştı. Bütün bu olay boyunca; bak, bu argümanların tersini de biliyorum, en az senin kadar yakından biliyorum, bu argümanları gözüm kapalı bile yaparım ve hâlâ rezil rüsva şeyler olduklarını düşünüyorum, dercesine gülmüştü. En ufak bir acıması yoktu. Sonuna geldiğimizde, Diane ağlıyordu. Sonuna kadar dayandı ama gözyaşları yüzünden süzülüyordu.”

Bakakaldım.

İfademı anladı ve yüzünü buruşturdu. “Ahlak bekçiliğine başlatma şimdi. Ona bir ders vermeye çalışıyordum. Ondan gerçekçi olmasını istiyordum; Dönü’yü kafaya takmış, kendine dönük o lanet insanlardan değil. Bütün o kahrolası kuşağınız—”

“Hayatta olup olmaması umurunda mı?”

“Tabii ki umurumda.”

“E.D., sadece sen değil. Son zamanlarda, kimse ondan bir haber alamadı. Diane’in ne yaptığını bilmiyorum. İzini bulabilirim diye düşünüyordum. Bu sence iyi bir fikir mi?”

Fakat garson başka bir içkiyle geldi ve E.D. de konuya, bana, etrafındaki dünyaya olan ilgisini hızla kaybediyordu. “Evet, iyi mi değil mi bilmek istiyorum.” Gözlüklerini çıkardı ve kokteyl peçete-siyle temizledi.

“Evet, sen o işe koyul, Tyler.”

Bu şekilde de, Wun Ngo Wen’e Arizona eyaletine yapacağı yolculukta eşlik etmeye karar verdim.

o o o

Wun Ngo Wen ile seyahat etmek, bir pop yıldızı veya bir eyalet başkanıyla seyahat etmek gibi bir şeydi. Sıkı güvenlik ve aniden gelen ışıklar bitiveriyordu, ancak her işimiz çabucak halloluyordu. Titiz bir zamanlamayla birbirini izleyen havaalanı koridorları, kiralanan uçaklar ve otoyol konvoylarının ardından, kendimizi Bright Angel patikasının başında bulmuştuk. Planlanan replikatör fırlatımlarına daha üç hafta vardı. Havai fişekler kadar sıcak bir temmuz günü, dere suları kadar da berraktı.

Wun, kanyonun ağzından devam eden parmaklıkların olduğu yerde durdu. Park Hizmeti, patikayı ve ziyaretçi merkezini turistlere

kapamıştı. Koruculardan da en iyi ve en fotojenik üç tanesi (bir de yürüyüş için giydikleri şeyin altında, omuzlarındaki tabanca kılıfıyla bir grup federal güvenlik elemanları) kanyon zeminine yapılacak keşifte Wun'ı idare etmek için başında bekleyecekti. Zeminde de gece için kamp kuracaklardı.

Yürüyüş başlar başlamaz, Wun'a mahremiyet sözü verilmişti. Ancak şu an etraf sirk gibiydi. Medyanın otobüsleri park alanını doldurmuştu. Gazeteciler ve paparazziler, şevkle yalvarırcasına kordon iplerine doğru eğilmişlerdi. Kanyon ağzı boyunca dönüp duran bir helikopter de video çekiyordu. Hiç değilse, Wun mutluydu. Sırıttıyordu. Çam kokulu havayı ciğerlerine bol bol dolduruyordu. Dehşet bir sıcaklık vardı; özellikle de bir Marslı için diye düşündüm fakat kendisi, kırış kırış derisinden parıldayan tere rağmen hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu. Açık haki renginde bir gömlek ve ona uyumlu bir pantolon giyyordu. Ayağında da çocuklar için olan boyutlarda, boğazlı bir yürüyüş ayakkabısı vardı. Son birkaç haftadır kendini bu ayakkabılara alıştıırıyordu.

Alüminyum bir mataradan, kocaman bir yudum aldı ve ardından bana teklif etti.

“Su, kardeşim,” dedi.

Güldüm. “Sende kalsın. İhtiyacın olacak.”

“Tyler, keşke inişi benimle yapabilseydin. Bu–” Kendi dilinde bir şeyler söyledi. “Bir güveç için çok yahni var. Bir insan için, çok fazla güzellik var.”

“Bunu her zaman ajanlarla paylaşabilirsin.”

Güvenlik elemanlarına kötü kötü baktı. “Maalesef, paylaşamam. Bakıyorlar ama görmüyorlar.”

“Bu da mı bir Mars deyimi?”

“Neden olmasın?” dedi.

o o o

Perihelyon'un birkaç tane arabasından birini ödünç alıp Phoenix'e doğru yola koyulduğum sırada Wun, basına ve yeni gelen Arizona valisine son sözlerini dostane bir şekilde paylaşıyordu.

Kimse yoluma çıkıp beni takip etmedi. Basının ilgisini çekmiyordum. Wun Ngo Wen'in şahsi doktoru olabilirdim –birkaç basın çalışanı belki beni tanımış bile olabilirdi– ama o yokken hiçbir haber değerim yoktu; kenarından bile geçmiyordum. Güzel bir histi. İçerisi Kanada sonbaharı soğukluğuna gelene kadar klimayı açık bırak-

tım. Belki de medyanın söylediği şey budur: “umutsuz coşku”. Wun halka açılır açılmaz, hepimiz hapi yuttuk ama her şey de olabilir hissiyatı etrafı sarıp sarmalamıştı. Hem dünyanın sonunu, hem de Marshlar’ı düşünecek olursak; imkânsız olan ne vardı? *Olasılıksız* olan ne kalmıştı ki? Peki, bütün bunlar edep, sabır, erdem ve ortalığı velveleye vermemek için yapılan bilindik argümanlara ne kazandırıyordu?

E.D., kuşağını Dönü felci geçirmekle suçluyordu; belki de haklıydı. Garip mi garip otuz senenin tam ortasında bulmuştuk kendimizi. Hiçbirimiz, özümüzdeki o kırılgnalık hissini üzerimizden atamamıştık; kafamızın üzerinde, ciddi kişisel farkındalık kılıçları bekliyordu. Her zevkimizi lekelemekle kalmıyor; en iyi ve en cesurca hareketlerimizi bile çekingen, ürkek gösteriyordu.

Ancak felç bile aşınır. Kaygının ötesinde pervasızlık, hareketsizliğin ötesinde eylem yatar.

İlla iyi veya akıllı bir eylem olacak diye de bir şey yok. Yol kenarındaki haydutluk hakkında tehlike işareti olan üç takım otoyolu geçtim. Yerel radyodaki trafik muhabiri, yolların “polisin işi” olduğu için kapalı olduğunu, sanki bakım çalışması varmış gibi bir kayıtsızlıkla söyledi.

Fakat Ürdün Tapınağı’nın park yerine herhangi bir belaya bulaşmadan gelebildim.

Ürdün Tapınağı’nın o an başındaki papaz, asker tıraşı olan ve Bob Kobel adında genç bir adamdı. Kendisi, telefonla konuştuğumuzda benimle görüşmeyi kabul etmişti. Kapıları kilitlerken, arabanın yanına geldi. Sonra kahve, çörek ve biraz da zar zor anladığım konulardan konuşmak için bana konutuna kadar eşlik etti. Biraz göbek salmış bir liseli sporcuya benziyordu ama hâlâ o eski takım ruhuyla dolup taşıyor gibiydi.

“Söylediğiniz şeyleri düşündüm,” dedi. “Diane Lawton’la neden irtibata geçmek istediğinizi anlıyorum. Peki, siz de bunun kilisemiz için neden garip bir durum olduğunu anlıyor musunuz?”

“Pek sayılmaz.”

“Dürüst olduğunuz için teşekkür ederim. O halde, açıklayayım. Bu cemaatin başına, kırmızı düve krizinden sonra geçtim ama uzun yıllardan beri, buranın bir üyesiyim. Merak ettiğin insanları tanıyorum; Diane ve Simon. Bir zamanlar arkadaşlarımdı.”

“Artık değiller mi?”

“Onları hâlâ arkadaş olarak görmek isterim. Ancak bunu bir de onlara sormak lazım. Görüyorsunuz ya, Dr. Dupree, Ürdün Tapınağı

nispeten küçük bir cemaate göre, çekişmeli bir geçmişe sahip oldu. Daha çok, kırma bir kilise olarak başladığımız için oldu bu. Bir avuç eski kafalı Dispensasyonalist, hayal kırıklığına uğramış birkaç Yeni Krallık hippisiyle bir araya gelmiştik. Buluştuğumuz ortak nokta ise, zamanımızın sonuna yaklaştığımızı dair tutkulu inancımız ve Hristiyan kardeşlik adına olan içten arzumuzdu. Tahmin edersiniz ki, pek kolay bir ittifak değil. Kendi içimizde tartışmalarımızı yaşıyorduk. Parçalanma. İnsanlar, Hristiyanlığın küçük köşelerine doğru yol alıyorlardı. Dürüstçe söylemek gerekirse, cemaatin çoğuna ters düşen öğretisel çekişmeler oluyordu. Fakat Simon ve Diane ile olan durum şuydu: Fanatik, Ürdün Tapınağı'nı ele geçirmek isteyen post-Türbülasyon yanlısı bir kalabalıkla birlik oldular. Bu, çetin politikaların doğmasına sebep oldu. Seküler dünya, buna bir güç mücadelesi bile diyebilirdi."

"Bu mücadeleyi de kaybettiler, herhalde?"

"A-aa, hayır. Düpedüz, kontrol ellerindeydi. Bir süreliğine de olsa. Ürdün Tapınağı'nı, çoğumuzu rahatsız edecek şekilde radikal-leştirdiler. Dan Condon da onlardan biriydi. İkinci Geliş'i, kırmızı bir inekle getirmeye çalışan serseri mayınlarla dolu ağa bizi karıştıran da ondan başkası değildi. Bunun, ne kadar küstahça olduğunu düşündükçe hâlâ hayrete düşüyorum. Sanki, Her Şeyin Sahibi, inançlı insanları toplamadan önce sığır üreme programını bekliyordu."

Papaz Kobel kahvesinden bir yudum aldı.

"İnançlarına bir şey diyemem," dedim.

"Telefonda, Diane'in ailesiyle iletişimi kestiğini söylemiştiniz."

"Evet."

"Bu, onun seçimi olabilir. Eskiden babasını televizyonda görürdüm. Korkutucu bir adama benziyordu."

"Onu kaçırmaya gelmedim. Sadece, iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kahvesinden başka bir yudum aldı. Başka bir düşünceli bakış.

"İyi olduğunu size söylemek isterdim. Muhtemelen de öyledir. Skandallardan sonra, bütün grup kırsaldan taşındı. Ayrıca, bazıların da hâlâ federal dedektiflere konuşmak için açık çağrıları var. Böylece ziyaret etmenin de önünü kesmiş oldular."

"Ancak imkânsız değil, değil mi?"

"Onları tanıyorsanız, imkânsız değil. Sizin de bu niteliğe sahip olduğunuzdan emin değilim, Dr. Dupree. Size yön tarifini verebilirim fakat sizi içeri kabul edeceklerini sanmıyorum."

"Siz bana kefil olsanız bile mi?"

Papaz Kobel gözlerini kırptı. Görünüşe göre, bunu düşünüyordu. Ardından, gülümsedi. Arkasındaki masadan birkaç adet müsvedde kâğıt aldı ve üzerine birkaç dize yön tarifi yazdı. "Bu iyi bir fikir, Dr. Dupree. Onlara, sizi Papaz Bob'un gönderdiğini söyleyin ama yine de dikkatli olun."

o o o

Papaz Bob Kobel Dan Condon'ın çiftliğine nasıl gideceğini yazmıştı. Şehirden saatlerce uzaktaki fundalık bir vadide bulunan iki katlı, temiz bir çiftlik evi çıktı. En azından basit gözlerimle, pek de bir çiftlik evi gibi gelmiyordu. Evle karşılaştırıldığında, kötü durumda olan bir ahır ve grama çimeninden oluşan, otlı topraklarda da birkaç sığır otliyordu.

Frene basar basmaz, verandanın merdivenlerinden aşağıya, iş tulumu içerisindeki büyük bir adam zıplaya zıplaya indi. Yüz on kilo civarında, sakallı, bıyıklı ve de mutsuz bir ifadesi vardı. Camımı indirdim.

"Burası özel mülk, kaç," dedi.

"Simon ve Diane'i görmek için geldim."

Bakakaldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Beni beklemiyorlar ama kim olduğumu biliyorlar."

"Seni davet mi ettiler? Çünkü buraya pek ziyaretçi gelmez de."

"Papaz Bob Kobel, gelmemin sizin için bir mahsuru olmayacağını söyledi."

"Öyle söyledi, ha?"

"Size, tamamen zararsız olduğumu söylememi istedi."

"Papaz Bob, ha? Kimliğin var mı?"

Kimliğimi çıkardım. Aldı ve eve götürdü.

Bekledim. Camları açtım ve kuru rüzgâr arabanın içinden fısıldayarak geçti. Güneş, verandanın sütunlarından gölgeler yaratacak kadar alçaktaydı. Bu gölgeler de adam yanıma gelip kimliğimi geri verene kadar biraz daha uzadı. "Simon ve Diane, seninle görüşecek. Biraz kaba davranmış olabilirim, üzgünüm. Adım Sorley." Arabadan çıktım ve elini sıktım. Elimi sıkıca kavradı. "Aaron Sorley. Çoğu insan, Kardeş Sorley der."

Çiftlik evinin hışırtılı kapısından içeri doğru bana eşlik etti. İçeride bir yaz sıcaklığı vardı ama ferahtı. Pamuk tişörtlü bir çocuk, diz seviyemizden gülümseyerek geçti. İki kadının beraberce, bir sürü insana yemek yaptıkları mutfaktan geçtik. Büyük tencereler ocaktaydı

ve kesme tahtasının üzerinde de bir yığın kabak vardı.

“Simon ve Diane en üst kattaki, sağdan son odada kalıyorlar; yukarı çıkabilirsin.”

Fakat bir rehber de ihtiyacım yoktu. Simon, merdivenlerin başında beni bekliyordu.

Eski saçak sapların vârisi, biraz bitkin düşmüşse benziyordu ki onu yirmi sene önce, Çinliler’in kutuptaki yapılara saldırdığı gecenin beri görmediğimi düşünecek olursak, bu pek de şaşırtıcı değildi. O da benim için aynı şeyi düşünüyor olabilirdi. Gülümsemesi hâlâ göze çarpıyordu; büyük ve cömert. Simon kötü yola düşmeyi Tanrı’dan daha çok sevseydi, bu gülümsemesiyle Hollywood’u sömürebilirdi. Elimi sıkarak yetinmeyip kollarını etrafıma doladı.

“Hoş geldin!” dedi. “Tyler! Tyler Dupree! Kardeş Aaron sana biraz ters davrandıysa, kusura bakma. Pek ziyaret edenimiz olmaz ama misafirperverlik konusunda hiç eli sıkı davranmayız; en azından bu kapıdan içeri girer girmez. Bu yolculuğu yapmanın en ufak bir ihtimali bile olduğunu düşünseydik, seni önceden davet ederdik.”

“Güzel bir tesadüf,” dedim. “Arizona’da olma sebebim—”

“Ah, biliyorum. Arada sırada haberleri duyuyoruz. Kırıksık adamla birlikte geldin. Onun doktorsun.”

Koridordan aşağı doğru yürüyüp krem rengi bir kapıya —onların kapısı; Simon ve Diane’in— vardık ve Simon kapıyı açtı.

Oda birazcık da olsa zamanın ötesinde bir rahatlıkla döşenmişti: dalgalı döşeginin üzerinde kapitone yorganı olan ve odanın köşesinde duran büyük yatak, pamuklu kumaştan yapılmış sarı perde, düz ahşap döşemenin üzerindeki pamuktan ve ufak halı. Pencerenin yanında da bir sandalye vardı; üzerinde de Diane oturuyordu.

o o o

“Seni görmek çok güzel,” dedi. “Bize zaman ayırdığın için teşekkür ederiz. Umarım, işinden gücünden alıkoymamışsındır.”

“Alıkonulmamı istediğimden daha fazla koymadınız. Nasılsınız?”

Simon oda boyunca yürüdü ve Diane’in yanına gitti. Ellerini onun omzuna attı ve öylece bıraktı.

“İkimiz de iyiyiz,” dedi. “Belki rahat içinde yaşamıyoruz ama geçinip gidiyoruz. Galiba bu zamanda da, insanların istediği tek şey bu. Konuşamadığımız için üzgünüm, Tyler. Ürdün Tapınağı’ndaki olaylardan sonra, kilisenin dışındaki dünyaya güvenmek daha zor oldu. Galiba her şeyi de duymuşsundur, değil mi?”

“İşler Arap saçına döndü,” diye araya girdi Simon. “Ulusal Güvenlik, papazın konutundan hem bilgisayarı hem de fotokopi makinesini aldı. Aldıktan sonra da bir daha geri vermediler. Bizim de tabii ki, kırmızı düve saçmalığıyla hiçbir alakamız yok. Yaptığımız tek şey, cemaat içinde broşür dağıtmamızdı. Yani bu tür bir şeye bulaşıp bulaşmamak istediklerine karar vermeleri için. Bu yüzden federal hükümet tarafından sorguya çekildik. Böyle bir şeyi hayal edebiliyor musun? Görünen o ki, bu, Preston Lomax’ın Amerika’sında bir suç.”

“Umarım kimse tutuklanmamıştır.”

“Bize yakın kimse tutuklanmadı,” dedi Simon.

“Fakat herkesi gerdi,” dedi Diane. “Doğal karşıladığın her şeyden şüphe duymaya başlıyorsun. Telefonlar. Mektuplar.”

“Galiba dikkatli olmanız gerek,” dedim.

“Ah, evet,” dedi Diane.

“Hem de çok dikkatli,” dedi Simon.

Diane; düz, pamuktan ve belinde bağlanan boydan bir elbise giyiyordu. Bir de, taşralıların giydiği türbanlara benzeyen, baklava desenli ve kırmızı-beyaz bir başörtüsü takıyordu. Makyajı yoktu. İhtiyacı da yoktu. Diane’i pasaklı kıyafetler içine sokmak, bir spot ışığını hasır bir şapkanın altında saklamaya çalışmak kadar nafileydi.

Onu öylesine bir görmeye bile ne kadar hasret kaldığını fark ettim. Akıl almaz bir hasretti bu. Onun varlığından duyduğum hazdan utanıyordum. Yirmi senedir, birbirimiz için tanıdıktan daha ötesine gidememiştik. Bir zamanlar birbirini tanıyan iki insan. Bu hızla atan nabza hakkım yoktu. Sadece ahşap bir sandalyede bana ve öteye bakarak tüy kadar hafif bir hızlanma uyandırıyor. Gözlerimiz birbirini yakaladığında da hafiften yüzü kızarıyordu.

Gerçek dışıydı ve adil değildi. Birine adil değildi; belki bana, muhtemelen de ona. Buraya hiç gelmemeliydim.

“Peki, sen nasılsın? Anladığıma göre hâlâ Jason’la çalışıyorsun. Umarım iyidir.”

“Kendisi gayet iyi. Sevgilerini yolluyor.”

Gülümsedi. “Hiç de öyle olduğunu sanmıyorum. Jase öyle bir şey yapmaz.”

“O değişti.”

“Öyle mi dersin?”

“Jason’dan epey konuştuk,” dedi Simon. Eli hâlâ Diane’in omuzunu kavıyordu. Solgun pamuğun üzerinde eli nasırlı ve karanlık kalıyordu. “Hem Jason hem de kırıksık adam yani sözde Marslı hakkında.”

“Sözde değil,” dedim. “Orada doğmuş ve büyümüş.”

Simon göz kırptı. “Öyle diyorsan, doğrudur. Ancak dediğim gibi, konuştuk ve tartıştık. Şüphesiz ki, insanlar Deccal’ın aramızda gezdiğini biliyorlar. Şimdiden doğru zamanı kollayıp beyhude savaşının komplolarını kuran ünlü bir adam olabilir. Yani burada, halkın gözü önünde olan kişiler ince elenip sık dokunur. Wun Ngo Wen Deccal demiyorum ama böyle bir iddiada bulunsam, yalnız kalmazdım. Onunla yakın mısın, Tyler?”

“Zaman zaman onunla konuşuyorum. Deccal olacak kadar hırslı olduğunu sanmıyorum.” Gerçi, E.D. Lawton bu açıklamaya karşı çıkabilirdi.

“Bizi dikkatli davranmaya iten de bu tarz şeyler,” dedi Simon. “Bu yüzden, Diane ailesiyle iletişime geçme konusunda sıkıntı yaşadı.”

“Wun Ngo Wen, Deccal olabilir diye mi?”

“Son günlerimize bu kadar yakinken, güçlü insanların dikkatini çekmeyi istemiyoruz diye.”

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Tyler, epeydir yolda,” dedi Diane. “Muhtemelen susamıştır.”

Simon’ın gülümsemesi tekrar kendini gösterdi. “Akşam yemeğinden önce bir şeyler içmek ister misin? Bir sürü gazozumuz var. Mountain Dew sever misin?”

“Olur,” dedim.

Simon odayı terk etti. Diane, ayak sesleri merdivene ulaşınca kadar bekledi. Ardından, başını kaldırdı ve direkt bana baktı. “Uzun mesafeden gelmişsin.”

“İletişime geçmek için başka seçeneğim yoktu.”

“Başına bu kadar bela almına gerek yoktu. Sağlığım yerinde ve mutluyum. Jase’e bunu söyleyebilirsin. Tabii ki, Carol’a da. Umurundaysa, E.D.’ye de. Gözetim için ziyaretlere gerek yok.”

“Bu öyle bir şey değil.”

“Sadece merhaba demek için mi uğradın?”

“Aslında, evet. Öyle bir şey.”

“Bir tarikata katılmadık. Baskı altında da değilim.”

“Öyle olduğunu söylemedim, Diane.”

“Ancak öyle düşündün, değil mi?”

“İyi olduğuna sevindim.”

Kafasını çevirdi ve batan güneşin ışığı, gözlerini yakaladı. “Üzgünüm. Sadece biraz şaşırdım. Seni böyle görmek. Doğuda da işlerin senin için iyi gittiğine sevindim. İyi gidiyor, değil mi?”

Çekince hissetmedim. “Hayır,” dedim. “Felce uğradım. En azın-

dan, baban böyle düşünüyor. Bütün kuşağımızın, Dönü felci geçirdiğini düşünüyor. Hâlâ yıldızların kaybolduğu o anda sıkışıp kalmışız. Bu sorunumuzu hiç çözememiştir.”

“Sen bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Belki de herhangi birimizin itiraf edeceğinden daha doğrudur.” Planlamadığım şeyler söylüyordum. Fakat Simon bir kutu Mountain Dew ve elmas gibi gülümsemesiyle her an geri dönebilirdi ve muhtemelen sonsuza kadar da bu fırsat kaybolmuş olurdu. “Sana bakıyorum,” dedim, “ve hâlâ Büyük Ev’in bahçesindeki kızı görüyorum. Yani, evet. Belki de E.D. haklıdır. Çalınmış yirmi beş sene. Su gibi akıp gitti.”

Diane, söylediklerimi sessizlikle kabul etti. Sıcak hava, pamuklu kumaştan yapılmış perdeleri döndürdü ve oda karanlık oldu. Sonra, “Kapıyı kapat,” dedi.

“Bu garip görünmez mi?”

“Kapıyı kapat, Tyler. Kimsenin kulak misafiri olmasını istemiyorum.”

Böylelikle yavaşça kapıyı kapattım. Ayağa kalktı, yanıma geldi ve ellerimi, ellerine aldı. Elleri soğuktu. “Dünyanın sonuna, birbirimize yalan söyleyemeyecek kadar yaklaştık. Aramayı kestiğim için üzgünüm ama bu evi ve telefonu paylaşan dört aile var. Kimin, kiminle konuştuğu çok belli oluyor.”

“Simon izin vermezdi.”

“Tam da aksine. Simon kabul ederdi. Simon birçok alışkanlığımı ve kendi tuhaflıklarımı kabul ediyor. Ancak, ona yalan söylemek istemiyorum. Bu yükü taşımak istemiyorum. Fakat aramalarımızı özlediğimi itiraf etmek istiyorum, Tyler. O aramalar, benim için birer cankurtaran simidiydi. Param olmadığında, kilise bölünüyorken, öylesine kendimi yalnız hissettiğimde... sesin âdeta bana ilham veriyordu.”

“O zaman neden durdun?”

“Çünkü bu ihanetti. Önceden de öyleydi. Şimdi de öyle.” Kafasını, sanki zor ama önemli bir fikri aktarmaya çalışıyormuş gibi salladı. “Dönü hakkında ne kastettiğini biliyorum. Benim de aklıma geliyor. Bazen, Dönü’nün hiç olmadığı ve hayatlarımızın farklı olduğu bir dünya varmış gibi farz ediyorum. Bizim yaşamlarımız: seninki ve benimki.” Gergin bir nefes aldı ve iyice yüzü kızardı. “Düşündüm ki; madem o dünyada yaşayamıyorum, en azından birkaç haftada bir bu dünyayı ziyaret edebilirim. Seni ararım ve eskisi gibi arkadaş olup dünyanın sonundan başka şeyler hakkında konuşurduk.”

“Bunu ihanet olarak mı görüyorsun?”

“Öyle, ihanet. Kendimi Simon’a verdim. Simon, hem Tanrı’nın hem de kanunun önünde benim eşim. Doğru bir fikir olmasa bile, yine de benim seçimim. Belki de olmam gereken bir Hristiyan değilim ama anladığım şeyler var: görevim, tahammül ve birinin yanında ne olursa olsun durmak–”

“Ne olsa bile Diane?”

“Canın yansa bile. Sanırım ikimizin de nasıl hayatlar yaşayabiliyor olacağımızı düşünmek için, çok kafa yormasına gerek yok.”

“Buraya seni mutsuz etmek için gelmedim.”

“Hayır, ama öyle bir etkin var.”

“O zaman kalmayacağım.”

“Akşam yemeğine kalırsın. Öbür türlü kabalık olur.” Ellerini beline koydu ve zemine baktı. “Hâlâ biraz mahremiyetimiz varken sana bir şey söyleyeyim. Ne olursa olsun. Simon’ın bütün inançlarını paylaşmıyorum. Dünya’nın cennete doğru inançlı bir yükselişe sona ereceğine inandığımı dürüstçe söyleyemem. Tanrı beni affetsin, ancak bu benim aklıma yatmıyor. Fakat dünyanın bir sona ereceğine inanıyorum. Eriyor da. Hepimizin hayatlarını sona erdiriyor ve–”

“Diane...”

“Hayır, bitirmeme izin ver. Bırak da günah çıkartayım. Dünyanın sona ereceğine inanıyorum. Jason’ın bana yıllar, yıllar önce söylediği şeye inanıyorum; bir gün güneş şışmış ve berbat bir şekilde doğacak ve birkaç saat veya gün içerisinde, Dünya’daki yaşamımız son bulacak. O sabah, yalnız kalmak istemiyorum–”

“Kimse istemez.” Belki de Molly Seagram hariç diye düşündüm. *On the Beach* çalarken, Molly de intihar haplarıyla duruyor olurdu. Molly ve onun gibi diğer tüm insanlar.

“Ben de yalnız *olmayacağım*. Simon’la olacağım. Sana itiraf ettiğim şey ise Tyler –bağışlanmayı istediğim şey– o günü hayal ettiğim zaman, yanımda illa ki Simon’ın olmadığı.”

Kapı çarpılarak açıldı. Simon. Elleri boştu. “Görünüşe bakılırsa akşam yemeği masaya kurulmuş bile,” dedi. “Susamış gezginler için de büyük bir sürahi dolusu buzlu çay var. Aşağı gelin ve bize katılın. Bir sürü şey var.”

“Teşekkürler,” dedim. “Kulağa hoş geliyor.”

Çiftlik evini paylaşan sekiz tane yetişkin insan vardı: Sorleyler, Dan Condon ve eşi, McIsaacler, Simon ve Diane. Sorleyler'in üç çocuğu vardı, McIsaacler'in de beş. Böylelikle mutfakla birleşen odadaki büyük, sehpalı masada on yedi kişi olmuştuk. "Dan Amca" dua okuyuncaya kadar etrafta hoş bir şamata vardı. O anda da bütün eller birden birleşti ve bütün kafalar birden eğildi.

Dan Condon grubun alfa erkeği idi. Uzundu ve neredeyse kasvetli bir havası vardı. Siyah sakallarıyla, Lincoln tarzı bir çirkinliğe sahipti. Dua okunurken, bizlere bir yabancı çat kapı gelmiş olsa bile, onu beslemenin erdemli bir davranış olduğunu hatırlattı. Âmin.

Konuşmanın akışında, Kardeş Aaron Sorley'in komuta zincirinde ikinci kademede yer aldığı sonucuna vardım. Muhtemelen işler kızıştığında da, kuvvet uygulayan kişiydi. Hem Teddy McIsaac, hem de Simon, Sorley'e saygı gösteriyorlardı ama nihai kararlar için Condon'a bakıyorlardı. Çorba çok mu tuzluydu? "Tam kıvamında," dedi Condon. Son zamanlarda hava sıcaklamış mıydı? "Dünyanın bu kısmı için gayet normal," diye açıklamada bulundu Condon.

Kadınlar arada sırada konuşuyor ve çoğu zaman gözlerini tabaklardan ayırmıyordu. Condon'ın eşi küçük, toplu bir kadındı ve acı çekiyor gibi bir ifadesi vardı. Sorley'nin eşi ise neredeyse kendisi kadar büyüktü ve yemeğe bir övgü geldiği zaman gözle görünür bir şekilde gülümsüyordu. McIsaac'in asık suratlı, kırk yaş üstü görüntüsünün yanında eşi anca on sekiz görünüyordu. Hiçbir kadın direkt olarak benimle konuşmadı ve tanıştırılırken isimleri de söylenmedi. Diane bu zirkonların yanında, bir elmas gibi kalıyordu. Görünen buydu. Belki de bu, temkinli davranışlarının bir açıklamasıydı.

Ailelerin hepsi, Ürdün Tapınağı'ndan gelen mültecilerdi. Amca Dan'in açıkladığına göre geçen sene Saskatchewan'a kaçan, yaban gözlü Dispensasyonalistler gibi en radikal cemaat üyeleri değilermiş ama bu, Papaz Bob Kobel ve kolayca taviz veren ekibi gibi ruhsuz bir inanç içinde oldukları anlamına da gelmiyormuş. Şehirdeki baştan çıkarıcı şeylerden uzak kalmak ve son âna kadar bir manastır huzuru yaşamak için aileler birkaç kilometre ötedeki çiftlik evine taşınmış (Condon'ın çiftlik evi). Söylediğine göre şimdiye kadar planları tam takır işliyormuş.

Masadaki konuşmamızın geri kalanında da güç hücresi bozuk olan bir kamyonundan, hâlâ bitmemiş bir çatı tamirinden ve yakında gelecek olan bir septik çukuru krizinden konuşuldu. Yemek bittiği için rahatlamıştım. Görünüşe göre çocuklar da öyleydi. Sorley kızlarından biri abartılı bir şekilde oflayınca, Condon sert bir bakış attı.

Bulaşıklar yıkanır yıkanmaz (kadınların Condon çiftliğindeki işi), Simon gitmem gerektiğini söyledi.

“Yol size sorun çıkarmasın, Dr. Dupree? Artık neredeyse her gece soygun oluyor,” dedi Condon.

“Camları kapalı tutup ayağımı da gazdan çekmeyeceğim.”

“Muhtemelen en doğrusu da bu olur.”

“Senin için de sorun olmazsa, Tyler, çite kadar seninle geleceğim. Böyle sıcak gecelerde yürüyüşleri seviyorum. Fener ışıyla olsa bile.”

Kabul ettim.

Herkes içten bir şekilde veda etmek için sıraya girdi. Ellerini sıkana kadar, çocuklar eğilip büküldü ve içeri yollandılar. Sırası geldiğinde, Diane başını salladı ve gözlerini indirdi. Elimi uzattığımda yüzüme bakmadan sıktı.

o o o

Simon çiftlikten yukarıya doğru yarım kilometre kadar benimle geldi. Sanki söyleyecek bir şeyi varmış da ağzını zoraki kapalı tutan bir adam gibi huzursuzlanıyordu. Ben de onu konuşmaya teşvik etmedim. Gecenin, hoş ve nispeten soğuk bir havası vardı. Söylediği yerde kenara çektim; ocotillo kaktüsü ile çevrilmiş, kırık bir çitin yanındaki bir bayırın tepesi. “Bıraktığın için sağ ol,” dedi.

Dışarı çıkınca, açık kapının yanında biraz duraksadı.

“Bir şey mi söylemek istiyordun?” diye sordum.

Boğazını temizledi. “Biliyor musun?” dedi sonunda, sesi rüzgârın sesinden bir nebze daha yüksekti, “Tanrı’yı sevdiğim kadar Diane’i de seviyorum. Bunun, dine küfür gibi duyulduğunu kabul ediyorum. Uzun zamandır bana böyle geliyor. Fakat Tanrı’nın onu Dünya’ya benim eşim olarak getirdiğine ve Diane’in de bütün gayesinin bu olduğuna inanıyorum. Son zamanlarda bunun aynı paranın iki tarafı gibi olduğunu düşünmeye başladım. Onu sevmek benim Tanrı’yı da sevmek tarzım. Sence bu mümkün mü, Tyler Dupree?”

Bir cevap beklemedi. Kapıyı kapattı ve el fenerini açtı. Aynadan, tepeden aşağıya, karanlığa ve çekirgelerin gürültüsüne doğru yavaş yavaş ilerlemesini izledim.

o o o

O gece haydutlara veya yol soyguncularına rastlamadım.

Dönü'nün ilk yıllarından beri yıldızların veya ayın yokluğu, geceyi daha karanlık ve daha tehlikeli bir yer haline getirmişti. Kırsalda pusuya düşürmek için suçlular ayrıntılı stratejiler hazırlamıştı. Gece seyahat etmek, soyulma ve bir cinayete kurban gitme ihtimalimi fazlasıyla artırıyordu.

Bu yüzden Phoenix'e dönüş yolunda trafik yoktu. Eyaletler arası taşımacılık yapan yüksek korumalı araçları süren kamyoncular vardı. Çoğu zaman yolda tek başıyındım. Gecenin içinde parlak bir takoz gibi kalıyordum. Tekerleklerin gıcırtısını ve rüzgârın hızla esmesini dinliyordum. Bundan daha yalnız hissettiren bir ses olduğunu sanmıyorum. Galiba bu yüzden arabaya radyo koyuyorlar.

Fakat yolda ne hırsız ne de katil vardı.

O gece yoktu.

o o o

Flagstaff'ın dışında bir otelde kaldım. Ertesi sabah, Wun Ngo Wen'i ve güvenlik ekibini havaalanının yönetici lobisinde yakaladım.

Orlando'ya uçarken, Wun'ın konuşkan bir hali vardı. Bir süredir güneybatı çölünün jeolojisini çalışıyordu ve Phoenix'e dönerken bir hediyelik eşya dükkânından aldığı bir kayadan özellikle hoşnut kalmıştı. Wun, birkaç parça fosili kurcalarken bütün süvarileri de kenara çekip onu beklemek zorunda kalmış. Ödülünü bana gösterdi: her yanı üç santimetre, kireçli spiral bir çukurluğu olan, Bright Angel'ın irice killi yapraktaşı. Söylediğine göre, aşağı yukarı on milyon senedir ölü olan bir tribolitin baskısı, altımızdaki taşlı ve kumlu döküntülerden elde edilirmiş, ki bunlar da bir zamanlar eski bir denize yataklık edermiş.

Daha önce hiç fosil görmemişti. Mars'ta fosil diye bir şeyin olmadığını söyledi. Yaşlı Dünya'dan başka güneş sisteminin hiçbir yerinde fosil diye bir şey yoktu.

o o o

Orlando'ya geldiğimizde, başka bir konvoydaki başka bir arabanın arka koltuğuna geçtik. Araç bir zamanlar Perihelyon yerleşkesine aitti.

Çevre tarayıcısı tarafından bir saat civarı bekletildikten sonra, hava kararırken yola çıktık. Otobana ulaştığımızda, Wun esnediği için özür diledi: "Bu kadar fiziksel egzersize alışık değilim."

“Seni Perihelyon’daki koşu bandında gördüm. Fena değilsin.”

“Koşu bandı, kanyonun yanında deveye kulak kalıyor.”

“Evet, galiba öyle.”

“Her tarafım ağrıyor ama hiç pişman değilim. Şahane bir gezi oldu. Umarım sen de zamanını mutlu bir şekilde geçirmişsindir.”

Ona, Diane’i bulabildiğimi ve sağlığının yerinde olduğunu söyledim.

“Gayet güzel. Onunla tanışamadığım için üzgünüm. Eğer kardeşine en ufak bir şekilde çektiyse, fevkalade bir insan olmalıdır.”

“Öyle.”

“Fakat ziyaret pek de istediğin gibi değildi herhalde?”

“Belki de yanlış bir şey istiyordum.” Belki de uzun zamandır yanlış bir şey istiyordum.

“Eh,” dedi Wun, esniyordu ve gözleri yarı kapalı haldeydi, “asıl soru... her zamanki gibi, asıl soru kör olmadan güneşe nasıl bakabileceğindir.”

Ona ne demek istediğini sormak istedim ama başı koltuğa düştü. Uykusunu bölmek de kabalık olurdu.

o o o

* Konvoyumuzda beş tane araba vardı. Bir de bir sorun çıkma ihtimaline karşı, şahsi bir taşıyıcının içinde, küçük bir müfreze piyade eri vardı.

Bu şahsi taşıyıcı, zırhlı bir araç boyutundaydı ve bu tip araçlar genelde yerel bankalardan para alıp götürüyordu. Bizimkinin de bunlardan biriyle karıştırılma ihtimali de çok yüksekti.

Aslında, Palm Bay otobanına dönene kadar, on dakika boyunca önümüzde bir Brink’s konvoyu vardı. Çete gözcüleri –ana yol ayrımlarına yerleşmiş ve telefonla birbirlerine bağlı olan– bizi Brink’s sevkıyatıyla karıştırdı ve önümüzde bekleyen bir grup vurucuya bizi hedef olarak işaretlediler.

Vurucular, bataklık andıran ıssız bir alana eteklik eden bir yol uzantısına önceden mayın döşemiş tecrübeli suçlulardı. Ayrıca, yanlarında otomatik tüfekler ve roket güdümlü bomba atarlar vardı. Brink’s konvoyu onlarla boy ölçüşemezdi bile. İlk sarsıntının ardından beş dakika geçtikten sonra vurucular, kırsalın iyice diplerine inip ganimetleri paylaşıyor olurdu. Fakat gözcüleri çok kritik bir hata yapmıştı. Bir banka sevkıyatıyla boy ölçüşmek vardı; bir de beş güvenlik modifiyeli araç ve içerisinde son derece iyi eğitilmiş ordu

ve güvenlik personeli dolu taşıyıcıyla boy ölçüşmek vardı.

Arabanın boyalı camından dışarı bakıyordum. Otoban ışıkları söndüğünde, alçaktaki yeşil suyun ve bataklık servisinin geçişini izliyordum.

Korsanlardan biri, gömülü güç kablolarını kesti. Birdenbire karanlık, daha hakiki bir karanlığa büründü. Pencerenin önüne âdeta bir duvar örülmüştü. Kendi şaşkın ifademden başka hiçbir şey yansımıyordu. “Wun—” dedim.

Fakat hâlâ uyuyordu. Kırışık suratında en ufak bir ifade yoktu.

Ardından öndeki araba mayına çarptı.

Sarsıntı, dayanıklı aracımıza çelik bir yumruk gibi vurdu. Konvoyun arası, önceden hesaplanıp açılmıştı fakat arabanın sarı bir alev topu gibi yükselip asfaltın üstüne yanarak düştüğünü görecektik kadar yakındaydık. Tekerleri dışa doğru çıkmıştı.

Muhtemelen eğitilmiş olmasına rağmen, sürücümüz yoldan çıktı ve yavaşladı. Önümüzdeki yol kapalıydı. Konvoyun arkasından başka bir sarsıntı daha geldi. Başka bir mayın. Kaldırımdan havaya uçan kalın parçalar sulak araziye iniyor ve gaddarca bize çarpıyordu.

Wun uyanmıştı. Afallamış ve korkmuştu. Gözleri ay kadar büyük ve muhtemelen bir o kadar da parlaktı.

Yakından hafif silah atışlarının sesi geliyordu. Eğildim ve Wun’ı da aşağıya, yanıma çektim. İkimiz de kemerlerimizin etrafında ikiye katlanmış, telaşla kapı kollarını zorluyorduk. Şoför durdu direksiyonun yakınında bir yerden bir silah çıkardı ve kapıdan dışarı yuvarlandı.

Aynı anda, arkamızdaki taşıyıcının içinden bir sürü adam çıktı ve karanlığa doğru ateş açmaya başladı. Mesafeyi ölçmeye çalışıyorlardı. Diğer araçlarda bulunan sivil kıyafetli dedektifler ise, bizim arabaya doğru yaklaşmaya başladılar. Wun’ı koruma niyetindeydiler fakat bize ulaşmadan, mermiler onlara ulaşmıştı.

Verdiğimiz çabuk tepki yol korsanlarını sinirlendirmiş olacak ki ağır silahlarını çıkardılar. İçlerinden bir tanesi, sonradan öğrendiğim ismiyle bir roketatar ateşledi. Farkına vardığım tek şey; birden sağır olduğum, arabanın çapraşık bir eksende dönüyor olduğu ve havanın hem duman hem de tuz buz olmuş camla dolu olduğuydu.

o o o

Sonra anlamadığım bir şekilde kendimi arka kapının yarısına kadar çıkmış halde buldum. Yüzüm, çakıllı kaldırıma basık durumdaydı;

kan tadı alıyordum. Wun da birkaç metre ötemde ve yanımdaydı. Yan şekilde yatmıştı. Ayakkabılarından biri –Kanyon için aldığı çocuklar için olan boyuttaki yürüyüş botlarından biri– yanıyordu.

Ona seslendim. Zayıf bir şekilde kımıldadı. Mermiler, arkamızdaki arabanın kalıntılarını âdeta dövüyordu. Çeliğin içinde oyuklar açıyordu. Sol ayağım uyuşmuştu. Kendimi daha yakına çektim ve döşemeden çıkan yırtık bir çile parçasını, yanan ayakkabıyı söndürmek için kullandım. Wun inledi ve kafasını kaldırdı.

Bizim çocuklar da ateşe karşılık verdiler. İzli mermiler, yolun her iki tarafındaki sulak alanın içine çarpıyordu.

Wun sırtını kambur yaptı ve dizlerinin üzerinde durdu. Nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Burnu kanıyordu. Alnı yaralanmıştı ve açık bir yarası vardı.

“Ayağa kalkma,” dedim boğuk bir sesle.

Fakat ayaklarının üzerinde durma çabasına devam etti. Yanan botu düşüyor ve kötü bir koku yayıyordu.

“Tanrı aşkına,” dedim. Uzandım ama elimden kaçtı. “Tanrı aşkına, ayağa kalkma!”

En sonunda başardı. Kendini yukarı çekti ve yanan enkazın yanında titreyerek ayakta durdu. Aşağı baktı ve beni tanımış gibiydi.

“Tyler,” dedi. “Ne oldu?”

Ardından, kurşunlar onu buldu.

o o o

Wun Ngo Wen'den nefret eden bir sürü insan vardı. Tıpkı E.D. gibi, Wun'ın istediği şeylere güvenmiyorlardı veya daha karmaşık veya savunulacak bir tarafı olmayan nedenlerden dolayı onu hor görüyorlardı. Çünkü insanlar Wun'a, Tanrı'nın düşmanı gözüyle bakıyorlardı. Çünkü teni siyahtı. Çünkü evrim teorisini kabullenmişti. Çünkü Dönü'nün fiziksel kanıtlarını ve dış dünya çağının rahatsız edici gerçeklerini barındırıyordu.

Bu insanlardan çoğu, onu öldüreceğine dair fısıltılar yayıyordu. Ulusal Güvenlik dosyalarında yarıda kesilmiş birçok tehdit vardı.

Fakat onu öldüren bir suikast değildi. Onu öldüren şey; açgözlük, yanlış kimlik tespiti ve Dönü'nün meydana getirdiği pervasızlığın bir birleşimiydi.

Tam da dünyada olacak, yüz kızartıcı bir ölümdü.

Wun'ın cesedi yakıldı (otopsi ve epey bir örnek alındıktan sonra) ve adına bir devlet cenaze töreni düzenlendi. Washington'daki

Ulusal Kat edral'de yapılan anma törenine, dünyanın dört bir yanından ileri gelen isimler katıldı. Başkan Lomax, uzun bir anma konuşması yaptı.

Küllerinin, yörüngeye gönderilmesine dair konuşmalar dönüyordu ama sonunda hiçbir şey çıkmadı. Jason'a göre, külleri Smithsonian Enstitüsü'nün bodrumunda, son işlemlerini bekliyordu.

Muhtemelen de hâlâ oradaydı.

HAVA KARARMADAN

MIAMI bölgesindeki bir hastanede, birkaç gün geçirdim. Hafif yaralarım iyileşiyor, federal soruşturmacılara olayları anlatıyor ve Wun'ın ölümünü idrak etmeye başlıyordum. Perihelyon'dan ayrılmayı ve kendime özel bir klinik açmayı da o ara aklıma koymuştum.

Fakat bu niyetimi replikatör fırlatımlarından sonra açıklamaya karar verdim. Kritik bir zamanda, Jason'ın kafasını meşgul etmek istemiyordum.

o o o

Önceki yıllarda gerçekleşen terraform çabalarıyla karşılaştırılınca, replikatör fırlatımları umut kırıcıydı. Bir terslik çıkmazsa, sonuçları daha harika ve hoş olacaktı ancak tesiri –sadece birkaç roket, zamanlama da gerekli değildi– tam bir trajediydi.

Başkan Lomax, bu projeyi kendine saklıyordu. Lomax, NASA ve Perihelyon'daki bilmesi gereken kişiler dışında, replikatör teknolojisini paylaşmayı reddetti; bu da AB'yi, Çinliler'i, Ruslar'ı ve Hintliler'i çileden çıkardı. Mars arşivlerinin halka sunulan edisyonlarındaki bütün alakalı içeriği de sildi. “Yapay mikroplar” (Lomax'ın konuşmasında), “son derece riskli” bir teknoloji olmuştu. “Silahlandırılabilirlermiş”. (Gerçi bu doğrudu, Wun bile itiraf etmişti.) Böylelikle, Birleşik Devletler “nanoteknoloji çoğalmasını ve yeni bir ölümcül silahlanma yarışını” engellemek için, bilginin “koruyucu kontrolünü” almıştı.

Avrupa Birliği buna tepki gösterdi ve BM de araştırma paneli toplantısına çağrıda bulundu. Fakat dört bir kıtada sürmekte olan küçük çaplı savaşların olduğu bir dünyada, Lomax'ın argümanı göz

ardı edilebilir bir şey değildi. (Yine de Wun muhtemelen buna karşı çıkardı; Marslılar da yüzyıllardır aynı teknolojiyle yaşamayı başarmışlardı. Marslılar, dünyalı atalarından ne daha az ne de daha çok insanlardı.)

Bütün bu nedenlerden dolayı, yaz sonu yapılan fırlatımlarda Canaveral'da ufak kalabalıklar ve medyanın neredeyse gelişigüzel bir ilgisi vardı. Ne de olsa, Wun Ngo Wen ölmüştü ve haber kanalları da, ölümünü haber yapa yapa heba olmuşlardı. Dört ağır Delta roketi kıyıdan uzaktaki makas köprülerinde kurulmuştu. Anma töreninden biraz daha önemsiz bir şey gibi duruyordu; ya da daha kötüsüne, yeniden bir yapıma benziyordu. Küçülmüş umutlarımızın olduğu bir çağ için tohum fırlatımları yenilenmişti.

Küçük olmasına rağmen, bütün bunlar yine de bir gösteriydi. Lomax, olay için uçarak geldi. E.D. Lawton, kibarlıktan bir davetiye almıştı. Bu zamana kadar da iyi davranış göstereceğine dair söz vermişti. Ayarlanan günün sabahında, Cape Canaveral'ın doğu kıyısındaki V.I.P. tribününe, Jason'la birlikte gittim.

Yüzümüz denize dönüktü. Hâlâ işlevsel olan bu montaj kuleleri, tuzlu suyun etkisiyle biraz pastan kızarmış olsa da, tohum fırlatım dönemindeki en ağır kaldırıcıları tutmak için inşa edilmişti. Yeni yapılan Deltalar, yanında karınca gibi kalıyordu. Bu mesafeden pek de bir şey gördüğümüz yoktu. Yaz okyanusunun sisli sınırlarında duran, sadece dört tane beyaz sütun vardı; bir de kullanılmayan fırlatım rampalarının oymaları, rayların bağlantı demirleri, vagonlar ve güvenli bir mesafeye demir atmış destek gemileri. Açık ve sıcak bir yaz sabahıydı. Şiddetli bir rüzgâr vardı. Fırlatımı iptal ettirecek kadar güçlü değildi ama bayrağı buruşuk bir hale getirecek ve bir araya gelmiş mevki sahibi insanlara ve basına seslenmek için pod-yuma çıkan Başkan Lomax'ın saç modelini dağıtmaya hayli hayli yetiyordu.

İnsaflı davranıp kısa bir konuşma yaptı. Wun Ngo Wen'in vasiyetine ve replikatör ağının, güneş sisteminin buzlu sınırlarına yerleştirilip yakında bizi Dönü'nün doğası ve amacı konusunda aydınlatacağına olan güvenine atıfta bulundu. İnsanlığın, kozmosa bir işaret bırakması hakkında cesurca şeyler söyledi. ("Galaksiyi kastediyor," diye fısıldadı Jason, "kozmosu değil. Ayrıca, *işaret bırakmak* da ne? Bizler, yangın musluğuna işeyen köpekler miyiz? Birisi, gerçekten bu konuşmaları düzenlemeli.") Ardından, Lomax on dokuzuncu yüzyıl bir Rus şairi olan F. I. Tiutchev'den bir şiir alıntıladi. Dönü'yü hayal etmiş olamazdı ama sanki öyle yapmışçasına yazmıştı:

*Gitti bir hayal gibi dış dünya
İnsan, şimdi evsiz bir öksüz
Yüzleşmeli; çaresiz, çıplak ve yalnız,
Karanlığıyla uzayın ki ölçüsüz.
Görünür eski bir rüya gibi tüm yaşam ve parlaklık
Özündeyken gecenin,
İnsan artık aydınlaşmış, yabancılaşmış
Fakat şimdi varır farkına
Kaderinde ne varsa düşer hakkına.*

Sonra, Lomax sahneyi terk etti. Ardından gelen ve pek de şiirsel olmayan geri sayımdan sonra, ilk roketler gökyüzünün arkasındaki gizemi çözülmekte olan kozmosa doğru ateşten bir sütun bırakıp gittiler. Kaderimizde ne varsa. Düştü hakkımıza.

Herkes yukarı bakarken, Jason gözlerini kapadı ve ellerini kucağında birleştirdi.

o o o

Davetli ziyaretçilerin geri kalanıyla birlikte bir resepsiyon odasına geçtik. Bir tur basın açıklaması bekliyorduk. (Jason'ın, yerel bir haber ağıyla yirmi dakikalık bir programı vardı; benim de on dakika. "Wun Ngo Wen'in hayatını kurtarmaya çalışan doktordum." Yaptığım tek şeyin, yanmakta olan ayakkabısını söndürmek ve Wun düştükten sonra, vücudunu ateş hattından çekmek olduğunu sanıyordum. Kısa bir kontrolle (solunum yolu, nefes, dolaşım) ona yardım edemeyeceğimi fazlasıyla anlamıştım ve yardım gelene kadar başımı aşağıda tutmanın akıllıca olacağı kanısına varmıştım. Haberciler soru sormamayı öğrenene kadar bunları söyledim.)

Bir kere daha yardımcıları tarafından aceleyle çıkarılmadan önce, Başkan Lomax elleri titreyerek odadan çıktı. Ardından E.D., Jason'la beni büfe masasının orada sıkıştırdı.

"Sanırım istediğini aldın," dedi. Yorumu Jason'a yapmıştı ama bana bakıyordu. "Artık geri dönüşü yok."

"O zaman," dedi Jason, "belki de bunu tartışmanın bir anlamı yoktur."

Wun'la, Jase'in tedavisinden sonra, onu göz önünde tutmayı kendimize meşgale haline getirmiştik. Bir dizi gizli kapaklı yapılan MR ile birlikte, birtakım nörolojik testler yapılmıştı. Testlerin hiçbirinde bir eksiklik çıkmadı. Görünen tek fizyolojik değişiklikler de AMS iyileşmesine bağlı olanlardı. Başka bir deyişle turp gibiydi. Daha

önce mümkün gördüğümden daha da sağlamdı.

Fakatöylebariz bir değişikliği de yoktu. Wun'a, bütün Dördüncüler'in psikolojik değişimler geçirip geçirmediğini sormuştum. "Belirli bir anlamda, evet," diye cevapladı. Marslı Dördüncüler'in, tedavilerinden sonra farklı davranmaları beklenirmiş fakat "beklenir" kelimesinin altında bir bit yeniği vardı; evet demişti Wun, bir Dördüncü'nün değişmesi "beklenir" (yani 'muhtemelen' anlamında) ama toplumu ve akranları tarafından, değişim kendisinden "beklenirdi" (istenirdi).

Peki, Jason, nasıl değişmişti? Bir kere, farklı hareket ediyordu. Jase, AMS'sinin üstünü çok akıllıca örtmüştü ama yürüyüşü ve hareketlerinde göze çarpan yeni bir özgürlük vardı. Teneke Adam'ın yağ kabını bulduktan sonraki haline dönmüştü. Hâlâ arada sırada huysuz oluyordu ama girdiği ruh halleri daha az şiddetli bir hale gelmişti. Yani, daha az küfür ediyordu. Sadece "boktan" sıfatını kullandığı o duygusal krizlere girme ihtimali eskiye göre daha düşüktü. Geçmişe kıyasla daha fazla şaka yapıyordu.

Bütün bunlar kulağa hoş geliyordu; öyleydiler de. Ancak bunlar buz dağının görünen kısmıydı. Diğer değişimleri, daha sıkıntılıydı. Perihelyon'un günlük yönetiminden öyle elini eteğini çekmişti ki, çalışanları ya onu haftada bir bilgilendiriyordu ya da görmezden geliyordu. Tam çevrilmemiş metinlerden, Mars astrofiziği okumaya başlamıştı. Güvenlik protokollerini tam olarak çiğnemesi de, bu olayın şöyle bir yanından geçmiş oluyordu. Yeni bulduğu bu durgunluğun kabuğunu delebilen tek şey, Wun'ın ölümü oldu. Bu da hâlâ tam anlayamadığım şekilde ona korku vermiş ve incitmişti.

"Az önce gördüğümüz şeyin," dedi E.D., "Perihelyon'un sonu olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Gerçek anlamda da öyleydi. Replikatörlerden aldığımız geri dönüşümü incelemek dışında, Perihelyon'un sivil bir uzay kurumu olduğu günler sona ermişti. Personel sayısındaki azaltma tam gaz başlamıştı. Destek personelinin yarısının işine son verilmişti. Teknik servis elemanları daha yavaş çekiliyordu. Üniversiteler veya parası bol müteahhitler tarafından alınıyorlardı.

"Olursa olsun," dedi Jason. Ya Dördüncülük'ün temelinden gelen sükuneti ya da babasına karşı uzun süredir bastırmış olduğu düşmanlığı gösteriyordu. "Yapmamız gereken işi yaptık."

"Karşıma geçmiş böyle hüküm mü veriyorsun? Hem de bana?"

"Galiba öyle."

"Az önce paçavra gibi yırtıp attığın şeyin inşası için hayatımı harcamış olmamın bir önemi yok mu?"

“Önemi yok mu?” Sanki E.D. gerçek bir soru sormuş gibi, Jason bunu ölçüp tarttı. “Nihayetinde, yok. Sanırım, yok.”

“Tanrım, sana ne oldu böyle? Böylesine büyük bir hata yapıyor-san...”

“Bunun bir hata olduğunu düşünmüyorum.”

“...sorumluluğunu da üstlenmen gerekir.”

“Bana kalırsa, üstlendim.”

“Çünkü bu iş başarısız olursa, suçlayacakları tek kişi sen olacaksın.”

“Bunun farkındayım.”

“Yok edecekleri tek kişi.”

“İş oraya kadar gelirse.”

“Seni koruyamam,” dedi E.D.

“Hiç korumadın ki,” dedi Jason.

o o o

Jase ile birlikte Perihelyon’a döndüm. Bugünlerde, çoğumuz hâlâ geleceğin endişe duyulacak bir şey olmadığına inanan insanlar tarafından tasarlanan, gaz yakıcıları kullandığımız için, yakıt pilli bir Alman arabası kullanıyordu. İşe gidip gelenler, hız şeritlerinden fişek gibi geçiyorlardı. Karanlık bastırmadan eve dönmek için acele ediyorlardı.

Ona Perihelyon’dan ayrılıp kendi iş yerimi açmak istediğimi söyledim.

Jase bir süre sessiz kaldı. Yolu izledi. Sıcak hava, dünyanın kenarları güneşte yumuşamış gibi kaldırımları kaynatıyordu. Sonra, “Ama zorunda değilsin, Tyler. Perihelyon’un birkaç yıl daha mücadele etmesi lazım. Maaşının aksamamasını sağlayacak kadar da nüfuzum var. Gerekirse seni özel olarak bile tutabilirim.”

“Olay da bu, Jase. Gerek yok. Perihelyon’da hiçbir şekilde tam olarak çalışmadım.”

“Sıkıldım mı demek istiyorsun?”

“Bir değişiklik yapıp kendimi yararlı hissetmem iyi olabilir.”

“Kendini yararlı hissetmiyor musun? Sen olmasan şimdi tekerlekli sandalyedeydim.”

“Bunu ben yapmadım. Wun yaptı. Tek yaptığım şey düğmeye basmaktı.”

“Hadi oradan. O çetin sınav boyunca beni gözettin. Buna minnettarım. Ayrıca... Konuşacak birine ihtiyacım var. Beni satın almaya veya satmaya çalışmayan birine.”

“En son ne zaman gerçekten konuştuk?”

“Bir tane tıbbi kriz atlatmam, bu bir daha olmayacak anlamına gelmiyor.”

“Sen bir Dördüncü’sün Jase. Bir elli sene daha doktor yüzü görmene ihtiyac olmayacak.”

“Ve bunu bilen insanlar arasında, sadece Carol ve sen varsın; ki bu da ayrılmamanı istediğim başka bir sebep.” Duraksadı. “Sen neden bu tedaviyi kendinde uygulamıyorsun? En azından, kendine bir elli sene daha vermiş olursun.”

Galiba yapabiliyordim. Ancak başka bir elli sene, bizi genişlemekte olan güneşin heliyosferine iyice sokardı. Gereksiz bir hareket olurdu. “Şimdiki zamanda yararlı olmayı yeğlerim.”

“Kesin olarak ayrılmayı kafana koydun mu?”

E.D., *Kal*, derdi. E.D., *Ona göz kulak olmak senin işin*, derdi.

E.D. bir sürü şey söylerdi.

“Kesin.”

Jason direksiyonu kavradı ve inanılmaz üzgün bir şey görmüşçesine yola bakakaldı. “Yani,” dedi, “o zaman yapabileceğim tek şey sana şans dilemek.”

o o o

Perihelyon’dan ayrıldığı gün, destek personeli şimdilerde ara sıra kullanılan bir toplantı odasındaki elveda partisine çağırdı. Orada da, azalan iş gücünden bir kişinin daha eksilmesine uygun olarak hediyeler aldım: Çömlek içinde minyatür bir kaktüs, üzerinde isminin yazılı olduğu bir kupa, kadüse şeklindeki kalaylı bir kravat iğnesi.

O gece, Jase daha sorunlu bir hediyeyle yanıma geldi.

Tellerle bağlanmış bir karton kutuydu. Açtığımdaysa, içinde kalıp kalıp basılmış dokümanlar ve altı tane de etiketsiz hafıza diskisi gördüm.

“Jase?”

“Tıbbi bilgi,” dedi. “Bunları, bir ders kitabı olarak düşünebilirsin.”

“Ne tür tıbbi bilgi?”

Gülümsedi. “Arşivlerden.”

“Mars arşivlerinden mi?”

Başıyla onayladı.

“Ama bu gizli bilgi.”

“Evet, teknik olarak öyle. Fakat Lomax yanına kâr kalacağını bilse, 911’in numarasını bile gizlerdi. Burada, Pfizer’a ve Eli Lilly’e

kepenk kapattırarak bilgiler olabilir. Ancak, bunu ciddi bir sorun olarak görmüyorum, ya sen?”

“Hayır, ama—”

“Ayrıca, Wun’ın bunu bir sır olarak saklamak istediğini de düşünmüyorum. Bu yüzden, bir süredir güvendiğim insanlara, arşivden tek tük küçük parçaları, el altından azar azar dağıtıyorum. Bununla, gerçekten bir şey yapınana gerek yok, Tyler. Kopyalarsın, umursamazsın, dosyalarsın... Sen bilirsin.”

“Harika. Sahip olduğum için tutuklanabileceğim bir hediye verdin. Teşekkür ederim, Jase.”

Gülümsemesi genişledi. “Doğru şeyi yapacağını biliyorum.”

“Artık, doğru şey her neyse.”

“Çözeceksin. Sana inancım var, Tyler. Tedaviden beri—”

“Ne?”

“Bazı şeyleri daha net görebiliyorum,” dedi.

Açıklama yapmadı. Sonunda, kutuyu bavullarımın içine hediyelik eşya gibi soktum. Canım kutunun üzerine HATIRALAR yazmak istiyordu.

o o o

Ölü bir gezegeni terraform etmekle kıyaslandığında bile replikatör teknolojisi yavaş kalıyordu. Güneş sisteminin köşelerindeki gezegenimsi yapılara dağıttığımız taşınan yüklerden fark edilebilir bir cevap niteliğinde bir şeyler almamız iki sene sürdü.

Yine de replikatörler boş durmuyordu. Güneşin yerçekiminden neredeyse etkilenmiyorlardı, tasarlandıkları şeyi yapıyorlardı. Azar azar ve yüzyıl boyu ürüyorlar ve DNA’ya tekabül eden üstün iletkenlerine yazılı talimatları yerine getiriyorlardı. Hem zaman hem de yeterli buz ve karbonlu iz element desteğiyle, eninde sonunda eve bilgi aktaracaklardı. Fakat Dönü zararının ötesine yerleştirilen ilk birkaç detektör uydu bir sinyal kaydedmeden Dünya’ya geri düştü.

Bu iki sene içerisinde, bir ortak bulmayı başardım (Herbert Hakkim adında, tatl dilli ve Bengal doğumlu bir doktor. Wun’ın, Büyüyük Kanyon’u ziyaret ettiği sene stajını bitirmişti). Emekli olan bir pratisyen hekimden, San Diego’daki bir muayenehaneyi devraldık. Hakkim dürüst biriydi ve hastalarla da iyi geçiniyordu. Sosyal hayatı yoktu. Kaldı ki, bu konuda bir değişiklik yapmaya niyeti de yoktu. Ofis saatlerinin dışında çok bir araya gelmiyorduk ve sanırım bana sorduğu en samimi soru da neden iki tane cep telefonu taşıdığımıdı.

(Bir tanesi bilindik nedenlerden dolayı; diğeri de Diane'e verdiğim son numaraya sahip olduğu için. Gerçi çaldığı da yoktu. Ben de onunla tekrar iletişime geçmeye kalkışmamıştım. Fakat numarayı kapatırsam da, bana ulaşacak hiçbir yolu kalmıyordu. Bu da hâlâ... şey, yanlış olur gibi geliyordu.)

İşimi seviyordum. Genel anlamda hastalarımı da seviyordum. Bir zamanlar beklediğimden daha fazla kurşun yarası görmüştüm, ancak Dönü'nün zor zamanlarını yaşıyorduk. Yurt içindeki cinayet ve intihar eğilim çizgisi, dimdik yukarı çıkmaya başlamıştı. Otuz yaş altı görünen herkesin bir üniforma giydiği yıllardı: silahlı kuvvetler, millî muhafız, Ulusal Güvenlik, özel güvenlik; azalmakta olan doğum oranının ürkek ürünleri için Ev Gözcülüğü ve Ev Rehberliği bile çıkmıştı. Hollywood'un aşırı şiddet ve dinî öğeler içeren filmler konusunda seri üretime geçtiği yıllardı. Ancak, Dönü hiçbirinde açıkça bahsedilmiyordu. Lomax'ın Kültür Konseyi ve FCC, "eğlence söylemi"nden yasakladıktan sonra Dönü, tıpkı seks ve onu tasvir eden kelimeler gibi yasaklanmıştı.

Bu yıllar aynı zamanda, yönetimin Mars arşivlerini temizlemek için yığınla yeni yasayı yürürlüğe koyduğu yıllardı. Başkana ve kongredeki müttefiklerine göre, Wun'ın arşivleri özünde, redakte edilmesi ve korumaya alınması gereken tehlikeli bilgiler barındırıyordu. Bunları halka açmak, "internete portatif bir nükleer bomba planı postalamak" gibi olurdu. Antropolojik materyaller bile dikkatle incelenmişti. Yayınlanan versiyonlarda, bir Dördüncü "saygıdeğer bir yaşlı" olarak tanımlanmıştı. Tıbbi olarak uzatılan yaşam süresinin bahsi geçmiyordu.

Kim uzun ömre ihtiyaç duyar veya isterdi ki? Her geçen gün dünyanın sonuna bir adım daha yaklaşıyorduk.

Kanıt isteyen varsa, ışık titremelerine bakabilirdi.

o o o

Işık titremeleri başladığında, replikatör projesinin ilk pozitif sonuçlarının alınmasının üzerinden yarım sene geçmişti.

Replikatör haberlerini, medyada patlamadan birkaç gün önce Jase'den alıyordum. Aslında, pek de matah bir şey değildi. NASA/Perihelyon'un bir gözlem uydusu, Plüton'un yörüngesinin çok ötesinde bilinen bir Oort Bulut'u gövdesinden zayıf bir sinyal kaydetmişti; tamamlanmaya yaklaşmış (olgunluğa yaklaşmış da denebilir) bir replikatör kolonisinin, belirli zaman aralıklarıyla çıkardığı, kodlanmamış bir bip sesi idi.

Ki bunun ne olduğunu düşünmeyince, önemsiz görünüyordu:

Tamamıyla eşi benzeri olmayan, insan yapımı bir biyolojinin ürünü olan hareketsiz hücreler, uzayın derinliklerindeki tozlu bir buz yığınınına konmuştu. Bu hücreler de ardından, işkence gibi bir yavaşlıkta bir metabolizma oluşturdular. Bu metabolizmanın içinde de, uzaktaki güneşin kısıtlı ısını emip bunu yakınlardaki birkaç su ve karbon molekülünü ayırmak için kullandılar ve sonucunda kendilerini ham madde olarak kopyaladılar.

Uzun yıllar boyunca aynı koloni belki de bir bilyeli yatak boyutuna geldi. İmkânsız uzunluktaki seyahati gerçekleştiren ve tam olarak nereye bakacağını bilen bir astronot, bunlara ev sahipliği yapan gezegenimsi yapının kayalık/buzlu regolitinin üzerindeki siyah bir çukur olarak görmüş olurdu. Fakat koloni, tek hücreli atasından kısmen daha etkiliydi. Daha çok büyüyüp ısı üretmeye başladı. Koloni ve etrafının arasındaki ısı değişkenliği, bir Kelvin derecesinin ufak bir parçası kadardı (kısa, üreme patlamalarının yerel ortama gizli enerji aktardığı zamanlar hariç) ancak bu fark süreklilik gösteriyordu.

Birkaç bin yıl (ya da dünya zamanına göre ay) daha geçti. Yerel ısı eğimiyle etkin hale gelen, replikatörlerin genetik özgenillerindeki alt rutinler, koloninin büyümesine şekil veriyordu. Hücreler değişmeye başladı. Tıpkı insan embriyoları gibi, koloni sadece fazla hücre yaratmakla kalmadı; kalp ve akciğer, kollar ve bacaklara denk gelecek şekilde aynı zamanda hücreleri özelleştirdi. Çıkan asma bıyıklar, gezegenimsi yapının sert olmayan materyaline girdiler ve karbon molekülleri aradılar.

Eninde sonunda, koloni daimi olarak yüzünü güneşe dönene kadar, mikroskobik fakat titizlikle hesaplanmış buhar patlamaları, ev sahipliği yapan objenin rotasyonunu (sabırla ve yüzyıllar boyu) yavaşlatmaya başladı. O an farklılaşım ciddi olarak başlamıştı. Koloni karbon/karbon ve karbon/silikon birleşimleri oluşturunuyordu. Bu birleşimlere katılmak için de tek moleküllü bıyıklar oluşturup karmaşıklık basamaklarından yukarıya doğru kendi önyüklemesini yapıyordu. Tekrar bu birleşimlerden, ışığa duyarlı noktalar –gözler– ve radyo frekans gürültüsünün mikro patlamalarını meydana getirecek ve işleyecek kapasiteyi oluşturunuyordu.

Yüzyıllar geçtikçe, koloni bu yetenekleri ince ince işleyip düzeltiyordu. Ta ki, kendini yeni doğmuş bir serçenin çıkarabileceği, basit bir periyodik cıvıltıyla duyurana kadar. Uydumuzun algıladığı ses de buydu.

Medya birkaç günlüğüne hikâyeyi duyurdu (Wun Ngo Wen'in cenazesinin ve fırlatımın arşiv görüntüleriyle), sonra da unuttu. Ne de olsa, bunlar replikatörlerin yapmaya tasarlandıkları şeyin sadece ilk evresiydi.

Sadece buydu. Hayal gücünü tetiklemiyordu. Tabii, bunun üzerine otuz saniyeden fazla kafa yormazsanız.

Bu teknoloji bir hayat barındırıyordu. Gerçekten bir hayat. Ok, yaydan çıkmıştı bir kere. İyi ya da kötü.

o o o

Işık titremesi, birkaç ay sonra gerçekleşti.

Işık titremesi, Dönü zarındaki değişim ve bozulmanın ilk işaretiydi. Dönü'nün ilk yıllarında, Çinliler'in kutup yapılarına yaptıkları füze saldırısından sonra meydana gelen olayı saymazsanız, ilki buydu. Her iki olayda, dünyanın dört bir yanından görülebiliyordu. Fakat bu anahtar benzerliğin dışında, pek de birbirlerine benzer bir tarafları yoktu.

Füze saldırısından sonra Dönü zarı görünüşe göre tekleyip yeniden iyileşmişti. Hem evrimleşen gökyüzünün aşamalı görüntülerinin hem de birden çok ayın ve dönen yıldızların oluşmasına yol açmıştı.

Işık titremesi farklıydı.

Kenar mahalledeki bir apartmanımın balkonundan izledim. Sıcak bir eylül akşamıydı. Titreme başladığında komşulardan bazıları çoktan dışarı çıkmıştı. Sonra hepimiz çıktık. Balkon çıkıntılarına kuş gibi tüneyip konuşmaya başladık.

Gökyüzü parlaktı.

Fakat gökyüzünü parlatan şey yıldızlar değil; son derece küçük, ince tellerden oluşan altın rengindeki ateşlerdi. Isısız şimşekler gibi, bir ufuktan bir ufka çatırdıyorlardı. Teller, düzensiz olarak hareket ediyor ve değişiyorlardı. Bazıları ya titriyor ya da beraberce soluyorlardı. Zaman zaman da yenileri alev alarak oluşuyordu. Göz alıcı olduğu kadar korkutucuydu da.

Olay yerel değil, küresel boyuttaydı. Gezegenin günlük kısımlarında, olay çok fazla görünmedi. Güneş ışığında kaybolup bulutlar tarafından engellenmişti. Kuzey ve Güney Amerika ile birlikte batı Avrupa'da da, karanlık gökteki görüntüler, yer yer panik patlamalarına yol açtı. Sonuçta dünyanın sonunu o kadar uzun yıllardır bekliyorduk ki, çoğumuz saymayı bırakmıştı. En azından bu, dünyanın sonuna bir giriş niteliği taşıyordu.

O gece yüzlerce başarılı veya başarısız intihar girişimleri olmuştu. Bir de yaşadığım şehirde cinayetler veya ötanaziler meydana gelmişti. Dünya çapına vuracak olursak, rakamlar sayılamayacak kadar büyüktü. Görünüşe bakılırsa, Molly Seagram gibi bir sürü insan vardı. Tahmin edilen denizin kaynaması ihtimalinden kaçınmak için şundan veya bundan birkaç öldürücü tablet alıp kurtulmaya çalışan insanlar; ailesi ve arkadaşları içinde ayırıyorlardı. Gökyüzü parlar parlamaz, çoğu son yolculuklarını yapmaya karar vermişti. Sonradan anlaşıldığına göre, biraz zamansız olmuştu.

Görüntüler sekiz saat sürdü. Sabah olduğunda, kendimi yerel hastanede acil servis bölümüne yardım ederken buldum. Öğlen olduğunda, yedi ayrı karbon monoksit zehirlenmesi vakası görmüştüm. İnsanlar bilinçli olarak arabalarını boşa çalıştırmış ve kendilerini garaja kilitlemişlerdi. İnsanların çoğu, ben olayı resmiyete kavuşturmadan çok önce ölmüştü. Hayatta kalanların da, onlardan geri kalır bir yanı yoktu. Öte yandan, markette yanından geçip gittiğim sağlıklı insanlar, hayatlarını solunum cihazına bağlı bir şekilde geçiriyordu. Telafisi olmayan beyin hasarlarıyla, altından kalkamadıkları bu son yolculuğun kurbanı olmuşlardı. Hiç hoş değildi. Fakat kafaya sıkılmış kurşun yaraları daha da kötüydü. Bu insanları, Wun Ngo Wen'in Florida otobanında yatarken halini düşünmeden tedavi edemiyordum. Kafatasından geriye kalan şeyin içinden kan damlıyordu.

Sekiz saat. Ardından, gökyüzü tekrar boş haline döndü. Güneş, kötü bir şakanın can alıcı noktası gibi yayılıyordu.

Bir buçuk sene sonra, bu olay tekrar oldu.

o o o

Hakkim bir keresinde bana, "İnancını kaybetmiş bir adama benziyorsun," dedi.

"Ya da hiç inancı olmamış bir adama," dedim.

"Tanrı'ya olan inançtan bahsetmiyorum. Seni gerçekten masum yapan inançtan bahsediyorum. Başka bir şeye inanç. Ne olduğunu bilmiyorum."

Üstü kapalı konuşuyordu. Fakat Jason'la bir sonraki konuşmamda bunu biraz daha net bir şekilde anladım.

Beni, evdeyken aradı. (Normal telefonumdan; yanımda uğursuz bir muska gibi taşıdığım öksüz telefonumdan değil.) "Alo?" dedim.

"Televizyondaki şeyi kaçırıyor olamazsın."

“Neyi kaçırıyor olamam?”

“Haber kanallarından birini aç. Yalnız mısın?”

Cevabım evetti. Tercihen böyleydi. Günün sonunda, işleri karmaşıktırarak bir Molly Seagram yoktu. Televizyon kumandası, bıraktığım gibi kahve sehпасının üzerindeydi. Her zaman oraya koyardım.

Haber kanalları, birçok renk grafiğinin üzerine kendini tekrarlayan bir ses kaydı yerleştirmişlerdi. Sessize aldım. “Bu gördüğüm şey de ne, Jase?”

“JPL basın konferansı. Son yörüngesel alıcıdan elde ettikleri veri takımı.”

Başka bir deyişle, replikatör verisi. “Yani?”

“İşe geri döndük,” dedi. Neredeyse gülümsemesini duyabiliyordum.

Uydu, dış güneş sisteminden gelen ve dar alana yayın yapan, çoklu radyo kaynağı keşfetmişti. Bu da birden fazla replikatör kolonisi, olgunluğa erişmiş demek oluyordu. Jason alınan verilerin basit değil, karmaşık olduğunu söyledi. Replikator kolonileri yaşlandıkça, büyüme oranları yavaşlıyor ama işlevleri daha düzeyli ve bir amaca yönelik hale geliyormuş. Artık, güneşe sadece bağımsız enerji için dönmüş olmuyorlardı. Yıldız ışığını analiz ediyor, silikon ve karbon fiberlerden oluşan nöral ağlarındaki gezegen yörüngelerini hesaplıyor ve bunları genetik kodlarına yazılı olan taslaklarla karşılaştırıyorlardı. Tamamen yetişkinliğe girmiş ve on iki taneden daha az olmayan koloni, tam olarak toplamaya tasarlandıkları veriyi yollamıştı. Dört tane ikili veri akışı şunları söylüyordu:

1. Bu, 1.0’lık bir güneş kütlesi olan bir yıldızın, gezegen sistemiydi;
2. Sistemde, sekiz tane büyük gezegen yapısı bulunuyordu (Plüton, algılanabilir kütle limitinin altındaydı);
3. Gezegenlerden ikisi işinsal olarak boştu, Dönü zarıyla çevrelenmişlerdi;
4. Bildirim yapan replikatör kolonileri, üreme moduna geçmişlerdi.

Komşu yıldızlara, spesifik olmayan tohum hücreler saçıp kuyruklu yıldız buharı patlamalarıyla fırlatımlarını yapıyorlardı.

Jason’ın dediğine göre aynı mesaj, yerel ve o kadar olgun olmayan kolonilere yayılmıştı. Bu koloniler de, gereksiz işlevleri es geçerek ve enerjilerinin tamamını üreme davranışına aktararak cevapta bulunmuşlar.

Başka bir deyişle, Wun’ın yarı biyolojik sistemini, dış sisteme bulaştırmıştık.

Spor üretmeye başlamışlardı bile.

“Bu bize Dönü hakkında hiçbir bilgi vermiyor,” dedim.

“Elbette vermiyor. Henüz değil. Ancak bu küçük bilgi damlası, çok geçmeden bir girdaba dönüşecek. Zamanla, yakındaki bütün yıldızların bir Dönü haritasını çıkarabiliyor olacağız; belki de en sonunda bütün galaksinin çıkaracağız. Bu bilgiyle, Varsayımsallar’ın nereden geldiği, nereyi Dönüleştirirdiği ve yıldızları genişleyip yok olan Dönü dünyalarına sonunda ne olduğu sonucuna varabiliyor olmamız lazım.”

“Bu yine de hiçbir şeyi düzeltmeyecek, öyle değil mi?”

Sanki aptal bir soru sorup onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi içini çekti. “Muhtemelen düzeltmeyecek. Fakat üzerine yorum yapmak yerine, ne olduğunu bilmek daha iyi değil mi? Ölmeye mahkûm olduğumuz ortaya çıkabilir ama umduğumuzdan daha fazla zamanımızın kaldığı da ortaya çıkabilir. Unutma, Tyler, başka cephelerde de savaşıyoruz. Wun’ın arşivlerindeki kuramsal fiziği didik didik ediyoruz. Neredeyse ışık hızında ilerleyen bir nesneye, Dönü zarını bir solucan deliği olarak kullanırsan—”

“Fakat ilerlemiyoruz. Bir yere gittiğimiz yok.” Paldır küldür geleceğe doğru sürüklendiğimizi saymazsak.

“Hayır, ancak hesaplama yaparsan, Dönü gözlememizle eşleşen sonuçlar ortaya çıkıyor; ki bu da bize, Varsayımsallar’ın hangi güçleri kontrol ettiği hakkında bir ipucu verebilir.”

“Ne amaçla, Jase?”

“Söylemek için çok erken. Fakat bilginin boşuna olduğuna inanmıyorum.”

“Ölüyor olsak bile mi?”

“Herkes ölür.”

“Tür olarak ölmemizi kastediyorum.”

“Göreceğiz. Dönü her ne olursa olsun, özenle hazırlanmış küresel bir ötanaziden daha fazlası olmalı. Varsayımsallar, bir amaca hizmet ediyor olmalı.”

Belki de öyleydi. Ancak fark ettiğim şey, bu inancın beni terk ettiğiydi. Büyük Kurtuluş’a olan inancımın.

Büyük Kurtuluş’un tepeden tırnağa bizden gittiğiydi. Son dakikada, teknolojik bir çözüm icat edip kendimizi kurtarabilirdik. Başka bir ihtimal: Varsayımsallar, gezegeni huzurlu bir krallığa çevirecek iyiliksever canlılardı. Başka bir ihtimal: Tanrı hepimizi, en azından gerçekten inananları, kurtaracaktı. Başka bir ihtimal. Başka bir ihtimal. Başka bir ihtimal.

Büyük Kurtuluş. Kılıfı güzel olan bir yalandı. Her ne kadar üzerine çıkmaya çalışırken birbirimizi öldürüyor olsak da, kâğıttan bir cankurtaran botuydu. Kuşağını kötürüm bırakan şey Dönü değildi. Büyük Kurtuluş'un cazibesi ve bedeliydi.

o o o

Işık titremesi bir sonraki kış geri geldi. Kırk dört saat boyunca da bir yere gitmedi ve ardından tekrar kayboldu. Çoğumuz bunu, bir tür yıldız fırtınası olarak görüyorduk. Öngörüleliyordu ama bir zararı da yoktu.

Kötümser insanlar, olayların arasındaki araların azaldığını ve olayların süresinin de uzadığını söylüyordu.

Mart ayında, tam üç gün süren ve aerostat sinyallerinin iletişimde parazite neden olan bir ışık titremesi oldu. Bu olayla birlikte başka bir (daha küçük) başarılı ve başarısız intihar girişimi dalgası yaşandı. İnsanlar gökte gördükleri şeyden ziyade, telefon ve televizyon setlerinin bozulmasından dolayı paniğe sürüklenmişlerdi.

Haberlere aldırış etmemeye başladım, ancak bazı haberleri göz ardı etmek imkânsız oluyordu: Kuzey Afrika ve Doğu Avrupa'da ordunun gerilemesi, Zimbabwe'de bir tarikatın yaptığı darbe, Kore'de kitlesel intiharlar. O sene, apokaliptik İslam taraftarları Cezayir ve Mısır seçimlerinde büyük rakamlara ulaştılar. Wun Ngo Wen'in anısına (Onu aziz bir göçebe çoban ve tarımın Gandhi'si olarak görüyorlardı) tapan bir Filipin tarikatı Manila'da başarılı bir şekilde genel grev tasarlamıştı.

Jason'dan birkaç telefon daha almıştım. Bana, içinde bir tür kriptolama olan bir telefon yolladı. "Kelime avcılarına karşı epey iyi bir koruma" sağlayacağını söylemişti. Artık her ne demekse.

"Kulağa biraz paranoyakça geliyor," dedim.

"Bu faydalı bir paranoya diye düşünüyorum."

Ulusal güvenlik sorunlarını tartışıyor olsaydık, belki olabilirdi. Fakat tartışmıyorduk. En azından ilk başlarda. Onun yerine, Jason bana işimin ve hayatımın nasıl gittiğini, hangi müzikleri dinlediğimi sordu. Yirmi veya otuz sene önce (Dönü'den olmasa da, Perihelyon'dan önce) yapacağımız türden bir sohbet etmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Annesini ziyarete gittiğini söyledi. Carol hâlâ günlerini saatin ve şişenin başında geçiriyordu. Değişen hiçbir şey yoktu. Carol bu konuda ısrarcıydı. Evdeki çalışanlar her şeyi temiz ve yerli yerinde tutuyordu. Büyük Ev'in, Dönü'nün ilk gecesinden

itibaren hava sızdırmayacak şekilde kapatılmış bir zaman kapsülüne benzediğini söyledi. Öyle söyleyince, biraz ürkütücü oldu.

Diane'in hiç arayıp aramadığını sordum.

"Diane, Wun öldürülmeden çok önce Carol ile konuşmayı kesti. Hayır, ondan tek kelime duymadık."

Ardından replikatör projesini sordum. Son zamanlarda gazetelerde pek bir şey yazmıyordu.

"Bakmaya hiç kalkışma. JPL sonuçları kendine saklıyor."

Sesindeki mutsuzluğu duymuştum. "O kadar mı kötü?"

"Tam olarak kötü haber denemez. En azından, şu son zamanlara kadar değildi. Replikatörler, Wun'ın beklediği her şeyi yaptılar. Harika şeyler, Tyler. Yani, her anlamda harika demek istiyorum. Keşke sana çıkarttığımız haritaları gösterebilseydim. Seyredilebilir, büyük yazılım haritaları. Yüzlerce ışık yılı ötedeki uzay boşluğundaki bir ışık halkasının içinde bulunan neredeyse iki yüz bin tane yıldız. Şu an, E.D.'nin kuşağındaki bir gökbilimcinin, yıldız ve gezegen evrimi hakkında hayal edebileceğinden çok daha fazlasını biliyoruz."

"Fakat Dönü hakkında elinizde bir şey yok?"

"Öyle bir şey söylemedim."

"O zaman ne öğrendiniz?"

"Bir kere, yalnız olmadığımızı söyleyebilirim. O kadar uzay hacminde, aşağı yukarı Dünya boyutunda, üç tane ışınsal olarak boş olan gezegen bulduk. Bulundukları yörüngeler de dünya standartlarına göre yaşanılabilir ya da eskiden yaşanılabilirdi. En yakını, Ursa Majoris 47 yıldızını çevreliyor. En uzağıysa—"

"Detaylara ihtiyacım yok."

"Eğer işin içine dâhil olan yıldızların yaşına bakıp mantıklı birkaç çıkarım yapacak olursak, Varsayımsallar'ın çıkış noktası galaktik çekirdeğe doğru bir yerlerde. Başka göstergeler de var. Replikatörler, güneş genişlemesine dayanma ihtimali olmayan yörüngelerde, kayalıklı gezegenleri olan birkaç beyaz cüce yıldız –özünde sönmüş olan fakat birkaç milyar yıl önce güneşe benzeyen yıldızlar– buldu."

"Dönü'den sağ mı çıkmışlar?"

"Belki de."

"Bunlar, yaşayan gezegenler mi Jase?"

"Bilmemizin imkânı yok. Ancak, kendilerini koruyacak bir Dönü zarı yok ve şu anki yıldız çevresi, bizim standartlarımıza göre tamamen saldırgan."

"Yani, bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Replikatör ağı genişledikçe daha

anlamli karşılaştırmalar ıkartabileceğimizi düşünüyorduk. Replika-törlerle yarattığımız şey, akıl almaz bir genişliğe sahip olan gerçek bir nöral ağı. Nöronlar birbirleriyle nasıl konuşuyorlarsa, onlar da kendileriyle aynı şekilde konuşuyorlar. Tek farkları, replikatörlerin bunu yüzyıllar ve ışık yılları boyunca yapıyor olması. Yaptıkları şeyin gerçekten, nefes kesici bir güzelliğı var. İnsanlığın inşa etmiş olduğı herhangi bir şeyden daha büyük bir ağı. Bilgi topluyor, ayırıyor, depoluyor, bize geri bildiriyor–”

“O zaman, sorun neydi?”

Söylediğı şey sanki canını yakıyordu. “Belki de yaşlanma. Her şey yaşlanıyor; yüksek korumalı genetik kodlar bile. Talimatlarımızın ötesinde bir evrim geçiriyor olabilirler. Ya da–”

“Evet, ama ne oldu, Jase?”

“Veri azalıyor. Dünya’ya en uzak olan replikatörlerden, bölük pörçük ve çelişkili bilgiler alıyoruz. Bu birçok anlama gelebilir. Ölüyorlarsa, bu dizayn kodunda oluşan bir kusuru yansıtıyor olabilir. Bir de, köklü röle şebekelerinden bazıları kapanmaya başlıyor.”

“Birileri, bunları hedef mi alıyor?”

“Bu sonuca varmak için henüz erken ancak başka bir fikrim var. Bu şeyleri Oort Bulutu’na yolladığımızda, basit bir yıldız ekolojisi oluşturmuş olduk: buz, toz ve yapay yaşam. Peki, ya bunu ilk biz yapmamışsak? Ya bu yıldız ekolojisi o kadar da basit değilse?”

“Dışarıda bir yerlerde, başka tür replikatörlerin olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Olabilir. Durum öyleyse, kaynak için rekabete girmişlerdir. Belki de *birbirlerini* kaynak olarak kullanıyorlardır. Cihazlarımızı, mikropsuz bir boşluğa yolladığımızı düşünüyorduk. Ancak rekabet içinde olan başka türler olabilir. Yırtıcı türler bile olabilir.”

“Jason... bir şeylerin, onları *yediğini* mi düşünüyorsun?”

“Mümkün,” dedi.

o o o

Işık titremesi haziran ayında geri geldi ve yok olmadan önce kırk sekiz saat sürdü.

Ağustos ayında ise elli altı saatlik bir titremenin yanında kesilip duran telekom problemleri oldu.

Eylül ayının sonlarında tekrar başladığındaysa kimse şaşırmamıştı. İlk akşamın çoğunda panjurlarım kapalıydı ve gökyüzüne aldırış etmedim. Bir hafta önce indirmiş olduğum bir filmi izledim. Eski

bir filmidi. Dönü öncesi zamandanı. Filmi konusu için değil, içindeki yüzler için izledim. İnsanların yüzleri, eskiden nasıl görünüyordu ona baktım; hayatlarını gelecekte korkarak geçirmeyen insanlar. Ironi veya nostalji yapmaksızın, arada sırada ay ve yıldızlardan konuşan insanlar.

Ardından telefon çaldı.

Kişisel telefonum değil. Jase'in verdiği kriptolu telefon da değil. Telefon çalarken çıkan üç tonlu zili, yıllar boyunca duymama rağmen tanıdım. Sesi duyabiliyordum ama sönük geliyordu. Çünkü telefonu, koridordaki dolapta duran bir ceketin cebinde bırakmıştım.

Telefonu el yordamıyla çekip çıkarmadan önce iki kere çaldı. "Alo?" dedim.

Yanlış numara çıkmasını bekliyordum. Bir yandan da Diane'in sesini istiyordum. İstiyordum ve de ürküyordum.

Ancak karşı taraftan gelen şey, bir erkeğin sesiydi. Sonradan, Simon olduğunu çıkardım.

"Tyler? Tyler Dupree? Orada mısın?" dedi.

Sesindeki telaşı anlayacak kadar acil servis aramalarına bakmıştım. "Benim. Bir sorun mu vardı?" dedim.

"Seninle konuşmamam lazımı ama başka kimi arayabilirim bilmiyorum. Burada tanıdığım doktor da yok. Diane çok hasta. Çok fena hastalandı, Tyler! İyiye de gittiğini sanmıyorum. Bence ihtiyacı olan şey—"

Işık titremesi aradaki bağlantıyı kesti ve hattın diğer tarafında gürültüden başka hiçbir şey kalmadı.

EN, iki düzine kuzeni ve bir o kadar da yabancı Diane'in arkasından geliyordu. Hepsi de yeni dünyaya gideceklerdi. Jala, hepsini sürü gibi içeriye topladı. Ardından, ambarın dalgali kapısını kaydırarak kapattı. Işık kısıldı. Diane kolunu bana doladı. Ben de onu, yüksek halide lambalarının birinin altında bulunan, nispeten temiz bir boşluğa doğru yürüttüm. Ibu Ina uzanmak için içi dolu olmayan jüt kumaştan yapılmış bir çantayı açtı.

"Gürültü," dedi Ina.

Diane, yatay konuma gelir gelmez gözlerini kapattı. Uyanıktı fakat görünüşe göre bitkindi. Bluzunun düğmelerini açtım ve hafifçe yaranın olduğu yerden, bluzunu kaldırmaya başladım.

"Tıbbi eşyalarımın olduğu—"

"Evet, tabii ki." Ina, En'i çağırdı ve hem benim çantamı hem de kendi çantasını getirmesi için ambarın üst katına yolladı. "Gürültü—"

Üzeri kanla kaplı yaradan, üzerine dolaşmış kumaşı çekmeye başladığımda, Diane acıdan yüzünü buruşturdu. Fakat yaranın ne kadar derin olduğunu görmeden, ona ilaç vermek istemiyordum. "Ne gürültüsü?"

"Onu diyorum ya!" dedi Ina. "Liman, sabahın bu saatinde gürültülü olmalı ama sessiz. Hiç ses yok."

Başımı kaldırdım. Haklıydı. Minang köylülerinin gergin konuşmaları ve yüksek metal çatıdan gelen yağmur sesinin gürültüsü dışında başka bir ses yoktu.

Fakat şimdi buna endişelenmenin sırası değildi. "Git Jala'ya sor," dedim. "Neler olduğunu öğren."

Ardından, Diane'e döndüm.

“Derin değil,” dedi Diane. Derin bir nefes aldı. Gözleri, acıdan sımsıkı kapanmıştı. “En azından, ben yüzeysel olduğunu düşünüyorum.”

“Kurşun yarasına benziyor.”

“Evet. Reformasi, Jala’nın Padang’daki güvenli yerini buldu. Neyse ki, biz de tam ayrılıyorduk. Ah!”

Haklıydı. Yara derin değildi, ancak dikiş atılması lazımdı. Kurşun, kalça kemiğinin üzerindeki yağ dokusundan geçmişti. Fakat darbe onu kötü yaralamıştı ve derisini yırtmıştı. Ben de yaralanmanın derin olabileceğinden korkuyordum. Sarsıntı, içindeki bir şeyleri yırtmış olabilir. Ancak idrarında kan görmediğini söyledi. Tansiyonu ve nabızı da duruma göre makuldü.

“Ağrı kesici bir şeyler vereceğim. Dikiş atmamız lazım.”

“İstersen at ama herhangi bir ilaç almak istemiyorum. Buradan gitmemiz lazım.”

“Uyuşturucu ilaç olmadan dikiş atmamı istemezsin.”

“Lokal bir şeyler ver, o zaman.”

“Hastanede değiliz. Elimde lokal bir şeyler yok.”

“O zaman dik gitsin, Tyler. Acıyla başa çıkabilirim.”

Evet, ama ben çıkabilir miydim? Ellerime baktım. Temizdi. Ambarın lavabosunda su akıyordu. Ina, lateks eldivenlerini güç bela giymeme yardım etti. Ardından da Diane’e yöneldim. Temiz ve becerikliydin. Fakat titreyip duruyordum.

Mesleğimi yaptığım zaman zarfında hiç midem kalkmamıştı. Tıp öğrencisi olup diseksiyon yaptığım zaman bile. Her zaman, başkalarının acısını hissetmemizi sağlayan sempati düğmemi kapatabiliyordum. Beni bekleyen yırtılmış atardamarın, bir insana ait olmadığını farz ediyordum. Böylece birkaç dakikalığına gerçekten de kendimi inandırabiliyordum.

Fakat şu an ellerim titriyordu. Bu dokunun kanlı dudaklarından bir iğne geçiyor olduğu düşüncesi, tasvip edemeyeceğim şekilde vahşi ve zalimce geliyordu.

Diane, ellerimin sabit durması için ellerini bileklerimi koydu. “Dördüncüler’in hissettiği bir şey,” dedi.

“Ne?”

“Kurşun, beni değil de seni vurmuş gibi hissediyorsun, değil mi?”

Başımınla onayladım. Şaşırp kalmıştım.

“Dördüncüler’in hissettiği bir şey. Galiba, daha iyi insanlar olmamızı sağlıyor. Fakat doktor olan sensin. Üstesinden gelmen lazım.”

“Gelemezsem,” dedim, “Ina’ya devredeceğim.”

Ancak gelebildim. Bir şekilde yaptım.

o o o

Ina, Jala ile konuşmasından geri döndü. “Bugün bir işçi grevi olacaktı,” dedi. “Polis ve Reformasi kapılarda ve limanın kontrolünü almaya niyetliler. Çatışma çıkması bekleniyor.” Diane’e baktı. “Canım, sen nasılsın?”

“İyi ellerdeyim,” diye fısıldadı Diane. Sesi bitkin çıkıyordu. Ina, çıkardığı işe baktı. “Harika,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Durumu göz önünde bulundurunca tabii. Şimdi beni dinle. Acilen gitmemiz lazım. Şu anda hapishaneyle aramızda duran tek şey işçilerin isyanı. Hemen, *Capetown Maru*’ya binmemiz lazım.”

“Polis bizi mi arıyor?”

“Sanırım seni değil; yani özel olarak seni değil. Jakarta, göç ticaretini genel anlamda bastırmak için Amerikalılarla bir tür anlaşmaya girdi. Buradaki ve başka yerlerdeki limanlar taranıyor. Hem de bunu, Amerika konsolosluğundaki insanları etkilemek için açık açık yapıyorlar. Tabii ki de uzun sürmeyecek. Ticaret kökten yok edilemez çünkü çok fazla para el değiştiriyor. Fakat gösteriş için üniformalı polislerin kargo gemilerinden insanları sürükleyerek çıkarması gibisi yoktur.”

“Jala’nın güvenli yerine geldiler,” dedi Diane.

“Evet, senden ve Dr. Dupree’den haberleri var. Asıl istedikleri şey sizi gözaltına almak ama polislerin kapıda sıralanmasının nedeni bu değil. Gemiler limandan hâlâ ayrılabiliyor ama bu uzun sürmeyecek. Teluk Bayur’daki sendika hareketi güçlü. Savaşmak istiyorlar.”

Jala, kapı arasından anlamadığı sözçükler kullanarak bağırdı.

“Şimdi gerçekten gitmemiz lazım,” dedi Ina.

“Diane’e sedye yapınama yardım et.”

Diane, oturmaya çalıştı. “Yürüyebilirim.”

“Hayır,” dedi Ina. “Bu konuda Tyler’ın haklı olduğuna inanıyorum. Hareket etmemeye çalış.”

Birbirine tutturulmuş jüt hasırlardan bir kat daha koyduk ve bir çeşit hamak yaptık. Bir ucundan ben tuttum. Ina, diğer ucunu tutması için Minanglı adamlardan güçlü görünen birini çağırdı.

“Acele edin!” diye bağırdı Jala. Eliyle yağmura doğru, dışarı çıkmamızı işaret ediyordu.

Muson mevsimi. Muson mevsiminde miydik? Sabah, alacakaranlık gibi görünüyordu. Sırılsıklam olmuş bir yün topuna benzeyen bulutlar, Teyuk Bayur'un gri suları boyunca ilerliyordu; kuleleri ve çift cidarlı tanker gemilerinin radarlarını sarmalıyordu. Hava sıcaktı ve kötü kokuyordu. Diane'i bekleyen arabanın içine sokarken bile yağmurdan sıırılsıklam olduk. Jala, kendi göçmen grubu için küçük bir konvoy ayarlamıştı; üç araba ve seri lastik tekerleri olan ufak, üstü açık birkaç kargo taşıyıcısı vardı.

Capetown Maru, beş yüz metre ötedeki yoğun betondan yapılmış bir iskeleye yanaşmıştı. Karşımızda duran rıhtımlar boyunca ambar, antrepo ve bir de kırmızı-beyaz renkli kocaman Avigas bekleme tankı sıralanmıştı. Liman işçilerinden oluşan yoğun bir kalabalık kapılarda toplanmıştı. Yağmurun gürültüsünün altında, birinin megafondan bağırıldığını duyabiliyordum. Ardından pek de emin olamadığım bir ateş sesi duydum.

"İçeri geç," dedi Jala. Diane'in yaraları üzerine sanki dua ediyormuş gibi kapandığı arka koltuğa geçmem için beni dürtüyordu. "Acele edin, acele." Jala, şoför koltuğuna geçti.

Yağmurun görmeyi zorlaştırdığı izdihama son bir kez baktım. Futbol topu büyüklüğündeki bir şey, kalabalığın üzerine atılmıştı. Giderken arkasından daireler şeklinde beyaz bir duman çıkarıyordu. Göz yaşartıcı bomba.

Araba ileri doğru atıldı.

"Bunlar sadece polis olamaz," dedi Jala, rıhtımın uzun ince yolundan ilerlerken. "Polis bu kadar aptal olamaz. Bunlar Yeni Reformasi. Jakarta'nın gecekondu mahallelerinden toplanmış sokak serserilerine devlet üniforması giydirmişler."

Üniforma ve silah. Şimdi de daha fazla biber gazından çıkan bulanık bulutlar, yağmurlu sisin içine bulanıyordu. Kalabalık kıyılara doğru çözülmeye başladı.

Uzaktan gelen bir güm sesiyle birlikte ateşten bir top, birkaç metre boyunca gökyüzüne yükseldi.

Jala bunu aynadan gördü. "Aman Tanrım! Ne kadar aptalca! Birileri, bir petrol varilini ateşlemiş olmalı. Limanlar—"

Rıhtımdan giderken sirenlerin kükremesi denizden geldi. Kala-

balık şimdi daha da paniklemişti. İlk defa bir sıra polisin, limanın kapı girişini zorladığını görmüştüm. En önde olanlar ağır silahlar taşıyor ve siyah gaz maskeleri takıyordu.

Bir itfaiye aracı liman ambarının birinden çıktı ve kapıya doğru ses çıkararak ilerledi.

Birkaç rampa çıktıktan sonra, iskelenin *Capetown Maru*'nun ana güvertesiyle aynı seviyeye geldiği bir yerde durduk. *Capetown Maru* beyaz ve pas rengine boyanmış, kolay bayraklı bir yük gemisiydi. Kısa ve çelikten bir lumbar ağzı, ana güverte ve iskele arasına yerleştirilmişti. İlk birkaç Minanglı şimdiden alelacele üzerinden geçiyordu bile.

Jala arabadan dışarı atladı. Diane'i rıhtıma çıkarır çıkarmaz –yürüyerek çıktık, tüm gücüyle bana yaslanıyordu ve jüt hasırdan sedyeyi atmıştık– Jala lumbar ağzının başındaki adamla İngilizce olarak ateşli bir tartışmaya girmişti. Bu adam geminin kaptanı veya pilotu değilse de benzer otoriteye sahip biriydi. Başında bir Sih türbanı ve son derece perçinlenmiş çenesiyle bodur bir adamdı.

“Aylar öncesinden anlaşma yapılmıştı,” dedi Jala.

“–ama bu havada–”

“–ne havada olursa olsun–”

“–ama Liman İdaresi'nin izni olmadan–”

“–evet ama Liman İdaresi diye bir şey yok– baksana!”

Jala yaptığı işaretle, adamın gerçekten bakmasını kastetmemişti. Fakat yine de, tanklardan biri patladığında elini benzin ve gaz depolarının olduğu yöne doğru sallıyordu.

Ben görmedim. Sarsıntı beni betona doğru itti. Sıcaklığını ensemde hissettim. Sonradan ortaya çıkan ses muazzamdı. Hareket edebildiğim an, sırtüstü döndüm. Kulakların çınılıyordu. Avigas dedim içimden ya da artık orada her ne saklıyorlarsa. Benzin. Kerosen. Sıvı yakıt. Palm yağı bile olabilirdi. Ya ateş yayılmıştı ya da eğitimsiz polisler pek de akıl kârı olmayan bir yöne doğru ateş açmıştı. Diane'i aramak için kafamı çevirdim ve yanımda buldum. Korkmaktan ziyade şaşırmış gibiydi. *Yağmuru duyamıyorum* diye düşündüm. Fakat başka, açıkça duyulan ve daha da korkutucu olan bir ses vardı: havadan düşmekte olan molozların sesleri. Bazıları yanmakta olan metal parçalarıydı. Beton rıhtıma veya *Capetown Maru*'nun çelikten güvertesine çarptıkça ses çıkarıyorlardı.

“Başınızı eğin,” diye bağıırıyordu Jala. Sesi çatallı ve boğuk geliyordu: “Başınızı eğin, herkes başını eğsin!”

Diane'in vücudunu, kendi vücudumla korumaya çalıştım. Yanan metal, etrafımıza dolu gibi yağıyordu veya geminin ötesindeki sula-

ra bitmek bilmeyen saniyeler boyunca çarpıyordu. Ardından, öylece bir an kesiliverdi. Fırçalanmış bir zilin yumuşak fısıltıları gibi yağın yağmurdan başka düşmekte olan bir şey yoktu.

Ayağa kalktık. Jala, lumbar ağzındaki cesetleri itmeye başlamıştı bile. Bir yandan da korkuyla geride kalan alevlere bakıyordu. “Bu son olmayabilir! Hepiniz gemiye binin, hadi, hadi!” Köylüleri, güverte yangınına söndüren ve rıhtıma bağlı halatları söken *Capetown* tayfasının arkasına yönlendirdi.

Duman üzerimize doğru esti. Kıyıdaki şiddetin üzerini kaplıyordu. Diane’e gemiye binmesi için yardım ettim. Her attığı adımda acıdan yüzünü buruşturuyordu. Yarası da, sargının arasından kanamaya başlamıştı. Lumbar ağzından çıkan son insanlar bizdik. Birkaç denizci, alüminyum yapıyı arkamıza doğru çekmeye başladı. Elleri vinçte ama gözleri de kıyıdaki ateşten sütuna yönelmişti.

Capetown Maru’nun motorları, güvertenin altında tıngırdıyordu. Jala beni gördü ve Diane’in diğer koluna girmek için geldi. Diane geldiğini gördü ve, “Güvende miyiz?” dedi.

“Limandan çıkana kadar değiliz.”

Yeşil-gri suyun öbür ucundan, korna ve düdük sesleri geliyordu. Hareket eden her gemi açık okyanusa açılıyordu. Jala, rıhtımın arkasına baktı ve kaskatı kesildi. “Eşyalarımız,” dedi.

Küçük kargo taşıyıcılarından birine yüklenmişti. Kâğıtlar, ilaçlar ve dijital kartlarla dolu iki tane sert kapaklı valiz. Terk edilmiş bir şekilde hâlâ orada duruyordu.

“Lumbar ağzını tekrar indirin,” dedi Jala, güverte tayfasına.

Ona bakıp göz kırptılar. Otoritesinden şüphe duyuyorlardı. İkinci kaptan köprüye doğru gitti. Jala göğsünü kabarttı ve anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi. Denizciler omuzlarını silkti ve genişletilen yürüme platformunu tekrar rıhtıma döndürdü.

Geminin motorlarından daha derin bir ses geldi.

Lumbar ağzı boyunca koştum. Dalgalı alüminyum, ayaklarımın altında çınlıyordu. Bavulları kapıtm. Son kez geriye baktım. Rıhtımın karaya uzanan ucunda on iki kişilik bir müfreze veya üniforma giydirilmiş Yeni Reformasi birlikleri *Capetown Maru*’ya doğru koşmaya başladılar. Sanki geminin sahibi kendisiymiş gibi, “Alarga edin,” diye bağıırıyordu Jala. “Alarga edin, şimdi hemen, çabuk!”

İskele gerilemeye başladı. Valizlerden sonra kendimi gemiye attım.

Gemi hareket etmeye başlamadan güverteye çıkabildim.

Sonra başka bir Avigas tankı patladı ve sarsıntısının etkisiyle hepimiz yere düştük.

RÜYALARLA ÇEVİRİLİ

YOL KORSANLARI ve emniyet güçleri arasındaki gece savaşları, en uygun zamanlarda bile seyahati zor duruma sokuyordu. Işık titremesi de bu durumu daha kötü yapıyordu. Bir ışık titremesi olayında yapılacak herhangi lüzumsuz bir seyahat, resmî olarak caydırılmaya çalışılıyordu. Fakat bu insanların, ailelerine veya arkadaşlarına ulaşmaya çalışmasına engel olmuyordu. Hatta bazı durumlarda öylece arabalarına atlayıp hem zamanları hem de benzinleri bitene kadar yolda oluyorlardı. Geride bırakmak istemediğim her şeyi alarak hemen birkaç valiz hazırladım. Jase'in verdiği arşiv kayıtlarını almayı da ihmal etmedim.

O gece, Alvarado çevre yolunda alabildiğine trafik vardı ve I-8 de ondan daha hızlı hareket etmiyordu. Yapmakta olduğum şeyin ne kadar absürt olduğunu ölçüp tartacak kadar bol vaktim vardı.

Başka bir adamın karısını kurtarmak içi koşturuyordum. Bu kadına da zamanında o kadar değer vermiştim ki bundan zarar görmüştüm. Gözlerimi kapatıp Diane Lawton'ı düşündüğüm zaman aklıma artık tutarlı bir görüntü gelmiyordu. Sadece anılardan ve hareketlerden oluşan bulanık bir kurgu vardı. Bir eliyle saçlarını tayan ve köpeği Aziz Augustine'in kürküne yaslanan Diane. Yerde sökülmiş bir halde çim makinesi olan aletlerin konulduğu barakada kardeşine internet bağlantısı ayarlayan Diane. Söğüt gölgesinde, bir Viktorya dönemi şiiri okuyan ve anlamadığım bir metne gülümseyen Diane: *Güneşin her saat olgunlaştırdığı ya da Küçük çocuk değil bunun farkında...*

Çok göze çarpmayan bakışları ve hareketleriyle –belirli belirsiz de olsa– hep beni sevdiğini ima eden ama anlamadığım güçler tarafından zapt edilmiş Diane: babası, Jason, Dönü. Bizi birbirimize bağ-

layan ve ayıran şey Dönü diye düşündüm. Bizi bitişik fakat kapısız odalara kapatmıştı.

El Centro'yu geçmiştim ki radyo, Yuma'nın batısında "yoğun" polis hareketliliği olduğunu bildirdi ve trafik, eyalet sınırında en az beş kilometre kadar tıkanmıştı. Uzun bir gecikme riskini göze almadım. Boş ve ıssız kuzeye doğru olan yerel bir bağlantı yoluna doğru döndüm. Blythe yakınındaki eyalet sınırıyla kesişen, I-10'a geçmeyi planlıyordum.

Yol daha sakindi ama yine de trafik vardı. Işık titremesi dünyayı ters düz etmiş gibi görünüyordu; aşağısı, yukarıdan daha parlaktı. Arada sırada, özellikle kalın bir ışık damarı kuzeyden güney ufkuna kadar, sanki Dönü zarında bir çatlak oluşmuş gibi bükülüyordu. Hızlandırılmış evrenin parçaları yanarak geçiyordu.

Aklıma cebimdeki telefon geldi. Diane'in telefonu. Simon'ın beni aramış olduğu numara. Geri arayamadım. Diane'e dönüş yapacak bir telefon numarası yoktu ve çiftlik evi de –eğer hâlâ oradalarsa– listede yoktu. Sadece tekrardan çalmasını istiyordum. İstiyordum ve de ürküyordum.

Palo Verde'nin yakınındaki eyalet otoyoluna yaklaşıncaya trafik yine kötüleşti. Gece yarısını geçmişti ve en fazla saatte elli kilometreyle gidiyordum. Uyumayı düşündüm. Uyumaya ihtiyacım vardı. Uyumanın daha iyi olacağına karar verdim. Geceyi burada noktalayacak ve trafiğin açılmasını bekleyecektim. Fakat arabada da uyumak istemiyordum. Gördüğüm tek hareket etmeyen arabalar ya terk edilmiş ya da yağmalanmıştı. Bagajları da şaşkınlıkla açılmış ağızlar kadar açıktı.

Ripley denen küçük bir kasabanın güneyinde, güneşten solmuş ve üzerine kum püskürtülmüş PANSİYON yazılı bir tabela gördüm. Farlardan gelen ışıkla zar zor görünüyordu. Otoyoldan çıkan, neredeyse hiç kaplanmamış bir yol duruyordu. Dönemece girdim. Beş dakika sonra, önceden ya da bir zamanlar otel olan bir yerleşkenin kapısına gelmiştim. Titreyen ışıkların altında boş gözüken, yüzme havuzunu bir at nalı gibi çevreleyen şerit halinde odaların dizildiği iki katlı bir yerdi. Arabadan çıktım ve zile bastım.

Kapı uzaktan kontrollüydü; güvenli bir mesafeden, kontrol paneliyle açılabilen türden. Yüksekte duran bir direğin ucuna koydukları, avuç içi büyüklüğündeki bir video kamerayla donanmıştı. Hoparlör takılmış kamera bana doğru döndü ve hayat buldu. Bir yerlerden –otelin deposundan ya da lobisinden– kulağıma birkaç ölçü müzik geliyordu. Programlı bir müzik değildi, öylesine arkada çalışıyordu.

Sonra bir ses. Ters, metalik, kaba. "Bu akşam ziyaretçi almıyoruz."

Biraz bekledikten sonra uzandım ve zile tekrar bastım.

Ses tekrar geldi. "Bunun neresini anlamadınız?"

"Fikrinizi değiştirecekse nakit ödeme yapabilirim. Ücret konusunda münakaşa etmeyeceğim," dedim.

"Olmaz. Üzgünüm dostum."

"Pekâlâ, biraz dur... bak, arabada da uyuyabilirim ama biraz korumaya için arabamı içeriye çeksem olmaz mı? Belki de yol tarafından görünmeyecek şekilde arkaya park etsem olmaz mı?"

Biraz daha duraksama. Bir trompetin, bir trampeti izlediği bir müzik sesini dinliyordum. Şarkı, rahatsız edici şekilde tanıdıktı.

"Üzgünüm. Bu akşam olmaz. Lütfen, gidin."

Biraz daha sessizlik. Birkaç dakika daha geçti. Bir cırcır böceği, küçük palmye ağacı ve otelin önündeki ince çakıl vahası arasında testere gibi bir ileri bir geri gidip duruyordu. Zile tekrar bastım.

Mülk sahibi hızlıca geri dönüş yaptı. "Haberiniz olsa iyi olur. Burada silahlıyız ve biraz da tepemiz attı. Yola koyulsan iyi olur."

"Harlem Air Shaft," dedim.

"Efendim?"

"Çaldığınız şarkı. Ellington, değil mi? 'Harlem Air Shaft.' Duyduğum kadarıyla, ellilerdeki grubuna benziyor."

Başka bir uzun bekleyiş. Fakat hoparlör hâlâ açıktı. Duke Ellington melodilerini yıllardır duymamama rağmen neredeyse haklı olduğumdan emindim.

Sonra müzik kesildi. İnce teller vurulurken, tam ortasında kesilivermişti. "Arabada sizden başkası var mı?"

Camı indirdim ve farları yaktım. Kamera kaydı ve ardından bana döndü.

"Pekâlâ," dedi. "Tamam. O halde trompeti kimin çaldığını söyle, ben de size kapıyı açayım."

Trompet mi? Duke Ellington'ın ellili yılların ortasındaki grubunu düşündüğümde aklıma Paul Gonsalvez geliyordu fakat Gonsalvez saksofon çalıyordu. Birkaç tane trompetçi olmuştu. Cat Anderson mıydı? Willie Cook muydu? Uzun zaman olmuştu.

"Ray Nance," dedim.

"Hayır. Clark Terry. Ancak, yine de içeri gelebilirsiniz."

o o o

Arabayı lobinin önüne çektiğimde, mekânın sahibi de benimle tanışmak için geldi. Belki de kırklarında, uzun bir adamdı. Kot ve bol bir kareli gömlek giyiyordu. Bana dikkatlice baktı.

“Kusura bakma,” dedi, “ama böyle bir şey ilk defa olduğunda–” Gökyüzüne, tenini sarıya ve alçı duvarları da soluk, köyü sarı rengine döndüren titremeyi işaret etti. “Şey, Blythe sınırını kapattıklarında, burada odalar için kavgaya tutuşan insanlar oldu. Tam da durmuş olduğun yerde, birkaç kişi bana silah çekti. O gece kazandığım paranın iki katını bakıma harcamak zorunda kaldım. İnsanlar odalarda içiyor, kusuyor ve eşyaların ağzına sıcıyordu. Onuncu otobanda işler daha da kötüydü. Ehrenberg’e doğru bulunan Days Inn’de çalışan bir gece görevlisi bıçaklanarak öldürüldü. İşte tam da bundan sonra, bu güvenlik duvarını yaptırdım. Şimdi de, ışık titremesi başlar başlamaz, BOŞ ODA yazısını söndürüp olay bitene kadar kilit vuruyorum.”

“Bir de Duke dinliyorsunuz,” dedim.

Gülümsedi. Kayıt yaptırabilmem için içeri geçtik. “Duke,” dedi, “ya da Pops, o da olmadı Diz. Ruh halime uygunsa da Miles.” Gerçek bir hayranın, ölülere ilk isimleriyle seslenip kurduğu yakınlık. “1965’ten sonrasını dinlemem.” Lobi loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve jenerik olarak halıyla kaplanmış oda, eski batı motifleriyle döşenmişti. Fakat mülk sahibinin içerideki özel odasının kapısından –orada yaşıyor gibiydi– biraz daha müzik geliyordu. Verdiğim kredi kartını inceledi.

“Dr. Dupree,” dedi elini uzatarak. “Ben, Allen Fulton. Arizona’ya mı gidiyorsunuz?”

Sınırın aşağısından, eyaletler arası yoldan çıktığımı söyledim.

“Onuncu otoyolda daha iyi olacağından emin değilim. Bu gibi gecelerde Los Angeles’taki herkes doğuya doğru gitmek ister. Sanki titreme bir deprem veya bir dev dalgaymış gibi.”

“Çok geçmeden yola koyulurum.”

Bana bir anahtar verdi. “Biraz uyu. Her zaman iyi gelir.”

“Kart uyar mı? Nakit istiyorsanız–”

“Dünyanın sonu gelmediği sürece, kartın bir mahsuru yok. Gelirse de bundan pişman olacak vaktim olacağını sanmıyorum.”

Gülümsedi. Ben de sırtıma çalıştım.

On dakika sonra, giyinik bir şekilde sert bir yatakta uzanıyordum. Odada antiseptik karışımı ve fazla rutubetli havalandırma kokusu vardı. Yolda kalsam daha mı iyi olurdu acaba diye düşünüyordum. Telefonu yatağın başına koydum, gözlerimi kapattım ve tereddüt etmeksizin uykuya daldım.

Bir saat geçmeden kalktım. Neden olduğunu bilmiyorum ama içimde bir telaş vardı.

Oturdum ve odayı inceledim. Hafızamda gri şekilleri ve karanlığı çizmeye çalışıyordum. En sonunda dikkatim, pencerenin soluk dikdörtgenine, giriş yaptırdığımda ışıkla titreyen sarı perdeye takıldı.

Işık titremesi durmuştu.

Bu tatlı karanlıkta da uyumak daha kolay olmalıydı. Fakat aklımdaki şeyler uyumamı imkânsız bir hale getiriyordu. Bunu bir süre kontrol altına almıştım ama artık iş çıkırından çıkmıştı. Böyle olmadığını farz etmek de nafileydi.

Nezaketen konulmuş küçük filtreli kahve makinesinde kahve yaptım ve bir kupa kahve içtim. Yarım saat sonra saatime tekrar baktım. İkiye on beş dakika kalmıştı. Gecenin en heyecanlı yeri. Kaybedilmiş nesnellik bölgesi. Duş alıp yola koyulsam olur.

Giyindim ve sessiz beton kaldırımdan otel lobisine doğru yürüdüm. Anahtarı, kapının mektup boşluğundan bırakmayı planlıyordum ama otelin sahibi, Fulton, hâlâ uyanıktı. Odasından televizyonun ışığı yansıyor. Kapıdan ses çıkarınca, o da kafasını çıkardı.

Garip görünüyordu. Belki biraz sarhoş, belki de biraz ot içmiş, uçuyordu. Beni tanıyana kadar gözlerini kırıştırdı. “Dr. Dupree,” dedi.

“Tekrar rahatsızlık verdiğim için üzgünüm. Yola koyulmam lazımdır. Yine de misafirperverliğiniz için teşekkür ederim.”

“Açıklama yapmanıza gerek yok,” dedi. “Size bol şans diliyorum. Umarım şafak sökmeden bir yerlere varırsınız.”

“Ben de öyle umuyorum.”

“Ben de televizyondan izliyorum.”

“Efendim?”

Birdenbire, ne konuştuğundan emin olamadım.

“Sesi de kapattım. Jody’i uyandırmak istemiyorum. Jody’den bahsetmiş miydiniz? Kızım. On yaşında. Annesi La Jolla’da bir mobilya tamircisiyle birlikte yaşıyor. Jody, yazları burada benimle geçiriyor. Burada, çölde. Ne kader ama değil mi?”

“Evet, şey—”

“Fakat onu uyandırmak istemiyorum.” Birden Fulton’a karamsarlık çöktü. “Bu yanlış bir şey mi? Öylece uyumasına izin vermek? Ya da uyuyabileceği kadar uyumasına izin vermek? Belki de onu uyandırmam lazım. Şimdi düşününce, onları hiç görmedi. On yaşında. Hiç görmedi. Galiba bu onun son şansı.”

“Üzgünüm, anladığımı sanmıyorum–”

“Gerçi, farklılar. Hatırladığım gibi değiller. Uzman olduğumdan değil ama... eski günlerde dışarıda yeterince vakit geçirirsen, onlara az çok aşına oluyordun.”

“Neye aşına oluyorsunuz?”

Gör kırptı. “Yıldızlara,” dedi.

o o o

Gökyüzüne bakmak için dışarı, boş yüzme havuzunun yanına gittik.

Havuz uzun süredir doldurulmamıştı. Dibi toz ve kumdan tepcikler oluşmuştu. Birisi duvarları, mor grafiti ile balon içine almıştı. Rüzgâr, çelikten bir tabelayı (GÖREVLİ CANKURTARAN YOK) çit bağlantılarına karşı tıngırdatıyordu. Rüzgâr sıcaktı ve doğudan esiyordu.

Yıldızlar.

“Gördün mü?” dedi. “Farklı. Eski takımyıldızlardan hiçbirini göremiyorum. Her şey biraz... dağılmış gibi.”

Birkaç milyar yılın böyle bir etkisi olurdu. Her şey yaşlanırdı. Gökyüzü bile. Her şey son seviyede entropi, düzensizlik ve rastlantı-sallığa doğru eğilim gösterirdi. İçinde yaşadığımız galaksi, görünmez bir şiddet tarafından son üç milyar gibi epey büyük bir ölçekte mahvedilmişti. Yıldızlar anlamsız bir şekilde gökyüzü boyunca yayılana kadar içindeki her şeyi daha küçük bir uydu galaksi (eski kataloglardaki adıyla M41) ile girdaba almıştı. Bu, zamanın çarklarına kabaca bakmak gibi bir şeydi.

“Öyle iyi misiniz, Dr. Dupree? Belki de otursanız iyi olur,” dedi Fulton.

Ayakta duramayacak kadar uyuşuktum, evet. Kauçuklaşmış betona oturup ayaklarımı sığ havuzun eğimine doğru sarkıttım. Hâlâ yukarı bakıyordum. Bunun kadar güzel bir şey ya da bunun kadar korkutucu bir şey görmemişim.

“Güneşin doğmasına sadece birkaç saat daha kaldı,” dedi Fulton kederle.

Burada. Daha uzak doğuda, Atlantik ötesinde bir yerlerde, güneş ufuktan kendini göstermiş olmalıydı. Fulton’a bunu sormak istedim ama lobi kapısının yanındaki gölgelerden gelen ufak bir ses tarafından yarıda kesildim. “Baba? Konuştuğunu duyabiliyordum.” Bu, kızı Jody olmalıydı. Birkaç kararsız adım daha attı. Üstünde beyaz bir pijama vardı ve bir de ayaklarını koruması için üzerine basarak

giydiği bir çift spor ayakkabısı. Geniş, sade ama güzel bir yüzü ve uyuklu gözleri vardı.

“Buraya gel, tatlım,” dedi Fulton. “Omuzlarıma çık ve gökyüzüne bir bak.”

Güçlkle tırmandı, hâlâ şaşkıındı. Fulton ayakta duruyordu. Ellerini, Jody’nin dizlerine atmıştı. Parıldayan karanlığa doğru kaldırıyordu.

“Bak,” dedi. Yüzünden dökölmekte olan yaşlara rağmen gülümşüyordu. “Bak bakalım, Jody. Bak da, bu gece ne kadar uzağı görebiliyorsun söyle! Bu gece, muhtemelen her şeyi sonuna kadar görebilirsin.”

o o o

Televizyondaki haberlere bakmak için odasının gerisinde durdum. Fulton, kablolu yayın yapan haber kanallarının hâlâ yayında olduğunu söylemişti.

Işık titremesi bir saat önce bitmişti. Dönü zarıyla birlikte öylece yok olup gitmişti. Dönü ne kadar sessiz başladıysa, o kadar sessiz son bulmuştu. Tantana çıkarmamıştı. Ses de yoktu; gezegenin güneşli tarafından gelen yorumlayamadığımız küçük çatırdama paraziti dışında.

Güneş.

Üç milyar yıllık zaman ve değışim, Dönü’nün onu dışarıda bıraktığı zamandan daha yaşlıydı. Jase’in güneşin geçerli durumu hakkındaki söyledikleri aklıma geldi. Ölümcöl olduğuna şüphe yoktu. Yaşanılabilir alandan çıktığımız herkesçe biliniyordu. Kaynayan okyanusların imgeleri basında tartışılıyordu fakat işler o noktaya gelmiş miydi? Akşama kadar ölmüş olur muyduk? Yoksa bu haftanın sonuna kadar vaktimiz var mıydı?

Bunun bir önemi var mıydı?

Otel odasının ufak video panelini açtım ve New York’tan canlı bir yayın buldum. Panik henüz kitlesel boyuta ulaşmamıştı. Çoğu insan hâlâ uyuyordu ya da önceden kalkmış, işe gidip yıldızları görmüşlerdi ve gün gibi ortada duran sonuçlara varmışlardı. Sanki kahraman gazetecileri oynamaya çalışan bu özel kablolu yayın yapan haber odası, Staten Island’daki Todt Hill’in en tepesinde doğuya bakan bir çatı kamerası kurmuştu. Loş bir ışık vardı. Güney tarafta kalan gökyüzü parlıyordu ancak hâlâ ıssızdı. Delirmenin eşğinde olan birkaç haber sunucusu, ellerine henüz faksla ulaşmış haberleri birbirlerine okuyorlardı.

Işık titremesi bittiğinden beri Avrupa ile anlaşılabilir bir bağ kurulmadığını söylediler. Bunun sebebi elektrostatik parazitler olabildi. Doğrudan gelen güneş ışığı, aerostat bağlantılı sinyalleri silip süpürüyor olmalıydı. Vahim sonuçlara varmak için çok erkendi. “Ve her zamanki gibi,” dedi haber sunucularından biri, “resmî bir tepki henüz gelmemesine rağmen, en iyi tavsiye her şey çözülene kadar yerinizde kalmanız. Mümkünse insanlardan evlerinde kalmalarını istemenin, uygunsuz kaçacağını sanmıyorum.”

İş arkadaşı da, “Daha ziyade bugün, insanlar ailelerine yakın olmak isteyeceklerdir,” diye hak verdi.

Otel odasındaki yatağın köşesinde oturdum ve güneş doğana kadar haberleri izledim.

Görüntüyü yakalayan ilk yüksek kamera oldu: yağlı Atlantik ufkunun yakınından geçen kızıl bir bulut katmanı. Sonra, kaynamakta olan bir hilal kenarı çıktı. Parlamayı durdurmak için, lensin üzerindeki filtreler kayıyordu.

Ölçeği kavrayabilmek güçtü. Fakat güneş yükseldi (pek kırmızı olduğu söylenemezdi, canlı bir turuncu rengindeydi; tabii bu kameranın yapısından kaynaklanmıyorsa), biraz daha yükseldi ve okyanusun, Queens’in ve Manhattan’ın üstünde duruncaya kadar yükseldi. Akla mantığa yatan bir gök cismi olamayacak kadar büyüktü. Daha ziyade, sarı bir ışıkla doldurulmuş devasa bir balon gibiydi.

Daha fazla açıklama bekledim ama görüntüden ses gelmiyordu ki kesilerek haber ağının geri çekilme karargâhı olan Midwets stüdyosuna döndüler. Normal bir haber sunucusu olamayacak kadar kötü bir imajı olan başka bir sunucu, biraz daha kaynağı belli olmayan ve anlamsız ikazlarda bulundu. Kapattım.

Tıbbi eşyalarının olduğu çantayı ve valizimi arabaya götürdüm.

Fulton ve Jody bana elveda demek için ofisten çıktılar. Birdenbire, gitmeme üzülen eski arkadaşlarım oluvermişlerdi. Jody korkmuş gibiydi. “Jody, annesiyle konuşuyordu,” dedi Fulton. “Annesinin, yıldızlardan bir haberi olduğunu sanmıyorum.”

Sabah erkenden uyandırmak için yapılan telefon konuşmasını kafamda canlandırmamaya çalıştım: Jody, annesinin dünyanın sonunun geldiğini anlayacağı şeyin açıklamasını çölden telefon ederek yapıyordu. Jody’nin annesi bir taraftan onun ödünü koparmamaya çalışırken, bir taraftan da kızına son kez elveda demek üzere sözler sarf ediyor ve paldır küldür gelmekte olan gerçekten onu koruyordu.

Jody, babasının kaburgalarına doğru yaslandı ve Fulton da kolu nu ona doladı. Aralarında şefkatten başka hiçbir şey yoktu.

“Gitmek zorunda mısın?” diye sordu Jody.

Zorunda olduğumu söyledim.

“Çünkü istersen kalabilirmişsin. Babam öyle söyledi.”

“Bay Dupree bir doktor,” dedi Fulton usulca. “Muhtemelen ziya-
ret etmesi gereken bir ev vardır.”

“Aynen öyle,” dedim. “Var.”

o o o

O sabah, otoyolun doğuya giden şeritlerinde neredeyse mucize diye-
bileceğim bir şey oldu. Çoğu insan, son saatleri olduğuna inandığı
dakikalarda olumsuz davranışlar içerisindeydi. Sanki ışık titremesi,
bu daha inandırıcı kötü son için sadece bir prova olmuştu. Hepimiz
tahminleri duyuyorduk: yanan ormanlar, yakıcı sıcaklık, denizlerin
kaynamakta olan taze buhara dönüşmesi. Akıllardaki tek soru bu-
nun günler mi, haftalar mı, yoksa aylar mı alacağıydı.

Bizler de zincirlerimizi koparıp bizi çeken şeylere koştuk; gele-
neksel yaşamın bizi mahrum bıraktığı şeylere. Erkekler, kadınlara
tecavüz etmeye kalkıştı. Bazıları da engellemelerin her iki taraf için
de kalktığını keşfetti. Hedef kurban, aynı olaylardan kendini göz
oyma ve testis parçalama gibi beklenmedik şeylerle korudu. Eski
defterlerdeki hesaplar kurşunlarla soruldu ve silahlar bir anlık he-
vesle ateşlendi. İntihar sayısı almış başını gidiyordu. (Aklıma Molly
geldi. İlk ışık titremesinde ölmediyse, şimdi neredeyse kesin olarak
ölmüştü. Mantıklı planının, mantıklı çıkarımıyla belki ölürken bir
memnuniyet hissetmiştir bile. Bu da hayatımda ilk kez onun için
gözyaşı dökme istediği uyandırdı.)

Fakat kibarlığın ve kahramansı nezaket eylemlerinin yaşandığı
yerler de yok değildi. Arizona sınırındaki I-10 da bunlardan biriydi.

Işık titremesi boyunca milli muhafızlardan bir birlik, Colorado
Nehri'nden geçen köprüde konuşlanmıştı. Titreme bittikten kısa bir
süre sonra, askerler yok oldu. Belki de geri çağrıldılar ya da asker ka-
çağı olup evlerinin yolunu tuttular. Onlar olmadan, köprü karmaşık
ve geçilmez bir dar geçit halini alabilirdi.

Fakat almadı. Trafik, iki yönden de sakın bir hızda aktı. Ağır iş fe-
nerleri ve bagajlarındaki acil çantasından çıkardıkları işaret fişekle-
riyle, kendine bunu görev bilen gönüllülerden oluşan bir düzine si-
vil, trafiği yönlendirme işini üstlenmişti. Son derece sabırsız olanlar
bile –New Mexico, Teksas, belki de motorları erimeden Louisiana'ya
ulaşmak için şafak sökmeden önce epey yol kat etmek isteyen veya

zorunda olan insanlar– bunun yapılması gerektiğine anlayış göstermişlerdi. Şerit değiştirmenin başarısızlıkla sonuçlanacağına ve başvurulacak tek şeyin sabır olduğunu kavramışlardı. Bu ruh halinin ne kadar sürdüğünü ya da hangi iyi niyet ve durumun bir araya gelmesiyle oluştuğunu bilmiyorum. Belki insan nezaketinden, belki de havadan olmuştu. Doğudan üzerimize gelen kıyamete rağmen, gecenin sapkın bir hoşluğu vardı. Berrak ve soğuk bir gökyüzüne dağılmış yıldızlar; bitkinliğin yükünü üzerimizden kaldıran, çabucak bastıran bir esinti arabanın camından bir annenin dokunuşu gibi yumuşak bir şekilde girdi.

o o o

Yerel hastanelerin birinde gönüllü olarak çalışmayı düşündüm; bir keresinde danışma için gittiğim Blythe'daki Palo Verde'ye ya da Parker'daki La Paz Bölge Hastanesi'ne gidecektim. Fakat bunu ne amaçla yapacaktım? Üzerimize doğru gelen şeyin bir çaresi yoktu. Molly'nin yolu olan; palyasyon, morfin ve eroin vardı. Ecza dolaplarının yağmalanmadığını düşünürsek geriye bu sonuç kalıyordu.

Fulton'ın, Jody'ye söylediği şey gerçekten de doğrudu. Ziyaret etmem gereken bir ev vardı.

Bir görev. Don Quijotevari bir görev bu tabii ki. Diane'in ne sorunu varsa, onu da düzeltmeyecektim. O zaman neden bu yolculuğu bitirmeye çalışıyordum ki? Dünyanın sonu gelmişken yapacak bir şeylerim olmuştu. Meşgul olan eller titremez. Meşgul olan kafa paniklemez. Ancak bu duyduğum aciliyete ve ışık titremesi anında beni yollara atan, içimden gelen bu dürtüye bir açıklık getirmiyordu. Tam da aksine, şimdi daha güçlü bir hale gelmişti.

Blythe'ı geçtim. İnsanı tedirgin eden kararmış dükkânları ve ablukaya alınmış benzin istasyonlarının etrafındaki yumruk yumruğa kavgaları geçtim. Yol açıldı ve hava karardı. Yıldızlar parlıyordu. Telefon titrediğinde bunları düşünüyordum.

Arkamdaki bir pikap beni yalayıp geçtiğinde az daha yoldan çıkacaktım. O esnada bir yandan el yordamıyla cebimi karıştırıyor, bir yandan da frene basıyordum.

“Tyler,” dedi Simon.

Daha fazla konuşmadan araya girdim, “Telefonu kapatmadan ya da hat kesilmeden sana dönüş yapabileceğim bir numara ver ki sana ulaşabileyim.”

“Bunu yapmamam gerek. Ben–”

“Özel bir numaradan mı arıyorsun, yoksa ev telefonundan mı?”

“Özel sayılır. Cep telefonu. Sadece yerel şeyler için kullanıyoruz. Şu an bende ama bazen Aaron taşıyor yani—”

“Zorunda kalmadığım sürece aramayacağım.”

“Eh. Sorun olmaz herhalde.” Numarayı verdi. “Gökyüzünü gördün mü, Tyler? Uyanık olduğunu düşünecek olursak gördüğünü düşünüyorum. Dünyadaki son gecemiz bu, değil mi?”

Bana neden soruyorsun ki? diye düşündüm. Simon son otuz senedir, son günlerini yaşıyordu. Kendisi daha iyi bilirdi. “Diane nasıl onu söyle,” dedim.

“Öyle aradığım için özür dilemek istiyorum. Yani, olan bitenler yüzünden.”

“Diane nasıl?”

“Onu diyorum. Bir önemi yok.”

“Öldü mü?”

Uzun bir duraksama oldu. Sesini tekrar duyduğumda canı yanıyor gibiydi. “Hayır. Hayır, ölmedi. Olay da bu.”

“Havada süzülüp Taşınma’yı mı bekliyorsun?”

“İnancımın dalga geçmene gerek yok,” dedi Simon. (Şu kullandığı tabiri de yorumlamadan geçemeyeceğim: *inancım* dedi, *inancımız* değil.)

“Çünkü öyle değilse hâlâ tıbbi yardıma ihtiyacı olabilir. Hâlâ hasta mı, Simon?”

“Evet. Fakat—”

“Ne kadar hasta? Semptomları ne?”

“Güneş neredeyse bir saate doğacak, Tyler. Eminim ki bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur.”

“Ne anlama geldiğinden hiç de emin değilim ve yoldayım. Şafak sökmeden çiftlik evine varmış olurum.”

“Ah—hayır, bu iyi olmaz—hayır, ben—”

“Neden olmasın? Dünyanın sonu geldiyse madem, neden orada olmamalıym?”

“Anlamıyorsun. Bu olan şey sadece dünyanın sonu değil. Yeni bir dünya doğuyor.”

“Tam olarak ne kadar hasta? Onunla konuşabilir miyim?”

Simon’ın sesi titremeye başladı. Uçurumun kıyısında olan bir insan gibiydi. Hepimiz uçurumun kıyısındaydık. “Sadece fısıldayabiliyor. Soluklanamıyor. Zayıf düştü. Çok kilo kaybetti.”

“Ne kadardır böyle?”

“Bilmem. Yani, yavaş yavaş başladı...”

“Hasta olduğu ne zaman belliydi?”

“Haftalar öncesinden. Belki de, şimdi şöyle bir düşününce, aylar öncesinden.”

“Hiç tıbbi müdahalede bulunuldu mu?” Duraksadı. “Simon?”

“Hayır.”

“Neden olmadı?”

“Gerekli gelmedi.”

“Gerekli gelmedi mi?”

“Papaz Dan buna izin vermezdi.”

Peki, Papaz Dan’e siktir olup gitmesini söyledin mi? dedim içimden. “Umarım, fikrini değiştirmiştir.”

“Hayır—”

“Çünkü öyle değilse, içeri girerken senin yardımın gerekecek.”

“Öyle bir şey yapma, Tyler. Bunun kimseye bir faydası dokunmaz.”

Haritada üstü işaretlenmiş ve zar zor hatırladığım bir çıkışa bakıyordum. Otoyoldan, kurumuş bir dere yatağına ve isimsiz bir çöl yoluna döndüm.

“Beni istedi mi?” dedim.

Sessizlik.

“Simon? Beni istedi mi?”

“Evet.”

“Ona elimden geldiğince çabuk orada olacağımı söyle.”

“Hayır, Tyler... Tyler, Çiftlik evinde birkaç sıkıntılı şey oldu. Buraya öylece gelemezsin.”

Sıkıntılı şeyler mi? “Yeni bir dünya doğuyor sanıyordum.”

“Kan içinde doğuyor,” dedi Simon.

SABAH VE AKŞAM

CONDON çiftliğini gören alçak tepeye doğru geldim ve evden görülemeyecek bir yere park ettim. Farları kapattığımda, gökyüzünün doğu tarafından gelen şafak öncesi ışıldamayı görebilmiştim. Yeni yıldızlar, insanı endişelendiren bir parlaklıkla temizlenmişti.

İşte o zaman titremeye başladım.

Kontrol edemiyordum. Kapıyı açtım ve arabadan düştüm. İrade gücümü kullanıp kendimi yukarı kaldırdım. Kahverengi tepelerdeki, ihmal edilip çöle dönmüş çayırındaki, uzaktaki çiftlik evine uzanan uzun sığ bayırdaki toprak, karanlığın içinden kayıp bir kıta gibi çıkıyordu. Mesquite ağaçları ve ocotillolar rüzgârda titriyordu. Ben de titriyordum. Bu korkuydu. Dönüş başladığından beri hepimizin yaşadığı dünyadan bihaber olmanın getirdiği huzursuzluk değildi; kasları ve bağırsakları etkileyen bir hastalık gibi içinizden gelen bir panik ve korkuydu. Ölüm hücresinde zamanımızı doldurmuştuk. Gün, mezun olma günüydü. Suçluların taşındığı kağnılar ve darağaçları doğudan gelmekteydi.

Diane ürkmüş müdür acaba? Onu rahatlatılabilir miydim? Tabii içimde herhangi bir teselli kaldıysa.

Kumu ve tozu kuru bayır yolundan temizleyen rüzgâr tekrardan sert bir şekilde esti. Belki de bu şişmiş güneşin ilk alametiydi: dünyanın sıcak tarafından gelen bir rüzgâr.

Görülmemeyi umduğum bir yere çömeldim. Hâlâ titriyordum. Telefonun tuş takımına, gıdım gıdım Simon'ın numarasını yazabildim.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. Rüzgârın sesini engellemek için ahizeyi iyice kulağıma bastırdım.

"Bunu yapmamalısın," dedi.

“Taşınma'yı mı bölüyorum?”

“Konuşacak durumda değilim.”

“O nerede, Simon? Evin hangi kısmında?”

“Sen neredesin?”

“Tepenin hemen yukarısındayım.” Gökyüzü artık biraz daha aydınlanmıştı, giderek aydınlanıyordu. Batı ufku çürüğe benzeyen bir mor halini almıştı. Çiftlik evini net bir şekilde görebiliyordum. Son ziyaretin üzerinden birkaç sene geçmişti ve çok da değişmemişti. Etrafındaki ambar biraz süslenmişe benziyordu sanki badanalanmış ve tamir edilmişti.

Bundan çok daha rahatsız edici olan şey ise, ambarın paraleline bir çukur kazılmıştı ve bir toprak yığınıyla çevrelenmişti.

Yakın zamanda döşenmiş bir kanalizasyon hattıydı belki de; ya da bir lağım çukuru. Başka bir ihtimal de, toplu mezar olmasıydı.

“Onu görmeye geliyorum,” dedim.

“Bu imkânsız.”

“Evde olduğunu farz ediyorum; yukarı kattaki yatak odalarının birinde. Doğru mu?”

“Onu görsen bile—”

“Ona geldiğimi söyle, Simon.”

Aşağıda, ev ve ambarın arasında gelip giden bir figür gördüm. Simon değildi. Kardeş Aaron bir elli kilo kaybetmediyse, Aaron Sorley de değildi. Muhtemelen, Papaz Dan Condon olmalıydı. Ellerinde birer kova su taşıyordu. Acelesi varmış gibiydi. Ambarda bir şeyler dönüyordu.

“Hayatını tehlikeye atıyorsun,” dedi Simon.

Güldüm. Kendime engel olamadım.

Sonra, “Ambarda mısın yoksa evde mi? Condon ambarda, değil mi? Peki ya Sorley ve McIsaac? Onları nasıl atlatabilirim?”

Ensemde, sıcak bir elin getirdiği baskı gibi bir şey hissettim ve döndüm.

Baskıyı güneş ışığı yapıyordu. Güneşin halkası ufukla kesişiyordu. Arabam, çitler, kayalar, ocotilloların cılız hatları, uzun ve menekşe renginde gölgeler oluşturuyordu.

“Tyler? Tyler, geçilecek bir yol yok. Yapman gereken şey—”

Fakat Simon'ın sesi, bir parazit tufanının içinde kayboldu. Güneşten gelen yoğun ışık, aramanın yayınlanmasını sağlayan aerostata ulaşıp sinyali ortadan kaldırmış olmalıydı. Düşünmeden tekrar arama tuşuna bastım ama telefon kullanışsız hale gelmişti.

Güneşin yarısından çoğu çıkana kadar, orada çömeldim kaldım.

Bir bakıyor, bir de gözlerimi kaçıırıyordum. Korktuğum kadar büyülenmişim de. Disk, devasa ve canlı bir turuncu rengindeydi. Güneş lekeleri üzerinde kapanmayan yaralar gibi duruyordu. Zaman zaman, çölü çevreleyen toz tanecikleri kalkıp güneşi görünmez hale getiriyordu.

Ayağa kalktım. Belki ölmüştüm bile. Belki de, farkında bile olmadan ölümcül seviyede radyasyona maruz kalmıştım. En azından şimdilik, ısıya katlanmak mümkündü ama hücre seviyesinde kötü şeyler oluyor olabilirdi. X ışınları havayı yarıp görünmez kurşunlar gibi yağıyordu. Ayağa kalktım ve düz bir şekilde görülebilen çiftlik evine giden toprak yolda yürümeye başladım. Silahsızdım. Kardeş Sorley, yüz kırk kiloluk bedeniyle tel kapıdan hızla çıkıp tüfeğin kabzasını kafarının yanına doğru kaldırına kadar da hiçbir sıkıntı çıkmamıştı.

o o o

Kardeş Sorley, muhtemelen Taşınma'yı elleri kanlı karşılamak istemediği için beni öldürmedi. Onun yerine, beni yukarıdaki boş bir yatak odasına attı ve kapıyı üstüme kilitledi.

Midem bulanmadan ayağa kalkabilmem birkaç saatimi aldı.

Baş dönmem hafiflediğinde, pencereye gittim ve sarı kâğıttan panjurları kaldırdım. Bu açıdan, güneş evin arkasında kalıyordu. Toprak ve ambar, şiddetli bir turuncu parıltıya bulanmıştı. Havanın zaten vahşi bir sıcaklığı vardı ama en azından hiçbir şey ateş almamıştı. Bir ambar kedisi, gökyüzündeki felaket yangınından olacak ki gölgedeki bir hendekten durgun bir suya atladı. Galiba kedinin gün batımını görecektik kadar yaşama ihtimali varsa, benim de vardı.

Eski püskü pencere çerçevesini kaldırmaya çalıştım. Buradan aşağı atlayacak değildim tabii ama yine de pencere sanki kilitli değil de mühürlenmişti. Pencerenin kanatları kesilmiş, denge ağırlıklar bloke edilmiş ve çerçeve de yıllar önce boyanmıştı.

Odada, yataktan başka bir mobilya yoktu. Cebimdeki bir işe yaramayan telefonda başka alet de yoktu.

Odadaki tek kapı da sağlam bir odun tabakasından oluşuyordu ki kapıyı kırarak gücüm olduğunu da sanmıyordum. Diane sadece metrelerce uzağımda olabilirdi. Tek bir duvar bizi ayırıyor olabilirdi. Bunu bilmenin ve öğrenmenin de hiçbir yolu yoktu.

Akşama doğru rüzgâr duruldu. Pencereye doğru tekrar sendeleyerek gittiğimde, ev ve ambarın üzerindeki güneş diskinin kenarını

görebildim. O kadar büyüktü ki, sanki sürekli bir düşüş halindeydi. O kadar yakındı ki sanki dokunabilecektim.

Yukarı katta bulunun yatak odasındaki sıcaklık, sabahtan beri sabit bir şekilde tırmanışa geçmişti. Ölçmemin imkânı yoktu ama tahminime göre kırk derecedeydi ve daha da yükseliyordu. Sıcaktı ama öldürücü bir sıcaklık değildi. En azından bir kerede değil; aniden değil. Keşke Jason burada olsa da, küresel yok oluşun termodinamiklerini bana açıklayabilse. Belki de bir grafik çizer ve eğim çizgilerinin nerede öldürücü noktayla birleştiğini saptardı.

Sıcak bir pus titreyerek pişmiş zeminden yukarı doğru çıktı.

Dan Condon birkaç kez daha ambara gidip geldi. Turuncu gün ışığının keskin yoğunluğunda kolayca fark edilebiliyordu. Derli toplu sakalı ve çukurlu, çirkin suratıyla, kendisinde on dokuzuncu yüzyılı andıran bir şey vardı. Altına kot geçirmiş bir Lincoln gibiydi. Uzun bacaklıydı ve bir amacı vardı. Cama vurduğumda bile dönüp bakmadı.

Sonra birleşik duvarlara hafifçe vurdum. Belki Diane de geri vurdu ancak cevapsız kaldım.

Ardından tekrar başım döndü ve tekrar yatağa uzandım. Kapalı odada bayıltıcı bir sıcak vardı. Çarşaf, terlemekten sıırıslıklam olmuştu.

Uyudum ya da bilincimi kaybettim.

o o o

Odanın yandığını düşünerek uyandım ama sadece durgun sıcaklık ve akıl almaz parlaklıktaki gün batımının birleşmesinden başka bir şey yoktu.

Tekrar pencereye gittim.

Güneş batı ufkunu geçti ve görünür bir hızla battı. Yüksek ve seyrek olan bulutlar kararan gökyüzü boyunca kavisler çizdi. Nem kırıntıları, çoktan kavrulmuş topraklardan çekilmişti. Birinin arabamı tepeden aşağı indirip ambarın tam yanına park ettiğini gördüm. Anahtarları da aldığına şüphem yoktu. Gerçi, arabanın içinde bir işe yarayacak kadar benzin yoktu.

Fakat günü sağ salim atlatmıştım. Günü sağ salim *atlatmıştık* diye düşündüm. İkimiz de. Hem Diane, hem de ben. Büyük ihtimalle, milyonlarca insan da atlatmıştı. Kıyametin yavaş hali demek ki buydu. Bizi, her seferinde bir derecede pişirerek öldürecekti ya da o olmazsa, dünya ekosisteminin içini dışına çıkararak yapacaktı.

Şişmiş güneş en sonunda yok oldu. Hava, sanki birdenbire on derece soğudu.

Birkaç dağınık yıldız, puslu bulutların ardından kendini gösterdi.

Yemek yememiştim ve susuzluğum acı verir bir hale gelmişti. Belki burada sıvı kaybindan ölmem, Condon'ın planının bir parçasıydı... belki de, sadece beni unutmuştu. Papaz Dan'in, bütün bu olayları kafasında nasıl kurguladığını hayal edemiyordum bile. Kendini savunuyormuş gibi mi hissediyordu, yoksa korkmuş mu hissediyordu, bilemiyordum. Belki de ikisinin karışımı bir şeyler hissediyordu.

Odaya karanlık çöktü. Tepemde bir ışık veya bir lamba yoktu. Fakat pat pat sesi çıkaran hafif bir ses duyabiliyordum. Benzinli bir güç jeneratörü olmalıydı. Işık ilk katın pencerelerinden ve ambar-
dan süzülürdü.

Ki bende de, teknoloji namına telefonumdan başka hiçbir şey yoktu. Cebimden çıkardım ve açtım. Boş bir şekilde duran, fosforlu ekranı gördüm.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

o o o

“Simon?”

Sessizlik.

“Simon, orada mısın? Beni duyabiliyor musun?”

Sessizlik. Sonra tiz ve dijital bir ses çıktı:

“Neredeyse yüreğimi ağzıma getiriyordun. Bu şeyin bozuk olduğunu sanıyordum.”

“Sadece hava aydınlıkken bozuluyor.”

Güneş gürültüsü, yüksek rakımlı aerostatlardan gelen iletişimi silip süpürüyordu. Fakat şu an, Dünya bizi korumaktaydı. Belki de aerostatlar biraz hasar almıştı –sinyal düşük bantlı ve parazitli geliyordu– ama geri dönüş şu an için yeterliydi.

“Olanlar için üzgünüm,” dedi, “ama seni uyarmıştım.”

“Neredesin? Ambarda mı, yoksa evde mi?”

Duraksadı. “Evde.”

“Bütün gün bakınıp durdum; Condon'ın ve Sorley'nin eşini ya da çocuklarını göremedim. McIsaac ve ailesini de aynı şekilde. Onlara ne oldu?”

“Ayrıldılar.”

“Bundan emin misin?”

“Emin miyim? Tabii ki, eminim. Hastalanan tek kişi Diane değildi. Sadece sonuncusuydu. Hastalığı ilk önce Teddy McIsaac’ın küçük kızı kaptı. Sonra oğlu, sonra da kendisi. Çocukları çok şey, yani bilirsin gerçekten hasta görüldüğünde ve durum iyiye de gitmediğinde, yani, işte o zaman kamyonetine binip uzaklaşmaya karar verdi. Papaz Dan’ın eşi de onlarla birlikte gitti.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Birkaç ay önce. Aaron’ın eşi ve çocukları da, üzerinden çok geçmeden kendi başlarına gittiler. İnançları onları yüzüstü bıraktı. Ayrıca bir şeyler kapmaktan korkuyorlardı.”

“Gittiklerini gördün mü? Bundan emin misin?”

“Evet, neden olmayayım ki?”

“Barınağın yanındaki hendekte, sanki bir şeyler gömülü gibi.”

“Ah, o mu? Yani, haklısın. *Bir şeyler gömülü; hasta sığırlar.*”

“Anlayamadım?”

“Bosweller Geller adında bir adamın, Sierra Bonita’da büyük bir çiftliği vardı. Ayrılma olmadan önce, Ürdün Tapınağı’nın bir dostuydu. Papaz Dan’ın de arkadaşı. Damızlık düveleri besleyen oydu ama geçen senenin sonlarına doğru Tarım Bakanlığı bir soruşturma başlattı. Hem de tam ilerleme kaydetmişken! Centillerin dönüşümünü temsil eden şey bu olacağı için, Boswell ve Papaz Dan, dünyadaki bütün kırmızı sığır türlerini beraber üretmek istiyordu. Papaz Dan, Sayılar kitabının on dokuzuncu bölümünün bundan ibaret olduğunu söylüyor: Zamanın sonunda her kıtadaki türlerden saf bir kırmızı düve doğar, her yerde İncil vaaz edilir. Kurban hem gerçek hem de sembolik. İncil’deki kurbanı göre, düvenin külleri yoldan çıkmış bir insanı temizleme gücüne sahip. Fakat dünyanın sonu geldiğinde, güneş düveyi yakıp yok eder ve külleri de pusulanın dört yönüne dağılıp Dünya’yı arındırır; ölümden arındırır. Şu anda olan şey bu. İbraniler 9: ‘Tekelerle boğaların kanı ve serpilen düve küllü murdar olanları kutsal kılıyor, bedensel açıdan temizliyor. Öyleyse sonsuz Ruh aracılığıyla kendini lekesiz olarak Tanrı’ya sunmuş olan Mesih’in kanının, diri Tanrı’ya kulluk edebilmemiz için vicdanımızı ölü işlerden temizleyeceği ne kadar daha kesindir!’ Yani, tabii ki...”

“Sığırların hepsini *burada* mı tutuyordunuz?”

“Sadece birkaç tanesini. Tarım Bakanlığı el koymadan, on beş tane damızlık gizlice kaçırıldı.”

“İnsanlar tam da o zaman mı hastalanmaya başladılar?”

“Sadece insanlar değil. Sığırlar da. Ambarın yanındaki hendegi

onları gömmek için kazdık. Asıl sürüden hepsi öldü; geriye sadece üç tane kaldı.”

“Ölmeden önce zayıflık, dengesiz yürüme ve kilo kaybı mı olmuştu?”

“Evet, çoğunlukla; sen nereden bildin?”

“Bunlar KVTs'nin semptomları. İnekler taşıyıcıymış. Diane'in hastalığı da bu.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Simon, “Seninle bu konuyu konuşmam,” dedi.

“Yukarıda, arkada kalan yatak odasıdayım—” dedim.

“Nerede olduğunu biliyorum.”

“O zaman gel de kapıyı aç.”

“Açamam.”

“Neden? Seni izleyen birileri mi var?”

“Seni öylece serbest bırakamam. Şu anda seninle konuşuyor olmam bile yasak. Meşgulüm, Tyler. Diane'e akşam yemeği hazırlıyorum.”

“Hâlâ yemek yiyebilecek kadar güçlü mü?”

“Biraz... Benim de yardımımla.”

“Beni sal. Kimsenin bilmesine gerek yok.”

“Yapamam.”

“Diane'in bir doktora ihtiyacı var.”

“İstesem de seni dışarı çıkaramam. Anahtarları Kardeş Aaron taşıyor.”

Bunu düşünmüştüm. “O zaman Diane'e yemek götürdüğünde, telefonu da orada bırak; kendi telefonunu. Benimle konuşmak istediğini söylemişti, değil mi?”

“Çoğu zaman, kastetmediği şeyler söylüyor.”

“Sence bu da onlardan biri miydi?”

“Daha fazla konuşmam.”

“Telefonu bırak yeter, Simon. Simon?”

Hat kesildi.

o o o

Pencereye gittim, izledim ve bekledim.

Papaz Dan'i ambardan iki tane boş kova ile çıkıp eve gidişini, sonra da kovaları geri götürüşünü izledim; bu sefer kovalar buhar çıkan sularla doluydu. Birkaç dakika sonra, Aaron Sorley de ona katılmak için boşluktan geçti.

Bu da, evde sadece Simon ve Diane'in kaldığı anlamına geliyordu. Belki de ona akşam yemeği veriyor, onu besliyordu.

Aramayı gerçekten istiyordum ama beklemeye karar verdim. İşlerin biraz daha rayına oturmasını ve sıcaklığın geceye karışmasını bekleyecektim.

Ambarı izledim. Sunta duvarların arasından sanki biri, bir dizi endüstriyel ışık döşemiş gibi parlak ışık sızıyordu. Condon bütün gün bir gitti bir geldi. Ambarda bir şeyler oluyordu. Simon ne olduğunu söylememişti.

Kol saatimin küçük ışığı bir saat geçtiğini gösteriyordu.

Ardından hafif bir ses duydum. Bir kapının kapanma sesi olabilirdi; merdivenlerden gelen ayak sesleri... Hemen sonra, Simon'ın ambara doğru geçtiğini gördüm.

Yukarı bakmadı.

Ambara gittikten sonra da bir daha çıkmadı. İçeride Sorley ve Condon'la birlikteydi. Telefon hâlâ yanıdaysa ve telefonunu sessize almamak gibi aptal bir hareket yaptıysa, aradığımda onu tehlikeye atmış olurum. Gerçi, Simon'ın iyi durumda olup olmaması çok da umurumda değildi.

Ancak telefonu Diane'in yanına bıraktıysa, şimdi tam zamanıydı. Numarayı tuşladım.

"Efendim," dedi -telefona Diane çıkmıştı- ardından sesi yükselterek sordu, "Efendim?"

Sesi cansız ve güçsüz geliyordu. Bu iki hece bile, semptomların olduğunu bağıırıyordu.

"Diane. Benim. Tyler," dedim.

Kendi hırçın nabzımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Sanki göğsümde bir kapı açılmıştı.

"Tyler," dedi. "Ty.. Simon, arayabileceğini söylemişti."

Sözcükleri anlamakta zorlanıyordum. Sarf ederken hiçbir güç kullanmıyordu. Sözcükler tamamen boğazından ve dilinden geliyordu, göğsünü kullanmıyordu ki bu da, KVTs'nin etiolojisine bağlıydı. Hastalık ilk önce ciğerleri, sonra da kalbi etkiliyordu. Neredeyse bir ordu etkinliğinde koordine bir saldırı gerçekleşiyordu. Ciğerlerdeki yaralı ve köpüklü doku, kana daha az oksijen sağlıyordu. Oksijen eksikliği çeken kalp de kanı daha verimsiz bir şekilde pompalıyordu. KVTs bakterisi, bu her iki zayıflıktan da faydalanan, her yorucu ölüm ile bedende daha derinlere iniyordu.

"Uzakta değilim," dedim. "Çok yakını, Diane."

"Yakın. Seni görebilir miyim?"

Duvara bir delik açmak istedim. “Yakında. Söz veriyorum. Seni buradan çıkarıp yardım bulup iyileştirmemiz lazım.”

Biraz daha acı dolu nefes alışı dinledim ve içimden Diane’in ilgisini kaybettiğimi düşünüyordum. Ardından, “Güneşi gördüğümü sandım...” dedi.

“Dünyanın sonu henüz gelmedi. En azından şimdilik.”

“Gelmedi mi?”

“Hayır.”

“Simon,” dedi.

“Ne olmuş ona?”

“Çok kötü hayal kırıklığına uğrayacak.”

“KVT’S’ye yakalandın Diane. McIsaac ailesinin de buna yakalandığına neredeyse eminim. Yardım almayı deneyecek kadar akıllıca davrandılar. Bu tedavisi olan bir hastalık.” *Belirli bir noktaya kadar veya ölümcül seviyeye kadar ilerlemediyse* diye eklemedim. “Ancak seni buradan çıkarmamız lazım.”

“Seni özledim.”

“Ben de seni özledim. Dediklerimi anlıyor musun?”

“Evet.”

“Gitmeye hazır mısınız?”

“Zamanı gelirse...”

“Pek yakında gelecek. Şimdilik dinlen. Fakat acele etmemiz gerekebilir. Anlıyor musun, Diane?”

“Simon,” dedi kısık bir sesle. “Hayal kırıklığına uğradı,” dedi.

“Sen dinlen. Ben de—”

Fakat bitirecek zamanım olmadı.

Kapıda, bir anahtarın şingirdaması duyuldu. Telefonu hemen kapalı olarak cebime soktum. Kapı açıldı. Aaron Sorley çerçevede, elinde bir silahla ve sanki merdivenleri koşarak çıkmış gibi burnundan soluyarak duruyordu. Koridordaki loş ışıktan silueti çıkmıştı.

Omuzlarım duvara dokununcaya kadar geriledim.

“Plakanın üzerindeki işaret, doktor olduğunu söylüyor,” dedi. “Bu doğru mu?”

Başımla onayladım.

“O zaman benimle gel,” dedi.

o o o

Sorley beni aşağı kata ve ambara açılan arka kapıya kadar yürüttü.

Şişkin güneşin ışığıyla amber rengine dönmüş ay, hatırladığım-

dan daha yaralı ve daha küçüktü. Doğu ufkuna doğru yükselmişti. Gece havasının, neredeyse insanı sarhoş eden bir soğukluğu vardı. Derin nefesler aldım. Rahatlama, Sorley'nin ambar kapısını açivermesiyle son buldu. Ham ve kötü bir hayvan kokusu fişkırdı. Dışkı ve kan kokusu olan bir mezbahe karşımızdaydı.

“İçeri gir,” dedi Sorley. Boşta olan eliyle beni itti.

Işık, açık bir sığır durağının üzerinde asılı olan güç kablo-suna bağlı olan genişçe bir halojenürlü lambadan geliyordu. Dışarıda ve arkada bir yerlerde, benzinle çalışan bir jeneratörün tıngırtıları geliyordu. Birisi uzaklarda motoruyla hız yapıyormuş gibi bir ses geliyordu.

Dan Condon ağılın açık ucunda oturmuş, ellerini buhar çıkan suyun olduğu bir kovaya sokuyordu. Girdiğimizde başını kaldırdı. Kaşlarını çattı. Tek bir yerden gelen ve göz kamaştıran ışıktaki, yüzü ıssız bir coğrafyayı andırıyordu. Hatırladığım kadar göz korkutucu değildi. Aslında, ufalmış ve zayıf gözüküyordu. Belki de hastaydı. Belki de kendi KVTs vakasının ilk aşamalarındaydı. “Kapıyı tekrar kapatın,” dedi.

Aaron iterek kapattı. Simon, Condon'dan birkaç adım uzakta duruyordu ve bana gergin bakışlar atıyordu.

“Buraya gel,” dedi Condon. “Yardıma, muhtemelen de tıbbi uzmanlığına ihtiyacımız var.”

Ağılda, kirli hasırlardan yapılmış bir yatağın üzerinde, sıska bir düve bir buzağı doğurmaya çalışıyordu.

Düve yatıyordu. Kemikli budu duraktan gözüküyordu. Kuyruğu sıkıntı çıkarmaması için, bir miktar sicim kullanılarak boynuna bağlanmıştı. Amniyotik kesesi, vulvasından çıkıntı yapıyordu ve etrafındaki hasır kanlı mukus noktalarıyla doluydu.

“Veteriner değilim,” dedim.

“Biliyorum,” dedi Condon. Gözlerinde bastırılmış bir histeri vardı. Verdiği parti giderek kontrolünden çıkan bir adamın bakışları vardı: Misafirler çıldırmıştı, komşular şikâyet ediyordu, içki şişeleri havan topları gibi pencerelerden fırlayıp gidiyordu. “Fakat başka birinin yardımına ihtiyacımız var.”

Damızlık ve doğurma hakkında bildiğim her şeyi, Molly Seagram'ın anne ve babasıyla olan çiftlik yaşamı hikâyelerinden öğrenmiştim. Hikâyelerin hiçbirinin de hoş bir tarafı yoktu. Condon, en azından zorunlu olarak hatırladığım şeyleri hazırlamıştı: sıcak su, dezenfektan, doğum zinciri, şimdiden kanlı parmak izleriyle kirlenmiş bir şişe mineral yağ.

“Bir parçası Angeln,” dedi Condon, “bir parçası Danimarka Kırmızısı, bir parçası Belarus kırmızısı ki bunlar sadece son zamanlardaki soyu. Ancak melezleme, bir distosi riski taşıyor. Kardeş Geller böyle derdi. ‘Distosi’ sözcüğü, sancılı bir doğum anlamına geliyor. Melezler, yavrulama yaparken genelde sıkıntı çekerler. Neredeyse dört saattir doğum sancısı çekiyor. Fetüsü çıkarmamız gerekiyor.”

Condon bunu, aptallardan oluşan bir sınıfa ders veren bir adam gibi, soğuk ve tek düze bir sesle söyledi. Kim olduğum veya buraya nasıl geldiğimin bir önemi yoktu. Önemi olan tek şey o an müsait olmam ve yardım edebiliyor olmamdı.

“Suya ihtiyacım var,” dedim.

“Yıkama için bir kova suyumuz var.”

“Yıkama için demiyorum. Geçen geceden beri ağzıma bir damla su girmedir.”

Condon sanki bu bilgiyi sindiriyormuş gibi bir an durdu. Sonra başıyla onayladı ve, “Simon. Şu işi hallet,” dedi.

Meğerse Simon, bu üçlünün ayak işlerini yapan çocukmuş. Kafasını eğdi ve “Sana içecek bir şeyler getireceğim, Tyler, tabii ki,” dedi. Sorley ambar kapısını açtığı anda, hâlâ gözlerimden kaçınıyordu.

Condon bitkin düvenin nefes nefese yattığı sığır ağılına geri döndü. Hareketli sinekler, düvenin yanlarını doldurmuştu. Birkaç tanesi fark edilmeden Condon’ın omzuna kondu. Condon ellerini mineral yağa soktu ve düvenin doğum kanalını genişletmek için eğildi. Yüzü hem heves hem de mide bulantısıyla buruşmuştu. Fakat buzağı başka bir kan ve sıvı fışkırmaya bulandığında, işe koyulmamıştı bile. Düvenin şiddetli kasılmalarına rağmen, kafası zar zor görülüyordu. Buzağı çok büyüktü. Molly, büyük boylardaki buzağılardan da bahsetmişti. Ters doğum veya sıkışma kadar kötü değildi ama uğraşması zordu.

Düvenin açıkça hasta olması, yeşilimsi bir salya akıtıyor olması ve kasılmalar rahatladığı anlarda bile nefes almak için güçlük çekmesi işleri daha da zorlaştırıyordu. Condon’a bu konu hakkında bir şey söylesem mi diye içimden geçirdim. Kutsal buzağı da belli ki hastalığı kapmıştı.

Fakat Papaz Dan bunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Ürdün Tapınağı’nın Dispensasyonalist kanadından geriye sadece Condon kalmıştı. Kendi üzerine olan bu kiliseye üye olarak sadece iki kişi kalmıştı: Sorley ve Simon. Onu dünyanın sonuna kadar taşıyan inancın ne kadar güçlü olduğunu tahmin bile edemiyordum. Aynı tondaki bastırılmış histeriyle, “Buzağı, buzağı kırmızı; Aaron, buzağıya bak,” dedi.

Tüfeğiyle birlikte kapıda görev yapan Aaron Sorley, ağıla dikkatle bakmak için geldi. Buzağı hakikaten de kırmızıydı. Kana bulanmıştı. Elden ayaktan da kesilmişti.

“Nefes alıyor mu?” dedi Sorley.

“Alacak,” dedi Condon. Düşüncelere dalmıştı. Bu anın tadını çıkarıyor gibiydi. Dünyanın sonsuzluğa çark edeceğine gönülden inandığı bu anın. “Zincirleri bukağılıklara dolayın, hemen şimdi.”

Sorley bana aynı zamanda bir uyarı olan –ağzını kapalı tut, yoksa ağzına sıçarım– bir bakış attı ve söylenileni yaptık. Dirseklerimize kan gelene kadar çalıştık. Büyük boy bir buzağıyı doğurma eylemi hem şiddetli hem de saçmaydı. Biyolojinin ve ham gücün yaptığı grotesk bir evlilikti. Büyük bir yavrulamaya yardım etmek için en azından iki tane güçlü adam gerekiyordu. Doğum zincirlerini çekmek içindi. Bu da, ineğin kasılmalarıyla eş zamanlı olmalıydı yoksa hayvanın içi dışına çıkabilirdi.

Fakat bu düve ölecek kadar zayıf düşmüştü ve buzağı ise –başı yaşamdan yoksun bir şekilde sallanıyordu– görünüşe göre ölü doğmuştu.

Sorley’e baktım. O da bana baktı. İkimiz de konuşmadık. “İlk işimiz onu buradan çıkarmak. Ardından, onu dirilteceğiz,” dedi Condon.

Bir an ambar kapısından soğuk hava girdi. Simon elinde bir şişe kaynak suyla geri gelmişti. Bize ve yarısı tamamlanmış ölü doğuma bakakalmıştı. Yüzü feci bir şekilde solmuştu.

“İçeceğini getirdim,” diyebilirdi.

Düve başka bir zayıf ve verimsiz kasılma geçirdi. Zincirleri bıraktım. “İçeceğini al evlat. Sonra devam ederiz,” dedi Condon.

“Temizlenmem lazım. En azından ellerimi yıkamam gerek.”

“Saman balyalarının yanında sıcak su kovaları olacak ama elini çabuk tut.” Gözleri kapalıydı. Sağduyusu, inancıyla artık hangi savaşı veriyorsa sımsıkı kapatmıştı.

Ellerimi durulayıp dezenfekte ettim. Sorley dikkatle izledi. Elleri doğum zincirlerindeydi ama tüfeği tırabzanın parmaklıklarına dayalı bir şekilde kolayca uzanabileceği bir yerdedi.

Simon şişeyi uzattığında, omzuna eğildim ve, “Buradan çıkamazsam, Diane’e yardım edemem. Anlıyor musun? Bunu, *senin* yardımın olmadan da yapamam. Dolu bir benzin deposu olan, sağlam bir araca ihtiyacımız var ve Diane’in de içinde olması lazım. Condon, buzağının öldüğünü anlamadan olsa iyi olur,” dedim.

Simon’ın nefesi kesildi, “Gerçekten ölü mü?” Biraz sesli söyledi

ama ne Sorley ne de Condon duymuş gibi değildi.

“Buzağı nefes almıyor,” dedim. “Düvenin de bir nefeslik canı kaldı.”

“Peki, buzağı kırmızı mı? Her yeri kırmızı mı? Siyah veya beyaz lekeleri yok? Tamamen kırmızı mı?”

“Siktiğimin itfaiye arabası renginde olsa bile Simon, Diane’e bir faydası dokunmayacak.”

Sanki bir arabanın, yavru bir köpeğin üzerinden geçtiğini söylemişim gibi bana baktı. Taşkın özgüvenini ne ara boş bir akıl karışıklığıyla değiş tokuş ettiğini düşündüm. Bu aniden mi olmuştu yoksa neşe, içinden kum saatinden akan kumlar gibi tane tane mi çekilmişti.

“Gerekirse konuş onunla. Gidip gitmek istemediğini sor,” dedim.

Cevap verecek kadar gözünü açabiliyorsa. Onunla konuştuğumu hatırlıyorsa.

“Onu yaşamdan bile daha çok seviyorum,” dedi.

Condon çağırdı. “Sana burada ihtiyacımız var!”

Simon bana bakarken şişenin yarısını bitirdim. Gözünden yaşlar akıyordu. Su temiz, saf ve lezzetliydi.

Ardından, Sorley ile doğum zincirlerine geri döndüm, düvenin ölme spazmlarıyla birlikte zincirleri çekiyorduk.

o o o

Buzağıyı sonunda gece yarısı civarında çıkardık. Hasırın üzerinde, kendi kendine düğüm olmuş bir şekilde yatıyordu. Ön ayaklarını hamur gibi bedeninin altına sıkıştırmıştı. Kan çanağı gibi gözlerinde cansızlık vardı.

Condon küçük cesedin yanında biraz bekledi. Sonra bana döndü. “Yapabileceğin bir şey var mı?”

“Onu ölümden döndüremem. Demek istediğin buysa.”

Sorley ona işkence yapma, zaten durum yeterince kötü der gibi uyarı manasında baktı.

Ambarın kapısına doğru yan yan ilerledim. Biz zaten sırlıslıkla olmuş hasır, kıyafetlerimizi, kollarımızı ve ellerimizi bulayan hemorajik kanla uğraşırken, Simon bir saat önceden kaybolmuştu. Kapının açık kalmış kısmından arabanın –benim arabam– etrafında bir hareketlilik ve muhtemelen Simon’ın gömleği olan baklava desenli bir kıyafet görüyordum.

Đışarıda bir şeyler yapıyordu. Umarım düşündüğüm şeydir.

Sorley, ölü buzağıdan Papaz Dan Condon’a ve tekrar geriye doğ-

ru baktı. Sakalını okşuyordu. Bir yandan da farkında olmadan, kanı sakalına bulaştırmış oluyordu. “Belki de yakarsak,” dedi.

Condon zayıf ve umutsuz bir bakış attı.

“Belki de diyorum,” dedi Sorley.

Ardından Simon ambar kapılarını açtı ve böylece soğuk bir hava esintisi içeriye girdi. Bakmak için döndük. Omzunun üzerindeki ay şişkin ve tuhaftı.

“Diane arabada,” dedi. “Gitmeye hazırız.” Benimle konuşuyordu ama gözlerini Sorley ve Condon’dan ayırmıyordu. Neredeyse cevap vermeleri için onlara meydan okuyordu.

Papaz Dan artık bu dünyevi olayların bir manası yokmuş gibi omuz silkti.

Kardeş Aaron’a baktım. Kardeş Aaron tüfeğe doğru eğildi.

“Seni durduramam,” dedim. “Ama kapıdan çıkıp gideceğim.”

Tam tüfeği kavrayacakken durdu ve somurttu. Onu bu noktaya getiren anların olay sırasını çözmeye çalışıyor gibiydi. Her bir zaman acımadan geçip onu bir sonraki noktaya sıçrayan taşlar gibi getirmişti ve işte, ve işte...

Eli beline doğru gitti. Papaz Dan’e döndü.

“Yine de yaksak iyi olacak.”

Geriye bakmadan ambar kapısından çıktım ve Simon’a katıldım. Sorley fikrini değiştirmiş, tüfeğini kapmış ve nişan almış olabiliirdi. Artık hiçbir şey umurumda değildi.

“Belki de sabah olmadan yaksak,” dediğini duydum. “Güneş tekrar doğmadan.”

o o o

“Sen kullan,” dedi Simon arabaya vardığımızda. “Depoda benzin var. Bagajdaki bidonlarda da fazladan benzin var. Biraz yiyecek, biraz da su şişeleri. Sen kullan, ben de arkada durup Diane’i sabit tutmaya çalışacağım.”

Arabayı çalıştırdım ve tepenin yukarısına doğru yavaşça çıktım. Otoyola doğru çatal parmaklıklı çitleri ve mehtaplı ocotilloyu geçtim.

DÖNÜ

YOLDA birkaç kilometre ilerleyip Condon çiftliğinin tehlike yaratmayacağı bir mesafeye gelince kenara çektim ve Simon'a inmesini söyledim.

"Ne," dedi, "burada mı?"

"Diane'i muayene etmem gerek. Bagajdan el fenerini alıp tutman lazım. Olur mu?"

Gözlerini kocaman açmış bir şekilde kafasını salladı.

Çiftlik evinden çıktığımızdan beri, Diane'in ağzından tek bir kelime çıkmamıştı. Arka koltukta başı Simon'ın kucığına gelecek şekilde öylece uzanmış, soluklanıyordu. Nefes alış, arabadaki en gürültülü sest.

Simon elinde fenerle dururken, kana bulanmış kıyafetlerimi çıkardım ve kendimi elimden geldiğince titiz bir şekilde yıkadım: kiri çıkarması için içine biraz benzin attığım bir şişe kaynak suyu, durulanmak için de ikinci bir şişe. Sonra bavulumdan temiz Levi's ve svetsört; tıbbi malzemelerimin olduğu çantadan da bir çift lateks eldiven çıkardım. Direkt, üçüncü şişe suyu içiverdim. Ardından ben bakarken, Simon'a ışığı Diane'e doğrultmasını söyledim.

Aşağı yukarı kendindeydi ama düzgün bir cümle kuramayacak kadar uyku sersemiydi. Onu daha önce görmüş olduğumdan daha cılızdı. Anoreksi seviyesinde bir inceliği vardı. Ateşi de tehlike arz ediyordu. Tansiyonu ve nabızı yükselmışti. Göğsünü dinlediğimde, ciğerlerinden bir çocuğun ince bir pipetle içeceğini yudumlaması gibi bir ses geliyordu.

Ufak bir miktar su ve üzerine de bir aspirin yutmasını sağlayabildim. Sonra, steril hipodermik iğnesinin mührünü açtım.

"O ne?" diye sordu Simon.

“Genel amaçlı kullanılan bir antibiyotik.” Kolunu temizledim ve biraz güç de olsa bir damar buldum. “Sana da bir tane yapmamız lazım.” Bana da. Düvenin kanı şüphesiz ki KVTs bakterisiyle doluydu.

“Bu onu iyileştirecek mi?”

“Hayır, Simon, korkarım ki iyileştirmeyecek. Bir ay önce iyileştirebilirdi. Artık olmaz. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var.”

“Doktor olan sensin.”

“Doktor olabilirim ama hastane değilim.”

“O zaman, onu Phoenix’e götürebiliriz.”

Bunu düşünmüştüm. Işık titremelerinden öğrendiğim her şey beni şu sonuca götürüyordu: Bir şehir hastanesi en iyi ihtimalle iğne atsan yere düşmeyecek vaziyette, en kötü ihtimalle de yanan bir harabeye dönüşmüş olurdu. Belki de öyle değildir.

Telefonumu çıkardım ve kısmen unuttuğum bir numaraya bakmak için hafızasında gezindim.

“Kimi arıyorsun?” dedi Simon.

“Eskiden tanıdığım birini.”

İsmi Colin Hinz’di. Stony Brook’tayken aynı odayı paylaşıyorduk. Az da olsa irtibatı koparmadık. En son duyduğumda, Phoenix’teki St. Joseph’s Hastanesi’nin idari kısmında çalışıyordu. Denemeye değdi; güneş doğup telekomünikasyonu bir günlüğüne daha altüst etmeden, şimdi.

Kişisel numarasını tuşladım. Cevaplamadan önce telefon uzun bir süre çaldı. “Aradığına değse iyi olur,” dedi.

Kendimi tanıttım ve ani bir şekilde müdahaleye ihtiyacı olan bir yaralıyla –bana yakın birisi– şehirden bir saat uzaklıkta olduğumu söyledim.

Colin bir iç çekti. “Sana ne diyebilirim bilmiyorum, Tyler. St. Joe’s çalışır durumda ve Scottsdale’daki Mayo Clinic de açık ama her ikimizde de asgari miktarda çalışan var. Diğer hastanelerden gelen çelişkili raporlar var. Ancak hiçbir yerde size öyle çabucak bakılmaz ki burada da öyle olacağını garanti ederim. İnsanlar kapılara yığılmış durumda. Kurşun yaraları, intihar girişimleri, araba kazaları, kalp krizleri; seç, beğen, al. Polisler, acile yığılma olmasın diye kapılarda bekliyor. Hastanın durumu nedir?”

Diane’in KVTs’nin son seviyesinde olduğunu ve muhtemelen yakında solunum yolu yardımına ihtiyacı olacağını söyledim.

“KVTs’yi hangi cehennemden kaptı ki? Neyse, boş ver; bir önemi yok. Dürüstçe söylemek gerekirse, yardım edebilsem ederdim ama hemşireler bütün gece otoparkta hasta sınıflandırması yaptı ve ben

söylesem bile senin hastana öncelik verirler mi bilemiyorum. Aslında, önümüzdeki yirmi dört saat içerisinde bir doktor tarafından incelenir mi, orası da kesin değil. Eğer hepimiz o kadar yaşarsak.”

“Ben doktorum, unuttun mu? İhtiyacım olan tek şey biraz araç gereç. Ringer solüsyonu, solunum cihazı, oksijen—”

“Duygusuz görünmek istemiyorum ama burada kan içinde güçlkle ilerliyoruz... olanları hesaba katarsak, belki de kendine ölümcül bir KVTs vakasına yardım etmenin ne derece faydalı olduğunu sorman gerek. Onu rahatlatabilecek bir şeylerin varsa—”

“Onu rahatlatmak istemiyorum; hayatını kurtarmak istiyorum.”

“Pekâlâ... ama eğer yanlış anlamadıysam ölümcül bir durumdan bahsediyorsun.” Arkada onu çağıran sesleri duyabiliyordum. İnsan sefilliğinin yaygın sesi.

“Onu bir yere götürmem lazım,” dedim, “bunu yaparken de hâlâ hayatta kalması lazım. Yataktan ziyade araç gerece ihtiyacım var.”

“Boşa verecek bir şeyimiz yok. Yapabileceğim bir şey varsa, söyle. Yoksa üzgünüm, işe koyulmam gerek.”

Çılgınca bir şeyler düşündüm. Sonra, “Tamam ama araç gereçler, Ringer alabileceğim herhangi bir yer istiyorum, Colin. Tek istediğim bu.”

“Yani—”

“Yani, ne?”

“Yani... Sana bunu söylememem lazım ama St. Joe’nun şehirle yaptığı bir sivil olağanüstü hal planı anlaşması var. Şehrin kuzeyinde Novaprod adında bir medikal distribütör var.” Bana bir adres ve basit birkaç yön tarifi verdi. “Otoriteler, koruması için kapıya milli muhafız koydu. İlaç ve donanım için birincil kaynağımız orası.”

“Beni içeri sokarlar mı?”

“Onları arayıp geldiğini söylersem ve sen de onlara bir kimlik gösterirsen, olur.”

“Bunu benim için yap, Colin. Lütfen.”

“Hat düşürebilirsem yaparım. Telefonlara pek güven olmuyor.”

“Karşılığında yapabileceğim bir şey varsa...”

“Belki de vardır. Hava-uzay sektöründe çalışıyordun değil mi? Perihelyon?”

“Şu anda değil ama evet.”

“Bütün bunun daha ne kadar süreceğini söyleyebilir misin?” Soruyu yarı fısıldar şekilde sordu. Aniden sesindeki o bitkin tonu duyar olmuştum. İçinden çıkaramadığı korkuyu. “Yani aşağı yukarı?”

Ondan özür diledim ve bir şey bilmediğimi söyledim. Perihel-

yon'daki insanların benden daha fazla bir şey bildiğini de sanmıyordum.

İç çekti. "Pekâlâ," dedi. "Bütün bunları yaşayıp birkaç gün içinde yanıp yok olma ve bütün bu şeyi anlayamadan ölme düşüncesi canımı sıkıyor."

"Keşke sana bir cevap verebilsem."

Hattın diğer ucundaki biri ismiyle Colin'i çağırmaya başladı. "Benim de keşke dediğim birçok şey var," dedi. "Gitmem gerek, Tyler."

Tekrar teşekkür ettim ve kapattım.

Şafağın sökmesine hâlâ birkaç saat vardı.

Simon hâlâ arabadan birkaç metre ötede duruyordu. Yıldızlı gökyüzüne bakıp dinlemiyormuş gibi yapıyordu. Ona geri gelmesi için el salladım. "Yola koyulmamız lazım," dedim.

Uysalca başını salladı. "Diane için yardım buldun mu?"

"Buldum gibi."

Fazla detaya girmeden vermiş olduğum cevabı kabul etti. Ancak arabaya eğilip girmeden önce kolumu çekiştirip, "*Orada...* Sence şu ne, Tyler?"

Batı ufkunu gösteriyordu. Hafifçe kıvrılmış gümüş bir çizgi, gece göğüne beş derecelik bir açıyla kavis çiziyordu. Sanki birisi kocaman, üstün körü bir C harfini karanlığa çizmişti.

"Belki de bir yoğunlaşma izidir," dedim. "Bir ordu jeti."

"Gece mi? Gece olmaz."

"O zaman ne olduğunu bilemiyorum, Simon. Hadi, içeri gir; kaybedecek vaktimiz yok."

o o o

Beklediğimden daha kısa zamanda geldik. Kasvetli havası olan sanayi parkında numaralı bir birim olan tıbbi araç gerecin bulunduğu ambara ulaştık. Güneş doğmadan önce fazladan zamanımız vardı. Girişte görev yapan gergin milli muhafıza kimliğimi gösterdim. Beni başka bir Muhafız'a ve sivile yönlendirdi. Onlar da beni, raflardan oluşan koridorlardan geçirdi. İhtiyacım olan şeyi buldum. Üçüncü bir Muhafız, arabaya taşımama yardım etti ama arkada Diane'i nefes nefese görünce çabucak geriledi. "Size iyi şanslar," dedi. Sesi biraz titrekti.

Intravenöz drip tedavisi uygulayacak kadar zaman ayırdım. Serum, arabada duran ceket askılığına eğreti şekilde astım. Simon'a akışı nasıl izlemesi gerektiğini ve uykudayken çizgiyi engellemedi-

ğinden emin olmasını söyledim. (Diane, iğneyi koluna soktuğumda bile uyanmamıştı.)

Simon, “Ölüyor mu?” diye sormadan önce, yola koyulmamızı bekledi.

Direksiyonu biraz daha sıkı tuttum. “Bir yardımım dokunabilir-se, hayır.”

“Onu nereye götürüyoruz?”

“Eve götürüyoruz.”

“Ne, ülkenin diğer ucuna mı? Carol’ın ve E.D.’nin evine mi?”

“Evet.”

“Neden oraya götürüyoruz?”

“Çünkü ona orada yardım edebilirim.”

“Bu çok uzun bir yolculuk. Yani, bulunduğumuz durumu düşü-necek olursak.”

“Evet. Uzun bir yolculuk olabilir.”

Arka koltuğa baktım. Simon, Diane’in başını usulca okşuyordu. Saçları cansızdı ve terlemekten matlaşmıştı. Simon’ın ellerinden kanları yıkadığı yerler solgun görünüyordu.

“Onunla olmayı hak etmiyorum,” dedi. “Biliyorum. Bu benim suçum. Teddy çiftlik evinden ayrıldığında ben de ayrılabilirdim. Yar-dım bulabilirdim.”

Evet, dedim içimden. Yapabilirdin.

“Fakat yaptığımız şeye inanıyordum. Muhtemelen bunu anlamı-yorsun ama bu sadece kırmızı buzağıdan ibaret değildi, Tyler. Ölüm-süz bir şekilde yükselişe geçeceğimizden ve ödüllendirileceğimizden emindim.”

“Ne için ödüllendirilecektiniz?”

“İnancımız için. Direndiğimiz için. Diane’i gördüğüm ilk andan beri, tam olarak anlamasam da, muhteşem bir şeyin parçası olacağı-mıza dair güçlü bir hissiyata sahiptim. Bir gün beraberce, Tanrı’nın tahtının karşısında duracağımıza dair bir his. Bundan daha azını beklemiyordum. ‘Bütün bunlar olmadan, bu kuşak ortadan kalkma-yacak.’ İlk başta kötü bir başlangıç yapsak bile, bu bizim kuşağımız-dı. Yeni Krallık mitinglerinde yaptığımız şeylerden şu an utanç duy-duğumu itiraf ediyorum. Sarhoşluk, zamparalık, yalanlar. Bunlara sırtımızı döndük ki bu iyi bir şeydi. Fakat ne kadar kusurlu da olsa, binyılcılık inşa etmeye çalışmayan insanların arasında olmadığımız-da sanki dünya biraz daha küçülmüştü. Sanki ailemizi kaybetmiştik. Ben de en temiz ve basit yol, bizi doğru yola götürecektir diye dü-şündüm. ‘Dayanmakla canlarınızı kazanacaksınız.’”

“Ürdün Tapınağı,” dedim.

“Dönü’ye karşı kehanette bulunmak kolay. Luka’da; güneşteki, aydaki ve yıldızlardaki işaretlerden bahsediyor. Eh, işler buraya kadar geldi. Cennetin gücü sarsıldı. Ama şey olmuş değil; yani şey değil...”

Aklındaki düşünceyi kaybetmiş gibiydi.

“Nefes alıp vermesi nasıl?” Fakat gerçekten de sormama gerek yoktu. Aldığı her nefesi duyabiliyordum; zar zor nefes alıyordu ama düzenliydi. Sadece Simon’ın kafasını dağıtmak istedim.

“Bir sıkıntısı yok,” dedi Simon. Ardından, “Lütfen, Tyler. Dur ve beni bırak,” dedi.

Doğuya doğru gidiyorduk. Eyaletler arası yoldaki trafiğin azlığı hayret vericiydi. Colin Hinz, Sky Harbor havaalanındaki sıkışıklık hakkında beni uyarmıştı fakat orayı geride bırakmıştık. Burada sadece birkaç tane yolcu arabasıyla karşılaşmıştık fakat bankette terk edilmiş bir şekilde duran bir sürü araba vardı. “Bu iyi bir fikir değil,” dedim.

Aynadan baktım ve Simon’ın eliyle gözlerindeki yaşları sildiğini gördüm. O anda, cenazede bulunan on yaşındaki bir çocuk kadar savunmasız ve sersemdi.

“Hayatımda karşıma sadece iki tane işaret çıktı,” dedi. “Biri Tanrı, diğeri de Diane’di. Ben ikisine de ihanet ettim. Çok fazla bekledim. Bunu kabul etmeyerek kibarlık yapıyorsun ama ölüyor.”

“İlla öyle olacak diye bir şey yok.”

“Onunla birlikte olmak istemiyorum ve bunu önceden durdurabilecek durumda olduğumu da biliyorum. Çölde bir yerlerde ölmeyi yeğlerim. Ciddiyim, Tyler. Dışarı çıkmak istiyorum.”

Gökyüzü tekrar aydınlanıyordu. Sağlıklı ve doğal bir şeyden ziyade, bozuk bir floresan lambanın içindeki kıvılcım gibi çirkin bir menekşe renginde parlıyordu.

“Umurumda değil,” dedim.

Simon bana şaşkınlık içerisinde bir bakış attı. “Ne?”

“Ne hissettiğin umurumda değil. Diane’le kalmanın nedeni önümüzde zorlu bir yolculuk olması ve hem direksiyona hem de Diane’e aynı anda bakamayacak olmam. Er ya da geç uyumak zorunda kalacağım. Arada bir direksiyonun başına geçersen, yemek ve benzin ihtiyacımız haricinde durmak zorunda kalmayacağız.” Tabii onları da bulabilirsek. “Şimdi yarı yolda bırakırsan, seyahat vaktimiz iki katına çıkacak.”

“Bunun bir önemi var mı?”

“Ölmeyebilir Simon ama tam da düşündüğün kadar hasta. Yardım almazsa, ölecek ve ona yardımcı olacağını bildiğim tek şey de birkaç bin kilometre ötede.”

“Cennet ve dünya son nefesini veriyor. Hepimiz öleceğiz.”

“Cennet ve dünya için bir şey diyemeyeceğim ama imkânım oldukça Diane’in ölmesine izin vermeyeceğim.”

“Sana imreniyorum,” dedi Simon sessizce.

“Ne? Neyime imreniyor olabilirsin ki?”

“İnancına,” dedi.

o o o

Sadece geceleri de olsa hâlâ biraz iyimser olmak mümkündü. Gün ışığı bunu insanın elinden alıyordu.

Yükselmekte olan güneşin Hiroşima’sına doğru yol aldım. Işığın beni öldüreceği düşüncesiyle endişelenmeyi kestim. Muhtemelen bana pek de bir faydası dokunmamıştı. Hepimizin ilk günü nasıl atlattığının bir cevabı yoktu. Simon buna muhtemelen bir mucize derdi. İşleri yapmayı biraz zorlaştırıyordu. Torpido gözünden güneş gözlüğümü çıkardım ve ufuktan yükselen, turuncu ateş yarımküresi yerine gözlerimi yolda tutmaya çalıştım.

Gün gittikçe sıcak oluyordu, arabanın içi de aynı şekilde. Hem de gereğinden fazla çalışan klimaya rağmen. (Diane’in vücut ısısını kontrol altında tutma gayretiyle yoğun bir şekilde çalıştırıyordum.) Albuquerque ve Tucumcari arasında bir yerlerde, üzerime feci bir bitkinlik çöktü. Göz kapaklarım kayarak kapanıyordu ve neredeyse kilometreyi gösteren direğe giriyordum. O noktada da kenara çektim ve motoru kapattım. Simon’a depoyu bidonlarla doldurmasını ve direksiyona geçmek için hazırlanmasını söyledim. Gönülsüz bir şekilde başıyla onayladı.

Beklediğimden daha iyi bir şekilde yol alıyorduk. Trafik o kadar azdı ki neredeyse yoktu. Belki de insanlar kendi başlarına yola çıkmaya çekiniyorlardı. Simon arabaya benzin koyarken, “Yiyecek ne getirdin?” dedim.

“Mutfakta ne bulduysam onları aldım. Acele etmek zorundaydım. Bak bakalım.”

Bagajdaki azalmış bidonların, paket halindeki tıbbi araç gereçlerin ve gevşek kaynak suyu şişelerinin arasında bir karton kutu buldum. İçinde; üç kutu Cheerios, üç teneke konserve et ve bir şişe de diyet Pepsi vardı. “Bu ne böyle, Simon?”

Yüzünü buruşturdu. O anda, Simon'ın bu yapmış olduğu şeyi dine küfür olarak gördüğünü kendime hatırlatmam gerekti. "Bula-bildiğim tek şey bunlardı."

Kâse veya kaşık da yoktu. Fakat uykusuz olduğum kadar açtım da. Simon'a motorun biraz soğumasını beklememiz gerektiğini söyledim ve bu esnada camlar açık bir şekilde arabanın gölgesinde oturduk. Çölden kumlu bir esinti geliyordu. Güneş, gökyüzünde öyle bir duruyordu ki sanki Merkür'ün yüzeyinde öğle vaktini yaşıyorduk. Kullanılmış plastik şişelerinin altını kesip üstünkörü bir kupa olarak kullandık ve soğuk suyla nemlenmiş Cheerios yedik. Görüntüsü ve tadı zamk gibiydi.

Simon'a yolculuğun bir sonraki ayağını kısaca anlattım. Yola koyulur koyulmaz klimayı açmasını hatırlattım ve yolda bir sıkıntı çıkacak gibi olursa beni uyandırmasını söyledim.

Sonra, Diane'le ilgilendim. Çok az da olsa, intravenoz damla ve antibiyotikler gücünü toparlamış gibiydi. Biraz su içmesine yardımcı olduktan sonra gözlerini açtı ve, "Tyler," dedi. Birkaç kaşık dolusu Cheerios'u yedi ama ardından başını döndürdü. Yanakları çökmüştü. Gözleri bitkin ve dalgındı.

"Biraz daha dayan," dedim. "Sadece biraz daha, Diane." Serumdaki damlasını ayarladım. Kahverengimsi idrarını yaparken, oturmasına ve ayaklarını arabanın dışına doğru açmasına yardımcı oldum. Sonra onu süngerle temizledim ve kirli külotunu, kendi bavulmdan çıkardığım temiz olanlarla değiştirdim.

Tekrar rahat ettiğinde, ön ve arka koltuk arasına, onu yerinden oynatmadan uzanabileceğim şekilde battaniye sıkıştırdım. Simon, yolculuğun ilk ayağında çok az bir süre kestirmişti ve en az benim kadar bitkin olmalıydı... ama kimse kafasına bir tüfek kabzasıyla vurmamıştı. Kardeş Aaron'ın vurduğu yer şişmişti ve parmaklarımı da yakınında bir yerlere götürürsem bir zil gibi çınlıyordu.

Simon bütün bunları birkaç metre uzaktan izliyordu. Somurtkan bir ifadesi vardı; muhtemelen kıskanmıştı. Onu çağırdığımda tereddüt etti ve ıssız çöle, hiçliğin kalbine doğru uzun uzadıya derin bir şekilde baktı.

Sonra arabaya uzun adımlar atarak geldi. Hüzünlüydü. Direksiyonun başına geçti.

Kendimi ön koltuğun arkasındaki küçük hücreme sıkıştırdım. Diane'in bilinci kapalı gibiydi ama uyumadan önce elini, kendi elime bastırıldığını hissettim.

Tekrar uyandığımda gece olmuştu ve Simon yer değiştirmemiz için kenara çekmişti.

Arabadan çıktım ve esnedim. Kafam hâlâ zonkluyordu. Omurgam sanki artık hep yaşlılarınkı gibi kambur halde duracaktı. Ancak arkaya geçip direkt uykuya geçen Simon'dan daha tetikteydim.

I-40'tan doğuya doğru ilerlememizin dışında, nerede olduğumu bilmiyordum. Burada toprak daha kuraktı. Sulak araziler, kırmızı ay ışığının altında yolun her iki tarafında uzanıyordu. Diane'in rahat ettiğinden ve sorunsuz nefes alıp verdiğinden emin oldum. Ön ve arka kapıları, kokunun çıkması için birkaç dakika açık bıraktım. Kan ve benzinle karışmış bir hasta odası kokusu vardı. Sonra şoför koltuğuna geçtim.

Yolun üzerindeki yıldızlar tanınmayacak haldeydi ve az olmaları endişe vericiydi. Aklıma Mars geldi. Acaba hâlâ bir Dönüş zarı içerisinde miydi yoksa Dünya gibi bağlarından kurtulmuş muydu? Ancak gökyüzünde nereye bakınam gerektiğini bilmiyordum ki görsem de çıkartabileceğimi pek sanmıyordum. Simon'ın Arizona'da işaret ettiği esrarengiz, gümüş renkli çizgiyi gördüm. (Görölmeyecek gibi değildi.) O gece, daha da ortaya çıkmıştı. Batı ufkundan neredeyse tepeye kadar çıkmıştı ve hafif meyilli kavisli, yatay bir O harfi gibi oval bir şekle bürünmüştü.

Baktığım gökyüzü, en son Büyük Ev'in bahçesinde gördüğümünden üç milyar sene daha yaşlıydı. Sanırım her türlü gizemi barındırıyor olabilirdi.

Harekete geçer geçmez, geçen gece sessizliğini koruyan ve arabanın panelinde bulunan radyoyu denedim. Herhangi dijital bir şey almıyordu ama eninde sonunda FM bandında yerel bir istasyonu tutturabildim. Genelde country müzik ve Hristiyanlık meselelerinin olduğu türden küçük bir kasaba radyosuydu fakat o gece sadece konuşma vardı. Sinyal, gürültüye bürünmeden önce birçok şey öğrendim.

Bir kere, büyük şehirlere gitmeyerek akıllı bir seçim yaptığımızı öğrendim. Büyük şehirler afet alanlarından farksızdı. Yağmalama ve şiddet yüzünden de değil (inanması güç ama bu olaylara pek rastlanmamıştı); felaket gibi gelen altyapı çökmesinden dolayı. Kırmızı güneşin yükselişi, Dünya'nın uzun zamandır beklenen ölümünü o kadar andırıyordu ki çoğu insan sadece evinde kalıp ailesiyle ölmeyi beklemişti. Bu da, şehir merkezlerindeki karakolların, itfaiyelerin

asgari şekilde çalışmasına ve hastanelerin de büyük ölçüde az personelle çalışmasına sebep olmuştu. Silahla ölüm girişiminde bulunan veya kendilerine ölçsüz miktarlarda alkol, kokain, Oxycodone ya da amfetamin veren az sayıda insan, aniden çıkan çoğu problemi istemeden doğurmuş oldular. Bu insanlar gaz sobalarını açık bıraktılar, araba kullanırken kendilerinden geçtiler ya da ölürken sigaralarını düşürdüler. Halılar yandığında veya kumaşlar ateş aldığında da 911'i arayacak hiç kimse yoktu. Çoğu böyle vakada da zaten telefona bakacak kimse olmazdı. Ev yangınları çok zaman geçmeden mahalle yangınlarına dönüştü.

Haber spikerinin dediğine göre, Oklahoma City'den yükselen dört tane büyük duman bulutu vardı ve telefon bildirimlerine göre de Şikago'nun güney tarafının çoğu küle dönmüştü. Ülkedeki her büyük şehir –haber alınabilen büyük şehirler– en azından bir veya iki tane kontrol dışı yangınların olduğunu bildiriyordu.

Fakat durum düzeliyordu, daha kötüye gitmiyordu. Bugün insan ırkının birkaç gün daha yaşayabilmesi, ihtimaller dâhilinde gibi gözüküyordu. Sonuç olarak da daha fazla ilk müdahale ekibi ve önemli servis personeli birimlerine dönmüştü. (İşin kötü tarafıysa, insanlar ellerindeki erzakın, onları daha kaç gün götüreceğinden endişelenmeye başlamıştı. Market yağmalamaları büyüyen bir problem haline gelmişti.) Önemli hizmet birimlerinden olmayanlar, yollardan uzak durmaları konusunda uyarılıyordu. Mesaj, şafak sökmeden önce acil durum yayın sisteminden ve çalışmakta olan her radyo ve televizyon çıkışından duyurulmuştu. Bu gece de tekrar yayınlanıyordu ki bu da eyaletler arası yoldaki trafiğin neden bu kadar az olduğuna açıklık getiriyordu. Birkaç tane polis ve askeri devriye gördüm ama muhtemelen arabamdaki plakalardan olacak ki hiçbiri yolumuzu kesmedi; Kaliforniya ve çoğu diğer eyalet, ilk ışık titremesi olayından sonra doktorlara özel plakalar vermeye başlamıştı.

Polis faaliyeti tek tük de olsa görülüyordu. Asker kaçağı vakalarına rağmen, düzenli ordu öyle ya da böyle sağlam duruyordu. Fakat yedek asker ve milli muhafız birimleri güçten düşmüştü ve yerel otoriteyi sağlayamıyorlardı. Elektrik de tek tük görülüyordu. Çoğu elektrik santralinde az sayıda çalışan vardı ve güç bela çalışıyordu. Elektrik şebekelerindeki karartmalar da gittikçe artıyordu. Kaliforniya, San Onofre'de bulunan nükleer santrallerin ölümcül bir erimeyle karşı karşıya olduklarına dair bir söylenti vardı ama bu doğrulanmamıştı.

Sunucu belirli yiyecek depolarının, hâlâ işlemekte olan hastane-

lerin (hastalık önceliği konusundaki tahmini sürelerle), evde yapılabilecek ilk yardım tüyolarının olduğu bir listeyi okuyarak devam etti. Ayrıca, bir meteoroloji bürosunun güneşe uzun süre maruz kalmama konusunda yaptığı öneriyi de okudu. Görünüşe göre güneş ışığı aniden öldürücü olmuyordu ama aşırı ultraviyole seviyelere gelindiği zaman “uzun vadede problem” yaratabilirdi. Bu üzücü olduğu kadar komikti de.

o o o

Şafak sökmeden önce birkaç dağınık yayın daha yakaladım ama yükselen güneş hepsini engelledi.

Gün kapalı bir şekilde uyandı. Böylece doğrudan güneşin parlaklığına doğru araba kullanmamış oldum. Ancak bu bastırılmış gün doğumunun bile göz korkutucu bir garipliği vardı. Gökyüzünün doğu kısmının tamamı, çalkalanan bir kırmızı ışık çorbasına dönmüştü. Kendince sönmekte olan bir kamp ateşinin korları gibi büyüleyiciydi. Ara sıra bulutlar dağılıyor ve amber renkli güneş ışığının parmakları toprağa dokunuyordu. Fakat öğlene doğru kapalı hava daha da kapandı ve bir saat içinde de yağmur yağmaya başladı. Otoyolu kaplayan ve gökyüzünün bayıltıcı renklerini yansıtan sıcak ve cansız bir yağmur vardı.

O sabah, son benzin bidonunu da depoya boşaltmıştım. Cairo ve Lexington arası bir yerlerde, yakıt göstergesindeki işaret endişe verici şekilde indi. Simon’ı uyandırdım ve sorunu anlattım. Ona, bize biraz benzin satacak bir yer bulana kadar... her bir istasyonda tek tek duracağımı söyledim.

Bir sonraki istasyon; küçük, dört pompalı, benzin ve abur cubur satan, otoyolun bir beş yüz metre uzağında olan bir aile işletmesi çıktı. Dükkân karanlıktı ve pompalar da muhtemelen çalışmıyordu. Yine de yanaştım ve arabadan çıkıp ağızlığı yerinden çıkardım.

Bengals takımı şapkası ve kollarına astığı bir pompalı tüfek olan adam binanın yanına gelip, “Yapmasan iyi olur,” dedi.

Ağızlığı yavaşça geri koydum. “Elektriginiz mi yok?”

“Aynen öyle.”

“Yedeğiniz yok mu?”

Omuzlarını silkti ve daha yakına geldi. Simon arabadan çıkmaya başladı ama elimle içeri girmesini işaret ettim. Bengals şapkalı adam –otuz yaşlarındaydı ve on kilo kadar fazlası vardı– arka kolağa donatılmış Ringer serumuna baktı. Sonra gözlerini kısarak

plakaya baktı. Kaliforniya plakası bulundurmam bana bir artı puan kazandırmıyordu ama EMS çıkartması açıkça görünüyordu. “Doktor musun?”

“Tyler Dupree,” dedim. “Tıp doktoruyum.”

“Elini sıkmadığım için kusura bakma. Arkadaki eşin mi?”

Açıklaması daha kolay olacağı için evet dedim. Simon bana bir bakış attı ama ters düşecek bir şey yapmadı.

“Tıp doktoru olduğunu gösterecek bir kimliğin var mı? Kusura bakma, birkaç gündür araba hırsızlığı vakaları oluyor.”

Cüzdanımı çıkardım ve ayaklarına doğru attım. Yerden aldı ve kart cüzdanına baktı. Gömleğinin cebinden bir çift gözlük bulup çıkardı ve tekrar baktı. Sonunda bana geri verdi ve elini uzattı. “Yaşananlar için üzgünüm, Dr. Dupree. Ben, Chuck Bernelli. İhtiyacınız olan sadece benzinse, pompaları açacağım. Daha fazlasını istiyorsanız, dükkânı açmam bir dakikamı alır.”

“Benzine ihtiyacım var. Erzaklar da iyi olur ama yanımda fazla nakitim yok.”

“Nakiti boş versene. Kapımız suçlulara ve sarhoşlara kapalı. Yollarda kendilerinden epeyce var ama orduya ve otoyol devriyesine kapımız günün her saati açık. Tabii tıp çalışanlarına da. Tabii, benzin pompaları yettiği kadar. Umarım eşin çok kötü değildir.”

“Gittiğim yere varabilirsem olmayacak.”

“Lexington V.A’ya mı? Samaritan’a mı?”

“Biraz daha uzağa. Özel bakıma ihtiyacı var.”

Arabaya tekrar bir baktı. Simon biraz temiz hava girmesi için camları açtı. Yağmur, toz içindeki arabanın ve su birikintileriyle dolu yağlı asfaltın üzerine doluşmuştu. Bernelli’nin gözüne, Diane’in döndüğü ve öksürmeye başladığı bir an takıldı. Kaşlarını çatı.

“Ben pompaları çalıştırmaya gideyim,” dedi. “Yola koyulsanız iyi olur.”

Gitmeden önce biraz yiyecek, birkaç konserve çorba, bir kutu tuzlu kraker, plastik kutuda bir teneke açacağı verdi ama arabanın yakınına gelmek istemedi.

o o o

İnsana eziyet gibi gelen ve arada gidip gelen öksürükler KVT’S’nin yaygın bir semptomuydu. Kurbanlarını koruduğu göz önünde bulundurunca hastalık neredeyse becerikliydi. Onları felaket bir zatürre içinde boğmak istemiyordu. Gerçi eninde sonunda kalp yetmezli-

ği ya da başka bir şekilde hastayı öldürüyordu. Flagstaff dışındaki bir toptancıdan bir oksijen tüpü, akıtma vanası ve maske aldım. Diane'in öksürükleri, nefes alıp vermesini engellemeye başladığında –paniğin eşiğindeydi, kendi tükürüğünde boğuluyor ve gözleri devriliyordu–, solunum yolunu elimden geldigince temizledim ve Simon araba kullanırken, maskeyi ağzının ve burnunun üstünde tuttum.

Eninde sonunda Diane sakinleşti ve rengi yerine geldi. Tekrar uyuyabildi. O dinlenirken ben de yanına oturdum. Ateşli başını omzuma gömmüştü. Yağmur bizi yavaşlatan, acımasız bir sağanağa dönüşmüştü. Yolda ne zaman çukur bir yere vursak, arkamızda büyük su sıçramaları arabaya çarpıyordu. Akşama doğru batı ufkundaki ışıklar yanan kömür parlaklığına kadar düştü.

Yağmurun, arabanın tepesine vurup çıkardığı sestten başka bir ses yoktu. Simon da boğazını temizleyip, “Sen ateist misin, Tyler?” diye sorana kadar, o sesi dinlemek zorunda kaldım.

“Anlamadım?”

“Kaba olmak niyetinde değilim ama kendini bir ateist olarak görüp görmediğini merak ediyorum.”

Buna nasıl bir cevap vereceğimi bilmiyordum. Buraya kadar gelmemizde Simon'ın epey bir faydası –paha biçilemez bir katkısı– olmuştu. Ancak kendisi aynı zamanda, dünyanın sonuyla ilgili tek argümanı kendi alacalı beklentilerine karşı çıktığını düşünen ve sınırda duran bir grup deli Dispensasyonalist'e aklını, mantığını bağlayan bir insandı. Ona hâlâ ihtiyacım olduğu için gücendirmek istemiyordum. Diane'in hâlâ ona ihtiyacı vardı.

Ben de, “Kendimi ne olarak gördüğümün bir önemi var mı?” dedim.

“Sadece merak ettim.”

“Şey... bilmiyorum. Galiba cevabım bu. Tanrı'nın var olduğunu bilip bilmediğimi veya neden dünyayı kurup bu şekilde döndürdüğünü bildiğimi söyleyemiyorum. Üzgünüm, Simon. İşin teolojik kısmında elimden gelenin hepsi bu.”

Birkaç kilometre daha sessizliğini korudu. Sonra, “Belki de Diane'in söylemek istediği şey de buydu.”

“Ne demek istedi?”

“Konuştuğumuz zaman söylemişti ki düşünecek olursak son zamanlarda konuşamadık. Bölünme yaşanmadan önce bile Papaz Dan ve Ürdün Tapınağı hakkında fikir ayrılıkları yaşıyorduk. Çok şüpheci olduğunu söylemiştim, o da bana çok kolay etkilendiğimi söylemişti. Belki de öyledir. Papaz Dan'in özel bir yeteneği vardı. Kutsal

kitaba bakıp her sayfadaki bilgiyi bulabiliyordu. Bilgilerden oluşan giriş ve sütunlarıyla, bir ev kadar sağlam bilgiler. Bu gerçekten de bir yetenek. Ben, kendi başıma yapamıyorum. Bugüne dek ne kadar fazla denemiş olsam da, İncil'i açıp hemen bir anlama varamıyorum.”

“Belki de varman gerekmiyordur.”

“Fakat istiyordum. Papaz Dan'ın olduğu şey olmak istiyordum. Bilirsin hani hem akıllı hem de ayakları yere sağlam basan biri. Diane, bunun için ağır bir bedel ödediğini söyledi. Dan Condon'ın alçak gönüllüğünü, kesinlik ile takas ettiğini söyledi. Belki bende olmayan şey budur. Belki de sende gördüğün şey budur. Belki de bu, senden bunca sene kopmamasının sebebiydi; alçak gönüllülüğün sebebi.”

“Simon, ben—”

“Bu, benden özür dilemeye veya kendimi daha iyi hissettirmeye çalışacağın bir şey değil. Uyuyor olduğumu düşündüğün zamanlarda ve dışarıda olduğum zamanlarda seni aradığını biliyorum. Yanımda bu kadar kaldığı için şanslıyım bile.” Geri dönüp bana baktı. “Bana bir iyilik yapar mısın? Hastalandığı zaman ona daha iyi bakamadığım için üzgün olduğumu söylemeni istiyorum.”

“Kendin de söyleyebilirsin.”

Düşünceli bir şekilde kafasını salladı ve arabayı yağmurun derinliklerine sürdü. Tekrar karanlık bastıracağı için, radyoda işimize yarayacak bir bilgi bulmasını söyledim. Uyanık kalmak ve dinlemek istiyordum ama başım zonkluyordu ve çift görmeye başlamıştım. Ardından öylece gözlerimi kapatıp uyumak daha kolay geldi.

o o o

Uzun ve derin bir uyku çektim. Arabanın tekerleri altındaki yol akıp gitmişti.

Uyandığımda, kendimizi yine yağmurlu bir sabahın içinde buldum. Araba bir dinlenme tesisine park edilmişti (sonradan öğrendiğime göre Manassas'ın batısındaymışız) ve elinde yırtık bir şemsiye olan kadının biri cama vuruyordu.

Gözlerimi kırpıttım ve kapıyı açtım. Birkaç adım geriledi. Diane'e doğru temkinli bakışlar atıyordu. “Bir adam beklememenizi söyledi.”

“Pardon?”

“Size veda ettiğini ve onu beklememenizi söyledi.”

Simon ön koltukta değildi. Yakınlardaki çöp bidonlarının, sırlıklam piknik masalarının ve derme çatma tuvaletlerin orada da göründüğünü söyleyemezdim. Başka birkaç araba da buraya park

etmişti. Sahipleri portatif tuvaletlerdeyken, arabalar da boşta bekliyordu. Ağaçları, park bölgesini, coşkun gökyüzü altında sırlıslıkla olmuş küçük endüstriyel kasabanın tepelik manzarasını fark ettim. “Sıska ve sarışın bir adam mıydı? Kirli tişörtü de vardı?”

“Evet. O. Fazla uyumanı istemediğini söyledi. Sonra da çekip gitti.”

“Yürüyerek mi?”

“Evet. Aşağıya, nehre doğru gitti, yola doğru değil.” Tekrardan Diane’i süzdü. Diane zar zor ve gürültülü bir şekilde nefes alıyordu. “Siz ikiniz, iyi misiniz?”

“Hayır. Ancak fazla yolumuz kalmadı. Sorduğunuz için teşekkür ederim. Peki, başka bir şey söyledi mi?”

“Evet. Tanrı’nın sizi kutsadığını ve buradan sonra kendi yoluna gideceğini söyledi.”

Diane ile ilgilendim. Yağmurlu otoparka son bir kez baktım ve ardından yola koyuldum.

o o o

Diane’in serumunu ayarlamak için ve birkaç nefes oksijen vermek için birkaç kere durdum. Artık gözlerini açmıyordu. Sadece uyuyordu; aynı zamanda bilinci de yerinde değildi. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum.

Yollar yavaş akıyordu ve yağmur hınca hınç yağıyordu. Son birkaç günün her yeri yangın yerine çevirdiğine dair de kanıtlar vardı. Yolum kenarına bırakılmış bir halde duran, haşat olmuş veya yanıp küle dönmüş bir sürü arabanın yanından geçtim. Bazılarından hâlâ dumanlar çıkıyordu. Belirli yollar ordu ve acil durum araçları için ayrılıp sivil trafiğe kapanmıştı. Birkaç kez barikatları görünce yoldan geri dönmek zorunda kaldım. Günün sıcaklığı, nemli havayı neredeyse dayanılmaz bir hale getiriyordu. Öğleden sonra kuvvetli bir rüzgâr çıksa da hiçbir rahatlama olmadı.

Fakat en azından, Simon bizi gideceğimiz noktaya yakın bir yerde terk etmişti. Gökyüzü hâlâ biraz aydınlıkken Büyük Ev’e varabildim.

Rüzgâr gittikçe kötüleşmişti, neredeyse bora şiddetinde bir kuvvete sahipti. Çevredeki çam ağaçlarından kopan dallar, gelişigüzel bir şekilde Lawtonlar’ın uzun giriş yoluna yayılmıştı. Ev karanlıktı ya da amber rengi alacakaranlıkta böyle gözüküyordu.

Diane’i arabanın başındaki merdivenlerde bıraktım ve kapıyı yumrukladım. Bekledim. Tekrar yumrukladım. En sonunda kapı

aralandı ve Carol Lawton kafasını uzattı.

Kapı gediğinden yüz hatlarını zar zor çıkarabiliyordum: solgun ve mavi bir göz, kırışık bir yanak. Fakat beni tanıdı.

“Tyler Dupree!” dedi. “Yalnız mısın?”

Kapı biraz daha açıldı.

“Hayır,” dedim. “Diane de benimle. İçeri girerken de yardıma ihtiyacımız olacak.”

Carol büyük ön verandaya çıktı ve gözlerini kısarak arabaya baktı. Diane’i görünce küçücük vücudu kaskatı kesildi. Omuzlarını yukarı kaldırdı ve nefesini tuttu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Çocuklarımdan ikisi de ölmek için mi evlerine döndüler?”

CEHENNEM ÇUKURU

DOĞA DIŞI güneşin etkisi altında Atlantik'ten gelen sıcak ve tuzlu rüzgâr bütün gece Büyük Ev'i tangırdattı. Uyuduğumda bile bunun farkındaydım. Beni neredeyse uykumdan kaldıran anlara sebep olan şey o rüzgârdı ve kendisi yine beni tedirgin eden çok sayıda rüyamın soundtrack'i olmuştu. Gün doğduktan sonra giyinip Carol Lawton'a bakmaya gittiğimde rüzgâr hâlâ cama vuruyordu.

Evde günlerdir elektrik yoktu. Yukarı kattaki geçit, koridorun sonundaki bir pencereden gelen yağmurlu parıltıyla loş bir şekilde aydınlanıyordu. Meşe merdivenler giriş salonuna iniyordu. Yağmurun aktığı iki tane cumba, gün ışığını solgun güllerin renginde yansıtıyordu. Carol'ı salonda buldum. Antik bir raf saatini ayarlıyordu.

"Diane nasıl?" dedim.

Carol bana şöyle bir baktı. "Bir değişiklik yok," dedi. Bir pirinç anahtarlıkla saati ayarlarken dikkatini de tekrar oraya çevirdi. "Az önce onunlaydım. Onu ihmal ettiğim yok, Tyler."

"İhmal ettiğini düşünmüyordum. Peki ya, Jason?"

"Giyinmesine yardım ettim. Neden bilmiyorum ama gün ışığında daha iyi oluyor. Geceleri zor geçiriyor. Geçen gece... zor geçti."

"İkisine de bir uğrayacağım." Bir haber duyup duymadığını, FEMA* veya Beyaz Saray'dan yeni bir direktif gelip gelmediğini sorma zahmetine girmedim. Bir anlamı olmazdı. Carol'ın evreni, evin sınırları içerisinde yer alıyordu. "Biraz uyusan iyi olur."

"Altmış yaşına geldim. Artık eskisi kadar uyumuyorum ama haksın. Yoruldum. Uzanmam lazım. Şunu bitirir bitirmez dinlenirim. İhmal edersen bu saat zamanı yakalayamıyor. Annen eskiden her gün bunu ayarlardı, biliyor musun? Annen öldükten sonra da Marie,

* Federal Emergency Management Agency. -yhn

ne zaman temizliğe girişse ayarlamayı yapardı. Ancak Marie, altı ay önce gelmeyi kesti. Altı aydır saat, dördü çeyrek geçede sıkıştı. Şu eski esprideki gibi, günde iki defa doğruyu gösteriyor.”

“Jason hakkında konuşmamız lazım.” Geçen gece çok bitkin olduğum için sadece olayın ana hatlarını öğrenebilmişim. Jason, Dönü sona ermeden bir hafta önce, habersiz olarak gelmişti ve yıldızların tekrar ortaya çıktığı gece de hastalanmıştı. Semptomları arada gidip gelen, kısmi felç, tıkalı görme ve ateşlenmeydi. Carol tıbbi yardım çağırmanı denemişti ama olaylar bunu imkânsız hale getirmişti. Bu yüzden ona kendisi bakıyordu. Fakat ne problemi teşhis edebilmişti ne de palyatif bakımdan öteye gidebilmişti

Jason’ın öleceğinden korkuyordu ama bu endişesi dünyanın geri kalanını kapsamıyordu. Jason endişelenmemesini söylemişti. *Her şey yakında normale dönecek*, demişti.

Carol da ona inanmıştı. Kırmızı güneş onda bir korku uyandırmıyordu. Gerçi akşamlar pek hoş geçmiyor demişti Carol. Geceler, Jason’ın üzerine bir karabasan gibi çöküyordu.

o o o

İlk önce Diane’e uğradım.

Carol, onu yukarıdaki yatak odasına yerleştirmişti. Burası şimdi alelade bir şekilde misafir odasına çevrilmişti ama eski günlerde Diane’in odasıydı. Onu fiziksel olarak stabil ve yardım olmadan nefes alır bir halde buldum. Ancak hiçbir şekilde içim rahatlamamıştı. Bu, hastalığın etiyojisi içindeydi. Dalgalar bir yükselip bir alçalıyordu ama her döngü ondan daha çok direnç ve güç götürüyordu.

Kuru, sıcak alnını öptükten sonra dinlenmesini söyledim. Beni duyduğuna dair hiçbir tepki göstermedi.

Ardından Jason’ı görmeye gittim. Sormam gereken bir soru vardı.

Carol’in söylediğine göre, Jason Perihelyon’da yaşadığı bir anlaşmazlıktan ötürü Büyük Ev’e geri dönmüştü. Jason’ın yaptığı açıklamayı hatırlayamıyordu ama Jason’ın babasıyla (“E.D. yine ters davranıyor,” dedi) ve “şu küçük, siyahi ve kırışıklı olan adam, şu hani ölen. Marslı,” ile bir ilgisi vardı.

Marslı. Jason’ı Dördüncü yapan uzun ömür ilacını veren insan. Şu an Jason’ı öldüren şey her neyse, bundan onu koruması gereken şu ilaç.

o o o

Kapıyı çalıp odasına girdiğimde uyanıktı. Otuz sene önce çocukluğumuzun yön verdiği dünyada ve yıldızlar yerli yerindeyken de, bu oda onundu. Bir zamanlar güneş sistemi posterinin duvarı gölgede bıraktığı, zarif ve açık renklerin olduğu dikdörtgen işte buradaydı. Bir zamanlar kola döküp böylesine yağmurlu günlerde etrafa kırıntılar saçtığımız halı da buradaydı. Buharla ve kimyasallarla temizlenmeyeli çok olmuştu.

İşte, Jason da buradaydı.

“Bu tam da Tyler’ın yapacağı bir ses,” dedi.

Yatakta giyinik –Carol her sabah Jason’ın giyinme konusunda ısrarcı olduğunu söylemişti– bir şekilde uzanıyordu. Üzerinde koyu bej rengi pantolon ve mavi bir pamuk gömlek vardı. Sırtı yastıklara dayanmıştı ve tamamen tetikte gözüküyordu. “Buraya pek ışık girmiyor, Jase,” dedim.

“İstersen panjurları aç.”

Bana bakmıyordu. Başının durduğu aç bir şey ifade ediyorsa, duvardaki boş bir yamaya bakıyordu.

“Carol, görmende sorun olduğunu söyledi.”

“Carol, senin meslekteki insanların inkâr olarak adlandırdığı şeyi yaşıyor. Aslına bakarsan, kör oldum. Dün sabahtan beri, hiçbir şey göremiyorum.”

Yatakta yanına oturdum. Kafasını bana döndürdüğünde, yaptığı hareket düzgündü ama o kadar yavaş ki işkence gibiydi. Gömleğimin cebinden bir cep feneri çıkardım ve gözbebeği küçülmesini izlemek için sağ gözüne doğru tuttum.

Küçülmedi.

Daha kötü bir şey oldu.

Parıldadı. Gözbebeği, sanki içerisine ufacık elmaslar enjekte edilmiş gibi parlıyordu.

Jason aniden geriye doğru çekildiğimi hissetmiş olacak ki, “O kadar mı kötü?” diye sordu.

Cevap veremedim.

Daha hüzünlü bir şekilde, “Ayna kullanamıyorum. Lütfen, Ty. Ne gördüğünü bana söylemen lazım.”

“Bu... Bunun ne olduğunu bilmiyorum, Jason. Bu, teşhis edebileceğim bir şey değil.”

“Sadece anlat, lütfen.”

Objektif bir şekilde klinik bir açıklama yapmaya çalıştım. “Sanki gözünde bir tür kristal çıkmış. Sklera normal gözüküyor ve iris de etkilenmiş gibi değil. Fakat gözbebeğin, evren pulu gibi şeylerle ta-

mamen örtbas edilmiş. Daha önce hiç böyle bir şey duymadım. Böyle bir şey duysam, inanmazdım. Bunu tedavi edemem.”

Yataktan uzaklaştım ve bir sandalye bulup oturdum. Bir süreliğine, Carol’ın başka bir eski püskü antikaşısı olan, yatak ucu saatinin tik taklarından başka bir ses çıkmadı.

Sonra Jason bir nefes aldı. Görünüşe göre kendini, rahatlatıcı bir gülümseme olarak hayal ettiği şeyi yapmaya zorladı. “Teşekkür ederim. Haklısın. Tedavi edebileceğin bir durum değil. Fakat yine de bu esnada yardımına ihtiyacım olacak; yani, önümüzdeki birkaç gün içinde. Carol deniyor ama bu konuda zerre bilgisi yok.”

“Benim de yok.”

Yağmur, cama daha fazla çarpmaya başladı. “İhtiyacım olan yaradım tamamen tıbbi değil.”

“Bunun için bir açıklaman varsa–”

“En fazla kısmen yapabilirim.”

“O zaman lütfen bunu benimle paylaş, Jase. Çünkü biraz korkmaya başladım.”

Başını kaldırdı. Duymadığım veya duyamadığım bir sesi, burada olduğumu unuttuğunu düşünmeme sebep olacak kadar dinledi. Ardından, “İşin kısası, sinir sistemim kontrolümün dışında olan bir şey tarafından ele geçirildi. Gözlerimin durumu, bunun sadece bir dışavurumu.”

“Bir hastalık mı?”

“Hayır, ama etkisi bu oluyor.”

“Peki, bu durum bulaşıcı mı?”

“Tam aksine. Bunun özel bir şey olduğunu düşünüyorum. Sadece bende olabilecek bir hastalık; en azından bu gezegen için.”

“O zaman uzun ömür tedavisiyle bir bağlantısı olmalı.”

“Bir bakıma var. Fakat ben–”

“Hayır, Jase. Sen bir şey demeden önce, buna bir cevap istiyorum. Durumun –artık her neyse– sana verdiğim bir ilaçla ilgisi var mı?”

“Direkt olarak yok, hayır... demek istediğin buysa, senin herhangi bir şekilde bir suçun yok.”

“Şu anda bunun kimin suçu olduğu hiç de umurumda değil. Diane hasta. Carol sana anlatmadı mı?”

“Carol grip gibi bir şeyler dedi–”

“Yalan söylemiş. Grip değil. Son aşama KVTs. Diane ölüyor diye, dünyanın sonu gibi görünen bu şeyin içinden üç bin kilometrelik yol yapıp buraya geldim ve aklımda tek bir çare var. Sen de bunu az önce şüphe bombardımanına tuttun.”

Tekrar kafasını salladı. Belki de istemeden yapmıştı. Sanki görünmez ve dikkatini dağıtan bir şeyden kurtulmaya çalışıyor gibiydi.

Onu konuşması için teşvik etmeden önce, “Mars yaşamıyla ilgili Wun’ın seninle hiç paylaşmadığı özellikler var. E.D. şüphelenmişti ve bir yere kadar şüphelerinde haklıydı. Mars, yüzyıllardır gelişmiş biyoteknoloji üretiyor. Yüzyıllar önce, Dördüncü Çağ tam da Wun’ın sana anlattığı şeydi: bir uzun ömür tedavisi ve bir sosyal kurum. Fakat o zamandan beri evrim geçirdi. Wun’ın kuşağı için, Dördüncülük daha çok bir *platform* gibiydi. Çok daha gelişmiş yazılım uygulamalarını çalıştırabilen biyolojik bir işletim sistemiydi. Tek bir dört yok, bir sürü var; 4.1, 4.2... anlıyorsun, değil mi?”

“Sana verdiğim şey–”

“Bana verdiğin şey geleneksel bir tedaviydi. Temel Dördüncülük’tü.”

“Ancak?”

“Ancak... O zamandan beri ona ilave yaptım.”

“Bu ilave de mi Wun’ın Mars’tan getirdiği şeyler arasındaydı?”

“Evet. Amacı–”

“Amacını boş ver. Orijinal tedavinin etkilerini tecrübe etmediğine kesin olarak emin misin?”

“Kesinlikle eminim.”

Ayağa kalktım.

Jason kapıya doğru yürüdüğümü duydu. “Açıklayabilirim,” dedi, “hâlâ yardımına ihtiyacım var. Elbette onunla ilgilen, Ty. Umarım yaşar. Fakat şunu aklından çıkarma... benim zamanım da kısıtlı.”

o o o

Mars ilaçlarının olduğu kutu, annemin evinin bodrumundaki kırık alçıpanın arkasında, bıraktığım yerde dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Kutuyu alır almaz kuvvetli rüzgârla birlikte amber renginde yağan yağmurun altında, bahçeyi geçerek Büyük Ev’e taşıdım.

Carol, Diane’in odasında maskeyle oksijen veriyordu.

“Başka bir tüp yaratamadığın sürece,” dedim, “oksijeni tutumlu kullansak iyi olur.”

“Dudakları biraz maviydi.”

“Bir bakayım.”

Carol, kızından uzaklaştı. Vanayı kapattım ve maskeyi bir kenara koydum. Oksijene dikkatli davranmak gerekir. Solunum yetersizliği çeken bir hasta için elzem bir şey ama problemlere de yol

açabilir. Fazlası, ciğerlerdeki hava keselerini parçalayabilir. Korkum, Diane'in durumu kötüleştikçe, kan seviyesini yukarıda tutmak için daha büyük dozlara ihtiyaç duyacak olmamızdı. Genelde mekanik ventilasyonla yapılan oksijen tedavisi tarzı bir şeydi. Ventilasyonumuz yoktu.

Kan gazını ölçebileceğimiz klinik anlamda bir şeyimiz de yoktu. Fakat maskeyi çıkarttığımda, nispeten daha normal göründü. Nefes alıp verışı hızlı ve yüzeyseldi. Buna rağmen letarji haline girip tepkisz kalır kalmaz gözlerini açtı.

Carol tozlu kutuyu açıp Mars tüplerinden birini ve bir hipedermik şırınga çıkarışını şüpheyle izledi. "O nedir?"

"Muhtemelen hayatını kurtaracak tek şey."

"Öyle mi? Bundan emin misin, Tyler?"

Başımla onayladım.

"Hayır," dedi, "Demek istediğim, gerçekten emin misin? Jason'a da bunu vermiştin, değil mi? AMS'si olduğu zaman."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet," dedim.

"Otuz senedir tıp alanında çalışmıyorum ama cahil değilim. Son geldiğinden bu yana AMS hakkında ufak bir araştırma yaptım. Bülten özetlerine baktım. İlginç olan şey ise, bunun bir *tedavisi* olmayışı. Öyle sihirli bir ilaç yok ki öyle olsa bile, KVTS için de kullanılabileceğini hiç zannetmiyorum. Yani tahmin ettiğim şey, Tyler; ona Florida'da ölen buruşuk adamla bağlantısı olması muhtemel bir ilaç verecek olduğun."

"Hiç karşılık vermeyeceğim, Carol. Belli ki kendi kendine kurmuşsun."

"Karşılık vermeni istemiyorum. Beni *rahatlatmanı* istiyorum. Bana bu ilacın Jason'a yaptığı şeyi Diane'e de yapmayacağını söylemeni istiyorum."

"Yapmayacak," dedim. Ancak Carol, sanırım *bilgi çerçevemde* olan şeylerden uyarıları ve konuşulmayan şeyleri çıkarttığını biliyordu.

Yüzümü inceledi. "Hâlâ ona değer veriyorsun."

"Evet."

"Aşkın azmi," dedi Carol, "beni hep bir şekilde büyülemiştir."

İğneyi Diane'in damarına soktum.

o o o

Gün ortasında ev sadece sıcak değildi; aynı zamanda o kadar nemliydi ki tavandan yosunların sarkmasını bekliyordum. Enjeksiyonun

Diane üzerinde hemen bir hastalık etkisi yaratmadığından emin olmak için onunla oturdum. Bir an birisi ön kapıyı uzun uzadıya çaldı. Hırsızlar, dedim içimden, yağmacılar. Ancak salona geldiğimde Carol çoktan kapıyı açmıştı ve kafasını sallayıp ayrılmakta olan iri yarı bir adama teşekkür ediyordu.

“Gelen Emil Hardy’di,” dedi Carol kapıyı kapatırken. “Hardyler’i hatırlıyor musun? Bantam Hill Caddesi’nin üzerinde küçük, kolonyal tarzda bir evleri var. Emil bir gazete basmış.”

“Gazete mi?”

Carol, birbirine zımbalanmış iki tane A4 kâğıdı elinde tutuyordu. “Emil’in garajında bir elektrik jeneratörü var. Geceleri radyoyu dinliyor, sonra da özetini basıp komşu evlere dağıtıyor. Bu ikinci baskısı. Hoş ve iyi niyetli bir adam. Fakat ben bu tarz şeyleri okumanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.”

“Ben de bakabilir miyim?”

“İstersen.”

Gazeteyi yukarı çıkardım.

Emil, hakkı yenineyecek bir amatör gazeteciydi. Makalelerde çoğunlukla başkent ve Virginia’daki krizler (resmen açıklanmış gidilmemesi gereken yerler ve yangın nedeniyle yapılan tahliyelerin listesi, yerel servisi tekrar sağlama girişimleri) anlatılıyordu. Hepsine şöyle bir göz attım. Sayfanın aşağılarındaki birkaç şey dikkatimi çekti.

İlk raporda, son zamanlarda ölçülen toprak seviyesindeki güneş radyasyonu artmıştı ama tahmin edildiği kadar yoğun değildi. “Hükümet için çalışan bilim insanlarının,” diye devam ediyordu, “kafası karışmış durumda ancak insanların uzun vadede hayatta kalması konusuna ihtiyatla iyimser davranıyorlar.” Hiçbir kaynak belirtilmemişti. Bu yüzden yazılanlar bir yorumcunun uydurması veya daha fazla paniği önlemek için yaptığı bir şey olabilirdi. Fakat söylenilenler bugüne kadarki tecrübemle uyuşuyordu; yeni güneş ışığı garipti ama aniden öldürücü bir etkisi yoktu.

Tarımsal üretimi, havayı veya genel olarak ekolojiyi nasıl etkileyebiliyor olacağına dair tek bir sözcük yoktu. Aynı şekilde, ne öldürücü sıcaktan ne de özellikle *normal* olarak hissedilen bu şiddetli yağmurun bahsi açılmamıştı.

Onun altında GÖKYÜZÜNDEKİ IŞIKLAR DÜNYA ÇAPINDA GÖRÜLDÜ başlıklı bir haber vardı.

Bunlar, Simon’ın Arizona’dayken gösterdiği C veya O şeklindeki çizgilerle aynıydı. Anchorage’a varacak kadar kuzeyden ve Mexico

City'e varacak kadar da güneyden görülmüşlerdi. Avrupa'dan ve Asya'dan gelen raporlar parça parçaydı ve genelde acil krizle ilgiliydi ama birkaç benzer haber de yok değildi. ("Dikkat," diye yazıyordu Emil Hardy'nin gazetesi, "kablolu haber ağlarına sürekli erişim sağlanamıyor fakat Hindistan'daki benzer bir olayı içeren yeni çekilmiş bir video, bunun daha büyük ölçeklerde olduğunu gösteriyor." Artık her ne demekse.)

o o o

Yanında olduğum bir anda, Diane birkaç dakikalığına uyandı.

"Tyler," dedi.

Elini tuttum. Kurumuştı ve anormal bir sıcaklığı vardı.

"Üzgünüm," dedi.

"Üzülmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Beni bu halde gördüğün için üzgünüm."

"İyileşiyorsun. Biraz zaman alabilir ama iyileşeceksin."

Sesi tıpkı düşen bir yaprağınki gibi yumuşaktı. Odaya baktı. Tanıdı. Gözleri açıldı. "İşte döndüm!"

"İşte döndün."

"Adımı tekrar söyle."

"Diane," dedim. "Diane. Diane."

o o o

Diane çok ağır bir şekilde hastalanmıştı ama ölmekte olan kişi Jason'dı. Onu görmeye gittiğimde bu kadarını söylemişti.

Carol beni, Jason'ın bugün ağzına tek bir lokma koymadığı konusunda bilgilendirmişti. Pipetle buzlu su içiyor ve diğer bütün sıvıları reddediyordu. Vücudunu zar zor hareket ettiriyordu. Kolunu kaldırmasını istediğimde kaldırdı. Ancak bunu o kadar büyük bir gayret ve uyuşuk bir hızla yaptı ki tekrar geri indirdim. Hâlâ güçlü olan tek şey sesiydi ve bunu da kaybedeceğini tahmin ediyordu: "Bu gece de en ufak şekilde geçen geceki gibi geçerse, şafak sökene kadar tutarsız davranışlar gösteriyor olurum. Yarın da ne olur, kim bilir? Konuşabiliyorken, konuşmak istiyorum."

"Durumunun gece kötüleşiyor olmasının bir nedeni var mı?"

"Bence basit bir nedeni var. Oraya sonra geleceğiz. İlk önce benim için bir şey yapmanı istiyorum. Valizim şifonyerin üstünde olacaktı, hâlâ orada mı?"

“Hâlâ orada.”

“Aç. Bir ses kaydedicisi koymuştum. Bul onu.”

Oyun kartları boyutunda, parlak gümüşten bir dikdörtgen şey buldum. Tanıyamadığım isimlere gönderilmek üzere yazılmış bir yığın manila zarfının yanında duruyordu. “Bu mu?” dedim, sonra kendi kendime sövdüm; tabii ki göremiyor.

“Markası Sony’se, o. Altında da bir paket boş hafıza olacaktı.”

“Tamamdır, aldım.”

“O zaman konuşacağız. Hem de karanlık çökene kadar, belki de biraz daha fazla. Kaydediciyi açık tutmanı istiyorum. Ne olursa olsun. Gerekliyorsa kartı, bitiyorsa da pilini değiştir. Benim için yap, olur mu?”

“Diane’in acil bir ihtiyacı çıkmadığı sürece. Ne zaman başlamak istiyorsun?”

Kafasını çevirdi. Gözünün, elmas noktalı gözbebekleri garip bir ışıkla parladı.

“Şimdi başlasak fena olmaz,” dedi.

JASON Marshılar'ın, Wun'ın bizi inandırdığı gibi basit, barışçıl ve pastoral insanlar olmadığını söyledi.

Tam olarak savaşçı oldukları da doğru değildi –Beş Cumhuriyet neredeyse bin sene önce politik farklılıklarını bir kenara koymuştu– ve kaynaklarının çoğunu tarıma adadıkları için “pastoral” olarak anılıyorlardı. Ancak herhangi bir anlamda “basit” değillerdi. Jason'ın da belirttiği gibi sentetik biyoloji sanatının üstatlarıydılar. Medeniyetleri bunun üzerine kurulmuştu. Onlara biyotek araçlarıyla yaşanılabilir bir gezegen inşa etmiştik ve onlarda da DNA'nın işlevini ve potansiyel kullanımını anlamayan tek bir kuşak dahi olmamıştı.

Büyük ölçekli teknolojilerinin bazen ham kalmasının sebebiyse –mesela Wun'ın uzay aracı oldukça ilkel, fi tarihinden kalmaydı– radikal bir şekilde kısıtlanan doğal kaynaklarıydı. Mars, benzin ve kömürün olmadığı bir dünyaydı. Su ve nitrojen yoksunu kırılgan bir ekosistemi destekliyordu. Wun'ın gezegeninde, Dünya'daki gibi savurgan ve gür bir endüstriyel merkezin var olması mümkün değildi. Mars'ta insan gücünün çoğu, sıkı bir şekilde kontrol edilen nüfusa yeterli yiyecek üretmeye harcanıyordu. Biyoteknoloji de bu amaca takdire şayan bir şekilde hizmet ediyordu; duman bacalı endüstrilerden ise hayır gelmiyordu.

Yağmur yağmaya devam edip öğle vakti sularını çekerken, “Bunu sana Wun mı söyledi?” diye sordum.

“Bunu bana bir sır olarak söyledi, evet fakat söylemiş olduğu şeylerin çoğu zaten arşivlerde ima ediliyordu.”

Pencereden gelen pas rengindeki ışık, Jason'ın kör ve değişmiş gözlerine yansıyor.

* (Lat.) Ölüm Sanatı. –yhn

“Fakat yalan söylüyor olamaz.”

“Hiç yalan söyledi mi, söylemedi mi bilmiyorum, Tyler. İş gerçeğe gelince biraz korkaktı.”

Wun’ın Dünya’ya getirdiği mikroskopik replikatörler en ileri sentetik biyoloji ürünleriydi. Wun’ın sözünü verdiği her şeyi yapacak kapasiteye sahiptiler. Aslında Wun’ın söylemek istemediği kadar gelişmişlerdi.

Replikatörlerin bilinmeyen işlevlerinin arasında, kendileriyle ve çıkış noktalarıyla iletişime geçtikleri saklı bir ikinci alt kanal vardı. Wun, bunun geleneksel dar bantlı radyo mu yoksa teknolojik açıdan daha tuhaf bir şey mi olduğunu söylememişti. Jason daha tuhaf bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Her halükârda, Dünya’da inşa edebileceğimizden daha gelişmiş bir alıcıya ihtiyaç vardı. Wun, biyolojik bir alıcıya ihtiyaç olduğunu söylemişti. Modifiye edilmiş ve insana ait bir sinir sistemi.

o o o

“Bunun için gönüllü mü oldun?”

“Olurdum. Birisi isteseydi, olurdum. Fakat Wun’ın benimle bu sırları paylaşmasının tek nedeni, Dünya’ya ayak bastığı günden beri ölüm korkusu yaşamasıydı. İnsanların yozlaşmışlığı veya güç politikaları hakkında tozpembe hayaller görmüyordu. Başına bir şey gelirse, ilaçlarına göz kulak olacak kadar güveneceği birine ihtiyacı vardı; bunun amacını anlayan birine. Alıcı olmam konusunda hiçbir zaman teklifte bulunmadı. Modifikasyon sadece bir Dördüncü üzerinde işe yarıyor; daha önce söylediklerimi hatırlıyor musun? Uzun ömür tedavisi bir platform. Değişik uygulamaları çalıştırıyor. Bu da onlardan biri.”

“Bunu kendine bilerek mi yaptın?”

“Wun öldükten sonra kendime maddeyi enjekte ettim. Travmatik bir şey değildi ve ani bir etkisi de yoktu. Unutma, Tyler, replikatörlerin tam takır işleyen bir Dönü zarını geçip iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu. Kendime verdiğim şey potansiyel bir yetenektir.”

“O zaman neden böyle bir şey yaptın?”

“Çünkü hiçbir şey bilmeden ölmek istemedim. Hepimiz eğer Dönü bir son bulursa günler veya saatler içerisinde öleceğimizi sanıyorduk. Wun’ın modifikasyonunun hususi bir avantajı da bu son günlerde veya saatlerde, artık ne kadar dayanabilirsem, galaksinin kendisi kadar büyük bir veritabanıyla yakından iletişimde olabil-

mekti. Dünya'daki hiç kimse, Varsayımsallar'ın kim olduklarını ve neden bunu bize yaptıklarını benim kadar bilemeyecekti.”

Peki, *şu anda biliyor musun* diye düşündüm içimden. Belki biliyordu. Belki de konuşma yeteneğini kaybetmeden iletişime geçmek istemişti ve bunları kaydetmemi istemesinin sebebi de buydu. “Wun’ın bunu yapabileceğinden haberi var mıydı?”

“Hayır ve hayatta olsa bunu onaylayacağını da sanmıyorum... ancak aynı uygulamayı kendisi için de uyguluyordu.”

“Öyle mi? Belli olmuyordu.”

“Olmazdı. Unutma; bana olan şey –vücuduma, beynime olan– bir uygulama değil.” Görmeyen gözleriyle bana baktı. “Bir arıza.”

o o o

Replikatörler, Dünya’dan fırlatılmış ve güneşten uzak bir yerde, güneş sisteminin dışında gelmişlerdi. (Varsayımsallar bunu fark etmiş ve aslında bir Marslı icadı olan şey için Dünya’yı suçlamışlar mıydı? E.D.’nin de dediği gibi sinsi Marslılar’ın en başından beri niyeti bu muydu? Jason bunları söylemedi, bilmediğini farz ettim.)

Zamanla replikatörler en yakın yıldızlara ve daha ilerisine yayıldılar... zamanla da çok daha ilerisine. Replikatör kolonileri, astronomik uzaklıklardan görüleliyordu. Fakat onları yerel yıldız bölgemizdeki şebekede haritalandırsaydınız giderek genişleyen bir bulut şeklinde, buzdan oluşma, yavaş bir yapay zekâ patlaması olarak görebilirdiniz.

Replikatörler ölümsüz değildi. Her birey gibi yaşar, ürer ve en sonunda da ölürlerdi. Geride kalan şey ise inşa ettikleri ağ olurdu: içinde yeni çıkan veri biriktirilip ağın çıkış noktasına doğru çekilen ve mercan kayalıkları gibi kapısı olan, ara bağlantılı devreler.

“Son konuştuğumuzda,” diye hatırlattım Jase’e, “bir problem olduğunu söylemiştin. Replikatör nüfusunun azalmakta olduğunu söylemiştin.”

“Kimsenin planlamadığı bir şeyle karşılaştılar.”

“Neyle karşılaştılar, Jase?”

Birkaç saniye cevap vermedi. Sanki düşüncelerini toparlıyordu.

“Replikatör fırlatımlarını yaptığımızda, evrenin yeni bir şeyle tanışmasını sağladığımızı düşünmüştük. Tamamıyla yeni tür bir yaşam. Böyle düşünmemiz saflıktı. Bizler –insanlar, dünyalı veya Marslı– galakside evrilen ilk duyarlı türler değildik. Tam aksine. Ashına bakarsan, bizi spesifik olarak ayıran hiçbir özelliğimiz yok.

Neredeyse kısa tarihimizde yaptığımız her şey, daha önce başka bir yerde ve bir başkası tarafından yapıldı,” dedi.

“Replikatörlerin başka replikatörlerle karşılaştığını mı söylüyorsun?”

“Bir replikatör *ekolojisi*yle karşılaştılar diyorum. Yıldızlar balta girmemiş orman gibiler, Tyler. Hayal ettiğimizden çok daha fazla yaşam dolular.”

Jason bir yandan anlatırken, bir yandan da süreci kafamda canlandırmaya çalıştım:

Dönü ile inzivaya çekilmiş Dünya’nın ötesinde, güneş sisteminin ötesinde –uzayın öyle derinliklerinde ki güneş artık kalabalık gökyüzündeki bir yıldızdan daha fazlası değil– bir replikatör tohumu tozlu bir buz parçasına rastlıyor ve üremeye koyuluyor. Atalarının yavaş gerçekleşen göçünden bu yana defalarca yapılan büyüme, özelleşme, gözlem, iletişim ve üreme döngülerini başlatıyor. Belki olgunluğa ulaşıyor, belki de mikropatlama verilerini bile emerek çıkarmaya başlıyor. Fakat bu sefer döngü yarıda kesiliyor.

Bir şeyler replikatörlerin varlığını seziyor. Açlık duyan bir şeyler.

Yırtıcılar (Jase’in açıkladığına göre) başka bir tür yarı organik, otokatalitik geri besleme sistemi –kendi kendine üreyen başka bir hücresel mekanizma kolonisi, makine olduğu kadar biyolojikler de– kendi ağlarına bağlıydılar. Ve yırtıcıların bu ağı, dünya replikatörlerinin gezegenden toplu olarak göçtüğü zamandan beri inşa ettikleri şeyden daha eski ve çok daha büyük. Yırtıcı, yem olamayacak kadar fazla evrimleşmiş: Besin arama ve kaynak kullanma alt rutinleri milyarlarca yıldır bilenmiş. Dünyadan fırlatılan replikatör kolonisi, kör ve kaçmaktan yoksun, anında yutulmuş.

Fakat “yutulmanın” burada özel bir manası var. Yırtıcı, bunlar ne kadar kullanışlı olsa da, replikatörlerin olgun formunu oluşturan gelişmiş karbon moleküllerinden daha fazlasını istiyor. Yırtıcının daha fazla ilgisini çeken şey replikatörlerin *anlamı*: üreme kalıplarına yazılmış işlevleri ve stratejileri. Potansiyel olarak değerli gördüğü şeyleri benimsiyor, ardından da replikatör kolonisini tekrar organize edip ondan faydalanıyor. Koloni ölmüyor ancak absorbe ediliyor, ontolojik olarak parçalanıp yutuluyor; daha büyük, daha karmaşık ve çok daha yaşlı bir yıldızlararası hiyerarşiye diğer üyeleriyle birlikte dâhil oluyor.

Bu absorbe edilen ilk ve son aygıt da değil.

“Replikatör ağları,” dedi Jason, “genelde duyarlı medeniyetlerin ürettiği şeylerden biridir. Işık hızının altında bir hızla galaksiyi keşfetme konusundaki doğuştan gelen zorluğu düşünecek olursak, çoğu

teknolojik kültür eninde sonunda von Neumann makinelerinin –rep-likatörler oluyor bunlar– genişlemekte olan şebekesine yerleşiyor. Bu makinelerin daimi olmasının bir götürüsü yok ve tarih boyunca katlanarak genişleyen bilimsel bilgi sızıntıları oluşturuyorlar.”

“Pekâlâ,” dedim, “bunu anlıyorum. Mars replikatörleri eşi benzeri olmayan şeyler değil. Senin ekoloji dediğin şeye rast geldiler–”

“Bir von Neumann ekolojisine.” (Kendi kendine üreyebilen makinelerin olma ihtimalini ilk defa ortaya atan, yirminci yüzyıl matematikçi John von Neumann’ın adı verilmişti.)

“Bir von Neumann ekolojisine ve sonra absorbe edildiler. Fakat bu bize Varsayımsallar veya Dönü hakkında hiçbir bilgi vermiyor.”

Jason dudaklarını sabırsız bir şekilde büzdü. “Tyler, hayır. Anlamıyorsun. Von Neumann ekolojisi olan şey Varsayımsallar. Hepsi yek bir bütün.”

o o o

Bu noktada bir durup düşünmem ve odada benimle bulunan kişinin tam olarak kim olduğunu tekrar düşünmem gerekiyordu.

Jase’e benziyordu. Fakat ağzından çıkan her şey buna şüpheyile yaklaşmama neden oluyordu.

“Peki, sen bu... varlıkla iletişim halinde misin? Yani şu anda, biz konuşurken?”

“Buna iletişim diyebilir misin bilemiyorum, çünkü iletişim tek taraflı değildir. Bu öyle. Yani senin kastettiğin anlamda bir iletişim yok. Ayrıca, gerçek iletişim bu derece baskın olmaz. Bu öyle. Özelikle de geceleri. Gelen bilgi gün içinde hafifliyor. Nedeninin, güneş radyasyonunun sinyalleri etkisiz kılması olduğunu düşünüyorum.”

“Geceleri sinyal daha mı güçlü oluyor?”

“Belki de ‘sinyal’ sözcüğü de yanıltıcı olabilir. Sinyal, orijinal replikatörlerin iletmesi için tasarlandığı şey. Bana gelen şey, aynı taşıyıcı dalgasının içerisinde ve bilgi aktarımı yapıyor. Ancak pasif değil, aktif durumda. Her ağdaki devreye ne yapıyorsa, bana da onu yapmaya çalışıyor. Aslına bakarsan, Ty, sinir sistemimi ele geçirmeye ve tekrardan programlamaya çalışıyor.”

Yani odada üçüncü bir varlık vardı. Ben, Jase–ve Jase’i canlı canlı yiyen Varsayımsallar.

“Bunu yapabilirler mi? Sinir sistemini yeniden programlayabilirler mi?”

“Başarılı bir biçimde değil, hayır. Onlara göre, ben sadece replika-

tör ağındaki başka bir devreyim. Kendime enjekte ettiğim biyoteknoloji, manipölasyonlarına duyarlı ama algıladıkları şekilde değil. Çünkü beni biyolojik bir varlık olarak algılamıyorlar, yapabilecekleri tek şey beni öldürmek.”

“Bu sinyali bir perdelemenin ya da müdahale etmenin bir yolu var mı?”

“Bildığım kadarıyla yok. Marslılar’ın böyle bir tekniği varsa, bu bilgiyi arşivlerine koymayı ihmal etmişler.”

Jason’ın odasındaki pencere batıya bakıyordu. Odaya giren gül rengindeki parlaklık, bulutlar tarafından engellenen ve batmakta olan güneşten geliyordu.

“Ancak şu anda seninleler. Seninle konuşuyorlar.”

“Onlar. O. Daha iyi bir zamire ihtiyacımız var. Bütün von Neumann ekolojisi tek bir varlık. Kendi durgun düşüncelerine sahip ve kendi planlarını yapıyor. Fakat çoğu trilyonlarca parçası ayrıca otonom bireyler. Sık sık birbirleriyle yarışıyorlar. Tüm bir ağın hareket etmesinden çok daha hızlılar ve herhangi bir insandan çok daha fazla akıllılar. Örneğin, Dönü zarı—”

“Dönü zarı da mı bir *birey*?”

“Her kayda değer anlamda, evet. Her nihai amacı ağdan elde ediyor ama olayları tartıp kendi kararlarını otonom olarak alıyor. Hayal ettiğimizden çok daha karmaşık bir şey bu, Ty. Hepimiz zarın tıpkı ışık düğmesi ve ikili kod gibi *açık* ya da *kapalı* durumda olduğunu farz ediyorduk. Bu doğru değil. *Birçok* durumu var. *Birçok* amacı. Mesela birçok geçirgenlik derecesi var. Yıllardır uzay araçlarını geçirip asteroitleri geri püskürttüğünü biliyoruz. Ancak bundan daha derin yetenekleri var. Bu yüzden son birkaç gündür güneş radyasyonunun altında ezilmedik. Zar bize hâlâ bir çeşit koruma sağlıyor.”

“Ölü sayısını bilmiyorum, Jase ama sadece bu şehirde Dönü durduğundan beri ailesini kaybetmiş binlerce insan var. Onlara ‘korunduklarını’ söylemeyi hiç istemezdim.”

“Fakat korunuyorlar. Özel olmasa da genel anlamda öyle. Dönü zarı Tanrı değil. Serçenin düşüşünü göremiyor ancak serçenin ölümcül ultraviyole ışınlarla pişmesini engelleyebiliyor.”

“Nereye kadar?”

Bunu söylediğinde kaşlarını çattı. “Tam olarak kavrayamıyorum,” diye başladı, “ya da belki de tam olarak çevirisini yapamıyorum—”

Birisi kapıya vurdu. Carol bir kucak dolusu çarşaf ile odaya girdi. Kaydediciyi kapattım ve bir kenara koydum. Carol’ın sert bir ifadesi vardı.

“Temiz arşaf lar mı?” diye sordum.

“Havale geçirdiği zaman,” dedi ters bir şekilde. arşaf düz çizgi-ler halinde kesilmişti. “Zapt etmek için.”

Başını, uzayıp giden gün ışığının olduğu pencereye doğru salladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Jason usulca. “Tyler, ara vermek istiyor-san şimdi tam zamanı. Ama fazla uzun sürmesin.”

o o o

Geçirdiği nöbetlerin arasında olan Diane’le ilgilendim. Uyuyordu. Ona verdiğim Mars ilacını (Jason’ın deyimiyle “temel Dördüncü”) düşünüyordum. Yarı akıllı moleküller, vücudunda ezici çoğunlukta-ki KVTs bakterileri ile bir savaş vermek üzereydi. Vücudu dönüşü-mün kasılmasını kaldıramayacak kadar zayıflamadıysa, mikroskobik taburlar onu tamir edip yeniden yapılandırmak için toplanacaktı.

Alnından öptüm ve muhtemelen duyamadığı tatlı sözler söyledim. Sonra odasından çıkıp aşığıya, Büyük Ev’in bahçesine çıktım. Kendim için biraz zaman ayırdım.

Yağmur en sonunda durmuştu --ansızın, tamamen-- ve hava bütün gün olduğundan daha temizdi. Gökyüzü tepede derin mavi bir renkteydi. Birkaç lime lime olmuş düz beyaz kenarlı bulut, korkunç güneş batı ufkuna dokunduğu yerlerde gölgeliyordu. Ufak amber incilerini andıran yağmur damlaları, her bir ot tanesinin üstünde duruyordu.

Jason öldüğünü kendine itiraf etmişti. Şimdi ben de bunu kendi-me itiraf etmeye başlamıştım.

Bir doktor olarak, birçok insanın görmüş olduğundan daha çok ölüm görmüştüm. İnsanların nasıl öldüğünü biliyordum. Ölümle nasıl yüzleştüğimizi anlatan bilindik hikâyenin --inkâr, öfke, kabul-lenme-- sadece iğrenç bir genellemeden öteye geçemediğini biliyordum. Bu duygular saniyeler içinde evrimleşebilir ya da hiç evrimleş-meyebilirdi de. Ölüm her an bu duygulara karşı baskın çıkabilirdi. Birçok insan için ölümle yüzleşmek bir mesele değildi; ölümleri habersiz gelirdi, kopmuş bir aort ya da işlek bir virajda alınmış kötü bir kararla.

Fakat Jase öldüğünün farkındaydı. Ölümünün aynı zamanda tamamlanmış bir tutku olduğunu fark edinceye kadar da ölümünü böylesine tüyler ürpertici bir sakinlikle kabullenmesine afallamış-tım. Hayatı boyunca, anlamak için mücadele ettiği şeyi anlamanın eşigindeydi. Dönü’nün anlamı ve insanlığın buradaki yeri; (bizzat

replikatör fırlatımlarına aracı olduğu için) Jason'ın yeri.

Sanki uzanıp yıldızlara dokunmuştu.

Ve yıldızlar da ona dokunarak karşılık vermişti. Yıldızlar onu öldürüyordu. Fakat bir huzur hali içerisinde ölüyordu.

o o o

“Acele etmemiz lazım. Neredeyse hava karardı, değil mi?”

Carol evdeki mumları yakmaya gitmişti.

“Neredeyse,” dedim.

“Yağmur da durmuş, en azından ben duyamıyorum.”

“Sıcaklık da düşüşe geçti. Pencereyi açmamı ister misin?”

“Lütfen. Ve ses kaydedici, onu da açtın mı?”

“Şu anda kayıttı.” Eski pencere çerçevesini biraz yukarı kaldırdım. Soğuk hava odanın içlerine sızdı.

“Varsayımsallar hakkında konuşuyorduk...”

“Evet.” Sessizlik. “Jase? Benimle misin?”

“Rüzgârı duyuyorum. Sesini duyuyorum. Duyuyorum...”

“Jason?”

“Üzgünüm... sen bana bakma, Ty. Şu anda dikkatim kolayca dağılıyor. Ben—ah!”

Birden kolları ve bacakları Carol'ın yatağa onu tutması için bağlanmış olduğu çarşafı çekti. Baş yastıktan kalktı. Görünüşe bakılırsa sara nöbeti gibi bir şey geçiriyordu fakat kısa sürdü. Ben daha yatağa ulaşmadan bitti. Nefes nefese kaldı ve ciğerlerini alabildiğine havayla doldurdu. “Üzgünüm, üzgünüm...”

“Özür dileme.”

“Elimde değil, üzgünüm.”

“Elinde olmadığını biliyorum. Sorun yok, Jase.”

“Bana olan şey için onları suçlama.”

“Kimi suçlamayayım. Varsayımsallar'ı mı?”

Gülümsemeye çalıştı ama acı çekiyor olduğu çok belliydi. “Onlar için yeni bir isim bulmamız gerekecek, değil mi? Eskiden olduğu kadar varsayımsal değiller. Ancak onları suçlama. Bana ne olduğunu bilmiyorlar. Onların soyutluk sınırının altındayım.”

“Ne demek istediğini anlayamadım.”

Konuşmamız, sanki fiziksel rahatsızlığını kafasından uzaklaştırmak için hoş bir dikkat dağınıklığıymış gibi hızlı ve istekli bir şekilde konuşuyordu. Bu belki de başka bir semptomdu. “Sen ve ben, Tyler. Bizler yaşayan hücre topluluklarıyız, haksız mıyım? Ve eğer

benim yeterli sayıda hücreme zarar verirsen, ölmüş olurum; sen de beni öldürmüş olursun. Fakat ikimiz el sıkışır ve bu süreçte birkaç deri hücresi kaybedersek, ikimiz de bu kaybın farkına bile varmayız. Görünür bir şey değil. Belirli bir soyutluk seviyesinde yaşıyoruz. Vücut olarak etkileşime geçiyoruz, hücre kolonileri olarak değil. Varsayımsallar için de aynısı geçerli. Bizden daha geniş bir evrende yaşıyorlar.”

“Bu da onlara insanları öldürme hakkı mı veriyor?”

“Algıları hakkında konuşuyorum, ahlakları hakkında değil. Doğru bağlamda görebilirlerse, herhangi bir insanın ölümü –benim ölümüm– onlar için bir anlam ifade edebilir. Ancak göremiyorlar.”

“Gerçi bunu daha önce de yaptılar, başka Dönü dünyaları yarattılar. Varsayımsallar replikatörleri kapatmadan önce, keşfettikleri şeylerden bir tanesi de bu değil miydi?”

“Başka Dönü dünyaları. Evet. Bir hayli. Varsayımsallar’ın ağı, galaksideki çoğu yaşanılabilir alanı çevrelemek için çoğaldı. Belirli derecede bir olgunluğa erişmiş, duyarlı ve alet kullanabilen bir türün konakladığı bir gezegenle karşılaşınca yaptıkları şey de bu. Gezegeni Dönü zarıyla kapatıyorlar.”

Kurbanlarını ağıyla sarıp sarmalayan örümcekler aklıma geldi. “Neden, Jase?”

Kapı açıldı. Carol geri gelmişti ve fincan altlığına koyduğu bir mum taşıyordu. Fincan altlığını büfenin üzerine koydu ve mumu bir kibritle yaktı. Alev dans etti, pencereden gelen esinti alevi tehlikeye soktu.

“Korumak için,” dedi Jason.

“Neye karşı koruyor?”

“Kendi yaşlılığından ve nihai ölümünden. Teknolojik kültürler diğer her şey gibi ölümlüdür. Kaynaklarını tüketene kadar gelişirler ve sonra da ölürler.”

Tabii gelişmeye devam edip güneş sistemlerinde genişleyip kendilerini başka yıldızlara aktarmazlarsa...

Fakat Jase karşı çıkacağını önceden gördü. “İnsan yaşamı kadar süresi olan canlılar için yerel uzay seyahati bile yavaş ve etkisiz kalıyor. Bizler, belki de bu kural için bir istisna olabilirdik. Ancak Varsayımsallar çok uzun zamandır etrafta. Dönü zarını tasarlamadan önce, içinde yaşam bulunduran birçok dünyanın kendi boklarında boğuluşunu izlediler.”

Jason bir nefes almaya kalktı ve az daha bunu yaparken boğuluyordu. Carol ona doğru döndü. Güçlü maskesi bir süreliğine düş-

müştü. Jason kendini toparlayana kadar Carol'ın dehşete düştüğü ortadaydı. Bir doktor olarak değil, ölmekte olan çocuğunu görmüş bir kadın olarak.

Jase belki de şansına bunu göremedi. Sert bir şekilde yutkundu ve tekrardan normal bir şekilde nefes almaya başladı.

“Peki, neden Dönü, Jase? Bizi geleceğe doğru itiyor ama bir şey değiştirdiği de yok.”

“Tam aksine,” dedi. “Her şeyi değiştiriyor.”

o o o

Jason'ın geçen geceki paradoksu; edindiği bilgi katlanarak artıyor olsa da konuşmasının garipleşmesi ve kesintiye uğramasıydı. O birkaç saat içerisinde, paylaşmaya başlayamayacağı kadar fazla bilgi almıştı ve paylaştığı şeyler de anlıktı. Bilgilerin açıklayıcı gücüyle sürükleniyordu. İnsan kaderi için işaret ettiği şeyler de kışkırtıcıydı.

Travmayı atlatıp el hareketleriyle yaptığı acı çekme işaretlerinden sonra düzgün kelimeler geldi. Dediği şey–

Yani, şu şekilde başladı, “Onların bakış açısından bakmaya çalış.”

Onların bakış açısı: Varsayımsallar.

Varsayımsallar –tekli veya çoklu organizma olsun– ilk von Neumann donanımlarından evrilip galaksimizi mesken tuttular. İlk kendi kendini üretebilen bu makinelerin kökeni bilinmiyordu. Nesli devam ettirenlerin direkt olarak böyle bir hafızası yoktu. Sizin veya benim insan evrimini “hatırlayabileceğimizden” daha fazlası yoktu. Geriye hiçbir iz bırakmayan eski bir biyolojik kültürün ürünü olabilirlerdi. Başka ve daha yaşlı bir galaksiden göç etmiş de olabilirlerdi. Her iki durumda da, bugünün Varsayımsallar'ı neredeyse akıl almaz derecede eski bir kökene sahip.

Tıpkı bizimkiler gibi duyarlı biyolojik türlerin evrilip öldüğüne sayısız kere tanıklık ettiler. Bir yıldızdan bir yıldıza pasif olarak organik materyal taşıyarak, organik evrim sürecinin tohum vermesine yardımcı bile olmuş olabilirler. Hızlanmış karmaşıklıklarının ara ürünü olarak, biyolojik kültürlerin ham von Neumann ağlarını yaratışını izlediler, hem de bir kere değil, birçok kez. Varsayımsallar'a göre, hepimiz üç aşağı beş yukarı replikatör yuvasına benziyorduk: garip, verimli, kırılğan.

Onların bakış açısına göre, basit Neumann ağlarının –kaynak gezegenlerin hızlı bir ekolojik çöküşle takip ettiği– bu sonsuz, tutuk gebeliği hem bir gizem hem de bir trajedydi.

Gizem olmasının sebebi tamamen biyolojik bir zaman ölçeğindeki geçici olayları kavramaları, hatta algılamaları zordu.

Trajedi olmasının sebebiyse, kendilerine benzeyen (gerçek bir karmaşıklığa doğru gelişen fakat sınırlı gezegen ekosistemi tarafından hayatına son verilen) bu öncül kültürleri başarısız *biyolojik* ağlar olarak algılamaya başlamalarıydı.

O zamanlar Varsayımsallar'a göre; Dönü'nün amacı, teknolojinin zirve yaptığı dönemde bizi –ve diğer dünyalarda hem önceden hem de şimdiye kadar yükselmiş birçok medeniyeti– korumaktı. Fakat bir yerde hareketsiz durup halka sunulabilecek müze eserleri değildik. Varsayımsallar kaderimizi tekrardan düzenliyorlardı. Büyük bir deneyin parçalarını bir araya getirirken bizi de yavaş zamanın içinde askıya almışlardı. Milyarlarca yıldır formüle edilen deney, şimdi nihai amacına ulaşıyordu: ölüme mahkûm bu kültürlerin içinde genişleyebileceği ve en sonunda da buluşup birbirleriyle kaynaşacakları çok geniş bir biyolojik tabiat inşa etmek.

o o o

Bunun ne demek olduğunu aniden kavrayamamıştım: “Geniş bir biyolojik tabiat mı? Dünya'nın kendisinden daha büyük?”

Artık alabildiğine karanlıkla kur yapıyorduk. Jason'ın sözcükleri kasılma anları ve istemeden çıkardığı seslerle bölünüyordu. Elinde değildi. Belirli aralıklarla kalp atışlarını ölçüyordum; hızlıydı ve git-tikçe güçsüzleşiyordu.

“Varsayımsallar,” dedi, “zamanı ve uzayı kontrol edebiliyorlar. Dört bir yanımızda da bunun kanıtları var. Fakat zaman zarı yaratmak ne bir başlangıç ne de yeteneklerinin sona erdiği yer. Gezegenimizi gerçekten uzay kordonlarıyla başka benzerlerine bağlayabiliyorlar... *aniden* ve *kolaylıkla* seyahat edebileceğimiz yeni gezegenler, bazıları yapay olarak tasarlanmış ve beslenmiş... bağlantılarla, köprülerle, yapılarla, Varsayımsallar tarafından bir araya getirilen ve ölü yıldız maddelerinden toplanılan –eğer bu gerçekten doğruysa– yapılarla, nöron yıldızlarıyla seyahat... milyon yıllar boyunca sabırla, sabırla gerçekten uzaydan sürüklenmiş yapılar...”

Carol, Jason'ın yanında, yatağın bir ucunda ve ben de diğer ucunda oturuyordum. Vücudu kasıldığında omuzlarından tutuyordum. Carol da Jason'ın konuşamadığı aralıklarda başını okşuyordu. Gözleri mum ışığında parlıyordu ve hiçliğe doğru dikkatlice bakıyordu.

“Dönü zarı hâlâ yerli yerinde, çalışıyor, düşünüyor. Ancak zaman-

la olan işi bitti, tamamlandı... Işık titremelerinin sebebi de buydu. Akort ayarlama sürecinin yan ürünü gibiydiler. Şimdi de bir şey atmosferden girebilsin diye zar geçirgen hale getirildi. *Büyük bir şey...*"

İleri zamanda ne demek istediği ortaya çıktı. O zaman afallamıştım ve bunamaya doğru, "ağ" tarafından yönetilen bir tür metaforik aşırı yüklemeye doğru yol aldığından şüphelenmeye başlamıştım.

Tabii ki de yanılmıştım.

Ars moriendi ars vivendi est: Ölüm sanatı, yaşam sanatıdır. Bunu mezun olduktan sonra geçirdiğim günlerin birinde, bir yerde okumuştum ve Jason'ın yanında otururken aklıma gelmişti. Jason, destansı bir şekilde bir şeyleri anlama çabasının peşinde koşarken, nasıl yaşıyorsa öyle de öldü. Jason'ın dünyaya hediyesi bu anlama çabasının meyveleri olacaktı. Bir yere tıkilıp bırakılmayacak, özgür bir şekilde dağıtılacaktı.

Aklıma gelen bir başka anı (bu arada Varsayımsallar, Jason'ın sinir sistemindeki maddeyi vücudu için ölümcül olduğunu bilemeyecekleri bir şekilde değiştirip yıpratıyordu) çok uzun zaman önce Bantham Tepesi Yolu'ndan aşağıya doğru ikinci el bisikletimle indiği o öğlenden sonrasıydı. Parçalarına ayrılmakta olan makineyi ustalıklı ve âdeta bir balerin gibi nasıl da kontrol ettiğini düşündüm, ta ki ondan geriye yerçekimi ve sürat kalana kadar; kaosa doğru giden önlenemez düşüş.

Vücudu –ve kendisinin Dördüncü olduğunu unutmamalı– incelelikli yapılmış bir makineydi. Kolayca ölmedi. Gece yarısından önce bir vakit, Jason konuşma yetisini kaybetti ve o an korkmuş ve artık tamamen insan gibi görünmediği bir andı. Carol elinden tutup güvende ve evinde olduğunu söyledi. Bu tesellinin, zihninin girmiş olduğu garip ve karışık odalarda onu bulup bulmadığını bilmiyorum. Umarım bulmuştur.

Bunun üzerinden çok bir zaman geçmeden de gözleri yukarı doğru kaydı ve kasları gevşedi. Vücudu mücadeleyi bırakmadı. Sabaha kadar kasılarak nefes almaya devam etti.

Sonra onu Carol'la baş başa bıraktım. Sonsuz bir şefkatle başını okşayıp sanki Jason hâlâ duyabiliyormuş gibi ona fısıldıyordu. Güneş doğduğu zaman onun artık şişmiş ve kırmızı olmadığını fark edemedim. Tıpkı Dönü'nün bitiminden önceki gibi parlak ve kusursuzdu.

CAPETOWN MARU iskeleden ayrılıp açık denize koyulana kadar güvertede durdum.

Petrol yangınları sürerken, Teluk Bayur'u en az bir düzine konteyner gemisi terk etti. Liman ağzında pozisyon almak için ite kaka ilerliyorlardı. Bunların çoğu, şüpheli kayıtları olan küçük ticari gemilerdi. Beyannameleri öyle demese de muhtemelen Macellan Limanı'na doğru gidiyorlardı. Bu insanlar, araştırma sonucu yapılacak olan sıkı incelemede kaybedecek çok şeyi olan gemi sahipleri ve kaptanlarıydı.

Jala'nın yanında duruyordum. Küpeştelerden destek alıyorduk. Paslı dolgulu bir geminin, petrol yangını dumanı öbeğinden uzaklaşırken *Capetown*'ın kış tarafına endişe verici şekilde yaklaşmasını izliyorduk. Her iki gemi de alarınlarını çalıştırdı. *Capetown*'ın güverte tayfası geminin kış tarafına kaygılı bir şekilde bakıyordu. Fakat gemi bize dokunmadan ayrılıverdi.

Ardından limanın koruması altından çıkıp kendimizi açık denizlere ve dalgalı sulara attık. Tayfa salonunda olan Ina, Diane ve diğer göçmenlerin yanına gitmek için aşağıya indim. En, sehpalı masanın birinde Ibu Ina ve ebeveynleriyle oturuyordu. Dördü de iyi gözük-müyordu. Diane'in yarası olduğu için, pamuk dolgulu tek sandalye ona verilmişti. Ancak yarası artık kanamıyordu ve üstüne temiz bir şeyler giyebilmişti.

Jala bir saat sonra salona geldi. Herkes dikkatini versin diye bağırırdı ve Ina'nın bana tercüme ettiği bir konuşma yaptı: "Şatafatlı bir şekilde kendini övmesini bir kenara bırakırsak, Jala köprüye gidip kaptanla konuştuğunu söylüyor. Güvertedeki bütün yangınların

söndürüldüğünü ve güvenli bir şekilde seyir halinde olduğumuzu söylüyor. Kaptan, dalgalı denizlerden dolayı kusura bakmamamızı söylüyormuş. Hava tahminlerine göre bu havadan ya bu gece geç saatlerde ya da yarın erken saatlerde çıkmış olurmuşuz. Ancak önümüzdeki birkaç saat—”

O anda Ina'nın yanında oturan En döndü ve Ina'nın kucağına kustu. Böylelikle Ina'nın cümlesini etkili bir şekilde tamamlamış oldu.

o o o

İki gece sonra, Diane'le yıldızlara bakmak için güverteye çıktım.

Ana güverte geceleri, günün herhangi bir saatinden daha sessiz oluyordu. Konuşurken birisinin bizi duyamayacağı, dışarıda kalmış 12 metrelik konteynerler ve kış tarafının üst güvertesinin arasında güvenli bir yer bulduk. Deniz durgundu, havada hoş bir sıcaklık vardı ve yıldızlar geminin armasına dolanmış gibi *Capetown*'ın yığınları ve radarları arasına dolmuştu.

“Hâlâ anılarını yazıyor musun?” Montreal'den getirdiğimiz kaçak dijital ve ilaç mallarının yanında valizimde taşıyor olduğum çeşitli hafıza kartlarını görmüştü. Bir de birkaç defter, sayfa ve kargacık burgacık yazılmış not vardı.

“Eskisi kadar değil,” dedim. “Her şeyi yazma hissi artık o kadar acil bir şeymiş gibi gelmiyor.”

“Belki de bir şeyleri unutma hissi.”

“Belki de.”

“Peki, farklı hissediyor musun?” diye sordu gülümseyerek.

Dördüncülük'e yeni geçiş yapmıştım. Diane yeni değildi. Yarısı kapanmış, kalça hizasında sadece bir şerit büzüşmüş deri bırakarak kaybolmuştu. Vücudunun kendini onarma kapasitesi bana hâlâ tekinsiz bir şeymiş gibi geliyordu. Bu özellik, muhtemelen, bende de olmasına rağmen.

Soruyu biraz da muzipliğine sormuştu. Diane'e birçok kez bir Dördüncü olarak farklı hissedip hissetmediğini sormuştum. Gerçek soru tabii ki şuydu: *benim için farklı görünüyor muydu?*

Hiçbir zaman net cevabı olmayan bir soruydu. Açıkçası Büyük Ev'de neredeyse ölümden dönüp dirilince farklı bir insan olmuştu. Kim olmazdı ki? Hem kocasını hem inancını kaybetmiş, hem de Buddha'nın bile kafasını şaşkınlıkla kaşıyacağı bir dünyaya gözlerini açmıştı.

“Geçiş sadece bir kapı,” dedi. “Bir odaya açılan kapı. Zaman zaman görmüş olsan da, bu daha önce hiç bulunmadığın bir oda. Şimdi de bu odanın içinde yaşıyorsun. Senin. Sana ait. Değiştiremeyeceğin bazı özellikleri var. Odayı daha fazla büyütemez veya küçültemezsin ancak nasıl döneceğin sana kalmış.”

“Bir cevaptan daha çok atasözü oldu,” dedim.

“Üzgünüm. Elimden bu kadarı geliyor.” Başını yukarı, yıldızlara doğru kaldırdı. “Bak, Tyler, Kemer görünüyor.”

Buna “kemer” dememizin sebebi, uzağı göremeyen bir tür olmamızdı. Kemerli Geçit gerçekten de bir halka; çapı neredeyse iki bin kilometreye varan bir çember ancak sadece yarısı deniz seviyesinden yukarıda kalıyordu. Geri kalanı ya su altında ya da Dünya’nın yerkabuğuna gömülmüş durumdaydı. Belki de (bazıları bu şekilde yorumlamıştı) okyanus tabanının altındaki magmayı bir enerji kaynağı olarak kullanıyordu. Ancak bizim ufacık gözlerimizin görebildiği bakış açısından; kesinlikle zirvesi atmosferin fazlasıyla üzerine çıkan bir kemerdi.

Açıkta kalan kısmı bile sadece uzaydan çekilen fotoğraflarda tamamen görünür oluyordu ve o fotoğraflar bile –vurgunun detaylarda olması için– genelde üzerinde oynanmış oluyordu. Halkanın materyalinden –aslında çembere doğru bükülen telden– bir kesit alınsa; kısa tarafı beş yüz metre, uzun tarafı da bir kilometrelik bir dikdörtgen olurdu. Uçsuz bucaksız bir şeydi ama uzayda sadece ufak bir parça kaplıyordu ve uzaktan görmek her zaman kolay olmuyordu.

Capetown Maru’nun rotası bizi halkanın güneyine getirdi. Yarıçapına paralel bir yerde ve neredeyse direkt olarak zirvenin altındaydık. Güneş hâlâ o zirvede patlıyordu. Artık bükük bir U veya J harfi değil hafifçe çatılmış bir kaş (Diane’in deyimıyla bir Cheshire kaşı) gibi gökyüzünün kuzeyinde yükselmişti. Yıldızlar, geminin pruvasından ayrılan fosforlu planktonlar gibi dönerek geçti.

Diane başını omzuma yasladı. “Keşke Jason bunu görebilseydi.”

“Bunu görmüş olduğuna inanıyorum. Sadece bu açıdan değil.”

o o o

Büyük Ev’de Jason’ın ölümünün ardından gelen üç tane acil sorun vardı.

Bu sorunların en sıkıntılısıysa Diane’di. Mars ilacını enjekte ettikten sonraki günlerde fiziksel durumu değişmemişti. Neredeyse koma halinde ve ara sıra bastıran ateşiyle birlikte yatıyordu. Nabızı,

boğazında kanatlı bir böceğin çırpınışı gibi atıyordu. Tıbbi malzemelerimiz bitmek üzereydi ve arada sırada bir yudum su alması için onu ikna etmem gerekiyordu. Tek gerçek gelişme nefes alış verişindeki sestir. Giderek daha rahat ve daha hızlı olmaya başlamıştı. En azından ciğerleri düzeliyordu.

İkincisi tatsız bir problemdi. Ancak ülke çapında birçok ev, aynı sorunu bizimle paylaşıyordu: Aile fertlerinden biri ölmüştü ve gömülmesi gerekiyordu.

Son birkaç günde dünyanın üzerinden büyük bir ölüm dalgası (kaza, intihar, cinayet) geçmişti. Dünya üzerindeki hiçbir millet en ilkel şekiller dışında bununla uğraşacak donanımına sahip değildi. Birleşik Devletler de bu durumda bir istisna değildi. Yerel radyo toplu gömme için yapılacak toplama alanlarını duyurmaya başlamıştı. Et paketleme fabrikalarındaki soğutmalı kamyonlara el konulmuştu. Telefon servisi tekrar sağlandığı için şimdi arayacak bir numara da vardı ama Carol bunu duymamıştır. Konuyu açınca, haşın bir şekilde itibarına dört elle sarıldı. “Böyle bir şey yapmayacağım, Tyler. Jason’ı ortaçağdaki fakirler gibi bir çukura *attırmayacağım*,” dedi.

“Carol, yapamayacağımız şeyler–”

“Şşş,” dedi. “Eski günlerden kalma birkaç tanıdığım var hâlâ. Bazı kişileri aramam lazım.”

Bir zamanlar saygı duyulan bir uzmandı ve Dönüş öncesinde geniş bir çevresi olmalıydı. Fakat otuz senelik bir alkol inzivasından sonra kimi tanıyor olabilirdi ki? Yine de bütün sabahı; numara takip ederek, kendini tekrar tanıtarak, açıklayarak, dil dökerek, yalvararak telefonda geçirdi. Bana bütün bunlar çaresizlikmiş gibi geliyordu fakat altı saat geçmeden giriş yoluna bir cenaze arabası geldi. Gözle görülür şekilde bitkin ama akıl almaz kibarlıkta profesyonel bir adam içeri girdi ve Jason’ın bedenini tekerlekli bir sedyeye koyup son kez onu Büyük Ev’den çıkarmış oldular.

Carol günün geri kalanını yukarıda, Diane’in elini tutup muhtemelen duyamadığı şarkıları ona söyleyerek geçirdi. O gece, kırmızı güneş doğduğundan beri ilk içkisini içti. Buna “ayakta tutacak kadar” diyordu.

Üçüncü büyük problemimiz ise E.D. Lawton’dı.

o o o

E.D.’nin oğlunun öldüğünü bilmesi lazımdı ve Carol bu görevi de üstlenip yerine getirmek için kendini hazırlamıştı. Birkaç senedir,

E.D. ile avukatlar vasıtasıyla iletişime geçtiğini ve –en azından ayık olduğu zamanlar– ondan korktuğunu itiraf etti. Koca, agresif ve korkutucu bir adamdı; diğer yandan Carol ise kırılğan, anlaması zor ve sinsi biriydi. Ancak yaşadığı keder bu denklemi tepetaklak değiştirmişti.

Saatlersürdü amasonunda ona ulaşmayı başardı –Washington’da, gelebilecek bir mesafedeydi– ve Jason’ın durumunu anlattı. Ölümü hakkında dikkatli derecede üstü kapalı konuşmuştu. Eve geldiğinde Jason’ın zatürre gibi görülen bir hastalığı olduğunu ve elektrik kesilip dünyanın zıvanadan çıkmasından –telefon yok, ambulans hizmeti yok, son olarak umut da yoktu– kısa bir süre sonra da kritik bir hal aldığını söylemişti.

E.D.’nin haberi nasıl karşıladığını sordum.

Carol omuzlarını silktilti. “İlk önce hiçbir şey demedi. E.D.’nin acıyı ifade etme şekli sessizliktir. Oğlu öldü, Tyler. Son birkaç sene olup biteni göz önüne alırsak onu şaşırtmamış olabilir ama ona acı verdi. Galiba ona tarif edilemeyecek bir acı verdi.”

“Diane’in burada olduğunu söyledin mi?”

“Söylememenin daha akıllıca olacağını düşündüm.” Bana baktı. “Senin de burada olduğunu söylemedim. Jason ve E.D.’nin aralarının açık olduğunu biliyorum. Jason, Perihelyon’da olan bir şeyden kaçmak için eve gelmişti; onu korkutan bir şeyden. Mars ilacıyla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Hayır, Tyler, bana açıklama yapma. Dinlemek istemiyorum ve muhtemelen anlatsan da anlamayacağım. Fakat E.D.’nin eve bir hışımla işleri kontrol altına alma niyetiyle gelmemesinin daha iyi olacağını düşündüm.”

“Diane’i sormadı mı?”

“Hayır, sormadı. Garip bir şey sordu gerçi. Jason hakkında bir şeyi yaptığımdan emin olmamı istedi... şey, Jason’ın bedeninin muhafaza edilmesi. Bu konuda epey bir soru sordu. Ona ayarlamaları yaptığımı, bir cenaze olacağını, ona da haber vereceğimi söyledim. Ancak konuyu orada da bırakmadı. Otopsi istiyor. Ben de bunun üzerine inatlaştım.” Beni soğukkanlı bir şekilde süzdü. “Neden otopsi istiyor ki, Tyler?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Fakat öğrenmek niyetindeydim. Jason’ın odasına gittim. Boş yatağının çarşafı çıkarılmıştı. Pencereyi açıp şifonyerin yanındaki sandalyeye oturdum ve geride bıraktıklarına baktım.

Jason, Varsayımsallar’ın doğası ve Dünya’nın kontrolü hakkındaki son sezgisini kaydetmemi istemişti. Bir gün postalama servisi tek-

rar sağlanırsa veya sağlandığında; bir düzine zarfta ya da şişkin, pul-
lu ve postalanma adresi hazır zarfların içine, bu kaydın bir kopyasını
eklememi istemişti. Belli ki Jase, Dönü'nün sonundan günler önce
Büyük Ev'e vardığında bu denli bir monolog yapmayı beklemiyordu.
Peşinden gelen başka bir kriz vardı. Ölüm döşegindeki vasiyeti, geç
kalmış bir eklemeydi.

Zarfları karıştırdım. Tanımadığım isimlere gönderilmek üzere,
Jason kendi eliyle zarfların üzerine not almıştı. Hayır, bu doğru de-
gildi, zarfların üzerindeki bir ismi tanıdım.

Kendi ismimi.

o o o

Sevgili Tyler,

Geçmişte, omuzlarına hiç acımadan birçok yük bindirdiğimin far-
kındayım. Korkarım ki sana tekrar yük bindireceğim. Bu sefer riskler
eskiye kıyasla bir hayli büyük. Açıklayayım. Aniden konudan konuya
zıpladığım için kusura bakma ama şu anda acelem var ve nedenleri
sonradan gün ışığına çıkacak.

Medyanın son zamanlardaki "ışık titremesi" olarak adlandırdığı
olaylar, Lomax yönetiminde tehlike çanlarının çalmasına neden oldu.
Aynı şekilde halka daha az yansıtılan birkaç olay da buna dâhil. Sa-
dece tek bir örnek vereceğim: Wun Ngo Wen'in ölümünden beri, or-
ganlarından alınan doku örnekleri Plum Island'daki Hayvan Hastalık
Merkezi'nde inceleme altında. Burası ayrıca, Wun Dünya'ya geldiğinde
karantinaya alındığı yer. Mars'ın biyoteknolojisini anlamak güç olsa
da modern tıp inatçı davranıyor. Son zamanlarda Wun'ın fizyolojisinin,
özellikle sinir sisteminin, getirdiği arşivlerde özetlenen "Dördüncü Çağ"
prosedüründen daha radikal yollarla değiştirilmiş olduğu anlaşıldı. Bu
ve diğer nedenlerden dolayı, Lomax ve adamları işin içinde bir bit yeni-
ği sezdi. E.D.'yi gönülsüzce sürdürdüğü emekliliğinden çıkartıp Wun'ın
hareketleri konusunda şüpheli davranmış olduğu için ona inanmaya
başladılar. E.D. bunu Perihelyon'u (ve kendi kariyerini) kurtarmak için
bir fırsat olarak gördü ve Beyaz Saray'daki paranoyadan faydalanmak
için de vaktini hiç boşa harcamıyor.

Peki, otoriteler nasıl hareket etmeyi seçti? Yavan bir şekilde. Lomax
(ya da danışmanları) Perihelyon'daki tesislere bir baskın gerçekleştiri-
p Wun'ın eşyaları ve dokümanlarından hangilerini aldıysak onlara el
koyma planı tasarladı. Kayıtlarımız ve çalışma notlarımız da bunlara
dâhil.

E.D. henüz AMS'den kurtulmamla Wun'ın ilaçları arasındaki bağlantıyı çözemedi. Çözdüyse de bunu kendine sakladı ya da ben böyle olduğuna inanmayı tercih ediyorum. Çünkü güvenlik güçlerinin eline düşersem, yapacakları ilk şey kan tahlili olacak ve hemen arkasından da beni tutsak olmuş bir bilim deneyine alet edecekler. Muhtemelen Wun'ın Plum Island'daki eski hücrelerinde olurum. E.D. bunun gerçekten de olmasını istemiyor diye düşünüyorum. Ne kadar bana "Perihelyon'u çaldın" veya Wun Ngo Wen'le işbirliği yaptın diye kızsada, o hâlâ benim babam.

Fakat endişelenme. E.D., Lomax'ın Beyaz Saray çemberine tekrar girmiş olsa da, benim de kendimce kaynaklarım var. Bir süredir bunları geliştiriyorum. Bazıları kendince güçlü olsa da genelde güç sahibi insanlar değiller ama insanlığın kaderine daha uzaktan bakmayı seçmiş zeki ve düzgün insanlar. Onların sayesinde Perihelyon'a yapılacak baskının öncesinde uyarıldım ve kaçmayı başardım. Şimdi de kaçak durumuna düştüm.

Sen, Tyler; sadece şüpheli bir suç ortağısın. Gerçi bu da aynı anlama geliyor:

Üzgünüm. Senin bu duruma düşmende payımın olduğunun farkındayım. Bir gün yüz yüze özür dileyeceğim. Şimdilik elimden gelen tek şey tavsiye vermek.

Perihelyon'dan ayrıldığın zaman sana vermiş olduğum dijital kayıtlar Wun Ngo Wen'in arşivlerinden alınma ve tabii ki de son derece gizli bilgiler: Kim bilir, belki de bunları yakmış, gömmüş ya da Pasifik Okyanusu'na atmışsındır. Neyse. Uzay aracı tasarlayarak geçirdiğim seneler bana elin elden üstün olduğunu öğretti. Wun'ın kaçak bilgeliğini ülkedeki ve dünya üzerindeki birçok insana dağıttım. Henüz internete yüklenmedi –hiçbiri o kadar düşüncesiz değil– ama oralarda bir yerlerde. Bu eylemin son derece vatanseverlik dışı ve kesinlikle bir suç olduğuna şüphe yok. Yakalanırsam, vatan hainliğiyle suçlanacağım. Bu arada da elimden ne gelirse yapıyorum.

Ancak böylesine bir bilginin (benim de bildiğim üzere başka şeylerle birlikte ölümcül hastalıkları da iyileştirebilen insan modifikasyonu için protokollerin olduğu) yayılması dahi başka sorunlar çıkartacak olsa da, ulusal çıkarlar için kullanılması gerektiğine inanmıyorum.

Lomax ve uysal kongresi belli ki fikir ayrılığı yaşıyor. Bu nedenle arşivin son parçalarını da yayıp sırda kadem basıyorum. Saklanmaya gidiyorum. Sen de aynı şeyi yapsan iyi olur. Aslına bakarsan, bunu yapmak zorunda olabilirsin. Eski Perihelyon'daki herkes, bana yakın olan kim varsa er ya da geç federal inceleme altına girecektir.

Ya da tam tersine doğru olan şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, en yakındaki FBI ofisine gidip bu zarfı içindekilerle teslim edebilirsin. Vicdanın sana ne diyorsa onu yap. Seni suçlamayacağım ama bunun sonuçlarına dair bir garanti veremeyeceğim. Lomax yönetimiyle olan deneyimime dayanarak söyleyebileceğim şey, aslında gerçeğin seni özgür kılmayacağı.

Ne olursa olsun, seni böylesine zor bir duruma soktuğum için pişmanlık duyuyorum. Bu adil değil. Bir arkadaştan bu kadar fazla şey istenmez ve sana her zaman arkadaşım demekten gurur duydum.

Belki de E.D. bir konuda haklıydı. Kuşağımız otuz sene boyunca Dönü'nün bizden o ekim gecesi çaldığı şeyi yeniden kazanmak için mücadeleye etti. Fakat alamıyoruz. Bu evrimleşen evrende tutunacak hiçbir dalımız ve deneyerek kazanacağımız hiçbir şey yok. "Dördüncülük'ümden" bir şeyler öğrendiysem, o da bu. Düşen yağmur damlaları kadar kısa ömürlüüz. Hepimiz düşer ve bir yerlere ineriz

Özgürce düş, Tyler. İhtiyacın olduğunda ekteki dokümanları kullan. Pahalıya patladılar ama sağlam olduklarına şüphe yok. (Yüksek yerlerde arkadaşlarının olması ne de güzel bir şey!)

o o o

"Ekteki dokümanlar" esasen bir takım fazla kimlikten oluşuyordu: pasaportlar, Ulusal Güvenlik kimlikleri, ehliyetler, nüfus kâğıtları, sosyal güvenlik numaraları, hatta tıp diplomaları; hepsi beni betimliyor ama hiçbirinde de gerçek ismim yazmıyordu.

o o o

Diane giderek iyileşti. Ateşi dinmese de nabızı güçlendi ve ciğerleri temizlendi. Mars ilacı işini yapıyordu; Diane'i tepeden tırnağa yeniliyor ve DNA'sını karmaşık şekillerde düzenleyip onarıyordu.

Sağlığı düzeldikçe; güneş, Papaz Dan, Arizona ve Büyük Ev arasındaki yolculuk ile ilgili sorular sormaya başladı. Arada gidip gelen ateşi yüzünden, ona vermiş olduğum cevaplar aklında pek yer etmiyordu. Simon'a ne olduğunu birkaç kere sordu. Eğer kendindeyse ona kırmızı buzağıyı ve yıldızların dönüşünü anlatıyordum. Sersem bir haldeyse de Simon'ın "başka bir yerde" olduğunu söylüyor ve bir süre daha onunla ilgileneneceğimi söylüyordum. Bu iki cevap da –doğru ve yarı doğru olan– onu tatmin etmiş benzemiyordu.

Bazı günler bitkin oluyordu. Dayanıp pencereye bakıyor ve yatak

örtülerinin oluşturduğu vadiden güneşin geçişini izliyordu. Diğer günler de hararetili bir şekilde yerinde duramıyordu. Bir gün öğleden sonra benden kâğıt ve kalem istedi... ama verdiğimde de kâğıdı tek bir cümleyle doldurmuştu: *Ben kardeşimin bekçisi değil miyim? Parmakları kasılana kadar bunu tekrar tekrar yazıyordu.*

Carol'a kâğıdı gösterdiğimde, "Ona Jason'ı söyledim," diye itiraf-ta bulundu.

"Akıllıca bir şey yapmış olduğundan emin misin?"

"Öyle ya da böyle duyması gerekiyordu. Alışacak, Tyler. Endişe-lenme. Diane'e bir şey olmaz. Her zaman güçlü olan oydu."

o o o

Jason'ın cenazesinin olduğu gün, bırakmış olduğu zarfları hazırladım. Her birine son kaydını da ekledikten sonra pulladım ve Carol'ın cenaze için ayırttığı yerel şapele giderken yolumun üzerindeki posta kutularına rasgele attım. Paketlerin alınması birkaç gün sürebilirdi –posta servisi hâlâ toparlanma sürecindeydi– ama burada Büyük Ev'dekinden daha güvende olacakları kanaatine vardım.

"Şapel" herhangi bir mezhebe bağlı olmayan ve bir banliyödeki ana caddede bulunan bir cenaze eviydi. Şimdi de seyahat yasakları kalktığı için yoğunluk yaşıyordu. Jase özenle hazırlanmış cenazelere karşı hep bir rasyonalistin hor görüşü ile yaklaşırdı ama şaşalı ve *formalite icabı* olsa da Carol'ın onuru böyle bir şeyin gerçekleşmemesine izin vermemişti. Ufak bir kalabalık toplamayı başarmıştı. Çoğu Jason'ın çocukluğunu hatırlayan, televizyondaki kısa konuşmalarını izleyip günlük gazetelerdeki köşe yazılarını okuyan ve uzun süredir komşusu olan insanlardan oluşuyordu. Kilise sıralarını insanlarla dolduran şey sönmekte olan şöhreti-ydi.

Kısa bir anma konuşması yaptım. (Diane daha iyi yapardı ama gelemeyecek kadar hastaydı.) Jase'in hayatını bilginin peşinden koş-maya adanmış olduğunu söyledim. Kibirle değil, alçakgönüllülükle; bilginin yaratılmadığını, keşfedildiğini anladı. Sahip olunacak bir şey değildi; sadece elden ele, bir kuşaktan bir kuşağa aktarılabilirdi. Jason kendini bu anlayışın bir parçası haline getirdi ve hâlâ da öyleydi. Kendisini bilgi ağına işlemişti.

Ben hâlâ kürsüdeyken E.D. şapele girdi.

Beni fark ettiğinde koridorun yarısını geçmişti. En yakındaki boş bir sıraya oturmadan bana uzunca baktığını düşünüyordum.

Hatırladığımdan daha çelimsizdi. Beyaz saçlarından sona kalan-

ları da tıraş etmişti. Hâlâ güç sahibi biriymiş gibi yürüyordu. Üzerine cuk diye oturan bir takım elbise giyiyordu. Kollarını kavuşturdu, odayı bir imparator edasında inceledi. Kimlerin gelip gelmediğine bakıyordu. Bakışlarını Carol'da sabitledi.

Tören bittiğinde Carol bekledi ve dışarı çıkan insanların başsağlığı dileklerini cesaretle kabul etti. Geçtiğimiz birkaç günde bolca gözyaşı dökmüştü ama şu anda gözleri kuru ve kararlıydı neredeyse klinik bir şekilde durağanlığı vardı. Son ziyaretçi de çıktıktan sonra E.D. yaklaştı. Carol yakınlardaki bir yırtıcının varlığını sezen bir kedi gibi kaskatı kesilmişti.

“Carol,” dedi E.D., “Tyler.” Bana ters bir şekilde baktı.

“Oğlumuz öldü,” dedi Carol. “Jason gitti.”

“Bu yüzden buradayım.”

“Umarım yas tutmak için buradasındır ve –”

“Tabii ki onun için geldim.”

“–umarım başka bir sebepten dolayı burada değilsindir. Eve gelme sebebi senden uzaklaşmaktı. Galiba bunu biliyorsun.”

“Bunu hayal edebileceğinden daha fazla biliyorum. Jason'ın kafası karışmıştı–”

“Ona birçok şey söyleyebilirsin E.D. ama kafası karışmıştı diyemezsin. Öldüğünde onun yanındaydım.”

“Öyle mi? İlginç. Zira ben senin aksine hayattayken onun yanındaydım.”

Carol sanki tokat yemiş gibi keskin bir nefes aldı ve başını çevirdi.

“Hadi ama Carol. Jason'ı kendi başıma büyüttüm. Bunu sen de biliyorsun. Ona vermiş olduğum hayat hoşuna gitmemiş olabilir ama yaptığım şey buydu; ona bir hayat ve onu yaşaması için bir neden verdim.”

“Onu doğuran bendim.”

“Bu fizyolojik bir işlev; ahlaki bir eylem değil. Jason'ın sahip olduğu her şey benden geliyordu. Bildiği her şeyi ben ona öğrettim.”

“İyi ya da kötü...”

“Şimdi de birkaç gerçekçi endişem var diye beni suçlamak mı istiyorsun?”

“Ne gerçekçi endişesinden bahsediyorsun?”

“Otopsiden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Evet. Telefonda bahsetmiştin. Fakat bu hem haysiyetsiz hem de açıkçası imkânsız bir şey.”

“Endişelerimi ciddiye alırsın diye umuyordum, ki almadığın ortada. Fakat bunun için senden gelecek bir izine ihtiyacım yok. Bu bi-

nanın dışında cesedi almak için bekleyen adamlar var ve Acil Durum Eylemi adı altında yazı çıkarabilirler.”

Carol geriye doğru bir adım attı. “O kadar gücün var mı?”

“Bu konuda ne senin ne de benim bir seçim şansımız yok. Hoşumuza gitse de gitmese de, bu olacak. Ayrıca bu gerçekten de sadece bir formalite. Kimseye bir zararı olmayacak. Tanrı aşkına! Biraz hay-siyet ve saygı lütfen. Bırak da oğlumun cesedini alayım.”

“Bunu yapamam.”

“Carol—”

“Cesedini sana veremem.”

“Beni dinlemiyorsun. Seçim şansın yok.”

“Hayır, üzgünüm, *beni* dinlemeyen sensin. Bak, E.D., Jason’ın cesedini sana veremem.”

E.D. ağzını açtı ve tekrar kapattı. Gözleri büyüdü.

“Carol,” dedi. “Sen ne yaptın?”

“Ortada bir ceset yok. Artık yok.” Dudakları sinsi ve acı bir gülümsemeyle büküldü. “Ancak ısrar edersen küllerini alabilirsin.”

o o o

Carol’ı Büyük Ev’e geri bıraktım. Komşusu Emil Hardy –elektrik geri gelince kısa ömürlü yerel haber sayfalarını yapmayı bırakan– Diane’le oturuyordu.

“Mahalledeki eski zamanlardan konuşuyorduk,” dedi Hardy ayrılırken. “Eskiden çocukların bisiklete binişini izlerdim. Tabii bu çok eskide kaldı. Diane’in derisinin durumu—”

“Bulaşıcı değil,” dedi Carol. “Endişelenme.”

“Değil ama bir garip.”

“Evet. Garip. Teşekkürler, Emil.”

“Ashley ve ben, bir gün seni akşam yemeğinde ağırlamaktan mutluluk duyarız.”

“Kulağa hoş geliyor. Lütfen Ashley’e teşekkür ettiğimi söyle.” Kapıyı kapadı ve bana döndü. “Bir şeyler içmem lazım ama her şeyin bir sırası var. E.D. burada olduğunu biliyor. Bu yüzden gitmek zorundasın ve Diane’i de yanına almak zorundasın. Bunu yapabilir misin? Onu güvenli ve E.D.’nin bulamayacağı bir yere götürebilir misin?”

“Tabii ki götürebilirim. Peki ya sen?”

“Ben tehlikede değilim. E.D., Jason’ın ondan her ne hazine çaldığını düşünüyorsa onu aratmak için adam yollayabilir. Ancak hiçbir

şey bulamaz –sen titiz davrandıkça, Tyler– ve evi de benden alamaz. E.D. ve ben uzun süre önce ateşkes imzaladık. Bu tarz çekişmeleri-
mizin bir yere varacağı yok. Fakat sana zarar veremez ve niyetlense
bile Diane’e de zarar veremez.”

“Böyle bir şeye izin vermem.”

“O zaman eşyalarını topla. Fazla vaktin kalmamış olabilir.”

o o o

Capetown Maru’nun, Kemerli Geçit’ten geçeceği günün öncesinde
güverteye çıkıp güneşin doğuşunu izledim. Geçidin çoğu görünü-
yordu. Alçalan sütunları, doğu ve batı ufkunda gizleniyordu ama
şafak sökmeden yarım saat önce zirvesi neredeyse direkt olarak başı-
mızın üstünde yer alan bir çizgi olmuştu. Jilet gibi keskindi ve usul-
ca parlıyordu.

Sabahın ortalarına doğru yükseklerdeki bir sirüs bulutunun pu-
sunda gözden kayboldu ama hepimiz orada olduğunu biliyorduk.

Geçişimizin başarılı olup olmayacağı herkesi germiştir ki sadece
yolcuları da değil, mevsimlik olarak çalışan tayfayı da. Her zamanki
işlerini yaparlar. Geminin ihtiyaçlarıyla ilgilendiler, makineleri onar-
dılar, üst güvertenin boyasını ayıklayıp tekrardan boyadılar. Fakat
çalışma ritimlerinde önceki gün görülmeyen bir hareketlilik vardı.
Jala güverteye çıktı ve plastik bir sandalyeyi sürükleyerek oturdu-
ğum yere geldi. 12 metrelik konteynerler bizi rüzgârdan koruyordu
ama deniz buradan pek görülmüyordu.

“Bu diğer tarafa yaptığım son yolculuk,” dedi Jala. Üzerindeki
dalgalı sarı gömleği ve pantolonuyla sıcak havaya uyumlu bir şekil-
de giyinmişti. Gömleğinin önünü, göğsüne güneş ışığı vursun diye
de açmıştı. Bordadaki soğutucudan bir kutu bira aldı ve açtı. Büt-
tün yaptığı bu işler; onu laik bir adam, iş adamı, Müslüman şeriatını
ve Minang adetlerini eş derece hor gören biri yapıyordu. “Bu sefer,”
dedi, “geri dönüş yok.”

Köprüleri yakmıştı; hatta Teluk Bayur’daki isyanın organizasyo-
nuna en ufak bir şekilde karıştıysa sadece mecaz anlamda değil ger-
çek anlamda da yakmıştı. (Yangın felaketi neredeyse bizi de yutacak
olsaydı bile patlamalar şüphe çekici bir uygunlukla kaçışımızı ört-
bas etmişti.) Yıllar boyunca Jala, yasal olarak yaptığı ithalat/ihracat
işinden çok daha kârlı olan göçmen kaçakçılığı ticaretini yapıyordu.
Söylediğine göre insanlar, palm yağından daha fazla kazandırılıyordu.
Fakat Hintliler ve Vietnamlılar ile olan rekabet çetin geçiyordu ve

politik rüzgârlar da ters yönden esiyordu. Şu an Macellan Limanı'nda emekli olmak, hayatının geri kalanını Yeni Reformasi hapishanesinde geçirmekten daha iyiydi.

"Daha önce hiç geçiş yaptın mı?"

"İki kez."

"Zor muydu?"

Omuz silkti. "Duyduğun her şeye inanma."

Öğlen olduğunda yolcuların çoğu güverteye çıkmıştı. Minangkabau köylülerine ek olarak, karışık bir şekilde duran Açeler, Malezyalılar ve Taylandlı göçmenler de gemideydi. Herkesin içinde biz belki yüz kişi ediyorduk. Elimizde olan kabinlerden çok daha fazla insan vardı ama gemi ambarındaki üç tane alüminyum konteyner dikkatlice havalandırması yapıp uyku odası olarak ayarlanmıştı.

Bu, daha önceden mültecileri Avrupa'ya veya Kuzey Amerika'ya taşıyan zalim ve çoğu zaman ölümcül olan insan kaçakçılığı ticareti değildi. Kemer'i her gün geçen çoğu insan, pek sağlam olmayan BM onaylı yerleştirme programlarını doldurup taşıyordu. Genelde harcayacak paraları da oluyordu. Mürettebat bize saygılı davranıyordu; bu insanlar Macellan Limanı'nda aylarını geçirmiş, olayın yağcılığının ve tehlikesinin farkındaydılar.

Tayfadan biri, ana güvertenin bir kısmını futbol sahası olarak ayarlayıp ağlarla işaretlemişti. Bir grup çocuk da oynuyordu. Arada sırada top ağların yanından zıplayarak geçiyor ve genelde de Jala'nın kucasına düşüyordu. Jala'nın heyheyleti o gün üstünde olduğu için de buna canı sıkılıyordu.

Geminin ne zaman geçiş yapacağını sordum.

"Kaptana göre, hız değiştirmesek aşağı yukarı on iki saat içerisinde geçmiş oluruz."

"Dünya'daki son günümüz," dedim.

"Dalga geçme."

"Dalgasına söylemedim. Gerçekten."

"Sesini de biraz alçalt. Gemicilerin batıl inançları var."

"Macellan Limanı'nda ne yapacaksın?"

Jala kaşlarını kaldırdı. "Ne mi yapacağım? Güzel hatunları götüreceğim. Büyük ihtimalle birkaç tane çirkin de araya karışacak. Başka ne yapayım?"

Futbol topu yine ağların yanından zıplayarak geçti. Bu kez Jala topu hızlıca kaldırdı ve karın hizasında tuttu. "Kahretsin, sizi uyar mıştım! Oyun bitti!"

Bir sürü çocuk hemen ağlara yaslandı ve feryat figan karşı çıkma-

ya başladı. Fakat cesaretini toplayıp Jala ile direkt olarak yüzleşmeye gelen kişi En'di. Terliyordu. Göğüs kafesi şişip iniyordu. Takımı beş sayı öndeydi. "Lütfen geri ver," dedi.

"Bunu geri mi istiyorsun?" Jala ayağa kalktı. Topu hâlâ elinde sıkıca kavıyordu. Gizemli siniriyle zorbalık yapıyordu. "Bunu mu istiyorsun? Git de al o zaman." Topa öyle bir vurdu ki uzun bir gidişattan sonra güverte korkuluklarını geçip Hint Okyanusu'nun mavi ve yeşil enginliğine düştü.

En afallamış gibiydi. Sonra sinirlendi ve Minang dilinde kaba saba bir şeyler söyledi.

Jala kıpkırmızı kesildi. Ardından çocuğa açığı eliyle öyle bir vurdu ki En'in ağır gözlükleri güvertede sıçrayıp gitti.

"Özür dile," dedi Jala.

En bir dizinin üzerine çöktü. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Birkaç defa hıçkırarak nefes aldı. Sonunda da kalkıp güvertenin üzerinde birkaç adım attı. Gözlüğünü aldı ve yerine oturttu. Sonra geri döndü, ki bana kalırsa bu insanı hayrete düşüren, onurlu bir hareketti. Direkt Jala'nın karşısına geçti.

"Hayır," dedi zayıf bir şekilde. "Sen özür dile."

Jala nefesini tuttu ve küfür savurdu. En korkudan sindi. Jala tekrar elini kaldırdı.

Tam tokat atacakken bileğini havada yakaladım.

Jala şaşkınlıkla bana baktı. "Ne yapıyorsun! Bırak beni."

Elini kurtarmaya çalıştı ama izin vermedim. "Ona tekrar vurma," dedim.

"Ne istersem yaparım!"

"İyi," dedim. "Fakat ona tekrar vurma."

"Sen-senin için yaptığım onca şeyden sonra--"

Ardından bana ikinci kez baktı.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum. O an tam olarak ne hissettiğini bilmiyordum ancak her neyse belli ki Jala'nın kafasını karıştırmıştı. Yumruk olmuş eli açıldı. Cesaretini kaybetmiş gibiydi.

"Siktiğimin deli Amerikalı'sı," diye mırıldandı. "Ben kantine gidiyorum." Etrafımıza toplanmış çocuklardan oluşan küçük kalabalığa ve tayfaya: "Orada huzur ve saygı bulabilirim!" dedi ve ağır adımlarla uzaklaştı.

En hâlâ ağzı açık, bana bakıyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedim.

Başını salladı.

"Topunuzu geri alamam," dedim.

Yanağına, Jala'nın tokatladığı yere dokundu. "Sorun değil," dedi zayıf bir şekilde.

Sonra –erat salonundaki akşam yemeğinde, geçişten saatler sonra– Diane'e olayı anlattım. "Ne yaptığım hakkında düşünmüyordum. Bu sadece... olması gerekendi. Neredeyse refleks olarak yaptım. Bu Dördüncülük'le ilgili bir şey mi?"

"Olabilir. Bir kurbanı koruma dürtüsü. Özellikle de bir çocuğu ve bunu düşünmeden aniden yapıveriyorsun. Ben de bizzat hissettim. Bu kadar incelikli hisleri düzenleyebileceklerini düşünecek olursak... galiba bu Marshlar'ın sınırları tekrar inşa ederken içine koydukları bir şey. Keşke Wun Ngo Wen bunları açıklamak için burada olsaydı. Hatta Jason da. Kendini zorlanmış gibi mi hissettin?"

"Hayır..."

"Veya yanlış, uygunsuz bir şey var gibi mi düşündün?"

"Hayır... Sanırım bu tam olarak yapılması gereken şeydi."

"Fakat ilacı almadan böyle bir şey yapmazdım mı diyorsun?"

"Belki yapardım ya da isterdim. Ancak muhtemelen iş işten geçene kadar tereddütte kalırdım."

"O zaman bu durumdan mutsuz değilsin."

Hayır. Sadece şaşırmışım. Diane, Marsh ilacının etkisiyle olduğu kadar kendi irademle de böyle davrandığımı söyledi ve galiba bu doğrudu... ancak buna alışmak vakit alacaktı. Her diğer geçiş gibi (çocukluktan gençliğe, gençlikten yetişkinliğe) bunda da uğraşılması gereken zorunluluklar, yeni fırsatlar, tehlikeler ve şüpheler vardı.

Yıllar sonra ilk defa kendi kendime yabancılaşmışım.

o o o

Carol biraz sarhoş, her yönden rahatlamış halde ellerinde bir ayak-kabı kutusuyla alt kata geldiğinde, neredeyse toparlanmayı bitirmiştim. Kutunun üzerinde HATIRALAR (OKUL) yazıyordu.

"Bunu sen alsan iyi olur," dedi. "Annene aitti."

"Senin için bir anlamı varsa, Carol, sende kalabilir."

"Teşekkür ederim ama zaten içinden istediğim şeyi aldım."

Kapağı açıp içindekilere baktım. "Mektuplar." Annemin kızlık ismi olan Belinda Sutton'a yazılmış isimsiz mektuplar.

"Demek ki mektupları gördün. Hiç okudun mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece aşk mektubu olduklarını anlayacak kadar göz gezdirdim."

"Ah, Tanrım. Böyle söyleyince çok şirin oldu. Ben bunları bir tür

saygı ifadesi olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Gerçekten dikkatle okuduğun zaman çok masumaneler. İsimsiz mektuplar. Bunlar annene biz üniversitedeyken gelmişti. O zamanlar babanla birlikteydi ve ona bunları gösterecek değildi. Baban, annene kendi mektuplarını yazıyordu. Bu yüzden annen de benimle paylaştı.”

“Yani bunları kimin yazdığını hiç öğrenemedi mi?”

“Hayır. Hiç.”

“Merak etmiş olmalı.”

“Elbette. Ancak o zamanlar zaten Marcus’la nişanlıydı. Marcus Dupree’yle görüşmeye, Marcus ve E.D. ilk işlerini kurarken başladı. Marcus’un aerostatlara ‘mavi gök’ teknolojisi dediği zamanlarda yüksek rakımlı balonları tasarlayıp üretimini yapıyorlardı. Biraz delice, biraz da idealist bir şeydi. Belinda, Marcus ve E.D.’ye ‘Zeplin Kardeşler’ diyordu. Galiba Belinda ve ben de Zeplin Kardeşler’in kız versiyonu oluyorduk. Çünkü ben de o zaman E.D.’yle flörtleşmeye başlamıştım. Bir bakıma, Tyler, evliliğim anneni arkadaş olarak tutma çabamdan başka bir şey değildi.”

“Mektuplar—”

“Bunca sene bunları tutmuş olması ilginç, öyle değil mi? En sonunda ona neden olduğunu sordum. Neden onları atmamıştı? ‘Çünkü çok içtenler,’ demişti. Mektupları her kim yazdıysa, ona kendince saygı gösterme şekliydi bu. Sonuncusu, düğününden bir hafta önce geldi. Ondan sonra da hiç gelmedi. Bir sene sonra da E.D.’yle evlendim. Çift olarak yaşarken bile birbirimizden hiç kopmazdık, annen sana bunu hiç söylemiş miydi? Beraber tatile ve sinemaya giderdik. İkizler doğduğunda Belinda hastaneye gelmişti ve seni eve ilk defa getirdiğinde kapıda bekliyordum. Ancak Marcus kaza geçirdiğinde her şey sona erdi. Baban harika bir adamdı, Tyler. Çok akli başında ve eğlenceliydi. E.D.’yi güldürebilen tek kişi oydu. Hata yapmaktan korkmazdı. O öldüğünde Belinda tam anlamıyla yıkıldı ve sadece duygusal olarak da değil. Marcus birikimlerinin çoğunu harcamıştı ve Belinda da Pasadena’daki evin ipoteginden ne kaldıysa onu harcadı. E.D. doğuya taşındığında ve ona bu yer için bir teklif sunduğumuzda, misafir evini kullanması için davet etmekte en ufak bir kusur yok gibiydi.”

“Evin bakımı ve temizliği karşılığında,” dedim.

“Bu, E.D.’nin fikriydi. Ben sadece Belinda çevremde olsun istiyordum. Evliliğim onunki kadar iyi gitmiyordu. Tam aksine. O zaman Belinda aşağı yukarı sahip olduğum tek arkadaştı. Neredeyse sırdaşımdı,” diye gülümsedi Carol. “Neredeyse.”

“Bu yüzden mi mektuplar sende kalsın istiyorsun? Bu mektuplar onunla olan geçmişinin bir parçası diye mi?”

Sanki yarım akıllı bir çocukla konuşuyormuş gibi gülümsedi. “Hayır, Tyler. Sana söyledim. Mektuplar *bana ait*.” Gülümsemesi incelendi. “Öyle küçük dilini yutmuş gibi bakma. Annen de tanıştığım her kadın gibi bariz bir şekilde heteroseksüeldi. Ona âşık olmakla sadece bir talihsizliğe uğramış oldum. Öyle sefilce âşık olmuştum ki yakınımnda olması için her şeyi –buna en başlarda bana itici gelen bir adamla evlenmek bile dâhil– yapardım. Bütün bu seneler boyunca, Tyler, sessizce geçen bütün bu seneler boyunca, ona asla neler hissettiğimi söylemedim. Bu mektuplar hariç. Bunlar tıpkı patlayıcı veya radyoaktif bir şeymiş gibi hep biraz tehlikeli gözükse de, mektupları tuttuğu için memnun olmuştum. Sonuçta kendi aptallığımın kanıtları ulu orta duruyordu. Annen öldüğünde –öldüğü günden bahsediyorum– biraz panikledim. Kutuyu saklamaya çalıştım. Mektupları yok etmeyi düşündüm ama yapamadım. Bir türlü yapamadım. E.D. beni boşadıktan sonra da, etrafta kandırarak kimse kalmayınca mektupları öylece kendime aldım. Çünkü gördüğün üzere, *bana aitler*. Her zaman bana aitlerdi.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Carol ifademi gördü ve kafasını üzgün bir şekilde salladı. Kırılğan ellerini omzuma koydu. “Bozulma. Dünya sürprizlerle dolu. Hepimiz, kendimize ve etrafımıza yabancı olarak doğuyoruz. Arada sırada usulen birbirimizi tanıyoruz.”

o o o

Vermont’taki bir otel odasında, Diane’in iyileşme sürecinde ona bakımını üstlenerek dört hafta geçirdim.

Daha doğrusu fiziksel iyileşme sürecinde. Condon çiftliğindeki ve sonrasındaki yaşadığı duygusal travma onu bitkin ve içine kapalı yapmıştı. Diane, sonu gelmiş gibi görünen bir dünyaya gözlerini kapatmıştı ve açtığında da pusula noktaları olmayan bir dünya karşısında duruyordu. Bunu, onun için düzeltmek de elimde olan bir şey değildi.

Ben de dikkatli bir şekilde yardımcı olmaya çalışıyordum. Açıklanması gereken şeyleri açıkladım. Herhangi bir talepte bulunmadım ve karşılık gibi bir şey istemediğim konusuna da açıklık getirdim.

Değişmiş dünyaya olan ilgisi adım adım arttı. İyi özelliğini geri kazanan güneş hakkında sorular sordu ve ona Jason’ın bana söylemiş olduğu şeyi söyledim: Zaman duvarı sona ermiş olsa da Dönü

zarı hâlâ yerli yerindeydi; her zaman olduğu gibi ölümcül radyasyonu, gezegen ekosisteminin kaldıracılabileceğı gerçek olmayan güneş ışığına dönüştürüp Dünya'yı koruyordu.

“O zaman neden yedi günlüğüne kapattılar?”

“Tamamen *kapatmadılar*, *azalttılar*. Bir şey zardan geçebilsin diye yaptılar.”

“Bu şey de Hint Okyanusu'nda mı?”

“Evet.”

Jason'ın son saatlerini içeren kaydı oynatmamı istedi ve dinlerken bir yandan da gözyaşı döktü. Jason'un küllerini sordu. E.D. mi almıştı yoksa Carol mı saklamıştı? (İkisi de değildi. Carol külleri ellerime sıkıştırıp ne şekilde uygun görüyorsam öyle kullanmamı istemişti. “Acı gerçek şu ki, Tyler, onu benden daha iyi tanıyordun. Jason benim için önemsiz biriydi. Babasının oğluydu. Fakat sen onun arkadaşıydın.”)

Dünyanın tekrar kendini keşfedişini izledik. Toplu ölü gömmeleri sonunda bitmişti. Hayatta kalan yas dolu ve korkmuş kimseler de, ne kadar garip olursa olsun gezegenin tekrar bir gelecek elde ettiğini anlamaya başlamıştı. Bizim kuşağımız için, olaylar sersemletici şekilde tersine dönmüştü. Üzerimize çöken yok olma yükü omuzlarımızdan kalkmıştı. Onsuz ne yapacaktık? Şimdi artık lanetlenmiş insanlar değil de sadece ölümlü insanlar olduğumuza göre ne yapacaktık?

Kendini gezegenin derisine gömmüş, Hint Okyanusu'ndaki korkunç büyüklükteki yapının video görüntülerini gördük. Devasa sütunların temas etmiş olduğu deniz suyu hâlâ buhar çıkartarak kaynıyordu. İnsanlar bu yapıya sadece şekli yüzünden Kemer veya Kemerli Geçit adını vermediler, bunu demelerinin bir başka sebebiyse; limandaki gemilerin kaybolmuş deniz fenerleri, garip hava, dönüp duran pusulalar ve hiçbir kıtaya benzemeyen yabani kıyı şeridi hikâyeleriyle karaya dönmüş olmalarıydı. Derhal birkaç donanma gönderildi. Jason'ın vasiyetnamesi bu olaya öyle ya da böyle bir açıklama getiriyordu ama sadece birkaç kişi bunu duyacak kadar şanslıydı; ben, Diane ve posta kutusunda kaydı bulan kişiler.

Diane her gün biraz egzersiz yapmaya başladı. Hava soğumaya başlayınca otelin arkasındaki kirli patikada koşu yapıyor, saçına düşen yaprakların ve orman yangınlarından kalan dumanın kokusuyla geri dönüyordu. İştahı gitgide açıldı. Kafedeki menüler de aynı şekilde genişledi. Yiyecek dağıtımı tekrar düzene girmişti, ekonomi yavaş yavaş rayına oturuyordu.

Mars'ın da aynı şekilde Dönü'den çıktığını öğrendik. İki gezegen arasında sinyaller gidip geliyordu. Başkan Lomax bayrak etrafında

toplanma konuşmalarının birinde insanlı uzay programının devam ettirileceğine bile gönderme yaptı. “Kardeş gezegenimiz” dediği (şüphe çeken bir coşkuyla) yerle daimi ilişkiler kurmak için bu bir ilk adım olacaktı.

Geçmiş konuştuk. Geleceği konuştuk.

Yapmadığımız şey ise birbirimizin kollarına atlamaktı.

Birbirimizi ya çok iyi tanıyorduk ya da yeterince iyi tanımyorduk. Bir geçmişimiz vardı ama şu âna dair hiçbir şeyimiz yoktu. Simon’ın Manassas civarındaki kayboluşu hakkındaki takıntısı Diane’i yıkmıştı.

“Neredeyse ölmene göz yumuyordu,” diye hatırlatma yaptım.

“Kasten değil. Kötü biri değil, bunu sen de biliyorsun.”

“O zaman tehlikeli derecede saf biri.”

Diane gözlerini düşünceli bir şekilde kapadı. Ardından, “Ürdün Tapınağı’nda olduğumuz zamanlar Papaz Bob Kobel’in bize söylemekten hoşlandığı bir laf vardı. ‘Kalbi Tanrı’ya feryat etti.’ Simon’ı en iyi şekilde tarif eden şey de bu. Ancak cümleyi ayrıştırman gerek. ‘Kalbi feryat etti’ Bence bu hepimizi temsil ediyor; evrensel bir şey. Seni, Simon’ı, beni, Jason’ı. Carol’ı bile. Hatta E.D.’yi. İnsanlar evrenin ne kadar büyük olduğunu ve insan yaşamının da ne kadar kısa olduğunu anladıklarında, kalpleri feryat ediyor. Bu bazen bir neşe çılgılığı oluyor. Jason için böyle olduğunu, onun hakkında anlamadığım şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Korkunç bir yeteneği vardı. Fakat çoğumuz için bu bir korku çılgılığı. Yok olma korkusu. Anlamsızlık korkusu. Kalplerimiz feryat ediyor. Belki Tanrı’ya karşı, belki de sadece sessizliği bozmak için.” Saçını alnından aldı. Önceden dehşet şekilde ince olan kolunu gördüm. Şimdi tekrardan yuvarlak ve güçlü bir hal almıştı. “Bence Simon’ın kalbinden gelen çılgılık dünyada insan sesinin en saf hali. Hayır, insan sarrafı değil; evet, naif ki bu yüzden Yeni Krallık, Ürdün Tapınağı, Condon çiftliği gibi bir sürü inanç tarzı arasında mekik dokudu. Açık sözle ve insanlığın öneminin ihtiyacının belirtildiği her şey onun için uygundu.”

“Seni öldürse bile mi?”

“Bilge biri olduğunu söylemedim. Art niyetli biri değil diyorum.”

Sonraları bu söyleve aşına olmaya başladım. Diane, bir Dördüncü gibi konuşuyordu. Hem bağımsız hem de bağlı. Hem yakından hem de uzaktan bakıyor. Hoşuma gitmediğini söyleyemem ama ensemdeki tüyler arada sırada diken diken oluyordu.

Diane'e sağlığının tamamen yerinde olduğunu açıklamamdan kısa bir süre sonra gitmek istediğini söyledi. Ben de nereye gitmek istediğini sordum.

Simon'ı bulması gerektiğini söyledi. Öyle ya da böyle "işleri yoluna koyması" gerekiyormuş. Ne de olsa hâlâ evliyidiler. Simon'ın hayatta olup olmaması onun için önemliydi.

Ona parası ve kalacak bir yeri olmadığını hatırlattım. Bir şekilde idare edeceğini söyledi. Jason'ın bana verdiği kredi kartlarından birini, bir garantisi olmadığı uyarısını da yaparak verdim. Primi kimin ödediği, kredi limitinin ne kadar olduğu ya da birisinin en sonunda kartın izini sürdükten sonra Diane'e ulaşıp ulaşmayacağı konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Benimle nasıl iletişime geçebileceğini sordu.

"Araman yeterli," dedim. Numaram onda vardı. Bunca sene boyunca faturasını ödediğim, sakladığım ve nadir de olsa çalan telefona takılı olan kartın numarasıydı bu.

Ardından onu bölgedeki otobüs garına götürdüm. Dönü'nün sona ermesiyle kaybolmuş ve evsiz kalmış turist kalabalığının içine dalarak kayboldu.

o o o

Altı ay sonra, gazeteler hâlâ büyük puntoyla "Yeni Dünya" manşetlerini atarken ve kablolu kanallar, "Kemerli Geçit'in ötesinde kayalık ve yabani bir burun olan yerin" video görüntülerini göstermeye başlamışken, telefon yeniden çaldı.

Bu zamana kadar büyüklü küçüklü yüzlerce gemi geçiş yapmıştı. Bazıları IGY ve BM onaylı, Amerikan deniz kuvvetlerinin ve onlara bağlı basın eşlik ettiği büyük bilim seferleriydi; bazıları özel kiralanmış gemilerdi. Bazıları da loş ışıktaki morina denebilecek balıklar yakalayıp ağları dolu şekilde limana geri dönen balıkçı tekneleriydi. Bu elbette ki sıkı bir şekilde yasaklanmıştı ama "kemer morinası," yasak geldiğinde çoktan büyük Asya pazarlarını istila etmişti. Balığın yenilebilir ve besleyici olduğu ortaya çıktı ki bu da Jase'in bir ipucu olarak adlandıracağı bir şey olabilirdi: Balıklar DNA incelemesine tabi tutulduğunda, genomları uzaktan bir dünya akrabalığı olduğunu gösterdi. Yeni Dünya sadece yaşanılabilir değildi, insanlık göz önünde bulundurularak içi doldurulmuştu.

"Simon'ı buldum," dedi Diane.

"Ee?"

“Wilmington dışındaki bir karavan parkında yaşıyor. Evlerdeki bisikletleri, tost makinelerini ve o tip şeyleri tamir ederek biraz para kazanıyor. Olmazsa da yoksul yardımı alıp küçük bir Pentakostal kiliseye gidiyor.”

“Seni gördüğüne sevindi mi?”

“Condon çiftliğinde olan bitenler için özür dileyip durdu. Bunu telafi etmek istediğini söyledi. Hayatımı kolaylaştıracak bir şey yapip yapamayacağını sordu.”

Telefonu biraz daha sıkı kavradım. “Sen ne dedin?”

“Boşanmak istediğimi söyledim. Kabul etti. Başka bir şey daha söyledi. Değiştigimi söyledi. Bende farklı olan bir şeyler olduğunu ve tam olarak anlayamadığını söyledi. Fakat bu değişimden hoşlandığını sanmıyorum.”

Belki de şeytan tüyüdür.

“Tyler?” dedi Diane. “O kadar değiştim mi?”

“Her şey değişir,” dedim.

o o o

Bir sonraki önemli aramasını bir sene sonra yaptı. Jason’ın verdiği sahte kimlik sayesinde Montreal’deydim ve göçmen statümün onaylanmasını bekliyordum. Bir yandan da Outremont’taki bir poliklinikte asistanlık yapıyordum.

Diane’le son konuşmamdan bu yana, Kemer’in temel dinamikleri çözülmüştü. Gerçekler, Kemerli Geçit’i statik bir makine ya da basit bir “kapı” olarak düşünenler için kafa karıştırıcıydı, ancak Jason’ın bakış açısından bakıldığında –kendi hükmünde olayları kavrayıp kontrol edebilen karmaşık ve bilinçli bir varlık olarak– daha anlamlı geliyordu.

Sadece güneyden yapılan insanlı gemi seferleri için de olsa, iki dünya Kemer’le birbirine bağlanmıştı.

Bunun ne olduğunu bir düşünelim. Bir esinti, okyanus akıntısı ya da göçmekte olan bir kuş için Kemer, Hint Okyanusu ve Bengal Koyu arasına konulmuş bir çift sütundan başka bir şey değil. Kuzeyden güneye seyahat eden her gemi gibi, hepsi Kemer’in etrafından ve içinden rahatça uçabiliyorlardı.

Fakat Greenwich’i doksan derecelik açıyla alarak ekvatoru gemiyle güneyden geçmeye kalkınca, kendini garip bir göğün altındaki bilinmeyen bir denizde, Dünya’ya hesaplanamayacak kadar ılık yılı uzaklıkta, Kemer’e arkadan bakarken buluyordunuz.

Madras kentinde, pek de yasal olmasa da azimli bir seyahat servisi üzerlerinde İngilizce olarak DOST CANLISI GEZEGENE KOLAYCA SEYAHAT! yazan bir seri poster üretti. Interpol firmayı kapattı –BM o günlerde hâlâ geçişi düzene sokmakla meşguldü– ama posterler tam da olayın üstüne parmak basmıştı. Böyle şeyler nasıl olabiliyordu? Varsayımsallar’a sormak lazım.

Diane boşanma sürecinin noktalandığını söyledi ama hem işi hem de bir geleceği yoktu. “Düşünüyordum da, yanına gelsem...” Sesi çekingen geliyordu, hiç de bir Dördüncü gibi değildi; ya da kafamda kurduğum Dördüncü sesine benzetememiştim. “Senin için sorun olmazsa. Açıkçası biraz yardıma ihtiyacım var. Hani bir yer bulmadır, yerleşmedir.”

Böylelikle ona klinikte bir iş ayarladım ve göçmen belgelerini gönderdim. O sonbaharda, Montreal’deyken yanıma geldi.

o o o

Aramızda incelikli şekilde flörtleşmeler oluyordu. Yavaş ve eski moda (belki biraz da Marslı). O sırada Diane ve ben, birbirimizi tamamen yeni yollarla keşfettik. Artık ne Dönü’nün üzerimize giydirdiği deli gömleği vardı ne de çocuklar gibi gözümüz kapalı bir teselli arıyorduk. En sonunda iki yetişkin gibi birbirimize âşık olduk.

Küresel nüfusun tavan yapıp sekiz milyarı bulduğu senelerdedik. Bu büyümenin çoğu, büyümekte olan mega şehirlere aktarıldı: Şanghay, Jakarta, Manila, Çin kıyıları, Lagos, Kinshasa, Nairobi, Maputo, Caracas, La Paz, Tegucigalpa. Yani dünyanın bütün ateş gibi parlayan, dumanla ile kaplı kalabalık yerlerine. Bu nüfus artışını karşılamak için bir sürü Kemerli Geçit gerekiyordu. Kalabalıktan çıkan göçmenler, mülteciler ve “öncüler” sabit bir dalga yarattılar. Birçoğu kargo bölmelerine sıkıştırılmıştı ve bir kısmı Macellan Limanı’nın kıyılarına vardığında zaten ölmüştü ya da ölmek üzereydi.

Macellan Limanı, Yeni Dünya’da bir isim verilen ilk yerleşkeydi. O zamana kadar çoğunlukla havadan olmakla birlikte dünyanın kabataslak bir haritası çıkartılmıştı. Macellan Limanı bazılarının “Ekvatorya” dedikleri bir kıtanın doğu burnunda yer alıyordu. İkinci ve kuzey kutbundan, gezegenin ılıman alanlarına doğru uzanan daha da büyük bir kara kütlesi (“Borea”) vardı. Güney denizlerinde bolca adalar ve takımadalar vardı.

Yumuşak bir iklimi vardı ve havası da temizdi. Yerçekimi, Dün-

ya'ninkinin yüzde 95.5'iydi. Her iki kıtada bolluğu ve bereketi ile beklemekteydi. Denizler ve nehirler balıklarla dolup taşıyordu. Douala ve Kabul'un kenar mahallelerinde dönen efsaneye göre Ekvatorya'nın devasa ağaçlarından akşam yemeğinizi çıkartabilir ve korunaklı kökleri arasında uyuyabilirdiniz.

Işın aslı daha farklıydı. Macellan Limanı, BM'nin çevrelediği ve askerlerle korunan bir yerdi. Etrafında büyüyen gecekondu mahalleleri de kontrolsüz ve güvensizdi. Ancak kıyı şeridini yüzlerce kilometre boyunca balıkçı köyleri nokta nokta doldurmuştu. Reach Koyu'nun etrafındaki kıyı gölleri ve Aussie Limanı'nın etrafında inşaatı süren turist otelleri vardı. Boşta duran verimli toprakların olasılığı da göçmenleri Beyaz ve Yeni Irrawaddi nehir vadilerine, iç taraflara doğru çekti.

Fakat Yeni Dünya'dan gelen en önemli haber, o sene ikinci bir Kemer'in keşfedilmesi olmuştu. İlkinden yarım dünya uzaklıktaydı ve kuzey kara kütlesinin güney taraflarına yakındı. Onun da ötesinde yeni bir dünya vardı; bu diğeri kadar davetkâr değildi. Belki de orada yağmur mevsimi vardı.

o o o

"Benim gibi başka insanlar da olmalı," dedi Diane. Dönü sonrası dönemde beş sene geçirmiştik. "Onlarla tanışmak istiyorum."

Bendeki Mars arşivlerinin kopyasını ona verdim; ilk aşama çevirilerin bulunduğu hafıza kartlarıydı. Onları bir zamanlar Viktorya Dönemi şiirlerine ve Yeni Krallık kitapçıklarına gösterdiği ilgiyle inceledi.

Jason'ın yaptıkları başarılı olduysa, o zaman evet, elbette ki Dünya'da başka Dördüncüler vardı. Fakat onların varlığını duyurmak hapishaneye birinci sınıf bir bilet kazanmak anlamına gelirdi. Lomax yönetimi Marslı olan her şeyin önüne ulusal güvenlik engeli koydu. Dönü sonrası ekonomik krizde, Lomax'ın yurtiçi güvenlik kuruluşlarına, polis güçlerini silip süpürme yetkisi verilmişti.

"Hiç bunu düşünüyor musun?" dedi biraz utangaç bir tavırla.

Benim de Dördüncü olmamı kastediyordu. Yatak odamızdaki dolapta duran çelik kasada sakladığım cam tüplerdeki berrak sıvıyı belirli ölçüde, kolumdan enjekte etmemi söylüyordu. Tabii ki de düşünmüştüm. Bu, bizi birbirimize daha çok yakınlaştırırdı.

Ancak böyle bir şey istiyor muydum? Aramızdaki görünmez boşluğun farkındaydım; onun Dördüncülük'ü ve benim modifiye edil-

memiş insanlığım arasındaki. Fakat bundan korkmuyordum. Bazı geceler o içten gözlerine bakar, hatta üzerlerine titrerdim. Köprüyü köprü yapan şey kanyondur ve inşa ettiğimiz köprü, güzel ve güçlü bir köprüydü.

Elimi okşadı. Yumuşak parmaklarını pürüzlü tenimde gezdirirdi: zamanın bir an bile durmadığını gösteren ve bir gün bunu istemesem bile ilaca ihtiyacım olacağını söyleyen hoş bir hatırlatma.

“Henüz değil,” dedim.

“Ne zaman?”

“Hazır olduğum zaman.”

o o o

Başkan Lomax yerini Başkan Hughes’a ve o da yerini Başkan Chaykin’e kaptırdı. Ancak hepsi aynı Dönüş öncesi siyasetin emektarlarıydı. Mars biyoteknolojisini potansiyel olarak da olsa yeni atom bombası olarak görüyorlardı. Şimdilik hepsi onlarındı; kendi özel tehditleriydi. Lomax, Beş Cumhuriyet hükümetine yaptığı ilk diplomatik yazışmada, Mars’tan Dünya’ya yapılan şifresiz yayınlarda biyoteknoloji bilgisini kesmeleri isteğinde bulunmuştu. Bu isteğinin gerekçelendirmesini de akla yatkın argümanlar sunarak yaptı. Böyle- sine bir teknolojinin politik olarak bölünmüş ve sık sık şiddet olay- larının görüldüğü bir dünyadaki etkilerinden bahsedip Wun Ngo Wen’in ölümünü örnek gösterdi. Marshılar da uzun bir süre işbirliği içerisinde oldular.

Ancak Mars ile olan bu makul iletişim bile bazı fikir ayrılıklarına neden olmuştu. Beş Cumhuriyet’in eşitlikçi ekonomisi Wun Ngo Wen’i ölümünden sonra yeni küresel işçi hareketi için bir tür sem- bol haline getirmişti. (Wun’ın yüzünü Asya’nın fabrika alanlarındaki terzi işçileri tarafından taşınan pankartlarda veya Orta Amerika’nın serbest ticari bölgelerindeki çip soketi doldurucularında görmek ra- hatsız ediciydi ki kendisinin de bunu hoş karşılayacağını sanmıyor- dum.)

o o o

Diane, E.D.’nin cenazesine katılmak için sınırı geçti. Onu Condon çiftliğinden kurtardığım günün üzerinden neredeyse on bir sene geçmişti.

Ölümünü haberlerde duyduk. Ölüm ilanı, E.D.’nin eski eşi

Carol'in ondan altı ay önce öldüğünü yazmıştı; bir diğer üzücü şok daha. Carol neredeyse on sene telefonlarımıza çıkmamıştı. Çok tehlikeli olduğunu söylüyordu. Güvende olduğumuzu bilmek yetiyordu. Gerçekten de söyleyecek bir şey yoktu.

(Diane, Washington'dayken annesinin mezarını ziyaret etti. Söylediğine göre onu en fazla üzen şey Carol'in hayatının yarım kalmışlığıydı: nesnesi olmayan bir eylem, isimsiz bir mektup bir imza yüzünden anlaşılmamış. "Onun yapamadığı şeylere duyduğum özlem, kendisine duyduğum özlemi bastırıyor.")

E.D.'nin cenaze töreninde, Diane tanınmamak için dikkatli davranmıştı. E.D.'nin hükümetten olan çok fazla yakın arkadaşı vardı; bunlara başsavcı ve oturmakta olan başkan yardımcısı da dâhildi. Fakat Diane'in dikkati, ona usulca karşılıklı bakışlar atan ve kilise sırasında oturan tanımadığı bir kadına çevrilmişti: "Onun, Dördüncü olduğunu biliyordum," dedi Diane. "Tam olarak nasıl olduğunu söyleyemem. Duruşu, sahip olduğu yaşsız bakışlar... Dahası, sanki aramızda gidip gelen bir sinyal var gibiydi." Tören bittiğinde de Diane kadının yanına yaklaşıp E.D.'yi nereden tanıdığını sormuştu.

"Onu tanı mıyordum," dedi kadın, "pek tanıdığım söylenemez. Bir keresinde Perihelyon'da bir araştırma görevi yapmıştım. Jason Lawton'ın olduğu zamanlardı. Adım Sylvia Tucker."

Diane bu ismi söylediğinde bir yerlerden tanıdık gelmişti. Sylvia Tucker, Wun Ngo Wen ile Florida yerleşkesinde çalışan antropologlardan biriydi. İşe alınan akademisyenlerin çoğundan daha arkadaş canlısıydı ve Jase ona güven duymuş olabilirdi.

"E-posta adreslerimizi aldık," dedi Diane. "İkimizin ağzından da 'Dördüncü' kelimesi çıkmadı ama ikimiz de biliyorduk. Bundan eminim."

Bir yazışma olmadı ama arada sırada Sylvia Tucker'ın adresinden Diane'e, dijital basın kupürleri geliyordu. Mesela:

Denver'da bir endüstri kimyageri belirsiz bir süreyle gözaltına alındı. Mexico City'deki bir geriatri kliniği federal emirle kapatıldı.

Kaliforniya Üniversitesi'nde çalışan bir sosyoloji profesörü yangında öldü, "kundaklamadan şüpheleniliyor."

Böyle haberler vardı.

Jason'ın son paketlerini göndermiş olduğu isim ve adres listesini tutmamaya dikkat etmişim. Hatırlamıyordum da. Fakat makalelerdeki bazı isimler feci şekilde tanıdık geliyordu.

"Avlandıklarını söylemeye çalışıyor," dedi Diane. "Hükümet Dördüncüler'i avlıyor."

O tarz bir ilgiyi üstümüze çekersek ne yapacağımız konusunda bir ay tartışma yaptık. Lomax ve vârislerinin kurmuş olduğu küresel güvenlik takımlarını düşünürsek, nereye kaçabilirdik ki?

Fakat akla yatkın tek bir cevap vardı. Güvenliğin işleyemediği ve gözetimin tamamen kör olduğu tek bir yer vardı. Böylelikle planlarımızı yaptık –pasaportlar, banka hesapları, Avrupa’dan Güney Asya’ya olan rotamız– ve ihtiyaç duyana kadar bir köşeye kaldırdık.

Sonra Syliva Tucker, Diane’le son kez iletişime geçti. Tek bir kelime vardı:

Git, yazıyordu.

Ve biz de kaçtık.

o o o

Yolculuğumuzun son uçuşunda, Sumatra’ya uçakla giderken Diane “Bunu yapmak istediğine emin misin?” dedi.

Amsterdam’da bekleme yaptığımız zaman günler öncesinden kararımı vermiştim. İzleniyor olduğumuzdan, pasaportlarımızın işaretlelenmiş olduğundan, Mars ilaçlarımıza el konulabileceğinden hâlâ şüphe duyduğumuz zaman bu kararı vermiştim.

“Evet,” dedim. “Şimdi. Karşıya geçmeden.”

“Emin misin?”

“Adım gibi eminim.”

Hayır, emin değildim. Fakat istekliydim. Sonunda, kaybedilebilecek şeyleri kaybetmeye, kazanılacak şeyleri kucaklamaya istekliydim.

Padang’da bir süreliğine fark edilmeyeceğimiz, mimarisi kolonyal tarzda olan bir otelin üçüncü katından oda kiraladık. Hepimiz düşeriz, dedim kendi kendime, hepimiz bir yerlere ineriz

KARANLIK bastırdıktan bir saat sonra ve Kemer geçişimizden yarım saat önce, yemek odasında En'le karşılaştık. Tayfadan biri, En'i meşgul tutmak için ona bir sayfa kahverengi kâğıt ve birkaç tane de kısa boya kalemi vermişti.

Bizi görünce rahatlamış gibi oldu. Geçiş için endişeli olduğunu söyledi. Gözlüklerini burnunun yukarısına itti –başparmağı, Jala'nın yanığında bırakmış olduğu morartıya hafifçe dokununca yüzünü buruşturdu– ve bunun nasıl bir şey olacağını sordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Daha önce hiç geçmedim.”

“Geçiş yaptığımızdan haberimiz olacak mı?”

“Tayfanın dediğine göre, gökyüzü biraz garipleşiyormuş. Geçiş gerçekleşirken de, Eski Dünya ve Yeni Dünya arasında dengelendiğimizde, pusulanın iğnesi kuzeyden güneye dönüveriyormuş. Köprü üstünden de geminin kornasını çalıyorlar. Haberin olacak.”

“Çok kısa zamanda,” dedi En. “Çok mesafe kat ediyoruz.”

Bunun doğru olduğuna şüphe yoktu. Yörüngeden bırakılmadan önce Kemer –en azından bizim “tarafımızdaki”– yıldızlararası uzaydan, muhtemelen ışık hızından daha yavaş bir şekilde, fiziksel olarak sürüklenmişti. Fakat Varsayımsallar, sürüklemeyi gerçekleştirirken Dönü zamanının sonsuzluğunu kullandılar. Muhtemelen herhangi bir mesafeyi üç milyar ışık yılıyla birleştirebilirlerdi. Bunun bir parçası bile insanı cevapsız bırakan, güç bela anlaşılabilen bir mesafe olurdu.

“Bu kadar sıkıntı çekmeleri,” dedi Diane, “insanı düşündürüyor.”

“Jason'a göre–”

“Biliyorum. Kendimizden daha karmaşık bir şeyler yaratalım diye Varsayımsallar bizi yok olmaktan kurtarmak istiyor. Fakat ce-

vaplamaktan kaçındıkları şeyler var: Bunu neden istiyorlar? Bizden ne bekliyorlar?”

En, felsefi konuşmalarımızı görmezden geldi. “Geçişten sonra—”

“Ondan sonra,” dedim En’e, “Macellan Limanı’na bir günlük yolculuğumuz kalmış oluyor.”

Bunu duyunca gülümsedi.

Diane’le baktık. En ile iki gün önce tanıştılar ama daha şimdiden arkadaş olmuşlardı. Geminin kütüphanesinden aldığı çocuklar için İngilizce öyküler olan bir kitap okuyordu ona. (Hatta ona Hosman alıntısı bile yaptı: *Küçük çocuk değil bunun farkında...* “Bunu sevmeydim,” dedi En.)

Ekvatorya düzlüklerinin video görüntülerinden gördüğünü düşündüğüm hayvanları çizdiği resimlerini gösterdi: endişeli bakışları ve kaplan gibi kürkü olan uzun boyunlu hayvanlar.

“Çok güzeller,” dedi Diane.

En ciddiyetle başını salladı. Onu işiyle baş başa bıraktık ve güverteye doğru yola koyulduk.

o o o

Bulutsuz bir geceydi ve Kemer’in tepesi direkt olarak başımızın üstündeydi; son bir ışık parıltısı üzerine yansıyor. Hiçbir kıvrım gözüküyordu. Bu açıdan tam bir Öklid çizgisiydi, tıpkı basit bir rakamı (1) veya harfi (I) andırıyordu.

Geminin burnuna en yakın noktada, tırabzanların yanında duruyorduk. Rüzgâr, kıyafetlerimizi ve saçımızı çekiştiriyordu. Geminin bayrakları canlı bir şekilde sallanarak ses çıkartıyorlardı ve huzursuz deniz geminin yanan ışıklarının parça parça görüntülerini geri yansıtıyordu.

“Sende mi?” diye sordu Diane.

Jason’ın küllerinden bir numunenin bulunduğu ufak şişeyi kastediyordu. Bu töreni —artık buna tören denebilirse— Montreal’i terk etmeden çok daha önce planlamıştık. Jason’ın anma törenlerine hiç inancı olmamıştı ancak bunu kabul ederdi diye düşünmüştüm. “Tam burada.” Yeleğimin cebinden seramik tüpü çıkardım ve sol elime aldım.

“Onu özleyorum,” dedi Diane. “Özlemediğim tek bir an yok.” Omzuma gömüldü. Ben de kolumu etrafına doladım. “Keşke onu bir Dördüncü olarak tanısaydım. Fakat fazla değiştiğini de sanmıyorum—”

“Değişmedi.”

“Bir bakıma, Jase *her zaman* bir Dördüncü’ydü.”

Geçiş ânına yaklaştıkça yıldızlar daha az görünür oldu. Sanki puslu bir varlık gemiyi kaplamıştı. Jason’ın küllerinin olduğu tüpü açtım. Diane boşta olan elini, benimkine koydu.

Rüzgâr birden bire değişti ve sıcaklık bir iki derece düştü.

“Bazen,” dedi, “Varsayımsallar’ı düşündüğüm zaman korkuyorum...”

“Nelerden?”

“Bizim, onların kırmızı buzağısı olmamızdan ya da Marshlar’ın, Jason’ın inandığı şey olmalarından. Kendilerini bir şeyden kurtarmamızı beklemelerinden. *Onların* korktukları bir şeyden.”

Belki de öyleydi ama yine de diye düşündüm içimden, yaşam her zaman ne yapıyorsa biz de onu yapacağız; beklentilere baş kalıracamız.

Vücudunun titrediğini hissettim. Tepemizdeki kemer çizgisi giderek soluklaştı. Denizin üstünü pus kapladı. Tek fark, bunun bildiğimiz pus olmaması ve havanın da hava olmamasıydı.

Kemerin son parıltısı da ufuk gibi kayboldu. *Capetown Maru*’nun köprü üstündeki pusulası dönmeye başlamış olacak ki kaptan geminin borusunu öttürdü. Dehşet şekilde yüksek bir ses, öfkeli uzayın haykırışı. Yukarı baktım. Yıldızlar baş döndürücü bir şekilde hep beraber dönüyorlardı.

“Şimdi,” diye bağırdı Diane gürültünün içinde.

Çelik tirabzanlara dayandım. Eli, benimkinin üzerindeydi. Tüpü baş aşağı çevirdik. Küller rüzgârın içinde dönerek gitti. Geminin ışıkları altında kar gibi görünüyorlardı. Çalkantılı siyah suya çarpmadan yok oldular. Bir yandan, diğer yana görünmez bir şekilde geçerken boşluğa doğru dağıldıklarına inanıyorum: yıldızların arasındaki dikişle tutturulmuş gibi duran okyanussuz yere.

Diane göğsüme dayandı. Boru sesi durana kadar vücutlarımızda tıpkı bir nabız gibi attı.

Ardından kafasını kaldırdı. “Gökyüzü,” dedi.

Yıldızlar yeni ve garipti.

o o o

Sabah olunca hepimiz güverteye çıktık, hepimiz; En, ebeveynleri, Ibu Ina, diğer yolcular, hatta Jala ve görev başında olmayan birkaç mürettebat üyesi bile. Yeni Dünya’nın kokusunu almak ve ısınısını hissetmek için buradaydık.

Gökyüzünün rengi ve güneş ışığının ısısı bakımından Dünya'ya benziyordu. Macellan Limanı'nın burnu ufukta tırtıklı bir çizgi olarak belirdi. Kayalıklı bir çıkıntıydı. Dik olarak yükselmekte olan birkaç şerit solgun duman sert rüzgârlarla batıya doğru yöneliyordu.

Ibu Ina tırabzanlardayken bize katıldı. En de yanındaydı.

"Hem çok tanıdık," dedi Ina, "hem de çok farklı geliyor."

Ekvatorya'daki ana karadan çıkan fırtınalar ve dalgaların özgürleştirdiği birbirine geçmiş ot yığınları, geminin suda bıraktığı izde sürükleniyordu. Sekiz parmaklı yapraklar suyun yüzeyinde geziniyordu. Kemer şimdi gerimizde kalmıştı. Artık bir çıkış değil, geriye dönüş kapısı olmuştu. Tamamıyla başka tür bir kapıydı.

"Sanki bir tarih sona ermiş ve diğeri başlamış gibi," dedi Ina.

En karşı çıktı. "Hayır," dedi ciddi bir şekilde. Geleceği ileri sarabilirmiş gibi rüzgâra doğru eğildi. "Biz inene kadar tarih başlamayacak."

DRAMATİK SEBEPLERLE DÖNÜ'de birkaç tane hastalık icat ettim. KVTs gerçek dünyada herhangi bir karşılığı olmayan, kurmaca bir sığır hastalığı. AMS de tamamen hayal ürünü. Semptomlarıysa ne yazık ki gerçek olan multipl sklerozun semptomlarıyla aynı. MS tedavi edilebilen bir hastalık olmasa da umut vaat edici birkaç yeni tedavi geliştiriliyor ya da gelecekte bizi bekliyor. Yine de bilimkurgu romanlarının tıp dergileriyle karıştırılmaması gerekiyor. MS ile ilgilenen okuyucular, en iyi web kaynaklarından biri olan www.nationalmssociety.org sitesine göz atabilirler.

Sumatra ve Minangkabau insanların geleceğine dair yaptığım varsayımlar da bizzat kendi türetmelerim. Fakat ana erkil Minangkabau kültürü ve modern İslam'la olan birlikteliği antropologların dikkatini çekmişti. Peggy Reeves Sanday'in çalışması olan *Woman at the Center: Life in a Modern Matriarchy* kitabına bakınız.

Güneş sisteminin evrimi ve geleceği hakkındaki günümüz düşünceleriyle ilgilenen okuyucular, bilimkurgu süzgecinden geçmiş bilgiler için Peter D. Ward ve Donald Brownlee'nin *The Life and Death of Planet Earth* ve Armand Delsemme'in *Our Cosmic Origins* kitabına göz atabilirler.

Ve ayrıca bir kez daha kitabımı yazmamda yardımcı olan bütün insanların arasından (hepsine teşekkürlerimi sunuyorum) MVP ödülü eşim, Sharry'ye gidiyor.

DARWINYA

—Philip K. Dick Ödüllü yazar—
ROBERT CHARLES WILSON

“Şu anda yazmakta olan bilimkurgu
yazarları arasında muhtemelen en iyisi.”

— STEPHEN KING

2. BASKI

